

ABDULLAH ÖCALAN

APOCU MİLİTAN KİŞİLİK CİLT II

BİLİM AYDINLANMA YAYINLARI

İçindekiler

ÖNDERLİKSEL GELİŞME TÜM GELİŞMELERİN AYNASIDIR
Başarı Yoluna Giren Parti Militanlığı Kesin Zaferi Kazanır

PARTİLEŞME YÜKSEK KARAR KİŞİLİĞİNDE YAŞAMAKTIR
PKK'de Yiğitlik Ölçüleri Sağlam Temsil Etmektir

DEVRİMCİ MİLİTAN EN GERÇEKÇİ İNSANDIR
Bir Militanın Yüreği Halkı ve Yoldaşlarıyla Dolup Taşar

ŞEREF ONUR VE HUKUKUN KAYNAĞINDA BAŞARI YATAR

BİZZAT TARİH OLMAK TARİH BİLİNCİYLE HAREKET ETMEKTİR
Bizim Savaşçılığımız Büyük Gönüllülük ve Büyük İntikam Savaşçılığıdır
Sizi Ölüme Değil Zafere Koşturmak İstiyoruz

TUTARLI MİLİTAN HALKININ KÖTÜ KADERİNİ ÇÖZENDİR
Özgürlük ve İnsanlık Temelinde Yaşamak Vazgeçilmezdir
Savaşımız Kadınla Erkeğin Kendini Yeniden Bulma Savaşımıdır

EN BÜYÜK DEVRİM ANLAMA DEVRİMİDİR
Politika Ustalıkla Tavrı İçinde Olmayı Gerektirir

PKK'YE DOĞRU KATILIM DİRİLTİCİ VE KURTULUŞÇU MİLİTANLIKTA KARARLAŞMADIR
Cesaretli Olmak ve Doğru Tarzı Ortaya Koymak Militanın En Temel Özellikleridir
PKK'nin Kahramanlıklarında Karşılıklı Çıkarlara Dayalı İlişki Yoktur

GERİ YAŞAMIN KAYNAĞI GERİ İDEOLOJİLERDİR
İdeolojik Mücadele Bütün Çalışmaların Özüdür
Ancak Başarı Gerçeğinde Kendini Kabul Ettirenler PKK'lidir

DEVRİM BÜYÜK BİR GÖNÜLLÜLÜK VE BİRBİRİNE BÜYÜK GÜÇ VERME OLAYIDIR
Devrim Zoraki Kişiliklerle Yapılamaz

DEVRİM SONUNA KADAR YÜRÜYEBİLEN VE YARATABİLENLERİN ESERİDİR
Sonsuz İnanç ve Çaba Sahibi Olmak Zorundayız
Saflarımız Beyni ve Yüreğiyle Katılımı Esas Alanların Yeridir

ZAFER HER YERDE VE HER ZAMAN PKK MİLİTANLIĞINDADIR
Özgürlük Savaşçısı Amaçları İçin Kendini Yürüten Kişidir
Ruhunda Bilincinde Kıyamet Koparmayan Kişi Herhangi Bir Savaşım Veremez
Yeni Yaşam Amaçsız Emeksiz ve Savaşımsız Olmaz
Kendini Doğrulara Adayan Kişilik Her Şeyi Başarabilir

DEVRİM BÜYÜK İNANÇ AZİM VE İRADE DAVASIDIR
En İyi Öncü Kendini Yenilmez Kılındır
Şehitleri Göz Ardı Etmek Kendimizi İnkâr Etmektir
PKK Mücadele Tarzında Yürümek PKK Militanının Tek İşiştir

GÜÇLÜ BİR ANLAYIŞ SAHİBİ OLMAK YAŞAMDA İDDİA KAZANMAK DEMEKTİR
Hakkı Olanın Gücü Gücü Olanın da Dayanakları Olur
Devrimci Yaşam Bizim İçin Altın Değerindedir

İNSANLIK ADINA YAPILABİLECEK EN DEĞERLİ ÇALIŞMA ÖZGÜRLÜK YÜRÜYÜŞÜDÜR

Devrimcilerin Savaşımında Büyük Gönüllülük ve İrade Keskinliği Esastır

KADRO KİŞİLİĞİ HALKIN YOĞUNLAŞMIŞ ÖRGÜTLÜLÜĞÜDÜR
PKK'nin Kişiliği Halkın Bütün Çelişkilerini Beyninde ve Yüreğinde Sentezleyen Kişiliktir

PKK'DE YAŞAMIN TEK ŞARTI DÜŞMANIYLA BOY ÖLÇÜŐTÜRMEĐİR
Önderlik Halkın ve Bütün Değerlerin Bileşkesidir
En Etkili Birey Herkese Bir Şeyler Verendir

ÖZGÜRLÜK İMKANINI YARATMANIN BÜYÜK HEYECANIYLA YÜRÜYÜN
Örgütten Kopmak Anında Kaybetmek Demektir.
PKK'de Yaşamın Sorumluluğu ve Doğruları Esastır

DEVİRİMCİ PRATİK DEVİRİMCİ FELSEFEYE BAĞLI GELİŞEN PRATİKTİR
Sosyalist İdeoloji En Yetkin Direniş İdeolojisidir
Zafer DönüŐen Kişiliklerle Kazanılacaktır

ÖNDERLİKSEL GELİŞME TÜM GELİŞMELERİN AYNASIDIR

Parti tarihimiz bize şunu çok açıkça gösteriyor ki, PKK'lileşmenin en temel bir sorunu da, yeterince bir türlü merkez ve giderek her düzeyde bir yönetim gücü haline gelmeyi bilememek oluyor. Halk olarak da en temel sorunumuz, kendi kaderimiz konusunda bir yönetim gücü teşkil etmemek ve hep yönetilmeyi beklemektir. Halkımızın, hem de en barbar işgalcilere kendini bu nedenle teslim etmesinin etkileri olduğu gibi partimizin içine de yansımaktadır. PKK militanının gelişmemesinin en can alıcı yanı, kendini yönetmekten aciz olması ve bunu bütün parti çalışmalarına çok kötü bir tasfiyecilik, yönetim tasfiyeciliği biçiminde yansıtması oluyor.

Hiç şüphesiz yönetim, her şeyden önce kendini örgütlü ve denetimli tutmaktır. Yönetim, düşmanın dolaylı veya direkt etkilerini, kendi çıkarları doğrultusunda size istikamet vermesini, sizi kendi düşünce ve politik tarzına göre örgütlenmesini, size bu biçimde iş yaptırmasını önlemektir. Sizin düşmana karşı göstermeniz gereken yönetim ise, sizin buna karşı durmanızı, kendi öz çıkarlarınızı ifade eden düşünce gücüne ulaşmanızı, bu düşünceyi bir politik çizgiye dönüştürmenizi ve bunu örgütlü bir güçle kendi yolunuzda yürütmenizi teşkil ediyor. Militan, öncelikle bunu yapmak durumundayken, ki daha çok da sadece düşmanı önlemek değil, kendi iç geriliklerini, kendi gerçeği konusundaki düşüncesizliğini, her türlü körlüğünü, tembelliğini, verimsizliğini aşmak ve bu konuda da kendine gereken yönetim gücünü kazanmak zorunluluğundayken, bütün bu konularda lakayt kalıyor, kendini işlevsiz, hatta son derece hareketsiz bırakarak esen rüzgara göre hareket ederek sözümona kolayı seçiyor. Halkın yaşadığı bu durumun en çarpık bir biçimi PKK kadrolarında gözüküyor.

Yıllardır büyük bir savaş verdik. Bağımsız, özgür düşünen bireyimizi ortaya çıkarmak için Önderlik olarak çok büyük çabalarla bir gelişmeye ulaştığımızı iddia ediyoruz. Ne yazık ki PKK kadrosu bir türlü bu Önderliksel gelişmeyi görmek istemiyor. Görmek bir yana, onu uğraştırmak, onun üzerine basit oynamak, onu işlemez duruma getirmek neredeyse kadronun temel bir görevi haline gelmiş. Kadro ve en önemlisi de merkez, hatta en yakın yardımcıları sanki başka görevleri yokmuş gibi, düşmanla veya iç gericilikle savaşa yerine, zor bela geliştirdiğimiz Önderlik gerçekliğini uğraştırmak, çarpıtmak, ortaya çıkardığı olanağı çarçur etmek ve yarattığı bütün önemli tarihi fırsatları heba etmekle uğraşiyor. Bütün bunlar inanılmaz bir şey, ama gerçek.

Bu önderliksel gelişme, bu halkın tarihindeki ilk ciddi olaydır. Artık dost da, düşman da bunu görüyor. Siz önde gelen militanlarımız da biraz görün ve bu durumdan önemli sonuçlar çıkarın. Böylelikle namusunuz ve onurunuzla kendinizi de anlamlı hale getirirsiniz. Ve en önemlisi de bu, sizin için çok ciddi bir yaşam gücüdür. Ey PKK militanı, sen de biraz dürüst ve gayretli ol, yaratılan imkanı doğru değerlendir. Zaten düşecek kadar düşmüşsün, biraz kendine gel, biraz onurlu ol ve hiç olmazsa bu aşamadan sonra kolay kaybetme. Bunu yıllardır söylüyorum, ama buna karşı sizin dayattıklarınız, her geçen gün daha da derinleşen bir oportünizmi ifade ediyor. Sizler, “ben merkezileşemem, ben kadrolaşamam, ben yönetemem, ben ancak işleri bozarım” diyorsunuz. Neden böylesiniz? Neden böyle çok çarpık bir tarzı sürdürüyorsunuz? Örgüt içi savaşım derken, işin en çarpıcı bir yönü de burada karşımıza çıkıyor. Önderliksel gelişmeye merkezin ve yönetim gücümüzün tehlikeli bir tasfiyeciliği dayatması söz konusu. Bunu kasıtlı mı yapıyorsunuz? Hayır. Bütün kişilik mantaliteniz burada kendini ele veriyor.

Önderliksel gelişme tüm gelişmelerin aynasıdır. Bu ayna herkesin boyunun ölçüsünü gösterir. Önderlik gerçeğinin gereklerine ulaşamamak, ona cevap teşkil etmemek ve bunun yerine onu uğraştırmak neyi kanıtlıyor? Bütün bunlar sizin çapsizliğinizi, özgürlük düzeyinizin geriliğini ve gerçek değerlere ne kadar az bağlı olduğunuzu gösteriyor. Size, Önderliksel gelişme aynadır diyorum. Maalesef sizin orada gördüğünüz ise; nasıl yapıp edilemeyeceği, nasıl yönetilemeyeceği, nasıl merkezileşmeyeceği ve hazır kazanılmış bir savaşın bile nasıl boşa çıkarılacağıdır.

Güney'de muazzam bir savaş verdik ve savaşta da askeri olarak üstün duruma geçtik. Bu savaşın sonuçlarına bakıyorum; “falan kapı bize kapalı, bir türlü erzak temin edemiyoruz ve çok ciddi sıkıntılar olabilir” deniliyor. Tabii bu durum beni düşündürüyor. Bana göre bu savaşta bütün kapılar açılmıştı. İstedığımız noktalarda irtibat birimleri kurabilirdik. Ancak bir grubumuz geldiğinde “geçiş kapılarında karakol kurmuşlar. Zor bela geçtik, çatışma çıktı” diyor. Yine haykırıyorum, burada bizim bir birimiz yok mu? Tam tersine savaştığımız güç oradaki bütün kapıları tutmuş, orada bizimkilerin esamesi bile yok. İşte köylü kurnazlığı veya savaşın sonuçlarının ne olduğuna dair bir düşüncesi olmayan bir yönetimle tekrar karşı karşıyayız. Bir Habur yolu var ki, Güney Savaşının üzerinde cereyan ettiği bir yoldur, mutlak bizi ilgilendiren bir yoldur. Savaşın temel gerekçesi de o yol denetimi ve o yol üzerindeki düşman hareketliliğini engellemektir. Ancak yine tek bir irtibat birimi bile teşkil edilmiyor. Halbuki o yol üzerindeki denetim savaşının temel amaçlarından birisiydi. Bunun düşüncesi bile yok, eğer düşünce olsa, “biz düşündük, ama engeller vardı” denilebilir. Ancak engellerden önce düşünce yok, akıl edemiyorlar. Sözümona o kadar “politik”, “askeri kadrolarımız”, “önderlerimiz” var, ancak bunu akıllarına bile getirmiyorlar.

Brakalım onları, bin bir emekle ellerine verdiğimiz maddi değerleri bile sıradan köylüye verip kaptırıyorlar. Hatta sıkılmadan şunu söylüyorlar; “biz olmazsak burada ticaret yürümez!” Köylüler en karlı ticareti bizimle yapıyorlar. Utanmadan bir de gelip bunu bizim yanımızda anlatıyorlar. Yani doğru-dürüst bir ticaret mantığı bile yok. Köylülerin kandırdığı bazı PKK karargahları bile var ve köylüler bir çok malzememizi de çalmışlar. Bunu hepimize soruyorum; onur bunun neresinde? Ciddi parti yönetimi bunun neresinde? Kendinize nasıl saygınız var? Binlerce kadrosunuz, kazanılmış olanakları bile böyle görmezlikten gelerseniz, kendinizi ne yapacaksınız? Bu gerilikler, bu tedbirsizlikler, bu düşüncesizlik ayıp kaçmıyor mu? Ben bir-iki örnek gösterdim, herhalde siz binlercesini şimdi daha iyi düşünebilirsiniz. Çünkü biraz düşüncenin yolunu açtım. Bunlar karşısında hayretler içinde kalıyorum ve bunları çok tuhaf buluyorum. Peki yıllardır orada ne yapıyorsunuz? Bir şahini bir kayanın üzerine koy, bin bir tane avını gözetler ve bir kaç tanesini

yakalar; bir kurt koy oraya, aç kalırsa saldırır ve yine istediği kadar avlar. Bir köylüyü, bir çobanı oraya koy, arkasında değil böyle bir güç, beş tane adam olsun orayı haraca keser. Bir eşkiya Hamido'yu beş tane fedai savaşımla bu dağlara bırak, bin bir olanak ortaya çıkarır. Peki, nerede kaldı bizim bu militanların adı, şerefi? Neredeyse arazinin fazlasını kontrol edeceğiz, ama ilişkilerde, yollarda ciddi bir denetimimiz bile gelişmeyecek. Tam tersine köylüler, “en iyi para getiren yer PKK karargahlarıdır, onlarla yaptığımız ticarettir” diyorlar.

Artık kendinize gelmeniz gerekir. Bir türlü kendini merkezileştiremeyen, PKK'lileştiremeyen, yönetim gücü haline getiremeyen zavallı devrimcilik, kendini bilmez devrimcilik son bulmalıdır. PKK'lileşmenin, Önderliğin ne olduğunu anlamayan, anlar gibi gözüküp de yaşamı başka tür olan ve şimdiye kadar baş belası kişilik dediğim olay budur. Bu durumlarınız sizin hoşunuza gidiyor. Bu dağlarda bu kadar büyük direnme içinde kal, bu kadar şehit kanı dök, ama buna rağmen bir tek dağda bile doğru yaşam biçimi ne olmalıdır sorusunu soran bir komutan çıkmasın. Durum böyle olursa bu dağda ne kadar etkili olabiliriz? Bir başarı hesabı olan komutan yoktur. Hepsi ucube gibi. Etkinlik için savaş verdim, düşmanda yarattığımız korku, buna karşılık bizzat dayandığımız sıkıntılar var. Bizzat kendi çabalarımıza, kendimize saygımızın gereği burada bir gelişme politikasına sahip olmalıydık. Yıllardır söylüyorum; eğer bir karış toprak için bile bu kan dökülmüşse, sen onun politikasını yapacaksın. Hiç bunu soran bile yok. Çünkü hesapları kitapları yok. Halbuki düşman oldukça disiplinlice karış karış kendi etkinlik alanını da örgütüyor, savunuyor. Oysa siz böyle ağır sorunlar yaşıyorsunuz. Tam da başıma bela dediğim bu oluyor. Bebek hastalığı dediğim durum budur ve bunun kanıtları da çok açıktır.

Politika, olanaklar içinde en elverişli olanı elde etme veya en zoru başarıma sanatıdır. Ancak bizde hazır olanı kaybetme sanatı haline getirilmiş. Bu durumda kendinizi ne yapacaksınız? Tam da bu noktada “biz düşünme gereği duymuyoruz” diyorsunuz. Oysa politika, düşüncenin yoğunlaşmış biçimidir. Ekonomik, ticari, hatta bilimsel, sosyal gelişme düzeyinin en yoğun ifadesi, yani en gelişmiş biçimi politikadır. O da düşüncenin ta kendisidir. Sen çok ağır bir ulusal politika içinde olacaksın, ama düşünme gereğini bile duymayacaksın. Bölük-pörçük bir kaç eveleme-geveleme dışında kendini hazırlayamayacak, ondan sonra da dağa çıkacaksın! Size yazık oluyor. Hele merkezimiz, ağızdaki lokmayı bile sıradan bir köylü koparabilir ve zaten alıyorlar da. Ellerinde muazzam mevziiler, olanaklar var, ancak onları ellerinden çalsan bile farkında olmazlar. Aslında burada merkezileşmeye gelememek, yani buna sahip çıkmamak var. Bunun anlamı şudur: “Bizi ancak yönetirler, bize bizi yöneten yabancılar gereklidir!” Yani eski kölelik mantığı, “biz adam olamayız, üstümüzde ya ağamız olur ya da paşamız. Biz kendi kendimizi yönetemeyiz. Bırak beyim, bu iş elimizden gelmez.” İşte bu hem ilkel köylü hem de bir köledir. Her tür yönetime alışmış.

Düşünmeyi neden gereksiz buluyorsunuz. Neden böyle oluyor denildiğinde, “aklımıza gelmedi” diyorsunuz. İlk söylediğiniz cümle bu. Taktikler konusunda sorumlu olan bir çok kadro var. Onlara soruyorum, yine “aklımıza gelmedi” diyorlar. Peki düşüncesiz kişinin koyundan, keçiden ne farkı vardır? Veya deliden farkı nedir? Ondan sonra da ağlarlar veya küserler. Onurları o zaman akıllarına gelir. Düşünce gücü olmadan nasıl savaşıyor, savaşın sonuçlarını nasıl değerlendireceksiniz dediğimizde de yutkunurlar. Sizin kendinize hiç saygınız yok mu? Böyle çözümsüz kalacağınıza, gidip başka bir yerde uşaklık yapsanız daha değerlidir. Özgürlük savaşçıları hiç böyle olur mu? Merkezimize bile bir iş yaptırmak istediğimizde, en hazır lokmayı bile yine “değerlendirmedik, ön göremedik; gördüysek bile onun tedbirini, onun koparılması için gereken çabayı gösteremedik” diyorlar. Canları sıkılmış, “boş ver olmasa da olur” diyorlar. Politika boş mantığı hiç affeder mi, böyle zevzekliğe yaşam hakkı tanır mı? Politika denilen sanatı hiç anlayamayacak mısınız? Sigara kültüründen, “biz adam olamayız, boş ver” kültüründen kurtulamayacak mısınız? O kendi basit dünyanızı, fırsat buldukça en değme ağadan daha kötü konuşuracak, buna da “ben adam oldum” diyeceksiniz. Bizim toplumumuzdaki o komik ağalar bile sizden daha değerli ağalardır. Bunu da size açıkça söyleyeyim; sizin yönetim adına sergilediğiniz tutumlar, ancak en değme filme konu olabilir.

Korkuyorsunuz, onun için de kendinizi sürekli örtbas ediyorsunuz. Politik sanata hakkını vermeyişiniz, sizi böyle provokatif çizgilerde tutuyor. Çünkü kendinizden korkunuz, endişeniz var. Ben de yıllarca bu korkuyu, endişeyi taşıdım. Ama bunun çare olmadığını düşündüm ve ilk işim, cesaretle politikayı iyi özümsemektir, en azından kendini yaşatacak kadar politika gereklidir dedim.

Yıllardır saflardadırlar, ancak bir çobanın sürüsüne gösterdiği ihtimamı bile kendi birliklerine gösteremiyorlar. Yıllardır en üst komutanlıklarımıza, etrafını biraz ayarla, etrafını düzenle, bir takım gücü doğru üslendirirsen; bunun için biraz da günlerini, aylarını iyi geçirirsen o dağlarda beş bin kişi gelse dahi sana bir şey yapamaz diyorum. Ancak bir bakıyorum ki, işbirlikçi güç geliyor, Anakarargahı ele geçirecek kadar sinsice yaklaşıyor, bizimkiler ise bundan kıl payı kurtuluyorlar. Veya en değme karargahımızın etrafı bir kaç sefer kuşatılıyor. Zaten birincisinde teslim oldular, diğerinde de imhalk duruma geldiler, biz zor bela bazı yönetim tedbirleriyle nihai tasfiyelerini önledik. Tehlike gelmiş gözlerine girmiş, ancak burunlarının ötesini bile görmüyorlar. Tam tersine, son ana dek sıradan bir köylü gibi yaşamak hoşlarına gidiyor.

Düşman geldi, yine köylerini boşalttı, talan etti. Binlerce silah, malzeme ellerinden alındı. Ondan sonra da utanmadan, bunun vicdani muhasebesini yapmadan, küserek, ağlayarak, provokasyonu derinleştirerek işin içinden sıyrılmak istediler. Kimi bireyciliğe sığındı, kimi “üzerime varma, ben daha da kötü yaparım” dedi ve en ucube birinin tavrına girdi. Böyle davranmayı adam olma bellediler. Parti içinde ancak böyle etkili olabileceklerini sandılar, büzöldüler ve ilkelleştiler. Şimdi bütün bunlar olsa olsa yüce bir sanatta en kötü tarzı dayatma, en yüce işlere pisliklerini sürme anlamına gelir ve bunlar da kişiye hiçbir şey kazandırmaz.

Hatırlıyorum, 15 Ağustos Atılımı olmuştu, 1984'ün sonu 1985'in başıydı, merkezileşme şurada kalsın, merkezileşmenin gelişmemesi için, bir anlam ifade etmemesi için ellerinden geleni yapıyorlardı. O zaman ben “**Bahar Talimatları**” adıyla derli toplu bazı perspektifler geliştirdim. Şunu söyledim; insan bir kişilik savaşımı yapar da sizin

gibi yapmaz. Yenilgisi, başarısızlığı çok açık ortaya çıkmış dayatmalarda neden ısrar ediyorsunuz? Yiğitlik, gurur böyle mi gösterilir? İnsan yoldaşını böyle zorlar mı? Bir Önderliksel gelişmeye böyle bela olunur mu? Ben sana o kadar saygılı olacağım, senin esenliğin için, senin onurun için her şeyimi ortaya koyacağım, sen ise “etkili kişiyim, merkezim” diye gelişmelerin canına okuyacaksın. Doğru-dürüst konuşmayı beceremeyecek, hazır olanı dağıtacak, kendini bile koruyacak tedbiri geliştirmeyerek etrafındaki insanları bile dağıtmaktan öteye bir rol oynamayacaksın. Bu, tek kelimeyle utanılacak bir durumdur ve sizlere de yakışmaz. En başta bu kadar şehidin kanı senin sorumluluğun altında olmuştur. İnsan bir vicdani muhasebe yapar. Köylüler bile, bir ailede bir insan vurulursa yıllarca onun intikamı peşinde koşarlar. Ailenin kültürü odur. Senin yanı başında, hem de senin sorumluluğun altında böyle yüzlerce yoldaşın şehit düşmüştür. Bu duruma karşın sen oralı bile olmayacaksın. Ve bunun maskesi de düşünememe, dogmatizm, kendini şişirme, genel değerlendirmelere sığınma; subjektif niyetlere, duygulara boğma olacak. Böylece de gerçeklerden kaçılacak! Bu, en sahte ve en iflah olmazların yoludur. Devrimci onuru olanlar hiç bu yola sapar mı? Bu yaklaşım vicdansızlıktır. Öyle çok genellemeci bir tarzla oldu bitti demek olur mu? Hiç kimse bir yol arkadaşını kaybettiğinde böyle davranmaz. Bu sahtekarlığın açığa çıkarılmasını istiyorum. Kendini değerler karşısında sorumlu görmeyen, bunu kendisine sorun yapmayan kişiliğin ortaya çıkmasını istiyorum. Kendinizi daha fazla örtbas edemezsiniz. İlkelliğe sığınarak, düşüncesizliği metot, alışkanlık haline getirerek, politikleşmemeyi marifet sanarak kendinizi daha fazla gizleyemez ve savunamazsınız. Bu sanatı bırakmanız gerekir. Merkezimizden tut manga yönetimine kadar hiç kimse bu tutumlarla kesinlikle onur kazanamaz. Bu eleştiriler bile size az gelir. Yarın mahkemeye çıkarılırsınız, devrim sizi affetmez. Devrimlerin böyle bir mantığı vardır. İlkelliğe, dogmatizme verilecek karşılık serttir. Çünkü burada bir ulusun onuruyla, en yüce değerlerin kutsallıklarıyla oynanıyor. Bu affedilmezdir. Bu değerlere sahip çıkacaksınız.

Yaşamın bu kadar yabancı olamazsınız. Hiçbir gerilla hareketinde bu kadar değer çarçur edilmemiştir. Kendinizi bu kadar ilkelliğe terk edemezsiniz. Bu can sizin de olsa böyle kolay kaybedemezsiniz. Buna da hakkınız yok, çünkü bu canı da yaşatan partidir, Önderliktir. Canını en ucuzundan pazarlayanlar bile kendilerini bu kadar bırakmazlar. Can, yaşam kutsaldır; silah kutsaldır, hatta yiyecek malzemeleri bile değerlidir. Çünkü köylüler bile bir çuval un üzerine savaş yürütmüştür. Binlerce un torbasını neden toprağın altında çürütelim! Yüz binlerce mermiyi ve binlerce silahı niye bir hiç uğruna düşmana kaptıralım! Hangi gerilla ordusu, komutanlığı bunu kabul eder? Bundan hepiniz sorumlusunuz.

Örgütü işletmemek, düşüncüyü geliştirememek, kurallar savaşımını, yetkiler savaşımını doğru yürütememek bunu doğuruyor ve bunda da gerekeni yapmayarak en esaslı rolü siz oynuyorsunuz. Ondandır hastalıklı bir kişilik yığını haline gelerek kendinizi Önderliğin üzerine atıyorsunuz. Halbuki kutsal amaçlarımız, şanlı bir direnişimiz ve gerçekten değer verilirse, büyük yaşama yol açacak her şeyimiz var. Bunlar sizin öz çabanızla yaratılmayabilir, bu değerleri şehitlerin vasiyeti olarak size teslim ettik. Emeklerimizi sizin hizmetinize sunduk. İnsan değer takdir etmez olur mu. Bir kahvenin bile kırk yıllık hatırı var derler. Biz bir kahve değil, bütün yüce yaşam olanaklarını size sunuyoruz. Siz halen bunu takdir edemiyorsunuz. Ondandır da delilik, her türlü duygusallık numaralarıyla, çok gergin, provokatif kişilik yaklaşımlarıyla işin içinden sıyrılmaya çalışıyorsunuz. Bilmelisiniz ki bu değerler, bu kişilikleri affetmez. Bunu aklınıza kazmanız gerekir.

Bu halkla çok oynandı. Düşman yüzyıllardır halka her türlü rezilliği dayattı, hatta halka dışkı bile yedirildi. Halkımız düşman tarafından bu duruma getirilmiştir, fakat biz de buna karşı bir direnme hareketiyiz. Düşmanın yaptıklarını kabul etmeyecektik. PKK'nin bu özelliğini kim inkar edebilir? Bütün yaşam alanlarında direnişler var, büyük zindan direnişleri var. Bunları politika yapmayacak, bunlar için düşünce gerekli değil diyecek ve bunun için edep, terbiye denilen bir gelişmeyi yaşamayacak, ondan sonra “ben yaşıyorum, ben PKK'liyim, ben komutanım” diyeceksiniz. İnsan hiç yüzü kızarmadan bunu söyleyebilir mi? Zaten bunun nedenlerini araştırıyorum. Bu tutumlarınızın altında bizi bu hale getiren sahte gururu ve bir de iktidar deliliğini görüyorum. Bunları bırakacaksınız. Kişiyi ne sahte gurur, ne de erken iktidar hastalıkları kurtarır, aksine daha da batırır.

Politikada düşüncesizlik, üslupsuzluk olmaz. Bu şekilde ağa bile olunmaz. Açık söyleyeyim; Kürt ağaları sizin gibi değil, sizinki bambaşka bir şey. Eşi benzeri görülmemiş bir hastalık. Dünyadaki diğer parti tarihlerinde, siyasi savaşım tarihlerinde bir çok hastalık ortaya çıkmıştır, ama sizinki yeni bir örnektir. Her gün yeni bazı hastalıkların ortaya çıkması gibi bir politik hastalık durumu. Bunu insanlığa buluşturmaktan ortadan kaldırma görevimiz var. Kaldı ki, bu hastalık bizi felç eder ve bu hastalığa öyle fazla dayanacak halimiz de yok. Bu hastalık düşünmeme, politikleşmeme, yönetmeme hastalığıdır. Düşünmemenin, yönetmemenin, politikleşmemenin sonucu ikinci gün dört dörtlük düşmanın pençesine girmektir. Bu en kof oportünizmdir. PKK içinde bu kendini nasıl açığa çıkarıyor? Söylendiği gibi, “sen misin bizi böyle yüce bir işe kaldıran, sen misin bize politikayı öğreten, sen misin bizi yüceliklerde dolaştıracak olan. Al, biz de sana bunları yaparız, dayanabilirsen dayan.” Bu tutumlar fesat köylünün, düşmüş, pisliğin her türlüüne buluşmuş ara tabakaların, hatta işbirlikçiliğin her türlü alışkanlığını edinmiş kişiliklerin saldırısıdır. Terbiyesizliğin alasını görmüşlerin veya zavallı çaresizlerin saldırısıdır. Yücelerde seyretmek, sizi müthiş rahatsız ederek iki türlü sonuç ortaya çıkarttı: Birincisi, yukarıdan aşağıya güm diye düşmek; ikincisi de kendini yücelerde kaybetmek. Fakat politikayı böyle değerlendiremez, bana da bu biçimde kabul ettiremezsiniz. Bu konuda kendimi savunmaya devam edeceğim. Açık söyleyeyim, sizden korkacak halim yok. Bu işe bu kadar çaba harcamış birisi olarak sizin bu dayatmalarınıza karşı direneceğim.

Belki geldiğiniz yerdeki aşiret, kabileler içinde saldırılarınızın bir anlamı olabilirdi, ama parti içinde bu saldırıların hiç bir anlamı yoktur. Size bu konuda fırsat tanınmayacaktır. Merkezileşmeyi bilmemek, omuz üzerindeki başı inkar etmek demektir. Yönetim olmayı bilmemek, elden ayaktan yoksun yaşamak demektir. Tüm bunları nasıl dayatabilirsiniz. Bu en ilkel yaşam sınırlarında, son nefes alış-veriş çırpıntısında kalmak demektir. Bunu nasıl kabul edersiniz. Tarihin bütün görkemli dönemlerine bakın; orada kudretli yöneten güçler vardır. Büyük beyinler, büyük yürekler vardır. Halen o

dönemin sanat eserlerine hayranlıkla bakarsınız, çünkü orada kutsal ruhlar vardır, çok büyük güzellikler söz konusudur. Tarih hep bunu söyler, tarih budur. Bizim tarihimiz böyle değildir, çünkü bizim tarihimiz düşmüşlerin tarihidir. İşte bugün bize dayattıklarınız, yaşadığınız tarihtir. Aslında bu tarihsizliktir. Tarihsizlik demek de, insanlık gelişiminden yoksun olmaktır. Bu sizi sarsmıyorsa, kesinlikle bitmişsiniz demektir. Tarihsizlik size büyük acı vermiyorsa, yüce değerler sizi etkilemiyorsa, sizin yeriniz PKK değildir. Bu basit kişiliğinizle PKK'nin ruhuna, onuruna sıradan bir biçimde ortak olmak bile asla kabul edilemez.

Başarı Yoluna Giren Parti Militanlığı Kesin Zaferi Kazanır

Önderlik gerçeği, PKK'de halen büyük belirleyiciliğini sürdürüyor. Ben kendim bunu temsil ediyorum ve sizleri bu halinizle PKK büyüklüğüne, PKK'nin itibarına asla ortak ettirmem. Nitekim ettirmiyorum da. Yalnız kendimi değil, PKK'yi de savunuyorum, PKK'nin de savunulacak bazı değerleri vardır. Bu halinizle bu halkı da size karşı savunacağım, çünkü bu halk artık PKK'yi izliyor, PKK halkındır. Yetmeyen adamın, yönetemeyecek adamın bu halkın üzerinde yeri olamaz. Bu kişi ne PKK'nin kitesini yönetebilir, ne PKK'nin halkını, ne de ulusunu. Bunun için de düşünce gücünü, politik terbiye gücünü ve onun somut ifadesi olarak yönetebilme gücünü göstereceksiniz. Saflığa, mütevizalığa vurarak “bakın, ben ne kadar halim-selim, ne kadar saç-başı ağırımı bir kişiyim, ne kadar adım-ünüm var” veya “bazı işlerde ne kadar etkiliyim” demekle hiç kimse PKK'de ne merkez olur, ne de yönetim. PKK'nin yönetim ustalığı, PKK'de merkez olmak çok büyük bir öneme sahiptir. Eskiden “evliyalasma, kırk yıllık çile doldurma” derlerdi, işte öyle bir çabayı gerektirir. PKK'nin büyük yönetim ustalığı, özellikle çalışma tarzı hitabıyla cansız bile harekete geçirir. Bunu göstermediniz mi, hiç kimse sizi PKK'de yönetim olarak, komutan olarak kabul edemez. Aklınızı başınıza toplayın. Şimdiye kadar bir-iki delilik yaptınız, akla-hayale gelmeyecek dayatmalarda bulundunuz, ama yarın bunun da hesabı sorulur. Eğer aklınız başınızda ise, hiçbir şeyin PKK'de karşılıksız bırakılmayacağını bilmeniz gerekiyor. Kaldı ki, devrimin kendisi de hesabını sorar. Çünkü devrimin doğasında kendisi ve onunla çarpışanların savaşı ya lehte, ya aleyhte sonuçlanır. Her devrim böyledir. Bir devrime yanlıgılı katılanlar, er veya geç acımasız bir sonla bunu öderler. Bu devrimin doğasıdır ve benim olup olmamamla da ilgili değildir. Örneğin, ben şöyle veya böyle ortadan kalktım diyelim, bu anlayışlarla başınıza gelebilecek olan nedir? Dürüst olan bazı yönleriniz var, aynı zamanda bazı kurnazlar, bazı hırsızlar, bazı kariyeristler, bazı zavallılar var, bütün bunlar birbirine girer. Böyle olursa da önce bol bol parçalanma olur, ardından bazıları uzlaşır, bazıları da birbirine girer. Kariyerist olan çok imkanı etkisi altına alır; köle olan, zavallı olan da çok kolay saf dışı bırakılır. Kadın eski kadın, ağa eski ağa, Kürt eski Kürt olarak biter ve sonuçta hepsi kaybeder. Şu andaki merkezi yönetim düzeyiniz bunu kaçınılmaz kılıyor. Düşman da zaten “Bu bir kişinin savaşıdır, o kişi gitse diğerleri çantada keklik” diyor. Çünkü siz merkezleşmeyi, yönetim kadrosu olmayı fazla beceremiyorsunuz.

Yaptığınız akıl almaz hatalar, yetmezlikler düşmana umut veriyor. Hazır ekmeğinizi bile elinizden alıyorlar, hazır paranızı, sıradan bir köylü gelip götürüyor. Böyle yüzlerce örnek var. Neden biraz vicdana gelmeyecek, gerçekleri görmeyeceksiniz? Peki, durum bu iken yaşamınızın garantisi nedir? Şunu diyeceksiniz; “biz yaşamdan çoktan vazgeçmişiz, sen istediğin kadar söyle, biz biraz hatır için seninle yürümeye evet diyoruz, ama aslında biz her şeyi bırakmışız.” Bu da gerçeğinizin bir yanı, sizin öyle fazla yüksek iddialarınızın olmadığını biliyorum. Ve bu son zamanlardaki sürüklenmeniz de, “acaba elimize bir şey düşer mi” sorusu temelindedir. İşte erken iktidar hastalığı budur.

Bazı PKK kariyerleri var. PKK biraz devletleşmeye doğru gidiyor. Siz ise “acaba bize de bir yer düşer mi” diyerek sürükleniyorsunuz, yoksa devrimin özüne anlam vererek, çalışmalara yüklenerek yürümüyorsunuz. Çoğunuzun durumu böyle. Bazıları da feodal namus anlayışı gereği, “ben kopmam, çünkü şehit yakınım vardır, bir Önderlik var, ona söz verdik” diyor ve bu yüzden sürükleniyor. Bir söz vermiş, bu onun için bir feodal namus sözüdür ve sonuna kadar gider. Bazıları işin farkında değil, düpedüz sürü gibi sürükleniyor. Çoban giderse onları da kurt kapar. Onlar da bunu bekliyorlar. Fakat bunların hepsi yanlış ve PKK militanlığına yakışmaz.

Peki bütün bunlar nasıl önlenir; yüksek düşünce gücü ve bunun karakteri, özellikle yönetim sanatında yetkinleşmeyi ister. Bunun başka yolu yoktur, başka çaresi de bulunmamıştır. Benim en etkin yönüm, iyi bir yönetici olmamdır. Yönetim hassasiyetleri bende çok gelişkindir. Çok dinamik bir yöneticiyim. Beni etkili yapan; en sıradan bir ihtiyacı bile gidermem ve her işle uğraşmamdır. Ben sizin gibi silah kullanamıyor, sizin gibi komutanlık yapamıyorum. İşleri yönetme, benim için tutku düzeyindedir. İlişkilere, insanlara yetişmek, onlara yön vermek, onları yola koymak benim için her şeydir. Sizin için ise ilişkiler, günlük örgüt ve yönetim işleri fazla değer vermediğiniz işlerdir. Halbuki en hassas olacağınız işler yönetim işleridir. Yönetim işleri; işlerimize, görevlerimize hakim olmak, onları korumak, geliştirmek, kolay kaybetmemek ve savaştırmaktır. Şu anda bize en çok gerekli olan bunlardır. Tam da bu noktada “yönetim işleriyle biz ilgilenmeyiz” diyorlar. Bir köşeye çekilip sigaralarını tütürürler. Halbuki biraz ilgiyle baksalar, orada altın gibi bir iş var, ancak bunları görmez, anlamazlar. Bir sigaraya alışmış, yarım saat sigarasını kes, isyan eder. “Zindanda bile yıllarca direnen, sigaraya boyun eğiyor” diyorlardı. Yıllarca o kadar direniyorsun, ancak bir sigaraya nasıl teslim oluyorsun? İşte bu, kişilikteki büyük çarpıklıktan kaynaklanıyor ve dağda da bu durumlar yaşanıyor.

Yıllarca dağda direnmiştir, basit bir yönetim görevi vardır, ama öldürsen elini uzatmaz. Örneğin eğitimden hoşlanmıyor. Eğitimsiz insan olur mu, savaşçı olur mu? yapılması gereken toplantıdır, planlamadır ve bazı temel taktik hususlara göre eylemdir, ama bu tür kişilikler hiç oraya gelmez. Ancak köşeye sıkışmış yaratıklar gibi karşı karşıya geldiler mi, müthiş savaşçı kesilirler. Bu savaş anlayışı doğru değildir. Bu, ilkel isyanların, hatta ilkel kabile ve klanların savaş anlayışıdır. Günümüzün modern veya gelişmiş halk savaşları bunu kaldırmaz. Yıllardır hiç kimse bu tarz çok ilkeldir, sonuca götürmez demiyor. Yine düşüncesi yok, tam da bu noktada, “bırak bizi ölürsek de ölelim” diyor. Ölmeyin, biraz yaşayın, yaşama imkanı var dediğimizde, “hayır bırak, biz ölmek istiyoruz” diyorsunuz. Nitekim ölümler

hep o “bırakın anladığımız gibi yaşayalım, savaşalım ve ölelim” anlayışı sonucu geldi. Öyle yapmayalım diyorum. Ve biraz daha dayanmazsam hepiniz öyle ölüp gideceksiniz. En iyinizin, en şerefli olanınızın durumu böyle.

Büyük bir kısmınız da kendi gerçeğinden kaçış halinde olup, kendisiyle çelişiyor. Bu biçimde devam ederseniz kaybedeceksiniz. Çünkü az-çok direnmişsiniz ve halen de direniyorsunuz. Bunun doğal sonucu olarak direnmeyi, bilinçle ve onun vazgeçilmez bir gereği olan yönetim gücünüzle doğru tarzda kavrayın ve yürütün. Bundan çekinmeyin. Eğer şimdiye kadar bunu yapamadıysanız da bu sizi onursuz kılmamalı. Biz yine affediyoruz. Bundan sonra yapın, ayıp değil. Ben de bu yaştayım, ama her gün çocuklar gibi öğreniyorum. Kutsal işlerimiz konusunda mütevazı olmak gerekir. Her gün yeni şeyler öğrenmek gerekir. Geçmişimizdeki olumsuzlukları onur meselesi yapmayalım. Hepiniz geleceğe bakan iyi öğrenciler olmalısınız.

Politikayı yeni yeni öğreniyorsunuz; bundan gurur duyulur. Burjuvazinin gücü, yönetim işini iyi yürütmesindedir. Bilindiği gibi onlar çalışmaz, hatta çoğu asalaktır, ama yönetim güçleri müthiştir. Örneğin şu anda ideolojik, askeri, ekonomik ve sosyal yönetim kurumlarını geliştirmişlerdir. Ülkenin yer altı, yer üstü kaynaklarının hepsini ve tüm insanların emeğini sömürme yöntemleri geliştirirler. En baş belası bir konumdadırlar, ama yine de yönetiyorlar. Çünkü yönetim ustalıkları var ve kendilerine otoriteyi yakıştırmışlardır. Yönetimin ustalıklarını ve beyinlerini kendi ideolojileriyle doldurmasını da bilirler. Size yalanı en doğru diye belletmişlerdir. Size, kendi çıkarlarını, öz çıkarlarınızı diye yutturmuşlardır. Ve başımızdadırlar. Dikkat edin; bin yıllardır çalışıyoruz, kahroluyoruz, kan-ter içindeyiz ancak açız ve soğuktan donuyoruz. Çünkü yönetim gücü olamıyoruz. Yöneten sınıf haline, ulus haline geldiğimizde her şeyin çok farklı olduğu görülecektir. Yönetimin büyüklüğü buradadır. Bir sınıf hiç çalışmaz, asalaktır, ama üretilen her şeyi alır. Bir sınıf bütün emeğin sahibidir, ama onun emeğinin karşılığı bir hiçtir. Çünkü yine kendini yönetememektedir. Bunun için burjuvazi kendini müthiş eğitir. Ünlü okulları, üniversiteleri, akademileri, ideologları, filozofları ve siyasetçileri vardır. Bizim ise biricik okulumuz var, ancak ondan bile öğrenmekten kaçınıyorsunuz. Durumu bu halinizle kurtaramazsınız. Sizi bekleyen, düşmanın dolaylı veya direkt yönetimidir. Kendinize böyle yönetimsizliği ve yönetim adı altında çarpıklığı dayatıyorsunuz ki, hepinizin pratiğini gördüm. Yönetimde delilik, yönetimde boşa çıkarıcılık, yönetimde hiçlik ortaya çıkmıştır. Bu düşmana, gel ve egemen ol demektir. Bu da objektif düşman ajanlığıdır.

Olup bitenlerden nasıl etkilenmiyorsunuz, hayretler içinde kalıyorum. Bu durumları nasıl göremiyorsunuz? Örgüt içinde “bastırıldık” diyorsunuz. Ben bunun savaşımını yıllardır yürütüyorum. Sizi kim bastırdı? Doğru yönetememe, merkezileşememe konusunda kim dayatmada bulunuyor? Eğer böyle biri varsa, o kimse ajandır ve onu yerle bir etmek gerekir. Biz her gün bu talimatı vermiyoruz mu? “Uzlaştım, bastırıldım” diyorsunuz. Bunun kocakarılıktan ne farkı var? Hani militanlık, hani doğru yönetim anlayışı? “Güç yetiremedim, kafayı çalıştıramadım” diyorsanız, o zaman örgüt içinde ne duruyorsunuz? Hani kurallar, hani haklar, yetkiler, görevler diye sorduğumuzda, “bunları da düşünemedim” diyorsunuz. O halde avare, boşta kalmış gerillanın zavallısı gibi ne geziyorsunuz? Bunu kendinize nasıl yakıştırıyorsunuz. “PKK’yi ben böyle tanıyordum, kişilerin şahsında tanıyordum, bana öyle öğrettiler” diyorsunuz. Bunları nereden çıkarıyorsunuz, bunların hepsi yalan ve kendi kendinizi kandırmanızdır. Ben size bunları böyle söylüyor muyum? Ben, PKK içinde sizin gibi yaşıyor muyum? Her şey açık ancak yine de görmüyor ve anlamak istemiyorsunuz. İnsan gericiliğe sığmır da bu kadar mı sığmır? O zaman sizi ne yapacağız? Kutsal örgüt ilkeleri uğruna savaşmasını bilmezseniz neye yararsınız? Kendinizi bile koruyamazsınız, nitekim koruyamıyorsunuz da. Bu hoşunuza mı gidiyor? Halbuki ilkeler savaşı bir militanın en temel görevidir. Yetki ve görevler için savaş her şeydir. İlkeleri sonuna kadar koruyamazsak, örgüt elinizden bile bile kayacak, bazı hataların kurbanı olacağız ve kendimizi bile konuşturamayacağız. Bu, onursuzluk, zavallılık ve kendini çaresizliğe terk etmektir. Gösterdiğiniz pasif direniş; “neden bu hoşuma gitmeyeni bana dayatıyorlar, ben de işleri oluruna bırakırım, inceldiği yerden kopsun” biçimindedir. Bu tutum bize daha da zarar verir. Çünkü bu da yanlış bir tavidir. Örgüt işleri oluruna bırakılmaz. Sürekli hesap sormayı ister. Önderlik budur, bunun görülmesi gerekir. Biz burada her gün neyin savaşımını veriyoruz? Örgüt yaşamı, örgüt gerçeği ve bu savaş olmazsa ayakta durulabilir mi? İdeolojik savaşım, bir yerde bu tuğlaları tutan çimentodur. Kaldı ki bizim insanımız çürük tuğladır. İki metre önünde bir üfürük savur hepsi paldır-küldür dökülür. Sizin birlikleriniz bana biraz bunu hatırlatıyor. Bu duvar, çimento olmazsa ayakta durur mu? İdeolojisiz olmak, en sert rüzgarlara karşı duramamaktır. Zaten muazzam saldırılarla karşı karşıyayız. Ki, örgüt içi savaş böyledir. Örgüt içinde ideolojisiz kalmak, çürük tuğlalardan sağlam duvar olmasını beklemektir. Politikasız olmak, kör olmak demektir. Buna aklınız yatıyor mu?

Politika görme sanatıdır. Politika tehlikeyi görmektir. Politika örgüt gücüyle yaratılan imkanı görmektir. Politikleşmemek, düşmanı da, imkanı da görmemek demektir. Kör, yılanın üzerinde gezse bir şey fark eder mi? Kör, altın üzerinde gezse bir şey fark eder mi? İşte sizin de yaşadığınız biraz budur. Neden vahim bir biçimde vuruluyorsunuz? Neden altın gibi tarihi dönemler elinizden kaydı? Bu siyasi körlük nedir? Bu siyasileşememe dediğiniz durum ne demektir? Halkımız neden politik güç olamadı ve olamadığında neyle karşı karşıya geldi? Halkımız dünyanın en köle halkıdır, elinde hiçbir şeyi yok, adı bile yasak. Politikasızlıktan ötürü hiçbir şeye sahip çıkamıyor. Siz halen “örgüt içinde politik olamadım, politik savaşı veremedim” diyorsunuz. O zaman bizim köle halkımızın gerçeğinden farkınız nedir? Bazı soysuz işbirlikçi ağalar var, onların halk içindeki varlığı neyse, bizim komutanların -istisnalar kaideyi bozmaz- veya yöneticilerimizin de durumları bunu hatırlatmıyor mu? Etkili olamayan, kuralı konuşturamayan komutan, yönetim, merkez kimdir? Safları tehlikeye açık tutan, hatta dolaylı işbirliği yapan, kaçan kimdir? Tabii ki toplumdaki haindir, ağadır, düşmanın ta kendisidir. Örgüt içinde politik olamamanın, ideolojik olamamanın düşmanla direkt veya dolaylı ilişkisi böyledir. Siz istediğiniz kadar, “ben gözümü kapattım, ben fazla düşünme gereğini duymuyorum” deyin. Ama gerçek gerçektir, affetmez. Şunu demeye getiriyorum; bu anlamsız ideolojik-politik gelişmeye, özellikle bu yanlış merkezileşmeye dur diyeceksiniz. Yönetim kadrosu olma, bunun önünü açma konusunda gösterdiğiniz direnci bırakacaksınız. En azından parti politikamıza cevap verecek kadar bir ideolojik güç ve yönetim

gücü olmayı bilmelisiniz. Bunun için yoğunlaşın, bunun için kendinizi savaştırın. Geri olmak ayıp değil, benim ayıpladığım husus, kendinizi yetiştirememenizdir. Ben, hepinizden daha geriydim, ama kendimi bir yetiştirme tarzım var ve gerçekten çok hassastır.

Size bir günde, bir çırpıda büyük yönetici olun demiyoruz. Zamanı boşa harcamayın, yani zaman ve imkanlarla oynamayın. Ben halen günlük olarak her kişiden bir şey öğreniyorum. Hele bazı tecrübeli siyasilere karşı karşıya geldiğimde mutlaka bir şeyler öğrenirim. Dikkat edilirse bu konuda çok iyi bir öğrenciyim. Bütün öğretmenlerimin büyük saygısını kazanmasını bilen bir kişiyim. Onlar benim iyi bir öğrenci olduğumu çok iyi bilirler. Ben bununla size sadece okul öğrenciliğimi hatırlatmıyorum. Politik mücadele konusunda da çok iyi bir öğrenciyim, hem de olağanüstü. Bu dünyada bana saygı gösterilmesi, benim iyi bir öğrenci olmamla da bağlantılıdır. Onları etkilememin nedeni, ne dediklerini anlamamdan dolayıdır. Fakat aynı zamanda öğretim de. Dünyaya nasıl öğrettiğimiz görülmektedir.

Bunları öğrenmek önemlidir, insan ancak bunlarla kazanabilir. Öğrenmek ve öğretmekten bıkmam. Öğrenirim, öğretirim. Sizin de öğrenecek, öğretecek çok şeyiniz var. Neden bundan kaçınacaksınız? Komutan değil misiniz? Öyle çok menfaatçi de değilsiniz, aslında düşkünlüğünüz de fazla yok, ama özellikle de bazı hassas yönetim ve kurallar konusunda kendinizi doğru değerlendiremiyor, fazla işletemiyor, savaştıramıyorsunuz. Bu konularda kendinizi muazzam bir bilinçsizliğe terk etmişsiniz ve bazı geri alışkanlıklarınız var. Sırf ahbap çavuşlarınızla bozuşmamanız için birçok temel ilkeyi gözden çıkarıyorsunuz. Birileri ile Samimiyetlerinizin bozulmaması için neredeyse partiyi elden geçiriyorsunuz. Bunlar eski toplumsal geriliklerdir ve bizi de hiçbir yere götürmez. Oysa çatır çatır ilke savaşımını, kural savaşımını vermeliyiz. Ben tüm gücümü örgüt içinde de savaşma cesaretini göstermekten alıyorum. Eğer bu işi ihmal etseydim PKK çoktan diğer örgütler gibi olur veya onlardan daha kötü bir duruma düşerdi. Örgüt savaşımını yaman yürütmem şu anda güçlü olmamın en temel nedenidir. Siz biraz yardımcı olsaydınız, örgüt iç savaşımını, ilkeler savaşımını, kurallar savaşımını biraz verseydiniz, zafere ulaşmış olurduk.

Tüzük esasları var, tüzüklerde en çok dört-beş tane temel kural var. Aslında sorun tüzük esaslarını bilmek değildir, sorun onları işletmektir. Tüzük esaslarının Yarısını bile işletseydiniz şu anda işler çok farklı olurdu. Parti programı var, mücadelenin Program temelinde yürütülmesine biraz dikkat etseydiniz, programı dayatsaydınız işler farklı olurdu. Çünkü programı dahi alt-üst eden yaklaşımlarınız var. Yine partinin siyaseti var, partinin temel taktikleri var, bu konularda hassas olsaydınız durumlar çok farklı olurdu.

Bütün bunlar ideolojik-politik yetkinleşmeye, Önderlik gücünü doğru temsil etmeye girer, bu da devrimci yaşamın özlü bir ifadesidir; devrimci yaşamın, dolayısıyla savaşımın başarı yoludur. Sağlam bir merkezleşme konusunda tüm parti militanlarının görevlere nasıl yaklaşması gerektiğini vurgularken, her düzeyde doğru bir parti yönetimi haline gelmek, özellikle orduda ve yaşamın diğer alanlarında; cephede, kültürde, ekonomide sağlam yönetim öğeleri haline gelmek için yaklaşımları doğru geliştirmek gerekir. İşler çoktur, ancak partililere bakıyorum, sanki fazla işleri yokmuş gibi kendi kendilerini daraltmış, iddiasız ve kendiliğinden bir savaşçılıkla sonuç alabileceklermiş gibi bir havada seyrediyorlar. Bu tutumu bırakacaksınız. Merkezleşme görevlerine gereken ağırlığı vermeden PKK'leşemeyiz. Alttan zorlayarak -üstten ben de zorluyorum- merkez, merkez olmasını bilecektir. Yıllarca da sürse, bu gerçekleşmeden hiç kimse sağlam bir PKK başarısını beklemesin. Yine PKK kadrosu, yönetim gücü olmasını bilecektir. Her PKK kadrosu, hatta üyesi kendine göre bir görev içinde yönetim gücü olmayı bilmedi mi, bunun sağlam bir PKK'lilik olmadığını bilecektir. Kabul edilebilir sağlam bir PKK'lilik, her düzeyde verilen görev neyse, o konuda gerekeni hakkıyla yerine getirecek bir temsili, bir yönetim gücü olmayı sonuna kadar sağlayabilmektir. PKK'leşmeyi bir bütün olarak böyle anlamalıyız. PKK'yi bazı yönleriyle değil, bütün yönleriyle; bazı görevlere yaklaşımıyla değil, bütün görevlere cevap veren bir merkez yaklaşımıyla ele almalıyız. PKK merkezi; savaş sorunlarından ekonomik sorunlara, diplomatik sorunlardan kültür sorunlarına, barış sorunlarına kadar hepsine anlam verecek, bir değerlendirme gücü olan, karar gücü olan, denetim gücü olan bir kurumdur.

Yine hayatın çok karmaşık olan sorunlarının -ki, bir ulusu yeniden yaratıyoruz, bir toplumu tepeden tırnağa yeniden kuruyoruz- önümüze serdiği bütün görevlere cevap verecek kadar güçlü bir PKK kadrosu, ideolojik, siyasi, örgütsel gücü geliştirmiş yoğunlaşmış bir militan düzey gereklidir. Bu düzeyi yakalamadan hiç kimse PKK içinde sağlam bir militanlıktan bahsetmemelidir.

Önderlik de tamamen bu konumdadır. Hemen şunu da ekleyeyim ki, yerine getirilemeyen merkez ve kadro yönetim görevleri benim önderlik olayına olağanüstü yüklenmemi de beraberinde getiriyor. Yani şu anda ben hem PKK'nin fiili resmi Önderliğini hem de merkezin görevini yürütüyorum. Yine, binlerce kadronun görevini bizzat yerine getiriyorum. Bunu anlayacaksınız. Yani sizinki sıradan bir köylü kurnazlığıdır. Kendinizi ezip büzerek görevi Önderliğe yıkıyorsunuz. Merkezimiz her türlü tarihi işlere omzunu silkerek kendi işini benim üzerimize atıyor. Bunlar yoldaşlıkla bağdaşan tutumlar olamaz. Kaldı ki benim kendime verdiğim söz var, elbette bu halka karşı tarihin bu döneminde tüm merkezin de, hatta tüm PKK'nin de görevini üstlenebilirim. Nitekim baştan beri de yürütüyorum. Ama insan istiyor ki, sizin de bir rolünüz olsun. Tarihe böyle hakkıyla damgasını vuran bir kişiliğiniz olsun. "Ben de bir katkı sahibiyim, ben de hayırlı işleri yüksek bir sorumlulukla yapabilirim" diyebilmelisiniz. Bundan niye kaçınıyorsunuz?

Güzel işe güzel diyelim, sağlam işe sağlam diyelim. Böyle işlerin sizden istenmesi neden zorunuza gitsin, bana neden darlıyorsunuz? Siz görev adamısınız, zaten hayatınızı ortaya koymuşsunuz, neden bunun en sağlam yolunu denemiyorsunuz? Neden bu konuda her türlü saptırmaya geçit veriyorsunuz? Bunlar size şeref kazandırıyor mu? Hatta size saygıdeğer bir yaşam imkanı veriyor mu? Hayır, sizi mahkum ediyor, sizi zora sokuyor. Dolayısıyla bu anlamsızlığı, size yakışmayan bu durumu terk etmelisiniz. Hem de bahane göstermeksiniz; şu özelliğim, bu alışkanlığım demeksiniz bunu terk edin. Size yakışmayan bu durumdur. Çünkü az-çok bir dayanma gücünüz var, üstün bir fedakarlık, cesaret gücünüz var. Buna saygılı olun. Onun gereklerini doğru bir parti içi savaşımına, onun yönetim gücüyle ve en anlamlısı da

onu hızla ordu saflarında -çok görevleriniz var, hepsine talip olarak- kanıtlamaya çalışın. Bunda siz büyüklük kazanırsınız. Gerçek kişiliğinizi bu temelde bulursunuz ve buna büyük bir susamışlıkla hücum edin. Çünkü birikiminiz buna el verebilir. Yeter ki, şimdiye kadar kendi kendinize takındığınız örgüt içi sorumsuzluk, temel kurallar ve taktik hususlardaki yetmezlikleri -ona yetmezlik de demeyelim- anlamsızlıkları, çarpıklıkları yaşatmayın. Bunu yaparsanız, bu çabalarınızla daha güçlü bir biçimde verimli bir duruma gelebilirsiniz. Enerjinizi doğru kullanmayı bilmiyorsunuz. Bunun düzeltilmesi gerekir. Belirttiklerim, size daha fazla yük vurdurtmak için değil, tam tersine sizin yükünüzü hafifletmek içindir.

Yaşamı daha da çekici kılmaya, harcadığınız çabanın ürünlerini daha fazla almayı imkan dahiline sokmaya çalışıyorum. Bu kadar büyük direnmenizin sonucu olarak üstün başarılarınızın gelişmesi için, kendinize bu kadar kötülük yapmaya, kendinizi bu kadar boşa çıkarmaya hakkınız olmadığı için bunları büyük özenle vurguluyorum. İnsan kendi kendine bu kadar zarar vermemeli, kendini bu kadar anlamsız kılmamalı, çünkü yaşadığınız yaşam ve yürüttüğünüz savaş önemlidir. Onu böyle amaçsız, verimsiz kılmamız, kendinize en büyük kötülüğü yapmanız demektir.

Bu belirttiklerimi mutlaka anlamalısınız. Sadece anlama değil, gereklerini ne pahasına olursa olsun, engeller nereden gelirse gelsin -ben de dahil- yerine getirmelisiniz. Bu engellere karşı bu esas doğrultusunda belirginleşmiş ve başarısı da kanıtlanmış doğrulara sarılmalısınız. Bu savaşı bu temelde geliştirebilir ve bu anlamsızlıklarından kurtarabiliriz. Kurtardıkça da daha fazla başarılı oluruz. Başarı yoluna giren bir parti militanlığı zaferi kazanır.

23 Ocak 1996

PARTİLEŞME YÜKSEK KARAR KİŞİLİĞİNDE YAŞAMAKTIR

Yaşam gerçeğinizde, hayal ve düşüncenizde yeni umutların ve gelişmelerin kendini açığa vurması gerekiyor. Yürüttüğümüz kapsamlı çalışmaların, kesinlikle en az savaş sıcaklığı kadar eğitici bir ifade yakalaması gerekiyor. Hem çizgi hem de onun uygulama düzeyi zengin bir karşılık yakalamalıdır. Bu örtbas edilmiş, kendini çok yönlü kandıran kişiliği yıkmanız, hesabını verip yerle bir etmeniz ve ona alternatif kişiliği yakalamanız gerekiyor. Çok ağır ve sancılı yaşadığınız yaşamı, bu temelde sağlığa kavuşturmalısınız. Bu konuda cesur bir ifadenin sahibi olmak, kendini ölçülerle yaşatma gücünü göstermek, artık kendini kandırmaktan ve kandırılmaktan kurtarmak, hiç olmazsa kendinizi ikna etmeyi sürekli ve anlamlı kılmak, ona bağlı kalmanın gücünü göstermek bütün yaşamınızda çarpıcı bir biçimde kendini hissettirmelidir. Unutmayalım ki, bir kişinin kendine yapabileceği en büyük kötülük veya halk olarak da kendimize yaptığımız en büyük kötülük; kandırılmış, yanıltılmış, kendini koruyamaz, geliştiremez özelliği çok açık olan bir konumu örtbas etmektir. Bu kendinizi örtbas etme durumunuzu artık yıkmalı ve bunun çok açık göstergelerini sergilemelisiniz. Onunla savaşıma gücü göstermemek ve bunu yaşatmak için bin bir yalana dolana başvurmak samimi olmamak ve kendisiyle hakiki bir hesaplaşmayı yapmamaktır. Bir parti kişiliğinden bahsederseniz ve gerçek bir partileşme iddiasına sahip olacaksanız bu durumunuzu hallededeksiniz. Çünkü Öncü kadro olarak yol açtığınız problemler çok kapsamlıdır.

Halen yaşadığınız bu sorunun düzeyini bile kendinize sorma cesaretini göstermeyişiniz, partileşmeden kaçınmanın en tehlikeli yolu oluyor. Hatalarını başkalarına yıkararak, kendi basitliğine ve kendi iç dünyasına -kendi iç dünyası da yok, keşke olsa- kapılarak, yani karanlıklarda kendini yitirerek kendini örtbas etmek, hatasını, eksikliğini görmeden, kendini sorgulamadan, kendisiyle savaşmadan yaşanabileceğini sanmak ve bu duruma rağmen "yaşayabiliyorum" demek, aslında kaybetmenin ve bunun sorumsuzluğunun, her türlü anlamsızlığının, ikiyüzlülüğünün kendisi oluyor. Çok temel görevler karşısında halen böyle ayak diretme, halen böyle kendini savunmak ısrarla arsız kişiliği yaşamak demektir. Seviyesiz, saygısız, serseri kişiliği ısrarla, fütursuzca, sorumsuzca dayatmak demektir. Kendini, çok açık olan eksiklik ve görevlerin başarısızlığı karşısında çözemeyen insan -hele burada söz konusu olan ciddi bir devrim partisi, hatta ordusuysa- niyeti, hatta çabası ne olursa olsun, işin esaslı noktalarında gerekeni yapamaz durumdaysa, çok tehlikeli birisidir.

Gerçeği çok uzakta aramaya gerek yok. Gerçeği kendi içinizde aramanız gerekiyor. Bir şey yapabilecekseniz, yine bunu kendinizde yakalayın. Yapamayacaksanız, sağı-solu zorlayarak, dolayısıyla çok kötü durumlara yol açarak kendinizi de, çevrenizi de mahvetmemelisiniz. Artık bu yüzsüzlüğü, bu sorumsuzluğu terk etmeyi bilmeniz gerekiyor. Bir işi doğru yapabilme, onun vicdanını yakalayabilme, yine onu anlaşılır ölçülerle gösterilebilmeyi sağladığımız zaman kendinize bir paye yakıştırın ki, vicdanınız rahatlasın. Aksi halde çok büyük değerlerin aşınması ve kaybı karşısında bir takım sahte gerekçelere sığınarsanız, çok şerefsiz birisi olduğunuz ortaya çıkacaktır. Bu konuda örtbas edilmiş kişilik özelliklerine yer vermemek gerekir.

Şu anda ekmek-sudan da daha fazla muhtaç olduğumuz, cesur ve özgür kişiliğin kendini kandırmayan gerçeğidir. Bu, kişiliğin son derece yaratıcı iş yapabilme özelliğine ulaşmasıdır. Bu özelliği yakalayamadığınızda, hiçbir gerekçeyle kendinizi sağlam bir değerlendirmeye tabi tutamaz, fazla iddia sahibi de olamazsınız. Tam da bu noktada partiye ve kolektif değerlere sığınarak bu işin içinden çıkamazsınız. Bunu eskiden her türlü metafizik değer yargılarına sığınmaktan tutalım çok ilkel geleneklere, benlik duygularına, ataerkil tutumlara girerek ve kendinizi gizleyerek yapardınız. Bu

yaklaşımlar kendini var etmek isteyen insanın yaklaşımı olamaz; ezilen, yönetilen, düşen ve özgürlükten kopan insanı esas almak olur ki, tabii bu da özgürlük kişiliğiyle, parti kişiliğiyle çelişir.

Bana göre siz henüz kendinizi ikna etmemişsiniz. Bir halkı, bir partiyi, bir partiliyi ikna etmek ve geliştirmekten önce adam akıllı kendinizi ikna etmeniz ve bu konuda kendinizle hesaplaşmanızı dürüstçe yapmanız gerekiyor. Artık kişilikleriniz konusundaki hatalı girişlere, hatalı çıkışlara son verelim. Bunca olup bitenden sonra kendinizi ikna etmeniz, kararlaştırmanız gerçekleşebilmelidir. Ve bunun bütün ölçülerine az-çok anlam verebilmelisiniz. Bunun örgüt ölçüleri, yaşam ölçüleri, savaş ve üslup ölçüleri var; bunun stratejik, taktik, siyasal ölçüleri var. Artık bunlara anlam vermeniz gerekiyor. İflah olmaz baştan çıkarılmışlığı artık siyasette yaşatmamamız gerekir. Kendinizi sorgulayabilme gücüne ulaştığınız kanısındayım veya bu gücü yakalayacak pratikleriniz, gelişmeleriniz var. Kendinizi korkmadan sorgulayın. Bunu yaptığımızda, ağır suç işlemiş olanları bile ıslah olmaya tabi tutabiliriz. Bizde affedilmeyecek olan, ısrarla eğitilmemiş ve ıslah edilmemiş kişiliğini fırsat bulduğunda tekrar sürdürme hastalığını göstermektir.

(...)

Tam da bu noktada, yaşaması gerekeni yaşatmak için bunları yaşatmamak kuralına bağlı kalmamız gerekiyor. Bundan çıkarmamız gereken sonuç, yaşatılmaması gereken yanlarımızı, yaşatma yanlarımıza göre değerlendirmek ve yaşaması gereken yanlarımızın önünde engel olmaktan çıkarma gücünü göstermektir. Yaşamayı mümkün kılacak değerleri boşa çıkararak, o değerleri çürüten kişileri, özellikleri, hatta kendi bazı yanlarımızı, özelliklerinizi yıkmaya cesaretini, yıkma gücünü, yıkma iradesini, yıkma çabasını gösteriyor musunuz? Bunda samimi misiniz? Bu temelde bir ıslah olmayı hak ediyor musunuz? Bunu çok açıklıkla yapabiliyorsanız, yaşanması gereken yanlarımızı daha güçlü yaşamaya dönüştürmeliyiz. Aksi halde sizi bu durumda tutamayız. Çıkarılması gereken en önemli bir sonuç da budur. Yaşamı geliştiremiyor, onun çok açık göstergelerine, öğelerine ulaşamıyorsanız bu kanun işlemelidir. Bu kanun, yaşanması gerekenin uğruna, yaşanılmaması gerekenlerin cezalandırılmasıdır. Bunu ne kadar bu düşünce ve değerlendirme ışığında yapıyoruz, üzerinde ne kadar düşünüyoruz. Yaşanması gereken nedir? Yaşanmaması gereken nedir? Bu çok önemlidir. Sizde de bu özellikler çok karşı karşıyadır. Sizin de o kadar yaşanmaması gereken yanlarımız var ki, ancak yıllardır bunları yaşanması gereken değerlerimizin üzerine saldırtıyorsunuz. İşte dayattığınız savaş biraz da bu oluyor. Artık bu anlamsız savaşı bırakın. Bunun kökü çok derin, içinde düşmanın sunduğu zeminden, bizim bunun üzerinde sorumsuzca büyümemize kadar çok köklü bir temele sahip. Ayrıca bir türlü kendi yaşamsal değerlerimize sahip çıkma gücünü gösterememe, bununla savaşım için bazı fedakarlıkları yapmayı köklü başaramama durumu söz konusu. Artık bu konuda kendinizi anlaşılabilecek kılacaksınız.

Yaşanmaması gereken, yaşamların önünde engel teşkil eden yanlarımız var. Bu özelliklerinizi aşmadan sizi yaşamın içine bırakmayız. Size ne halkı, ne parti değerlerini, ne bir dirhem değerimizi bile vermeyiz. Hatta parti adına kazandığımız sizleri bile size veremeyiz. Gerçek kadrolaşma böyle sağlanır. Artık bu noktadan sonra benim size tahammülüm, sabrım olamaz. Kendini doğru yetiştiremeyen, yaşamı yoluna koyamayan kişiyi ben ne yapacağım? Varsa bir bireyciliğiniz, o sizin olsun, bizim partimizin içinde yeri olmasın.

Pratiğinize bakıyorum; neden böyle yaptılar diye isyan duygularım kabarıyor. Kimi ele alıyorsam, neden bu çok akıllı olmadı, neden yapılması gereken işi görmedi, neden kendini doğru-dürüst kullanıma tabi tutamadı diyorum. Benim şimdi kendime en çok sorduğum sorular bunlardır. Bunları ne yapmak gerekir? Bunları nasıl düzenlemek gerekir? Bu konuda sizlerde fazla vicdan muhasebesi yoktur, ama bende vicdan muhasebesi şiddetlidir. Benim gözlerim çok iyi görür, çok iyi hissederim, hem de görüp hissettiğim yanlışları gidermek için iyi ve çilginca savaş veririm. Şimdi size bakıyorum, nerede gözler, nerede hisler, nerede savaşlar? Biraz daha kontrol dışında kalırsanız utanmadan, sıkılmadan kendinize yapamayacağınız hiçbir kötülük yoktur. Zavallılık da, çaresizlik de bir kötülüktür ve böyle giderse hepsini sergileyeceksiniz. Yerinde olmayan ölümlerin, yerinde olmayan yaşam tarzlarının hepsi de kötülüktür. Bunların hepsini yapacak, ama görkemli bir yaşama ve onun savaşımına sıra gelince ortadan kaybolacaksınız. Yiğitlik bu değildir. Bu kaçıştır, namertliktir. Çok etkili bir sözün ve eylemin sahibi kim var? Bunu sıkça soruyorum. Bu büyük gücün hissini temsil eden, onun duruşunu, gerektiğinde onun amansız takibini, emrini yürüten kimdir? Kendinize sorun; ne zaman böyle durdunuz, ne zaman böyle hissettiniz, gördünüz? Ve saptırma oldu mu? Yürümeme oldu mu? Emri uyguladınız mı? Bir militan için bunlar esastır. Bu tutuma, bu duruşa geçmeden kendinize PKK sıfatını yakıştırmayın ve artık bunun bahanelerine de sığınmayın. Çünkü çocuk değilsiniz. Hele eveleyip-geveleyip de yapamadığınızı bir kocakarıdan daha beterin beteri bir tarzda savunmayın. İflah olmuyor, yüceltmiyor, ayrıca bir tutkuya da anlam veremiyorsunuz. Bir güzel söze, güzel bir yaşama adım attırmıyorsunuz. Peki, kendinizi nasıl böyle rahat kabul ediyorsunuz? Şimdiye kadar, kendimi tanıdığım dan beri, etkili bir sözüm, yine attığım bir adımın bazı çarpıcı sonuçları olmadan, ben yaşadım demedim. Değil bir defa, bütün adımlarım böyle olmazsa rahat durmam. Şimdi size bakıyorum, nerede etkili söz, nerede etkili adımlar? Tam tersine kandıran kandırana, aldatan aldatana, çirkinleştiren çirkinleştirene, saygısızlık yapan yapana. Göze de, hisse de, düşünceye de hoş gelen, oldukça etkileyen bir tutuma kaç kişi girmiş veya bu konuda kendinize ne kadar anlam veriyorsunuz? Benim tespit ettiklerime karşılık sizler, kör göze indirilen yumruk gibi, "bakma bana vururum seni" tavrını sürdürüyorsunuz. Bir yoldaşa bu davranışlar yakışmaz. Kendi hareketlerinizi ölçün-biçin. Tabii kendinize soru da sormuyorsunuz. Ben sizi her türlü çirkinliğinizle kabullenmeye mecbur muyum? Söz söyleyeceksin, ama ne anlama geldiği belli değil; bir yürüyüş yapacaksın, ama içinde neler yıkılır, neler çözülür belli değil ve buna karşın benim seni PKK içinde iyi bir kadro olarak selamlamam mümkün mü! Sizin hakkınızda dile getirilmedi tek bir kötülük, şikayet yoktur. Yaşamlara kastetmişsiniz, kendinize kastetmişsiniz ve bunu normal görüyorsunuz. Halbuki bu, dehşetle karşılanması gereken bir durumdur.

Devrimciliğim nasıl başladı? Ben bunu size anlatıyorum, ama hoşunuza gitmediği için bir türlü anlam veremiyorsunuz. Devrimciliğim, beğenmediğim her şeye karşı bir tavra yönelerek başladı. Sıkıldığım her şey, benim için

devrimciliğe bir adımdır. Hoş bulmadığım, yeterli bulmadığım, anlamlı bulmadığım, başarılı bulmadığım hemen her şey bende bir karşılık bulur ve ben öyle yürürüm. Sizin böyle bir huyunuz, alışkanlığınız, planınız var mı? Hayır. Sizde, hoş olmayan ne varsa bunu yaramaz çocuklar gibi ısrarla, giderek incelterek sürdürmek bir yaşam biçimi haline gelmiş. Bu halktan soylu kişiliklerin çıkmamasının nedeni şudur: Evlatlarının hemen hepsi kendi çirkinliklerini, başarısızlıklarını, kendi kutsal değerlerini anlamamayı; kendi siyasetlerini ve kendi kurtuluş değerlerini yakalamamayı, tam tersine ondan uzaklaşmayı marifet biliyor. Durum bu olunca, tabii ki o halk lanetli olmaktan kurtulamaz. Ve siz bu halkın lanetli gerçeği içinden geliyorsunuz. Bunu göz ardı ettiğinizde hiçbir yere varamazsınız. Hele hele bir de “parti, şeref ve onurdur, içine girdik, dolayısıyla onu paylaşıyoruz” demekle yapabileceğiniz ancak kendinizi maskeleyektir. Ve bu da gerçek bir partileşme değildir. Adını Muhammet koymakla nasıl ki peygamber olamazsan; adını Agit koymakla da bir PKK Agit'i olamazsın. Bu, bu kadar açıktır. Artık bu anlamda bir olgunlaşma gösterilmelidir. Çok açık söylüyorum, artık ben PKK adına, PKK'nin tüm büyüklükleri adına bu çalışmayı yürüteceksem, bir hırsız gibi imkanların içine dalmanızı, kolektif değerlerin üzerine çullanmanızı veya onunla kendinizi yaşatmanızı sona erdirmeliyim.

Kolektif değerler hiç birimizin kişisel inisiyatifine terk edilemez. Halen kötü bir mirasyedici olmaktan öteye varamıyorsunuz. Kolektif emek nedir? Gerçekten bu ne kadar yoğunlaşmış insan emeğidir? Bu soruları kendine soran bile yok. Hatta bunun üzerine abartılı, haksız, ölçsüz bir biçimde kendini dayatan dayatana, bir yerinden bir şeyler koparmak isteyen isteyene veya hiç anlam vermeyene yoğunca rastlanıyor. Bu yaklaşımlarla PKK'leleşemez, PKK kadro ölçülerini bulamazsınız. Ayrıca bir de bunun savaşımı gerekir. PKK kadrosu olmak, en büyük değerler savaşımını, öncüler savaşımını vermek demektir. Fakat bunun yanında bile geçemiyorsunuz. Dolayısıyla durumunuz böyle devam ederse, on yıl da yaşasanız sonunuz felakettir. Sizi kim ne yapar? Eğer parti konusunda bir şeyler anlamışsanız, demek ki bu konuda artık kendinizi ikna etmeniz gerekiyor. Sergilediğiniz bu özelliklere bakıyorum, hepsi de eveleme-geveleme türünden şeylerdir. Ne derinliği, ne ufku, ne de kesin karar vardır. Şimdiye kadar kendinizi kandırmışsınız. Bir kez daha öyle geçiş yapmak istiyorsunuz ve benim buna artık kesin dur dememin zamanı gelmiştir. Parti içine böyle giriş yapmayın. Size de yazık olur. Hiç olmazsa bundan sonra partinin ciddiyetine anlam vermelisiniz. Buna gücünüz yoksa açıkça söyleyin, çünkü herkes parti militanı olamaz. “Yiğide hakkını vermek gerekir” derler; biz de hakkı olana hakkını verelim, yer verelim. Bu gücü gösteremiyorsanız, sıradan bir parti sempatzanı sınırında kalabilirsiniz. Ama eğer militanlığı, kadroyu esas alacaksanız, onun çok amansız ölçüleri vardır. Elli tane böyle militanımız olsa, beş bin sıradan insandan daha değerlidir. Biz elliyi bulmakta ısrarlı olmalıyız ki, beş bin sıradan insanın vereceği zararı önleyelim. Bu, çok önemli bir görevdir. Keşke bir kaçınız bu görevi anlayışla değerlendirebilse, ama o da yok. Şu anda benim en temel sorunum şudur; bir kaç tane böyle akıllı militanı parti içinde gerçekleştirebilmek, yaratabilmek.

Bu yılların ikiyüzlülüğünden, güçsüzlüğünden, zavallılığından, yalancılığından, çaresizliğinden gerçekten de bıktım. Bir iş yapamıyor, sözünüzün gereklerini yerine getiremiyorsunuz. Açıkça hepimize soruyorum; neden bir söze ağırlık veremiyorsunuz? Neden sözünüze karşı bu kadar ikiyüzlü davranıyorsunuz? Tabii bu durumunuz kötü niyetinizden kaynaklanmıyor. Güçsüzsünüz, ama güçsüzlüğünüzün nedenlerini araştırmıyorsunuz? Kendinizi güçlendirmenin yolları üzerinde neden durmuyorsunuz? Ya kendinizi aşiret usulü partinin içine atıyorsunuz veya bazı yetkilere sığınarak “ya Allah” deyip bütün çirkinliklerinizi ortalığa yayıyorsunuz.

Bu durumunuzdan nasıl korkmuyorsunuz? Unutmayın ki, parti içinde tek bir doğruyu bile yaşatamadınız. Partinin çok önemli olan değerleri var. Artık ödümüz de kopuyor; çünkü yanıyorsunuz. Bu kadar değer gitti, artık ne kadar değer gittiğini araştırmaktan korkuyorum. Düşmana ne kadar değer kaptırılmış ve hatalar nedeniyle ne kadar değerli savaşçı şehit düşmüş? Partileşmeye gelememenin sonucu olarak bu kadar değerlerin harcanmasına neden olunmuş. Benim bunlardan ödüm kopuyor, ama vicdansızlara bakıyorum; kendilerine hesap bile sormuyorlar. Tabii ki bu durumunuza öfke duyuyorum. Çünkü ben halen günlük olarak tırnakla söküp alma savaşımını veriyorum. Benim öfkem yerindedir. Değerler savaşımını güçlü vermeyene neden saygı duyacağım? Kendine, emeğine bile saygılı olmayı ben nasıl saygıyla karşılayacağım? Siz bu biçimiyle kendinizi nasıl kabul edeceksiniz? Gözlerinizin önünde büyük değer kayıpları olmuştur. Bunu inkar edemezsiniz, hatta belki bütün bunlara kendiniz yol açtınız. Suçu sağa-sola yıkararak bunun altından çıkamazsınız. Çok ciddi bir vicdan sorununuz var. Acaba sizi nasıl vicdana getireyim, nasıl hesap verme noktasına getireyim. Siz daha fazlasını yapmak zorundasınız, çünkü devrimci önce kendi vicdanına karşı hesap vermeyi bilmelidir ki, nerede ne yapması ve niçin yapması gerektiği sorularına cevabı ve dürüstlüğü ortaya çıksın.

Bunun benim dayatma ile olması fazla anlamlı değil. Kaldı ki, bunu gözünüzün önünde yapmaya da gerek yoktur. Bu bir insanileşme ve kendinizi gerçekten doğru yola koyma işi oluyor. Bunu yalnız parti istediği için değil, siz istediğiniz için yapmalısınız. Hatta parti göremeyebilir, istemeyebilir, ancak bu sizin için bir vicdan isyanı olmalıdır. Ben öyle yapmıyor muyum? Kimse bana bir şey dayatıyor mu? Oldum olası kimse bana dayatıcı olmadı. Kendim için doğruyu hep ben istedim. Böyle bir tutkunuz, böyle bir isyanınız gelişmelidir. Neden yapamadığınızı, neden koruyamadığınızı, neden geliştiremediğinizi kendinize sormalısınız. Şimdi çoğunuza bakıyorum, bencillikte yarışacak ve değerler üzerinde haksız tasarrufta sınır tanımayacak bir konumunuz var.

Çok açık söyleyeyim; ilk çekişmelere, çatışmalara bu nedenle girdim. Bir kişinin hakkı olmayı almasının, bir kişinin yapması gerekeni yapmamasının oldukça çirkin olduğunu gördüğümde onların karşısında duruşa geçtim. Ve hatırlıyorum, o zaman henüz çocukken karşımdakilerin kötülükte nasıl yarıştıklarını, giderek nasıl çirkinleştiklerini gördüm ve onlardan sakındım. Kendime çeki düzen verdim. Ondan sonra da bu tutumumu bu güne kadar sürdürdüm. Şimdi anlıyorum ki, siz bu eskiler gibisiniz. Benim daha çocukken neden böyle yapıyorlar, neden haksız, neden çirkin, neden samimiyet göstermiyorlar dediklerim oluyorsunuz. Onların büyümüş, mekan değiştirmiş veya farklı zaman ve mekanlarda yaşayan kişilikleri oluyorsunuz. Halbuki, PKK Önderlik gerçeğinde durum bunun tersidir. Şimdi diyeceksiniz ki, “biz çoğuz, Önderlik bize uyar.” Bu tartışmalıdır. sizin çok olmanız, çok katı kemikleşmiş özellikleri

ısrarla sürdürmeniz, acaba sizi kurtarmaya yeter mi? Şu anda parti içindeki militanlaşma ve önderlikleşmede savaşım bu iki gerçek arasındadır ve bu savaş gereklidir. Ben kendi huylarımın iyi olduğuna inanıyorum. Bunları abartarak da söylemiyorum. Örneğin, öğretmenlerin hepsinden not olarak on almıştım. Yine pratik işlerde de hemen her adımda yüksek not alırdım. Çünkü ortada bir başarı vardı. Şimdi sizin yüksek not almak şurada kalsın, sıfır bile alamayacak davranışlarınıza, sözlerinize, işlerinize, özellikle de PKK gibi kesin dikkat edilmesi gereken bir parti içinde neden geçit verelim? PKK'nin ortamı en ileri, en güzel, en doğru, en hayati ve yaşamsal değerlerin biriktiği bir alandır. Bu çok açıktır. Bu alanı neden bunun zıddıyla bozacağız? Eğer sizde biraz dürüstlük, samimiyet ve değerlere bağlılık varsa, o zaman değerlerin savaşımını ne kadar yürüttüğünüzü, hatta parti ortamında kendinizi kötü bir biçimde yansıtan bir öge olmaktan ne kadar çıkardığınızı kendinize sorun. Bu soruları kendinize sormadan bizden anlayış beklemek beyhudedir.

Şimdi diyeceksiniz ki, “biz yine ciddiye almayız; kemikleşmiş tipleriz, mayamız böyle yoğrulmuş.” Bu tutumlarınızla bize çok zarar veriyorsunuz. Fakat benim de bir savaşımım vardır ve henüz bitmemiştir. Önderlik savaşı sizin karşınızda henüz boyun eğmemiştir. Önderlik müthiş bir savaşı sürdürüyor. İlk katılımcılarımız vardı; **Haki, Kemal, Hayri...** O zamanlar biz PKK ölçüleri, PKK savaş olanakları üzerinde fazla durmamıştık, ama onların pek fazla kusur işlediklerini hatırlamıyorum. Tabii PKK içinde binlerce böyle değer var. Örnek olsun diye belirtiyorum. Böyle kusursuz değerlerimiz var. Onlar büyük zafer kazanmadılar, ama parti için yaşamayı bildiler. Aslında bu da en büyük değer oluyor. Parti için yaşayabilmek benim için yeterlidir. Ama şimdi bakıyoruz, sözümona binlerce PKK'li var; ancak partiye rağmen parti sayesinde partinin tersini yaşıyor, yaşıyorlar. Şimdi biz bunu çözeceğiz. Kimdir bunlar? Neden bile bile partiye rağmen, hatta partiye kaybettirmeyi de dayatarak gözü kara yaşıyorlar? Neden biz bunlara göz yumduk? Neden biz bunları böyle fazladan içimize aldık? Hiç olmazsa bazı değerlere saygınız varsa, bunun hesabını artık yapmalısınız. PKK içinde başka ne için varsınız? PKK'nin esasları, PKK üyelik özellikleri başka ne anlama gelir? Eğer bunu yapamayacaksanız –ki yapamadınız, çünkü hepimiz parti ölçülerini nasıl aşındırdığınızı yazıp duruyorsunuz- soruyorum; parti ölçülerini neden bu kadar aşındırdınız? Sizde hiç vicdan yok mu? Temel değerlere bağlılık yok mu? Erken iktidar hastalığı, bir takım zorluklar parti değerlerine sahip çıkmaya engel midir? Tam tersine, zorluklar çoğaldığında, olanaklar çoğaldığında parti ölçülerini daha fazla esas almak gerekmiyor mu? İşte burada sizde neden vicdan muhasebesi yok diye sormak gerekir. Bu değerler ucuz değerler midir?

Bu kadar şehit var, örneğin hangisini ele almak istiyorsam; acaba yaptıklarım bu şahadetleri karşılıyor mu, onlara karşı görevlerimizi yerine getiriyor muyuz diyorum. Şimdi şehitlerimiz on binleri aşıyor, ancak siz bir tanesini bile kendinize hiç sorun yapmıyorsunuz. O zaman sizin PKK'liliğiniz nerede kaldı? Bunun yerine bize neleri dayatıyorsunuz; daha fazla yetki, daha fazla değerlerle oynamak, daha fazla değerlerin çarçur edilmesine göz yummak, daha fazla hesap sormamak; daha fazla kariyerizm, bürokratism veya ağalık benzeri her türlü parti dışı ölçülerle kendi kendini kandırmak veya bol bol şikayet etmek, görevlerini görmemek, hesap soramamak, tam tersine olumsuzlukları derinleştirmek, olumsuzluklara göz yumarak sorumluluk duymamak, uzlaşmak, boyun eğmek veya bastırmak. Tabii bu yaptıklarınız karşısında “hani bu kadar yüce değerler vardı” diye sormazlar mı?

Parti ölçülerini basite almanızın aslında kendinize yapabileceğiniz en büyük kötülük olduğu ortaya çıkmıştır. Zorlukların olması, savaşın şiddetlenmesi parti ölçülerinden uzak durmayı, onları aşındırmayı gerektirmez; aksine daha fazla o ölçüleri egemen kılmayı gerektirir. Ölçülerin büyük savaşımı, zorluklar çoğaldığında, hatta iktidar sürecine girildiğinde daha güçlü esas alınır. Parti dışılık, partide aşınma kesinlikle dolaylı veya direkt düşmana hizmettir. “Parti ölçülerini aşındırdım, aşınmasına göz yumdum, ölçüler bütün gerillada yerle bir edildi” şeklindeki sözleri neden rahatlıkla kullanıyorsunuz? Böyle yaparsanız o zaman kendinize saygınız kalır mı? Saygı şudur; bu kadar şehit var, bu kadar acımız var, bu kadar halkımızın talepleri var, bu kadar doğru fikirlerimiz var, siyasi çizgimiz var; aşınma derken, bütün bunları kaybetmiş, bütün bunları bir çırpıda yere sermiş olmuyor musunuz? “Boyun eğdim, uzlaştım” dediğinizde, yine bütün bu değerlere en büyük kötülüğü yapmış olmuyor musunuz? O zaman sen kimsin? Senin yiğitçe verdiğin sözün nerede kaldı? Hani her koşul altında partiye bağlı olacaktın, verdiğin bu sözün karşılığı nerede kaldı?

Yine en büyük savunma silahınız ya “bireycilik yaptım, bastırdım” ya da “üstümle uzlaştım” demektir. Hani sözünüz parti sözü olacaktı. Verdiğiniz sözün içinde boyun eğme, boyun eğdirme var mıydı? Bütün bunları nereden icat ediyorsunuz, neden kendinizi böyle kandırıyorsunuz? Orada suskunluğunuz var, halbuki parti militanlığı suskun mudur? Gözlerinizin önünde bu kadar değer çarçur edildiğinde, kendinize bazı sorular sormayacak mısınız? Sizin hiç vicdanınız yok mu? Ben halen PKK için bazı değerleri yaratmayı görev biliyorum. Günlük olarak bazı işleri yapmak istiyorum, ancak bu işleri yaptığım zaman biraz ekmeği hakkettim diyorum. Şimdi siz hazır olanı bile elden kaçırıyorsunuz. Örneğin o cephelerde, o dağlarda destan yazacak durumumuz olmasına rağmen; ne kadar silah, ne kadar değerli savaşçı varsa hepsini bir hiç uğruna düşmana kaptırılmışsınız. Vicdan bunun neresinde? Saygınlık, olgun kişi olma bunun neresinde? Tam tersine, bir de bana dayanarak kendini biraz daha gözü kara dayat; yetkiye dayan, kolay kolay sözümona komutanlığı bırakmayarak kendini daha etkili-yetkili bir kişi haline getir! Bu partide hiç böyle yaşanılır mı? Ama şu anda en çok yaşayanlar da öyleleridir. Bu nokta da “biz adam olamayız” diyorsunuz. Zaten dilinizden en çok dökülen söz de budur. Layık olamadığınızı söylüyorsunuz, peki siz neye layıksınız, buna layık olmayanların parti içinde ne işi var? En eski arkadaşlarımıza bakıyorum; “değerlere layık olamadık, hakkını veremedik” diyorlar. Peki sigaradan neden vazgeçmiyorsun, bu bir ikiyüzlülük değil mi? En kutsal değerleri görmezlikten gelecek, ama bir sigaraya kırk takla atacaksınız. Bu en olumsuz kişilik özelliği demektir. “Körce kendimi dayattım, intiharvari yaklaştım” diyorsunuz. Bu daha da büyük bir kötülüktür. Değerlere katılım böyle olmaz.

İşte bu sorulara böyle cevap verdiniz mi, gerçek bir PKK kişiliği ortaya çıkar ve bu da güzel bir şeydir. Bu kişilik kolay kolay yenilmez. Şahadetinde bile başarı vardır. Siz bunu bilerek ya da bilmeyerek, bizzat veya başkasına alet olarak aşındırdınız. Bu da kendinize yaptığımız en büyük kötülük oluyor. Artık bir partili gibi yaşamayı

kararlaştırmalısınız. Ben sizden bazı temel parti ölçülerine bağlı kalmanızdan başka bir şey istemiyorum. Şimdiye kadar yaptığınız gibi, parti ölçülerini çeşitli nedenlerle aşındırdığınızı söyleyeceğinize, bana en büyük kötülüğü yapın, ona razıyım. Fakat partiyi aşındırmanızı kabul edemem. Hepiniz “parti ölçüleri aşındı, parti bütünüyle aşındı” diyorsunuz. Ben de size söylüyorum ki bu, bize yapılabilecek en büyük kötülüktür. Her şey elinizden gitsin, ama partinin ölçüleri, değerleri elinizden gitmesin.

En büyük değerleri rahatlıkla göz ardı ediyorsunuz, ama basit bir keyfi tutumu, küçük bir iddianızı ise ölümüne bize dayatıyorsunuz. Bu durumunuz çok tuhafıma gidiyor. İddia, inat ve yaramazlık; işte çirkinliğin egemenliği. Bunlar benim daha çocukken karşılaştığım yaramazlıklardır. Bu bir hiçliktir, orada toplumsallık, ulusallık adına bir şey yoktur. Düşman yüzyıllardan beri bastırılmış, beyinsizleştirmiş, güdükleştirmiş, bir hiç olarak bırakmış. Sizin gerçekliğiniz budur. Bunu neden görmeyeceksiniz? Sizde bir kutsal vatan duygusu bile yok, değerli bazı insanlarla ilişki kurma gereği duymuyorsunuz. Herkes birbirinin gözünü çıkarsın, kim kimi kandırırsa kandırsın, kim kimin aleyhine ne yaptıysa yapsın biçiminde bir yaklaşımınız var; eskide ısrar, eski toplumsal değerlerde ısrar bundan başka bir anlama gelmez. Bu tutumlar hoşunuza gidiyor, ama unutmayın ki, siz bu davranışlarınızla düşman karşısında bir hiçsiniz. Kendi vatanınız karşısında, varsa yüce bellediğiniz bazı değerler karşısında bir hiçsiniz. Doğru-dürüst iki kelimeyi bir araya getiremiyorsunuz, yüce bir duygunuz bile yok. Bu tutumlarınızı kabul edebilir miyim. Anamla, kardeşimle ilk savaşı bunun için verdiğimi defalarca vurguladım. Bu konuda bir Önderlik gerçeğinin var olduğunu anlayacaksınız. Genelde insanlar ailelerine değer verir, ama ben onlardan daha on-on beş yaşımdayken koctum. Hoşuma gitmediği için ilgi bile duymadım. Niye sizin geriliklerinize, çirkinliklerinize bu kadar boyun eğeceğim? Kimsiniz, nesiniz? “Tüm bunlar sınıf savaşıdır” diyeceksiniz. Sınıf savaşının parti içinde verilmesi, partiye karşı olamaz. Sınıf savaşımını düşmana karşı, kendi çirkinliklerinize karşı verin. Bu güç sizde yoksa, o zaman diyorum ki, vicdan muhasebesini doğru yapın ve kendinizi eğitin. Eğitime gelememek, “istenildiği kadar benim üzerimde emek harcansın, ben adam olmam” demektir. Ben de, siz böyle yaklaşmakla suç işliyorsunuz, ancak çok yaşamak da istiyorsunuz, fakat bunu ağır cezalandırmak gerekecek diyorum. Bir taraftan bir halkın yüce ve geliştirilmesi gereken özgür yaşamı söz konusu; bir de sizlerin ezilip büzülerek, kendinizi kandırarak yaşamak istediğiniz sözümona bir yaşam var. Peki bunların hangisi doğru? Bunlardan hangisini yok etmek, hangisine yol açmak gerekir? Bundan şiddetle çıkarılması gereken sonuçlar var.

Eğer ıslah olmazsanız, bu ağır cezalandırma aslında hepiniz için uygulanır. Bu biçimde yaşamın yolu başka türlü açılmaz. Oysa sizin bundan haberiniz bile yok. Hemen hemen her gün konuşulanları beynim isyanla karşılıyor, yani hassasiyetlerime göre hepsi yanlış. Yaptığınız işler için yoluna yordamına göre değil, ama siz kendinizi kaybetmiş gidiyorsunuz. Bana dayanarak yaşamak istiyorsunuz, ama bu tarzınızla bana dayanarak yaşayamazsınız.

Şu anda böyle bir çekişme var. Hangi birime el atıyor, hangi kişiyle ilgilenmek istiyorsam bir savaş var. Ben bunu doğal da karşılıyorum, isyan da etmiyorum, ama savaşın neresinde yer almamız gerektiğini doğru bilelim. Ne kadar bize karşı, ne kadar bizimle birliktesiniz; bizimle birlikte düşmana karşı ne kadar savaşmak istediğinizi açıklığa kavuşturun. Ben haksızsam savaşımınızın şiddeti bana karşı olsun, ama haklıysam savaşımınız benimle birlikte haksıza karşı olsun. Savaşmayan kişi koyun gibidir. Ben savaşmayan kişiyi ne yapacağım? Çoğunuzun durumu da budur. Evi yanıp yıkılıyor, tehlike burnuna gelmiş dayanmış ancak farkında değil, buna karşı savaş verme gereğini bile duymuyor. İşte parti içi savaş bundan dolayı çok önemlidir.

PKK’de Yiğitlik Ölçüleri Sağlam Temsil Etmektir

Partileşme en büyük savaştır. Eğer biz kazanacaksak bununla kazanacağız. Parti ölçülerinin aşınması halen izah etmekte çok güçlük çektiğimiz önemli bir husustur. Çünkü bunlar yaşatan temel ölçülerdir. Bir halkı, hatta birey olarak sizleri de yaşatan ölçülerdir. Ben de sizler gibi partiden vazgeçseydim, sağlam bazı parti ölçülerini dayatmış olmasaydım bir tekiniz bile ayakta kalır mıydı? Aynı sorumsuzluğu ben de göstermiş olsaydım bir çok önde gelen arkadaşımız da dahil ortada bir birlikten bahsedebilir miydik? Şu anda saygı duyduğunuz hiçbir yaşam değeriniz ayakta kalabilir miydi? Hiç olmazsa bunları hissetmelisiniz. Sizi yaşatan partileşme değeridir. Mümkünse buna bin defa şükretmelisiniz. Çünkü bu hisleri, bu duyguları kazanamazsanız fazla iddialı olamazsınız ve sizde her zaman kötülük gelişir. Buna geçit vermeyen bazı düşünceleriniz, kararlarınız olmalıdır. Bu kadar yanlışa geçit veren, ölçüler konusunda bu kadar kararsızlığa düşen kişiliğin, bana göre metelik kadar bir değeri olmadığı gibi, yaşayıp yaşamaması da hiç önemli değildir. Böyle bir kişiliğin adı-sanı, yetkisi ne olursa olsun o kişilik bitmiştir. O kişi güçlü bir düşünce yapısına sahip değildir, onun karar düzeyi yoktur. Yaşadığınız kararsızlıkları, düşünce yoksunluklarını göz önüne getirerek kendinizi değerlendirin. Düşünce gösterisi de, karar gösterisi de güçlü olmalı, ancak siz habire kem-küm ediyorsunuz. Partileşme, yüksek karar kişiliğinde yaşamaktır. Ne düşüncesi, ne hayali, ne heyecanı, azmi olan, ne de doğru dürüst bir kaç söz söyleme gücü olan bir kişinin bizim ortamımızda ne işi var.

Çocuk halimi hatırlıyorum, bir kalabalığın içine, bir öğretmenin karşısına, hele hele giderek beni dinlemek isteyen bazı insanların içine girdiğim zaman, iliklerime kadar pür dikkat kesilir, tüm yeteneklerimi ayaklandırırdım. Bu çok iyi anlaşılır bir husustur. Benim için en büyük savaş ve yaşam zorluğu bu gösteriyi yapmamdır. Yaşamımı böyle ele aldığım için, şimdi bütün bir halk heyecan halindedir, bütün bir halk gösteriyi kalmıştır. Bu özelliğim nedeniyle karşıtlarımdan veya diğer çocukluk arkadaşlarımdan tutalım sizlere kadar böyledir. Hatırlıyorum, adamın bir sağlam duruşu, gösterisi yok, hep kem-küm ediyor, hep bir yerinde bir noksanlık, bir yırtık yan var, çaresiz, her davranışında, her sözünde bir dökülme var. Ancak buna rağmen kendine sevdalanıp buna kılıf bularak, sözümona yaşamaya çalışıyor. Önderlik, PKK’lileşme bunun reddi demektir. Yani sizin Önderlik dediğiniz ve benim biraz gerçekleştirmek istediğim PKK’liliği anlamak istiyorsanız, bu işin baştan günümüze kadar büyük bir yürüyüşle sağlandığını bilmelisiniz. Kendi keyfinize, alışkanlıklarınıza göre PKK’yi anlayamazsınız, bunun karşısında şaşırır ve fazla yüz de bulamazsınız. Açık söyleyeyim

ki, sizlere büyük bir tahammülle katlanıyorum. Yoksa durumunuzu bilmiyor, görmüyor değilim. Çok erken yaşlardan beri benim için yaşam; güzel sözlerin ve davranışların gösterisi ve tabii ki onun altındaki düşüncesi demektir. Her türlü çirkinlikle, her türlü yaramazlıkla bizim ortamımıza dolan dolana, kendini katan katana ve bu hoşunuza gidiyor. Ne kadar hasta, dökülmüş ve bozuk davranışlı kişi varsa tümü PKK'ye doluyor. Bu kabul edilemez. Gidin kendinize başka bir yerde yer bulun. Biz, PKK'nin çok temel olan özelliklerinde ısrarlıyız, bunlardan vazgeçemeyiz. Kaldı ki, PKK'ye katılımında esas itibarıyla kabul edilen, onay verdiğimiz yan, bu belirttiğimiz özelliklerimizdir, ona ters özellikler değildir.

Katılımı böyle anlayacaksınız. Hiç kimse PKK'ye başka türlü bir katılımı esas almasın. Kimse belirttiğimiz, biraz netleştirmeye çalıştığımız bu tarzın dışında kendini dayatmayı, yapıyı bastırmayı düşünmesin. Bütün bunlar yanlıştır. Hiç olmazsa hesabını şimdiden doğru yapın ki, varsa bir olumlu özelliğiniz gelişme kaydedebilirsiniz. "Ulaşamadım, kendimi eğitemedim" gibi sözleri de kabul etmiyorum. Bunların hiç birisi samimi sözler değildir. Burada istediğiniz eğitim düzeyine kendinizi ulaştırabilirsiniz. Kaldı ki, ben çocukken kendimi eğitmiş miydim. Anlamli değerleri yakalamaya çalışırken fazla eğitim de gerekmez. Eğitim zaten gerektiği zaman veriliyor. İnsan bunu da hisseder ve kendini eğitir. Bir dağa çıkarken baktın nefesin yetmiyor, nefes eğitimi yapacaksın. Baktın bir yoldan giderek dağa ulaşamıyorsan, ulaşmanın başka bir biçimini denersin. Baktın bir sözün çekici değil, çekici kılmak için hitabını geliştirirsin. Baktın düşüncen sonuç vermiyor, onu değiştirip başka bir düşünceyi edineceksin, eğitim budur. Yani yaşam size hangi yönünüzü ne kadar eğiteceğinizi an be an gösterir. Zaten ben de eğitimi böyle anlıyorum. Yaşamın kendisi en doğru eğitim okuludur derler ve biz de eğitimi böyle ele aldık.

Hayattan öğrenemiyorsunuz, size ne olmuş? Şimdiye kadar ne yaptınız? Bizim sizden isteyeceğimiz parti yaşamı başlı başına büyük bir eğitim okuludur; ondan da öğrenemiyorsanız siz bitmişsiniz demektir. Toplumdaki bela, partinin içine gelmiş demektir. Gençsiniz, öyle fazla yıpranmış, bir partileşmeyi sağlayamayacak kadar zayıf bir halde de değilsiniz. Sizden istenilen sıradan bir parti üyeliği şartlarına sahip olmanızdır. Yani beş-on maddelik bir tüzük, yine beş-on maddelik bir program ve derya kadar çözümlene var. Partileşmeyi bu belgelerden anlamak çok mu zor? Bunları bir günlük eğitimle bile öğrenebilirsiniz. Kaldı ki yaşam bizde her an büyük bir eğitimidir.

Siz başta temel noktalarda temel hatalar işlemişsiniz ve bu sürüp gidiyor. Yoksa durumunuzu eğitim yetersizliğiyle izah etmek çok zordur. Yıllardır müthiş eğitim imkanları vardı, buna rağmen kendini eğitmeyen bir kişi durumunu başka bir biçimde izah etmelidir. Belirttiğim gibi siz, çocukluktan günümüze kadar hatalı bir şekillendirmenin ürünlerisiniz ve bu nedenle savaşı yürütemiyorsunuz. Sizde yükselme savaşı, onun tutku ve aşk düzeyi yok. Siz eskinin kem-küm eden kişiliklerisiniz, toplumun çoktan yenilmiş, iflas ettirilmiş kişiliğini yaşıyorsunuz. Ondan sonra da zavallıca buna yaşam hakkı istiyorsunuz. Ben bu hatayı işleyemem. Yaşama gücü gösteremeyen, kendi emeğiyle yaşamaya yol açamayanı zor da olsa, acılar içinde kıvransa da parti imkanlarını seferber ederek yaşatmayı uygun bulmuyorum. Eğer bu tarz yaşama izin vermiş olursam, bu da değerlere yapabileceğim en büyük kötülük olur. Fakat sizin de esas istediğiniz budur. Benden kötülük yapmamı ve bunu onaylamamı istiyorsunuz. Partileşmeye gelemeyen, başarıya yol açmayan bir çok özelliği sürdürmek istiyorsunuz. Bu tutumunuzu görmesem ve bunu kabul etsem bu ne demektir? Hele bir yetkili kadro, bu konuda geçit verirse en büyük kötülüğü onaylamış olur. Hiç olmazsa bu konuda yiğitlik göstermelisiniz. Partiye yakışmayan, yaşama anlam vermeyen, onu bozan, onu zayıflatan talepleriniz olmamalıdır. Bu konuda bir terbiyeniz, bir alçak gönüllüğünüz olmalı ki, sizinle fazla uğraşmayalım, parti içinde sizinle savaşımayalım.

Parti üyesi başarıyı esas almalıdır, başarısızlık içinde bazı yanlışlıklarını, yetersizliklerini partiye dayatamaz. Bu konuda ölçü sahibidir. Oysa şimdi işler o kadar aşınmış ki, nereden düzeltereğimi ben de şaşırılmış durumdayım. Çok rahatlıkla bir parti birimini işletmesi gerekenler, işleri ardına kadar bozulmaya ve aşındırmaya terk etmişler. Ondand sonra da hepiniz zorlanarak karşımıza çıkıyorsunuz; acaba içinizde zorlanmayan var mı? Ancak bunun nedeni de kendinizsiniz. Ölçülerle bu kadar oynayanlar tabii ki bu hale düşer. Kendinizden hesap soracağınıza benden hesap sormaya geliyorsunuz. Veya yanımıza "zor durumdayız, bize yardım etmelisiniz" diyerek geliyorsunuz. Ben sizin için çok şey yaptım, ancak işlerin gereklerini yerine getirmeyen kendiniz oluyorsunuz.

Biz görevimizin başındayız. Kaldı ki, bizim sorunumuz olumsuzlukları gidermek, partileşmeye gelmeyen, partiyi tanımayan yanlarınızı görmek değildir. Bizim görevimiz, olumlu temelde, yaratıcı temelde sizde bazı yeni düşünceler, hayaller, yetenekler geliştirmektir. Yani sizden beklerdik ki, her biriniz her gün ne kadar yetkin bir düşünce gücüne ulaştığını, umutlarının ne kadar arttığını, bazı yepyeni hayallerle kendini süslediğini, heyecanlarını, tutkularını giderek geliştirdiğini, kendini ölçüp biçtiğini ve zafer noktasında sağlam adımlar atacak kadar kendini güçlü hissettiğini söyleyebilirdi. Beklenmesi gereken, bu olumlu ve güzel gelişme özellikleridir. Bu konuda her gün bir yarışa bile girilmeliydi.

Durumlarınıza bakıyorum, yeni umuttan ne haber, yeni düşünceler var mı, ilgi düzeyinde yükseliş, zafer noktasına yaklaşma ne kadar gerçekleşiyor. Bu konuda bir gösteriye kalkanı hiç göremiyorum. Parti ortamımız olumlu özelliklerin yarış biçiminde değerlendirilmelidir. Bundan neden sakınıyorsunuz? Toplumsallıkta, hele hele devrimde düşünce şarttır. Hayalsiz insan olmaz. Umut olmadı mı, zaten yürüyüş de olmaz. Başarı konusunda kendini denemeye tabi tutmadan adım bile atılamaz, savaşta bu daha fazla yapılmazdır.

Partileşme dediğimiz bu hususları aramızda büyük bir hararetle tartışmalı ve sonuca gitmeliydik. Biz küçük bir grupken bile aramızdaki tartışmalarımızda, sosyal şovenlerin yanlış düşüncelerine karşı, çeşitli kitaplarda yeni, doğru düşünceleri bulmak ve bunu haykırmak için iddialıydık. Yine **Hakiler**'i, **Mazlumlar**'ı, **Kemaller**'i hatırlıyorum; bizim en büyük gösterimiz, yanlış düşüncelere her gün yeni, önemli ve doğru düşüncelerle karşılık vermektir. Herhangi bir salona, herhangi bir masaya doğru gittiğimizde bizim için, "yine geldiler" diyorlardı. Ve biz öyle bir düşünce geliştiriyoorduk ki, karşımızdakilerin düşünceleri yerle bir oluyor, bir tekimiz beş yüz kişiyi dağıtıyorduk. Daha ilk gruplaşma döneminde biz böyleydik. Şimdi ise kutsal savaş cephelerimizde, kurtarılmış bölgelerde parti düşüncesinden,

tartışmalarından eser yok; yanlışlıklar diz boyu, düşüncesizlik diz boyu, düşüncenin neden gerekli olduğuna dair bir tartışma bile yok. Siz bu tutumlarınızla PKK'ye ihanet ediyorsunuz, yüce değerlere, önderlere çoktan ters düşmüşsünüz. Bu değerleri neden göz ardı ediyorsunuz? **Mazlumlar** bir çırpıda göz ardı edilecek insanlar mıdır? **Mazlum**, an be an propagandaydı, konuşmayı. **Kemaller**, her an bir haykırmaydı. Siz şimdi bunlarla neden çelişeceksiniz? Siz kim oluyorsunuz? Onlardan daha mı değerlisiniz? Onlardan daha mı fazla bu partiye yaşamınızı verdiniz? Hayır, sadece mirasları üzerinde ucuz yaşıyorsunuz. Herhalde bu da büyük bir suç ve sorumsuzluktur. Bu parti bu değerlerin partisidir.

Kemal ile Hayri ölmeyebilirdi, belki de sizden yüz kat daha güçlü bir biçimde veya diledikleri gibi yaşayabilirdi. Ama yaşayamadılar. “Yaşayacaksa sözümüz sonuna kadardır, haykırışımız sonuna kadardır” dediler ve gerektiği yerde de şahadete ulaştılar. Bu değerler kutsaldır. Ben PKK'liyim diyen herkesin bu değerleri an be an göz önüne getirerek yaşaması gerekir. Biz bunları tartışmayız bile. Siz bunlardan habersizsiniz, ben neyi söylüyorum, siz neyi esas alıyorsunuz? Bu değerlere saygınız varsa, o zaman size ne yaptınız derim. Parti düşüncesi için ne kadar savaş verdiniz? Bunlar zindandaydı. Açın bakın o zamanki yaşamlarına, nasıl yaşadılar veya yaşamın onuru için savaşı nasıl verdiler? Bir de kendinize bakın, hiç orali bile olmayan az değil. Bunun gibi bin bir örnek gösterebilirim. Anlayabilmeniz için çok örnek vermeye gerek yok, ama PKK böyledir. Benim her gün on beş saatten aşağı olmayan sırf propaganda gücüm var. Eğitim gücü, yeni düşünce, yeni hayaller de işin diğer yönüdür. Demek ki, partileşmeyle bağdaşmayan, hele hele onunla oynayan tutum ve davranışlarınıza kesinlikle artık son veriyoruz.

Neden böyle şiddetli bir savaş tutumu içindeyim, neden gözümü bile açamıyorum? Kendimi acı bir sondan kurtarmak için. Ne düşman beni hakketmediğim bir biçimde vursun, ne de parti kuralları beni ezsin. Bir parti için, bir halkın partiden beklentileri için bu kadar büyük bir yaşam tutkusu gösteriyorum. Yoksa ben eskiden çok zavallı birisiydim, bu kadar yaşama gücünün kenarından bile geçemezdim. Ama şu anda madem bir halk için büyük yaşamak, büyük duymak, büyük düşünmek gerekiyor sonuna kadar kendimi aştım. Çünkü halkın beklentisi budur. Yenilmemek için sonuna kadar düşünüyorum. Eğer savaş gerçeğinde tutarlıysam, yaşama saygılıysam, düşmanın bütün hamlelerini önleyecek kadar yaklaşım gücümün olması gerekir. Gerçek bir PKK'li böyle olur. Şimdi bunu kendinize uygulayın, partiyi ne kadar temsil ediyorsunuz? Hazır düşünceyi bile özümsememek, net parti ölçülerini bile uygulayamamak ancak ve ancak sizin bir suçlu olduğunuzu ortaya koyar. Ben bu yaptıklarımızı bile çok yetersiz buluyorum. Sizin gibi daha rahat koşullar içinde mücadele edebilsen; hele özgür koşullarda, özellikle toprakta, dağlarda bir devrimi yürütme imkanım olsa, yıllardır yapamadığımızı eğer çok kısa bir zaman süresi içinde gerçekleştirmesem, kendimi bir PKK'li yerine koymam; sözüm sözdür. Bir bakıyoruz, tamamen parti sayesinde bir mevziye ulaşıyorsunuz, ardından ne kadar olumsuzluk varsa bu mevzide sizin bir eseriniz olup çıkıyor. Parti mevzileri böyle kullanılmaz. Ben de yılların savaşçısıyım ve bütün mevzileri kendim yarattım. Bu mevzilerde en ufak bir parti aleyhtarlığı, partiye zarar veren bir gelişme var mı? Siz ise, hazır mevzileri işleyemez duruma getiriyor, oradaki birikmiş parti olanaklarını çarçur ediyorsunuz. Bütün bu belirttiklerimiz sizi kendinize getirebilmelidir. Partileşme konusunda kararınızı doğru verebilmelisiniz. Sizden öyle fazla fedakarlık da istemiyoruz. Partileşme kararınızı doğru vermenizi, parti tarihini biraz özümsemenizi istiyoruz. Siz partiye gönüllü geldiniz; biz rica etmedik, sizi zorlamadık.

Bir insanın en büyük gücü, onun kendi kendisiyle tutarlı olma gücüdür; doğru bildiklerine bağlı olma gücüdür. Bir PKK'li için de en anlamlı ve birinci özellik, verdiği karara bağlı olmayı ve bağlı yaşamayı bilmesidir. Bu esaslar dahilinde birinci şartı karşılamadan, hiçbir konuda kendinizi ikna edemez ve sağlam bir yürüyüşün sahibi olamazsınız. Kendi kendini kararlaştırmayan, kendi kendini disipline edemeyen, en yüce kararları kendi içinde yürütemeyen bir kişi, parti militanlığında kesinlikle başarılı olamaz.

Verdiğiniz parti kararını çiğnetmemek, ilk ve temel karardır. Fakat sizin şimdiye kadar en çok çiğnediğiniz, göz ardı ettiğiniz bu temel karar oluyor. Şu anda tarihe yapabileceğiniz en büyük iyilik nedir diye sorarsanız, bu karar gücünü göstermektir derim. Biz bununla düşmanı yeneceğiz ve özgür yaşama adım atacağız. Bizden alınan, bizi böyle çirkinleştiren ne varsa hepsini atıp, ondan uzaklaşacağız. Bunu niye istemeyecek, bunun tutarlılığını neden göstermeyeceksiniz? Toplumumuz, halkımız kurallarla oynadığında başına en büyük felaket gelmedi mi? Bugün dünyanın en geri, en zavallı halkı biz değil miyiz? Hatta en çirkinini biz değil miyiz? Bu, kendilerine temel bazı kuralları edinmedikleri, herkes kendi başının çaresine baktığı için böyle oldu. Aynı şeyi parti içinde siz yapmıyor musunuz? Bizim zor bela geliştirdiğimiz bazı çabalarımız olmasa, acaba siz daha beter, daha lanetli bir durumu yaşamayacak mısınız? Neden gerçeklere gözünüzü kapıyorsunuz? Parti ölçüleriyle oynadığında neden o kadar sessiz kaldığınıza halen şaşırıyorum. Sizde düşünce zayıf, taktik yok, başarı yok, kayıp diz boyu. Bunlar karşısında neden sarsılmıyorsunuz? Neden vicdanınız ayaklanmıyor? Neden kendinize anlam veremiyorsunuz? Size yazık değil mi? Hep ana kuzuları gibisiniz. Analarımızı görünce benim yüreğim dayanmıyor. Hiç olmazsa o zavallıları düşünseydiniz de böyle kalmasaydınız.

Bir yiğit savaşa çıktı mı, anasını ağlatmayacak kadar cesur, yaman, güçlü olmalıdır. Ama içinde anasını ağlatmayan tek bir kişi var mı? Birakın beni zorlamayı, insan hiçbir yoldaşını zorlar mı? İçinizde yoldaşını zorlamayan tek bir kişi var mı? Beni biraz göz önüne getirin, ne anamı, ne sizleri ne ağlattım, ne de zorladım. Yiğitlik böyledir, başka türlü yalan-dolandır. İstedğin kadar laf üret, ama git ikinci gün düş. Bu durum, bizim militanlığımızda fazla anlamı olmayan bir sondur. Son yılların bir çok şahadetinde acı vardır ve en önemlisi de yaşayanların - onlar şahadete ulaştılar, onlara saygımız var, minnettarız- hep çirkinlikleri ortaya çıktı. Hangisinin değerli bir yaklaşımı oldu, hangisi bizi bu kadar heyecana getirdi, bizi bu kadar sürükledi, zor durumdayken bizi esenliğe kavuşturdu? İçinizde böyle bir değerlendirmeye konu olan herhangi bir militan var mı? Herkes eylemiyle buna yol açabilirdi. Dikkat edilirse, PKK içinde de kimse kimsenin hakkını yemez. Başarılı olana hep saygı duyulur, değer verilir. Ama maalesef bunların sayısı yok denecek kadar azdır. Yiğitlik, çok kılıç sallamak, tüfek patlatmak değildir. Yiğitlik, PKK olayında ölçüleri sağlam temsil

etmektir. Bunu ustalar da böyle söyler. Proleter devrimcilikte de yiğitlik, parti örgütlülüğünde güçlü olmaktır. Bunlar örgütleyici özelliklerdir. Örgütleyebilen en büyük yiğittir, diye bir tarif vardır. Çünkü halkların veya proletaryanın, örgütünden başka bir silahı yoktur.

Kısaca, çok oynadığınız ancak hiçbir gerekçeyle doğru dürüst izah edemeyeceğiniz bu parti dışılığı ve partinin örgütlü yaşamına gelememenizi kendiniz için ciddi bir sorun yapın ve kararınızı partiye doğru bir katılım temelinde verin. Sağlam bir kadro olmak için onun gereklerini bütün yönleriyle yerine getirecek değerlendirme ölçülerine ulaşın ve bu kararlaşmayı uygulama gücüne kavuşun. Bu temelde partimizi yeniden daha gelişmiş savaş koşullarına ve olanaklarına ulaştırılalım. Her ne kadar fazla şekli yönlerine dikkat etmiyorsak da, özünde partiye iyi ve doğru bir katılımı her üyemizden isteyelim. Özellikle kadro ölçülerini günümüzün tüm savaş sorunlarına cevap verecek yetkinliğe kavuşturmayı esas alalım. En temel görevimiz budur.

Bu temel görev başarılmadan hiçbir savaş sorununu doğru dürüst çözemeyiz. Nitekim şimdiye kadarki gerilla deneyiminiz de göstermiştir ki, bu işlere yüksek başarı temelinde yaklaşmadığınız gibi, bundan sonra da bunda ısrar ederseniz bu, pratiğinizi partinin dışında gelişmiş ve onu esas almayan ölçülerle yaklaştırmaya götürecektir; ki, bu da nihai bir yenilgi olur. Biz şimdiye kadar çeşitli tedbirlerle size nihai yenilgiyi tattırmadık. Ama bu demek değildir ki, bundan sonra bu gerçekleşmez. Eğer gerekli tedbirler alınmazsa bir bakarsınız, yirmi dört saat içinde bile bu gerçekleşebilir.

Eğer bu parti militanlığını esas almaz, gereklerini temel bir görev olarak yerine getirmezseniz tehlike her an somuttur. Şimdiye kadar olduğu gibi bana dayanarak, PKK'nin savaşına dayanarak; artık yenilmeyiz, zafer kesindir diyerek kendinizi aldatmayın. Zaten zaferin en temel güvencesi; partinin militanlığında, kadro ölçülerinde taviz vermeyen, yaratıcı ve savaşın gereklerine göre uygulama yeteneği olan bir katılımı gerçekleştirmektir. Bu sağlandı mı, her tür savaşıma karşılık verebiliriz. Eğer Parti Önderliği bu anlamda ayaktaysa ve biraz başarıdan bahsedebiliyorsa, bu nitelikte bir parti öncülüğünü esas aldığı içindir. Başka hiçbir şey başarının göstergesi olarak ileri sürülemez. Eğer sizler de bir başarı istiyorsanız, az-çok denenmiş, kanıtlanmış olan parti ölçüleriyle yaşama gücünü ve savaşma yeteneğini gösterebilmelisiniz. Gerisi çabadır, o da siz de vardır; cesarettir, yine sizde fazlasıyla vardır. Bunu da çok açıklıkla belirtiyor ve her zaman tekrarlıyorum. Sizde olmayanı da ben açıklığa kavuşturmaya çalışıyorum.

Hiç kimse eleştirileri ne abartsın, ne de küçümsesin. Eleştiriler çok ciddidir ve gerekleri mutlaka yerine getirilmelidir. Cesaretinizin ve fedakarlığınızın düzeyine denk olarak partinin kadro ölçülerini tutturmayı artık başarmalısınız. Bu size en gerekli olanıdır. Hiçbir şeyle bu görevi ne değiştirin, ne göz ardı edin. Bu görevi ikinci plana bile koyamazsınız, bu her zaman birinci plandaki bir görevdir. Bununla katılımı ve parti içinde bir gelişmeyi yaşadınız mı, ortaya çıkacak engeller de aşılar ve en ağır görevler bile başarıyla yerine getirilebilir. Parti tarihi bütünüyle bunu gösteriyor. Önderlik ölçüleri tamamen bunu kanıtlıyor. Şimdiye kadar bir çok gerekçeyle aşınan ve başarısızlığı çok açık olan yanlış bir katılımı, yine gerekleri yerine getirilmeyen kadro anlayışını terk edin. Bu konuda kararınız kesin ve sürekli olmalıdır. Eğer eleştirilerden bir şey anlayacaksanız, onun somut ifadesi ve yine kendinize bir ıslah olma hakkını istiyorsanız, onun da anlamı, bundan sonra kolay aşınmayan, kesintiye uğramayan; her koşulda, her savaş ortamında, sıradan bir görev karşısında olduğu kadar, çok amansız bir savaş eylemi karşısında da bu ölçüleri esas alabilen bir parti kişiliğinde ısrar etmektir.

Umarım bundan sonra ısrarınız bu temelde olur ve kolay kolay -ki bu, son nefese kadardır- hiçbir gerekçeyle ne engellenir, ne sağa, ne de sola saptırılırsınız. Kendinizi böyle kararlaştırırsanız, hem size en yaraşır olanı hem de sizi sonuca götürecektir olanı sağlamış oluyorsunuz. Bunun için ne gerekiyorsa onu kendinizden isteyin. Partinin size vereceği, bir yan destektir; esas karar sahibi, bu kararın esas isteyen ve esas yürütme gücü siz olacaksınız. Böyle bir partileşme şu anda ve her zaman en temel bir görev gibi önümüzde durmaktadır ve hepimizi çok önemli görevler bekliyor.

Tarihi sorumluluğu böylesine yüksek olan ve başarılması halinde adına belki de nihai zafer denilebilecek durumları yakalamanın imkan dahilinde olduğu; ama başarısızlık halinde ise, şimdiye kadar tüm yaptıklarımızın elimizden yitirilmesinin de mümkün olabileceği kritik bir dönemle karşı karşıyayız. Kaldı ki, eskisi gibi çocuk ya da amatör değilsiniz. Oldukça tecrübe de kazandınız. Sonuna kadar güvenilecek olgun bir yaşam dönemindeyiz. Buna da saygıyla hakkını verirsiniz, bu yakın dönemin her tür mücadele ve savaş görevleri üzerine yaman yürüyebiliriz. Düşmanın da korktuğu budur. Bunun dışında düşman bir şeyden korkmaz ve hepsini de yerle bir edebilir. Onun yenemeyeceği tek tarz, benim de kendi tecrübelerimden çıkararak dayanabileceğim, ilgi duyabileceğim ve gerçekten de duyduğum yenilmez silah budur.

Çok açıkça söyleyeyim, dışarıdan şu kadar destek, şu kadar kitle desteği, hatta maddi imkanlar ve başka mücadele olanakları fazla ilgimi çekmiyor. Veya bana ihtiyaç olarak kendini hissettiriyor desem, bu doğru değildir. Baştan beri benim en temel çalışma olarak gördüğüm husus, partinin bu ölçülerine göre bir kadrolaşmayı ve PKK'nin gelişmesini sürdürebilmektir. Aslında şimdiye kadarki tüm gelişmelerde de, bütün bu iç ve dış dayatmalara rağmen bu tutumumuz etkili olmuş ve başarıyı getirmiştir. Biz istiyoruz ki, bunu hepimize mal edelim. Kendi sahamızda binlerce kişiyi eğittik, fakat görevlere doğru katılmadıkları için, düşmanın bile "nasıl böyle hata yapıyorlar" dedikleri durumlara düştük. PKK'nin, hak etmediği bu dönemsel yaklaşımları bir daha yaşamamasını istiyoruz. Savaşın içine zaten girmişsiniz, genel anlamda zaten kararınız var. İçinizde kaçacak veya sağa-sola yalpalayacak çok az kişi var, hepimiz doğru yürümek istemekteyiz. Ama yürüyüşün tarzı ve onun temel başarı özellikleri eksik olabilir. Bu çalışmalar bunu kesin sağlamayı, asla tek bir üyesini bile bu konuda yetersiz bırakmamayı amaçlıyor. Partinin son eğitim çalışmaları ve merkezi karar düzeyimiz hayli ilerleyebileceğimizi gösteriyor. Önümüzdeki bu kısa dönemde, düşmanın belki de beklediği, ama bir türlü fırsat vermediği gerçek bir PKK vuruş tarzını gerçekleştirmek istiyoruz. Daha anlamlı bir mücadele planına gitmek istiyoruz. Bütün bölgeleri, çalışma birimlerini değerlendireceğiz. Ama temeli bu biçimde çok sağlam kılsak, başarının en önemli kısmını daha şimdiden sağlamış oluruz. Eski plan anlayışlarınıza bir kez daha düşmek istemiyoruz. Çünkü

müthiş çabalar içine de girdiniz, ancak sonucun hiç de umduğunuz gibi gelişmediğini gördük. Şimdi bunu bir daha yaşamak istemiyoruz. Bunu sizden istemek herhalde çok zorunuza gitmez. Bunun gücünü göstermek herhalde yine çok sıkıntıya yol açmaz. Tam tersine, gücünüze güç katar, umudunuza umut, coşkunuza coşku katar. Bu görevlerimize neden sarılmayacağız.

Bu temelde çok hırslımız, öfkemiz var, bunların hepsini anlamlı bir biçimde bir partileşmeyle neden düşmanın başına yıkmayacağız ve kendimize neden “PKK militanı böyle savaşı” dedirtmeyeceğiz? Bunu yapamazsak çok zor durum da kalırız. Belki her hareketin kalıcılığı olabilir, bir kurtarma gücü olabilir, ama ne parti olarak, ne halk olarak bizim olamaz. Kendim bunu denedim ve muhayyel (düşsel) bir biçimde de size böyle yaşanabileceğini gösterdim. Size kırk yıllık yaşam deneyimimi tekrarlıyorum ve ayakta kalabilirim sonucuna ulaşıyorum. Bu sizin için en büyük kazanımımıdır. İster hepinizin, ister birinizin yüzyıl uğraşa da kazanamayacağı bir sonucu size veriyoruz. Ne de olsa halen biraz da yiğitçe yaşamak istiyorsunuz. Ben de size bunun imkanını sunuyorum.

Bu kolay değil. Bütün sülalenize, bütün tarihinize bakın, bu savaş yetenekleri kolay kazanılmaz. Düşman karşısında hiçbir zaman bu kadar ayakta durulamazdı, ama biz bunu sağladık. Buna hem büyük saygınız olmalı hem de kati derecede bu mücadelenin kurallarına bağlılığınız gelişmeli. Sizin de bir değeriniz, bir sözünüz varsa tarihte bir anlam ifade etsin. Başka tür ne kadar da sizi korumak istesek, ne kadar da sizi iyi ve yiğit değerlendirmek istesek bu mümkün değildir. Kendimizi niye kandıralım? Başaramayan kişinin adı-sanı yoktur. Çektiğiniz zorlukları, azabı biliyoruz, bunlar da bir hiçtir. Hepinizin yaşam zorluklarını biliyorum, eğer bütün bunlar başarı çizgisine bağlanmazsa yine hepsi bir hiçtir. Artık sizin bundan çıkaracağınız en temel sonuç, bir hiç olmadığınızı gösterebilmektir. Bunu gösterebilmek için de şimdiye kadar çeşitli gerekçelerle savsakladığınız parti ölçülerini çok ciddi bir biçimde kendinize uygulayabilmektir. Hem buna benden yüz kat daha fazla muhtaç hem de buna layıksınız. Bunu neden çiğneyeceksiniz?

Partileşmede katılım gönüllülük temelinde olur, ama disiplin de böyle gelişir. Biz üzerimize düşeni yapıyoruz. Hiç şüphesiz karar da, onun tutarlı uygulaması da sizindir.

27 Ocak 1996

DEVRİMCİ MİLİTAN EN GERÇEKÇİ İNSANDIR

Biraz saygılı, anlayışlı olmayı ve oldukça tehlikeli konumlardan çıkmayı başarmalısınız. Mevcut durumlarınızı oldukça tehlikeli buluyorum. Gerek yaşam, gerek savaş sorunlarınız küfre ve imhaya çok açıktır. Akıldan yoksun olduğunuz kadar, moralden de oldukça yoksunsunuz. Kendinizi çok dağıtmış, anormal durumlara sokmuşsunuz. Kişiliğinizde bir delilik biçimi gerçekleşiyor ki, bu çok sakıncalıdır. Bu durum aşılmazsa düşmana hiç gerek yok. Hatta bırakalım düşmana karşı savaşı, kendinize karşı açtığınız bu savaşla bile bire bir kendi sonunuzu getirebilirsiniz. Tehlike bu açıdan büyük ve her sahada yaşanıyor. Bu sorunlara güç yetirmeye çalışıyorum, fakat bu kadar anormal duruma düşmüş kitleyi, insanı ve özellikle de sözümona öncü gücü hizaya getirmek sanıldığı gibi kolay değil. Dizginsiz ve ölçsüz yaklaşımlar aşılmazsa, ilk ve son kurtuluş şansınızı da çok tehlikeli bir son bekliyor.

Tabii bunun altındaki muazzam kültürsüzlük, düşmanın baştan çıkardığı kişilik ve bitirilmiş yaşamın bütün değerleri mücadeleyi çok olumsuz etkiliyor. Acı ve umut da gerçekçi gelişmediği için, duygularda anormalliği aşamama, akılda da mantığın tüm gerçekleriyle oynama, hele politik mantık, irade davranışı daha da işlemez duruma gelmiştir. Savaşa hiç anlam verememe, niçin savaş, nasıl bir savaş sorularını anlamsız bırakma daha da tehlikeli bir halde seyrediyor. Kendini kontrol edememe şu anda en temel özellik olup çok yaygınca yaşanmaktadır. Bu yaklaşım, savaşta hiç sınır tanımadan, aslında objektif olarak en canice bir hak gibi kendini gösteriyor. Bu anlamda birer canisiniz desem, belki yadırgarsınız. Tabii savaşı kurallarına göre yürütmeyince, kişinin bir caniden farkı kalmaz. Kürt tipinin genelde suç tipi olduğunu her zaman söyledik. Fakat bu suçlu kişilikte bu kadar ısrar etmeniz çok saçmadır. Bu sorunu çözmeye çalışıyoruz, ancak engel üstüne engelle karşılaşıyoruz. Son zamanlarda düşmanı unuttuk, sizde gerçekleşen düşman artık yetiyor da artıyor bile. On beşine gelen çocuklardaki yüksek dinleme ve anlama gücünün bile çok uzağında. Bu da tuhaf bir durumdur. Kendinizi kontrol edemiyorsunuz. Oysa askerlik, öncelikle kendini kanunlar veya siyasi çizgiler temelinde denetlemekten ve disipline etmekten geçer. Oysa partinin çizgisi, partinin yasası, partinin siyaseti, partinin işleyiş kuralları, sizin hiç umurunuzda bile değil. Artan özgürlük imkanları, sizin yaklaşımlarınızda daha fazla kural tanımazlığa ve çizgi dışılığa yol açıyor. Bu neden böyledir diye hiç rahatınızı bile bozmuyorsunuz. Tarihteki sahte müminleri çok iyi tanıyoruz. En iyileriniz -ki, fazla başını kaldırmamış, bilinçlenmemiş olanlardır- partinin öyle bir mümini oluyor. Bu neye yarar, öncelikle insanın kendi içindekini tanıması gerekiyor. Önce kendi içindeki savaşı başarmanız gerekir. Dışarıya karşı iktidar olabilmek için bu gereklidir. Kendinizi tanımaya bile yanaşamıyorsunuz? “Kimim, neyim ve rolüm nedir” diye kendinize tek bir soruyu bile sorma cesaretini gösteremiyorsunuz. Kendinden hesap sormayan kişilik, kendini unutan kişiliktir. En ağır suçları da işlemiş olsa, kendi vicdanına hiç seslenmesi olmayan kişiliktir. Maalesef bu, sizin pratiğinizde gerçekleşti. Bu durumu nasıl önleyeceğiz? Aklıma sık sık sizden kaçmak gelir, ama bir savaşçı yanımız olduğu için, amansız yüklenmekten daha değerli bir şey yok diyerek direniyorum.

Bir kavga inadım var. Çocuklukta tam yapamadığımı şimdi yapıyorum. Oyunun kurallarına gelmemeleri, çok eskiden beri tanıdığım bir özellik ve ilk isyanı da bu yüzden başlatmıştım. Şimdi siz, bu tutumu daha tehlikeli bir biçimde

sürdürüyorsunuz. Babalarınız da yok ki, babam gibi bana karşı çıksa. Delikanlılığınızla ortaya atılmışsınız, oynuyorsunuz. Arkanızda sınıf olsaydı daha iyi yüklenirdim. Arkanızda sınıfınız da, aşiretiniz de yok. Olsaydı, onlarla babama karşı yaptığım gibi şiddetli bir savaşı geliştirirdim. Sınıf da sizsiniz, oğul da sizsiniz, baba da. Hepsi şahsınızda birleşmiş. İşlenen hatalar bir köy ortamında olsaydı bu kadar tehlikeli olmazdı. Oysa bu hatalar tüm bir ulus adına işleniyor. Hatta dünyayı da ayağa kaldırmışız, bize bakıyorlar.

Anamla olan savaşlarımda ne kadar akıllıymışım. Sizinle ananızın ve sülalenizin ilişkilerini göz önüne getirerek, böyle oğul büyütülmez, böyle kız olmaz, ama olmuş bir kere diyorum. Kendim de böyleydim, sizi fazla ayıplamıyorum. Fakat benim yaklaşımım çok farklıdır. Yerinde, akıllıca hareket ettim ve kendime güvendim. Gücsüzlüğümü ve zayıflıklarımı hissettim, ne zaman yenileceğimi hep gördüm ve iğne ucu kadar bir imkanı yakaladığımda onunla kendimi beslemeye çalıştım. Benim farkım biraz buydu. Tabii siz hiçbir zaman bunu ne düşündünüz, ne de yaptınız. Sorunun esası buradan kaynaklanıyor. Şu anda Kürt halkı, dünyada kendi başına en çok bela olan halkı temsil ediyor.

Ancak çok iddialıydım anama karşı Ana, sen analığı taslamayı bırak, büyük suçlusun diyordum. O zaman onu böyle susturdum. Çok tarihi bir gerçeği söylemiştim. O zaman tektim, insanlarla bu kadar tanışma yoktu. Ancak, sonradan başıma gelecek olan daha o zamandan belliymiş gibi yaklaşmıştım. Ne kendimi beğendim, ne de oldum olası yakaladığım iyilikleri, güzellikleri pek tatmin edici buldum. Şimdi Başkanlık adı altında bir şeyler yapmaya çalışıyoruz. Sizin başka çareniz olmadığı ve benim gücüm de bu kadar olduğu için halimiz böyle oldu. Her iki durum adeta birbirini tamamladı. Tabii bu çok zoraki bir savaş oldu. Fakat ne de olsa ben kendimi biraz yürütebiliyorum, siz ise bunu yapamıyorsunuz. Benim kendimi yürütecek gücüm var, ama siz ne olacaksınız? Gerçekten hiçbir şey için sabretmediğim kadar, sizin büyümeniz için sabrettim. Deneme-sınamayla yaşamı ve savaşı öğretmeye çok büyük özen gösterdim, ama ufacık bir ilerleme sağlamış, bekleme durumundan çıkmış değilsiniz. Tabii büyümemiş, yüzyıllardan beri hep cüceleşmiş bir halkın öncülüğü de bu derin etkiyi yansıtabilir. Gerçekleşen de budur. Haklısınız, “ne zaman büyüdük ki, bizden gerçek önderler bekliyorsun” diyebilirsiniz. Doğru, nereden geliyorsunuz ki, büyüklük taslayasınız. Çoktan bitirilmişsiniz. Düşman da “çoktan öldüler, bittiler” diyor. Biraz da o geleneği yansıtıyorsunuz. Soyu tükenmiş, insanlığı kurutulmuş bir gelenekte, herhalde benim istediğim gibi bir kişi olmak çok zordur. Düşünün ki, benim gibi güçlü konuşan, savaş konusunda bu kadar yaratabilen bir kişi bile, gerçeğiniz karşısında konuşmıyor. Ağalık, ilkellik, doğruya gelememe, sevgisizlik ve en önemlisi de zavallılık durumunu yaşıyorsunuz, tam da bela olma dedikleri gibi. Ben de her zaman en çok bu durumunuzdan kaçıyorum. Elimde bela olmayan bir ilişki, bir yoldaş yakalamak istiyordum, ancak tam tersi başımıza geldi.

Yoldaşlık tanımında, kesinlikle bela olma kuralına yer yoktur, ama PKK mirası temelinde belki iyi bir aşiret olabilirsiniz. Türkiye’de Dev-Yolcular vardı, Dev-Genç mirasını Türkiye’nin sol çingeneleri biçiminde kullandılar. PKK mirası herhalde bundan daha da kötü kullanılacaktır. Çingenelerin bile gerisinde bir durum ortaya çıkabilir. Ben, çingenelerin psikolojisini fazla incelemedim, ama ilk bakışta söylenebilecek olan; toplumsal kurallar çerçevesinde kendini dışlanmış bulan kesim olduğudur. Marjinal kalmışlardır. Fakat, yine de kendilerine göre bir düzene oturmuşlardır. Sizleri acımasız sömürgeci iradenin elindeki esir toplumdaki çıkartmanın sonucu, ya gerçek PKK’li tarzında bir militanlıkla büyük bir insanlık değeri olabilirdi ya da çingeneden daha beter bir durum ortaya çıkabilirdi. Şimdi ağır basan, çingeneye benzeyen yanlar oluyor.

Boşuna “çingene paşaları, çingene komutanlar” demiyorum. Maalesef bu durum, gittikçe kendisini gösteriyor. Tam çingeneleşme de değil, henüz o gelişmeyi sağlamış değilsiniz, ama işaretleri oldukça fazladır. Gerçek PKK’liliği yaşama geçirmek istiyoruz, ancak buna kimse yanaşmıyor. Bu dayatmalarınız karşısında daha fazla direneceğim. Pek fazla kendimi göstermeye hevesim yok, ama sizin dayatmalarınız karşısında kendimi biraz daha göstermem gerekiyor. Neye mal olursa olsun, tam bir gösteriye kalkışmam yerinde olabilir. Şimdiye kadar mantığı fazla zorlamak istemedim. İradeye de kırılacak, aşındırarak kadar anlamsız yüklenmek istemedim. Fakat mevcut tutumlarınızda ısrar ederseniz, her iki yönlü de gösteriye kalkışabiliriz. Benim kendimi kullanmam, kendimi savaştırmamın ne anlama geldiğini düşünmüyorsunuz, hiç umurunuzda bile değil. Bana hep, laf dinlemez eski ağaları, kendini bir şey sanan köylüleri, yine ukala küçük-burjuvaları anımsatıyorsunuz. Sizin temsil ettiğiniz o güçleri çok iyi tanıyorum. Ben onlarla kavgalıyım, onları oldukça da zorladım. Zaten fazla direnme kabiliyetleri de yok; öldürücü darbeyi yemişler ve fazla ayakta kalmaları da mümkün değildir. Ama yine de kişiliklerinizde yansımaları buluyorlar, ancak neyi, kimi temsil ettiğinizi hiç fark etmiyorsunuz.

Kendi üzerimde bir savaşçı tartışması da yürütmek istiyorum, ama hiç ciddiye almıyorsunuz. Zaten eskiden beri alay konusuydum; köy alay etti, devlet alay etti, MİT alay etti, şimdi de siz alay ediyorsunuz. Kendimi nasıl alay edilmez duruma getireceğimi veya sizi doğduğunuza pişman ettirecek kadar nasıl güçlü tutacağımı düşünüyorum. Bizim köylüden, hatta devletten bile fazla hayır gelmediği veya bunların karşımızda fazla dayanamayacakları ortaya çıktı. Şimdi sıra sizde. Kesinlikle size, oyunu kurallarına göre oynamayı öğreteceğim.

Eminim ki, bir çok kılığa gireceksiniz, her türlü kaçış yolunu deneyecek, lanetli yaşamı ve karşılaşmayı kabul edecek, yine de doğruya gelmemekte ısrar edeceksiniz. Fakat bu da kolay geçmeyecek, yine sizinle uğraşacağız. Siz ki, benim geliştirmek istediğim savaşçılıkla bu kadar oynadınız, bunun ne anlama geldiğini sizinle mücadele ederek size kavratacağız. Adam olmak kolay değildir ve bu gerçeği anlayıncaya kadar sizinle mücadele edeceğiz. Çünkü yığıtlik silahıyla, savaşçılıkla oynanmaz. Barzani’ye mi kaçacaksınız, TC’ye mi? Düşmanım artıkça bende de o kadar mücadele azmi gelişir. Hele özellikle de hainlerin kaçtığı yerlere karşı mücadele etmek iştahımı kabartır. İntikamcıyım, hatta ucuz mezara girenlere de öyle yaklaşıyorum. Mezar dakilerin de kurtulamayacaklarını çok önceleri çözümlüştük. “Bir istediğin canımızdı, onu da mezara verdik” demenizi de asla kabul etmiyorum. Ya bu savaşı öğreneceksiniz ya da biz sizinle böyle savaşacağız.

Arkadaşlarına ve dostlarına çok dikkat eden biriyim. Hiç birisine niye geldin demem, kalbimde en ufak bir rahatsızlık duymam. Ama kişiliğimi de savunacağım ve ne kişiliği olduğunu göstereceğim. Ben davetiye çıkarmadım, karasevdalı bir biçimde buraya kadar ısrarla gelen sizsiniz. Büyük bir kısmınız “gideriz Başkanın yanında güç alırız” dediniz. Zaten hep bunu söylüyorlar. Güç alırsınız, ancak o gücü nasıl kullanacaksınız? Gücü alıp, çingene paşası gibi canımıza okurcasına, en değerlilerimizi katleddercesine kullanmak için yanımıza geliyorsunuz, artık bu oyunu da durduracağız. Benim kendime ahtım vardır, yanımdaki insana sonuna kadar güç veririm, ama onun da bu gücü doğru kullanma andı vardır. Kullanmazsa ne olur? Beni tanıyan tanır. Gidin devlete sorun; benimle oynanır mı, oynanmaz mı? Gidin anama sorun; benimle oynanır mı, oynanmaz mı? Gidin PKK'nin büyük şehitlerine sorun; öğrendiğiniz bir kelimeyi bile doğru kullanmazsanız, size bağlı kalınır mı, kalınmaz mı? Bırak o kadar parti olanaklarını, savaş silahlarını heba etmeyi, bir kelimeyi bile yerinde kullanmazsanız ne olacağını sorun, onlar size gereken cevabı verirler.

Bizim hayallerimiz, bizim intikamlarımız, kinlerimiz, öfkelerimiz, coşkularımız neyi söyler? Bunları anlamadan, bunlara bağlı olmayı bilmeden savaşmak mümkün değildir. Hiç eğitmediğim halde, çocukların bile hepsi akıllı bir asker gibi yetişiyorlar. Halka gidin bakın; gelen bütün bilgilerde “halk, Önderliğe çok bağlı” deniliyor. Tabii, beni tanıyıp tanımamaları da önemli değil, ama militanlarımızdan çok daha bağlıdırlar. Çocuklar mükemmel bağlı, yaşlı ninelerdedeler de öyle. Ancak iki yaş sınırından ortaya doğru geldiğimizde, özellikle de PKK içindekilere ve orduya doğru yol aldığımızda kendini bilmeme, haddini bilmeme geliştikçe geliyor. Halbuki hem çocuklar hem yaşlılar söz konusu olduğunda biri ermiş, diğeri ise suça bulaşmamış olarak değerlendirilebilir. Orta yaşa doğru geldiğimizde ise, kendini bir şey sananların kurlsız tırmanışı söz konusudur. Biz bunu önleyeceğiz.

Yiğitlik pek kolay değil. Orta yaş, yiğitliğin en çok konuşturulması gereken yaştır. Ama gel de bunu tanınmaz hale getirenleri gör. Benim sıkça kendime söylediğim ve yarın bütün halka açıklayacağım husus; neden adam olmak istenmiyor sorusudur. Ben bildiğiniz adamlardan değilim diyeceğim. Bunu söylerken, tüm bu kişiliklerle nasıl çeliştiğimi ve savaştığımı göstereceğim. Başkanı heyecanla bekleyen insanlar bakacaklar ki; bu adam hiç de sanıldığı gibi değilmiş. Burada mükemmel oynayacağım. Yıllarca küçük oynayanların, sahte kişiliğin ne olduğunu göstereceğim. Siz ki beni zorladınız, imana gelmediniz, ben de bunların hikayesini gücüm oranında daha da geniş kesimlere anlatacağım.

Meşhur provokatör, yazdığı son mektubunda “Nasıl çıktıysan, yer yarılrsa da öyle içine girsene” diyordu. O da bir söylem! Yeryüzüne böyle çıkmayı ben de istemezdim, ama kendimi çıkmış gibi görüyorum. O zaman kim yerin içine girecek, onu da iradeler belirler. Şimdi biraz benim iradem belirliyor. En kolay olan, ucuz ölmektir. Siz zaten ona doğru kayıyorsunuz, ama o da sadece düşman provokatörünün istediği bir sonuçtur.

Yiğitlerin kolay ölmemesi gerektiğini tüm tarih söyler. “Ben kolay ölmem” sloganına bağlı olmak, bizim en temel ilkelerimizden biridir. Savaşın en temel bir ilkesi, kolay ölmeme ilkesidir. Tabii kolay ölmemek uğruna bir çok kişiyi öldürerek değil; kolay ölmemek, savaşı amansız geliştirmek ve düşmanı imha etmekle mümkündür. Düşmanı imha etmeyen, kolay öldürülmeye yol açmış olur. Örgütlemeyen, morali geliştirmeyen kolay ölüme yol açar. Bunlar temel özelliklerdir. Sizler, hayattayken bile kolay ölüm pozisyonundasınız. Tüm bunlar savaş teorisinin en önemli özellikleridir.

Aynı zamanda, benim savaşta çok kurnaz olduğumu da bilmeniz gerekir. Peygamber bile, “Savaşın onda dokuzu kurnazlıktır” der. Ben bu ilkeye de bağlıyım. Ama nasıl kurnazlık? Tabii ki, sizin köylü kurnazlığınız biçiminde değil. Sizin sergilediğiniz kurnazlık değil, aptallıktır. Savaş hilesi, kesinlikle sizin yaptığınız o kurnazlıklar gibi değildir. Biz onu biraz gösterdik. Bu zavallılar savaşa mı geliyor, savaşçı mı olacaklar diye hep düşünüyorum. Siz, en az başaracağımız bir işe dört nala koşuyorsunuz. Hiç olmazsa benim gibi konuşmasını, eğitmesini ve özellikle örgütlemesini bilseydiniz, belki bir işe yarardınız. En yapamayacağınız iş savaştır ve herkes bunu istiyor. Diğer işlere var mısın diyorum, hepsi başını önüne eğiyor. Çok tuhaf bir tip. Değil sağlam bir komuta yürüyüşü, doğru bir oturuşu bile yok. Bunların hepsi de sözde komuta yapısıdır.

V. Kongre de komuta sorunu tartışılırken bazıları eleştiriye kaldırılmış. “Partileşmeden, doğru ordulaşma esasına hükmetmeden komutanlık olmaz, biraz kendini gözden geçir, kendini anlamaya çalış, olup biteni kavra ve sonra görev alabileceksen al” denildiğinde; “Rütbemiz mi indirilmiş, komutanlıkla mı oynamışız” diyerek küsüyorlar. Hatta kendilerine göre bir teorileri de var: “Ağzı biraz laf yapan aydınlar geldi, köylüler iktidardan düştü” diyorlarmış. Bazıları bunu eskiden de söylüyordu.

Kör Cemal pratiğini de hatırlıyorum; bir arkadaşımıza III. Kongre’de Avrupa’ya git dinlen dediğimizde, Kör Cemal bunu “aydınlar iktidardan düştü, köylüler iktidara geçti” diye yorumlamıştı. Kendisine çok geniş yetkiler ve olanaklar verdik ve ülkeye yolladık. Bir baktık ki, adamın iktidardan anladığı, henüz yerine ulaşmadan bir çingene çadırı kurmuş. Zagroslar’ın eteğine vardığında bütün yaptığı, “hoşunuza gitmeyeni çatışma esnasında vurabilirsiniz” demek oldu. Bu kişi “ikinci adamlığa” soyunuyordu. Köylü iktidarını kurmuş! Verdiği talimat aynen şöyle; “Baktınız ki biri gözünüze hoş görünmüyor veya engeldir, çatışma esnasında vurabilirsiniz.” Örneğin, şehit Erdal arkadaşımız vardı, nasıl şehit düştüğünü tam çözemedik ve böyle birkaç değerli arkadaş da bu şekilde şehit düştü. Düşman kurşunuyla mı yoksa bazı sözümona iktidar olmak isteyenler tarafından mı şehit düşürüldüler, belli değil. Hatta Agit arkadaşın şahadeti konusunda da tam bir sonuca ulaşamadık. Çatışma esnasında bir yerden kurşun geliyor, ancak düşman kurşunu olup olmadığı belli değil. Bu kişilik iktidarı böyle anlıyor. Oysa böyle bir iktidar yok. Burada bir hırsızın, bir caninin veya bir çok ilkelin hareket tarzı vardır. Keşke köylüler de iktidar olsaydı. Kaldı ki köylülerin iktidarı demokratik olur. Ancak demokrasi onları iktidara getirebilir. Barzani iktidarlığı feodaldır, işbirlikçidir. O sahanın kralı odur. Zaten hemen yanı başlarındadır, “sıkıştığımızda Barzani’ye kaçırız” diyor.

İçimizde biri bölük komutanyken takım komutanı olmuş ve buna canı sıkılmış. Bu durum karşısında elinden gelen şu oluyor; kendisi gibi bazı köylüleri topluyor “ben giderim KDP radyosunda çağrı yaparım, siz de gelirsiniz” diyor. Köylü

iktidarını isteyen bulduğu çareye bakın. Ağasının radyosunda konuşacak ve böylece iktidar olduğunu kanıtlayacak. Küçük burjuvaziden veya aydından intikam alacak. Düşünün ki, bunlar en eski arkadaşlarımız oluyor.

Bu aynada herkesin kendisini biraz görmesi gerekir. Hiç böyle iktidar savaşı olur mu? Kaldı ki PKK'de öyle aydın da, köylü de yok. Bir numaralı aydın da, köylü de benim. Benim kadar köyü bilen de, benim kadar aydınlanmayı bilen de yoktur. Buna dayanarak belirtiyorum; nerede köylülük, nerede aydınlık? Hepsi zavallı, dağda yürümesini bile bilmiyorlar. Köylüdür, ama kırk yıldır bir jandarmanın uşağı olmaktan bile kurtulamamış. KDP ağasının veya "kralının" eteğini öpemeyecek kadar zavallıdırlar. Aydın da kukladır. Sözümona bunlar birbirini kabul etmiyorlarmış, iktidarı birbirlerinin elinden alacaklarmış!

Güney Savaşında arkadaşlarımız raporlarında yazıyor; "canları sıkıldığı için küsmüşler, moralleri bozulmuş ve tam savaşmamışlar." Ortada iktidar mı var? Hayır, ortada imha var, imha yaşanıyor. Orada gücün hepsini kaybedecekler, ama sözümona iktidar savaşı verdiklerini sanıyorlar. Ne kadar büyük bir gaflet, ne kadar büyük bir bilinçsizlik var. Ondan sonra da nereye kaçıyorlar? Düşünün ki, gittikleri yerlerde de onlara ölümlerden ölüm beğendirtiyorlar. İnsan kendine kötülük eder de bu kadar mı eder? Yetmez aydını da öyle, fukara köylüsü de. Birbirlerine müthiş değer vermeleri gerekirken, aydın olan anında bir kelime daha fazla öğretmek durumundayken; köylü olanın doğru emekçiliğini geliştirerek, aydının aydınlığını da harekete geçirmesi gerekirken yaptıkları, sözde bir iktidar savaşıdır. Hiç umurunda mı o erken ölsün, o boşa çıksın? Bu anlayışın içinde incir çekirdeğindeki kadar beyin yoktur. O halde, komutanlığımıza nasıl anlam vereyim? Bir halk ordusu komutanı böyle olur mu? Bu bilinçsizliğe, bu gaflete yer verir mi?

Karargahlarımızda tabandaki köylülük ve küçük-burjuvalık, onun fitne-fesadı en üst düzeyi bile birbiriyle karşı karşıya getiriyor, ancak karargahlarımız bunun farkında değiller. Onlar da sözde aydınlar ve en üst düzeydedirler. Ne kadar zavallıca bir durum. Halbuki birliğinizi biraz geliştirebilmek için, hiçbir insanın aklına getiremeyeceği yöntemlerle kırk yıldır bir savaş yürütüyoruz. Bunu anlayacaklarına, bundan tarihi dersler çıkaracaklarına işleri-güçleri kendilerini nasıl dayatacaklarını düşünmek oluyor. Eminim ki on beş yaşındaki bir kız bile kendisini böyle görücüye çıkarmaz. Veya kendisini pazara çıkarıp da satmak isteyenler bile böyle zavallı, böyle sefil olmaz. İnsan kendisini bu şekilde alay konusu eder mi?

Unutmayın ki, henüz komutanlığın yanından bile geçemiyorsunuz. İçimizdeki aydınlar da laf ebesi olmaktan öteye gitmemişlerdir. Yetmişlikler de dahil olmak üzere aydınlanmayı doğru-dürüst başaran yok. Aydınlamayı gerçek anlamda biraz ben idare etmeye çalışıyorum. Özgür köylüyü de ben temsil ediyorum. Bunu anlayıp değer vereceklerine, bizi de boşa çıkarıp sözümona kendi aralarında eski köylü fesadına, köylü kavgasına tutuşuyorlar. Biri diğerine, diğeri de ona vurur; Türk jandarması da gelir, ana- avrat küfreder, bir tokat ona, bir tane de diğerine patlatır ve ondan sonra diktasını sürdürür. Durumunuz aynen budur. Sonuç olarak, Türk ordusu buranın hakimidir. Bunlar da sözde gerillacı komutanlar. Birbirlerine karşı iktidar savaşı yürüteceklerine, düşmana karşı yürütseler olmaz mı? Kaldı ki, iktidar düşmandadır, bizde değil. PKK şu anda iktidarda olan bir parti değil. İktidarda olanlar, yanı başınızda Güneyde işbirlikçilik, Kuzeyde düpedüz acımasız Türk ordusudur. "Eşeğini dövmeyen semerini dövermiş" derler; düşmanı dövmiyorlar, ama birkaç yıldır birbirlerini boşa çıkarmak için akla hayale gelmedik oyunlar oynuyorlar. Düşman yanı başınızda; Güneyde de savaştık, Kuzeyde de, ikisine karşı da ne kadar zayıf, ne kadar yetersiz olduğunuzu biliyorsunuz, çünkü kendiniz yaşadınız. İktidar savaşı bunun neresindedir? Hepinize, özellikle de aydınlarımıza ve yöneticilerimize soruyorum; iktidar bunun neresinde?

Doğru dürüst bir mevziyi savunma, doğru dürüst bir gelişme yaşama, sonra da "komutanlık ne oldu, kim karargahtan sorumludur" de. Bu tür şeyleri bırakın, düşmana karşı ne yaptınız? Ben burada savaşçı yetiştirmesem, para ve silah göndermesem, o dağlarda karnınızı doyurabilir misiniz? Siz eskiden de köylüydünüz, eskiden de aydınlar vardı, ancak KDP'nin kapısında uşak, köle oluyordunuz. Sizi bundan başka bir şey bekliyor muydu? Büyüklerinize sorun, aydınlar Barzani'nin peşmergesi, hatta kahyası bile olamazlardı. İşte bir Sarı Baran vardı, düşkün bir bayanla kaçtı. Adamı uşaktan daha beter etmiş, hatta bir odaya atmışlar. Belki bir katiptir veya herhangi bir ayak takımı işi vermişlerdir diyordum. Araştırdık, ancak onu da vermemişler. Bunlar sözde en üst düzeyde aydın! Köylüler içinse zaten açık söylüyor, "bizim ayakkabılarımızı bile öpemezler" diyorlar. Yani büyükleriniz bile onların ayağını öpemeyecek kadar uşaklarındandır. Gerçek buyken, bir Türk jandarması karşısında ne olduğunuzu söylememe hiç gerek yok. Bunları unutup, "KDP'nin radyosuna gideyim, öteyim" diye düşüneceksiniz. Köylü kadınlarına, kızlarına Barzani yakınları el koymuş. Neden böyle oluyor diye Barzani'ye şikayet etmişler. Barzani ise; "Çok güzel, Barzani gibi bir ailenin, kabilenin erkeklerinin sizin kızları elde etmesiyle, adice kullanmasıyla siz yücelmiş oluyorsunuz, daha ne istiyorsunuz" demiş. İşte bu tür şeyleri geliştiriyorlar. Bunun için nereye gittiğinizi anlayacaksınız.

(...)

İnsan kendisine karşı biraz saygılıysa, "Nedir bu yaptığım" der. Onu da bırak, bin bir emekle sizi yaşatacak bazı imkanlar veriyoruz, bunun üzerinde hesap yapıyorsunuz. İktidar olmak isteyen en azından aşiretinden, köyünden etrafına birkaç yüz kişiyi alır, örgütler. Aydın ise dil gücüyle, eğitim gücüyle bazı insanları örgüte bağlar. Hazır gönderdiklerimizi bile kaçırtaacaksınız, ondan sonra da "biz iktidar savaşı veriyoruz" veya "ben komutanlıktan, karargahtan kolay kolay düşmem" diyeceksiniz. Eğer bu görev ve yetkiyi istiyorsan bunun kuralı var, bunun savaşıyla bağlantısı var. İktidar güzel bir şey, ama iktidar kimden alınır? Birbirimizden iktidar alabilir miyiz? Bizim birbirimizden alacağımız bir iktidar yoktur, ancak birleşerek iktidarı alma gibi bir görevimiz vardır. Hem de çok sıkı sıkıya örgütlenerek, birbirimizi yoldaşça güçlendirerek iktidarı parça parça işbirlikçiden, faşistten koparacağız. "Kim daha etkili, kim kimin yerine geçecek, kim diğerini ucuz kullanacak, bastırarak veya yordakçılık ederek kullanacak" gibi sözler, bir PKK militanının ağzına alamayacağı sözlerdir. Bir PKK militanının bunları aklına getirmesi bile suçtur. Ancak bu tür

söylem ve düşünceler gelişmiş, hatta ortalığı silip-süpürecek duruma gelmiş. Bunlar, çoğunuzun yüreğine rahatlıkla kabul ettirdiği şeylerdir. Oldukça vahim bir durum.

Bunları şunun için belirtme gereği duyuyorum, siz ne yaptığınızı farkında değilsiniz. Bu suça sözümona aydınlarımızın, sözümona köylü kökenli komutanlarımızın hepsi bulaşmıştır. Savaşçı gücümüzün potansiyelinin yüzde beşini bile kullanmamışlardır. Bırakalım gelişme imkanlarının doğru kullanılmasını, bunların heba edilmesinin önüne bile geçmemişlerdir. Köylüler bile “gidin, aldatarak PKK’den bol bol kazanabilirsiniz” diyor. Silahlarımızın, erzaklarımızın hırsızlıkla elimizden nasıl alındığını biliyorsunuz. Peki gerçek buyken, siz nasıl “kim iktidar veya kim etkili-yetkili olacak” diyeceksiniz? Siz elinizdeki etkiyi-yetkiyi kaptırıyorsunuz, önce bunu düşünmeniz gerekiyor. İktidar imkanlarını artırın, arazi kurtarıp, değer biriktirin. Bu da ancak eğitimle, örgütlenmeyle ve bizzat savaşla olur. Ondan sonra da ben iktidar oldum dersiniz, o zaman iktidarın hepsi sizin olsun.

Tüm eyaletlerimize savaşçı gönderdim, silah gönderdim. Eskiden Botan’da bir çakınız var mıydı? Botan’a savaşçıları ben kazandırdım ve bu savaşçıların binlercesi şehit düştü. Siz daha yedi yaşında bir çocukken, bu mücadeleye ilk adımı biz attırdık. Verilen emeklere biraz saygılı olmalısınız. O ideoloji, o politika savaşımını Ankara’da yıllarca ölüm-kalım savaşı biçiminde verdik. Kırk yıllık savaşımınla yoğrulmuşuz, size onların ürününü aktardık. Yalnız Botan’a da değil, bütün Kürdistan’a bu ürünleri aktardık. Gerçek bu değil midir? Dersim’e, Serhat’a... buradan onlarca müdahaleyi biz yapmadık mı? Bu çalışmaların hepsi bizimle başlamadı mı? Bunları inkar edip, ardından da “kim daha fazla etkili-yetkili” demek asla kabul edilemez. Bunları ağzınıza bile almamalısınız.

Bunların hepsi parti değerleri, halk değerleridir. Bu mücadelede binlerce şehidin kanı vardır ve her birisi Kürdistan’ın bir köyündendir. Kürdistan’da toprağa düşenlerin araştırmasını yapın; hepsi Kürdistan’ın ayrı bir köyündendir. Hatta içlerinde enternasyonalistler de vardır. Bunların gerçeğini görmeden, “ben buranın beyiyim, ben buranın ağasıyım” dersiniz, bunu hiç kimse kabul etmez. Kaldı ki biz ülke savaşçısıyız, hatta enternasyonal savaşçıyız. Bunlar PKK’nin savaş ilkeleridir. Bunları unutup, “ben şu dağın ağasıyım” veya “ben komutanım” mı diyeceksiniz; insan böyle ilkel düşünür mü?

Her birinizin sorumluluğu altında o kadar şehit verildi, kimdi o şehitler? Acaba komutanlarımız o şehitlerin adlarını biliyorlar mı? Biz **Haki Karer**’in anısına bir parti ilan ettik; **Ağit** arkadaşın anısına Kürdistan tarihinde ilk defa gerillayı gerçekleştirdik. Tanıdığımız birkaç tane yoldaşımız için bunları yaptık. Peki siz ne yaptınız? Yüzlerce şehit verdiniz, ancak birisinin adını dahi bilmiyorsunuz, yüreğinizde yerleri bile yok! Size nasıl saygılı olacağız? Siz nasıl savaş vereceksiniz? En yüce değerlerinizi unuttuktan, onların anısına saygıyı yitirdikten sonra, sizin bir canavardan farkınız kalmaz ve yarın tarih karşısında yargılanırsınız. Bu kutsal değerleri bile göz ardı edenler neden bahsedebilir? Kaldı ki, halktan da o kadar insanın ne hale düştüğünü biliyorsunuz, bir çoğunun köyleri yakıldı. Hiç bunların üzerine düşünmeyecek, bunlara karşı görevimiz nedir demeyecek, sonra da ucuz komutanlık taslayacaksınız; bunun ne kadar yanlış olduğu ortadadır. Onun için size, tehlikelisiniz diyorum.

Bir Militanın Yüreği Halkı ve Yoldaşlarıyla Dolup Taşar

Yetki, görev, komutanlık bir tek nedenle istenilebilir; yoldaşların, halkın intikamını almak ve bir de görevi daha başarılı yapmak için. Bunun dışında komutanlık istemek suçtur. Kendini yaşatmak, savaşçılarla oynamak, köylüleri kullanma anlayışıyla komutanlık istenmez. Eğer saf ve iyi niyetli olmasaydınız, bir hain, bir gafil olarak sizi ağır cezalandırmak gerekirdi. Çünkü savaşçının yüreği halkıyla, yoldaşlarıyla dolup taşar. Parti saflarında bütün savaşçılara; aydınına da, köylüsüne de, nereden gelirse gelsin “iktidarı ondan alayım, yerini doldurayım” diye yaklaşmaz. Keşke birisi benim yerimi doldursa diyorum. İnsan bin defa şükreder. Bana yardımcı olmaya, yükümü paylaşmaya geldiler diyebilsem. İşte teoriden anlayan birisi geldi, ne mutlu bana ki ona kavuştum diyebilsem. Aydınım yanına iyi bir dağ savaşçısı, köylüsü geldi; ne mutlu bana ki, böyle bir savaşçıya kavuştum diyebilsem. İnsanlar bu temelde birbirleriyle coşarlar. Gerçek buyken, birbirini kabullenmeme geçen yıllarda yaygınca yaşanan bir durumdu. Bu nasıl bir yürektir? Ben kimseyi tek taraflı suçlamıyorum. Biri diğerini dışlıyor, diğeri öbürünü dışlıyor. Sizler bu yaklaşımlarınızla partiye ve halka en büyük zararı verdiniz. Köylülüğü teoride, siyasette geliştirecektiniz. Köylü de çalışarak bir aydını, bir teorisyeni pratikleştirecekti. Birbirinize neden saygılı olamıyorsunuz? Tarihte her zaman bu böyle olmamış mıdır? Halk savaşçıları tümüyle böyle değil midir? Kendinizi komutan yapmak için bu ilkeyi bozacak mısınız? Kim ciddiye alır bu komutanı, bu aydını? En üstten en alta kadar hepimize eleştirilerim var. Köylü fesadıyla, aydın ukalalığıyla beni mi aldatacaksınız, bu mümkün mü? Düşmana karşı bir kedi gibi uysal, birbirinize kaşı da bu kadar bozguncu olacaksınız; sonra da ben sizi ciddiye mi alacağım? Ben, sizi yaşatmak için dünyayı zorlayacağım; siz ise hazır dağları, alanları düşmana peşkeş çekecek, ondan sonra da “iktidar savaşı verdik” diyeceksiniz. Buna kargalar bile güler. Bu biçimde hiç inandırıcı olunabilir mi?

Yoldaşlarımızla birbirimize kavuştuk, silaha kavuştuk, dağa kavuştuk diye bin defa şükredecektiniz. Yıllardır, bizi insanlık dışına atan ve yaşamımızı mahveden bu düşmandan ve işbirlikçisinden intikam alma günleri geldi; ne mutlu ki, sağlam bir gerilla birliğim oluştu diyecektiniz. Bu takımla destan yazacaktınız. Bundan daha değerli, daha mutlu bir şey olabilir mi? Unutmayın ki, toplum olarak karılardan daha beter edilmişsiniz. Gece-gündüz dövüle sövüle insanlıktan çıkarılmışsınız. Ülkeyi yaşanmaz hale getiren düşman değil mi, işbirlikçisi değil mi? Şimdi ise intikam alacak imkanı elde ettiniz. Bundan başka ne istiyorsunuz? İnsanın gözü düşmanından başka bir şey görür mü, onun dışında başka bir şeyle ilgilenir mi? Bir yoldaş, bir savaşçı, sizin için en değerli varlıktır. Bir silah sizin için en iyi araçtır. İnsan bunlarla hiç oynar mı, heba eder mi? Ama size baktığımızda, çok normal bir durummuş gibi, hiç birinizin düşmana karşı güvenilir bir taktiği, işbirlikçiye karşı da sağlıklı bir savaşı yok; birbiriyle uğraşma, ahbap-çavuşluk, fitne-fesat, bozgunculuk bir yaşam tarzı olarak sürüp gidiyor. Derhal bu tutumlarınızı terk edeceksiniz. Bunun için, çok tehlikelisiniz, delisiniz,

kendini bilmezsiniz diyorum. Hiçbir zaman bir PKK'linin -ister en sıradan bir savaşı olsun, isterse adı-sanı en çok duyulmuş birisi olsun- düşmana yönelmekten başka bir çaresi, bunun dışında tek bir söz söylemeye hakkı ve örgütü en değerli silah olarak geliştirmekten başka bir işi olamaz.

Ben böylesi bozgunculukları hiç yapılmamış gibi farz ediyorum, yapsanız da olmamıştı diyorum; aksi halde sizi cezalandırmak gerekir. Siz de “yaptığım normal bir işti, buna dayanarak hak-hukuk elde edeyim” diye düşünerek bunda ısrarlı olamayın. Böyle suçların karşılığı ağır cezadır. Geçmiş pratikleriniz de dahil olmak üzere hesap vermeye çağrılırsanız, sizi hiçbir şey kurtaramaz. Böylesi yaklaşımlar yanlış ve tehlikelidir.

Savaşı isteyen, iktidarı isteyen sizsiniz. Bu da sonuna kadar hakkınızdır. Bu konuda size yardımcı olayım, ama kutsal savaş imkanlarımızla oynamayın, bunları bozmayın; katkınız olsun. Eğer birbirinizle yarışacaksınız, kim en iyisini yapar diye yarışın. Ve ne mutlu o yarışçıya ki, birinci sırayı almıştır. Ne mutlu o birlik komutanına ki, savaşta bir ileri adımın sahibi olmuştur. Sizden onu bekliyoruz. En güzel olan da budur ve bu kişi iktidara yürüyebilir. Düşmanına iyi vurmasını bilen, ülkesinin topraklarında, halkının bağrında yer etmesini iyi bilen iktidara yürür. Her alanda, ülkenin her tarafında bu konumda olanlar kendilerini tanırlar. Bu kişiler, parti içi yaşama, bir savaşçının en temel özelliklerine kesinlikle doğru yaklaşım gösterecek, en temel görevlerini an be an gerçekleştirecekler. Örgüt silahını çok temiz tutacaklar. Bozgunculuk yaparak en değme kontranın bile yapamayacağı kadar birbirine zarar vermenin, bazı şeyleri birbirine karşı kullanmanın en tehlikeli suç olduğunu bilerek, bir daha dolaylı veya direkt asla bu durumlara düşmemeye, kimseyi düşürtmemeye ve bu tutumlara fırsat vermemeye birincil sıradan önem verecek ve bunu iş bilecek, görev bilecekler. Varsa yetenekleri, daha fazla eğitim ve örgütlenmeyle düşmanı vurmaya çalışacaklar. İktidar olmak istiyorlarsa, bir küçük iktidar maketini bir dağın başına, giderek dalga dalga ovaya yayacaklar, düşmanın üzerine yayacaklar.

Örgüt terbiyesini, parti terbiyesini böyle alacaksınız. Şimdiye kadar öğrendiklerinizi çöp sepetine atın. Doğru öğrenme tarzı böyledir. Bize saygınız varsa, yoğun çabalarla size anlattıklarımızı öğrenin. Her zaman böyle birini bulamazsınız. Öğrenin, tüm bunlar size gereklidir. Kendinize yazık ediyorsunuz, kişiliğinize de yazık. Çünkü çok zor koşullarda yaşadınız. Kendinize saygılı olmanın da yolu, bu sözlere göre yaşamaktan geçer. Ondan sonra savaş tarzı rahatlıkla ele alınabilir. O da hiç çözümlenemeyecek bir sır değildir.

Nereye giderseniz oraya göre şekil alırsınız. Dağa göre, ovaya göre veya kıvıll bölgeye göre şekil almanız işten bile değildir. Üstlenme, baskın, pusu gibi işler çok kolaydır. En iyi becerebileceğimiz işlerdir. Bunlar yüksek teori de istemez, alışkanlıklardır. Pusu, taktik gibi konulara su gibi akmasını bilircesine anlam vereceksiniz. Düşmanı düşürmek, dağlarda yapılabilecek en basit iştir. Şu anda gerilla savaşı için, kedinin fareyle oynaması gibi bir iştir demeniz gerekir. Buna kapasite olarak da, cesaret, fedakarlık olarak da hazır ve uygunsunuz. O halde kendinizi neden doğru kullanmıyorsunuz? Boş işlerle uğraşacağınıza, doğru savaş işleriyle uğraşın. Eğer savaş işleriyle uğraşsaydınız, şimdi general olmuş olurdunuz. Köy fesatçılığını, birbirinizi uğraştırmayı, geri, ilkel özelliklerde ısrar etmeyi bıraksaydınız, şimdi hepimiz gerçek bir iktidar sahibi olurdunuz. Ama mevcut mantıkla, yaşam tarzıyla bu gerçekleşmez. Biraz sözden anlayın, yoksa size yazık oluyor.

Ben de bir köylüydüm, ama şimdi bir iktidar sahibiyim. Kırk yıldır uğraşıyorum, ama kendimi henüz adam yerine koymuyorum. Kürdistan'da benden daha etkili bir kişi yoktur. Hatta dünyada bile bir numarayım, ama halen kendimi iktidar sahibi olarak değerlendirmiyorum. Sadece öfkelerimi ve umutlarımı biraz daha etkili kullanıyorum, o kadar. Gördüğünüz gibi ölçülüyüm, planlıyım. Öyle olmazsa, beni bu dünyada yirmi dört saat yaşatmazlar. Siz neden kendinizi kaybediyorsunuz? Elinize daha doğru-dürüst bir savaş imkanı geçmeden, kendinizi bile doğru-dürüst tanımadan insan kendini böyle yitirir mi? Demek ki, bu deliliği bırakmanız gerekiyor.

Sizin en iyi yapabileceğiniz iş, savaş işidir. Savaşın dışında beş metelik kadar bile değeriniz yoktur. Bir parça ekmeği, bir çorbayı bile bulamazsınız. Şu anda Diyarbakır merkezinde, daracık bir odada dört aile kalıyor, tam otuz kişi yatıyor. Bir somun atıyorlar, yüz kişi somun daha havadayken onu kapmaya çalışıyor. Halkımızın yaşadığı gerçeklik budur. Kendinizi yanıltmanıza hiç gerek yok. Ekmeğin bile değerini bilmeniz gerekir. Halkımız da her gün ölüyor, hatta katlediliyor ve bu durumda açlık içinde yaşıyorlar. Neden gerçeklere gözünüzü kapatıyorsunuz, neden halkın yaşamına saygılı olamıyorsunuz? Bu halkın yaşamı sizin yüreğinizde neden yer etmiyor. Değil günde üç öğün yemek, bir somun alıyorlar koltuklarına ve kıran kırana koşuyorlar.

Devlet bir rapor yayınlamış, nüfusun yüzde kırkı açlık sınırının altında yaşıyor. Yani ölüm her zaman var. Sizler, ölümü göze almakla her şeye sahip olduğunuzu söyleyemezsiniz. Bu yaşamı büyük bir mutluluk olarak değerlendireceksiniz. Kaldı ki yalnız karınlarınız doymuyor, ideolojik ve siyasi olarak da yüceleşiyorsunuz. Bu da parayla pulla satın alınmaz. Bu değerlere neden şükran duygularıyla yaklaşmıyorsunuz. Birisi bana güzel bir merhaba verdiğinde, bu insan bana iyi bir merhaba verdi diye dünyalar kadar sevinirdim. Bana biraz desteği oldu diye kıyamete kadar onu unutmam. Bu özelliğimi bildikleri için dostlar bana çok güvenirlere. Çünkü bana verilen değeri iyi takdir ederim.

Gördüğünüz gibi, sizi sıfırdan başlayıp bu düzeye kadar yetiştiriyoruz. Ancak siz halen çabalarımızı inkar ediyorsunuz. Bu yanlıştır, büyük bir saygısızlık ve şükran duygularından yoksunluktur. Halkımızın gerçeğine ve şehitlerimize saygısızlıktır. O şehitlere “ölüp gittiler” diyemezsiniz, taptaze bedenlerini ve kanlarını akıttılar. Bunun kesin bir anlamı var, madem siz komutan olmak istiyorsunuz, o halde o kanın temsilcisisiniz ve o borcu ödeyeceksiniz. Başka türlü PKK'de temsil olmaz. PKK'nin şahadetlerinin bir anlamı vardır, ancak ona bağlı olanlar bu mücadeleyi devam ettirebilir. Başka hesaplar mümkün değildir. Kaldı ki mantiken, ahlaken, manen ve siyasi olarak da mümkün değildir. İşte gerçekler böyledir. Ben bu gerçekleri ifade ediyorum, ancak bizimkiler başka telden çalışıyorlar. Artık bunu bırakacaksınız.

Bu öyle hizip savaşı da, iktidar savaşı da değil; bu bir it dalaşmasıdır. Buna hizip savaşı bile denmez; düşmanın “iti ite kırdırma” kanunudur. Size açıkça belirteyim, iktidar ve hizip savaşımı bu değildir. Eğer bu olsaydı, buna saygılı olurum. Basit bir düşman oyunudur, siz de bunun farkında olmadığınız için bunu oynuyorsunuz. Bunlar basit, ilkel güdülerin tatminidir. İktidar adına gidip nerede ne yapacağımızın kavgasını yürütüyorsunuz. İktidar adına hiç böyle savaşılır mı? Bu konulara anlam verecek, gerçek emellerinize ve özlemlerine uygun bir çizgi izleyeceksiniz. Bu da parti çizgisidir.

Bizim işimiz-gücümüz savaşçılıktır. Karnımızı doyurmak için bile savaştan başka bir çaremiz yok. Savaş, şu anda Kürdistan’da tek üretim tarzıdır. Kürdistan’da ekmek bulmak isteyenler bile savaşmasını bilmelidirler. Gerçek böyledir. Devletin son raporunda, “halkın yüzde kırkı açlık sınırının altındadır” deniliyor. Karnımı doyurmak için bile olsa, tek üretim tarzı savaştır. Çünkü özel savaş her şeye el koymuştur. Özel savaş, varolan bütün yaşam olanaklarını gasp etme savaşımıdır ve bu fiilen yürütülmektedir. Onun karşısında siz de kendinizi doyurmak istiyorsanız, özel savaşa karşı savaşınızı vereceksiniz. Demek ki, yürüttüğümüz bu savaş, önce karnımızı doyurma savaşımıdır ve bu da önemlidir. İnkarcı olmayın. Bizim için başka bir meslek yok. Saflarımıza gelen gençlerin çoğu açlıktan ötürü gelmişlerdir. Düzen bunları doyurmuyor, o zaman ekmek için savaştığımızı unutmayacağız. Ekmeğe yüksek anlam biçeceğiz. Ekmeği asla hor görmeyin, önemlidir. Ben halen bütün yemeklerin sonunda bir parça ekmek yemeğe bayılırım. Çünkü o ekmek kutsaldır. Halen savaşı onun için yürütüyoruz. Ekmek anlayışı böyle olacak, “ekmek kutsaldır ve biz onun için savaşıyoruz” diyeceksiniz. Bu ülkede de bin yıllardan beri kutsal buğday savaşı verilmiştir. Ekmek, buğday ekmeği çok değerlidir. İnsanlık ekmeği ilk önce burada yemiştir. Ekmek için, buğday ekmeği için savaşmıştır. Ondandır sonra siyaset, hak-hukuk şeref, onur, kültür gibi ne kadar insani etkinlik varsa, onlar için savaşılmıştır.

Savaş felsefemiz çok köklü olmalıdır. Kaldı ki çok dövülmüşüz, dövülmemiş tek yanımız kalmamış, hakarete uğramamış tek bir kişimiz yoktur. Demek ki, bu hakarete ve uğursuzluğa karşı bir savaş yürüteceksiniz. Başka türlü kendimize nasıl insan diyeceğiz? Maneviyatımız, moralimiz yerle bir edilmiştir. Bunun için moral savaşı, maneviyat savaşı, şeref savaşı vereceğiz. Bütün bunları verdikten sonra özgür toprak savaşı vereceğiz. Ondandır sonra eğer mümkünse daha da fazla siyasi iktidar savaşı vereceğiz.

Bütün bunlar savaştır. Komutan, bütün bu savaşları en iyi bilen ve yürüten kişidir. En önemlisi de, düşmanını tanı ve onu yerle bir etmesini bilir. Hileyle, zorla, bütün savaş yöntemleriyle düşmanı geriletmi, işte o komutandır. Bunun dışında hareket eden komutan, yanlış yapıyor demektir ve kimse ona komutan diyemez, ben de diyemiyorum. Düşmana biraz zarar verdiğim için halk bana bir şeyler söylüyor, ben de olabilir diyorum. Bu kadar iş yapıyorum, herkes canı gönülden kabul ediyor, ancak ben halen kendime yediremiyorum, ne Başkan diyorum! Sadece halkın morali bozulmasın diye kabul ediyorum. Gerçek budur. Kendimi neden aldatayım. Halk ve sizler istiyorsunuz diye kabul ediyorum. Size güç veriyorum, moral veriyorum, ama bu beni zorluyor.

Bu açıdan savaş, hava teneffüs eder, su içer gibi bir meslek olmalıdır. Bir takımla destan yaratmayı ahdetmelisiniz. Elli kişilik bir bölük, örneğin Botan gibi bir alan için yeter de artar bile demelisiniz. Gerilla savaşımını vermek için gözünüzü buna dikeceksiniz. Hepinizin bir andı, bir sözü olacaksa, “bir bölüklük gerilla gücüyle ne destanlar yazılacağını gösteririm” deme biçiminde olmalıdır. Görev talebi, böyle bir güçle düşman nasıl düşürülür temelinde olmalıdır. Oysa bizim komutanlar hazır gücü bile çürütüyor, kaçırıyorlar. Böyle savaşçılık, komutanlık olur mu? Bu suçtur. Eğer bu tutumlarda ısrar ederseniz, ağır cezalara çarptırılırsınız. Bir komutanlık istediniz mi, vereceğiniz söz bu temelde olmalı. Onu da başaramazsanız, “ben kendimi yaşatmam” diyeceksiniz. Böyle diyenlere başkomutanlık bile açıktır. Yeter ki, bu ülkede öyle bir kişi çıksın. Ama bir kişi, verdiğimiz hazır imkanları bile kullanmasını bilemez, bin bir emekle verdiğimiz savaş gücünü doğru değerlendiremez, yetkisini hiç anlamazsa, o zaman çingene paşası bile olamaz, ancak kontra başı olur. Nitekim oluyorlar da. Biz bu durumlara fırsat veremeyiz.

Tekrar vurguluyorum, ‘80’lerde de, Hilvan-Siverek olayında da böyle düşünüyordum; Botan’a gidişte de, Behdinan’a gidişte de aynı düşüncemi koruyorum. Özlü bir PKK’liyseniz şimdiye kadar gösterdiğiniz yanlışlıkları, yetmezlikleri olmamış farz edin, doğrusu benim gösterdiğim gibidir. Böyle PKK’lileşen, savaştan böyle anlayan birisi hangi dağa, hangi bölgeye girse girsin o mükemmel bir gerillacıdır. Bu iddiamı koruyorum, ama siz buna uymuyorsunuz. Sonuçları da ortadadır. Ne hale düştüğünüz, nasıl kaybettiğiniz ortadadır.

Doğru her zaman doğrudur, yüzyıl geçse de doğrudur. Bu halk ancak bir gerilla savaşıyla kurtulabilir. Bu şimdi de doğrudur, yüzyıl sonra da doğru olacaktır. Gerilla savaşı elli yıl önce de yapılsaydı başarılırdı, ama şimdi bu şans size düşüyor. Bu şans kurtuluş için değerlendireceksiniz. Siz bundan başka bir işe yaramaz, ekmek bile bulamazsınız. Sizi bekleyen, düşmanın çok kötü bir işkencesi, katliamıdır. Ancak bunu önlemenin imkanı elinizdedir ve müthiş savaşarak önleyebilirsiniz.

Hiç kimse yanlış hesap yapmasın ve yaptırmaya fırsat vermesin. Değerlerin kıymetini amansız bilmek, değerlerle oynayanların karşısında yalnız dağlarda değil, her yerde durmak önemlidir. Çünkü bunun dışında insan olmamız, karnımızı doyurmamız bile mümkün değildir. Neden gerçekçi olmayacağız? Gerçekçi olmayanlar, savaşın kıymetini ve savaşın yaratacağı değerleri bilemezler. Onun için savaşçı, en gerçekçi insandır. Biz, bir ekmek kavgasını olduğu kadar, bir şeref kavgasını da en iyi bilen insana gerillacı, savaşçı deriz ve sizler de bunu esas alacaksınız. Örneğin, bir keçi bile dağda kendini nasıl koruyacağını iyi bilir. Bir yılan nasıl ısıracağını mili milimine hesaplar, nasıl süzülüp avını en daracak yerde vuracağını iyi bilir. Bir yırtıcı hayvanı bile gözleseniz, her gün elli tane savaş kuralını öğrenirsiniz. Bu duruşunuzu anormal buluyorum, bunun nedeni de yaşamınızdır. Yanlış tarzınız ve düşmanın sizi oyuna getirmesine adeta boyun eğmenizin dışında savaşı geliştirememenin hiçbir izahı olamaz. Doğru tarzı esas alırsanız, düşman karşınızda dayanamaz. Düşman, karşınıza yüz bin kişilik bir orduyu da çıkarsa, o ordu ve onun özel savaşı kendi başına

bela olur. Yüz bin kişilik orduya, bin gerilla fazladır bile. Gerilla, bir yıl yıpratma savaşını sürdürsün, o ordu düşmanın başına beladır. Bunu tüm halk savaşları teorisi söylüyor. Biz neden uygulamayacağız?

Düzenli ordusunun niceliği ve niteliği her zaman düşmanın başına beladır. Düzenli ordularda sayı zaafıdır. Eğer gerillayı tüm incelikleriyle uygularsanız, teknik bile zaaf durumuna dönüştürülebilir. Gerilla için sayı azlığı zaaf değildir, hatta avantaj durumuna yükseltilebilir. Gerillanın tekniği bir zaaf değildir; çünkü hafif silah bir tanktan daha etkilidir, tabii gerektiği gibi kullanırsanız. Ancak tanka hedef olur, tankın pususuna düşerseniz, kötü bir savaşçı olduğunuz ortaya çıkar. Düşman tankı yığılmış olabilir, ama tankla dağları döve döve sadece mermi tüketeceği ve sadece benzin harcayacağı açıktır. Uçak için de aynı şey söylenebilir. Keza bütün o toplar için de aynı şeyleri söyleyebiliriz. Ama gerillanın inceliklerini uygulayacak, gizlilik, yer altı çalışmaları gibi bilinen her türlü mücadele yöntemlerini hayata geçireceksiniz.

Demek ki, bunları yapsanız, sayı da, teknik de düşmanın başına bela olur. Sizin sayınız azdır, teknik hafifliği de avantajdır. Gerillanın özü budur. Bugüne kadar bu tarz bir savaş neden uygulayamadınız? İşte sizin sorunuz budur. Bunun dışında yaşamak, bir savaşta başarıma imkanı yoktur. Kendi savaş tarzınıza bakın, tanka, uçağa, topa hedef olmuş ve bol bol mayına basmışsınızdır. Bunlar da gerilla savaşıyla çelişen yanlışlıklara düşmenin sonucudur. İlkel bir yaratık, bir çoban, acemi bir köylü, bir eşkıya bile bu hataları yapmaz, ama siz yaptınız. Çünkü kafanız karıştı ve savaştan başka şeylerle ilgileniyordunuz. Bütün bu konularda biraz akıllı olun. Bu kadar bilinç kazanmış kişilersiniz. Neden gerçekçi olmuyorsunuz?

Mao, Çing-Tang dağlarına çıkarken dört tane kitap okumuştur. Castro, gerillaya başladığında bir kaç kitap ya okumuştur ya okumamıştı. Şu anda hepiniz bir Mao kadar, bir Castro kadar bilinç almışsınız. Fakat sizde olmayan şey; tutarlı bir yurtseverlik, doğru bir örgütçülük, hatta doğru bir insani yaklaşımdır. Ben buna da en hafif deyişle delilik, zıvalık ve kendini bilmezlik diyorum. Siz bu yüzden kaybediyorsunuz.

Uğraştığınız savaş biçimleriyle, orduya ve birbirinize çok zarar verdiniz. Bu yüzden gerillayı, savaşı geliştiremediniz. Çok yanlış yaşam ve savaş tarzından dolayı silahını, lojistiğini, yoldaşını kaptıran savaşı geliştirebilir mi? Bütün komutanlarımızın ne halde olduğunu düşünün, bunlar savaşı geliştirebilir mi? O zaman samimi bir özeleştiriye bize karşı değil, kendi vicdanınıza karşı yapın ve bir kararlılık sözünü kendiniz için verin. Çünkü başka türlü, ekmeği bile kurtaramazsınız.

Bana bakmayın, sıkıldınız mı yanıma geliyorsunuz ve genelde benden güç alarak yaşıyorsunuz. Ama benim hiçbir güvencem yok, yurt dışındayım. Her gün üzerimde hesaplar yapıyor, yarın ne olacağım belli değildir. Bu yüzden kendinize güvenin. Benim bu kadar yaşamamı bile kendiniz için, hatta başarı için on kat fazla bulun. Gerisini siz tamamlayacaksınız. Doğrusu da budur. Eğer ciddi bir savaşa niyetiniz varsa, gerçekten biraz yurtseverlik savaşı vermek istiyorsanız, gerçekten anti-faşistseniz bunu böyle yapmak durumundasınız. Onun için, şimdiye kadar sözümona yaşam adına yaptıklarımızın üzerine bir kırmızı çizgi çizin ve sonuna kadar onları aşarak doğruya ulaşın. O zaman belki yaşarsınız, ama savaşarak yaşarsınız, başararak yaşarsınız.

Size değer veriyorum. Görüyorsunuz, son nefesime kadar gücümü de kullanıyorum. Tüm bunları biraz daha onurlu, namuslu yaşayabilmek için, bir savaşıma anlam veresiniz diye yapıyorum. Bu büyük hata ve yanlışlıklardan arınıp, özlemlerinize ve umutlarınıza anlam veresiniz, onun gereklerini yerine getiresiniz diye yapıyorum. Başka türlü yaşam haramdır. Başka türlü biz en büyük namussuzlar oluruz. O zaman kendimi olduğu gibi sizleri de adam yerine koymam. Bu savaşı başarıyla vermedikçe, hiç kimse alını dik yürüyemez. Bu kadar başarısızlık, bu kadar gerilik olduktan sonra, birbirimizin yüzüne nasıl bakacağız? Baş lafçılar gibi birbirimizi nasıl dinleyebiliriz? Kendimi büyük bir insan sever olarak yetiştirdiğim için sizleri dinliyorum, oysa başka birisi olsa, sizi ilk etapta yerle bir eder. Ülkesinde, kendi savaşımında böyle yanlışlıklar yapanı kimse affetmez. Ben ise bunu saflığınız ve biraz da düşmanın oyunlarına bağlıyorum. Mutlaka sonuç çıkarın ve kendinizi kesinlikle düzeltin. Savaş ve mücadele için hangi alan olursa olsun, her taraf değerlidir. Bizim sahamız da değerlidir, çünkü ben de savaşıyorum.

Bu temelde hizmet etmeye varız. Bir çok yaşam ve savaş ihtiyacınızı karşılıyoruz. Ama tekrar vurgulayayım; bir parça ekmeğe uğruna yıllarımızı savaşarak nasıl geçirdiğimizi göz önüne getirin. Hiç olmazsa bu temelde biraz saygınız olsun. Bu en sonunda sizi de adam eder, şerefli ve onurlu bir kişilik, bir kimlik sahibi yapar. Tekrardan “anlayamadım, gereklerini yerine getiremedim” demeyin. Bunu hiç söylemeyin, karşımızda böyle durmayın. Nereye giderseniz gidin, ama bu saflarda bu temelde durmayın.

Siz bir sınıf, bir hizip savaşçısı değilsiniz. Hepiniz yoksul insanlarsınız, hepiniz ancak birleşerek yaşamı örgütleyebilir, savaşabilirsiniz. Bunun dışında hiçbir silahımız yoktur. O açıdan, kendinize saygılı olmayı da bilmelisiniz. Gerisi kolaydır. Gerisini benden kırk kat daha iyi yaparsınız. Her tür savaş biçimini, gerilla tarzının bütün inceliklerini benden daha iyi sağlayabileceğinize inanıyorum. Eskiden de inancım buydu, şimdi de bu olduğunu belirtiyorum.

2 Mart 1996

ŞEREF ONUR VE HUKUKUN KAYNAĞINDA BAŞARI YATAR

Sizin, sorununuzu düşmanla halletmekten önce kendi kendinizle halletmeniz gerekir. Açık cephedeki düşmanı yenebilmek için, öncelikle sizi düşmandan daha beter hale getiren, inanılması ve tanımlanması güç olan bu yaşam yaklaşımlarınızı çözmeniz gerekir. Özellikle parti, örgüt ve savaş yaklaşımlarınızı kesinlikle gözden geçirmeli ve samimi bir itirafta bulunmalısınız. “Biz neyiz, kimiz, ne yaptık, niçin böyle yaptık, doğrusu neydi, nasıl yapacaktık, neden yapamadık” biçiminde samimi bir vicdan muhasebesini yapmalısınız. Bu konuda, örgüt istediği ve parti ağırlığını koyduğu ve kendini Önderliğe biraz kabul ettirebilmek için ucuz bir özeleştirme yapmak gerekir biçiminde kendini kandıran havalara girmeyin. Kaldı ki, bununla ne kendinizi saklayabilir, ne de esas amaca bir adım yaklaşabilirsiniz. Artık bu sahteliği aşmanız gerekiyor. Kendinize inanılmaz bir yaklaşımınız var. Hatalarınızı gizlemek, örtbas etmek ve bile bile ölüme gidecek özelliklerde ısrar etmek; dağıtmaya, bozgunculuğa götüren tarzı bir türlü bırakmamak; büyüklüğü ve onun saygısını görememek, hep kendini kandırma yaklaşımlarınız oluyor. İşte buna kötü alışkanlık diyoruz ve kökeni de gider düşmana kadar uzanır.

Ben şunu çok açıkça söyledim, bu kişiliğinizin affedilecek hiçbir yanı yoktur. Sizi bu halinizle hiç kimse, değil politika arenasına, değil yüce askerlik sanatına, köy cemaatlerimize bile almaz. Kendinize gelin. Bana dayanarak, benim itibarımı kötüye kullanarak, beni de tanınmaz hale getirerek düşman karşısında beni zayıf düşürdünüz. Böyle yiğit geçinerek adam olunamaz. Benim bir damla kanınız için gösterdiğim bu büyük çabayı, acaba siz yüce emeklerimiz için gösterebiliyor musunuz? Bu konuda zerre kadar saygılı olmayı aklınıza getirebiliyor musunuz?

Bitmiş tükenmiş kişiliklerinizle, utanmaz, sıkılmaz bütün davranışlarla PKK’yi zorluyorsunuz. PKK bir ideolojidir, PKK bir savaştır. Bunun hiçbir temel hususunu göz önüne getirmeden kullan kullan bitir. Böyle olmaz, bunu durduracaksınız. Size büyük hizmet sunuyoruz; güvenliğinizi sağlıyoruz, yediriyoruz, içiriyoruz. Ama size düşen samimi öğrenebilmek, kendini gözden geçirmek ve kendini adam etmektir. Bundan niye alınamazsınız, bundan neden kaçacaksınız. Düşmanı karşısında bir şey yapamayanı, yaşam karşısında bir değeri olmayanı kim ne yapar, o kişinin kaç paralık değeri vardır? İlkeliğe, her türlü edepsizliğe vurarak, kendi kendini kandırarak yaşamı ahıra çevirmek neyi ifade eder?

Benim görebildiğim, düzenin disipline edemediği veya düzende dikiş tutturamayan kişiliğiniz, kaçıp kendini PKK içine atıyor. Bütün kendini bilmezlikleri PKK’de gönlünce yaşamak istiyor. Düzenin bile fırsat vermediği kişilik, PKK’de sonuç almak istiyor. Bu oldukça tehlikeli bir durumdur. Buna hiç hakkımız yok. Siz canınızı pazara atmışsınız, bu en kötü bir biçimde kendini pazarlamadır. Sizler, “ne zaman ölürsem öleyim, ama ben de keyfimce bir günü yaşasam yeter” diyorsunuz. Parti içindeki taktiğiniz budur ve bu da çok kötü bir taktiktir. PKK’yi böyle ele almak, PKK’yi böyle değerlendirmek yapılabilecek en büyük kötülüktür. PKK büyük terbiye yeridir, saygının ve hürmetin geliştiği yerdir; insanımızın kendisini bulduğu yerdir. PKK’yi böyle bir çerçeve olarak, böyle bir yaşam alanı olarak, yaşamın yeniden üretildiği bir okul olarak göreceksiniz.

Bazılarınız parti ölçülerini çok zorluyor. Yıllardır bazı şeyleri alışkanlık haline getirmişsiniz, ancak böyle olmuyor, bu biçimde kabul göremiyorsunuz. PKK, eskilerin deyimiyle bir evliyalar örgütüdür ve öyle olması gerekir. Buna ulaşamayan münafık ilan edilir. Sizin bütün silahınız delilik silahıdır, hastalık silahıdır. Bayılma numarası yaparsınız, iş olur biter. Siz, devrimin baygınlarıdır. Nasıl zayıf kadınlar bir olay karşısında hemen baygınlık geçirirlerse, sizin durumunuz da aynen böyledir. Partiye gelen bayılıyor, şoke oluyor. Elinizden başka türlü bir şey gelmiyor. Bunları görüp PKK’nin nasıl bir örgüt olduğunu anlamalısınız. Gördüğünüz gibi, parti öyle kolay kolay baygına, düşküne, hastaya ilgi göstermez ve yer vermez. Aklınızı başınıza alın. PKK iddialı bir örgüttür. PKK, emperyalizmi bu kadar titreten bir örgüttür, siz kim oluyorsunuz da onunla oynayacaksınız! PKK’nin şerefini, onurunu da ucuzca kendinize mal edemezsiniz. Biz kimseyi zorla savaştırmıyoruz, zorla parti içinde tutmuyoruz. Ama değerlerimizi çiğneyen, ayaklara düşüren bir kişiyi de affetme, onu görmezlikten gelme gibi bir gerçeğimiz yoktur. Bunu iliklerinize kadar hissedecek, aklınızı başınıza alacaksınız.

Sizler, partiyi bir aile örgütü gibi, sanki babanızın malıymış gibi görüyorsunuz. Öyle değil, tam tersi söz konusudur. PKK, aileciliğe, aşiretçiliğe, her türlü feodal otorite anlayışlarına, hatta en önemlisi de her türlü köleliğe karşı büyük bir özgürlük hareketidir. Büyük ulusal birlik kadar, insanlığa doğru yaklaşım hareketidir. Özellikle bu hareketin Önderlik gerçeğini kendi keyfinizce kullanamazsınız. En çok yaptığımız iş, Önderlik gerçeğini kötü kullanmaktır. Bu dünyada en az kullanılacak bir gerçeklik varsa, o da bizim Kürdistan’da yükselttiğimiz Önderliktir. Önderlik gerçeği, inanılmaz ölçüde bilinçlidir ve kişiyi tanır. Kabadayılardan tarzıyla gösterdiğiniz yaklaşımların hepsini size çok açıkça söyledim. Benim kavga tarzım olağanüstüdür. Hiç olmazsa düşman kadar bile olsa buna biraz saygınız olmalıdır.

PKK’ye geldiğinizde benim sizde gördüğüm, asgari toplumsal kurallar karşısında delilerin bir araya gelmesi gibi sevdalıları, baygınları ve her tür bozguncuları oynamanızdır. Dogmatikler, lafazanlar ve toplumsal köleler kendini göstermeye başlıyor. PKK bu değildir. Benim gerçekliğim bilinmektedir. Dünyanın en çok hesaplayarak, ölçerek adım atan kişisiyim. İnanılmaz bir hassasiyetle adımlarımı hazırlayıp atarım. Utanmadan, “Önderliği kullanacağız” diyorsunuz. Buna hiç inanıyor musunuz? Bu kadar köylü kurnazının, ukalanın olduğu bir ülkede, Önderliği kullansaydı onlar kullanırdı. Bu işi başarsaydı onlar başarırdı.

Gençsiniz, rahatlıkla düzenin sizi bulaştırdığı çirkinliklerden arınabilirsiniz. En önemlisi de zayıf, güçsüz, pek bir şeye yaramaz, bir anlam ifade etmez, iş beceremez kişiliğe son vereceksiniz. Bundan daha değerli ne olabilir? Yaşamın yolunu sonuna kadar araladık. Bunun için insan şerefli yürümekten daha başka ne isteyebilir? İddia ediyoruz ki biz, kaybettirilen tüm değerlerimizi bulma yolunu açtık, imkanlarını sunduk. Bundan başka ne istiyorsunuz? “Bir kez daha bozacağız” diyorsunuz, siz kontra mısınız? “Keyfimize göre, günlük ihtiyaçlarımıza göre kullanacağız” diyorsunuz, siz basit bir köylü müsünüz? Yüce siyasi amaçlarınız var, ulusal amaçlarınız var. İnsan, örgütü hiç böyle zorlar mı? Savaş örgütü böyle kullanılır mı? Onun için, kendinizi defalarca gözden geçirin, kendinizi yoklayın, elekten geçirin. Neyin alta

kaldığını, neyin üstte kaldığını; kişiliğinizde ne kadar kabalığın kaldığını, ne kadar özümsevenmiş değerler biriktiğini açığa çıkarın. Bu konuda özeleştirici veya samimi itiraf gereklidir. Kesinlikle bunu sağlamalısınız.

İtirafnamelerinizi yazın. Kendinizi günah keçisine dönüştürün demiyorum, ama samimi olun, gerçekten günahlar varsa, omzunuzda ne kadar iblis varsa, hepsini açığa çıkarıcı bir itiraf olmalıdır. Rahatlayacaksınız, hiç korkmayın. Din de onu söyler, peygamberler bile bunu söyler. Toplumlar başka türlü ıslah olmaz. Ben değil bir ömür, bir gün, bir an bile kendimi temiz kılmadan, şerefe, onura ve özgürlüğe sahip olmadan bir adımımı bile atmam. O saatten, o andan korkarım. Tam temizsem, tam layıksam o adımları atarım, ama siz bir ömrü batırmış gidiyorsunuz ve bu umurunuzda bile değil. Bu ömrün sağlam düşüncesi olamaz. Onun için aranızda sağlam ve büyük kişilikler gelişmiyor. Ancak şimdi bunun için yol açıldı, kendini samimi bir gözden geçirmeyle doğruya adım atabilirsiniz. Sloganlara sığınmaya, taklide, ucuz müminliğe hiç gerek yok. İmanlı, bilinçli bir PKK'li olmak işten bile değerlidir. Hiç kimsenin münafıklık yaparak PKK'yi bozacak gücü de yoktur.

Samimi bir katılım, önce vicdanına karşı hesap veren bir yaklaşım ve özgür kişilikle sağlanan bir parti yürüyüşü kesinlikle sizin için en değerlisidir. Bize çok saygılı olmak istiyorsunuz. Gerçekten bunu görmemek mümkün değil, ama hiç beceremiyorsunuz. Size kendinizi zorlayın, sıkın demiyorum. Kendinizi göstermelik davranışlarla öldürmeyin. Benim istediğim daha basit, daha az yorucu, daha az fedakarlık isteyen; ama daha akıllı, daha iyi teşhis eden, işin gereklerini samimi olarak yapan ve bundan taviz vermeyen bir kişiliktir. Eğer güçsüzsünüz görev üstlenmeyin. Özellikle komuta görevlerine yaklaşırken, geçmişteki gibi yapmayın. İnançınız, intikamınız ve aşkınız sonuna kadar olmalıdır. Sırf keyfi bir takım tutumunuz oldu diye veya örgüte karşı mahcup olmamak için, olmadığınız halde “ben hazırım” demeyin, yoksa çok zorlanacaksınız. Mecburiyet karşısında ve bir basit feodal namusu korumak uğruna tarihi görevler istenemez. Bu büyük bir yanılgıdır. Özellikle bundan sonraki görev isteminizi doğru bir çerçevede değerlendireceksiniz. Gerçekten yapabileceğiniz işleri, hakkını tam verebileceğinize emin olduğunuzda talep edin. Görevi kesin bir kararlılıkla isteyin. Gerek bazı keyfi tutumlarınızı kurtarmak için, gerekse örgütün disiplini gereğidir deyip, içten olmayan, gücünüzü aşan tutumlar içinde kalmak doğru değildir, size yazık olur.

İnsan olma iddianız, yaşama ve kendinize saygınız varsa, şereften, gururdan bahsedebiliyorsanız, kendinizi başarmaya ölümüne hazırlayacaksınız. Düşman karşısında bir değer ifade etmeyen, başarmayan kişiliği ayaklarınızın altında çiğneyip geçeceksiniz. Düşmanın karşısında bir şey yapamayan kişi, benim için en aşağılık kişiliktir. Ölmesi kalmasından daha iyidir. Hele partide bunu temsil eden daha da beter bir kişiliktir ve affedilmez.

Şerefin, onurun, hakkın, hukukun kaynağında başarı yatar. Bu devrimde devrimde başarı, partiye örgütlenmede, eyleminde başarı yatar. Başka tür hak-hukuk olmaz. Hak, başarabildiğin kadardır. Örneğin PKK'nin hakkı, savaşta başarması kadardır. Üyesinin de hakkı başarabildiği kadardır. Görevi ise eğitimi, örgütlenmeyi ve eylemi başarmaktır. Bir parti üyesi sonuna kadar hakkına sahip çıkmalıdır, emeklerini çiğnetmemelidir. Kaldı ki, söz konusu olan yalnız onun emeği değil, kolektif bir emektir. Hiç kimse bireysel emekle hiçbir şeye sahip değildir, ben bile sahip olamam. Hepimiz kolektif emek içinde bir parçayız. İşte militan, bütün bunları çok iyi gören ve böyle bir partili gibi yaşamayı gerçekleştirendir. Varsa bir samimiyetiniz, özünüz, bu da sonuna kadar olmalıdır. Bu konuda size güvenebilmeliyiz. Yıllardır sözler veriliyor, eleştiriler yapılıyor, ancak gidip tersini geliştiriyorlar. O büyük özgürlük savaşçılarına hasret kaldık. “Yoldaş, ben de bir şeyler yaptım, kolay ölmedim ve güzel yaşadım, çirkinliğin, düşmanın ve kendini bilmezini üzerine yürüdüm, şu işi başardım” diyen bir kişi çıkmadı. Hepsisi laf ebesi, hepsi baygın, içine kapanmış, yaşamla alakası kalmamış, deli, şikayetçi. Devrim bu değildir. Ben buna inanmıyorum. Koşullar ne kadar zor olursa olsun, devrim kesinlikle güçlendiren bir olaydır. Siz tersini iddia ediyorsunuz; “devrim kişiyi küçültür, tıkatır, ağlamaklı kılar” diyorsunuz. Yalnız bu, düşmanı konuşturmadır. Hiçbir devrim böyle değildir. Kaldı ki, bizim devrim de böyle değildir. Halkımız bütün zorluklara rağmen mükemmel direniyor. Bunu inkar mı edeceksiniz?

Kadınlarımız Almanya'da müthiş bir yürüyüş yapmış. Alman emniyetinden birisi “En gözü kara kadınlar” diyor. Düşünün; Kürt kadını daha düne kadar kendi köyünde, kendi mahallesinde evinin eşliğinden bir adım atmaya veya iki kelimeyi konuşmaya bile güç yetiremezdi. Şimdi Bonn gibi en gelişmiş bir merkezde, onları bile hayrete düşürecek kadar direngen. Bu, kesinlikle partinin ve Önderliğin verdiği ruhla mümkün olmuştur. Kaçırılmış, göçertilmiş, iradesi kırılmış kadının yaptığı bu direngenliği neyle izah edeceksiniz? Bir de “PKK saldırganları” deniliyor. Bu, PKK'nin gücünü gösterir. Her tarafta bu ve buna benzer direnişler vardır. Halkın genelde bu konumu yakaladığını söyleyebiliriz.

Sizin rolünüz ise daha da değişiktir. Sizler öncüsünüz. İdeolojik öncülük, politik öncülük ve örgütsel öncülükte direnme ve sonuna kadar başarı, kadronun esas görevidir. PKK'yi başka türlü değerlendirebilir misiniz? Eğer PKK'yi başka türlü değerlendirirseniz klasik kadınlardan daha beter olursunuz. Bu halinizle hiç kimse size saygılı olmayacağı gibi, size tekme atarlar. Dünyanın ağlayan kadını, Almanları bile ürkütecek, en azından “bunlar da kimdir” dedirtecek kadar korkutuyorsa, PKK kadrosu bunun bin misli kadar güçlü olmak zorundadır. Eğer hakiki PKK kadrosu olma konusunda iddialıysanız, bunları anlayacaksınız. Halktan insanlar bile direnişte bu kadar gerçekçilerse, sizin daha fazla gerçekçi olmanız gerekir. Sizleri çok tehlikeli buluyorum. Bir halk böylesi bir gelişme sağlarken sizin, en yaramaz ailecilik, ahbap çavuşluk gibi ne kadar hastalık varsa onu sergilemeniz hoşunuza gidiyor. En tehlikelisi de budur. En azından halkımızın saygı düzeyini, bağlılık düzeyini temsil etmelisiniz. Öncü olmanız size güç vermektedir, siz de bunu örgütü tanımama, örgütü zayıflatma aracı gibi kullanamazsınız. Bu gücü kendi bireyselliğinize kurban etmek için kullanamazsınız. Ayrıca buna gücünüz de yoktur.

Her devrimde görüldüğü gibi, bitmiş sınıfların kişiliğini sergilemek istiyorsunuz. Sınıfınız bitmiştir, kaldı ki siz ne yapabilirsiniz? PKK'nin sınıf esasını, sosyal esasını anlayacaksınız. Haddinizi bileceksiniz. Bunun önemini tüm dünyaya öğretirken, size mi öğretmeyeceğiz! PKK içerisinde böyle bir çok derebeyi, lümpen, kendini bilmez kişilikler var, ama bunlar en çürük kesimdir. Eğer bu kesimleri bir çırpıda yıkıyorsak, bunun nedenleri vardır. Bundan çıkarmanız

gereken sonuç, PKK'nin çok ciddi bir örgüt olduğu ve kesinlikle nizamına, ahlakına uymanın gerekliliğidir. Hem de bunu öyle zoraki değil, canı gönülden yapmak gerekir. PKK'de öncü başka türlü olamaz. Sizden istenilen de budur. Bunun dışında da yiğitlik mümkün değildir.

En az oyun oynanacak yer, demagogluk yapılacak yer PKK'dir. Bu tür şeyler her yerde olabilir, ama PKK'de olmaz. Şu anda PKK, dünyadaki en disiplinli, en özlü öncü örgütlerdendir. PKK, hem muhtevası çok zengin hem de nizamı çok güçlü bir olaydır. Eğer bu böyleyse, o zaman bununla kendinizi bütünleştirirken -eskiden Kuran'a, silaha yemin ederlerdi, bizim için böyle yeminlere de gerek yok, bunlar şeklendirir- her anınızı bir yemin gibi değerlendireceksiniz. Başka türlü insanlık için öncü olunamaz, büyük insanlık yaşam bulamaz.

İddialıyız, biz kolay ve basit amaçlar için savaşıyoruz. Aslında kendi savaşımızın anlamını bilseydiniz, müthiş olurdu. Sizin en önemli çelişkiniz, henüz niçin savaştığının bilincine ulaşmayıdır. Bunu itiraf etmelisiniz. Örgüt nedeniyle neden bu kadar zorluklara katlandınız? Bunu doğru anlamak yerine, "bizi zora sokan örgütten biz de intikam alırız" diyerek karşılık veriyorsunuz. Bu, köylü intikamcılığıdır, düşmanın böl-yönet politikasıdır. Örgüt sizi zora sokarken, kutsal amaçlar için zora soktu. Bunu anlayacaksınız. Örgüt, bitirilmiş kişiliğinize anlam vermek için sizi zora sokmaz. Saflarımıza geldiğinizde neyiniz kalmıştı? Hiçbir insani değeriniz kalmamıştı. Ayak basacak bir özgür toprak parçanız var mıydı? Olmadığına göre, örgütün zorluklarına canı gönülden katlanmak, ama bunun nedenlerini de öğrenmek gerekiyor. Yaşadığımız bu zorluklar sizi öğrenmeye mecbur bırakıyor.

Neden bu kadar zorlandınız? Demek ki, bunun önemli nedenleri var. Yoğunlaşacak, büyük bir kişilik olacaksınız. "Ben intikamımı örgütten alırım, örgütü boşa çıkarırım, yetkimi kullanırım" diyemezsiniz. İşte bu münafıklık olur. Sizi zora sokarken amacımız, beyninizi çalıştırmaktır. Kürt insanını çok hızlı bir eğitime alıyoruz, ilgili insanları belki kafaları çalışır diye daha çok eğitiyoruz. Yoksa donmuşsunuz, beyniniz hiç çalışmıyor, yüreğiniz donmuş ve o da iyi çalışmıyor. Belki savaş sizi biraz kendinize getirebilir. Siz buna da bir başıbozuk gibi, "örgüt beni neden bu hale getirdi" diyemezsiniz. Halbuki tek ilacınız savaştı, kızgın mücadele ortamıydı. Bu olmadan, kimse size insan demez.

Gördüğünüz gibi adınızı dahi size vermiyorlar. Afrikalıya zenci, kara ırk derler, diğerlerine sarı ırk derler. Onların bile bir değerleri vardır. Oysa sizin adınız da, renginiz de belli değildir. Bu açıdan kızgın mücadele ortamını bir şans olarak değerlendireceksiniz. Böylesi bir mücadele yüzyılların mesafesini kapatır, ustalar da bunu söyler. Verilecek on yıllık savaş, bir kaç yüzyılın kaybettirdiklerini kazandırır. Yıllarca öğrenilemeyecek bir gerçeği, insan savaş içerisinde çok kısa bir sürede öğrenir. İşte sizin suçunuz, bunu böyle değerlendirememektir. Siz savaşa, "varolan akı da kaybettirir" şeklinde yaklaşıyorsunuz. Bu oldukça ters bir yaklaşımdır. "Savaş, güçlendirmez, özgürleştirmez, tıkatır, çirkinleştirir" diye değerlendirdiniz. Bu büyük bir sorumsuzluktur.

Biraz savaşa yaklaşmamla ne kadar büyük bir çabaya ulaştığımı düşünün. Sırf savaşa ulaşabilmek için dünyayı aştım. Savaş var diye kendimi müthiş çalıştırdım. Sayısı yüzleri bulan ciltler dolusu kitap var; maddi-manevi tüm kazanımları bu savaş için gösterdim. Oysa ben, belki karnını bile zor doyuracak fakara bir köylüydüm. Ama savaş var dediğimde, neler yaptığım açık ve gözlerinizin önündedir. Bir çok şeyi yoktan var ettik. Tüm bunları savaş nedeniyle yaptık. Fakat siz tüm bunları savaşta tüketiyorsunuz. Elinizde savaşın zorunlu ihtiyaçları var, ancak onları da çarçur ediyorsunuz. Bu tutumunuz yanlıştır. Savaş büyük ve başarılı çabaya götürür. Savaş oldu diye ben bu kadar çabalayıp gelişme sağladık, maddi ve manevi bu kadar değeri kazandırdık. Bunlar asla inkar edilemez. Bize biraz saygınız olmalı. Savaş, bütün bilimsel tanımlamalar gereği, yaşama layık olanı hızla kendine getirir ve kazandırır. Oysa sizin savaş anlayışınız tehlikelidir. Siz, "savaş varolanı da elimizden aldı, bizde akıl diye, yaşam diye bir şey bırakmadı" diyorsunuz. Bu doğru değildir. Kesinlikle bu yaşam felsefeniz yıkılmalıdır. Her zaman kendimi örnek gösterdim. Eğer sizin iddia ettiğiniz gibi olsaydı, hepinizden önce ben iflas ederdim. Ama şu anda ülkenin hem maddi hem manevi olarak en güçlü kişisiyim. Bu inkara gelmez. Tabii ki bunu mücadeleyi tırmandırmakla yaptım.

Savaşın teorisi vardır. Ben, günlük olarak en değme kişilerden daha iyi taktik ve teori üretiyorum. Bunun maddi imkanları da var. Yabancı bir memlekette bu kadar imkan yarattık. Bu, kimsenin aklından, rüyasından bile geçmezdi. Savaş, beni büyük bir cephe gerisi yaratmaya zorladı. Büyük bir sabırla, hatta temsilcilerimizin engellemelerine karşın, neredeyse tüm dünya ülkelerinde çalışmalar yürüttük, adım adım her yere müdahale ettik. O halde bundan payınızı çıkarmalı, artık bu çabalarımızı doğru anlamalısınız. Savaşın daralttığı, savaşın delileştirdiği, savaşın karikatürize ettiği, savaşın zayıflattığı, savaşın kaybettirdiği bir kişilik olmanızın affedilmezliğini ve mutlaka aşılması gerektiğini söylüyorum, doğrusu da budur. Bunun, şahsınızda yıkılmasını istiyorum.

Önderliği anlamak ve biraz bağlı olabilmek, savaşı doğru anlamaktan geçer; tıpkı partiyi doğru anlamak gibi. Savaşın doğru tanımına göre neden yaşamadığınızı itiraf etmelisiniz. Çünkü savaşa göre durumunuz kabul edilmezdir. Daralmış, aklınızı yitirmiş, küçülmüş ve tıkanmış bir halde, yenilmiş bir tip olarak örgütün başına geliyorsunuz. Bu en affedilmez suçtur. Bu, halkımızın öldürülmesidir, hem de kendi öncülüğümüz temelinde. Bu ne size yakışır, ne de affedilir. Sizin karşınızda yenilgiyi, yani sizin dayattıklarınızı asla kabul etmem. Buna hiç niyetim de yok. Çünkü bu, ilk ve son kurtuluş savaşıdır. Bu şans sizin kişiliğinizde kaybettirdiler diye neden biz de kaybedelim? Neden kendini kırk türlü yenilgiye açmış kişiliğinizde ben de kendimi yenilmiş sayayım? İşte burada vicdanınız insafa gelmeli. Ben kolay yenilmem. Savaş bizde henüz yenilmemiştir. Ama siz karşınızda objektif olarak yenilgiyi temsil ediyorsunuz. Bu en büyük kötülük değil mi? Önderlik yenilmedi, tam tersine büyüdü ve başarıldı. Militan da biraz büyümeli ve başarılıdır.

Tekrar vurgulayayım, bunu sağlamayınca kadar sağa-sola bakmaya bile hakkınız yoktur. Eğer tarihin namılı militanları olmak istiyorsanız böyle yapacaksınız, aksi halde böylesine tarihi süreçlerde bir hiç olup gidirsiniz. Bu, bizdeki yiğitlik kuralıdır. Hiç kimsenin başka türlü davranmaya ne hakkı, ne de gücü vardır. Umarım bunu tam olarak anlar, samimi itiraflar ve özleştiriler yaparsınız. Bundan sonra da bu büyük şans, bizim için ilk ve son yaşam şansını kendinize layık kılacaksınız. Bundan daha büyük mutluluk olamaz. Ben çok araştırdım; bilimlerin, felsefelerin hemen

hemen hepsinden nasibimi aldım, ama kendimi mutlu hissettirmeyi bunun dışında bulamadım. Çok hastalıklıydım, çok çaresizdim, kollarım ve her tarafım çok bağlanmıştı, ama bu yola girmekle şimdi güçlenmeyi yaşıyorum. Dünyayı kendimize göre yorumluyoruz, kendimize göre politika yapıyoruz, kendimize göre güçleniyoruz. Özgürlük budur, insanlık budur. Buna sonuna kadar güvenmelisiniz.

Vurguladığımız gibi samimi bir itiraf, kendini gözden geçirme, kişinin büyüklüğünü gösterir. Ama bunu gerçekçi bir biçimde yapmalısınız. Ne kendinizi bir günah keçisi yerine koyup sahte dualarla tanrıdan niyaz eder gibi affedilmeyi dileyin, ne de kendinizi biraz daha incelterek daha da kurnazca, kabul edilemez özelliklerinizi özeleştirici maskesi altında sürdürün. Bu bizim tarzımız değildir. Bu yanlışlıklara düşmeyin. Bizde özünü tanıma, zayıflıklarını, yanlışlıklarını ve yanlışlıklarını cesaretle görme kadar, bunları aşacak gücü kendinde yaratma ve güçlü yönlerini açığa çıkarma da gereklidir. Bunun için karar düzeyine ulaşmayı, kendini affetme, ıslah etme, özeleştirici verme, yetersizliklerini itiraf etme ve yeniden değerlendirme durumu olarak değerlendiriyoruz. Bu çerçevede tüm partiyi olduğu gibi, sizleri de kendinizi yeniden karlaştırmaya çağırıyoruz. Bundan sonraki süreci ölçüleri daha da tutturmuş, bir kararlılık sahibi haline gelmiş ve kolay kaybetmeyen, kazanmayı kesinleştiren yürüyüşün sahibi halinde görmek, değerlendirmek ve gerekenleri yürütecek gücü gösterecek kadar güçlü kılmak istiyoruz. Bu hedeflenmiştir ve oldukça da ileri bir düzey kazanmıştır. Bu kararımızı sağlam bir özeleştiriciye bağlantılı olarak gerçekleştirmek gerekiyor.

Tüm işlerin en önemli bir parçası olarak, kadromuzu en verimli şekilde değerlendirmeyi böyle ele alıyoruz. Kendi değerlerinizi de bu önemle ele alın. Size verileni kolayca tüketmek için değil, onları daha da zengin bir biçimde alanlara taşımak ve kendi güçlenmenizi sürdürmek için bir yaklaşım, bir dağılım içinde olduğunuzu sıkı sıkıya göz önüne getireceksiniz.

10 Mart 1996

BİZZAT TARİH OLMAK TARİH BİLİNCİYLE HAREKET ETMEKTİR

23 Nisan 1920, TBMM'nin kuruluşunun 76. yılı; kendi bağımsız siyasetini yaratamayan bir halkın kendi elleriyle nasıl bir tükenişe gireceğinin açığa çıktığı trajik bir tarih sürecidir. Bu tarihte halklar kendi kaderleri konusunda siyasi bilince sahip olsalar, buna sorumluluk düzeyinde yaklaşmayı bilseler, dönemin en faşist bir Cumhuriyet kuruluşu altında yok olmaktansa, en özgür halklar gerçeğine ulaşmayı da sağlayabilirlerdi. Türkiye Cumhuriyeti adı altında geliştirilen ve dünyada eşi görülmemiş rejim altında tükeniş yerine belki de Sovyetler'den sonra dünyanın en özgür bir halk cumhuriyeti veya cumhuriyetler birliği olarak Ortadoğu'daki yerlerini de bulabilirlerdi.

Hiç şüphesiz toplumsal nedenler, uluslararası koşullar, ulusal bilinçten yoksunluk, gerici ideolojilerin etkisi, bunun yanında öncülüğe soyunmuş gücün sınıf temeli ve yine onun askeri gerçekliği, bizzat o tarihsel sürecin iç özellikleri, düşünülebilecek olanın en kötüsünün ortaya çıkmasına yol açtı. Bir insan ömrü kadar bir süreçte halklar kötü kaybettiler. Anadolu tam bir halklar mezarlığı oldu. Kazanan ise, belki de dünyada eşi görülmemiş, hatta 1920'lerdeki kompradorlardan, işbirlikçilerden daha tehlikeli, daha gözü kara bir ekip oldu.

Tarih bir daha geriye çark edilemez, olan olmuştur, fakat çok önemli dersler çıkarılırsa, belki de son derece öğretici olur, muazzam yol gösterebilir. Bugün de bu anlayıştan kurtulunmuş bulunduğu sanılmasın. Şu anda yalnız toplumsal sınıflarda değil, parti içine yansıyan boyutuyla da, özgürlük iradesini esas alan kişilikler yok denilecek kadar azdır. Bunlara kalırsa, 1920'lerden daha kötü koşulların 2000'li yıllara yaklaşırken de yaşanması isten bile değildir.

Bir halk düşmeye görsün, bir kişilik kendini kandırmaya görsün, onun kolay kolay iflah olması düşünülemez. Bir halk son tahlilde bir kişide dile gelir veya kişilik olayında kendini açığa vurur. Benim kendi tecrübemden çıkardığım sonuç, şimdi 1920'lerden daha ağır bir durumu yaşadığımızdır. Hiç olmazsa o dönemde kendi tarihi kimlik ve kişilikleriyle bazı tipler ortaya çıkıp kendilerini savunurlardı, konuşurlardı. Bugün o da yok. Bazılarının saflarımızda aşırı özgürlükçü, bağımsızlıkçı kesilmelerine bakmayın. Onun gereklerini ne kadar yerine getirdiniz diye sorduğumuzda, aslında pek farkın olmadığını rahatlıkla görebilirsiniz. Tabii bu büyük bir sorun yaratıyor. Yine gerçekliklerinize baktığımızda; bunlar kimdir, nasıl kişiliklerdir ve sonları ne olacak diye sormadan edemiyoruz. Sözümüne her biriniz de yaşam derdine düşmüşsünüz. Ne yaşamayı, ne savaşmayı, ne de ölmeyi bilmemek herhalde bir kişinin, bir halkın kendisine yapabileceği en büyük kötülüktür. Onu da şimdi biz yaşıyoruz.

Özel savaşçıların bir savaş tarzı ve onunla kurdukları bir yaşamları var. Bunu iyi biliyorlar. Ama biz halklar adına ne savaşı anlayabiliyoruz, ne de yaşamı. Büyük vurgunlar ve büyük kaçışlar tarihte çokça görülmüştür, ama bu, son yetmiş altı yıldır bizde gerçekleşenden daha utanılabilir, lanetlenesi gerçekleşmemiştir. Tarihte, bizim yakın coğrafyamızdan Yahudi kaçmıştır, Ermeni kaçmıştır, Rum kaçmıştır, ama hiç birisinin bizim tarzımızda kaçtığını sanmıyorum. Daha adını bile koymamak nasıl bir kaçıştır? Başa ne geldi, kimlerle getirildi? Ne yapılması gerekir? Bu konularda tek kelimeyle doğru düşünüp, cesurca konuşmak isteyen bir kişi bulamıyoruz. Haince, lanetlice kaçış dur durak bilmiyor. Burada fiziki kaçış, en zavallı ve en az tehlikeli kaçıştır. Ruhlardaki yitirilişi, hele düşüncedeki kaçışı, teslimiyeti, hatta dört dörtlük düşmana çalışmayı, ona düşünmeyi başka bir halk kimliğinde bulmak mümkün değildir. Bu yıllarda bunlar oldu.

Benim en büyük utancım bu tabloydu. Aslında bu tabloyu görmemek için daha en erken yaşlarda kendimi çok zorladım. Kaçmak istedim, vazgeçmek istedim, fakat çaresini bulamadım. Bu kadar yaramazlığın, bu kadar çirkinliğin, bu kadar zavallılık ve güçsüzlüğün nedeni tablonun kendisindedir. Onun için kimse bu tabloya cesurca bakamıyor. Yüzü yok ki baksın. Anlamaya çalışmıyor; anlamaya çalışsa kendini keşfeder ki, çok düşmüş, lanetlenmiş birisidir. Neden anlamak istesin ki? Yapmaya gelince de zerre kadar kendine güveni yok. Neyi yapacak?

Bu gerçeği kendi devrimci pratiğimize bakarak daha iyi anlıyorum. Onu özgür ve biraz namuslu bir yaşamın eşğine getiriyorsun, bu yaşamı ona sunuyorsun, ancak yine karşı koyuyor, yine anlamak istemiyor. O zaman bu kişilik, bambaşka bir kişiliktir diyoruz. Bunu yetiştiren iyi yetiştirmiş, köleleştiren iyi köleleştirmiş. Ve bu kölelik biçimine bir ad bulmak istiyoruz, ancak onu da bulmakta güçlük çekiyoruz.

Yine çok iyi hatırlıyorum, yaşamımız boyunca bu tarihten kaçmak istedim. Zaten adına pek tarih denilesi bir şeyin olmadığını da gördüm. Ama nereye kaçacaksın? Şimdi, “yaşıyoruz” diyenlerin neden bu kadar sorumsuz olduğunu anlıyorum. Benim gibi her adımını bin besmeleyle atan bir kişi bile bu durumu yaşadktan sonra, bu kadar küfürlü yürüyener nereye varacak, ne olacak? Bir lanetli tarih, bir faşizm ki, eşi benzeri de yok. En kötüsü de onun altında ezilmiş, yenilmiş, özüne ters düşmüş, hainleşmiş, bizzat kendi kendine düşman olmuş durumda, ancak yine de onu savunuyor. Bu hangi halk gerçekliğinde görülmüştür? Bu yıllar bunu böyle hazırladı, yaşattı.

Delirmiş toplum demek istedik olmuyor, sömürge toplum dedik olmuyor. Kimileri sömürgelelikten de öte bir durum dedi, ama ne denilmek istendi, o da pek anlaşılır gibi değil. Kısaca öyle bir gerçek ki, anlam verilmesi bile özel bir bilim konusu olabilir. Bunlardan bana ne demeyin. Siz bu tarihin ürünüsünüz. Unutmayın ki, en insani olan, en yaşanmaya değer olan ve mutlaka uğruna bir şeyler yapılacak olanı, en üst düzeyimizde bile tanınmaz hale getirdikten sonra, acaba birey olarak, hatta devrimci militan olarak kendinizi nasıl tanıyacaksınız, kendinize ne ad vereceksiniz? Tam da bu noktada dayattığımız bir gerçeklik, “ben anlamam, üzerime çok gelme” biçimindeki yaklaşımdır. Ağlama, lümpenlik, küfür, kendini bilmezliğin her biçimi; kaçış, teslimiyet, düşmana en ikiyüzlüce, soysuzca sığınma gibi en anlamsız davranışlarınız söz konusudur. Artık bu kişiyi nasıl kontrol edeceksiniz? Adam bir defa kötüye yatmış. Bunun için toplumsallık anlamında en düşkün insan tipine verilen bazı sıfatlar belirleyelim. Birisi bundan da beter bir kimlikle düşmanına sığıntılık ediyor ve saflarda an be an bunu objektif olarak dayatıyorsa, o kişiye çok dikkat edeceksiniz. Onu idare etmek büyük bir sorundur. Tam da bu noktada en iyi niyetlisinin bile söyleyebileceği en iyi söz, yapabileceği en iyi iş boş vermek oluyor. İddiası yok, buna bir iradeyle yüklenmek aklının ucundan bile geçmez.

Eğer dikkat edilmezse, bir önderliği, bir siyaseti ve uğruna doğru savaşı olmayan bir toplum veya halk için gelişecek tablo budur. Ben buna maymunlaşma diyorum. İlkellikten de daha geri bir toplumsal düzey. İlkel klan toplumlarını her zaman arzuladım, bu toplumun insanını aradım. Acaba oralardan bir başlangıç yapabilir miyiz, dedim. Bırak daha gelişmiş toplumsal koşullara dayalı bir düşüncüyü, bu durumlarımızdan dolayı halen ilkel klan toplumunu arıyorum. Onlarla buluşsak da, insanlığı yeniden başlatabilsek diyorum. Ancak ne gezer. Yaşam adına öyle bir ölüm mevcut ki, onu çözmek de başlı başına yeni bir bilim işi olsa gerek. Her ne kadar düşman, “bu halk çoktan ölmüştür, diriltemezsin” diyorsa da, bazıları bu halk gerçekliği içinde çatlak sesler çıkarıyor. Her ne kadar “Dağ Türk’ü” deniliyorsa da, pek anlaşılmas ses ve davranışlarla da olsa bir şeyleri de söylemek istiyorlar. Bu kadar kendisine saygısı, güveni kalmamış olanların sesi ne anlama gelir ki?

Halen hatırlıyorum, o dar köy koşullarında bile insanların arasına çıkmanın utancı beni iliklerime kadar sarsıyordu. Kendi gerçekliğimize bakıyorum, siz bu halinizle dünyaya savruluyorsunuz. Bu utanmazlıktır, utanmadan, sıkılmadan nasıl böyle rahatça insanların içinde dolaşıyorsunuz? Bu, her zaman sorduğum bir soruydu. Halen insanların karşısına çıkmaya çok utanıyor ve sıkılıyorum. Bu benim için çok zor bir iş. Stradan yoksul köylüler içinde dolaşmak bile çok zor. Ama siz dört dörtlük özgür insanlar gibi başınızı almış yürüyorsunuz. Bu durum oldukça büyük bir gaflettir. Damarınıza basıldığında da “vay, insana bu yapılmı mı” diyorsunuz. Bana göre size en azı yapılıyor. Size öyle yapılmalı ki, sizi kimin böyle alıştırdığını, yaşam yürüyüşünde kendi gerçekliğinizin ne olduğunu anladığınızda, bunu size yapılmış en büyük iyilik olarak kabul edebilirsiniz. Düşmanın sizi bu kadar şaşırtarak dolaştırması, eskiden kölelerin pazarlara çıkarılıp haraç mezat satılmalarına benzer. Bence onun bile bir anlamı vardır. Her şeye rağmen o pazardaki insan alış verişi anlamlıydı, ama bizimkilerin pazara çıkarılış tarzını hiç anlayamıyorum. Pazarlarda nasıl satılıyor, bu bile belli değil. Kim alıcı, kim satıcı, o da belli değil. Genelleşmiş bir kölelik pazarı. Bizim durumumuz, isteyen istediği gibi, hiç para bile vermeden, hatta bir hayvandan daha beter koşullarda yaşatarak yararlanabileceği bir insan pazarı olarak değerlendiriliyor. Tabii bu, bir halk için en kötü durumu ifade ediyor. Anlaşılması açısından bu konu daha da netliğe kavuşturulabilir. Tablonun içeriği böyleyse, kim bu tabloyu anlamak isteyecek; ayna hep çirkinliği seyrettiriyorsa, kim bu çirkin aynaya bakmak isteyecek diyeceksiniz. Peki ne olacak? Bilmem, görmem, duymam felsefesi artık yeter.

Bu tablo karşısında kendi insan olma kavgamı mutlaka esas alma gereğini duydum ve halen de onun peşindeyim. Ama ne de olsa kendime çok baktım ve insanlara benzediğimi gördüm, o halde insan olmak mümkün olmaz mı dedim. Ne kadar insan olabildim, daha az lanetli, daha az utanan, biraz saygılı dolaşabilecek bir insan olmayı yakalama durumu var mı? Benim devrimim budur. Tabii bu, bir halkla birlikte olur. Bu işler kendi başıma veya ben bu kadar imkanlı bir insanım demekle olmuyor. Bunu erkenden kavradım. İnsan olmak sadece mensup olunan toplumsal gerçeği kabullenmekten geçmiyor. Ona anlam vermek, mümkünse bu toplumsal gerçekliğin içinde insana insan olma imkanı vermekten geçiyor. Eğer bu da bir kurtuluşla, bir devrimle mümkünse, onu da vermek gerekiyor. Bu konuda buna ne kadar mecbur olduğumuzu gördük ve bir şeyler yapmak istedik. Fakat şimdi sizlere bakıyorum, insan olmanın neresindeyiz sorusunu soracağınıza, maymunca bir tarzı parti içinde de yarıştırmaya durumunuz söz konusu.

Her gün, görevlere doğru yaklaşın, kendinizi doğru tanımaya çalışın diyorum. Fakat buna verilen karşılık ağaçtaki maymunların bir daldan diğerine sıçrayışından öteye gitmiyor. Kendi ordu işini, kendi parti işini bir insana yaraşır gibi

yapamayanlar, maymundan öteye bir anlam ifade edemezler. İstedığınız kadar birbirinizi suçlayın, bu bana maymunların o acayip seslerini hatırlatır. Bu konuda biraz arif bir kişiyim, kişilikleri tanımda mesafe almış durumdayım. Beni kandırmak biraz zordur. Davranış ilkeleri sayesinde yüceliği, güzelliği, çirkinliği biraz ayırt edebilme kabiliyetini kazandım. Çok zor bir tanım, fakat eğer bir şeyi değiştirmek istiyorsak, önce adını doğru koymak gerekir. Başka türlü yaşanmaz. Maymun toplumunu kendi gerçekliğimizde yaşatmak ne kadar yaşamaya değer? Her zaman yaşam karşısında utandım. Mücadele gereğini ilk düşündüğümde hiç kimse beni yaşattığına veya bana bir şey verdiğine dair bir iddiada bulunmasın. Ben bu konuda herkesi suçlu gibi gördüm ve kendime yapabileceğim en büyük iyiliğin bunlara bulaşmamak olduğunu fark ettim. Bu kişi anam bile olsa, suçlusun, otur oturduğun yerde, ben kendi kaderimi kendim çizmeye çalışacağım dedim. Eğer insan olduğuna karar vermişsen, bunu mutlaka kendine sorabilmelisin. Kim ne derse desin, mevcut yaşam bu toplum için, bu halk için gerçekten çok tehlikeli. Yani bakmaktan bile insanın ödü kopar. Oysa siz, “bizim ödümüz kopmuyor” diyeceksiniz. Sizde öd yok, yürek de yok. “Bakıyorum, ama hiçbir şey anlamıyorum” diyeceksiniz; siz de anlayış yok ki, neyi anlayasınız.

Toplumsal beyin, toplumsal yürek olmak mümkün. Siz ise, fiziki olarak insan görünümünde, ama düşünsel, ruhsal olarak da bambaşka bir durumdasınız. Adına ister deliler topluluğu deyin, ister ilkeller topluluğu deyin, ama bu bir trajikomedi. Pek tiyatrolaştırılması da mümkün olmuyor. Bütün bunlar neden önemli? Eğer siz halen “ben insanlık sınırında dolaşıyorum” diyorsanız, bu tabloya bakma cesaretini göstereceksiniz. Bu cesareti göstermezseniz, anlayışsızlığın, yüzüzlüğün bu kadar inatlı sürdürülmesine anlam veremezsiniz. “Yaşamak için bu gerekli, ikiyüzlü olmazsam, anlayışlı olursam, tabloda kendimi görsem yerimde duramam, ayaklarımın üzerinde yürüyemem” diyorsunuz. Gerçek budur. Bizde yalan ve ikiyüzlülük neden müthiş gelişmiştir? Çünkü kendi toplumsal gerçeğine, onun aynasına bakamıyor. Baksa yüzünü görür. Yüzünü görürse temizleme gereğini duyar, o zaman iyi bir yüzlü olur. İyi yüzlü olmaya da güç yetiremeyince; iyi bir yüzüz olur, iyi bir yalancı olur, iyi bir sahtekar olur, iyi bir kandırmacı olur. Bunlar da bizde oldukça var. İşte yapabildiğimiz, bu toplumsal gerçekliğimizi bilinç aynası, parti aynası dediğimiz ayna da size göstermek. Tabii bu konu da da bizi çok zorluyorsunuz.

Sizi çok iyi tanıyorum, aynayı dinlemez, seyretmezsiniz. Fakat oldu bir kere, tarih mi zorladı, imkanı mı yakaladık bilemem, ama çok büyük bir ustalıklarla biz bu noktayı tutabildik ve işleri buraya kadar getirebildik. Şimdi işler değişik. Önderlik denilen olayda öyle bir durum gerçekleşmiş ki, artık kaçmanız çok zor. Düşmana sığınmanız da çok zor. Zaten Önderliğin kerameti de burada. Önderlik, bütün bu durumlara aman vermeme gerçekliğini ifade eder. Hangi düşmana sığınacaksınız? Bu düşmanı biraz hırpaladık. Oysa siz her şeyi ağzınıza yüzünüze bulaştırıyorsunuz, ama oraları da her an musluklardan akan sularla temizliyorum. İstedığınız kadar kirletin, şu anda benim akıttığım musluklar her şeyi anında temizleyebilecek kadar güçlüdür. Kendinizi pisletecek bir şeyi bulmazsanız, kendinizi kirletmek için zemine neyi dökceksiniz? Önderlik bunun da tedbiri anlamına geliyor. Lümpenlik, serserilik öyle bir güç oluşturmuş ki, buna karşı ancak kırk defa kabadayılık taslamanız gerekir ki, yer yerine otursun. Hatta kabadayılık bile sökmaz. Delilik akıl gücünü öyle bir kuşatmış ki, ama Önderlik en deliyim diyeni hizaya getirmesini biliyor. Ağlama, sızlama öyle bir yaşam gücü ortaya koymuş ki, geliştirdiğimiz tedbirler karşısında doğruyu istemezlik edemezsin. Önderlik yine bu gerçeği yakalamış. Bütün bu tedbirler sizi kıvrandırıyor, yerinizde bile oturamayacak kadar sizi rahatsız ediyor. Ben bunu çok iyi görüyorum. İşte bir türlü çizgiye gelememe, savaşa gelememe, ordulaşmaya gelememe, doğru çalışma tarzına gelememe budur.

Bütün temsilciliklerimiz yerinde duramıyorlar. Çünkü almış olduğumuz tedbirler onların önünü tutmuş, rahat durabilirler mi? Parti içinde yaşanan durum biraz da budur. Önderlik büyüklüğü, adam olma düzeyini yakalamaktan geçiyor. Ben de bunu oldukça anlamlı buluyor, iyi bir şey diyorum. Çünkü kendi kurallarından, bütün yaşam gerçeklerinden kendini bu kadar bırakmış kişi nereye varacak, kaçsa bile nereye gidecek? Bela olacak. Asya’ya, Avrupa’ya, Amerika’ya kadar savrulan bir halkın böyle bir kişilikte simgeleşmesini düşünün; bu deliyi nereye kadar bırakabiliriz? Deliyi evinin avlusunun dışına bile bırakmak hatalıdır. Onun için parti siyaseti, parti kuralı gerekiyor. Bizde kurala gelmemek, yüzde doksan dokuz nokta dokuzdur. Kurala gelmez, çünkü adam ilkel, kuraldan ne anlar. Fakat buna rağmen namusa sahip çıkacağız. Ben bunu biraz deniyorum. Bu ilke var, bir de halk var. Deli de olsa, bu deliyi kendi kafesimizde tutacağız. Elin içinde neden bizi rezil etsin? Hikaye gerçekten de böyle. Çünkü önceden ben de böyle bir deliydim. Ondan sonra kendimi kafese soktum. Yani biraz kurala, kaideye oturtmak istedim. Hiç kimse bundan alınmasın. Kendimi partileştirmenin büyük savaşını kırk yıldır kendime karşı veriyorum. Benim gibi birini kontrol etmek kesinlikle gerekliydi. Kendimi toplumsal, ulusal, demokratik, hatta sosyalist kurallara bağlamak için yıllarca uğraştım. Hatta köylülerimiz bile bize, “dağa düşmüş deli” diyorlardı. Bu deli madem kendini böyle kurallara kapattı, bağladı ve yürütüyor; o zaman bu delirmiş toplum da kafese kapatılacak. Beyefendiler, baylar, bayanlar, siz de kapatılacaksınız. Bu haliniz deliden daha kötü. Bu gerçeği anlayacaksınız.

Bir sigaraya gösterdiğiniz ilgiyi en yaşamsal bir örgüt kuralına gösteremezseniz, size deli demekten, ilkel demekten başka bir şey söylenemez. En basit, doğru bir çalışmaya güç yetiremezseniz, bırakalım devrimci militan demeyi, kimse size insan deme mecburiyetinde bile değildir. İnsanlığımızı savunmak zorundayız. Biz bu savunmayı üstlendik. Bunu ciddiye alacaksınız. Almamak sizi nereye götürür? Bu konuda serbestsiniz, ben bu parti adına bazı tedbirler aldım. Bunu halka da uygulattırıyorum. İçinizde bir çok bozguncu var. Fakat ben de kendimi çok iyi terbiye etmiş bir eski deli olarak, kişilerin üzerinde nasıl duracağımın bilincindeyim ve bu konuda oldukça ustayım. Bu bir Önderlik gerçeğidir. Ben kendimi böyle bir konuma getirdim. Artık bunu anlamamız gerekiyor. Durabilir misiniz, ehlileşebilir misiniz? Gerçeğe insani boyut kazandırma temelinde yaklaşabilir misiniz? Bunu umuyoruz, her gün bunun için kıyamet koparıyoruz. Belki de başaramayabiliriz. Bence o da önemli değil. Başarıp başaramamak benim için çok önemli olmakla birlikte, bu işin kendisi daha önemlidir.

Bizim Savaşçılığımız Büyük Gönüllülük ve Büyük İntikam Savaşçılığıdır

Delirtilmiş veya tımarhaneye çevrilmiş bir Anadolu. Kürdistan ise ondan daha beter. Anadolu, bir halklar mezarlığı haline getirilmiş, ölen ölüyor, ama daha çok tımarhaneye benziyor. Mezarlıkta gezilebilir, o kadar tehlikeli değil, ama tımarhanede gezmek çok tehlikelidir. Halklar tımarhanesi veya insanlığın en eski yeri olmasına rağmen, en ilkel biçime sokulmuş yerde geziyoruz.

İşte bu Cumhuriyetin ömrümüz kadar geçen bu yetmiş altı yılı, biraz o gerçekliği düşündürüyor. Bu Cumhuriyet içinde halinden şikayetçi olmayan çok az insan var. Parlamento, toplumun en üst konuşma yeridir. Ancak ne yazık ki, bizim için çoktan ölüm fermanının verildiği, bitişin yaşandığı ve artık tartışmaktan bile çıkarıldığımız bir yerdir Türkiye parlamentosu. Mukayese olsun diye bir parlamento oluşturalım dedik, ancak güç yok, kim gelebilir, gelse de ne yapabilir? Çürümüş, iradesi çoktan elinden alınmış olanların parlamento gücü olmaları çok zordur. Yurt dışında olabilir dedik, ancak olsa da biraz semboliktir. Henüz onun içini doldurmak, yani parlamento gücü olmak büyük savaş gerektiriyor. Bizde halkın söylediği bir söz var, “kırk yıl sonra öcünü alsan da bravo” derler adama. Bizimki de biraz öyle oldu. Kırk yıl sonra da olsa, bir şeyler yapmak istedik. Bu bizi avunduruyor. Bu halkı dilinin büzüldüğü yerde dillendirmek istedik ve herkes biraz kendisini anladı. Şimdi biraz kendiniz konuşun, ifade edin ve kararlaştırın diyoruz. Hiç olmazsa bir iddia ortaya çıkarttık. İddiası olanlar bir gün gereğini yerine getirmeyi bilecekler veya bilmeleri gerektiğini anlayacaklardır.

Demek ki tarih, yok sayılarak, sonuçları kendi kişiliklerinizde gizlenilerek veya yüzüzeleştirilerek anlaşılmaz. Öyle yaklaşım istenirse de bir yerlere varılmaz. Tarih tarihtir, tarih bilincine ulaşmak istiyorsanız bu tarihi çözeceksiniz. Bizzat tarih olmak istiyorsanız, tarih bilinciyle hareket edecek, hatta tarih savaşını vereceksiniz. Başka yaşam var diye büyük bir yalancılıkla, büyük kandırmayla kendinize başka şeyleri yaklaştırmayacak ve öyle bir yaşamın olmadığını bileceksiniz. Artık bu büyük inkarcılığı, yüzüzlüğü, iradesizliği aşma gücünü göstereceksiniz. Ben de kendi savaşımına dayanarak söylüyorum ki, ne kadar tanınmaz halde olsam da, yine de bir tarih bilincine sahibim ve bundan kolay da vazgeçmem.

Halk adına açıkça söylüyorum ki, hangi aileden, hangi sülaleden veya hangi halk kimliğinden gelerseniz gelin, gerçeğin bu biçimini iliklerinize kadar hissetmezseniz, insan diye karşımıza çıkmayan. Ben, sizin insanlığınızdaki nefret ediyorum. Hiç olmazsa desteğimizle nasıl insan olunacağını, insan gibi nasıl konuşulacağını anlamaya çalışın. Artık daldaki maymunları seyretmekten bıktım. Halen kendimi bir savaşçı olarak değerlendiriyorum. Ben yine kendi savaşçılığımıza inanıyorum. Bu da kendime göre bir savaşçılıktır. Hiç kimsenin yaptığına benzemese de, hiç kimsenin yapmadığı biçimde de olsa, yine savaşçılığımıza inanıyorum. Siz buna koşup geldiniz. O zaman bu savaşçıyı ve onun savaşçılığını lütfen tanıyın. Bu bir insan savaşımıdır, maymunların daldan dala atlayışı değildir. Onu başka yerde başkalarıyla yapın, benimle yapmayın, rica ediyorum. Çok dar koşullarda da olsa bir insanlık yürüyüşünü yapmak istiyorum, onu bozmayın. Elinizden gelmiyorsa, kenarda seyredin. Sizi sıkıyorsa, disiplin gücünüz yoksa, bu yürüyüşü de karıştırmayın. Benim bu büyük yürüyüş tecrübesine dayanarak söyleyeceğim odur ki, bu savaşın kurallarına biraz uyun. Yılların çocukluğunu bırakın, artık insan olmayı kendinize yakıştırın. Bu savaşta ki ön şart budur.

Bizim savaşçılığımızdan mutlaka bir şeyler anlamalısınız. Ben sizi zorla bu savaşçılığa sürmüyorum. Bu, kesinlikle büyük gönüllülük ve büyük intikam savaşçılığıdır. Yine intikam noktasında tam bir kinsiz olma durumundasınız. Bizim yanımıza bu biçimde gelinemez. Kini çok büyük olmayanlar, düşmana karşı, ıskellığe karşı büyük nefreti olmayanlar bize yaklaşamaz. Size çok açık söyleyeyim, maymunların benim yanımda yeri olamaz. Ben ilkel koşullara karşı en erken yaşta isyanımı müthiş yürüten birisiyim, sizi neden kabul edeyim.

“Sende bir hazine var ve düşman adına seni paralamaya geliyoruz” demeyin. Lütfen dikkat edin. Sizi üzerime gönderen düşmanın kendisi gelsin, neden sizi gönderiyor? Düşmanın objektif ajanları, günün deyişiyile kontraları gibi gelmeyin. O düşman ki, o kadar kendini güçlü sayıyorsa, gelsin kendisi uğraşsın. Üzerime neden bu kadar zavallıların sürüyor? Bu kadar ahmaklığa oynamayın. Savaş kurallarına gelmemekte ısrar ediyorsunuz, yüzlerce kuraldan birkaç tanesine bile gelemiyorsunuz. O zaman siz kimin askerlerisiniz, kimin adına geliyorsunuz demezler mi? Görev başarmamak, görev için gerekli olan eğitimi, örgütselliği, emir-komutayı yürütememek, düşman adına gelmek demektir. Hem de düşmandan daha tehlikeli bir biçimde. Çünkü düşmanın bilinçli, uzman elemanları böyle tehlikeli olmazlar. Onlar kolay deşifre edilirler ve tehlikeleri sınırlıdır. Sizin tarzınızın düşmanlığı ise kırk kat daha fazladır. Tekrar vurgulayayım, buna rağmen bizde zorlama yoktur. Bizim savaşımın kurallarının ne kadar amansız olduğunu belirtmekle birlikte, kandırmacayla sizi idare edecek bir takım yöntemlerle, hediyelerle veya o anlama gelebilecek yaklaşımlar sergileyerek size bu savaşta yer veremem. Ben bu savaşın doğasını çok iyi tanıyorum. Kendi yaşamımla da oldukça çözmeye çalıştım. Bizim savaşımımız büyük inanç savaşıdır; kendi kendisiyle büyük mücadele, büyük anlayış, büyük ilişki ve büyük arayış savaşçılığıdır. Bunlar sizde yoksa bizim saflarımıza yaklaşmayın.

Sürekli olarak komutanlık, PKK'nin imkan olanakları gibi lafları duydukça çıldırıyorum. Bizde imkan yoktur. Bizde ne doğru dürüst bir uyku uyunur, bir yemek yenilebilir, ne de doğru dürüst bir nefes alınır. Bizde olsa olsa amansız mücadele diye bir gerçeklik olur. Bu mücadele böyle sandığınız gibi birkaç silah patlatma, bir-iki kelimeyi ağzına alıp söyleme değildir. Bunlar bizde mücadele anlamına gelmediği gibi, mücadelenin başına bela değildir. Bu savaşımında yer almak farklıdır, daha çok belirttiğimiz gibidir. Gidin savaşçılığınızı kendinize saklayın, paralı asker olun, kendinizi başka yerde savaşın. Ben sizin savaşçılığınızı bu biçimiyle kabul etmiyorum. Çünkü biliyorum ki, sizin bu savaşçılığınızın ömrü yirmi dört saattir ve yüzde yüz bana yenilgiyi dayatmadır.

Düşmanın günlük olarak verdiği bilançolar vardı, Amed'te bir birimimizi tasfiye etmiş. Vardığım sonuç, bunların yenilgiyi dayatmanın savaşçıları olduğudur. Çünkü bana göre dağa bir birim çıktı mı, en azından o koşullarda böyle

kaybetmez. Kaybeden veya kaybettiren ise, sizin yaşam tarzınız ve kişiliğinizdir. “Ben toplumda kaybetmişim, sana da dağdan inerek kaybettireceğim” diyorsunuz. Çoğu da ovada, köyde kaybettiriyor. Aslında her iki durum birbiriyle oldukça bağlantılıdır. Dağa çıkarken, dağın koşullarına uymak için gelmiyorlar. Dağa, özgürlük topunu aşağı yuvarlamak için geliyor. Az-çok PKK prestiji var, onu ovaya, yakındaki köye indirip üzerinde oyalanma ve biraz onunla yaşama istemi var. Amed’de, bu ülkenin başka bir çok yerinde gerilla adı altında böyle yaşandı. Özgürlük topunu düşmana peşkeş çektiler. Önce biraz kendileri oynadı ve onlara göre bu “iyi” bir sanattır. Bunu çok iyi anlıyorum. Sıfırdan, yani hiç bir imkanın bile olmadığı yerlerden biz nasıl bu güne kadar böyle gelebildik. Bizim yaptıklarımızın binde birini bile yapsalardı, o dağlarda kesinlikle böyle bir birim kaybolmazdı. Orada bambaşka bir biçimde yaşanıyor. Gerillaya geliş de katılım için değil, iflas etmiş bir yaşamı, PKK prestijini kullanıp PKK’yi bitirerek noktalamak istiyorlar. Kişiliklerinizi inceledim ve bu kişilik toplumda tamamen iflas etmiş, metelik edemeyecek kadar değersizleşmiş, şimdi de partiye gelip değer bulmak istiyor. Parti değerini ise, iflas eden her kişi gibi ucuz kullanacak ve kendinin olduğunu iddia edecek. Şu anda yetkidir, komutanlıktır diyorsunuz, ancak en çok da bu temsilcilikler kaybettiriyor. Demek ki bunlar, aslında toplumun iflas ettirildiği kişilerin gelip partiden çalma çırpma önderlikleridir, temsilcilikleridir. Birden bire parti değerini böyle bırakmaları, harcatmaları da bunun açık bir ifadesidir. Bu sonuçları çıkarmak hiç de zor değil. İyi niyetleri veya devrim uğruna yaptıkları ne olursa olsun, gerçeklik budur. Bu kişiliklerin aslında savaşa gelmediği böylece ortaya çıkıyor. Çünkü biraz parti prestiji ve dağ olmasa, bu kişilerin düşman karşısındaki ömrü yirmi dört saat bile değildir.

Hiçbir savunma, hiçbir örgütlenme durumu yok, bunu akıllarına bile getirmiyorlar. Bir yenilmeyen ben varım, PKK adına biriktirdiğimiz prestijler var. Bir insan buna dayanarak kırk yıl da yaşayabilir, ama bu, o kişinin öz çabasıyla yaşadığını göstermez. Bu, kişinin sadece bir prestiji kullanarak, bir değerler birikimine asalak gibi yapışarak yaşadığını gösterir. Bu gerçek bir yaşam da değildir. PKK’nin aldığı genel tedbirler, kazandığı bir çok mevzi var, bunların içine felçliyi de koysan yaşar, hatta savaşır ve “ben zafer elde ettim” der, ama bu PKK mevzisi ve onunla bir ilgisi yoktur. Genel bir tedbirlilik vardır ve bu genel tedbirliliği “zafer benimdir” diyerek paylaşmayan içinizde yok gibidir. Ben bile kendim için bunu söylemiyorum, buna cesaret bile edemiyorum. Demek ki, yanılgılar ve yenilmiş kişiliklerin gerçekliği halen günlük olarak kaybettiriyor. Onlar yenmeye değil, yenilmeye veya yenilgiyi gerçekleştirmeye geliyorlar. Ne yazık ki kişilikleriniz böyledir.

Eğer ispat istiyorsanız, günlük bilançolara bakın. Akıllı adam, savaşı bizim gibi yürüten adam, mümkün değil böyle kaybetsin. Böyle beş kişiyi bir dağa koy, mutlaka büyük başarılar elde eder. Ben, TC askerini iyi tanırım, tek başıma bir devlete karşı yıllarca savaştım. O zavallı halimle, o kimsesizliğimle ve çaresizliğimle devlete karşı nasıl savaştığımı bilmektedir. Her bakımdan devletin imkanlarıyla, o devletin içinde nasıl savaştığımı ortadadır. Yalnızca PKK prestiji düşmanı ürkütmeye yeter. Küçük bir bölümü dahi destan yazmaya yeter, ama onu kim tüketiyor?

Türk generalleri bu savaşçıların durumunu inanılmaz buluyorlar. Bir de beni düşünüyor ve çıldırıyorlar. Buraya savaş ilan edecek kadar dengelerini yitirmişler, ama dağdakileri lokum gibi görüyorlar. Bizimkiler, “düşman bize sızma yaptı” diyor. Nasıl oluyor da, düzenli ordu geliyor ve gerillaya sızma yapıyor? Demek ki gafiller. Orada PKK prestijini düşmana peşkeş çekmeye gelmişler. Yaşam aşınmış, yaşamasını bilmiyorlar. Orada partinin bazı değerleri, silahları var, onları peşkeş çekmek için geliyorlar. Böyle yaşam olur mu? Yaşamın aşınmışlığı da, yozluğu da yoktur; hiçbir şey yoktur. Bunu aşmak için çok yüklendik. Bu çabalarımıza saygılı olun, anlayışlı olun diyoruz, ama ne gezer. O zaman dağa neden çıkıyorsunuz, yanımıza neden geliyorsunuz? Size açık söyleyeyim, sizi dağa göndermek istemiyorum, yanımda bile tutmak istemiyorum. Bana gideceğiniz bir yeri söyleyin, sizi rahatlıkla göndereyim ve sizin belanızdan kurtulayım. Ama bana karşı savaşarak değil, samimi söz verin, “savaşmayacağız”, “kesinlikle zararımız olmayacak” deyin. Sizi istediğiniz yere gönderelim. Yok, “savaşmaya geldik, biz de savaşçıyız” diyorsanız, o zaman bu aynada, bu bilançoda kendinizi görün. Buna benzer bir çok gerçekliğiniz var. Savaşıyor musunuz, savaşı engelliyor musunuz, belli değil.

Gözümüzün içine baka baka savaşın en küçük bir gereğini yerine getirmeyecek, hep “birileri bizi kullandı, oyuna geldik, işlerin gereğini yerine getirmedi, aşındık” diyeceksiniz, ardından da bu yalanlara inanarak dağlara çıkacaksınız. Hiç böyle gerilla olur mu? Bu tutumunuz dağlara bile hakarettir. Dağlarda asalet vardır, böyle cüceliklerle dağlara çıkmak hakarettir. Onun için dağları kirlettiniz diyorum. Özgürlük dağlarında böyle yaşanılmaz. Artık sizi koyacak yer de bulamıyoruz. Özgürlük dağları sizi en iyi koruyabileceğimiz yerd, ancak orayı da kirletmişsiniz. Zaten dağdan gelenleri de gördük, hepsi ilkelleşmiş, düzen kişiliğinin bile gerisine düşmüşler.

Bir de savaşmıyorlar. O kayalıkların arasına birer kişiyi yerleştireseler, bir kişi düşman geldiğinde on beş dakikasını bu işe ayırsa, eminim ki bir alayı kesinlikle bitirir. Halen hatırımda, köyümüzde bir eşkıyamız vardı, kayalıklarda iyi mevzilenirdi. Alay gücü defalarca onun üzerine gitti, ama hepsi boşa çıkartıldı. Bu baylar, bayanlar onu da yapmıyorlar. Müthiş kayalıklar var, her birisi gitse içine yuvalansa, belki şahadette olur, ama düşmana da ağır kayıplar verir. Ama bizimkilerin hepsi derede toplanıyorlar. Koyun sürüsü bir araya geldiğinde koyunlar başlarını birbirlerinin içine sokarlar, bizimkiler de aynen öyle bir psikolojiyle hareket ediyorlar. Düşman üzerlerine bir top atıyor, kuşatıyor ve hepsini düşürüyor.

Yirmi kişi boşaltılmış köy odasında toplanmış, tek bir kişi dahi dışarı çıkamadan öldürülüyor. Sözümona hepsi de komutan. Ucube bir olay, böyle binlerce olay var. On dakika etrafına baksa veya o silahlarla tedbirini alsa, karşı tarafa çok sayıda kayıp verir ve gerillanın çoğu da kurtulur. Ancak bunu yapmıyorlar. Peki bunlar dağda ne geziyor? Sizin bu durumunuza anlam vermek gerçekten güçtür. Bir kayanın altını bile değerlendirmeyecek kadar zavallıysanız, dağlara neden çıkıyorsunuz? Bir dağ keçisi kadar olun, tilkiyi hiç ağzımıza almaya gerek yok; hele şahinden hiç bahsetmeyeceğim. Doğanın içinde yaşayan bazı yaratıklar var, onlar usta savaşçılardır. Dağ keçilerine bakın. Eğer

hareket tarzınız onlara ulaşırsa, size bravo, siz bir numaralı gerillasınız derim. Koyun, suç yaratığıdır. Sizi koyun karakterinden uzaklaştıramıyoruz. Koyun en kolay kesilecek, kurban edilecek hayvandır. Bu halinizle sizin başarılı olacağınıza nasıl inanayım? “Yapamadık, kayayı göremedik” diyorlar. Hayır, siz orada başka şeylerle uğraşıyorsunuz. Sizi çok iyi tanıyorum, orada yanlış işler yaptığınız için kayıp veriyorsunuz. Bunun başka hiçbir izahı olamaz. “Yaşam aşınmış” diyorlar, kim aşındırıyor o yaşamı? Balık baştan kokar. Hiç olmazsa aşınan da olsa, o yaşamı kurtarmak için de mi kayanın altına giremiyorsunuz? Aslında durum daha farklı. İnsan izah etmekte güçlük çekiyor. Her türlü düşmanca, gafilce, hilekarca durumu kendi kendilerine yakıştırmışlar ve adını da yaşamın aşınması koymuşlar. Gerilla yaşamı aşınsa, yüzde bir bile kalsa, bu biçimde sonunu getirmez ve yine bir şeyler yapar. Siz savaşa geldiyseniz, kendinize biraz anlam verin.

Tekrar söylüyorum, kendimi ahım-şahım bir savaşçı yerine koymuyorum, ama yine de direniyorum. Kendime göre bir mevzilenmem var, kendime göre tedbirlerim, savaş tarzım var. Bu çalışmalarını günlük olarak yürütüyorum. Her şey gözlerinizin önünde. Sizin de doğru bir savaşçılığınız olsun. Dağlar sizi daha iyi korur. Dağda silah elde daha iyi savaşılar, ama böyle yenilmek olmaz, böyle ölünmez. “Gidecek yerimiz yok” diye ağlıyorlar, dilenciler bile bir ortama böyle gelmez. Gerilla, adı üstünde silahlı savaşçıdır. Hiç böyle zavallılığı kabul eder mi? Kamp raporlarını okuyoruz, yüzlerce militanı hastalık hastası yapmışlar. Nasıl oluyor da yüzlercesini, hatta PKK’yi de kendilerine borçlu kılarak bu hale getiriyorlar?

Sıradan bir kişi, düzen sınırlarında sadece üç somun parası bulmak için on saat kan-ter içinde çalışıyor. Üç somun parası için ölümüne on saat çalışmak gerekir. Her günkü istatistikler bunu gösteriyor. Peki, nasıl oluyor da yüzlercesi yıllardır saflarımızda yiyip-içiyorlar, ancak örgüt işleri söz konusu oldu mu tek bir doğru iş yapmıyor ve bu da yetmiyormuş gibi partiyi de kendilerine borçlu kılıyorlar. Bizim sözde komutanlarımızın veya parti temsilciliklerimizin gafletine bakın ki, böyle kişilere “sen ne yapıyorsun” bile demiyorlar.

Biz, sonuna kadar aklı ve yüreği temiz olanların hareketiyiz. Fedakarlık yapmak için bir araya geldik. Her an düşmana karşı savaşmak için bir araya geldik. Nerede yüzlerce kişinin kendi kendini hasta yapıp, parti sırtından bedavadan geçinmesi! Buna kim yol açtı, kim göz yumdu? Neredeyse karargah ortaya yok. Meşhurdur, “bir kahvenin kırk yıl hatırı var” derler. Sen her gün partiden yiyeceksin -ki, bir savaş örgütü, öyle yeme içme yeri de değil, savaşma yeri- bunu da yeterli görmeyecek, daha fazla yetki, daha fazla ayrıcalık isteyeceksin. Bir de bunları kendimizden kabul ettik, yutuyoruz adeta. Bunlar kontralardan daha beter ki, bunları söyleyenlerin de hasta olduğunu sanmıyorum.

Çoğunuzun genç yaştasınız. Genç yaşta ruh hastalığı mı olur? Ruh hastalığı nedir? Düşmana karşı çılgınca öfken olur ve bu beyni de çalıştırır, ruhsal hastalığın ne kadar ağır olursa olsun, seni bir çırpıda kurtarır. Ben de eskiden öyleydim, ama şimdi düşmanımı biraz gördüğüm için müthiş sağlamım. Her türlü psikolojik hastalığa panzehir, devrimin intikam yürüyüşüdür. Bu çok açık. En değme komutanlarımızın olduğu yerde bir çok psikolojik hastalık değil de, kontra besleniyor. Bunu nasıl idare edeceğim?

Şimdi nasıl oynadığınızı anlıyor musunuz? Eğer bu lanetli topluluk olmaktan çıkmak, maymunlardan daha beter duruma düşmüşlükten kurtulmak istiyor ve bunun için savaş gerekiyor diyorsanız, benim tecrübelerimden biraz ders çıkarın.

Eskiden beni herkes deli yerine koyardı. Hiç kimse beni ciddiye de almazdı. Ama şu anda düşmanıma karşı bir şeyler yapabiliyorum. Eğer siz de “düşmanımıza karşı bir şeyler yapmamız gerekiyor” diyorsanız, benim tecrübelerimden yararlanın. Ben, sadece tecrübe vermiyorum, size verdiklerimi küçümsemeyin, bunlar zor elde edilir. Bugün bir silah elde etmek maddi olarak çok pahalı ve siyasi olarak da çok zordur. Silahı alıp bir kişinin eline vermek ve özgürlük dağına ulaştırmak, savaşçıyı yedirmek, içirmek çok zordur. Ben bile halen pilava saldırıyorum. Diğer yemekler de bazen oluyor, ama kendimi sürekli pilav ve soğana ayarladığım için onu yiyorum. Çünkü biliyorum ki, o yemek çok değerlidir. Ancak size en iyi silahı, en iyi yetkiyi, en iyi savaşım dağı ve örgütünü veriyoruz, onun da değerini bilmiyorsunuz. Kontrgerilla bile bir örgütü böyle uğraştıramaz, savaşla böyle oynayamaz.

O halde, sizi bir kez daha kendi gerçekliğinizi görmeye çağırıyorum. Düşmandır yapar, adamı bu duruma da düşürür, hatta daha beterin beteri de eder. Ama biz de hiç olmazsa kendi Önderlik gerçeğimizde yaşama iddiası olan bir gücü temsil ediyoruz. İlkemiz budur. Pratiğimiz de amansızca bu ilkeye göredir. Bunun anlaşılacak hiç bir yanı yok. Ben bunu net ortaya koydum. Umarım kendinizi benden daha büyük görmez, benden daha büyük çaba sahibi olarak değerlendirmezsiniz. Benim onda birim kadar mütevazı olmanıza ve savaşın gereklerine göre yaşamanıza da razıyım. Değerlere biraz saygılı olun, onları bir kontra gibi çiğnemeyin. Sizi yaşatan, sizi biraz koruyan değerlerdir. Biraz değer verin, size gerekli olduğu kadar kullanın. Biz buna da razıyız. Çünkü bir insanlık kavgası var. Biz, halen varız, bitmedik, yeniden dirildik dedik; siz ise “sıra kurtuluşa” dediniz. Madem bu kelimeleri söylediniz, o zaman gereklerine göre hareket etmeyi bir insanlık gereği olarak bilin.

Benden daha gençsiniz, fazla yorgunluğunuz da yok. Gerçekler de bu kadar açık önünüzdeyse o zaman yapacağınız bazı işler vardır. Bunlar her şeyden önce gelir. Savaş işleri böyle yapılmaz, mevziler, karargahlar böyle kullanılmaz. Örgüt yetkileri, örgüt temsilcilikleri böyle kullanılmaz. Hatta yaşam olanakları, yurt dışı da dahil hiçbir alanda böyle kullanılmaz. Unutmayın ki, size yaşamayın demiyoruz, tam tersine size insanca yaşamın yolunu gösteriyoruz. Bu çok sıkı disiplinli kurallara göre olmak da yaşamı biraz mümkün kılmak içindir. Tecrübeme dayanarak söylüyorum ki, bunun dışında yaşam olanağımız yoktur. Bunun dışındaki her şey maymunlaşmadan daha kötü olmasaydı, ben size söyledim. Bunun için kurallar, savaşımın esasları sizleri zorlamasın. Bunlar sizin için bir ilaçtır. O hastalıklardan, ikelliklerden kurtulmak için tek çare olarak bu savaşımın gereklerini yapın ve her şey sizin olsun. Yapılması gerekenler ise, iyi savaşmak ve başarmaktır. Bunu sağladıktan sonra, ülkedeki her türlü maddi-manevi yaşam sizin olsun. Ama önce

savaşın gereklerini yerine getirmeniz gerekir. Bunu yapmazsak, bizi çil yavrusu gibi dağıtır, koyun gibi keserler ve zaten kesiyorlar da.

Hiç olmazsa buna dur diyorum. Benim bütün savunduklarım, iliklerime kadar size hissettirmek istediklerim bunlardır. Bunların anlaşılacak hiç bir yanı yok. Tam tersine bunlar, bizim yaşam değerlerimizdir. Değerlerimizle ne siz, ne başkaları oynasın. Bu konuda sonuna kadar titiz olun. Çünkü siz yaşama iddiasındasınız. Bununla neden çelişeceksiniz? Yaşam ve karar gücünüz geliyor. Yaşam olanaklarınız geliyor. Bu olanakları akıllıca değerlendirmek ve korumak için sıkı örgütleyin, sıkı denetleyin, kimseye çiğnetmeyin ve bunun gereklerini sürekli olarak yerine getirin. Böylece adım adım yaşama yaklaşacaksınız. Bunun için mütevazı olun. Artık bu deliliği bırakın.

Mütevazıca da olsa, onurlu bir biçimde insanlık yürüyüşü içinde yerinizi alabilirsiniz. Buna da bin defa şükür demelisiniz. Çünkü insanlık yürüyüşü dışında olmak insana çok büyük utanç verir, çok lanetlidir ve insan buna dayanamaz. Şimdi siz, bizim şerefimizle biraz yaşıyorsunuz. Kendiniz şerefin sahibi olun. Siz, biraz bizim dayanma gücümüzle ayaktaşınız. Ancak bu yetmez. Biraz öz dayanma gücünüzle ayakta olun, onun şerefini duyun. O daha kalıcıdır ve hakkınız olanı size verir.

Ben bir halk savaşçısıyım. Yani halklar adına yaptığımı sınırsız dağıtmaktan çekinmem, ama bu her zaman böyle olmaz. İnsanlar, halklar esas itibarıyla öz güçlerine dayanarak savaşmalı; şerefi, onuru kazanmalı ve maddi imkanlarını da hakça kendi aralarında paylaşmalıdırlar. Her zaman önderlere dayanılarak yaşanılmaz. Öyle yaşatacak önder de olmaz. Zaten bu bir sapma olur.

Bu yetmiş altı yılda -ki, daha öncesi de vardır- güçlü bir düşmana karşı Önderlik gerçeğimizde çok zor, çok istisnai bir savaşçılık biçiminde, düşmanın bile hiç hesabında olmayan bir tarzda, çok geç de olsa, bir intikam savaşımı mı desek, yaşam savaşımı mı desek, insanlık savaşımı mı desek, ulusal kurtuluş mu desek, adını ne koyarsak koyalım bir direnme noktası yakaladık. Bu, bizim en gururla paylaşacağımız, yaşayacağımız gerçekliktir. Bunun dışında hiç birimizin hiçbir değeri de yoktur. Bizim için yalnız bu direnme imkanı bir anlam ifade eder, yoksa her şey boştur. O açıdan küsmeyin, direnme imkanlarına amansız sarılın. Bu savaşımın gereklerini yerine getirdikçe de bu düşmanın hiç bir topluma dayatılmayan ölümden de beter kararı ve onun çıldırtıcı, delirtici hükmü aşılabileceği gibi, kendiniz de yeniden insan olmanın heyecanıyla, en temiz insan olmayı gerçekleştirmeye yüz yüze gelebilirsiniz. Ki, bunun coşkusu bile kendisini yaşamaktan daha değerlidir.

Bu konuda daha değişik yaklaşım yöntemi nasıl olabilir diye düşünüyorum. Mücadelede belli bir aşamaya varılmıştır. Yeni yaşam veya bizzat içinde yaşadığımız sürecin anlamı olduğu kadar, onun yürütülüş tarzını daha yaratıcı yaklaşımlarla değerlendirmek istiyoruz. Bu açıdan da daha anlamlı tartışmalar olabilir, herkes kendi yeteneklerini daha yaratıcı ortaya koyabilir. En önemlisi de öz gücünüzle ayaklarınız üzerinde yürüebilirsiniz.

Hep partinin genel gücüne dayanarak, hep Önderliğe dayanarak yaşamak yerine, kendi özgücünüzle kendi ayaklarınız üzerinde yürümeyi sağlayabileceğinizi, artık bunun tutarlılığını göstermeniz gerektiğini vurguluyorum. Geçirilen aşama sizi bu noktaya getirmiştir. Kendi tecrübelerime dayanarak belirtebilirim ki, aslında sizi büyük bir sabırla büyüttük, deney ve tecrübeyle yürüyecek konuma getirdik. Bazılarının ısrarla çocukluk hastalığı yapmalarına ve kendilerini partinin sırtında taşıtmalarına gerek yoktur. Bunun aşaması geride kaldı. Dönem, herkesin kendi özgücünü düşüncede, ruhta ve fiziki olarak sergileme dönemidir. Bunun anlamı da, eskisi gibi yaşayamaz, saflarda bulunamazsınız. Bol bol şikayet eden, ağlayan, sızlayan, ucuz yenilen, darbe yiyen o eski çocukluk durumu artık bırakacaksınız. Bu dönem için yaptığınız çalışmalar sizi artık anlaşılır kılmalıdır. Nereden bakılırsa bakılsın, çocuklukla izah edilecek hiçbir durumunuz yoktur. Oldukça büyümüşsünüz. Düşüncede de müthiş büyüdünüz. Ruhsal gelişmelerinize de katkıda bulunduk. Onun için bu çocukluk numaralarını bırakın.

Yıllardır kendinize bir tarz yakıştırdınız. Dolayısıyla bize de köylü kurnazlığını, düzenin bezirganlığını, esnafılığı dayatmayın. Bunlar fırsat bulsa tenekeyi gümüş diye satarlar. Sizin de bu tarzda kendinizi pazarlamanız söz konusu. Bu düzen kişiliğini bırakacaksınız. Böyle alım satım işleri, artık para pulla da ölçülmez. Yani parası olmayan bir çalışma denilir, esasta o sergilenir. Bu çalışma kıymeti yüksek, ölçülüp biçilemez değerde bir çalışmadır. Devrimcilerin çalışma tarzı böyledir. Yoksa hiçbir emek sunmadan, yavuz hırsızlar gibi örgütten bir çok şey istemek doğru değildir. Kaldı ki, kendini böyle satmak da kolay değildir. Kendinizi kime satıyorsunuz? Devrimde insanın kendisini satması doğru olmaz. Karşılıklı bir şey istemek, hatta istemek diye bir şey de yanlıştır.

Sürekli şunu belirttim; parti sonuna kadar bireyindir, birey de sonuna kadar partindir. Bu parti benimdir dediğiniz zaman, kendinizin de her şeyinizle, ama hastalıklarınızla veya ölüden beter kişiliğinizle değil, sonuna kadar kazandıran kişiliğinizle partili olduğunuzu anlamanız gerekir. Benim şimdiye kadar kendimi PKK'li hissetmem, sonuna kadar kazandırdığım orandadır. Yoksa en ufak bir kaybetme olduğu zaman, kendimi PKK'ye ihanet eder gibi hissederim. Kaybeden ben, asla PKK'li değildir; kazanan ben PKK'lidir. İlke budur.

Siz her şeyinizle kaybettiriyorsunuz. PKK'li maskesi altında, "PKK benim olmalıdır" diyorsunuz. Bu bir hırsızlıktır, bu yavuz hırsızlık durumunu bırakmak gerekiyor. Kaybettirdiğiniz an, "bu partinin değilim" diyecek, dolayısıyla kendinizi suçlu göreceksiniz. Eğer illa PKK'li olmak istiyorsanız, o halde kazanan "beni" partiye katacaksınız. Şimdi bunun dönemindeyiz. Artık çeşitli bahanelerle kaybettirdiğiniz benliğinizle katılımınızı, kazanan benliğinize dönüştürün ve katılımınızı gerçekleştirin. Hiçbir şey elinizden gelmiyorsa, kaybetmeme noktasında durun. Kazandıramıyorsanız, kaybettirmeyin. PKK bunu da kabul eder. Ancak açıkça söyleyeyim ki, sürekli kaybettirmeyi kabul etmem. Çünkü ben örgüt adamıyım, hem kazandıran hem yaşatan hem de yaşatmak zorunda olan bir PKK'liyim. Her gün kaybettireni ne diye PKK içinde tutayım. İçimizde ne hastayı, ne kaybettireni ne de zarar vereni tutacağız. Gitsin başka yere. Kaybettireni hiçbir gerekçeyle içimizde tutamayız. Demek ki, artık bu ilkeyi işleyeceğiz. Eskiden bütün ordu kuruluşlarında öyle yaparlardı, yaralıları bile atarlardı. Bu işin kuralı böyledir. Ancak biz insafliyiz. Hasta düşmüş,

yaralanmış olanları sonuna kadar koruyoruz. Bunu başkaları kötüye yormasın, bu bir hak değildir. Aslında savaş kurallarına göre yapılması gereken ya düşmana bırakmak ya da onun kurşunu kendisine sıkmasıdır. Bazı arkadaşlar da böyle yapmıştır. Biz son kurşunu kendinize sıkın demiyoruz, ama hiç olmazsa yaşamda en azından sonuna kadar partiye bağlı kalınmalı. Partinin başında bir hasta gibi kalınmasın, eğer bir kolu yoksa diğer koluyla bir iş yapsın, bir ayağı yoksa diğer ayağıyla iş yapsın, diliyle yapsın, kollarıyla yapsın ki, parti de ona baksın. Aksi halde parti bu kişiye bakamaz. Bundan sonra hastalara da uygulanacak ilke budur. Hiç kimse bize başka ilke dayatmasın ve parti adı altında da kimse bu dayatmalara köprü olmasın. Bu kural benim için de geçerli. Zaten ben biraz hasta olduğumda kendimi partiye hiç göstermem, sağlıma kavuşuncaya kadar odamda kalırım.

Sizi Ölüme Değil Zafere Koşturmak İstiyoruz

Önümüzdeki dönemi daha değişik yürütmek istiyoruz. Bu kadar direnmeden sonra yaşama, savaşa ve her türlü devrim işine gelen bir tarzda yürütmek istiyoruz. Ben bu yaşımda buna varsam, siz niye bu temelde var olmayasınız. Bozduğunuz ve oynadığınız yeter, artık bir saniye bile buna tahammül edilemez. Hani savaşmak istiyordunuz? Biz sizi ölüme değil, zafere koşturmak istiyoruz. Onun için de bu tarzda mücadele etmek gerekir. Ben bile bunun için sabrettiğime, dayanabildiğime göre, siz neden dayanamayacaksınız? Size bu kadar hazır değerlendirmeleri sunuyorum, neden anlamıyorsunuz? Başka bir şey yapmayın, bunları doğru anlayın yeter. Ben diğer devrim önderlerinin yaptıkları hatalara yanlışlıklara düşmeyeceğim. Sıfırdan düşmanından bu kadar intikam almayı bilen biri, herhalde savaş gerçekleriyle oynayan sizlerden de hesap sormasını bilir. Neden beni yanlış anlayacaksınız? Ben bir savaşçıyım. Düşmanıma karşı neler yaptığımı bizzat görüyorsunuz. Siz kim oluyorsunuz ki, bu kadar zarar vereceksiniz, size boyun mu eğmeyeceğim? Daha on yaşında ailesine karşı savaş ustalığını, hatta dahiliğini gösteren birisiyim. Bu yaşta, bu tecrübeyle sizi mi çözmeyeceğim?

Açıkça söyleyeyim, size zorla gelin benimle ortaklaşa savaş yürütün demiyorum. Yalvara yakara siz geliyorsunuz. O zaman bunun gereklerine lütfen uyun. Kendimden daha fazla size olanak, yer sunuyorum. Neden bunu taktir etmeyeceksiniz? Açık söyleyeyim, yaşıyorsanız, yaşatılıyorsanız biraz da sizden intikam almak içindir. Ben adamı öyle bir noktaya getiririm ki, yer yarılrsa belki onun için kurtuluştur, ancak o şansı bile bulamayacaktır. Bunu biraz da yaptığımı biliyorsunuz. Ben intikamcıyım, bunu daha önceden anlayacaktınız. Bir parça ekmek uğruna daha on yaşımda nasıl kavga ettiysem, halen de aynı kavgayı yürütüyorum. Bende değişen bir şey yok. Tam tersine büyük gelişmeler var. Bir insan kazanmak için yılları harcadım. Siz bir çırpıda onlarca adamı kaybedip, ardından bir gün karışma çıksanız, hatta mezarda bile olsanız bunu affetmeyeceğim.

Bagok dağında ilk defa yirmi arkadaşı şehit vermiştik, 1988'in Nisan'ındaydı. Sorumlu arkadaş vardı, gidip onun mezarını açayım da, üzerine gideyim dedim. Bana göre bize en büyük darbeyi indirdi. Öyle ucuz ölmeyi kabul etmiyorum. Bana kolay ölmeyen ve sürekli başarıyla savaşan kişilikler gereklidir. Bunlar Önderlik gerçekleridir. "Bizde bir gücüz" diyorsanız, ben de sizlere sıkı durun, kim güçlüdür, birbirimize göstereceğiz diyorum. Siz benim iyi savaşçı olmadığımı, kül yutacağımı, beni yanıltacağınızı sanıyorsunuz. Bu kadar kurallarla oynarsanız, bunun sonuçlarına da katlanırsınız. Bu zamansız ölümler için eskiden biraz üzülürdüm, şimdi kendi kendime üzülmemem gerektiğini söylüyorum. Çünkü bu bir oyundur. Kendimi üzersem, düşmanın veya bu kolay öldürenlerin oyununa gelirim. Hiç üzülmeceğim, hatta en ufak bir sarsılmayı bile geçirmeyeceğim ki, oyuna düşmeyeyim. Ucuz ölümü kendine yakıştırana metelik kadar değer vermiyorum. Bir **Mazlum** için, **Agit** için çok anlamlı değerlendirmeler sundum, ama bazılarını da hiç anlamazlıktan geliyorum. Artık kimse kolay ölümle PKK saflarına sığınmaz. Çünkü ölen, öldürten orada PKK'ye zarar veriyor. Can onun değil, can PKK'nindir. Daha önceki canınızı gidin başka yerde harcayın. PKK'ye geldiğinizde, can PKK'nindir. Bu canın üzerine kolay oynamak, onu kolay öldürtmek hakkına hiç birimiz sahip değiliz. Hatta bu canı az başarılı kullanmak hakkına da hiç birimiz sahip değiliz. Gerçek PKK'lilik böyledir.

Halen hatırlıyorum, bizim köyde bir kadın vardı, "ben bombayı alırım, patlatırım, bu can benim değil mi" diyordu. Bu sözü unutmuyorum. Üzerinden kırk yıl geçti, bu olaydan çıkardığım tek sonuç, bir kişinin "bu can benimdir" diye canını istediği gibi kullanamayacağıdır, çünkü bu canı topluma göre kullanmak gerekir. Yani canınızı keyfinize kullanamazsınız; parti için, dolayısıyla toplum için kullanacaksınız. O olaydan çıkardığım sonuçla bugüne kadar kendimi toplum için kullandım. Aksi kullanım tarzı, düşkünün kendini kullanım tarzıdır. Bunun da kime hizmet ettiğini biliyorsunuz.

Demek ki, PKK'de kolay ölmek, silahı yere düşürmek ve yetkiyi başarısız kullanmak olamaz. Bunlar PKK'nin öz gerçeklikleridir. Çünkü PKK büyük zorluklarla kazanan bir harekettir. Biz bunu savunmak zorundayız. Gerçek PKK terbiyesi bu gerçeği anlamaktan geçer. "Biz her gün nasıl ölüyoruz, nasıl binlerce silahı kaptırdık, anlamıyorum" diyorsunuz. Ben sağım, sırf bunlar için ayaktayım ve mutlaka bunların hesabını soracağım ve bu konuda çok usta biri olduğumu biliyorsunuz. TC'yi bile yirmi yıl uyuttum ve halen de hesap soruyorum. Peki, size sormayacak mıyım? Sırf hesap sormak için sizleri yaşıyorum. Bu sözleri bile söylemek istemezdim, çünkü savaşçılığında bir özellik vardır. Bazıları iyi niyetli oldukları için bunları belirtiyorum, "biz duymadık, keyfi yaşadık ve yaşamı aşındırdık" demesinler. Benim sorumluluğumu biraz bilen veya benim nasıl birisi olduğumu bilen bir kişi bu kelimeleri değil ağzına, yüreğine bile alamaz, akıllıysa beynine yaklaştıramaz. İki de bir bizim değerlerimizle oynamak, onları heba etmek öyle kolay kolay kimsenin haddine değildir. Bunlar önemli gerçeklerdir ve mutlaka bilince çıkarmanız gerekir.

Alışkanlıklarınızı sürdürüyor, bizi zorluyorsunuz. Ben de size çok müsamaha gösterdim. Ancak artık bu tutumlarınızı kabul edemem. Bu PKK'lilik gerçeği yürüyecektir. Çünkü çok iyi biliyorum ki, bunun dışında hiç birinizi yaşatma gücüm yok. Bir yandan yaşam tutkularınıza bakıyorum, yaşama biraz ilgi gösteriyorsunuz, ancak diğer yandan ölüme

geçit veren yaklaşımlarınız da bizi oldukça zorluyor. Bu kadar yüzeysellik, bu kadar hafiflik, bu kadar çok önemli bazı kuralları es geçmek, oynamak kabul edilemez.

Düşünüyorum da, bu yaşananlara nasıl dayanabildiğime şaşırıyorum. Bu büyük bir azaptır. Bir ana bile bir evladını kaybettiğinde on yıl kendine gelemez, biz de az çok bu evin sorumlusuyuz. Günde bu kadar anlamsız kayba hangi kişilik dayanabilir? Bunun için de müthiş düşünmek, bütün olanakları ve fırsatları iyi değerlendirmek gerekir dedim. Ancak siz, bunların kenarından bile geçmiyorsunuz. Müthiş bir harcanma durumunu yaşamışsınız.

Bu mücadeleyi kendi elimizle buraya kadar getirdik. Niye peşkeş çekelim? Yalnız savaş değil, yaşamın diğer yönleri de var; şerefi, onuru niye ele ayağa düşürelim? Yaşamın güzelliğini, sevincini, tutkusunu, heyecanını niye büyük üzüntülere dönüştürelim? Bu kadar şehit verildi, bu kadar işkence çekildi, yetmiyor mu? Bunlarla oynamaya hiç kimsenin hakkı var mı? Onlar yaşamı gerçekleştirmek, yani yaşamın sevincini, yaşamın coşkusunu elde etmek için bu kadar dayanabildiler. Siz ise yaşımla bir günde tekrar üzüntüye, tekrar umutsuzluğa boğmak istiyorsunuz. Tarihi olarak biz yaşamın gururunu, sevincini yakaladık. O zaman siz de bunları düşürtmemeye özen göstereceksiniz. Bunlar hep devrimci militanın, önderin amansızca göz önüne getireceği hususlardır.

Sürecin üzerinde dururken bu düşünceler bir kez daha dile geliyor. Aslında mücadeleye başlarken de bize hakim olan bu düşünceler ve davranışlardı. Ama siz, bunları büyük bir inatla inkar ettiniz. Biz de bir kez daha bu kadar gelişmelerden sonra bunları tekrar önünüze koyuyoruz. Hiç olmazsa bu kadar büyük çabadan sonra doğruları yakalamaya çalışın, akıllanın ve kurallı savaşçı olmayı bilin. Hiç olmazsa şimdi insan sizde sözünüze güvenebilecek kadar bir güçlenmeyi görmeli. Eskiden de hepimize güveniyordum, bu işi yaparlar diyordum. Ancak şimdi yirmi yıldır kendimi adeta kandırılmış gibi hissediyorum. Sizin buna hakkınız yok. Ben sizi kandırdım mı? Sanmıyorum. Rahatlıkla söyleyebilirsiniz ki, size karşı en gerçekçi ve en inanılmazı bile yapan, başarır durumda cevap veren bendim. Siz neden beni bu kadar kandıracaksınız? Ben size karşı tek bir an bile yalancı olmadım, sizi kandırmadım. Ama sizin yaşamınız neredeyse yalancılıktan ve zavallılıktan ibaret.

Zavallılık, güçsüzlük ve başarısızlık; yalancılıktan daha kötüdür. Yalan söylersin, fazla kaybın olmaz, ama başarısız oldun mu kaybeder, kaybettirirsiniz. Her gün “Apocu kişiliği esas alarak şöyle savaşaacağız, şöyle yaşayacağız” diyorsunuz. Peki, arkanızda bıraktığınız çirkinlikler, başarısızlıklar, kuralsızlıklar, güçsüzlükler ve zayıflıklar neyin nesi? Kimse size kararlılık sözleri söylemeyin demiyor, ama söylediğinizde de tutarlı olun.

Asker olmanın ilk şartı, kendine hakim olmaktır. Çizilen bir yaşam çerçevesi vardır, amacı vardır, aracı vardır, çabası vardır, ona bağlı olmayı bileceksiniz. Disiplin budur. Gereklere tam uydun mu, kendine hakim oldun demektir. Kendine hakim olan, çok ciddi bir biçimde asker olmanın ilk adımını, neredeyse başarının kesin adımını atmış demektir. Düşmana hakim olmak, düşmana birkaç darbe indirmekten önce, kendinize hakim misiniz? Binlerce devrimci gönderdik, birisi çizilen çerçeveye, disipline uyma gücünü göstermedi. O zaman askerlik nerede başlayacak? Siz ne zaman asker olmaya başlayacaksınız? Bu kadar kendi kendini inkar eden, bu kadar disiplini inkar eden hiç asker olur mu? “Zormuş!” Askerliği siz istiyorsunuz. Ben de size lütfen onun bazı disiplin kurallarına, gereklere uyun diyorum. Siz ise bunları hiçe sayıyorsunuz. Siyasi çalışmada iflas etmişken, gerillacılık yapabilir misiniz? Önce siyasi çalışmayı öğrenin. “Ben silahtan anlarım” diyorsunuz, oysa silahın hiçbir şeyini anlamıyorsunuz. Tam bir belasiniz. Bu halinizle sizi ne yapalım? Birkaç tane işten anlayan komutan adayımız olsaydı, şimdi zafere ulaşmıştık. Bir elin parmak sayısı kadar olsaydı yeterdi. Ancak o da yok. Hepsi her gün kurallarla oynayan kişilerdir. O zaman sizin bu askerliğinizi ne yapayım? Düşman da zaten sizi gözüne kestirmiş ve böyle vuruyor.

Son Genelkurmay değerlendirmelerini anlamalısınız. Sizleri yakalanmış keklik gibi, kuzu gibi değerlendiriyor. Siz kendinizi ne sanıyorsunuz? Bana dayanarak yaşayamazsınız, savaşçılar birbirine omuz vererek yaşarlar. Savaşçıların birbirini boşa çıkarma hakkı yoktur. En küçük bir disiplin gereğine uyma gücünüz yok. “Ben bir an önce dağa gitmek istiyorum” diyorsunuz. Gerillacıların hiç böyle demeye hakkı yoktur. Biliyorum, çoğu buradan, disiplinden kaçmak için gitmek istiyor, tarihi görevlere yürümek için değil. Biz biraz disipline ediyor, askeri yaşamla tanıştırtıyoruz, çoğu da ondan kaçmak istiyor. “Biz askerliği burada öğreniyoruz” diye kendiniz söylediniz. Biraz öğreniyorsunuz, canınız sıkılıyor. O zaman tutarlı olun.

İçinizden birkaç tane sağlam komutan adayı çıkarırsak, savaşın kaderi değişir. İki bir bizi endişelendiren tutumlar yok olacak. Anamlı, düşmanı can evinden vuran bir savaş dönemi başlayacak. Varsa bir dayanma gücünüz, varsa asker olma sözünüz, bu çerçevede olsun. Hiç olmazsa bundan sonra bu fırsatları değerlendirelim. Ben yine büyük tutkuyla bu işlere sarılırım, ama sizde de yapma gücü var mı? Şeref sözü verin, yiğitlik sözü verin ve biz sizlerle işleri biraz daha derinliğine ele alalım. Gerçekten imkanlarımız geniş. Elinize önemli yetkileri verebiliriz, fakat doğru kullanacaksınız, ikide bir “oyuna geldim, uzlaştım, bastırıldım” gibi sözler söylemeyeceksiniz. Adam gibi “geldim, gördüm, yendim veya değerlendirme yaptım, doğru belirledim, üzerine yürüdüm ve başardım” diyeceksiniz. Bunu yapmanız önünde engel de yok. Baktınız ben yaramaz çıktım, beni de dinlemeyin. Önünüzde ben bile olsam, beni çiğneyin ve görevin üzerine gidin.

Hangi engelden, hangi bastırılmadan, uzlaşmadan bahsediyorsunuz? Artık bunlar yalan. Kimsenin artık bu kelimeleri ağzına almaması gerekiyor. Çünkü doğru doğrudur. Kimsenin doğrular karşısında direnme ayrıcalığı olamaz. Herkes bunları uygulamak zorundadır. Bu PKK, bu gerilla böyle temel bulmuştur. Önümüzde engel teşkil etmek kimin haddine.

Küçük bir grubumuz, bu temelde kendini çerçevelerse, söz ve karar düzeyine getirirse, bu savaşın kaderi değişecektir. Sizde hiç vicdan yok mu? Analarınız-babalarınız kan-revan içinde. Bu gencecik insanların böyle kaybına yürek dayanmıyor. Hepsi amansız gerilla olmaya geliyor. Bir tane komutan adayı bunlara sahiplik etse, destan yazar. Oysa siz bu insanların canına okuyorsunuz, bunu bırakacaksınız. Bunun için de iliklerinize kadar sorumluluk duygusu içinde olmalısınız. İşin gereklere bilince çıkarmalı, artık eskisi gibi bu işlerle oynamamalısınız. Sonuna kadar neyin nasıl yapılacağına, neye nasıl yaklaşılacağına anlam vermeli ve o temelde görevde hazır olduğunuzu belirtmelisiniz. Bunu bir

avuç kişi söylesin, biz bütün yetkileri onlara verelim. Bizden daha ne isteyebilirsiniz? Bu işleri yapamıyorsanız, bana söyleyin, ben size kiralık ev tutayım. Bu gücümüz de var. Sizi emekli memurlar gibi de yaşatabiliriz. İlla “savaşçıyız, yiğitlik bizi sarhoş etmiş” diyorsunuz. O zaman ben de size kurallara göre, onun gereklerine göre kendinizi hazırlar mısınız diyorum. Şimdiye kadar verdiğiniz sözlerin bir kocakarı lafı olmaktan öteye gitmediğini, hatta daha kötü olduğunu anlayarak lütfen doğru söze gelir misiniz? On yedi yıldır daracık bir yerde mevzilenmiş durumdayım, ancak halen amansız bir biçimde bu işlerin üzerindeyim. Ben kendimi sizin kadar ahım-şahım bir savaşçı olarak da değerlendiremiyorum. Benim gücüm, olanaklarım sınırlıdır.

Tarih bunun bile mucize olduğunu gösteriyor. Sizin gibi hareket etmeyi, bana da birisinin yol göstermesini ve dağa çıkarmasını isterdim, ama bunu yapacak kimse yok. Bırak dağa çıkarmayı ve yol göstermeyi, herkes yoldan çıkarıyor. Zaten her şey yoldan çıkarılmıştı, biz yola koyduk. Sizi de en özgür dağlara ve onun her türlü silahına kavuşturduk, fakat bunları kullanmayan sizsiniz. Bunu inkar mı edeceksiniz? O zaman olup bitenleri iliklerinize kadar doğru anlayacaksınız.

Bütün bunları ayrıca şunun için belirtiyorum, düşman sizi gözüne kestirmiş, sizin bu savaşçılık tarzınızı çok iyi kavrayarak, inceleyerek bitirmek istiyor. İşte hükümetin son politikası da budur. Düşmana malzemeyi sunan, “gerillayı yenebiliriz” dedirten sizsiniz, ben değilim. Çünkü benim gündemim değişiktir. Yaptığınız bu yaramazlıklarla, gerillanın yenebileceği imajını sonuna kadar siz yarattınız ve siz değiştireceksiniz, hem de en kısa bir sürede. Aksi halde benden görev istemeyin. Ne diye sizi kurbanlık kuzu gibi yem yapalım? Yapamıyorsanız söyleyin. Güney’de yer açtım, tüm dünyada yer açtım. Gidin oralara, sağlığınıza bakın. Kimse öyle kandırmaca söz vermesin, içinizde gerçek komutan olmak isteyen varsa onlar söz versin. Ben de bunları bileyim ki, gerçek komutanlarla, savaşçılarla tartışıp belli bir karar geliştireyim.

Bundan sonra çok önemli olan, düşmanın da kaldığınız yeri yerle bir edecek kadar çılgınlaştığı bir dönemde iyi ve sonuç alıcı iş yapmak istemektir. Düşmanın bu kadar yüklendiği bir aşamaya biz de yüklenip oldukça başarılı iş çıkarmak istiyoruz. Bu hem temel görevimiz hem de zor-bela yakaladığımız mevzilerin başarılı kullanılmasıdır. Bunun gereklerini en üst düzeyde bir sorumlulukla siz de kavrayın ve gereklerini yerine getirin.

Sizin şimdiye kadar çektiğiniz, benden de zor geçen bir yaşamınız var, onun anlamını gerçek bir biçimde bilince çıkarmış bir savaşçılık iddianız, komutanlık iddianız var. Onun da çerçevesini artık bulmuş olun. Bu konuda sonuna kadar disiplinliyim, mücadelenin gereklerini yerine getirmede amansızım. Bütün bu yönleri kavradıktan sonra, bu işler çok geç de olsa tekrar doğru yola girer ve başarısı da arkasından gelir.

23 Nisan 1996

TUTARLI MİLİTAN HALKININ KÖTÜ KADERİNİ ÇÖZENDİR

Biz öğretmeye varız, fakat siz öğrenmeye fazla gelemiyorsunuz. Burada sorun bizden kaynaklanmıyor. Sizin kafalarınız çok karışık, ruhlarınız, iradeleriniz çok gevşek ve adeta düzenin egemenliğini yansıtan bu kişilikleriniz bizi zorluyor. Bu durum, yaklaşım tarzından ve kişilik özelliklerinizden kaynaklanıyor.

Devrimde komuta kesin gereklidir. Kadro sorunu çözümlenmeden, hiçbir sorun çözümlenemez. Kadro olarak karşınızdasınız, ancak onun gereklerini yerine getirmeye yanaşmıyorsunuz. Düşmanı değil, sizi çözmek daha yakıcı bir hal almıştır. Bu durumunuz karşısında hayretler içinde kalmamak mümkün değil. Bu nasıl halk çocukluğudur veya bu nasıl PKK’dir ki, bunca çabaya ve yıllara rağmen kendi kadrosunu bir türlü kendi parti gerçekleri temelinde amansız yetiştiremiyor. Bu konuda kendinizi mutlaka sorgulayabilmelisiniz. Çünkü zaman sınırlı ve yaşam büyük tehlike altında.

Benim düşünceme göre, kadro politikasında tarihi hata yapıyor, Önderlik gerçeğinin anlam ve önemini müthiş çarpıtıyor ve belki de tarihin lanetli gerçeğinin bir benzerini PKK içinde iyi niyetlice, hatta kendi tarzınıza göre büyük çaba harcayarak yaşıyorsunuz. Sizin bu kendinizi kandırma oyununuzu bozmak gerekiyor. Biz bu oyunu bozmazsak, fazla kaliteli bir kadroyu yaratamayız. Bu oyunu nasıl bozacağız? İşte onun üzerinde duruyoruz. Görebildiğim kadarıyla çok şeye razı edilmişsiniz. Hemen her türlü kayıplara, çok basit kazanmaya ve bir çok çirkinliğe razısınız. Savaşta da her an kandırılmaya yatkınsınız. Sizde kesin derinlik ve yine fazla bir mantık gücü göremiyorum, bu da en büyük tehlike oluyor. Bizim parti okulumuzun öğrencileri böyle olmamalıdır. Her şeyden önce bu okula inanmamız gerekir. Belki düzen okulları gibi değil, size fazla çıkar da vaat etmiyor, ama tarihi bir okul. Halkımızın biricik okulu. Siz hazırlıksız öğrencilersiniz, okulun büyük değerini taktir edecek ne bir tecrübeniz, ne bir altyapı hazırlığınız var. Birden bire en üst düzeyde eğitim veriyoruz ve bunu da seviyeniz kaldıramıyor. Bu da bir etkidir. Ama tüm bunlara rağmen madem ki halkın kurtuluşuna inanılmış, o halde esirgeyeceğimiz bir şey olamaz ve başarmamak da düşünülemez.

İçimizden önderi, militanı ve komutanı mutlaka çıkarmalıyız, kötü kaderinizi çözmeliyiz. Tutarlı militan, halkın kötü kaderini çözen militandır. Bunu hiçbir gerekçeyle savsaklayamayız. Bahanelerle bu işin altından kalkılmaz. Bu işleri başarmak, başta savaş gerçekliği olmak üzere tüm hayati gerçeklere bağlı yaşamaktan ve bunun gereklerine güç yetirmekten geçer. Adam olmanın başka hiçbir ölçütü yoktur. Bin defa şükredin ki, bunun önemli bir imkanını hizmetinize soktuk. Yoksa adam olmanız, bir an bile şereflice bir yaşamdan bahsetmeniz mümkün değildir. Bunun dışında her şey alçakça, haince ve şerefsizcedir. Bunun dışında veya bu anlamda bir Kürtlük en lanetli olmayı ifade

ediyor. Bunu büyük bir dirençle karşılıyor ve kendimize layık görmüyoruz. Biraz şerefın, yiğitliğin yolunu aralıyoruz. Artık kim değerlendirecek, kim hakkını verecek diye bekliyoruz, çabalıyoruz. İşler bu kadar ağır.

Halen hatırımda, on yaş civarı, kişiliğini tanıma yıllarıdır. Ne mutlu ki, o yıllarda geleneksel anlayışa göre adam olup olmamaya karşı karşıya geldiğimde, kendimi sorgulama sürecine girdim. Ailem ve anam, beni geleneklere göre bir adam olma sürecine sokmaya çalışırken, onun pek de değerli olmadığını söyleme gücünü, dirayetini gösterdim. Sizin yaptığınız gibi adam yetiştirilemez, insana değer verilmez dedim. Ailenin dayatmalarını reddettim, kendimi adam etmenin değişik yol ve yöntemlerini bulmaya çalıştım. Bunun bütün sonuçlarına katlanarak bugüne kadar geldim. Oysa siz bu yaşlardan itibaren kaybettiniz. Adam olmayı geleneklere, aileye, düzen kurumlarına göre bellediniz ve kendinizi adam sandınız, ama maalesef adam olamadınız. Ancak düşmanın düzenine en iyi hizmet adamı olarak bunu da iliklerinize kadar işlediniz. Bizde büyük kişiliklerin ortaya çıkmayışının altında yatan neden, adam olamamak ancak geleneklere göre de kendini “adam” sanmaktır.

Ben, “Kürt’ten adam çıkmaz, Kürt bu kadardır, başkalarının askeridir, iyi hamallık yapar ve başkaları için çalışır” yaklaşımına inanmıyorum. Daha o yaşlardan itibaren bunu hiçbir zaman anlamlı bulmadım ve kabul de etmedim. Ne böyle adam olurum, ne böyle çalışırım, ne de böyle asker olurum dedim ve sözüme bağlı kaldım. Siz ne böyle dediniz, ne de sözünüze bağlı kaldınız. Hatanız burada. Çok kötü yetiştirildiğiniz için müthiş bir yaramazlık, çirkinlik, çaresizlik, anlayışsızlık ve terbiyesizlik sınırları içinde çalışıp durdunuz. Sonuçta kullanıldınız ve bize doğru geldiğinizde hayırsız, fazla iş yapamaz, beceremez durumdaydınız. Bunu itiraf etmekten çekinmemelisiniz. Eğer böyle olmasaydınız, kesinlikle büyük başarılarla sahip olmanız gerekirdi. Hanginiz, “ben yaşarsam bu eşittir büyük başarıdır” diyebiliyor? Böyle diyen yok. Ve unutmayın ki, oldukça zavallı konumdasınız.

Bu halk bana dayanarak neden şandan, şereften ve özgürlükten bahsediyor. Hatta sizler bana dayanarak neden böbürleniyor, kendinizin savaştığını sanıyorsunuz ve ben buna neden yol açıyorum? Halbuki buna yol açacak durumda değilim. Düşünün, bu işin başındaki insan bile bunu uygun görmüyorsa, bu ne haldir. İşte burada abartılı kişilik, kendini yanılta kişilik ortaya çıkıyor. Hata yapmamak veya sizin kendinize yakıştırdığınız durumlara düşmemek için kendimle her gün savaşıyorum. Bu konuda büyük tecrübem var ve milimi milimine kendimi ölçüp-biçiyorum. Yaşamın sorunlarına karşı savaşımında hem sorunları çözmek hem de başarı kazanmak için, en basit değerleri dahi kendim için müthiş ayarlıyor, çalıştırıyor, kararlaştırıyor ve yürütüyorum. Peki siz tüm bunlara nasıl katılıyorsunuz? Eğer bir vicdanınız ve gerçekten adam olma sözünüz varsa bunu sorgulamalısınız. Günlük davranışlarınıza baktığımızda, kendinizi bile sorun olmaktan çıkaramadığınızı görüyoruz.

Sizleri sorguladığımda, savaşçılarımız kurtarma işine göre kendini ne kadar veriyor diyorum. Çoğunuzun durumu kurtarmalık. Yani “ben kurtarıcıyım, kurtarmaya geldim” değil de, “kurtarılmaya geldim” diyorsunuz. Kurtarılmayı da kendiniz gibi kurtarmalık olandan veya benden istiyorsunuz. Bu da büyük bir yanılıdır. İşte çıkmaz buradadır. Halbuki yola ilk çıktığımda kurtarmalık adamları karşıma alıp onlarla savaştım. Alışkanlıklarınız, inadınız çok güçlüdür, çünkü elinizdeki tek savunma silahınız odur. Eğer akıllı olur, kendinizi değişime ve dönüşüme uğratarsanız, o silah da elinizden alınır. Onun için bütün alışkanlıkları yerle bir ettim. Değişken olmayı büyük bir gelişme nedeni saydım ve bu düzenin değişikliğe zorlanması da bu nedenledir.

Zayıflamış, kemikleri her an kırık yerden kırılacak zayıf bedenlere dönüşmüşsünüz. Bunun için en küçük bir değişiklik sizi kırıyor; küsüyor, alınıyorsunuz. Oysa ben bile kendimi beğenmiyorum. Kendimi daha fazla nasıl değiştirmeliyim, dönüştürmeliyim diye dövünüp duruyorum. Yerim dar aslında, eğer sizin gibi dolaşabilseydim neler yapmazdım. Halkın çocukları olarak, önemli oranda hastalıklı, çok sakat değerler temelinde, hatta bütün temel gelişme değerlerine karşıt biçimde büyütülmüşsünüz. Yeniden yapılmak için kırılın diyorum. O zaman da, “sağ kalabilir miyiz” diyorsunuz. Ama bu işin başka çaresi ve kanunu da yoktur. Her taraf sakat bağlandığına göre, kırıp yeniden bağlamak gerekiyor. Bir kemiğiniz kırıldığında, onu doğru bağlamazsanız sakat kalır ve yürüyemezsiniz. Sizin durumunuz ise, hem de kırık yerinden kırık bağlamaya benziyor. Bu durumunuza üzülüyorum.

Kendini PKK’li sanıp da, bu savaşta ucuz düşen gençler var. Bu gençler cesareti de bizden aldıklarını sanıyor ve kendilerini tehlikeye atıyorlar. Halbuki biz böyle değiliz. Bizim savaşa nasıl yöneldiğimize bakın. Bizim hassasiyetlerimiz, bizim temkinliliğimiz, bizim hazırlıklılığımız, bizim düşmanı nefes nefese takip edişimiz inanılmazdır. Bizim almış olduğumuz tedbirlerle sizin aldığınız tedbirler arasında dağlar kadar fark var. Eminim ki, o görkemli dağlarda “bir savaş toplantısı yapalım, eksikliklerimiz neler, gerçekler nedir, nelere nasıl yaklaşmalıyız” demediniz ve hiç biriniz bir toplantı yapmadınız. Bunları açıklığa kavuşturmak için önde gelen bir komutanınız bile tek bir toplantı yapmamıştır. Gerçeklere bilimsel yaklaşım gücü göstermeden, alel usul kestirip atarak müthiş süreçleri boşa çıkardınız. Zaten sizin ciddi bir talebiniz de yok. Savaş mantığı, savaş gerçeği, işlerin doğruluklarını, yanlışlıklarını ele alma, bu konuda kendini sorumlu görme ve hesap sorma aklınızdan bile geçmemiştir. Sözümona savaştasınız. Bir defa çareniz yok, gelin benim desteğim altında bir çalışma yürütün, bir toplantı yapın desem onu da yapmıyorsunuz. Halbuki ben, on binlerce toplantı yaptım, on binlerce kişiyi yönlendirdim. Bunların hepsini de düşman uykudayken yaptım. Kendinize bakın, yaptığınız her şey düşmanın kontrolü altında, her şey ufuktan, tedbirden uzak ve yine de rahatsınız. Bu konuda kendinizi sorgulamadınız, hatta bundan kaçtınız, “toplantıya, kolektivismeye, örgütlülüğe gerek yok, hepsini tek başıma yürütebilirim” dediniz. Hatta çevrenizdekileri bastırarak, bazılarını da uzlaştırarak yaşayıp gittiniz. Böyle savaşçılık olmaz.

Siz bu temelde savaşa nasıl gidersiniz? Örneğin, bir Türk teğmenine bakın; adam askerlerinin düğmelerinin bağlı olup olmadığını bile kontrol eder. Uykusunu ve attığı her adımı anı anına denetler. Oysa bizim en üst düzey komutanlarımızın işlerinin yüzde doksan dokuzu kendi kontrolleri dışındadır, laubalicedir, ancak bunun farkında bile değiller. Böyle halk ordusu kurulur mu? bizim komutanlarımızın gönlü ordu kurmayı istemez, başka şeylerle uğraşır ve

onun yaşam felsefesi başka türüdür. Onun için büyük bir işi planlama aklına bile gelmez. Bu kişi basit işlerin, bir sigaranın ve basit gündeliği kurtarmanın adamıdır. Büyük bir iş, tarihi bir iş bu kişiden son derece uzaktır.

Kendinizi yoklayın, siz de böylesiniz. Bu bir dram, bir çaresizlik. Ancak çoğunuz bunu “akıllı yaşam” olarak, kendisini fazla yormadan “yaşamının” yolu olarak değerlendiriyorsunuz. Bu büyük bir hatadır. Bir Amerikalıya, hatta bir Çinliye bakın, dakiktirler ve her şeyleri planlıdır. Bunlar zengin uluslardır, büyük uluslardır. Bu uluslar o kadar zengindirler, yine de milim kadar fırsatı kaçırmak istemezler. Biz ise çok fakiriz, imkanlarımız çok sınırlı, ancak bizim hovardalığımız, bizim olanakları, zamanı tüketişimiz anlaşılmasız düzeydedir. İşte iflas eden kişilik, işte kazanan kişilik. Bunları görmemiz gerekir. Yok, “ben dünyadan anlamak istemem” dersiniz, bu da sizin tarzınızdır. Ondan sonra “sonu ölüm olursa da olsun” deyip, kendi kendinizi bırakırsınız. Ben sadece böyle olmamak için bu direniş yolunu seçtim.

Keşke biraz da insandan, yoldaştan anlayabilseydiniz. Acaba ben kendimi nasıl koşturdum? Siz de vicdan da, akıl da yok. Siz, hiçbir koşulun kanunlarını anlamaya yanaşmayacaksınız. Halen hatırımdadır, sizden öncekiler de bütün koşullarımıza aynen sizin yaklaştığınız gibi yaklaştılar. Ben bütün insanları iyi tanırım. Bu insanların kimisini teşvik ettik, kimisine fırsat sunduk, ama yine de koşturamadık. Kimisi üç ay, kimisi bir gün dayandı, kimileri ise sadece seyretti, kimisi de yalpalanarak, sürüklenerek bugüne kadar geldi. Oysa biz tarihi bir koşuyu başlatmıştık.

Size, öğrenmeye ve yaşamaya gerçekten inanıyor musunuz diye sormak istiyorum. Siz ki, ölümüne bize bağlısınız, ama bu soruyu sormazlık edemiyorum. Gerçekten öğrenmeye, bizimle yaşamaya ve bizimle birlikte mücadele etmeye var mısınız? Bana göre yoksunuz veya katılanlar da oldukça yanlışlıklarla dolu olarak katılıyorlar. “Bu işe varım” diyorsunuz, ama bizi ciddiye almama durumu çok yaygın. İnanılmaz bir şey, ama en etkili olduğum halde, en ciddiye alınmayan kişinin kendim olduğumu rahatlıkla söyleyebilirim. Neden böyle olduğuna şaşırıyorum. Birbirinizi müthiş ciddiye alıyorsunuz, ama beni almıyorsunuz. Bunun anlamı da şudur; beni kendi gerçekliğiniz temelinde ciddiye alıyorsunuz. Bunlar da toplumsal gerçekliklerdir, düzen gerçeklikleridir. Benim gerçeklerim ve düzenim ise, devrim gerçeklerinin düzenidir. Bu anlamda beni ciddiye alamıyorsunuz, yoksa kendinizi çok ciddiye aldığınızı biliyorum. Durumunuza üzülüyorum, bizim gerçekleri biraz ciddiye aldığınızda ise, sadece iyi niyetin kurbanı oluyorsunuz. Düşmanın tabiriyle ölüme yatıyorsunuz. Ben bunu da istemezdim. Bizim arkadaşlığımızda buna yer yoktur. Sizin ucuz ölümleriniz üzerinde hesap yapmayız. Ancak kolay ölmeyen kişiler bizim yol arkadaşlarımız olabilir. Ucuz ölenler asla bize yaklaşmamalıdır.

Canınızı aileniz, hatta düşmanınız için harcayın, ama bizim için kolay ölünemez. Kolay ölmenin ifade edilemeyeceği yer, bizim gerçekliğimizdir, partimizdir. Partimizde kolay ölümler olmaz. Her gün kolay ölümler var. Ben kolay da yaşamam, ucuz da yaşamam. Ucuz yaşam her yerde olabilir, ama bizde olmaz. Maalesef sizde iflas halinde kolay yaşama var ve bu yaşamı bize de dayatıp duruyorsunuz. Neden böyle oldunuz? Vicdani olarak neden böyle zayıf kaldınız? Neden büyük söz ve büyük adımların sahibi olamadınız? Kendinizi bu konuda sürekli sorgulamalısınız. Etrafınızı bastırmaya, sahtekarlığa hiç gerek yok. Yiğitlik, gerçekçi olmaktan ve sözünüzün sahibi olmaktan geçer. Yaşam insanın eline bir defa geçer, ancak onu çok büyük sorumlulukla ele alanlar rol oynayabilirler. Biz bu rolle karşı karşıyayız, fakat onu da bir türlü doğru ele almaya yanaşmıyorsunuz. Kıyamet kadar bağırdık. Tarihte hiçbir kişinin benim kadar bağırdığımı, çağrı yaptığımı sanmıyorum. Ancak yine de sizi yola getiremiyoruz. Benim çağrılarım ve sizin ayak diretmeniz. Aslında bunun kitabı yazılmalı, romanı yazılsa ne kadar iyi olurdu. Çok ilginçtir, bu mücadeleyi nereden aldık, nereye götürüyoruz? Her birisi bir deliğe kaçmış ve her an dağılmayla yüz yüze. Bunları topla ve yürüt. Komutanlarımız yapısını bir bekçi kadar bile koruyamıyor. Değil onlara önderlik yapmak, bekçilik bile yapamıyorlar.

Şu anda bu ülkede büyük kaçış yaşanıyor. Oradaki koyunların, kuzuların içine adeta barbar sürüsü girmiş, yiyebildiğini yiyor, diğerleri de kaçabilirlerse kaçıyorlar. Yaşanan durum bu. Düşmanımız kendisine “Bozkurt” diyor. Girmiş, saldırıyor, bir oradan vuruyor düşürüyor, bir buradan. Sizin durumunuza bakalım, acaba koyun olmaktan kurtulabilmiş misiniz? Düşünün, hepiniz ne kadar kaçtınız, hem de nerelerden nerelere. Bu anlamda direnme nedir? Ben fiziki kaçışı fazla önemli görmüyorum. Ruhunuzdaki kaçış, bilincinizdeki kaçış tarumar edilmiş kişiliğinizde acaba ne kadar gelişmiştir? Kendinize bu konuda hiç soru bile sormamışsınız. Zaten bu yüzden savaşa, vatana ve zafere bağlanamıyorsunuz. Kaçış kişiliği asla zafere ve yüce duygulara bağlanamaz. O hep kaçır, hep anlık hareket eder ve kendini kurtarmaya çalışır. Onun için yaşamak, kendinden büyük bir kaçış kişiliğidir ve bu kişilik büyük düşünceye bağlanamaz. Kişiliği kendini kurtarmaktan veya kaçışı gerçekleştirmekten ibarettir.

Bu konuda yine kendimi örnek olarak sunmalıyım: Belki büyük başaramıyordum, ama bütün kaçışlar bana çok zor gelmişti. Yaşamdan kaçış çok zordu, ama yaşamı da tam başaramıyordum. Köyden çıkış, okula gitme benim için çok zordu. Bunlardan kaçamıyordum, ama fazla da öğrenemiyordum. Her şey beni kaçmaya zorluyordu. Kendinizi göz önüne getirin, siz anında fırladınız, bin bir yüce değere sırtınızı dönüp, her türlü çirkinliğe balıklamasına dalıp, tüm olası güzelliklere ihanet edip arınıza bakmadan kaçtınız. Bu kişilik neden vatansever olamıyor diye düşünüyorum. Bu biçimde davranmaya devam ederseniz, yüce değerler uğruna bir savaşıtlığınız olamaz. Neyin savunusunu, neyin savaşımını yapacaksınız?

Bunları şimdi daha iyi anlıyorum. Öğrenme zorluklarına ve büyük değerleri esas almaya doğru yaklaşmadınız. Kaçış bile demeyeceğim, çünkü öyle şeyler hiç aklınıza bile gelmedi. Aslında kaçıştan da öteye, ben buna deli kişilik, delirtilmiş toplum diyorum. Beyinsiz ve bütün davranışları psikopati halini alan, ruhsal olarak hastalıklı kişilikler tabii ki bir değere bağlanamaz, deli gibi her tarafı dolaşırlar, bütün ilişkileri delicedir. Nitekim PKK içinde bile her şey yüzde doksan dokuz delicedir, akıllıca olan şey bana göre çok azdır. Her gün yaşanan delilikler insanı çıldırtıyor.

Bir kendi öğrenme tarzıma, kendi yurtseverlik tarzıma bakıyorum, bir de sizinkine; şu anda ülkemizin en güzel alanlarında olması gerekenlere bakıyorum, “buradan ne zaman gideceğiz” diyorlar. Nereye gidiyorsunuz diyorum, “Kuzey’e” diyorlar. Kuzey ile Güney birbirlerine terstir, zıt yönlüdür, ama ikisini de aynı anda istiyorlar. Savaşa veya

daha rahat bir ortama gitme gibi yüzde yüz çelişkili şeyleri aynı kişi söylüyor. Bir haber geldi; birisi “beni ya hastaneye gönderirseniz ya Kuzey’e savaşa” demiş. Arkadaşların, “bekle, yol açılıns gönderelim” demesine rağmen, “yok, ben canıma kıyarım” demiş ve bunu yapmış. Belki bu tek bir olaydır, ama sembolik bir durumu var. “Ya hastaneye, ya savaşa” diyor. Halbuki hastaneye savaş birbiriyle bağdaşmaz. Ya daha Güney’e ya daha Kuzey’e gitmek istiyorlar. Halbuki bu da bir çelişki. İşin merkezinde, aslında o yaşam ve savaş gerçeğinden kaçmak var. Sözde Kuzey’e gitmedikleri için rahatsız olmuşlar. Ertesi gün düşman oraya yürüyor, ancak bu sefer de savaşmasını bilmiyorlar. Genel tedbirlerimiz olmasa çil yavrusu gibi dağılacaklar. Hani siz savaş istiyordunuz? Hani siz Kuzey’i istiyordunuz? Düşmanınız burnunuzun dibinde, hani siz ona karşı bir şeyler yapacaktınız? Bu hiç aklına gelmiyor ve “hayır, savaş başka yerde olur” diyorlar. İşte bu deliliktir. Bunları ben uydurmuyorum, her şey gözler önünde. Bizim yanımıza geliyor, ülkeyi istiyorsunuz. Ülkeye gidiyor, bir an önce bizi buradan çıkarın diyorsunuz. Avrupa’dakiler bizim yanımıza gelmeye can atıyor, burada ise kaç kişi Avrupa’ya gitmek istiyor. İşte büyük delilik dediğim olay budur. Metropollerden koşarak yanımıza geliyorlar, ancak koşullarımıza bir gün tahammül edemiyor ve yeniden metropole gitmek istiyorlar. Bu tutumlar kaçış kişiliğinin açık göstergeleridir. Ben de şunu söylüyorum; peki sizi nereye koyayım? Bu dünyada kimse size sandığınız gibi yer bırakmamıştır.

Bizim toplum toptan kaçış halinde. Herhalde Kuzey Kutbuna veya Güney Kutbuna sefer düzenlense birinci sırayı alırız. Kutuptur, orada her şey donar, ama bizimkiler için bu önemli değil. Önemli değil, yeter ki “orada iş var” desinler. Sizi ülkenize gönderelim, gerçekleri tanıyın, savaşı tanıyın dediğinizde ise, cin çarpılmışa dönüyorsunuz. “Bana göre değil” diyerek geri çekiliyor ve sağa-sola yatıyorsunuz. Gerçekliğinizi araştırın, böyle olduğunuz ortaya çıkar. Kutupları, kıtaları bırakın, sizi kabul edecek tek yer ülkenizdir. Fakat oradan da sanki kara yilandan kaçır gibi kaçıyorsunuz. Bu korkunç bir olay, ama yaşam gerçeğinzdir. Neden böyle olduğunuzu sorgulamalısınız. Bir an önce zaferi yaratması gerekenler, verdikleri söze göre o dağları yaşam yerine dönüştürmesi gerekenler, oradan ne zaman kurtulacağını düşünüyorlar. Hatta bazıları ölecek kurtulacağını düşünüyor. Nitekim bu da intihar mantığıdır. Gidip Kuzey’de ölmek için ucuz savaşacak, yoksa yaşamı geliştirmek için değil. Bir toplantıdan kaçıyor, bir savaş planını geliştirme çabasına girmiyor, ama yine de savaş istiyorlar. Siz savaş için ciddi bir toplantı, ciddi bir plan yapmıyorken, nerede ve nasıl bir savaş istiyorsunuz? Savaş isteminizin yalan olduğu aslında buradan belli oluyor. En sıradan bir hazırlığı yapmıyor, ama en zor alanda savaş istiyor, ondan sonra da ölecek. Eğer çoğunuzun durumu bu değilse, o zaman bana istediğinizi söyleyebilirsiniz. Eğer durumunuz buysa, o zaman deli değil de nesiniz? Demek ki, önce deliliğe karşı savaş vermeyi bilmeniz gerekir. Yiğitlik, deliliğe kendi kişiliğinizde set çekmektir. Yoksa her gün gözümüzün içine gire gire adam olduğunuzu da, akıllı olduğunuzu da kanıtlayamazsınız. Ben mi size böyle kalın dedim? Hayır, ben kendimi tanıdığım dan beri müthiş öğretmeye ve yürütmeye çalıştım. Bu yaşta olmama rağmen ben de kendimi kurtarmak için, düşünmek ve çalışmak zorundayım. Öyle dayanacağımız güçlü kudretler, kuvvetler de yok. Öz gücümüze dayanmaktan başka çaremiz yok. Bana dayanmayın, benim gerçeğim bu kadar. Anlamaya varsanız, tartışalım. Cesur olun, korkmayın, adam gibi anlamaya çalışın, ağlamayın da. Kimse sizi zorlamıyor.

Bütün bunları şunun için söylüyorum; acaba içinizde bazıları yavaş yavaş vicdanlı, akıllı, sağduyulu ve anlayışlı olarak, “ben bu sefer doğruya varım” diyecek mi? Acaba içinizden bu yiğitliği, bu dürüstlüğü gösterecek olan kişi çıkar mı? Bu büyük eleştiriyle amacımız, açığa çıkardığımız gerçeği aşır, kabul edilebilir, dolayısıyla başarılabilir tarza “varım” diyen gücü, kişiyi ortaya çıkarmaktır. Hepiniz için bu şansın değerlendirilmesi gerektiğini önemle vurguluyoruz. Aksi halde size yazık olur, sizi savaşa hiç göndermemek gerekir. Savaşa gideceğinize kaçın, eski sanatınıza devam edin. Bana güvenerek ya da yanlış temelde katılarak savaşımaya gelmeyin. Eğer benim tarzıma ulaşmışsanız, size onay verebilirim, aksi halde saflarımıza gelmeyin.

Bazılarıyla gece-gündüz konuşuyorum, “kendimizi esas aldık” diyorlar. Kendinizi esas almanız bitmiştir, kendinizi esas almayı bırakın diyorum. Ancak kendilerini bir şey sanıyorlar. Çoğunuzun adam olma ve yiğitlik anlayışı, inanılmaz ölçüde kendi zavallılıklarına sevdalanma tarzındadır. Olmuyor, siz bu tarzınızla sınıfta kalmışsınız, niye bunda ısrar ediyorsunuz diyoruz, onlar ise “yiğitlik budur” diyorlar. İşte Kürt kişiliğinin çok tehlikeli bir özelliği daha; mal benim olsun, can benim olsun da nasıl olursa olsun. Bu tutum müthiş çirkin bir bencilliktir. Bu, bütün zenginlik değerleriyle, güzellik değerleriyle alay etmektir. Sizin yiğitlik tarzınız, böyle bir bencilliktir ve hastalıklıdır.

Madem durumunuz böyledir, o halde hata neredeydi, ben bu durumunuza nasıl katlandım? Hem Önderim diyeceğim hem de bu durumunuzu önleyemeyeceğim, bunu nasıl anlamalıyız? İşte ben de her gün bunları kendime soruyorum. Fakat yine de tedbirimi aldım. Ben kendimi yaşıyorum, fakat siz kendinizi yaşatamazsınız. Planlı olduğum şimdiye kadarki yaşamımdan anlaşılmıştır. Ne olursa olsun yoktan var ettim ve kendimi uzun süre yaşattım. Ama verdiğimiz tüm imkanlara rağmen, kendini yaşatamayan ve kolay kaybeden de sizsiniz. Şimdi sizi nasıl yaşatmak gerekir?

Devrime girildi mi her şey olağanüstüleşir, ayaklanmaya geçer ve hem ideolojik hem düşünsel hem de ruhsal patlamaya dönüşür. Ancak sizde bu gelişmiyor. Görüyorsunuz, halen diriliğim, isyancılığım çok ileri düzeyde ve bende bıkmaya-usanmaya yok. Hele o dağlarda olsam, hareketli alanlarda olsam, daha fazla fırtına gibi olurum. Oysa sizler can çekişen varlıklara benziyorsunuz. Neden böylesiniz? Bir çok pratikte ortaya çıktı ki, şikayet edilmedik tek bir yanınız bile kalmamış. Vicdanlıysanız, bunun nedenlerini kendinize sorun ve cevaplandırın. Oysa bu sorulara verdiğiniz karşılık, “ben bu duruma karşı ancak ağlarım” demek oluyor. İnsan bu durumunuza üzülüyor. Halbuki yiğit adam ağlamaz. Ağlayıp sızlamadan bu sorulara doğru cevap verin. Sizi gerçeklerle karşı karşıya getirmek istiyoruz, ama gerçekler sizi öldürüyor. Ulusal gerçekler, toplumsal gerçekler, savaş ve parti gerçekleri sizi öldürüyor. Halbuki gerçeklerimiz sizi yaşatmalıydı. Ben bunca çabaya rağmen, yorulduğum, yapamıyorum demiyorum. Ve sürekli yaratıyorum. Ancak bütün bu çabalarımıza rağmen, neden bir adım ileri gidemiyorsunuz?

Bu gencecik yaşta kurumuşsunuz. Size ne oldu? Neden bu kadar çaresizsiniz? “Çaresiz çünkü çok kötü yetiştirildik, bizi kötü çarptılar” diyeceksiniz. Ne yapalım, bu bir kölelik kanunudur. Gerçekliğimiz bu ve bu gerçekliği parçalamaktan başka çaremiz yok. Onu da size öğretiyoruz, öğrenmeye gelin. Bir sigaraya gösterdiğiniz ilgiyi, altın değerindeki yaşamsal öğretiye gösterin diyoruz, ancak orada canınız sıkılıyor, yan yatıyorsunuz. O zaman sizi nasıl yaşatacağız? Bu kölelik gerçeğinden kurtulmanın başka yolu da yok. İnanılmaz ölçüde gerçeklere bağılım. Siz, bu kölelik gerçeğinden çıkış yolunu bana gösterin, ben size hem de inanılmaz ölçüde müthiş bağlanayım. “Ben yaşatırım, başarırım” deyin ve en büyük hizmeti benden bekleyin. Ama o gücünüz de yok. O açıdan acaba gerçekten anlamaya yanaşacak mısınız diyorum. Bu soruların cevabını vicdanınıza sorun veya vicdanınız yoksa edinin. Sorunlardan kaçmakla bir yere varılamaz. Eğer sorun, fedakarlıktan kaçınmanız olsaydı, bunu değişik ele alırdık. Ancak sorun bu değil, çünkü benden daha fazla cesur ve fedakar olduğunuzu biliyorum. Ama cesaretin de, fedakarlığın da yerinde olmayı çok tehlikelidir. Sizde bunu görüyorum. Adeta “bizim büyük günahlarımız var, kurban olmamız gerekiyor, bunun için cesaret ve fedakarlık gösteriyoruz” şeklinde bir yaklaşımınız var. Sizde kurban olmanın cesareti ve fedakarlığı var. Ancak biz bunu kabul etmiyoruz. Neye ve kime kurban olacaksınız? Bu anlayışlar yanlıştır.

Ben bir damla kanımı sizin gibi kullanmam, boşa akıtmam. Kendi çizgim, kendi tarzım vardır. Nefes alış verişlerimi bile ona göre ayarlarım. Unutmayın ki, siz oluk oluk kanınızı akıtıyorsunuz, ama akıtığınız kan Önderlik tarzının gereklerine göre değil, kanınızı çoğunlukla da düşmanın oyununa gelmiş bir tarzda akıtıyorsunuz. Neden böyle yapıyorsunuz? Size kanınızı böyle akıtın diyen var mı? Ben size bunu dayatıyor muyum? Önderlik tarzı ortadadır, Önderliğin attığı her adım, söylediği her söz bellidir. Bütün bunları anlasaydınız, görkemli bir öğrenci olurdunuz. İçinizden bazı komutanlar da çıkardı ki, değil kendi ülkesinde bir köyünü fethetmemek, ülke bile ona dar ve yetersiz gelirdi. Oysa siz ilk çağlardan daha kötü durumdasınız.

Bizim okul sistemimiz Eflatun’un okuluna, Sokrat’ın okuluna benzer. Yunanlı bütün komutanlar o okullardan geçmişlerdi. İskender de oradan çıktı, Aristoteles’in öğrencisiydi. İskender otuz üç yaşında öldüğünde, üç kıtayı fethetmişti. Avrupa’dan girdi, Asya’dan çıktı, Afrikayı ve ulaşılması gereken uygarlık yollarını tuttu. Ancak siz daha kendi doğduğunuz köye bile fethedici bir tarzda yaklaşmıyorsunuz. Bir çoğunuzun yaşı da en az otuz civarındadır. Peki, kendi kendinize nasıl “komutanız” diyeceksiniz? O İskender ki, kölelik döneminde yaşıyordu ve Hindistan’daki Hindi-Kuş Dağlarını, bütün Torosları, bütün Kürdistan dağlarını, Arabistan çöllerini, Mısır çölünü, İran’ı aştığında henüz otuz üç yaşındaydı. Peki, siz ne zaman bir köyü fethedeceksiniz? Aranızda bir köyü fethetme planını yapan kimse var mı? Bırakalım bir köyü, bir ilişkiyi fethetme, akıllı bir işi yapma planınız var mı? Neden ülkenizde bir karış yerde sağlıklı kalmayı beceremediniz? Bırakalım onu, neden sıradan bir göreve hakkını veremediniz? Bunlar önemli sorulardır ve cevabını vereceksiniz.

Delilik teorisıyla beni uzun süre oyalayamazsınız, artık yavaş yavaş akıllanmalısınız. Bu yalan-dolan kişiliği aşmalısınız. Halen bunun gerekliliğini anlamayacak mısınız? Halen beni aldatmaya, kandırmaya mı çalışacaksınız? Düşman her tarafımızı sarmış, direnecek misiniz, kaçacak mısınız, yenilecek misiniz, başaracak mısınız? Birbirimize bağlı mıyız, birleşmek istiyor muyuz, istemiyor muyuz? Düşmanımız var mı, yok mu? Bu değerleri savunmak istiyor muyuz, istemiyor muyuz? Bu soruları kendinize sormadan mı, “ben varım” diyeceksiniz; o zaman siz neye varsınız? Düşümlere bile sizin gibi gidilmez. Aksi halde, “bırak yoldaş, bu iş başarılmaz, düşman mutlak egemendir ve o her şeye kadirdir, senin direnişin, senin davan başından beri kaybedilmiştir” diyeceksiniz ki, bu da düşmanın düşüncesidir. Eğer öyleyse “yiğitliğe toz kondurmamak için, el alem bu kadar ilerlemişken bizim de bir sesimiz olsun” diye mi burada geziyorsunuz? Bu, namusu en kötüsünden kurtarma tarzıdır. Bu Kürt tarzıdır ve hiçbir şey de yaratmaz. Lütfen bizi kandırmayın. Bu ülke için biraz akıllı olmayı başarabildiğime inanıyorum. Düşmana bunu gösterdim. Siz de bizi aldatmayın veya en az düşman kadar ciddi olun. Nitekim düşman, bizim günlük perspektiflerimizi dikkate alarak yöneliyor. En üst düzeyde Genelkurmay, karargahımızın dibine kadar savaşı yürütüyor. Bunu da bizim perspektiflerimizi esas alarak yapıyor. Maalesef bizimkiler hazırlıklarının henüz perspektiflere, talimatlara göre tamamlayamamışlar. Bu konuda eksiklik bizdedir, düşmanda değil.

Özgürlük ve İnsanlık Temelinde Yaşamak Vazgeçilmezdir

Ezici çoğunluk “savaşacağız” diyor. Savaş beyin işidir, savaş düşüncenin kendini en fazla şiddetlendirdiği eylem tarzıdır. Kürt gerçekliğinin, yenildiği ve savaşmadığı için bir savaş düşüncesi, teorisi yoktur, ama askeri yanı vardır. Bu ne demektir? Bu, “ben savaşta yokum, ben savaşı yapamam” demektir. Düşüncenin, teorisinin hükmetmediği bir savaş, kesinlikle olmayan veya o anda kaybedilmiş savaş demektir. Bütün savaşçılarımız da bu -ki, en çok savaşanlar bunlar-delice oluyor. Kontrol altına almasam, büyük düşünce gücümü kullanmasam, her şey yirmi dört saatte bitecek. Savaşacaksak, o zaman bu kadro politikanızı, bu komutanlık anlayışınızı tepeden-turnağa değiştirmek zorundasınız.

Savaş örgütü ve savaş yönetimi şu anda en zayıf olduğumuz yöndür. Savaşın ters işletilmesi, düşüncesizlik, tedbirsizlik, plansızlık, hazırlıksızlık ve bütün taktik gerekçeleri bir yana itmişlik bize hakim olan savaş tarzıdır. Hem savaş istiyoruz diyecek hem de büyük çelişkiyi yaşayacaksınız, bu olmaz. Bu konuda biraz tutarlı olun, doğru savaş tarzına güç yetirelim. Bunu kasıtlı yapmıyorsunuz, bu bir güç meselesidir.

Sizlere karşı görevimi yerine getirmek için kendimi bu kadar parçalıyorum. Yarım dakikada size nasılsınız der, sıyrılabilirim. Ancak savaş gerçekliğimize dayattığınız yanlışlıkları alt-üst etmek için korkunç yükleniyorum. Çünkü ben bu işi başarmak istiyorum. Siz öyle değilsiniz. Yanlışlıklar mertek gibi gözünüze girdiğinde bile bir tek söz söyleyip üzerine gitmiyorsunuz, gırtlığınızı bile yormuyorsunuz. O zaman savaş gibi şiddetli bir eylemi nasıl yürüteceksiniz? En iyi bir komutan, sıradan bir hitabı bile geliştiremiyor. Örneğin, en büyük eyleme grup gönderildiğinde komutanın bir hitabı yoktur, bir perspektifi yoktur. Başından savıyor ve savaşçılar göz göre göre yanlışların içine itiliyor. “Bu yaklaşım

kurala, özgürlük savaşçılarının taktiklerine göre değildir” diyemiyorsunuz. Yalnız savaşta değil, yaşamda da böylesiniz. Barakalım savaşı, yaşamın abecesinde bile daha dikiş tutturamadınız. Yaşamak zordur, ben bu yaşama geldim, ancak halen yaşamı öğrenmeye çalışıyorum. Kimse beni ciddiye almıyor, birileri ulusal ve toplumsal gerçeğimi hiç dikkate almadan beni enayi gibi yaşatmak istiyorsa, benim yapacağım iş; aman yaşamayın, bunu kabul etmek kendi özüne en büyük ihaneti işlemektir demek olacak. Oysa kendi özünüze uygun yaşamak, ulusal ve toplumsal gerçeğe göre özgürlük temelinde, insanlık temelinde yaşamak çok önemlidir. Buna da gücüm yoksa, o zaman ne yapacağım. Bu yaşa geldim, eğer yine de yaşam iddiam varsa, ölümüne çalışacağım. “İnsan halen böyle mi olur” diyeceksiniz, ama bu bir gerçek.

Ağanıza, paşanıza bakın, nasıl yaşıyorlar? Yaşadıklarını sanıyorlar, ancak onların elinden her şey gitmiş, dünyanın rezaleti onlardadır. Hiç olmazsa benim bir çok değerim var. Düşmanıma göre ayaktaym ve düşmana zarar veriyorum. Her gün olay yaratıyorum, bu da iyi bir şeydir. Boşu boşuna gideceğime, düşmanıma vura vura gitmek en iyisidir. Varsın yaşamalayım, önemli değil, bu da bir intikam biçimidir. Fakat hiç yaşanmayacak koşullarda anlamsızca yaşadığımı sanmak, değil düşmana darbe indirmek, onun darbelerine fırsat vermeyi savaş sanmak ne demektir? Neden gerçeklerden kaçılıyorsunuz? Neden düşman karşısında akıllanmayacaksınız? Eğer daha iyisi varsa onu ortaya çıkaralım. Ben hiçbir zaman kendimi adam yerine koymadım. Ama kimseye kendime sahte adam dedirtmemek de benim boynumun borcudur. Bana göre hayran olunacak kişilikler vardır, ama bunlar henüz ortada yok. Ben onlar için savaşıyorum. Bu kadar yanlışlık, bu kadar başarısızlık, bu kadar zavallılık olduktan sonra, hem de komutam altında ve Ulusal Önderken size nasıl adam diyeceğim? Kendimi bile doğru-dürüst adam yerine koymuyorum, sizi nasıl koyacağım? Kırk yıldır nefes nefese bu işin peşindeyim, ancak siz daha yeni adınızı heceliyorsunuz, size adam dememi nasıl beklersiniz? Adam olmanın kanunları vardır ve zordur. Düşmana göre ayakta mısın, değil misin, dayanıyor musun, dayanmıyor musun? Benim için yiğitlik ölçüsü budur. Bu konuda ille bir Ulusal Önderlik sıfatı varsa, herhalde bu yüzdendir. Yoksa bu halk bir kuruşunu verir miydi veya en zayıfı bu kadar zorluğa katlanır mıydı?

Adam olmadığınız halde, kendinizi adam yerine koyarak çoktan kendinizi kandırmışsınız ve bunun farkında değilsiniz. Benim sizden farkım, bu durumun derin utancı altında olmak, ama halen vazgeçmemek gibi bir konumu esas almamdır. Tarzım bu. Duyarlıyım, birisi beni adam yerine koymadığında sizin gibi anlamsız bir çatışmaya girmem, ama bundan ders çıkarırım. Kendime göre içimde büyük intikam hesapları yaparım ve günü geldiğinde, iğne ucu kadar fırsatını yakaladığımda sorunun üzerine giderim. Nitekim TC ile hesaplaşmamız, her türlü geleneklerle veya düşmanlıklarla hesaplaşmamız da böyle oldu. Sizin ise, böylesi durumlarda kendi yoldaşınıza karşı bile anlamsız çatışmalara girdiğiniz durumlar az değildir. Düşmanınız karşısında hiçbir şey yapamayacak durumdayken, buna yiğitlik mi diyeceksiniz? Bunu bana kabul ettirebilir misiniz? Adam olmanın cenderesinden kırk yıldır kendini sıkıştırıp geçiren adam, size böyle aldanır mı? Önderlik deyip duruyorsunuz, Önderlik budur. Adam olmanıza karşı değilim. Eski usule göre ailenizin, ocağınız, aşiretiniz içinde adam olmanıza şimdilik bir şey demiyorum, ancak zamanı gelince ona da saldıracam. Şimdilik böyle geçiştirebilirsiniz.

Sahamzdasınız, hatta Önderlikten ders alıyorsunuz. Benim kendi kendime yürüttüğüm savaşı bile anlamazsanız, kendinizi tamamen savaş dışında bırakırsanız, yiğitlik kanunlarına göre sizi çarparız. Sahte adamlar gibi bizden onay alamazsınız. Açık söyleyeyim, kendimi adam yerine koymuyorum, ama adam olmaya da çalışıyorum. Her gün hazırlanıyorum, tartışmaya, planlamaya ve elimden ne gelirse onu yerine getirmeye varım, tüm bunları dürüstçe ve oldukça zekice yapabilirim. Siz buna neden gelmeyeceksiniz? Ağa çocuğu musunuz, paşa çocuğu musunuz? Öyle olsanız bile bizim ortamımızda bu kaç para eder. Benim sahamda ağa-paşa, ana-baba yoktur. Benim sahamda eski usule göre yiğitlik, adamlık, karılık da yoktur ve olamaz. Bunu partiye gelir gelmez anlamalıydınız. Benim sahamda önce bütün eski kördüğümlemler, bağlantı noktalarından kendini kopartmak ve önemli temel değerlere peşinen bağlanmak esastır. Kendinizi bin bir ipile geçmişe bağlamışsınız ve onları bile koparmıyorsunuz. En temel değerlerimize karşı lakayt ve çaresiz kalıyor, sonra üzerinize gelince de ağlıyorsunuz. Bunlar namertlik özellikleri olarak değerlendirilir.

Gördüğünüz gibi ben de bir savaşçıyım. Eğer bunun gereklerini yerine getirmiyorsam, “sen yetersizsin, sen işlerini yapamıyorsun” deyin ve beni aşın. bundan kaçan yok, çünkü yiğitler kaçmaz, siz de kaçmamalısınız ve ağlamamalısınız. Her şeyden önce savaş er meydanıdır. Er meydanından ne kaçmak olur, ne ağlamak. Ama ikiye biçilmek de olmaz. Siz bu temelde bizim ortamımıza gelmediniz mi? Kendinizi mi kandırdınız, beni mi kandırmaya geldiniz? “Yok” diyorsanız, işte meydan savaşının esasları. Beni esas alıyorsanız, budur işte Önderlik. Bunun gereklerinden kaçan ben miyim? Kaldı ki, ben öyle ahım-şahım Önderlik de demiyorum, siz böyle diyorsunuz. Bana göre, ben Önderlik için çaba harcıyorum, yani bir yol gösteren gibi, aklın yolu budur diyen bir kişi gibiyim. Önderden ziyade, öğreticiye benziyorum. O da lafların yüzde doksanını anlamaya yanaşmadığınız bir öğretici gibiyim. Ama ısrarlıyız, çünkü başka bir öğretici yok.

Savaşımız Kadınlı Erkeğin Kendini Yeniden Bulma Savaşımıdır

Hep erkeklerden bahsettik, ancak kadınlar için de bu böyledir. Kadınlar genellikle erkeği esas alırlar. Açık söyleyeyim, bu ülkenin en etkili erkeği benim, fakat halim ortadadır. Sahte erkeklik hayalleri beslemeye hiç gerek yok. Bu ülkede erkeklik çoktan ölmüştür, çünkü elinde güç kalmamış. “Kaba erkeklik” diyeceksiniz, onun da hiçbir yararı yok. Durum böyle, bunu ben uydurmuyorum. Erkekleriniz çoktan düşmanın askeri olmuş. Kaba bir baskıdan, hakimiyetten ve güdülerini tatmin etmekten başka size verecekleri bir şeyleri yok. Sahte erkek hayallerinizi bir tarafa bırakmalısınız. Belki erkek arkadaşlarınızın da, sizlerin de zoruna gider, ama ben erkekliğimi açıkça ortaya koydum. Daha fazlası elimden gelmiyor, ancak bu kadar yapabiliyorum. Her ne kadar anam söylediyse de, ben ne yapayım, anam daha iyi oğul yetiştirseydi. Sizler daha iyi erkek yetiştirin. Madem kendinize güveniyorsunuz, duygularınız var ve cesaretlisiniz, o zaman iyi erkek yetiştirin. Kimse size zorla şöyle yapın, böyle yapın demiyor. Ama hayal hanenize göre sizi koruyacak, sizi sevecek, sizi himaye edecek adam yok. Bu mümkün olsaydı, kabul ederdim. Fakat sizlerin ucuz karı

olmanızdan da nefret ediyorum. Anamla savaştım, utandım, sıkıldım. Çünkü bana göre kadınlar o halleriyle her şeyi bitirirler ve öyle kadınla hiç yaşanmaz.

Kendinize göre bir erkek anlayışınız var ve yola çıkmışsınız. Ben buna kolektif kaçış, toplu kaçış diyorum. Buna hiçbir darbe çare olmaz. Tabii erkek arkadaşlarımıza da söylüyorum; erkek olmak çok zor bir şey, hele bu kadınlara göre erkek olmak çok daha zor. Örneğin, değer verdiğiniz bir kadına, kıza ne vereceksiniz, neyiniz var? Benim bile bir şey vermeye gücüm yok. Bunları abartı olarak söylemiyorum, gerçekçiyim ve ciddiylim. En değme erkekten daha erkeğim, ama yine de düşman gerçeğiyle kıyaslandığımda, mevcut erkekler gibi erkeklik taslayacak halim yok. Çözümlemelere göre değerlendirdiğimizde, kendini böyle erkek sanan adam, bana çok kötü geliyor. Kadının durumu daha kötü. Böyle erkeğe göre kadından da nefret ediyorum, hatta böyleleri düşkün kadından bile daha tehlikelidir. Böyle bir erkeğe çok ucuz bağlanmış veya böyle köhnemiş kadınlar daha tehlikelidir. Bundan çıkaracağımız sonuç, bu savaş işinin o kadar basit, kadınlığın da öyle kolay olmadığıdır. Çoğunuz ataerkil bir anlayışla erkeklere göre ayarlanmışsınız ve PKK'yi de bir erkek yerine koyuyorsunuz. PKK sizi korur, geliştirir diye bir şey kesinlikle yok. PKK, erkek örgütü değil. PKK, başından itibaren kadın konusunda bir eşitlik ve özgürlük örgütüdür. Ancak siz öyle görmek istemiyorsunuz. PKK içindeki yaklaşımları, sizi himaye altına alması gereken yaklaşımlar olarak görüyorsunuz veya böyle bir sorun yokmuş gibi davranıyorsunuz. Bizim ortamımızda bu tür tutumlar kabul görmez.

Toplumsal gerçekliği reddedemeyiz, kadın gerçeğini reddedemeyiz. Kadınsız yaşam olmaz; fakat böyle kadınla, böyle erkekle de yaşam olmaz. Neden bu böyledir? Düşman böyle yapmıştır da ondan. Sizin rahat uyuyacağınız bir karış yeriniz yok. Unutmayın ki, vatandan bir hain gibi sürekli kaçıyorsunuz. Nerede yaşayacaksınız? Tek yaşayamıyorsunuz, çift olarak nasıl yaşayacaksınız? Ulus olarak nasıl yaşayacaksınız? Bunlar yakıcı sorunlardır. Bunları kendinize sorun yapmayacak, ardından da "bizim kara sevdalarımız var" diyeceksiniz, bunları kabul eder miyim? Bunları bana yutturacağınızı sanıyorsanız yanıyorsunuz, çünkü böyle yaptığınızda ilk darbeyi benden yersiniz. Anam kadınlığını, analığını bana dayattığında taşları yağmur gibi başına döktüm. Bacılarım bana göre yol almadıklarında tekme salladım. Siz kim oluyorsunuz?

Bu durumdan bizi tek bir şey kurtarır, doğru savaş gerekçeleri, doğru savaş tarzları ve doğru kadın tarzı. Onlar da Önderlik gerçeğinde ve geliştirdiğimiz yiğitlikte önemli yer tutar. Düşünün, en değme kadın yaşamı başa ne kadar beladır. Hangisine merhaba desen, ikinci gün başına bela olarak yıkılır. Sevgiden anladığı yok, savaşın başında yük, sevginin başında yük. Bu halinizle sizi ne yapacağız? Tabii erkeklerin durumu daha da beter. Bunlar ciddi sorunlardır. Onun için eğitim, onun için tartışmalar, onun için savaşım şarttır. Yaşama gelmeniz, yaşamın özgür ve eşit ifadesini bulmanız için bu kadar çaba harcıyoruz. Her ilişki tarzınız neden bir kaçışa yol açıyor, her birinizin duygulanması neden bir ihanete yol açıyor. Bunu cevaplandırmayan yiğitlikten, hele aşktan, sevgiden bahsedebilir mi? Ama kandıracaksınız, gizliden gizliye yapacaksınız; baştan beri biz bu sevdayı da lanetliyor ve yaşatmıyoruz.

Önderlik sanatında, savaşımında kadın önemli yer tutar. Kadın da savaş meydanına gelsin, ama kurallarınca, kaidelerince sonuna kadar da bağlı olmayı bilsin. Ağlayan kadına, yine erkekten himaye isteyen kadına bizim saflarımızda yer yoktur. Basit duygularıyla, cinselliğiyle yer tutmak isteyen, hatta yaşamın güçlü bir kaynağı olmayan kadına da bizim saflarımızda yer yoktur. Biz böyle kadını ne yapacağız? Kendini başımıza bela edip atan kadın ne olacak? Anamı bile çoktan bıraktım, ona bir mektup bile yazmadım, bu halinizle neden size değer vereceğim? Değer verdiğim tek şey, özgür kadın çalışmasıdır.

Belki bazı arkadaşlar kadınla ilişkilenmeyi ister, ancak eğer yiğitliğin gereklerine yüzde yüz uymazsanız, savaş yasalarına göre sizi cezalandırmak gerekir. Bu işler kolay değil. Bu konuda kaçışı değil, savaşı geliştirirsen ilişki anlamlı olur. Ama unutmayalım ki, bizde her ilişki baştan beri savaştan taviz vermek, partiden taviz vermek anlamına geliyor. Bu müthiş bir düşkünlük özelliğidir. Onu aşmak için bu büyük direnişi ortaya koyduk.

Açık söyleyelim, her ne kadar kendimi tam erkek yerine koymuyorsam da, öyle ucuz erkek olmaya da hiç niyetim yok. Öyle beklentili erkekler bulmanızda da hiç imkan yok. Erkekler için de eskisi gibi kullanılacak kadın hiç yok. Burada büyük bir savaşımın ve yaşamın zaptı vardır, onu yakalayacaksınız. Hatta son tahlilde savaşımız, bir kadın savaşımı veya kadınla erkeğin kendini yeniden bulma savaşımıdır. Bu savaşımı doğru vermeyenler yaşamdan bahsetmesinler. Aslında bu konu, savaşımın önemli bir gerekçesidir. İstedığınız kadar beni ciddiye almayın. Ben de size neden onurlu tek bir yaşam ifadesine sahip değilsiniz diyorum. Doğru bir sevgiden hiç bahsetmiyorsunuz, en küçük bir ilişkide sorun oluyorsunuz, sevgileriniz yok denecek kadar kurumuş ve çirkin. Bu durum yiğitlikle bağdaşabilir mi? Eskiden bu durumu örtbas etmek için kadını kapatır, bir köşeye atarlardı. Bu tutum da doğru değildir. Kadını bir tarafa atmak, kadını mal gibi görüp üzerinde savaş yürütmek yiğitlikle bağdaşmaz. Bunlar feodal dönemin, burjuvazinin sahte yiğitlik anlayışlarıdır. Özgürlük savaşçılarının böyle kadın savaşı olamaz. Biz onun da gereklerini açığa çıkarıyoruz, bunu ciddiye alacaksınız.

Kadın olmak kolay değil. Kadın olarak büyük utanç içinde bırakıldığınızı ve sevilmenin kenarından bile geçilmediğini biliyorsunuz. Bunun toplumsal gerçeklikle, ulusal gerçeklikle bağlantısı vardır. Ben bile kendimi sevdirebilmek için bu kadar ulusal iş yapmak zorunda kaldım. Sevilme iyi bir şeydir, ama bu da savaşla olur. Hatta savaşımızın bu anlamda önemli bir özelliği de sevgi savaşı olmasıdır. Bu, tam bir sanat işidir. Kaba savaşçılığın çok ilerisinde ince bir savaştır. Sevilebilmenin, sevebilmenin kanunları var, gerekleri var ve bunlar en ince sanatla yönetilir. Siz sevgi istiyorsunuz, ilgi istiyorsunuz, ancak daha bu savaşın kenarından bile geçmiyorsunuz.

Erkek olsun, kadın olsun hiç kimsenin beni ucuz sevmesini istemiyorum. Beni ucuz sevmeye hakkınız yok. Hatta beni kim gerçekçi severse, ilgi duyarsa benim için o önemlidir. Tam istenildiği gibi ve gerçeklerle bağlantılı olduğu kadar değerlidir. Bu hem bir hak hem bir görevdir. Sadece "sen Öndersin, seni çok severiz, sayarız" demek yalandır. Çünkü siz bu sevgi adı altında bir yığın yanlışlık yapıyor, kendinizi bununla örtbas ediyorsunuz. Sevmemek de kötüdür,

çünkü sevilecek durumlar ortaya çıkarılmıştır. Ölümüne seveceğiniz şeyler gerçekleştirilmiştir. Onları da görüp sevmezseniz, siz bu savaştan hiçbir şey anlamamışsınız, yalancısınız ve fazla savaşamazsınız demektir.

Savaşın kesinlikle sevgiyle bağlantısı vardır. Sevgisi büyük olmayanların savaşı gelişemez. Nitekim korkuyor, “tıkandık” diyorsunuz. Çünkü sevgi düzeyiniz yok. Ancak büyük seveceğiniz değerler için, güzellikler için savaşılabılırsınız. İnsan taşlar için savaşır mı? İnsan, vatan güzellikleri için savaşabilir. Ancak sizin bu güzelliklere sevginiz yok. Neyin savaşımını vereceksiniz? Verseniz dahi o savaş ihanetin, kin, öfke ile çirkinliklerin birbirine girişmesi olur. Bu konuda da Önderlik olayının kenarından bile geçmiyorsunuz. Önderlik, baştan beri ülkesinde ve halkında çok sınırlı da olsa bazı güzelliklerin olduğuna inanma ve o uğurda savaşma sanatıdır. Ve bu konuda çok ciddidir, sizin gibi de mücadeleden vazgeçmez.

Kadın diyorsunuz, kadın yaklaşımları konusunda size kendi tarihçemi de anlattım. Yine diğer değerler savaşı kadar kadın değerleri uğruna savaş yürütüyorum. Neden saflarımıza bu kadar kadını toplayabildim? Çünkü onların bazı değerlerini koruma savaşımını verdim. Neden kadınlar size bağlanmıyorlar da, bana bağlanıyorlar? Çünkü onların çok önemli bazı değerlerinin savunulmasını ben üstlendim. Sizin anlamadığınız kadının ülkeyle bağlantısını, kadının yaşamla bağlantısını, kadının güzellik sevgisiyle bağlantısını sağlam kurduk. Kadınlar bunu anladılar ve geldiler. Siz ise, “örgüt yetkisi, erkek gücü” diyerek onları bastırıyorsunuz. Bu tutum, eski despotların bağlama tarzıdır. Böyle yaparsanız hangi kadını kendinize bağlarsınız? Hatta karınız bile olsa, ikinci gün parti gelir, elinizden alır. Çünkü hırsızlık yapmışsınız. Bu tür bir bağlanma olmaz. Birbirine bağlanmanın kanunları vardır. Bunun için eskisi gibi karılık-kocalık olmaz. Bu biçimde koca da bulamazsınız. Birisi “kocayı buldum” diyorsa, ikinci gün elinden alırız. Nitekim alıyoruz da. Bunlar yiğitlik işleridir. Gereksinimleri yapmazsak, savaş gelişmez. Kadın için savaşın, ama doğru bir tarzda. Yüzlerce, binlerce kadın aklımdadır, hayalimdedir. Hepsi için savaşım, hatta onlar için önemli savaşları geliştirdim, önemli kararları da verdim. Siz daha bunu anlamamışsınız. Partiye dayanarak kadınları bir mal gibi karı yaptınız; bunu yapmak düşman gibi yapmaktır. Tabii bunun farkında değilsiniz. Bu konuda doğru bir aşk anlayışınız da, sevgi anlayışınız da yok. Sadece, “bastırırız, gücümüzü kullanırız, yetkimizi kullanırız” diyorsunuz. Ben bile bunu kullanmıyorum, siz nasıl kullanacaksınız?

Kadını gücümle bu kadar ilerletiyorum, ancak bu yetmiyor ve daha fazla yapmam gerekir diyorum. Siz sevgi olayını geliştirmek için hiçbir şey yapmadan, nasıl bastırıp alacaksınız? Gördüğünüz gibi, işler o kadar kolay değil. Kadın da bilmeli, biz bu kadınları beğenmiyoruz. Halen hepsinden çekiniyorum. Onlara gelişme, geliştirme temelinde yaklaşıyoruz. Fazla dayandığınız kadın sizi yıkabilir. Çünkü zayıftır, çaresizdir ve toplumda oyun oynamaya alışmıştır. Ben bu konudaki tehlikeleri aşmasaydım, böyle bir savaşçı olabilir miydim? Daha gözümüzü açmadan kadınlar beni bitirebilirdi. Nitekim TC bu silahı çok etkili kullanmak istedi. Dua edin ki, ilk defa bu düşman silahını boşa çıkardım. Boşa çıkarmasaydım, tek bir savaş değerimiz bile ayakta kalmazdı. Bunlar da önemli gerçeklerdir. Size öğrenin diyorum, ancak öğrenmeye bir türlü yanaşmıyorsunuz.

İlişkiler berbat, duyarlılık, sevgi-saygı çok zayıf, yanlış ve tehlikeli. Önderlik böyle değildir, Önderliğin bu konuda yaşadıkları müthiştir. Bu çabalara saygı duymaz, bu temelde yeniden kendinizi gözden geçirmez ve yeniden yapılandırmazsanız, el atacağınız her şey başınıza yıkılır ve hesap veremezsiniz. Bütün bunlar, yiğitleşmek için dikkat edilmesi gereken temel hususlardır.

Ben bir ulus için böyle yaşadım. Kendi bireysel çıkarıma veya geleneklere göre kendi şerefimi, onurumu esas alsaydım, sizin gibi savaşta kendimi kandırsaydım, herhalde bu duruma gelmez, savaşı bu kadar uzatmazdım. “Bu işler zor” diyeceksiniz, ancak başka türlü ayakta kalınmıyor. Başka türlü en büyük isyancınız bile düşmana karşı iki aydan daha fazla dayanamamıştır. Düşmanınızın en güçlü olduğu ve sizlerin en zayıf olduğunuz dönem de ben tek başıma savaşı başlatmadım mı, sıfır imkanlarla, hatta borçlarla bugüne kadar başarı üstüne başarılarla bu işleri buraya kadar getirmedik mi? Eğer bu savaşın bir elemanıysanız, nasıl bir katkınız olur? Bir şeref sözü, bir yiğitlik sözü olarak bunun gereklerini yerine getirin.

Bize bağlanmaktan dem vuruyorsunuz. Biz bunu başardık, “anlamam, ciddiye almam” dersanız, o zaman yalancısınız ve oyun oynamaya geliyorsunuz demektir. O zaman sizden savaşçı çıkmaz ve sizi kabul edemeyiz. Bunları gelişmeniz için temel alacaksınız. Bu anlamda kendinizi ciddiye almanız gerekir. Yemeden-içmeden daha önce kendinizi ciddiye alacaksınız. Benden daha gençsiniz, ben bu kadar ciddiye alıyorsam, niye siz güç yetirmeyesiniz. Güç yetirmezseniz bela olursunuz. O zaman tam bir yalan dolan kişiliği, balon kişiliği olursunuz. Bu durumda her adımınız bir hatadır ve er-geç ezileceksiniz demektir.

Nitekim aranızdan anlı-şanlı bir komutan çıkmadı. Eğer böyle giderseniz, beni de bitirmeye çalışırsınız. Tabii beni şu yönümle de tanımak zorundasınız; benim biraz inadım var. Siz ne kadar “bizim de inadımız var” desanız de, bu ülkede hiçbir kişinin inadı benimkinden daha güçlü değildir. Çünkü ben de bu gücü yakalamış durumdayım. En zayıf adamdan, en güçlü adama çıkış yapan bir kişi, sizin inadınız karşısında boyun eğmez. Hatta size bu kadar güç veren, sizin gücünüz karşısında boyun eğmez.

Önderliği bu anlamda ciddiye almak gerektiğini bilmelisiniz. Önderliğin kanunları, tarzları var, bunları iliklerinize kadar hissedin. Böyle yaparsanız, daha da güçleneceğiniz kesindir. O zaman yırtıcı olursunuz, müthiş doğruları egemen kılar, başarı üstüne başarı sağlarsınız. Bundan neden kaçırıyorsunuz? Beni araştırın, hatta benden güç alın ve kullanın.

Çok zayıfsınız, mutlaka güçlenmeniz gerekir. Çok başarısızsınız, başarmanız gerekir. Çünkü yaşam çok çirkin ve sadece burada güzelleştirme var. Bizim ortamımızın temelde kazandırdığı budur. Yüksek ilgiyle iliklerine kadar bunları işlemeyenler, çok iyi bir öğrencimiz olamazlar. Böyle değilseniz, ya kendinizi ıslah edin ya da kaçın. Kesinlikle bu gerçeği yakalamalısınız. Mücadeleye ikircikli ve yarım yamalak katılırsanız, ölüme kadar bu gerçekler yakanızı bırakmaz.

Ruhunuzda ve bilicinizde patlama olsun. Katılımınız sıradan olmasın. Kızılca kıyamet koparan bir savaş vardır, ona yetişmek zorundayız. Gücünüzü neden böyle ucuz kullanıyorsunuz? Ben varım, siz niye varolmuyorsunuz? Zengin misiniz, arkanızda hazineleriniz mi var? Hayır, benden daha zordasınız. Ve her şey sizi fethetmeye zorluyor.

15 Haziran 1996

EN BÜYÜK DEVRİM ANLAMA DEVRİMİDİR

Zaman ve mekanı doğru değerlendiremiyorsunuz. Adeta bir günü bir ay haline getirerek, karşılık veriyorsunuz. Bu da giderek kendini daha fazla dayatan bir savaş gerçeğimiz oluyor. Kadro politikamızın, kişiliklerinizde en az düşman kadar etkili engellerle çarpıştığı, kırılmalara uğradığı ve bir türlü arzulanen seviyede özünüze inmediği sıkça tekrarladığımız bir husustur. İyi niyet, kaba cesaret ve fedakarlık sağlam bir kadronun ölçütü olarak değerlendirilemez. Ne kadar zoru yaşadığı, ne kadar kaba çaba harcadığı da bir kadro olmak için ölçüt olamaz..

Bugünün PKK çizgisinin kadrosu olmanın, ideolojik olduğu kadar politik incelik ve sanat yönünün de çok üst düzeyde olması gerektiği açıktır. Dünya ölçüsünde bile, bir çok partiden daha fazla incelik istediğini peşinen kabul etmeniz gerekir. Eğer çokça açığa çıkmış olan bu kadro belası haline gelmek ve öyle kalmak istemiyorsanız, kişiliğinizin geçmiş yapısı, özellikleri, hedefleri ne olursa olsun onu kırmak, kişiliğinizi gerçek PKK ölçülerine göre hedeflendirmek ve kendinizi buna göre yapılandırmaktan başka bir seçeneğiniz yoktur.

Yıllardır kendi dar yaklaşımlarınızı inanılmaz ölçüde geliştirip, gittiğiniz her alanda bunu daha da köklü pratikleştirmeniz, bizim en temel bir iç kadro sorunumuzdur. Acaba kendinizi tanımaya başladınız mı? Bu konunun ciddiyetinin ne kadar farkındasınız? En büyük savaş her zaman kişinin kendi içindeki savaştır. Acaba buna anlam verebilir misiniz? Bu konuda gerçek özveriyi, fedakarlığı, disiplini, bunun yoğun düşünce ve davranış şekillenmesini geliştirebiliyor musunuz? Bu anlamda kendinize bir PKK kadrosu gözüyle bakabiliyor musunuz?

Şu anda kadro enflasyonu var ve bilindiği gibi enflasyon da hep yıkım getirir. İyi niyetinizden kuşku duyulmamakla birlikte, kadrolaşma anlamında tam bir enflasyonu, yani çok ucuzlanmış bir konumu yaşıyorsunuz. Komutanlık arzuları yükseliyor, fakat onun gerçeklerine göre kendinizi şekillendiremiyor ve farkında olmadan zarar veriyorsunuz. Hiç kimse bu davranışlarla PKK'nin temsil edileceğini sanmasın. Büyük tahammül gücümüz olmakla birlikte, şimdiye kadar bendeki izlenim, bu halinizle PKK çizgisinin kadrosu olmanızın zor olduğudur. Bizim saflarımıza gelişiniz elbette anlamlı olmak zorundadır ve anlamı da belirttiğimiz çerçevededir. Gelip de kendini bir ağırlık gibi gittikçe daha karmaşık, geri ve tehlikeli yaklaşımlarla dayatmak yanlıştır. Bizim ortamımıza düşmüş, yardıma muhtaç birisi gibi değil, yüce kurtuluş değerlerini ve düşmanı yenecek olan azmi, irade ve ustalığı bir an önce kapmak için buraya gelinir. Bireysel dertlerine çare bulmak için değil, halkın genel kurtuluşuna kesin güç verecek militan olmak amacıyla buraya gelinir. Peşinen bunu böyle değerlendirip günlük katılımı bu çerçevede üstün bir disiplinle yapmanız, eğer kendinize dair bir katılım sözünüz varsa, bunu ancak böyle anlamlı ve iddialı bir biçimde gerçekleştirmeniz gerekir.

Düşmanını küçük görmeyenler, düşmanını yenme gereğine inananlar, yaşamın sıkıntısını, yaşamın kabul edilemez niteliğini kavrayıp da bunun yerine yaşamaktan umut kesmeyenler, doğru, güzel ve başarılı bir yaşamın tutkusunu esas alanlar; zorluklarımız ne olursa olsun, engeller ne kadar fazla olursa olsun, bu söylenen çerçeve dahilinde kendilerine bir hedef ve uygulama gücü vermekten çekinmezler, geri kalmazlar. Bireysel hedeflerle, çeşitli iç sorularla kendini uğraştıranlar, ortamımızdaki zorluklara dayanamazlar ve problem olmaktan da kendilerini kurtaramazlar. Şu anda genelde yaşanan durum budur.

Büyük davalara kalkışlar, basit iç sorunları, hele hele davaya büyük tutkularla, düşüncelerle bağlanmamayı kabul etmez. Zaten maddi teşviklerle, bazı keyfi tutumlara pirim vermekle de böylesine büyük davaların kenarından bile geçilmez. Tam tersine bu tutumlar gün be gün ona ters düşmeye ve ihanet etmeye götürür. Bireysel rahatlıkla, bazı özlemlerine tatmin yolları aramakla büyük davalara ancak ihanet edilir, ters düşülür ve oynanır.

Size bu anlamda kendi tecrübelerimi çok açıkça gösteriyorum. Dava adamlarının nasıl şekillendirilmesi gerektiğini, büyük bir önemle ve bizim için büyük görevlerin başında gelen, bütün hazırlıkların özünde yer alan en belirleyici bir çalışma olarak göstereceğiz. Eğer gücünüz varsa, yoldaşlıkta bir iddianız varsa, bunların hem gereklerine hazır olmaktan hem de bütün sonuçlarına katlanma kararlılığını göstermek ve gereklerini yapmaktan çekinmeyeceksiniz. Gençliğiniz, yiğitliğiniz bu anlamda kendisini göstermelidir. PKK'nin kendisi budur.

Benim görebildiğim bazı hususlar var. İster aile, ister düzen altında şekillenmiş olsun veya bir kendini bilmez gibi kendi kendini tanınamaz hale getirsin, kişilikler şu anda hiçbir halkta görülmemiş bir sorumsuzluğu yaşıyor. Amaçtan kopukluğu, kendini kandırmayı; bir türlü otoriteye, hakim olmaya kendini layık görmemeyi ve böylece de bir zavallılıktan kurtulmamayı önemli oranda yaşıyorlar. Bizim saflarımıza gelenler, PKK'de bu temelde bir kadrolaşmayı esas alanlar, artık anlama işinde tutarlılığı, dürüstlüğü ve vicdanlılığı yakalamak zorundadırlar. Kendimi bildim bileli en esef ettiğim durum, kendine hiç dikkat etmeden, gerçek özelliklerini tanımadan, çok bayat, çok düşküncü, kocakarıca, sorunlarını uluorta yere sermek ve kendisini yığılmış, bitmiş birisi gibi göstermek, son derece şikayetçi halini her düzeyde, her yönüyle yansıtmayı marifet bilmektir. Aslında bu konular biraz da edebiyatın konularıdır. Fakat hepiniz buna bayılıyorsunuz, kim kendini ne kadar dertli, şikayetçi, zorda gibi gösterirse, en iyi politikayı yaptığını sanıyor. Olmuyor, olmayacakmış gibi bir ruh halini ne kadar sergilerse, yaptığını o kadar marifet sayıyor. Açık söyleyeyim, ben

daha on yaşında bu tutumlardan nefret ederek insanlardan uzaklaştım ve seçkince bir yol arayışına girdim. Bununla beni aldatmak, bununla beni oyalamak, bununla beni etkilemek imkansızdır. Önderlik gerçeğinde en yalın bilinmesi gereken bir husus da budur. PKK'yi bugüne kadar getiren de bu tutumdur. İşinize geliyorsa derdiniz, şikayetiniz fazlaysa Marko Paşaya gidin diyelim. Yok, yüksek çözüme ulaşmak istiyorsanız, bunun birinci şartı, anlama işinde ciddiyet ve bunu pratik yaşamda hakim kılmada dirayet göstermektir.

(...)

Şimdi yavaş yavaş herkes “Önderlik otoritesinin etkisi” diyor. Olabilir ve bu zaten büyük bir savaştır. Dostla, düşmanla parti içinde ve dışında kıyasıya bir mücadeleyi de yürütüyorum. Sizin iyi niyetinizi göz önüne getirerek söylüyorum, tercihinizi kesinlikle yerinde ve ertelemeksizin yapın. Politikayla hiç oynanmaz, hele bizde politika ateşten bir gömlektir. O çok sevdiğiniz otorite, çok sevdiğiniz etki, komutanlığın şu-bu özelliği ateşten gömlektir, sırta geçirilmez. Onu sırtına geçirenler, onun kızgın bir zırh olduğunu ve onu sadece amansız savaşmakla bazı düşman darbelerinden korunmak için, düşmanı vurmak için giydiklerini bilmek zorundadırlar. Yoksa deliler bile bu gömleği giyemez. Bunu mutlaka anlamalısınız.

PKK'nin savaş gömleğini giymek yakıcıdır. Eskiden bir zırhtı, şimdi kurşun geçirmez gömlekler diyorlar, ancak bunlar şeklidir, PKK gömleği farklıdır. Ama bizdeki daha yakıcıdır, daha ağırdır. Onu giymek, yalnız şövalye savaşlarında veya bazı kurşunlara karşı kendini korumak için değildir. PKK gömleği tufan gibi, sağanak gibi her taraftan akan bütün saldırı araçlarına, ideolojik-politik saldırıya -ki, teknik bunun çok az bir kısmıdır- karşı kendini koruma zırhıdır. Onu giymeseniz, mümkün değil bir gün dayanamazsınız, eğer giyerseniz de ağırlığı vardır ve şiddetli savaşıacaksınız. Eskinin şövalye savaşlarını göz önüne getirin, ufak bir açık bulduklarında nasıl zırha saplıyorlardıysa; sizin de PKK gömleğinde ufak bir yırtığımız, lime lime olmanıza yol açar. Bunun için ideolojik zırh, politik zırh, askeri zırh diyoruz.

PKK'nin kimliğini, kişiliğini kendine yakıştıranlar, eğer bu işi çocuk oyuncuğu olarak görmüyorlarsa -ki, biliyorsunuz yapay çocuk oyuncakları da hazırlanmıştır- çocuk oyuncaklarına benzer bir giyinmeyi esas almamışlarsa, PKK'nin komutanlık ve Önderlik gömleğinin çok yakıcı olduğunu bilmelidirler. Bana öyle geliyor ki, sizler bunu daha çok çocukça, piyasada nasıl ki yapma tabancalar ve yapay savaş oyunu aletleri varsa, onlara özenir gibi kullanıyorsunuz. Bu feci bir şey ve sonuçları gün be gün yakıcılaşmaktadır. Ortaçağların o şövalye savaşlarını bile geride bırakan, hem de bireysel inisiyatifle de yürütülen bir savaşçılığı esas aldığımızı kesinlikle bilmeniz gerekir.

Bizde zorlama yoktur. Savaşçı, hatta komutan olmak istiyorsunuz, ama onun da gerçeğine akıl erdirmek gerekiyor. Yoksa biçilirsiniz. “Ne de olsa Kürt'üz, şimdiye kadar hiç tecrübemiz yok, ilk etapta böyle olması kaçınılmazdır” diyeceksiniz, ancak düşman da ilk etapta yerle bir ediyor. Geçen gün gördünüz, sözde politikayı legal düzeyde yürüten bir yurtsever, parti kongresinde, büyük ihtimalle Türk polisinin oldukça iyi planlanmış bir provokasyonuna engel olmak şurada kalsın, ona ardına kadar fırsat sunmaktan kendini alıkoyamadı. Kaldı ki düşman açısından bu o kadar önemli olmadığı için, üzerine fazla gitmedi, ama tehlike şöyle sırtıyordu; “bir anda kapalı spor salonunun her tarafını sarmalıydık tek bir kişiyi sağlam bırakmamalıydık” dediler. Bunu eski bir savcı söylüyor. Bu bir devlettir. Birileri orayı yakabilir, hepsini katledebilirdi, ama zamanı ve yeri uygun değildi. “Sen misin biraz muğlak kalan, devlet çizgisine gelemeyen, hele gelin içeri” dediler. Çoğunu içeri aldılar, akıl verecekler. Burada politika yapmanın yolu devlet çizgisine gelmekten geçer. Buna karşı daha fazla direnenleri “bak böyle yaparız” diye tehdit ettiler.

Bizim parti meclisimiz olsun, kadrolarımız olsun, bunu anlamaktan bile uzaktırlar. Yıllar, aylar geçecek, belki biraz kafaları olageleni, yapılmak isteneni anlayacaktır. Böyle pratik politika olmaz. Bu, kendilerini lokum gibi sunmaktır. Aynı zamanda bunu “legal kurumlarda rahat yaşanır, yeni bir kadro tipi oluşuyor, burada bayağı bürokratik biçimde yaşamak da mümkünmüş” diyenlere; PKK içinde yaşamı böyle yorumlayanlara söylüyorum. Bu tutumlar kendi kendini aldatmaktır ve hiçbir zaman buna fırsat verilmez. Anlamıyorlar, çünkü anlamak büyük bir iştir, büyük çaba ister.

Her zaman söylediğim gibi, en büyük devrim anlama devrimidir. Siyaset; bir halkın, bir ulusun, bir sınıfın, hatta bir partinin hayati değerler konusunda en yoğunlaşmış ve her an harekete geçirmeye hazır olduğu düşünce yoğunluğudur; ifade ve hitap gücüdür. Buna iddianız yoksa, kendinizi tehlikeye bulaştırmayın.

Önderlik gerçeği deyip duruyorsunuz, burada inanılmaz bir çelişki var. Hiç kimse bize öğretmediği halde, bütünüyle yaşamdan öğrendiğimiz, hatta herkesin de şaşırtmaya, kandırmaya çalıştığı bir Önderlik gerçeğine rağmen, her türlü tehlikeyle karışık bir biçimde bizim buraya kadar yol almamızın size göre hiçbir öğretici değeri yok! Halbuki bu bir gerçekliktir, yaşandı, savaşıldı ve buraya gelindi. Ancak bunun derslerini bile doğru dürüst almaya yanaşmıyorsunuz. Yine eski çocuk oyunlarına, eski ailecilik, eski toplumsal düşkünlük oyunlarına devam ediyorsunuz. Böyle devam ederseniz, kendi adınıza yazık olur. Kimseyi ucuz etkilemek istemem, ben tüm insani ilişkilerimde önce yüce ve doğru öğretilerle işe başladım. Hiç kimseye ahbap-çavuşça davranmadım, yüksek düşünce ve duyguları esas almayan bir yaklaşıma tenezzül bile etmedim. Bunu bozanlar, bunu tersine çevirenler ben değil, sizler oldunuz. İnanılmaz ölçüde fitne-fesattan tutalım, olayları çok dar çıkarlarına alet etme daha çok sizin yaklaşımlarınızda gözüküyor.

Güç yetirmeyi bir kişilik özelliği olarak anlatıyorsunuz. Ben de size diyorum ki o, kölelikle bağlantılıdır. Köleliği dillendirmek kişiliğinizde sürekli zayıflığı yansıtmaktadır. Bırakalım düşmana karşı durmayı, kendinizin nasıl iyi bir köle olduğunuzu izah etmekle meşgulsünüz. Köleliğini iyi izah etmek, hal ve hareketlerle yansıtmak soylu bir davranış olmaz ve bir kurtuluş eylemi olarak değerlendirilmez. Düzen sizi bol bol şikayet etmeye, kendini yere atmaya, işleri tıkatmaya, boş işlerle uğraşmaya, komploculuk yapmaya, kendini aldatmaya ve ağlayıp sızlamaya alıştırmış. Zaten bizim toplumumuz bu konuda birincidir ve bu toplumsal gerçekliği parti içine yansıtmaya da biraz böyle oluyor. Fakat bütün bunlar yüce öğreti ve davranış seçkinliği anlamına gelen Önderlik gerçeğine aykırıdır. Çünkü sapkınlığı ve münafıklığı ifade eder.

Politika Ustahlık Tavrı İçinde Olmayı Gerektirir

Politika için boşuna “siyaset meydanı” dememişler. Politikanın diğeri bir adı da idam meydanıdır. Eskiden siyaset meydanları açılırken, diğeri bir ucunda da darağaçları vardı. Siyasette idam çok yaygındı. Siyasete adım atan, bir gözıyla de sürekli katlin sallanan direğinde kendini görmelidir ve bu işe öyle atılmalıdır. Ben de öyle gördüm. Benim yüreğim darağacına veya zindana, o sizin yaşadığınız işkencelere fazla dayanmaz, bu konuda da inanılmaz bir çelişkiyi yaşarım. Hem siyasete adım atıyorum hem de onun darağacında sallanma dehşetini duyuyorum. Bu diyalektik birliktelik beni müthiş bir çalışmaya; o sehpaye, sizin kolay gidiş dediğiniz olaya boynumun takılmaması için inanılmaz bir süratle çalışmalarında pratik tempoyu göstermeye götürdü.

Siyaset idam meydanıdır. Tarihimizde bütün isyanların önde gelenlerinin boyunlarının çok kısa süre sonra ipe geçirilerek Diyarbakır’da, Elazığ’da sahnelendiğini bilmeyenimiz yoktur. Hele başka hakların katliamlarına bakın; bu konuda sehpaların öyküsü korkunçtur. Bunun dışında kör kuyulara, mağaralara, akarsu yataklarına doldurulmak; bütün bunlar isyana kalkıştığınızda, siyasete başladığınızda sizin bir an bile gözünüzü esirgemeyeceğiniz, bakmaktan geri durmayacağınız hayat sahnesi olarak yerini almalıdır.

Sanıyorum bir de bunu inkar ediyor veya gördüğünüzde dayanamayıp düşüyorsunuz. İdam ve darağacından korkmayın, ama onun her an sallandığını da göz ardı etmeyin. Bu ikisini bir arada tutturursanız siyaset yapabilir ve en küçük bir hatayı bile yapmama gereğini kendinize kabul ettirebilirsiniz. Tabii bunun için yaşama büyük saygı duymak ve yaşamın darağacında boğulmamasına çok dikkat etmek gerekiyor. Yaşamın zindanda çürümemesine, yaşamın dağ başında çürümemesine dair büyük duyarlılık gerekiyor. Dağdaki adam da kendini çürütmekle ve ölüme terk etmekle aslında idamı çoktan benimsemiş oluyor. Bütün bunlar PKK olayında tehlikelidir ve sonuç vermez.

Belki çoğunuz, “bu iş bize göre değil” diyebilirsiniz. Hatta ben tam değerlendiremiyorum, siz tehlikeleri benden daha fazla yaşadınız, bir çokları gibi zindan yaşayamam, beni öldürseniz de sizin gibi dağda yaşayamam, ama buna rağmen tehlikelerin büyüklüğünü iliklerime kadar duyuyorum. Bu tehlikeler beni müthiş bir tarz inceliğine, müthiş bir tempoya götürüyor. Beni yönlendiren başka temel etkenler nedir, yücelerdeki sesler midir? Evet, halkımızın dayanılmaz acıları da bunda rol oynuyor. Yine bireysel olarak başarılı olmanın tutkuları da rol oynar. Ama esasta düşmanın dayattığı katliamın tehlikesini kendim için de, halk için de boşa çıkarmakla uğraştım. Çünkü en büyük tehlike, katliam tehlikesidir. Bunu boşa çıkaramayan hiçbir şeyi engelleyemez ve yaşamın hiçbir değerine saygılı olamaz.

Benim siyaset yapmam, katliamı durdurma hareketidir. PKK Önderlik gerçeğini mi anlamak istiyorsunuz, bunun adı çok kapsamlı bir katliamın nasıl durdurulacağıdır; ideolojik, örgütsel, eylemsel ve ruhsal katliamı durdurmaktır. Başka türlü beni anlamak ve benimle birlikte yol almak da mümkün değildir. Çünkü bilimsel tespiti göre geçerli olan rejimin adı, katliam rejimidir. Bunlar benim vahilerim değil. Bilimsel alanda objektif değerlendirmeyi esas alanlar da bunu tespit ediyor. Biraz toplumsal bilimleri, siyasal bilimleri ve ruh bilimini esas alanlar bunu kabul ediyor.

O halde, eğer bu işte iddialıysanız, katliam sürecinin durdurucu, önleyici ve giderek kurtarıcı devrimcileri ve militanları olmayı peşinen kabul edeceksiniz. Eğer bu kabul ediş doğruysa, o zaman çalışma tarzınızın ve temponuzun nasıl seyretmek durumunda olduğunu da kararlaştırmalısınız. Hiç birinizin yükü benimki kadar ağır olamaz, ama bende en küçük bir şikayet ve yapamam-edemem havası da yoktur. Her an bıçak sırtında, sırat köprüsünde yürüyorum. Politika yapmanın sırat köprüsünden geçmekten ibaret olduğunu dost-düşman herkes biliyor. Ama buna rağmen, ağlamadan-sızlamadan yolumda yürüyorum. Belki bu ahım-şahım bir yürüyüş değil, ama yine de oldukça etkileyici bir yürüyüştür. Ne kadar beğenmeseniz de, şu anda herkesin çalışmasını az-çok belirleyen benim yürüyüşümdür. Günlük yaşamın sadece Kürdistan gerçeğinde değil, bölge gerçeğinde, hatta uluslararası gerçeklikte de en etkileyici ve karşısında duranların sonuna kadar tedbir aldıkları kişiyim. Buna rağmen bana bu dayanma gücünü veren nedir? Benim de amaçlara bağlılığım, çalışma tarzıma ve yaşama bağlılığım var. Bazı iddialarım ve tutkularım var. Bunları gerçekçi değerlendiriyorum ve bu beni ayakta tutuyor. Bunun için kendimi çok iyi ayarladım. Örneğin duygu ve düşüncelerimi, en önemlisi de emeğimi ve çabamı çok incelikli, ölçüsünü iyi ayarlayan bir düzeye getirdim.

Örneğin, burada bir küp su olduğunu ve bu suyla bir yıl geçineceksin denildiğini varsayalım. Tabii bunu kimse söylememiştir, ama ben hissederim. Bu suyu ben bir yıl idare edeceğim, onu hissetmem, bilmem gerekiyor. Çünkü bilmezlik beni susuzluktan boğulmaya götürecektir. Bu yetmez, bir de bu suyun nasıl kullanılacağı sorunu var. Çok susamış birisiyim diyelim, bu suyu bir kaldırıpta içmem gerekebilir ve bu sadece bir-iki günü kurtarabilir, bir böyle değerlendirilirdi olacak. Dayanamadım, sizin gibi suyu gördüm ve kendimi kontrol edemeyerek kafama dikip suyu sonuna kadar içtim... Sizin eylemcilik tarzınız bana bunu anlatıyor. Kanınızı veriş tarzınız veya bir parti değerini özümseyiş tarzınız buna benziyor. Oysa benim için farklıdır. Onunla nasıl bir yıl idare edebileceğim? Öncelikle onu kabul etmem gerekir, irademin bunu kabul etmesi gerekiyor. Bu yetmiyor, bir de damla damla taktiğini kullanmam gerekiyor. Midemi tam kurutmayacak, yani ölüm sınırında olmayacak tarzda, bu sınırı düşmeyecek kadar damla konduracağım, ama aynı zamanda zamana yayacağım, hatta bunu damlaların büyüklüğünü de belirleyerek yapacağım. Damlanın çapı bir santim olursa beni altı ay idare eder, yarım santim olursa bir yıl idare eder, o zaman yarım santimi esas alıp damlayı yutacağım.

Diyeceksiniz ki, “yaşamın böyle incelikleri mi olur, kim buna tahammül eder?” İşte bu sizin tarzınızdır. Benim tarzıma göre ise bu duruma müthiş tahammül edilir, hatta bundan zevk alınır. Ben yaşamı böyle ele alıyorum. Benim yaşam felsefem böyledir. Size hazır bir ülkeyi versek, eminim ki kısa bir sürede onu peşkeş çekersiniz. Veya mideniz o kadar kurumuş, kendinizi kötü şeylerle, içkiyle o kadar uyuşturmuşsunuz ki, sizi sağlığınıza kavuşturacak bir ilacı bile alamazsınız. İmkanlar az değil, kendinizi besleyecek değerler fazlasıyla var. Fakat bunları kullanma tarzınız felaketle sonuçlanıyor. Bu felaketler sizin oldukça hastalıklı kişiliklerinizden kaynaklanıyor. Doğru dürüst kim kan dökmeyi

biliyor, doğru dürüst kim acılarla savaşıyor, doğru dürüst kim hasret gidermenin yollarını biliyor? Bunların hepsi çok tehlikeli ve bitirici tarzda oluyor. Ve bu da kaybetmedir.

Anlayamadığım diğer bir nokta da şu; şimdiye kadar politikayı neden bu temelde anlayamadınız? Önderlik diyorsunuz, uğruna böyle zorluklara katlanıyorsunuz, ama onun özünün bu olduğunu neden kavramaya yanaşmıyorsunuz? “Ölüme varız, ama doğru tarzına yokuz” diyorsunuz, bu ne biçim anlayış, ne biçim kişiliktir, şaşıyorum. Bu çelişkiyi çözmek gerekir. Kendi kendini dağıtarak, kendi kendini çeşitli kılıflara, tutum ve davranışlara iterek bu çelişki çözümlenemez. Bu, tam bir ustalıklı savaş işine; ideolojik savaş, politik savaş, örgütsel savaş, ruhsal savaş, en son askeri savaşa bağlanmayla olur. Özellikle askeri savaşa girdin mi, müthiş olacaksın. Askeri savaşa gidecek militan, benim deyişimle tam bir fırtına gibidir, hatta fırtına tanrısı gibidir. Başka türlü savaş meydanına inilmemelidir. Bunu savaş kurdu, savaş tilkisi, savaş aslanı, savaş şahini gibi kelimelerle bazen size örneklendirmek istiyoruz.

Doğru dürüst iki kelime konuşamıyor, doğru dürüst bir örgütsel sorunu halledemiyor, doğru dürüst siyasi duyarlılıktan haberi yok, ama “eylem adamıymış”, “silah kullanıyormuş”, benim aklım bunu almıyor. Bizim atalarımız tarih boyunca hep bu tarzda isyan ettiler, bir çok halk da böyle yaptı, ancak hepsi feci bir biçimde katledildiler. Bizim tarihimiz bu konuda çok çarpıcı örneklerle doludur. Önderlerimiz, yürekler acısı bir biçimde ya teslim oldular ya darağacında can verdiler ya da kaçıp bir daha bu sorunla asla ilgilenmediler. Biz ilk defa bunu çözüyor ve doğruyu vermeye çalışıyoruz. Bu çok gerekli. Çünkü bunu yapmazsak, istediğin kadar serhıldan yap, istediğin kadar gerillacılık yap, istediğin kadar çeşitli alanlarda faaliyetlerde bulun, bütün bu işler hiçbir anlam ifade etmez, er-geç hepsi yenilmeye mahkumdur. Bunu ben değil, yaşam gerçeği, düşmanın egemenlik kurma tarzı yapıyor. Ben ise bunu çözmeye ve aşmaya çalışıyorum. Bıkmadan usanmadan bu işin peşindeyiz. Yine siz bir konuyu bile doğru özümsemeye güç yetiremiyorsanız, o zaman nerede kaldı önderlik, militanlık, komutanlık. Çoğunuz ya sağ ya sol sapmayla kendini aldatarak; ya üstten uçacağına, ya dipten kıvırtacağına sanarak bu sorunları aşacağınıza sanıyorsunuz. Bunların hepsi kandırmacıdır ve böyle olmaz. Üzüldüğüm nokta budur. Mücadeleye binlerce kişiyi hazırladım, ancak bütün özverilerime rağmen hiç birisi benim tarzımı yakalayamadı. Bu konuda ne bahaneler ileri sürerseniz sürün, halen en temel sorun budur. Eğer beni esas alıyorsanız veya “bu Önderlik gerçeğiyle bu iş olacaktır” diyorsanız, artık bunun lafazanlık düzeyini aşıp özüne inme gücünü göstermeniz, böyle bir gücü sergilemeniz gerekir.

Dikkat ederseniz, lokum gibi politika yapma imkanını sunuyorum ancak karşımdakiler fazla anlayışa gelemiyor. Örneğin, milyonların huzurunda diğer sol güçlere de bunu söyledik, fakat fanatikler gibi kendi takımını bana dayatmayı marifet biliyorlar. Aklıma gelen, bunlara artık politik fanatikler demek oldu. Nasıl Fenerbahçe, Beşiktaş fanatikleri varsa, bunlar da Türkiye’de sol politik fanatiklerdir. Bununla takım kurtarılmaz. Bir sporda bile fanatizmle başarı sağlanmaz. Kaldı ki, her türlü fanatizm tehlikelidir. Bunu biraz kendi gerçeğinizde de görmeniz gerekir. Fanatikçe kendine sevdalanarak anlama işini bile sağlayamazsınız. Benim bildiğim politika, kesin ve doğruya çok yakın anlamayı ve son derece soğukkanlı olmak kadar, ustalıklı tavır içinde olmayı şart kılar. Her zaman tetikte olmayı ve kendini çok sağlam bir üslupla ifade etmeyi şart kılar. Bu dar, adına duygusallık dediğiniz yüzeysel yaklaşımın, sübjektivizmin hiçbir biçimi sizi sağlıklı bir politik görüş açısına ulaştırılamaz.

Politika sanatının zor olduğunu herkes söyler. Bize de bu sanat gereklidir. Ve bu sanatın zorluklarını bilerek yaklaşım göstereceğiz. Politikanın gereklerini dışlamakla fazla bir iş yapamazsınız. Geldiğiniz düzen okulları var. Bunlar sizi baştan çıkararak ihanet okullarıdır. Orada halkların özgür politikası değil, kölelik öğretilir. Orada her türlü kusurlu davranış, çirkinlik tarzı olarak, tavır olarak yansıtılır ve benimsetilir. Diliniz bile kekemedir, size hitap diye bir şey vermezler. Zaten bunun için her şeyiniz bana batıyor. Çünkü biliyorum ki, bütün duygu ve davranışlarınız düşman okullarında şekillenmiş. Ben de kendimi düşmana karşı mücadeleye ve halkların çıkarlarına göre şekillendirdiğim için, aleyhte olan her şey bana batar ve bunu hemen anlarım. Yine doğru olanı da hızla kavrar ve özümserim. Önderlik bir de bunun duyurgasıdır*, bunun hassas zeminidir. Bir kişilik ki, düşman etkilerini anı anına anlamıyor, acı duymuyor, tepkisini geliştirmiyor, doğru olanı da anı anına duymuyor ve özümsemiyorsa, o yalandır, o duyarsızdır. Dolayısıyla önder militan olamaz. Size bu konuda kendi deneyimlerimden de örnek veriyorum. Eğer içinizde ciddi bir biçimde “Başkan gibi olmak istiyorum” diyen varsa, size bravo derim. İçinizde böyle kişiler varsa, her gün onların hizmetindeyim, hiç sıkılmadan onlara hizmet ederim. Ama artık kendimi kandırılmış gibi hissediyor veya sizin kendinizi kandırdığınızı ve zorluklarınızı görüyorum ki, kendi adıma değil, sizler adına zorlanmamak, öfkelenmemek mümkün değil.

Tutumlarımızda müthiş bir tekrar var ve bunun inadı, bahaneleri çok yaygın. Bu kadar ciltler dolusu kitabı, neredeyse her ay bir kitap yazdırmayı istemezdim. Eskiden hiç düşünmüyordum, hatta bir manifesto bile bana yeterli geliyordu, ama şimdi bakıyorum ki, halen de yeterli değil. Hiçbir hareketin önderliği böyle yazmadı ve böyle konuşmadı. Ama ben kendimi buna mecbur hissediyorum. Çünkü siz, adeta bırak bu iş nereden koparsa kopsun, biterse bitsin diyorsunuz. Bende ise bu iş böyle bitmemeli inadı var. İşte bu, büyük çekişmeye ve benim özgün tarzıma yol açtı. Sonuçta ne siz benden kolay kurtulabilirsiniz, ne de ben sizden. Ben kendimi az-çok yürüteceğim, ancak sizin kendinizi yürütmeniz çok zor. Kaçarsınız bir türlü, dayanamazsınız bir türlü, savaşsınız bir türlü, savaşmazsınız bir türlü. Çünkü siz işin gereklerine anlam vermediniz. Öğretiyi ve uygulamayı tüm ciddiyetiyle esas almadınız. Sizin en temel çelişkiniz buydu.

Açık söyleyeyim; benim de bir sabrım var, ben bildiğinizin de çok dışında iş yapma ustasıyım. Sıradan işlere hassasiyetim kadar, tarihi işlerden kutsal işlere kadar hepsiyle ilgilenirim. Kendimi böyle bir kişilik olarak şekillendirdim. İnsan ilişkilerinde çok özgün bir durumdayım ve yaşadıkça alt edilmem imkansızdır. Benim sanatımın en anlamazı etkileme, yine en iflah olmazı da adam etme gücü var. Yine bu konuda insan etkilenmesi de çok gelişmiş. Tabii

* Dış dünyayı, olup biteni algılama yetisi.

siz bu sanatın kenarından bile geçmiyorsunuz. Fakat Önderlik böyledir. Zavallı köylü babamın bile tenezzül etmediği, yapmadığı, aklından bile geçirmedeği bütün işlerin ustasıydım. Her el attığım işte en iyisini ortaya çıkarıyordum. Bu kapsamı şimdi politika ve savaş tarzı haline getirdim.

Nedir bu içerik, nedir bu olup bitenler? İşte bunlar sizin en fazla öğrenmeniz gereken hususlardır. Çünkü Önderlik öğretisi PKK Önderlik öğretisidir; PKK bu anlamda ordu öğretisidir. “Başka kitaplar da böyleydi, ben de bir şeyler öğrenmişim, çabaladım ve aslında savaşıklıkta da kendimi yaşattım” demeniz, hiçbir şeyi ifade etmez. Çünkü bütün bunlar denenmiş ve hepsi de yenilmiştir. Bu ülkede halen yenilmeyen ve iş yapan sadece benim tarzımdır. Bunu yalnız sizlere değil, sol ve İslami güçlere de söylüyorum. Hepsisi de bu temelde yararlanmaya çalışıyorlar. Düşman bile bu temelde kendini yeniden şekillendirmek istiyor. Bunu yapmak hakkıdır ve yapar da. O zaman sizlerin de kendinizi aşarak, savaş içinde bizimle birlikte yol almayı bilmeniz, yine buna güç yetirmeniz gerekiyor.

Yine bizde zorakilik yoktur, gönüllülük esastır, ama bu her türlü zorakilerden daha zor bir katılımdır. Çünkü moral ve manevi değeri çok yüksektir. Belki zorla kabul edilebilir, zorla kendinizi kandırabilirsiniz, ama bizim büyük moral ve manevi değerlerimizle çelişmek, ona karşı durmak veya onun gereklerini yerine getirmemek, bu işten hiçbir şey anlamamaktır. Bu da sonuçta savaş olduğu için kendini kandırmak, en kötüsü de kaybetmektir. Zaten zorlamayla da bir şey öğretemeyiz. Bu öğretme işi tutkuyla olur. Ben bu işle ne kadar ilgiliyseniz, siz genç olduğunuz için daha fazla tutkulu, azimli ve istekli yaklaşacaksınız.

28 Haziran 1996

PKK'YE DOĞRU KATILIM DİRİLTİCİ VE KURTULUŞÇU MİLİTANLIKTAKİ KARARLAŞMADIR

Kadro ve yönetim sorunu öneminden hiçbir şey yitirmeden, hatta daha da ağırlaşarak devam ediyor. Önderlik gerçeğinde en temel sorun, ana kadro yapımızın bize yaşattığı büyük boşa çıkarma ve bir tasfiye gücü olmaktan kendini kurtaramamasıdır. Sorunun bu kadar ağırlaşmasını ne bekliyorduk, ne hak etmiştik, ne de bunun anlamlı bir yanı vardır. En büyük çalışmayı kadro gelişimine ayırdığımız halde, en büyük sorunu ve bundan kaynaklanan en büyük olumsuzlukları da kadroda görüyoruz. Acaba çok ilgilendiğimiz için mi böyle oluyor? Hatayı nerede yaptık?

Devrimimizin bu en can alıcı döneminde, pek de haklı bir gerekçesi olmadığı halde bu sorunu halen bu kadar ağırlaştırmak ne anlama geliyor, hangi gerekçelerle izah edilebilir? Eğitime sınırsız bir güçle karşılık verdik. İmkan-olanaklar çalışmak isteyen her kadro için, yine bir devrim için ne kadar gerekliyse fazlasıyla verilmiştir. Ama buna rağmen PKK bünyesindeki kadro, işleri adeta çığırından çıkarıyor, boşa çıkarıyor; hatta denilebilir ki, düşmanın psikolojik savaş uzmanlarının bilinçli saptırmalarının yol açamayacağı saptırmaları, olumsuzlukları gerçekleştiriyor.

Düşmanı ele alırsak, onu bin defa yenebilir ve istediğimiz noktaya getirebiliriz. Ama maalesef bu kadar olumlu yaklaşımlara rağmen sizi o uygun noktaya getiremiyoruz. Tabii bunun nedeni anlaşılmas da değildir. Kesinlikle Önderliksel, partisel savaşımın gereklerine kendini katmama, tam tersine Önderliksel gelişmenin veya bu temelde partileşmenin imkan-olanaklarını kendi bireysel açlığını, yoksulluğunu gidermek için bireyci ve çok gözü kara bir biçimde gasp edici bir tarzda kullanma, ancak usta hırsızlara yaraşır bir biçimde örgüt hırsızları, yetki hırsızları, siyasi hırsızlar haline gelme durumu yaşanmaktadır. Bunun diğer bir biçimi bu sefer tam tersine, emeklerinin sonuçlarıyla hiç ilgilenmeyen en geri bir hamalın pratiğini sergileyerek, partileşmenin birinci sorununun değerlerin korunması gerçeği olduğunu bir tarafa itip en iddiasız, en ölgün, en yaramaz bir katılımı partiye dayatmış olmalarıdır. Bu da partiye yapılabilecek en büyük kötülük oluyor. Ama ne yazık ki, bu durum oldukça açığa çıkartılmasına rağmen hiç kimse sahiplenmiyor ve çok ikiyüzlü, bir kaç yüzlü kişilik yaklaşımlarıyla “bu ben değilim, bu hep başkası için söyleniyor” deyip işin içinden tam bir köylü kurnazlığıyla sıyrılmayı herkes politika sanıyor.

Sıkı bir eğitime gelmemek, kendine cesur yaklaşmamak, mütevazı olamamak, anlayışta dürüst olmamak ve tabii yeterince karar gücü, iddia ve ihtirası bununla bağlantılı bulmamak; hayal, azim, irade sahibi olmamak, onun yerine çok darmadağın, aslında bir çok yönüyle çürük, systemsiz, iddiasız, yitik kişi özelliklerini örgüt imkanlarıyla yaşatabileceği kadar yaşatmanın ilginç veya kendine göre savaşını vermek... Sizin resminizi ancak tüm bunlarla çizebiliriz. Fakat resimleri böyle çizmek yetmiyor. Bu resmi param parça etmek, yerle bir etmek gerekir. Şu anda vardığım en önemli sonuç budur. Beni boşa çıkaran ne düşmandır, ne halktır, ne sıradan savaşıdır; merkezimiz başta olmak üzere, tamamen gövde kadrodur. Şu anda en büyük tehlike bunlardan geliyor.

İnanılır bir şey değil, şimdi bunları ne yapsak? Aslında diğer tarihi örneklerde bu tür durumlar bir kaç biçimde sonuçlanırlar. Kaba bir hizip savaşıyla çıkan her türlü yöntemle diğerlerini bastırır, tasfiye eder ya da örgütler kendi kendine dağılır. Bu yaklaşımın başka bir sonuç vermesi beklenemez. Sizin bu kadro yaklaşımıyla beklediğiniz, örneklerle de ortaya çıktığı gibi birilerinin bastırılıp diğerlerinin tasfiye edilmesi, büyük bir kısmının ise kendi kendini tasfiye etmesidir.

Yönetim gerçekliğine bakın. PKK'nin bütün tarihi deneyimlerini -ki, hepsi belgelidir- kendi kendinize izah etmeye çalışın, göreceksiniz ki gerçeğiniz böyledir. Tabii bunun toplumsal kökenleri çok açıktır, siyasi hedefleri ve sonuçları yine rahatlıkla tespit edilebilir, ama çok tehlikelidir. Bununla olsa olsa düşman için mükemmel bir yenilgi zemini olunur.

Düşmanın beşinci kolu gibi objektif ajanı olarak hareket edilir ve bu toplumsal gerçekliğimizin en kötü bir biçimde yansıtılması, sömürgecilik statüsüne mükemmel uygulanmasıdır. Son yıllardaki çabalarımızın temelinde bu tehlikeyi görüp gidermek yatıyor. Bu büyük çabaları boşuna sergilemiyoruz. Bütün pratiklerinizde ve günlük yaşam yaklaşımlarınızda görüldüğü üzere o kadar sığsınız ki, sanki iflah olmaz bir hastalığa tutulmuş gibi sorunlara daha da derinleştirerek karşılık veriyorsunuz. Bu durumlarınız karşısında hayretler içinde kalmamak mümkün değil.

Kesinlikle çocuklarla ilgilensem kısa bir süre içinde -deneyimler de var- hepsi mükemmel olurlar. Şu anda benim en arzuladığım şey, on-on beş yaş sınırlarında bir grupla ilgilenmektir. İnsan artık sizin gerçekliğinizden korkuyor. Bu kadar biktirici yaklaşımlar yetmiş yaşındaki insanlarda bile yoktur. Onlarla da mükemmel çalışılabilir. Tabii insan bunları dehşetle karşılamaktan kendini alamıyor. Neden bu yaşta böyle yaklaşımların sahibi oluyorsunuz? Gayet tabii bu yaşta bu biçimde siyasete katılış, en tehlikelisi oluyor. Çocuklar büyürken doğrulara, yaşam gereklerine sınımsız sarılırlar. Yaşlıların da büyük tecrübeleri vardır. Onlar da hayatın acımasız okulundan geçtikleri için yine doğru işlere yüksek değer biçerler. Bir kahveye bile, küçük bir yaşam imkanına bile büyük bir hürmetle, büyük bir saygıyla karşılık verirler. Bunların ikisi de sizde yok. Olmadığı için de en tehlikeli durumları yaşamaktan çekinmiyorsunuz.

Bu durumunuzu yaşam okulunu iyi geliştirerek, yine PKK ortamlarını yıllardır önünüze koyarak aşmak istedik. Ancak siz halen tehlikeli yaklaşımlarınızı sergiliyorsunuz, kendinizi çok kurnazca dayatmaktan çekinmiyorsunuz. Yaşam bunlara öğretir dedim. Bu kadar savaş veriliyor, ancak düşmanın bile düşünemeyeceği kadar komuta gerçekliğinde, ordulaşmada, yönetimin gerçekleştirilmesinde en ters durumlara düştüler, en inanılmazı buldular, dayattılar ve yaşattılar. En ucuz önderlik anlayışı, en terbiyesiz, en kaçırıcı, en kendini dayatıcı, sorunları en çok büyüten, çözen değil de tıkayan ve gittikçe bunda daha da kemikleşen bir gelişme ortaya çıkıyor. Şu anda en ezici kesim bu temelde karşımızdadır. Kendini bela yapmış, adeta “ben PKK’ye katıldım, kendimi de ortaya koydum, ama intikamımı da Önderlik gerçeğinden, dolayısıyla parti gerçeğinden böyle alıyorum” diyor. Son dönem geliştirmek istediğimiz sorgulama pratiğine baktığımızda, bu arkadaşların kişiliğinde bir intikam olayını görüyoruz. Ki, bunların hepsi dürüst. Çok tuhaf bir şey daha var, bu kişiler sözde ölümüne bize bağlı, hatta en çok bağlı gibi gözüküyor. Ama pratikleri Önderlikten, dolayısıyla da partiden intikam almaz. İnanılmaz bir şey. Bu duruma nasıl yol açabiliyorlar? Daha da genelleştirdiğimizde kadrolaştırma, PKK’nin Önderlik gerçeğinden intikam alma hareketine dönüşüyor. Tabii bunun altında erken iktidar tutkuları, kendini eğitememenin verdiği her türlü biçimsizlik, bireysellik, sınıf etkileri ve zorluklar yatmaktadır. Tüm bunlar kişilikte adeta en belalı tipi yaratmaktan öteye bir sonuç vermiyor.

Tarihi değerlere, devrimin başarıyı emreden hususlarına ilgi bile yok. Ancak bunu hiç birisi sorun dahi yapmıyor. Düşmana karşı bir karış ilerlesin veya bir darbe indirsinler, on tane darbeyi de bana indirsinler, ben buna da hazırım. Ancak bu da yok. Kesinlikle düşmana karşı yürüyüşleri ya intiharvari ya da en sağcı, kuyrukçu tarzdadır. Hiçbir yeniliği yaratmaya gelmiyorlar. Tarzları tamamen başarısızlık temelindedir, dağınıktır, sistemsizdir. Savaş hususunda başarı ufkuna kesinlikle sahip değildirlere. Kendilerini buna vermiyorlar, son derece tutucu, inkarcı ve umutsuzlar. Bu tutumlar gerçekten büyük tehlike yaratıyor. Kaldı ki, gerçekçi de değiller. Zorluklar olsaydı -ki, biz bunları da aşmak için bir çok imkan sunduk- anlaşılabilirdi, ancak en başarılı iş yapılacak yerlerde durumu daha da kötü bir halde dayatıyorlar. Kadro yetmezliği bu anlamda öyle sıradan bir yetmezlik olarak geçiştirilemez. Aslında askeri kurallara göre en ağır cezalandırılmayı gerektirir. Yetmezliği oportünizm olarak geliştirip bütün sorumsuzluklara gerekçe yapmak, bütün başarısızlıklara kılıf yapmak neredeyse sanat haline gelmiş. Bunlar, en basit bir sanat, en fazla elinizden gelen, ama hiçbir gelişme şansı olmayan yaklaşımlardır. Halbuki bu yaklaşımlar doğru değildir ve anında yerle bir etmek gerekir. Fakat işin tuhaf tarafı, bu konuda müthiş ittifak ve uzlaşma halinde olmanızdır. Ben bir taraftayım, hepimiz bir taraftasınız.

Birbirinizin dilinden öyle güzel anlıyorsunuz ki, bu dil de eski dildir, eski Kürt dili gerçeğidir. Aslında bu konuda da insan kendine şunu sormadan edemiyor; sizin üzerinize bu kadar gitmenin anlamı var mı, sizlerle bu kadar uğraşmak ne kadar akıllıca bir iştir? Gerçeği böyle olanlarla, önemli bir aşamayı böyle ele alanlarla neden böyle uğraşıyorum diye kendime soruyorum ve daha değişik yöntemleri neden bulamıyorum diye kendimi de zorluyorum. Sizin bir şeyleri itiraf etmeniz ve karar vermeniz gerekiyor. Bunu gerçekleştiremeyecek misiniz? Son derece kendini konuşturan bir gerçekliği geliştirmişsiniz.

Dostun da, düşmanın da iyi bildiği yükseliş gerçeklerimiz, siyasal irademiz, resmiyetimiz var. Artık bunu düşmanın bile dikkate aldığı bir noktaya getirirken, siz neden dikkate almayacaksınız? Bir yaratma eylemini, işin özünü yakalama çabasını neden gösteremeyeceksiniz? Şimdi sizinle bu kadar uğraşmamızın temel hedefi aslında budur. Kendi cevabınızı netleştirmeniz gerekiyor. Kendinize göstereceğiniz en iyi saygı da budur. “Ben neye varım, neyle uğraşıyorum, esas uğraşım ne olmalıdır” diye kendinize sormalısınız. Bu sorulara ertelemeksizin kesin bir cevap vermeniz gerekiyor. Açık söyleyeyim, bu yöntemle sizin kendinize yaptığınızı en değme düşman bile size yapamaz. Sizler derin bir yanılığın içindedir. Tarihin bu anlamlı dönemine büyük haksızlık yapıyor, çok büyük bir biçimsizlikle karşılık veriyorsunuz. Aslında bir yerde bunun bir şans olduğunun ve büyük önem vermek gerektiğinin farkındasınız. Ama bunu en edepsizce, en sorumsuzca, en başarısızca kendinize mal edebileceğinizi sanıyorsunuz. Bunun büyük duyarlılığını, büyük hassasiyetini kendinize egemen kılmadan, yeterli çabayı göstermeden -en kaba köylü gibi mi desem, en serseri lümpen kişilik gibi mi desem- imkanların içine dalarak onları ele geçireceğinizi sanıyorsunuz. Bu yaklaşım tarzınızla başarılı olamayacağınızı, bu işlerin böyle kolay mümkün olamayacağını görünce de müthiş tahripkar oluyor, neredeyse bir bölgeyi, ortamı yerle bir ediyorsunuz.

Onlarca yoldaşın şahadeti, çok önemli başarı imkanlarından yoksun kalmanız, hep bu yaklaşım tarzınızla çok yakından bağlantılıdır. Son yılların bizi en çok öfkeliendirecek hususu, yaklaşımı budur. Sağduyulu bir yaklaşım, sınırlı bir dikkat, görevlerine sahip çıkmak, gerçeklere sözcü olmak ve bunun gereklerini yerine getirmek belki de bir çok

önemli başarıları getirecektir. Ama buna üşenme, sanki hiç gerek yokmuş gibi yaklaşma durumunuz var. Örnekleri var, en yüksek çözüm gücü verdiklerimiz, en sıradan bir konuşmayı yapmıyor, bir kişiyle ilgilenmiyor, bir örgüt toplantısı düzenlemiyorlar. Rahatlıkla ele alınabilecek bir taktik sorunu, bir pratik çalışmayı ele almıyorlar. Aslında bu hakarettir, ağır bir suçtur. Bu kişileri anında mahkemeye çıkarmak gerekir. Ama siz bunun da kılıfını bulmuşsunuz. Kişilik sorunlarıyla tıkanmışsınız, kendinizi en beterin beteri bir hasta durumuna sokarak işin içinden sıyrılma küstahlığını veya kişiliksizliğini göstermekten çekinmiyorsunuz.

Siyasi kişiler böyle olur mu? Askeri kişiler bu yönlü tek bir hata bile yapmazlar, ama bu, sizde bir alışkanlık haline gelmiş. “Ne olmuş örgüt boşa çıksın, ne olmuş kurallar işlemez, ne olmuş bir kişi kendini her şeyin yerine koysun, ne olmuş yapı bütünüyle yerde olmuşsa, günler çok verimsiz ve boşa geçiyorsa, ne olmuş savaş imkanlarımız çarçur ediliyorsa”, hep “ne olmuş, bir şey olmaz” diyorsunuz. Sizin üslubunuz budur. Bu kişilik bu yaklaşımıyla kendi başına en büyük tehlikedir. Tabii bu büyük bir vicdansızlık anlamına da geliyor. Çok ciddi bir vicdan sorunuz var. Vicdanınızın kesinlikle bir aşınmaya uğradığını görüyorum. Kesinlikle bunu da halletmeniz gerekiyor. Sizde vicdan diye bir şey kalmamış. Sizde değerler karşısında, tarih karşısında, görevler karşısında vicdan değil, çok kötü bireysel ihtiras veya orali olamama, vazgeçme yaklaşımları var. En kötüsü de buna yola açan nedenler o kadar anlamsız ve o kadar gereksiz ki... Biraz irade, biraz iddia, biraz “yapacağım” diyebilme bir devrimcinin esas özellikleridir. Devrimci kişilik, her zaman iradeli ve her zaman doğruya, başarıya varım diyen bir kişiliktir.

Cesaretli Olmak ve Doğru Tarzı Ortaya Koymak Militanın En Temel Özellikleridir

Sorunları ağırlaştırarak Önderliğe taşıymayı alışkanlık haline getirmişler. Sorunları bu kadar ağırlaştırmanın izahı ne olabilir? Şu anda herkes adeta, sorunu daha fazla nasıl ağırlaştırabiliriz diye birbiriyle yarışıyor. Hatta öyle bazı örnekler var ki, beni kendisiyle ilgilendirmek için özel olarak da sorun yaratıyor. Bir anda bütün kurallar bir tarafa diyor, bir duygusallığa kapılarak kendini yere atıyor. Sözde örgütü uğraştıracak, sözde ses yapacak! Utanmadan kendini buna göre ayarlayan kişi az değil. Sorunları böyle anlamsızca geliştiren tipler asla içimizde de duramaz.

Örgüt içinde kendisini böyle dayatmak bir defa ahlaki açıdan en büyük şerefsizlik, yine siyasi açıdan en tehlikeli dayatma ve örgütü tamamen bozmadır ve hepsi de en ağır suçtu ifade eder. Siz bir yöntem olarak buna alıştırmışsınız. Ben yine gelişmeler için bir çare bulurum, ama bu kişilikleri affetmeyeceğim, bu kişilere yaşam hakkı tanımayacağım. Hele bekledikleri gibi bir ilgi göstermek şurada kalsın -bir ilgim olacak, ama nasıl bir ilgi olacak- onu belki de doğduğuna bin pişman edecek bir ilgi, bir yaklaşım gösterilecektir. Her zaman savaşımın diğer yönünün de bizden eksik olmadığını, bizi her tür yöntemlerle oyalamanın, hem de en saygı duyduğumuz en ciddi ortamlarda bunu böyle yapmanın en aşağılık, en alçakça davranış olacağını söyledim. Bile bile oynuyorlar. Hasta değil, kolu-kanadı kırılmış değil ve ciddi bir fiziki, ruhsal rahatsızlığı söz konusu değil. Bazıları kuralları bilerek uygulamıyor, bilerek işleri bozmakta bir sakınca görmüyorlar. Kendi payıma bu tip yaklaşımlara zaten yöneliyorum, siz de yönelmelisiniz. Kadromuz bir kişinin elinden zar ağlıyor. Diyorlar ki; “tükendik artık kaçmak istiyoruz.” Kadrosunuz, bir defa doğruların canına okunuyor, ama bir şey yapmıyorsunuz. Birinci suç bu; ikincisi, kendi kendinizi de işlemez duruma getiriyor ve bunu da normal karşılıyorsunuz. Bu da büyük bir suçtur ve size konuşma hakkını vermez. Görev adamı, örgüt adamı olmak ne demektir? Görevlerinize hiç sahip çıkamamaya ve bunalım teorilerine sarılmaya alışmışsınız. Bunun savunusu, bunun gerekçeleri olamaz. Bu ahlaki terk edeceksiniz. Görev adamı her an görev içindir. Bu ahlaki edineceksiniz. Beni ilgilendiren örgütün kuralları, örgütün başarılması gereken görevleridir. Kişilerin bunu boşa çıkarmaya hakkı var mı? Kimsenin buna hakkı olmadığını biliyorsunuz. Peki, bir kişi ısrarla bozuyorsa, yüzlerce kişi bir aradasınız, neden örgüt iradesini buluşturamıyorsunuz? Köleler bile böyle olmaz. Ama bu seviyesizliği, bu düşkünlüğü hepimiz yaşıyorsunuz. Bunlara nasıl cevap vereceksiniz? Rahatlıkla yapabileceğiniz işleri bile sabote ediyorsunuz. Kocakarılar gibi “kendini dayattı, beni zorladı, beni bastırdı” diyorsunuz. Bu bize söylenir mi? Siz örgütün yiğit bir militanı, bir savaşçısıysınız, bunu söylemek kimin haddine. Aslında bu durum kişiliksizliğin örgüt saflarımıza yansımalarıdır.

İşin acı tarafı, hem buna yol açıyor hem de hiçbir hakkınız, hiçbir gerekçeniz olmadığı halde bunu bize yansıtıyorsunuz. Hem görevlerinize sahip çıkmamanız, gereklerini yerine getirmemeniz hem de bunu tümüyle bize yansıtmanız kabul edilemez. Eğer, “ben yanıldım, yapamadım” diyorsanız içinde kalsın, Önderliğe neden yansıtıyorsunuz? Bu da bir kadronun hangi düzeye geldiğini gösterir; ne kadar akıllı, kurnaz olduğunuz anlamına gelmez. “Cesaretim yok, inisiyatif koyamıyorum, olacakları kestiremiyorum, ne olacak” diyorsunuz. Bir militan bu sözcükleri de kullanmaz. Cesaretli, inisiyatifli olmak ve tarzı doğru ortaya koymak militanın en temel özellikleridir. Bir kadro bunun için vardır. Başka türlü militan olunamaz. Başka türlü komutan, hele tarihin anlı-şanlı, ünlü kişileri haline gelinemez. Bu yaklaşımlarınızla neyi elde ettiniz? Bizim toplumun derin bir özelliğini her zaman size söylüyorum; toplumumuzun ağlamakta, kendini aldatmakta, kendini hep bunalımlarla yansıtmakta ısrar gibi inanılmaz bir tutumu ve hiçbir toplumda görülmeyen özellikleri var. Tabii bunu düşman dayatmıştır. Kaldı ki PKK, bunun tam tersidir, bu özelliğin canına okumaktır. Buna büyük öfke duyarak yola çıktık. Bunu örgüte yansıtmak mümkün mü? Biz bu özelliğin canına okumak için varız, ama şimdi PKK’ye bakıyorum, içini neredeyse bu tip hastalıklarla doldurmuşlar. Bir kaç tane akıllı çıkıp da “PKK gerçekliği bu değil, ben doğruyu biliyorum ve biraz uygulamak istiyorum” demedi. Dikkat edersiniz, böyle bir akıllı kişi çıkmıyor.

Tabii bu alışkanlıktır, insanın kendine sevdalanmasıdır ve bu özellikleriniz hoşunuza gidiyor. Peki, bu kendinize sevdalı halin çıkarımı söyleyin, şimdiye kadar avare dolaşmaktan, ömrünüzü çarçur etmekten başka ne yaptınız? Düşmanın oyunlarına gelmekten, seviyesizlikten, saygısızlıktan başka ne elde ettiniz? Söyler misiniz hangi güzelliği elde ettiniz, hangi saygınlığa yol açtınız? Bizim topluma bakın, bu tür yaşam özellikleriyle dünyanın neresindeyiz? Dünyada bizden daha geri bir halk var mı? Tarihte düşmanın bu tür bir baskıyı uyguladığı başka bir halk var mı? Bunlar

ideolojik gerçeklerdir. Bunları bilecek, bilmekle de yetinmeyerek karşı duracaksınız. Sizi bu hastalıklı halinizle kabul etmem.

Size gelişmenin temel bir özelliğini söyledim. Ben buna tepki duyarak yola çıktım. PKK'de Önderlik tamamen bu tip bir toplumdaki kaçıştır, buna isyandır. Bunu nasıl anlamıyorsunuz? PKK'nin varolan, yürüyen esas özelliği budur. Eğer tarihi bir anlamı varsa, bu gerçeklikle bağlantılıdır. Siz bunu reddediyorsunuz, ne kadar yaramaz-yetmez, toplumdaki kapma hastalıklı özellikleriniz varsa, hem de bu tarihi aşamada getirip bana dayatıyorsunuz. Adeta "katlan, dayan, çek, götür ve yürüt" diyorsunuz. Eskiden lümpenleri de, lümpenlerin gücünü de çok iyi tanıdım. Onların yanından geçmeye korkardım. Bunlarla dolaşsam biterim diyordum, onun için onları bıraktım. Kendime göre bir savaş geliştirdim. Şimdi görüyorum ki, eskinin lümpenleri çoğalmış, sahte bir PKK'leşmeyle silahlanmışlar ve bütünüyle bizim çalışmalarımıza dadanmışlar. Şu anda PKK'de, kolektif lümpenlik veya objektif lümpenlik başını almış gidiyor. Bilindiği gibi lümpenler ve kabadayılar laf anlamaz, bildiklerini okur ve disipline gelmezler, ama ellerinden de hiçbir şey gelmez. Polisin elinde oyuncaktırlar. Özünde çok güçsüzdürler, hiçbir şeye çare olamazlar. Diyebilirim ki, maalesef PKK'deki siyasi lümpenlik belki de hiçbir örgütte yoktur ve bazıları da neredeyse bunu temel militan özellik diye dayatıyor. Çeşit çeşit lümpenler, serseriler var, bir de bunların ağızları açılıyor, yani PKK'den oldukça güç almışlar. Aslında bu, en tehlikelidir. Sokaktaki lümpenler bile çok saygılılar ve ben artık onları tehlike olarak görmüyorum. Fakat PKK içindekiler çok tehlikeli ve yanlış bir hesap içindedirler. Lümpenler olmadık yerde çekişmeye başlar, kavga yaratırlar. Sizin örgüt içindeki durumunuz da buna benziyor. Olmadık yerde anlaşmazlık ve kavga çıkarmayı örgüt kurallarıyla çekişme olarak değerlendirmek gerekir.

Ahbab-çavuşluk bir lümpenlik, bir kabadayılık tarzıdır ve karşısındakilere kin gütmeyi getirir. Bunların hepsi sizde var. Aynı örgüt içinde bir grup yoldaşını can-ciğer kuzu sarması diye yanına alırken, diğerini de düşman yerine koymak lümpenliktir, mahalle kabadayılığıdır. Kendi biriminde bir grubu düşman gibi ele almayan komutan yoktur. Yanlarına bir kaç tane de uşak alırlar. Bu kesinlikle lümpenizmin örgütlenmesidir ve ilişkilerinin herhangi siyasi bir değeri yoktur. Bu yaklaşımlar sizin hoşunuza gidiyor. Ama ben de diyorum ki, bunun hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur.

Toplumdaki en tortu ideolojiyi, en tortu kişiliği PKK'nin gücüne dayanarak yaşıyorsunuz. İşin en tuhaf yanı, bana bağlılığınız da lümpenlerin bazı değerlere bağlılığı gibidir. Adeta "baba sensiz edemeyiz", "abi, dayı sen her şeyimizsin" biçiminde bir yaklaşımınız var ve bu da lümpenizmin diğer bir biçimidir. Neden böyledir? Çünkü esas gücünüzü benden alıyorsunuz. Bu bir kader midir? Bunu aşamaz mısınız, bununla mı öleceksiniz? Herhalde bu kendinize yapabileceğiniz en büyük kötülüktür. "Ben doğmadan ölmüşüm, benim yaşamım bir beladan ibarettir" diyenler var, bunu mu doğrulayacaksınız? Siz, bu duruşunuzla başka bir şeyi doğrulayamaz, kanıtlayamazsınız. Bu anlamda tutucu davranıyorsunuz. Böylece de en örgütsüz, en terbiyesiz ve en ölçsüz kişilikler olarak kalmak istediğinizi kanıtlayıyorsunuz. Bu kimin davranışıdır? İşte adımlı koydum. Bu iyi bir kavga türü müdür? Hem de örgütün en can alıcı yerinden kişisel düello istemek akıllılık mıdır? Size göre "normaldir", size göre "sınıf savaşıdır", "iktidar savaşıdır." Bu bir çingene savaşı bile değildir. Bir tür lümpenlerin yer kapma savaşıdır. Tabii gerçekler yalnız bundan ibaret değildir. Başka işler yapmıyorsunuz, başka yönleriniz de yoktur demiyorum. Onlar da var, ama farkında olmadan kendinizin canına okuyorsunuz. Sizi nasıl ikna edeyim diye çok düşünmeme ve çabada bulunmama rağmen çıkış bulamıyorum. Sizi doğrular temelinde ikna etmek ve anlayışa çekmek gerçekten eşi görülmemiş bir olaydır. Kara cahiller bile bence bu kadar kör yaklaşmazlar.

Karargahımıza, ben sizin yönetiminizi, kara cahiller yönetimi olarak değerlendiriyorum dedim. Bu da yeni bir tanım, kara cahillerin yönetim gerçeği. Bir çok sıfat var, bir sıfat da bu. İşleri olur gibi gösteriyor, ama uygulamaya hiç geçiremiyorlar. İktidarsızlık iliklerine işlemiş. Ben bunları çözdüm. Örneğin güçsüzlükten nasıl güce ulaştığının hikayesini bilmeyen kalmadı, ama siz halen öğrenmiyorsunuz. Yani şu anda insan olarak size, beyninize güvenmeli miyim? Beyne hitap etmeyi bir tarafa mı bırakalım? Artık sizde insanlık veya gelişme durmuştur hükmüne mi varalım? "Biz adam olamayız" sözünü mü onaylayalım, tamamen öylesiniz mi diyelim?

Kendine göre Kürt veya size göre Kürt olayı, hiçbir şeye gücü yetmeyendir. Çok iyi biliyorsunuz ki, bu anlamda Kürt, şu anda dünyanın en zavallısıdır, en çaresizidir, en başarısızdır. Ama eğer iş yapabilecek bir Kürt varsa, o da benim geliştirmek istediğim Kürt'tür. Bunu da bilmeyen yoktur. Bu aşamada herkesin biraz insanlık onuru, ulusal onuru varsa, bu da bizim etrafımızda canlandı. Bu çok açık, bunu niye esas almayayım. Bunu neden biraz saygıyla değerlendirip, "bunu cesaretle ele alayım, bu bana umut veriyor, bu büyük gerçeğe ve bu büyük şansa sahip çıkayım" diye bir yaklaşım göstermeliyim? Bunu sizin için istiyoruz, kendimiz için istemiyoruz. Buna ihtiyacı olan sizsiniz.

Siz benim on iki yaşındaki çocukluğum kadar da mı güçlü değilsiniz? Oysa sizi o kadar güçlendirdik. Şimdi bakıyorum ki, gerçekten ilk adımlar noktasında bile bir belasınız. Hiçbir şey elinizden gelmiyor. Tek bir kelime bilmediğim, hiçbir deneyiminin olmadığı, toplum ve devlete ilişkin konularda şaşalamaktan başka bir durumumun olmadığı bir zamanda bir takım adımlar attığımda çok seviyeli, çok dengeli ve çok başarılıydım. Sizin bu kocaman kişiliklerinize bakıyorum, tam tersi, "nasıl kaybettik, örgütü nasıl parçaladık" demekten başka bir şey bilmiyorsunuz. Ben de diyorum ki bu, bitmiş Kürt demektir. Bu, her gün kırk defa yenilen Kürt demektir. Düşmanın üzerinde her gün her şeyi uyguladığı Kürt demektir. Bunu inkar edebilir misiniz? Bunları öğreneceksiniz. Bu, insan olmanın ilk dersidir. Bırakın yurtsever olmayı, PKK'li olmayı; insan olun. Öncelikle insan olmaya karar vereceksiniz. Geç de olsa, bu kararı vereceksiniz. Bu kararı oyalanmadan, kılıf biçmeden doğru vermelisiniz.

Önderlik bu konuda sizi affetmeyi, sizi ıslah etmeyi, size yardımcı olmayı da kabul ediyor. Yalnız tek bir şartla, bu çerçevede insan olmalı, yurtsever olmalı ve mümkünse de asker olmalısınız. Şimdi siz kendinizi asker sanıyorsunuz, ama ben halen sizin askerliğinize gülüyorum. Bu askerleşme durumunuzu inanılmaz buluyorum. Beni öldürseniz, sizin gibi bir asker olmam. Bana göre sizin uyguladığınız, deli tarzından daha tehlikeli, daha anlamsız bir tarzıdır. Bunu kendinize

böyle yakıştırıp gidiyorsunuz. Dünyada hiç kimsenin sorumluluk gösteremeyeceği bu çözümleme gücünü bunun için gösterdim. Size bir şeyler anlatmak istiyorum. Böyle yapacağınıza bundan vazgeçin, kendinizi aldatmayın, bırakalım askerliği, en sıradan toplumsallık bile bu kadar delice bir yaklaşımla geliştirilemez. Deliliği önlemek ve size biraz anlayış kazandırmak için bu kadar yoğunlaşıyorum.

Kaç ha kaç! Öl ha öl! Nereye ve ne zamana kadar böyle gidecek. Bize kaçış değil, öze dönüş; bize ölüm değil, yaşama dönüş gerekir. Bir halk evladı olmanın, bir halk adına önder olmanın ilk vasfı, yaşama ve öze dönüştür. Varsa bir çabamız, buna ulaşmak içindir. Savaş, askerlik hep bunun için bir araçtır. Kimse sizden aşırı fedakarlık istemiyor. Açık söyleyeyim, bize gösterdiğiniz bağlılık, fedakarlık, hatta bu cesaret bile fazladır. Ben bu bağlılığı zaten tehlikeli de buluyorum. Çünkü siz, bu yönlü bir bağlılıkla aslında kendi söylediğiniz büyük olumsuzluklarınıza gerekçe bulmuş oluyorsunuz. “Ben kendimi ölüme yatırmadım mı, ben kendimi ölümüne bir-iki işe vermedim mi” diyorsunuz. Aslında bu tehlikelidir. Kendinizi böyle ölümüne vermenize veya aşırı feda etmenize gerek yok. Bu yaklaşım yanlıştır. Hatayı burada yapmışsınız ve karşılığını hiç örgüt tanımadan, örgütün hiçbir kuralına, yaşam gereklerine anlam vermeden, iki başlı bir tehlike olarak bize ödetirmek istiyorsunuz. Böylece yanlışlık derinleştiriliyor. Katılım tarzınızın bu biçimi hem kendinizi mahvediyor hem de örgütü. Ben size, cesaretle böyle ölüme koşun, kendinizi böyle feda edin demedim. Kendinizi benim gibi katın dedim. Katılımınız kılı kırk yarmak, ölçüp-biçmek, düşmanı müthiş takip etmek, kendi imkan ve olanaklarını müthiş örgütlemek, kendini kolay ölüme yatırmamak ve müthiş korumak temelinde olsun dedim. Size bunları söylemedim mi, gece-gündüz bunları söylemiyor muyum? Peki sizin tarzınızla bunun arasında herhangi bir bağ var mı? Siz ise kendinizi ucuzundan ölüme yatırıyor, en ucuzundan yaşamla oynuyorsunuz. Benim sorumluluğumu paylaşacağım fedakarlık, cesaret, partiye katılım, savaşa katılım az-çok belli değil midir? Bunu öğrenmek, sizin en temel göreviniz ve başarının en vazgeçilmez şartı değil midir? Sizin bu tarzınız ise kendi uydurma kalıplarınızla ölümüne bir eylemdir veya kendini yitirerek tümünden feda etmedir. Ben bunu istemiyorum. Benim istem tarzım bellidir. Ben bu çalışma tarzımı, kendi keyfimi tatmin etmek için sergilemedim. En ince hesaplarla, en büyük sorumluluk duygusuyla hatalı bir adım atmamak için ölçerek-biçerek, bir halkı kurtuluşa götürmek için, yani bizim tarihimizde hiç başarılmayı başarmak için yaptım. Ve siz -ki, bütün gelişmeler esasta buna dayanıyor- bu çabalarımızın canına okumak için, “ben de kendimi feda ettim, ben de silahı aldım, ben de kendimi kattım(!)” diyerek böbürleniyorsunuz. Ardından farkında bile olmayarak sınır tanımaz bir biçimde hak-hukuk peşinde koşuyorsunuz.

PKK'nin Kahramanlıklarında Karşılıklı Çıkarlara Dayalı İlişki Yoktur

Size nasıl bir sorumluluk anlayışı vereceğimi bulamadım. Yine kendi çocukluğumu göz önüne getiriyorum. İnsanlarla ilk temaslarımı göz önüne getiriyorum; ne kadar hassas ve sorumluluk duyarak yaklaştığımı görüyorum. Ve hele hele parti işlerine yöneldiğimizde, siyasal sorumlulukları üstlenip bu hareketi geliştirmeye ve partileşmeye çabaladığımızda gösterdiğimiz o hassasiyeti nasıl göz ardı edeceksiniz? Bunları hiç öğrenmeden, hatta tersini dayatarak mı PKK militanı olacaksınız? Bize yapılabilecek en büyük kötülük budur. Bu konuda benim tarzımı ve hassasiyetimi inceleyerek biraz anlayış kazanabilirsiniz. Bunlar ölçüdür, kanıtlanmış ve sonuç almış gerçeklerdir. Bir şeyler öğrenin ve mümkünse temsil edin. Bizim yanımıza kendiniz geliyorsunuz. En kara bir biçimde Önderlik sevdalısı sizsiniz. O zaman bana biraz anlam verin. Ulusal işlerinizde, siyasal, örgütsel ve bu anlamda diğer bir çok çalışmada işleri nasıl başarıya götürdüğümü, kendimi nasıl geliştirdiğimi ve nasıl önder olduğumu öğrenmek için yanımıza geliyorsunuz, yoksa “şeyhin” kerametinden, faziletinden yararlanmak için değil. Ben böyle birisi değilim. Veya ulufe* dağıtmak için yanıma gelmiyorsunuz. Benim özelliklerim açıktır.

Kolektif emek çalışanıyım. Birleştiren, örgütleyen ve buna her gün kendini amansız veren bir kişiyim. İdeolojik gelişmeye büyük önem veren ve geliştiren, siyasallaşmayı mümkün kılan kişiyim. Mümkünse siz de bu özelliklerle yaşamaya çalışın. Sizden bunu istiyoruz. Bunun size ilişkin herhangi kötü bir yanı yok. Tam tersine, ihtiyaç duyabileceğiniz en temel hususları size vermektir. Bir köylü fesadı, bir köylü kölesi veya ağası gibi yanımıza geliyorsunuz. Kimisi padişahın ulufe bekler gibi, kimisi şeyhin faziletinden bir şeyler umar gibi, kimisi babasının ocağından bir şeyler bekler gibi, yani herkes kendine göre ayarlamaya çalışarak yanımıza geliyor.

Bizim ne kadar bilimsel, ne kadar gerçekçi bir irade olduğumuz ortada. Gerçeği olduğu gibi mi ele alacaksınız, yoksa kendi hayal aleminize göre mi? Hangisi doğru? Ben sizi bilimsel olarak ele almıyor muyum, size son derece siyasi yaklaşmıyor muyum? Neredeyse hemen hemen her sözcüğüm bu temelde değil mi? Sizden de beklediğim aynısıdır. Özlü, inançlı ve gerekirse amansız olmalısınız. Çünkü ben öyleyim. Bir kaç kişiniz de bu parti için, bu halk için böyle yaşmalıdır. Öyle fazla da değil, bir kaç kişi. Herhangi bir alanda sorumluluğuna müdrik* bir-iki kişi çıksa kıyamet mi kopar? “Ben halk için yaşıyorum, ben parti için yaşıyorum” demek, size göre neredeyse en büyük darbe oluyor. Bu sözü dedirtmemek için kırk takla atıyorsunuz.

Benim büyüklüğüm, bu halk için yaşamaya güç yetireceğim, bu halkın bazı tarihi işleri için sözcü olacağım sözünü söyleyip yerimde sağlam durmamdır. Sonuçta bu büyük gelişme ortaya çıktı ve bu halk bize inandı. Çünkü sözümün gereklerine bağlı olduğumu gördü. Bağlılık, öyle sizin sandığınız gibi aldanmak, aldatmak değildir. Bu temelde ruhumu, bilincimi halka göre her an sağlam yapıyor, diri tutuyor ve işliyorum. Yani halkımızın tarihinde hep aradığı kişilik buydu. Bu dürüstlüğü göstermeye çalıştım. Başka herhangi bir özelliğim yok. Ne sizin kadar cesurum, fedakarım, ne de sizin kadar bazı marifetlerim var. Ama bazı temel değerlere, bir halkın hayati değerlerine bağlı kalarak, o konuda

* Osmanlı İmparatorluğunda Kapıkulu askerlerine, saraydaki ve devlet örgütlenmelerindeki kimi görevlilere üç ayda bir verilen ücret.

* Akli ermiş, anlamış.

kişiliğimi sabırla ele alarak, bir iğne ucu kadar bir imkanı ve en küçük bir şansını bile büyük bir çabayla değerlendirerek kendimi yaşatmaya çalıştım. Son derece mütevazı ve haddini bilerek bunu yaptım. Ayrıyeten değil sizin gibi hazır bir imkanı görmemek, değerlendirmemek, iğne ucu kadar değeri, imkanı yaratarak yol aldık. Bu konuda yaşamı böyle ele aldık. Bunu kendinize uygulayın. Siz partinin, halkın ve ordunun başına bela gibisiniz, o zaman kendinizi ne yapacaksınız? Bir halk için nasıl yaşanılacağını ne zaman anlayacaksınız?

Kendi gerçeğinize bakın, hep “değerlerle oynadım, cevap olamadım, önleyemedim, alet oldum ve boşa çıkarıldım” diyorsunuz. Bir halk için böyle yaşanılmaz. Böyle sözcükleri kullanmak bile bir halka saygısızlıktır, hakarettir. Bundan vazgeçin. İnsan bir halktan kendini koparır veya o halkla alay eder de bu kadar mı eder? En ufak bir vicdanınız yok mu? Halkın acısını, halkın zavallılığını, halkın çok düşmüş durumunu hiç mi kalbinize biraz olsun taşırmayacaksınız? Buna bir çareyi hiç mi beyninize danışıp, araştırıp bulamayacaksınız? Böyle bir arayışınız ne zaman olacak? Veya siz partiye bağlı olmayı ne sanıyorsunuz? Ordulaşmayı bir tarafa bırakalım, ana hatlarıyla bir halk için yaşamayı ne sanıyorsunuz? Tabii sizi bağlayan değerler yok. Araştıralım, neye bağlı olduğunuz belli değil veya düşmanın aşıladığı bazı gerici, boşa çıkarıcı değer yargılarının, güdülerinizin ve çıkarlarınızın peşindediniz. Tüm bunlar bırakalım halk için bir değeri olan, kişi için bile saygınlığı, değeri, yeri ve anlamı olmayan, incir çekirdeğini bile doldurmayan keyfiyetler, hava-cıva işlerdir. Sizin beklentilerinizin çoğu böyledir. Eğer biraz benim gibi halka bağlı olmayı bilseydiniz, biraz halk için düşünüp yaşamayı esas alsaydınız, militan gerçekliğinizde bu kadar hataya yer olur muydu? Değerlerle bu kadar oynanır mıydı? Sorumluluğunuz altındaki ne kadar silahı kaybettiniz, yanınızdaki ne kadar yoldaşı kaybettiniz, kaçırttınız? Yoldaşlarınızı basit nedenlerle kaçırttınız, onlara sahip çıkmadınız. Bunun nedenlerini hiç kendinize sormadınız, vicdanınıza danışmadınız. Kendini aldatan kişiliği, ayarsız, seviyesiz kişileri, laf ebelerini çok iyi tanıyorum.

Bütün yaşam hikayemi size anlattım. Bir günümü bile öğrenseydiniz yeterliydi. İçinizden birisi yirmi dört saat kendini benim yerime koyamaz mı, mümkünse bir yoldaş, bütün zamanını değil, bir gün kendini benim yerime koysun ve öyle yaşasın diyorum. Kıyamet mi kopar? Ben, her gün sizin için böyle yaşıyorum. Siz sadece bir gün benim sizin için yaşadığım gibi beni yaşayın. Bu gücü gösteremiyorsunuz. Bunu anlamak zor değil. “Bu yoldaş acaba bir parti işi olsaydı nasıl yaşardı, herhangi bir çalışma olsaydı nasıl karşılık verirdi” diye düşünerek bunu bir gün yapın. Ama o kadar bencilsiniz ki, yaptığınız her şeyi “kendime nasıl alet ederim, kendimle nasıl uğraştırırım, kendimi nasıl dayatırım” diye yapıyorsunuz.

Kimse size kendinizi yerle bir edin, kendinizi inkar edin de demiyor. Kimse şu özelliklerinizi birden bire de aşın demiyor. Her ne kadar hatanız da, yetmezliğiniz de olsa siz kendinizi ölümüne ve her an kendini feda edecek bir tutumla katıyorsunuz. Ben, bunun nasıl olması gerektiğini anlayış düzeyinde açıklığa kavuşturuyorum. Ve diyorum ki siyaset, burada artık kendini aşma, en vazgeçilmez bir alışkanlığını bile aşarak, hatta eski kişiliğini inkar ederek, örgütün kurallarını yaşamınızla veya ona katılmakla işletmektir. “Örgütün dilini kullanacağım, kendimi değil” diyeceksiniz. Burada artık “ben” ölmüş, örgüt başlamıştır. Örgüt; hepinizin yoğunlaşmış birleşik çabalarıdır. Birlik tutumu; ortak iş yapmak, onu zedeletmemek, bu konuda varsa kendi bireyciliğiniz, gericiliğiniz onu öldürmek, varsa çirkinliğiniz onu biraz kendinizde gömmektir. Genel çıkış yapmak, örgüt sıfatını takınmaktır. Bir askerleşme iddianız varsa, katılımınızın en temel özelliği emre gelmek ve örgütün temel politikasını esas almak olmalıdır. Bu, askerleşmenin en amansız, en disiplinli yanıdır. Yoksa askerlik sandığınız gibi size içinizdeki kinlerinizi, duygularınızı en üstten partiye dayatma hakkını vermez. Hiçbir şeye gücünüz yetmiyorsa, kendinizi terbiye etmeye de mi gücünüz yetmiyor. Başkalarının yanlına alet olmayı reddetmeye, buna yokum demeye de mi gücünüz yetmiyor?

Bütün bu konularda görüldüğü gibi tehlikelisiniz ve bunun bilinçle, tecrübeyle de fazla bir ilgisi yok. Ortada bayağı terbiyesizlik var. Bunu kabul etmiyorum. Hiç kimse beni böyle ele alıp kullanamaz. Israr etmeyin, zaten zorlanıyorsunuz, daha da zorlanacaksınız. Daha da üzerime gelerseniz savaş düzeyim yükselir, sizi ezerim. Dünya bile bana karşı tahrikçilik yapıyor, ama dönüşmeniz için size karşı sabrımı koruyorum. Siz de onları tamamlamamalısınız. Önderlik gerçeğini ne sanıyorsunuz? Biz, sizi çok çocuk saydığımız için, böyle şeyler yapamaz dediğimiz için yüklenmiyoruz. Yoksa görmediğimiz için, güç yetiremediğimiz için değil. Yoldaşlarımızı zorla terbiye etmeyi değil, ikna ile terbiye etme yöntemini esas aldığımız için üzerinize gelmiyoruz. Yoksa otoritemiz müthüştür. Parti içinde kimseye nefes bile aldırılmayacak kadar hazırlıklıyım. Bu konuda kendimi örgütledim. Bunu doğru anlayın ve bağlanın, sizinle de böyle yürüyelim. İlk önce gece-gündüz bunu öğrenin ve öyle yola dizilin. Baktınız bu iş size göre değil, o zaman sempaticilik yapın. Ama içinizde cesur kişiler varsa; uyma gücü, benimle bu temelde, bu çerçevede yürüme imkanı olan varsa ortaya çıksın. Ben onlarla yürümek istiyorum. Özü de, sözü de böyle olanlar, buna dayanma gücü olanlar tarihi kişiliklerdir. Bunlar başarabilir. Ben onları bekliyorum. Bu çabayı onlar için harcıyorum.

Dönemin yakıcılığı, düşmanın savaş düzeyi hemen her bakımdan ortadadır. Biz ne zaman toparlanacağız? Ne zaman amansızlığı yöntem olarak belleyeceğiz? Ne zaman işlerimizin üzerine yürümede bunu gerçekleştirebileceğiz? Zoraki bağlılık istemiyoruz, zoraki söz istemiyoruz. Verdiğiniz söz, bağlılık çok içten olmalı ve her koşul altında bir savaşım değeri olmalıdır. Biz öylesini istiyoruz, yoksa bizim karşımıza put gibi dikilip, rica-minnetle iş yapmayın. Buna kesinlikle ihtiyacımız yok. Öylelerine ben hiç inanmam ve onlarla yürümek de istemem. Bizimle yürüyecek olan kişi içten olacak ve her koşul altında büyük bağlılık gösterecek. İşte ben 14 Temmuz direniş kararlılığını ve onun kahramanlarını böyle değerlendirdim ve gerçek buydu. PKK’de her gün kahramanlıklar geliyor. Bunların anlamı budur. Biz böyle olanların örgütü peşindeyiz. Ancak böyle olanlar zafere yürüyebilir. Bununla oynayanlar derhal aramızdan çekilsin. Bu tip kişilikler bir şey yapamazlar ve kendilerini de kurtaramazlar. Kesinlikle karşımda sağlam duruşlu, tek kaldığında da, başarı için çok az imkan kaldığında da bu tutumu esas alan kişilikler gerekiyor. Bunun mutlak anlaşılmasını ve her kişilikte az-çok anlamının öze indirgenmesini, bir eğitim olayı olarak kişisel özelliğiniz haline getirilmesini şart koşuyoruz.

Şu ana kadar bana bazı siyasi konularda olsun, örgütsel esaslarda olsun, yine askeri taktikler de olsun, ciddi tek bir soru bile sormadınız. Kendi başıma habire tek yönlü veriyorum, ancak ona da kendinizi açmıyorsunuz. Oysa ben böyle değilim. Benim hassasiyet düzeyimi düşmana sorun, Amerika'ya sorun, onlar benim yaklaşım tarzlarımı bilirler. Tuhaf, herkes bunu biliyor, fakat siz öğrenemiyor ve tersini uyguluyorsunuz? Ne zaman politikleşeceksiniz? Ne zaman askerileşeceksiniz? Bu tarz dışında hiçbir yol buna fırsat vermez. Gençsiniz, yorulmamışsınız, daha fazlasını yapın. Ki, size verdiklerim az değil. Siz bu halkın fakir fukara çocuklarısınız ve benden daha fazla yaşamınızı adamaya çalışıyorsunuz. Ben de bunun yolunu-yöntemini ve gerçeğini gösteriyorum. Düşmanınızın vahşeti karşısında feci bir sona uğramamak için bu büyük hassasiyeti, bu büyük çabayı sergiliyorum. Sizin kin, öfke, yaşam, intikam, gurur, onur, iddia, ayakta kalma gibi kavramlarla hiç ilginiz yok. Kişiliğinizde korku, endişe, yerinde cesaret, imkan-olanak, fırsat ve şans gibi kavramlara yer yok. Yaşamınızda bu kavramlara yer olmadan siyaset yapılır mı? Gençliğinize yazık olacak.

İnsan bu kadar kendi sözüyle oynamaz. Hep “yıllarca sonra anladık” diyorsunuz, tabii anlarken de her şeyi bitiriyorsunuz. Sizlere soruyorum militanlaşma, adam olma, kendini güçlü ayakta tutma çok mu zor. Buna biraz anlam vermek, buna biraz yer vermek size çok mu zor geliyor? Bunu gerçekten merak ediyorum. Benim için bunsuz bir an bile yaşanmaz. Ben bu kavramlara göre, nefes nefese ve amansızca yaşamadan edemem, ciddi bir başarısızlık oldu mu kendimi yerim. Hatta mevcut başarı düzeyim bile, benim için bir anlam ifade etmiyor. Her an yeni bir başarıyı gözüme kestiremezsem yaşayamam. Kendinize bakın, başarının kenarından geçemiyor, rahatlıkla yaşayabileceğinizi sanıyorsunuz. Ben bile mevcut başarı düzeyimle olmaz, daha fazlasını nasıl yaparım diyorum. Beni tıkatmışlar, beni bağlamışlar, beni engelliyorlar, bu engelleri nasıl yırtayım diyorum. Bir çoğunuzu sıfırdan bu günlere getirdik. Buna rağmen böyle olmaz diyerek adeta kendi kendimi yiyorum. Psikolojim böyledir. Kendinize bakın, başarının kenarından bile geçmiyorsunuz. Sanki hiçbir şey olmamış gibi rahat yaşıyor ve yığılıp gidiyorsunuz. Dayanma gücünüz yok veya bir pata gibi kendinizi patlatıp, “ne olursa olsun” deyip boş veriyorsunuz. Büyük başarı şurada kalsın, sıradan başarı gücünü bile gösteremiyorsunuz. En önemlisi de bu başarıları bir yaşam tarzı gibi değil de, üzerine yatılarak bir kaç günün kurtarılacağı olaylar biçiminde değerlendiriyorsunuz. Size söylüyorum ki, bırakalım bir kaç günü kurtarmayı, bu başarıyı bir halka mal etmedikçe, bütün partiyi bu şekilde amansız konuşturmadıkça ben nefes alamıyorum, hiçbir şeye tahammül edemiyorum. Taz bu, alışkanlık bu. Bunu niye anlayamayacaksınız? Aslında çoğunuzun da yaklaşımı kaybettirmektir. Neticede sizde başarıya kilitlenme durumu yok. Bir kaç başarınız olsa -ne kadar hakkınızdır o da belli değil- ona dayanarak yaşayabileceğinizi sanıyorsunuz. Bunun Önderlik gerçeğiyle, Önderlik ruhuyla hiçbir alakası yoktur. Örgütlenme imkanlarını sıfırdan yaratmamızı ve bunları bütün yaşam süremizce nasıl ele aldığımızı inceleyip kendinizle mukayese edin.

Önderlik, şahsi bir olay değildir. Bu halk eğer kurtulacaksa, eğer yaşayacaksa; tarihinin artık ayakta kalır bir yanı kalmışsa, geleceğe dair bir umudu olacaksa Önderlik budur. Ben bunun sözcüsüyüm. Onu biraz düşünceye kavuştururum, dile kavuştururum, örgütlemeye çalışırım. Eskiden diliniz yoktu, hiç bir umudunuz yoktu ve hiçbir şeyin farkında değildiniz. Şimdi ise iradeniz, umudunuz, silahınız, diliniz, hatta ekmeğiniz var, bunları küçümsemeyin. Ben halen kuru ekmek peşinde koşarım, yani bunları basit ele almam, çünkü onun emekle bağlantısını çok iyi bilirim. Halen güzel duyguların, güzel düşüncelerin peşindeyim. Bütün bunların acımasız bir savaşla nasıl elde edildiğini çok iyi biliyorum. Doğru fikir benim için çok önemlidir. Şimdi elinize ciltler dolusu doğruları veriyoruz, en güzeli, uygulanılabilecek düzeyleri ve zeminleri size sunuyoruz. Burada daha iyi uygulanılır, daha iyi düşünülür ve bunlar büyük savaşla imkan dahiline sokulmuştur. Bunlar çok önemlidir, çünkü eskiden dilimiz yoktu, doğru bir-iki düşünce yoktu. Her şey saygısızcaydı, hiç kimse birbirini anlamak istemiyordu. Hele silahlar, elimizde hiç yoktu. Bunları nasıl unuttuysunuz? Bir kaç insanımız, kardeşler de dahil, yürekte bir araya gelemezdi. Bütün bunlar sizin için basitçe ve kendiliğinden mi oluştu. Hayır, ben bunların savaşımını verdim. Ulusal, siyasal bir-iki doğru sözcük bulabilmek için çok büyük çaba harcadım. Hatta bazıları bunu yeterli de görmüyor, ama tarihinize, kendi dününüze bakıp nasıl olduğunuzu anlayın ve ona göre hak-adalet ölçülerine anlam verin. Sizler hiçbir şey katmadığınız halde mevcut olanı bile yeterli görmüyorsunuz. Bu saygısızlığı durdurun. Açık söyleyeyim; babanız bir tabancasını nasıl bağlardı, onu gizlerdi, saklardı. Siz silahlara ne yaptınız? Babalarınız bir kuru ekmek için nasıl ter dökerdi, nasıl yerdi-içerdi? Örgütün değerlerine kendinizin nasıl yaklaştığına bir bakın. İnsan kendi gerçekliğini inkar etmemeli. Öyle olmuş ki, PKK'nin bazı değerlerinin etkisine kapılıp, neredeyse bizi bile çiğneyecekler. Halbuki biz olmazsak aç kalacaklar, biz olmazsak yirmi dört saat içinde her şey ellerinden gidecek. Gözü karalık bu düzeyde gelişmiş. İnsan kendini bu kadar yitirir mi?

Ben burada hatalı bir adım atmamak için yıllardır kendimi mevzilendirdim. Sizleri yaşatmak için ne kadar büyük sorumluluk, ne kadar büyük hassasiyetler peşindeyim. Özgürlük dağları hepimizin ayakları dibinde, ama oraların anlamını bilerek doğru bir gün bile geçiremiyorsunuz. Sizin için her şey kendiliğinden gelmiştir. Hayır, biz bunu mümkün kıldık, ancak siz bunu anlamsızlaştırıyorsunuz. Bu kadar büyük masraf kendiliğinden mi oldu? Bırakalım başka ülkelere, -düşman sizi sadece kaçırtıyordu, o ayrı bir şey- kendi vatanına ulaşma basit bir sorun mu? Çok büyük bir olaydır. Değerlerin anlam ve önemi üzerinde bazıları tarafından bir sahtekarlık geliştirildiğinde, sizler de onlara bakarak böyle alışmışsınız.

İçinizde şu anda bir nolu karar sahibi ve özgürce davranabilecek olan benim. Ama dikkat edin, sorumluluklar gereği nasıl yol alıyorum? Hata yapmamak için, değer heba etmemek için neleri, nasıl ele alıyorum? Bunlar önemli ve sizi biraz bağlaması gerekiyor. “Ben, ben” diyorsunuz, ama bunda bir şey yok. Yaşamınızı bozmaktan başka ne değeri var? Sizi yaşatacak olan herhangi bir içeriği de yok, bu “ben”liğin sadece kuru lafı, sadece kör inadı var. Bütün bunları hiçbirinize dayatma olarak söylemiyorum. Zaten bizim yaşamda buna yer yoktur. Sizin kendinizi bize çok tehlikeli dayatmanız için halen bu savaşı geliştiriyor ve parti içinde böyle anlamsız dayatmaları kabul etmiyorum. Eğer onu kaldıramıyorsanız, hiç olmazsa olumsuz dayatmayı da bir tarafa bırakın. Yıllardır iddiası olan, “ben olumlu katılmak

istiyorum, kesinlikle oynamayacağım, kendi hastalıklarımınla meşgul etmeyeceğim” iddiasında olanlar varsa, onlara da doğru katılımın özelliklerini veriyorum. Bizde katılımlar gönüllüdür, zorakilikle değildir. Ama bunun sözünü verenlerin, bunun kararlılığını gösterenlerin artık bu söze “bir de benden olsun” biçiminde değil de, radikal ve doğru bir katılımı cevap vermelerine çok önem veriyorum. Yoldaşları zorlamak istemiyorum. En kötüsü yoldaşlarla böyle kavgaya tutuşmaktır, bunu bize dayatmayın.

Ben köleler ordusu, burjuva ordusu veya hanedan ordusu kurmuyorum. Çıkarlar dağıtarak etrafımızda birlik kurmuyorum. Benim tarzımda, hayati doğrulara -bunlar bir halk için olur, bir parti için olur veya bir kişinin şahsında olur- tamamen anlam verme, bunu tam bir inanç işi, iman işi ve bir ustalık işi, bir sanat işi olarak ele alma vardır. Bu katılımımda, bu yoldan bıkmak, yorulmak, bireysel hak-hukuk peşinde koşmak yoktur. Burada sadece bağlanacak amacın başarısından ve bu temelde haktan-hukuktan bahsedilir. O da sadece ve sadece daha fazla hizmette bulunmak içindir. Bu halkı diriltecekse, kurtuluşa götürecekseniz bu tarz tek çaredir.

Benim kimseye hediye verecek bir şeyim yoktur, yani çıkar sunamam. Buna da inanmıyorum. İnandığım, yoldaşlarla büyük amaçları paylaşma, büyük güç olayını gerçekleştirme yaklaşımıdır. Bu da hep insani yeteneklerle ve güvenle oluyor. Bizim sözlüğümüzde karşılıklı çıkarlara dayalı ilişki yoktur. PKK'nin kahramanlıklarında zaten buna yer yoktur. PKK'de amaç için sınırsız fedakarlığın, cesaretin örnekleri sergilenmiştir. Tabii bu bilinçlice, çoklarının yaptığı gibi körce değil, yerinde ve zamanında yapılır. **Hayriler** kendilerini ölüme demeyeceğim, büyük yaşama yatırdıklarında -biz buna büyük yaşam diyoruz- yine en son **Zeynep Kınacı** kendini müthiş patlatmaya demeyeceğim, kendine göre çok büyük yaşamaya yatırdığında bilinç ve karar çok yerinde, uygulama da çok mükemmeldi. Sınırsız cesaret, fedakarlık derken bunları kastediyoruz. Yoksa, canı sıkıldığında intiharvari gidenler bizden değildir.

Gerçek PKK'lilik, diriltici PKK'lilik, kurtuluşçu PKK'lilik budur. Siz şimdi bununla savaşıyorsunuz. Bundan aşınma istiyorsunuz ve ben de kesin kabul etmiyorum. Artık bunu anlayacaksınız. Anlamaktan da öteye, eğer gerçek bir PKK'leşmeden, katılımdan bahsediyorsanız, mücadeleye her an net bir bilinç aydınlığıyla, candan bir bağla bağlanır; gaflete, hele münafıklığa hiç fırsat vermez, bir komutan adayıysanız her an hücum ve savaş tarzının emrettiği kişiliği sergilemeye hazır bir tutum içinde olursunuz. Katılımın özü budur. Bunu anlayacaksınız. Gerçek PKK'lilikte hastalıklarıyla katılmaya, örgütü kendiyi uğraştırmaya hiç kimsenin hakkı yoktur.

Baktınız bu gücümüz de yok, kenarda durun, bir sempatizan olun. Bu işi kahramanlara bırakın. Biz bunları ortaya çıkardık, bu kişilikler bulunur. Bunlar Önderliğin en büyük başarılarıdır. Bunun yolu açılmıştır, engellemeyin. Herkes kahraman olamaz. Bunlar bir halk için en büyük kazanımlardır, saygılı olun. Eğer doğru katılmaya gücünüz yoksa, dua edin bu da yeter. Bunlar kutsal değerlerdir. Sahipsiz olduğunu sanıyorsanız, aldaniyorsunuz. Münafıkça, kendini gizleyerek bu değerlerin üzerine konacağını sanıyorsanız, aldaniyorsunuz. Bu gerçekten ağır ve affedilmezdir. Ben her zaman şunu söyledim; en başta bu değerlerin sözcüsüyüm, koruyucusuyum. Bu değerleri göz göre göre mi bana çiğneteceksiniz? Eğer “bu işte ben de varım” diyorsanız, o zaman gerçeklerin gerekleri ortadadır.

Bu değerler karşısında duyarsızlık, iman etmemek, büyümek ne demektir, bunu neyle savunabilirsiniz? Varsa sizde bu kadar iman, “bu işte ben de varım, düşmanın bu yaptıklarını vicdanım kabul etmiyor, bu kahramanlara karşı ben de bağlılığımın gereklerini yerine getireceğim” diyorsanız, dürüstseniz, sorun çıkmaz. Artık anlaşılır kılmaya çalıştığımız bu hususlarda, sağlam bir sözünüzün olmasının, sağlam bir başlangıç yapmanızın gereğini sık sık belirtiyorum. Bunu ne engelleyebilir? Düşmanın dayattığı özel savaş engellese, çok çok sizi yine yenilgiye götürür, sizi vurabilir. Ben buna bir şey demiyorum. Savaştır, böyle bir gelişme olabilir. Mücadelenin gereklerini yapmamışsanız yenilgi de olabilir. Kimse mutlak zafer demiyor.

Mutlak zafer mümkündür, ama gereklerini herkes değil, bir kaç kişi yerine getirebilir. Bunun nedeni bilinç noksanlığı veya tecrübe eksikliği olabilir. Ben buna bir şey demiyorum. Hepimiz bu konuda bazı yetmezlikler yaşayabiliriz. Ama kabul edilmez olan, oldukça tartışılmış, güce kavuşturulmuş, kabul edilmiş hususların halen izahı güç nedenlerle gereklerini yapmamak ve bu konuda birilerine alet olmak, uzlaşmaktır. Bunu yapmayacaksınız. Bunu hiçbir gerekçeyle, hiçbir kişisel özelliğinizle gerekçelendiremezsiniz.

Biz, kendimize bu kadar saygısız olamayız. Yapmanız gereken Önderliksel yücelme, partileşme, askerleşme, bu temelde saygıyı kendinize yakıştırma ve onun gerekleriyle çelişenlere tenezzül etmeme, onlara yer vermemedir. Bu da amaçlarına göz kulak olmak, onu çiğnetmemek, yanlışlıklarda ısrar etmemek, ona fırsat vermemek, bireysel endişelere ve kaygılara kapılmamak anlamına geliyor. Hep örgütsel kaygıları esas almak, bunun başarısı için her şeyi ortaya koymak gerekir. Dili bülbül gibi konuşurmak, onu bıçak gibi ortaya koymak ve gerekirse “bizzat bütün görevleri ben üstlenebilirim” diyebilmek gerekir. Baktım ki, hiç kimse bu halk işlerine sahip çıkmıyor, ben de böyle yaptım.

Çok zayıf bir insandım, ama gördüm ki, birilerinin bu işlere sahip çıkması gerekiyor. Çok istedim, hatta hepinizden bekledim, bütün büyüklerden bekledim. Ancak bu işlerin yanından bile geçmiyorlar. Ve şu anda bu işi ben üstlenmiş bulunuyorum. Hem de hepinize güç verecek kadar sorumluluklarımı bilerek üstlendim. Bu halk da en zorda bir halk olmasına rağmen en büyük tutkuyla, heyecanla “bu işi yürütüyorsun” diyor ve en ufak bir sıkıntı duymadan mücadeleye katılıyor. Çünkü biz sözümüzün eriyiz. Bunu esas alacağız. Ben hiç yorulmadım, yıprandım diyor muyum? Bu tür şeylerden dolayı en ufak bir işi bıraktığımı görebiliyor musunuz? Sizin için gerekli olan da, en temel, en vazgeçilmez, en hayati ve kaybedilmiş olan her şeyimizi bize kazandırabilecek olan bu temel Önderliksel özelliklerdir. Ben bunun dışında herhangi bir yolla bırakılmıy kurtuluşa gitmeyi, yerle bir olmanın bile önüne geçilemeyeceğini çok açıkça görüyorum. Bu temelde en değerli ve gerçekten inanılmaz bir çabayla artık başarılmış olana, büyük tarihi şans mükemmel değerlendirmeye ve bununla oynamayacak şekilde karşılık verin. Bunun başarısını büyük bir şans kadar büyük bir imkan olarak da değerlendirin. Yaşamın ancak bununla ele geçirilebileceğini ve bunun dışında hiçbir yolun mümkün olmadığını bilerek, inanarak katılın. Sizi buna en yüksek değeri biçmeye, amansız yaklaşımları eksik etmeyerek

çalışmalara yüklenmeye ve başarmaya çağırıyorum. Sizlere bundan daha büyük bir iyilik yapmak mümkün müdür? Bunun dışında herhangi bir yolla kolektif bir kurtuluş mümkün müdür? Halk kurtulmadan bireyin kurtuluşu ve sizlerin onurlu bir yaşama sahip kılınmanız mümkün değildir. Gerçeklerle neden alay edeceğiz, gözümüzü kör edeceğiz? Ben tüm gücümü bu tutumdan alıyorum ve bu, en büyük başarıya da ulaşmıştır. O halde neden katılmayacaksınız, neden katılımı mükemmele yakın yapmayacaksınız? Büyük başarı kişiliğinden neden kaçınacaksınız? Bunun hiçbir gerekçesi olabilir mi? O halde bütün yönleriyle oldukça kanıtlanmış, bilince çıkarılmış, imana kavuşturulmuş bu katılımı mutlaka kendinize uygulayacaksınız. Buna layık olacak ve “bir başarı da benden” diyeceksiniz.

19 Temmuz 1996

GERİ YAŞAMIN KAYNAĞI GERİ İDEOLOJİLERDİR

Çok yoğun ve hepinizi ilgilendiren değerlendirmeler geliştiriliyor. Fakat içyüzünüzü açığa vurmaktan çekiniyorsunuz. Kendinizi açığa vurmanız için cesaretiniz, güveniniz yeterli olmuyor. Bu durumunuzla geleceğinizi fazla kestiremez, planlayamazsınız. Artık kendinize güveniniz gelişmeli. Yaşama hakkını vermek, diye bir kavram vardır. Bu kavrama göre yaşamınıza bir çare bulmanız gerekiyor. Yaşam hakkınızı ve yaşam şansınızı bu kadar heba etmenizi büyük kayıp olarak değerlendiriyoruz. Tecrübeme dayanarak belirtebilirim ki, yaşam şansının doğru değerlendirilmesi size, belki de en iyi, en ulaşılmaz gibi görüneni bile kazandırabilir. Yaşamınızı doğru değerlendirmek, sizin temel sorunuzdur. Yaşam şansınızı inanılmaz ölçülerde çok basit nedenlerle ve amaçlarla heba etmek, son tahlilde köleliğin bir sonucudur. İnsanlarda kendine inançsızlık ve güvensizlik yaratmak, egemen gücün politik bir amacıdır. Bu amaç sizin üzerinizde gerçekleştirilmiştir. Bu durum, her ne kadar kaderci bir anlayışla değerlendirilse de, yüzyıllardan beri tamamen yerleştirilen egemen, baskıcı kültürün etkisinden kurtulamamaktır. Bu kölelik kültürünü kıramanız oldukça düşündürücüdür. Görüldüğü üzere bu kişilik azla yetinmekte, politik-örgütsel ifadesinde sizin gibi yetinmecî davranmaktadır. En azla yetinmek egemenlik altındaki köylüyü, işçiyi ifade ediyor. Sizler de bunun bir yansımasını ifade ediyorsunuz. Zihniyet aynı zihniyet, karar aynı karardır. Sizin başarısızlığınızın kaynağını burada aramak gerekir. Dolayısıyla sınıf mücadelesini, özgürlük mücadelesini kendiniz oluncaya, istediğiniz ölçüde kazanıncaya kadar yetkinleştirmeniz ideolojik mücadele dediğimiz işin özüdür.

İdeolojik mücadele, insanın kendisini yetkinleştirmesi mücadelesidir. Siz, bu ideolojik mücadeleyi çözmemişsiniz. Bırakalım ideolojik mücadeleyi, politik veya örgütsel çerçeveye bile girmiyorsunuz. Bu durum oldukça kötüdür. Kendinizi zavallı bir köylü veya kasnak gibi dönen avare birisi gibi ortaya koyuyorsunuz. Doldurulmuş, planlanmış, kurulmuş bir kişiliğiniz yok. Siz bununla yaşam hakkınızı, şansınızı fazla kullanamazsınız. Bunu size anlatmaya çalışıyorum. Siz yaşamak istiyorsunuz, ancak bırakalım yaşamayı, yaşam şansının ne olduğunun bile farkında değilsiniz. Oysa her şey bunun çevresinde olup biter. Bol şikayetler, bol kendi kendini kandırmalar, kocaman bir ömrün adı olur gider. İdeolojik mücadele en temel mücadeledir ve bunu çözmedikçe, halletmedikçe yaşamınız boyunca mahkum olmuş olursunuz. Başka ideolojilerin egemenliği altında bulunarak veya ideolojisizlik biçiminde hiçbir yere varamazsınız. Bütün hatalarınızın kaynağında ideolojik yetersizlik vardır. İdeolojik zafer, ideolojik başarı bütün başarıların anasıdır. Büyük bir ideolojik kargaşayı, telaşı yaşıyorsunuz. Nedir bu ideolojik kargaşa ve telaş? Oysa ideolojik yetkinlik ve netlik, özgürleşmenin başlangıcıdır. Özgür yaşama kararıdır. Özgür yaşamın güvenidir. Eğer bu konuda bir tutarlılığınız varsa, sizin bu kadar kargaşa içinde olmanız bence mümkün olamaz. Eğer halen politikada, örgütsellikte bu kadar kargaşa, hatta yetmezlik içindeyseniz, kesinlikle ideolojiniz ya egemenlerin kırıntıları biçimindedir ya da yoğun bir ideolojisizlik konumunu aşamamışsınız demektir. İdeolojisiz insan, hem hedefsiz, pusulasız hem de mevzisz birisi gibidir. Yürüyemez ve yürürse de yürüyüşü rast geledir, kurulmamıştır, plansızdır. İdeoloji, yalnız fikir düzeyinde bir şeyler bellek ya da bazı doğruları anlamak değildir. İdeoloji, esasta özgür yaşam kararıdır. Özgür yaşam konusunda netliktir, kesinliktir. Sizde ise bu yok veya varsa bile çok zayıftır.

İnanılmaz ölçüde egemenlerin dayattığı yaşamın etkisinde olmak, onların yarattığı moralsizliği yaşamak demek, onların ideolojik etkisi altında olmak demektir. Bu anlamda tamamen yaralı ve mahkum edilmiş birisi gibisiniz. Yaşam şansını en yüksek düzeyde özgürce planlayamayan birisi, kesinlikle diğer ideolojilerin etkisi veya kendi hakimlerinin iradesi ve kararı altındadır. Artık bunu anlamanız gerekiyor. Egemenlerin her türlü ideolojik etkisinde olmayı bir kader olarak önümüze koyamazsınız. Partiyi bunun için kullanamazsınız. Bu özgürlük, yaşam hakkı veya kişi hakkı olarak değerlendirilemez ve böyle bir talepte bulunamazsınız. Çünkü başka ideolojilerin etkisi altında olmak, en büyük haksızlıktır.

Bu konuda benim deneyimim vardır. İdeolojik netliği sağlamak için, kendimi ne kadar yıl büyük bir savaş içinde tuttuğumu hatırlıyorum. Din arayışından tutalım felsefi arayışa ve daha sonraki ideolojik-siyasi arayışlara kadar, kendimi ikna etmek için yıllarımı verdim. En sancılı süreçlerimi bu mücadele yıllarında yaşadım. Bunun için onlarca yıl harcadım ve bu arayış halen de devam ediyor.

Doğa ve toplum konusunda sağlam bir bakış açısına ve yine örgüt bakış açısına sahip olmayanın doğru bir eylemi de olmaz. Eylemi olsa bile ancak sizinki gibi olur. Eğer bir eylem tarzından dolayı sürekli kaybediyorsanız ve

kaybettiriyorsanız, siz orada objektif olarak bitiren konumundasınız, bu anlamda bir ajan gibisiniz demektir. Yaşamayı benimsediğinizi söylüyorsunuz, fakat yaşamak için gerekli olan özgürlük bilinci, özgürlük iradesi sizde ne kadar var? Burada bir ikiyüzlülük ve kendini kandırma var. Özgürlük imkanını elde etmek için özgürlük hakkını, özgürlük şansını ve yaşam şansını iyi anlamanız gerekir. Çoğunuzun birey hakkından, yaşam hakkından anladığı, çok basit, neredeyse bir sigara dumanından ibaret günübürlük bir tüketim veya kendini çok anlamsız şeyler ile tatmin ise, bu kişilikte hiçbir şey bitmez. Bir kişi kendi basit maddi yaşamını veya bazı güdülerini tatmin etme peşinde koşuyor ve fırsat buldu mu sürekli bunlarla kendini kapatıyorsa, bu kişiden hiçbir hayır gelmez. Bu kişi, hep bu güdülerin peşinde olacak ve onları tatmin ettikçe, “oh, yaşadım” diyecek birisidir. Bu, kölelik ideolojisine, ilkelilik ideolojisine kendini düşürmektir. Siz bunu yoğun yaşıyorsunuz. Ben bir anlık yaşam ilginize bakıyorum ve bunu hemen görüyorum. İlkellik ideolojisi hemen hepimizin adeta her yerinden fişkıyor.

Tarihin birçok önemli dini ideolojilerinde dervişler ve müminler yıllarca iman savaşı, zikir, fikir savaşı vererek kendilerini giderek doruklara tırmandırıldılar. Bu çabaların tümü ideolojik yetkinlik elde etmek içindi. Son yıllarda PKK saflarında ideolojiden kaçış neredeyse bir alışkanlık haline geldi. Hele özellikle pratik savaş alanlarında inanılmaz ölçüde ideolojiden kaçış yaşanıyor. Bu ne anlama geliyor? Bu, düşünceden, özgürlük ideolojisinden kaçarak hayvanlığa doğru gidiş ve ilkelliğe koşuş oluyor. Nitekim ideolojiden kaçışın ürünleri daha sonra karşımıza en değme hainin yapamayacağı durumlara yol açma biçiminde çıktı. Tabii ki bu tehlikelidir. Bu anlamda gerillayı en yoğunlaşmış ideolojik çalışma olarak değerlendirdik. Gerilla, özgür yaşamın yoğunlaştığı birliklerdir. Ancak bunun tersi uygulandı. Sonuç; bu inanılmaz çabalar olmasaydı yalnız bir yıllık süreç içerisindeki gerilla aşınması, on tane PKK'yi yerle bir etmeye yeterliydi. Bunları da anlayacaksınız. Sorumluluk duygusuna biraz sahip olarak, yarattığınız sorunların ne olduğunu cesurca gündeminize alıp tartışmaya ve çözümlemeye tabi tutacaksınız. Dağlar kadar pisliklerinizi önümüze yayıyor ve “çözün” diyorsunuz. Bu durumdan hiç utanmıyor musunuz, korkmuyor musunuz? Bu kadar muazzam gerilikleri parti içine yığarak, partinin başına bela ederek sorumluluktan kurtulacağınızı mı sanıyorsunuz? Ve bunun için her türlü köylü kurnazlığını, her türlü kişi dokunulmazlığını veya bir uçta ihaneti, bir uçta ölümü dayatma çıkış yolu mudur, namusluluk mudur, şereflik midir? Bu sizi başarıya götürür mü? Bu tutumları hızla terk edeceksiniz.

İdeolojik Mücadele Bütün Çalışmaların Özüdür

Bana son derece anlaşılmaz geliyorsunuz. Düşman hakimiyeti altındaki köleleştirici etkiyi anlarım, ama bu kadar özgür bir ortamda bu inanılmaz tabloyu dayatmanızı anlayamıyorum. Bu kadar ilkelleşmeyi anlayamıyorum. Bu, berbat bir durumdur. Kendi yüce amaçları konusunda, kendi savaşımının özellikleri konusunda bu kadar sorumsuz davranmak ajanlıkla eşitir. İstedığınız kadar kendinizi örtbas etseniz bile, kendinizi başka türlü izah edemezsiniz. Sizin bütün silahınız suçunuzu etrafa yaymak, şuna buna yıkmaktır. Bir kininiz, öfkeniz vardır, ancak o da bilinçten yoksundur. Kendinizi çaresizliğe terk ediyorsunuz, bu da en geri düzeydeki köleliktir. Artık bundan vazgeçmeniz gerekir. Kürt insanın en zayıf yönü, her türlü olumsuz etkiye açık olmasıdır. Bu yüzden kendisini halk olmaktan çıkarmıştır. Her türlü etkiye açık olmak, ideolojik zeminde kaybetmek demektir. Kürt insanı doğadan, toplumdaki, ulusallıktan, yoldaşıktan ve güçten bir şey anlamaz duruma getirilmiştir. Bu durum, dayatılan yoğun düşman hakimiyetinin parçalayıcı etkisidir. Bunu da kalkıp kademli, özellikmiş gibi kendimizde yaşatmamızın hiçbir anlamı yoktur.

Örgütsüz olmak, fazla politik olmamak, düşmanın etkisi altında parçalanmış kişiliği kabul etmek demektir. Bu anlamda parti, ideolojik parçalanmayı ortadan kaldıran esas itibarıyla ideolojik birlik demektir. Siz bu ilkeliklerinizle partiyi, bilmeden iyi niyetlice, düşman adına parçalıyorsunuz. Ben size doğruları, kendi tecrübemi söylüyorum. İdeolojik netliğim olmasaydı, bir adım dahi atamazdım. Siz ise bildiğinizi okuyorsunuz. Yıllarca bu işin amansız sürecinden geçen birisi olarak, size açıkça söylüyorum, kendini ikna etmemiş, kendini özgürlüğün ve onun temel değerlerine göre yatırmamış bir insan, her zaman düşman ideolojisinin etkisi altındadır ve sonuçta objektif olarak onun ajanlığını yapar.

Siz çok rahatsızsınız, varolan düzeyinizle rahatlıkla tatmin oluyorsunuz. Hele Partinin ideolojik esaslarıyla oynama, oldukça hoşunuza gidiyor. Açık söyleyeyim ki, bu durumunuz sizde çok etkili olan objektif ajanlıktır. Her türlü sınıf güdünüzü, aile güdünüzü ortam bulur bulmaz korkmadan, utanmazca yaşıyorsunuz veya bunun diğer bir ucu olarak çok zavallıca kalmayı bir çıkar yol sanıyorsunuz. Bu da çok alçakçadır. Bu konuda terbiye almayı artık kabul etmelisiniz. Her şeyini kaybetmiş bir insanın bu kadar zavallılığı, bu kadar ufuksuzluğu, bu kadar iddiasızlığı yaşaması da en az gözü karalık kadar tehlikelidir. Bunları tutum diye partiye dayatmayın. Artık bunu ilişkilere dayatmaktan vazgeçin. Kendinizi çok kurnaz sanıyorsunuz, ama öyle değilsiniz.

Binlerce kişiyle günlük olarak uğraşıyoruz. Bıraksak ve ellerinden tutmasak bir tek özgürlük kelimesi bile ağızlarından çıkmaz. Biraz gerçekçi olmak gerekir. Kendinizi inanılmaz ölçüde yalanlara inandırmışsınız. Gerçeğinizi çok şiddetli yalanlarla ve ısrarlarla kapatmaya çalışıyorsunuz. Ayıyeten bunu bana da dayatıyorsunuz. Benim bunu kabul etmem, yutmam veya aşınmam, en önemli ideolojik yenilgi olur. Ondaki sonra da parti sağa kayar. Dikkat edilirse benim PKK'de yaptığım en temel çalışma, çok şiddetli bir ideolojik mücadele yürütmektir. Burada yalnız ideolojik mücadele yürütüyoruz. Bulduğumuz alanda sağlam politik çalışma yapmanın da ortamı yoktur. Ama görüyorsunuz ki, en büyük güç bu ideolojik mücadeleden kaynaklanmıştır.

Benim bu daracık yerde yaptığım bu büyük ideolojik mücadele, tarihin en büyük birlikteliğini ortaya çıkarmıştır. Bu kadar dayatmalarınıza rağmen demek ki ideolojik mücadele küçümsenemez ve bütün çalışmaların özüdür. Siz, ideolojiyi çok küçümsüyor, ciddi bir toplantıdan bile kaçırıyorsunuz. Kendi birliklerinizi ideolojik güce kavuşturmaktan üşeniyor, hatta bunu gereksiz görüyorsunuz. Hele gerilladaki duruma bakın, bu ne demektir? Bu, kapıyı ardına kadar yenilgiye açmak demektir. İdeolojik tutumu amansız kılmayan, hiç bir pratik adımı sonuca götüremez.

İdeolojik mücadele zorlu bir savaştır. Kişinin kendi kendini adam yapma savaşımıdır, kendini yeniden yaratma

savaşımıdır. Zordur, ama başka çare de yoktur. Başka çare de şu demektir: “Bırak kölece yaşayayım, köylüce yaşayayım, bırak o büyük burjuvanın bin bir demagojik yöntemleriyle yaşayayım. Bırak kendimi istediğim biçimde dayatayım.” Bunlar doğru mu? Bunlarla belki kendinizi yaşatırsınız, ama partiyi yaşatamazsınız. Parti yaşamazsa, geriye sen diye bir şey kalır mı? Bu konuda vicdanınız olmalı, gerçekten işin gereklerine inanmalı ve bunları yapmayı kabul etmelisiniz.

Ben hayretler içerisindeyim. PKK'deki konumunuzu biliyor musunuz veya ondan da öte saldırılarınızı kime karşı yapıyorsunuz? Siz deli misiniz? Parti içinde böyle kalınır mı? Açık ki duruşunuz birliğe fazla hizmet etmiyor, sizi yetkinleşmeye götürmüyor. Bu durumunuzu değerlendirmeden nasıl PKK kadrosu geçinebilirsiniz. Kendi ideolojik geriliğiniz veya düşüncesizliğinizle “gelin bizi yaşatın” diyorsunuz. Bu, en kaba Kürt toplumunun bitmiş, tükenmiş özelliklerini bize dayatmadır. Ben savaşın adını doğru koymaya çalışıyorum. Herkes basit yaşam güdülerine kendini kaptırabilir, bu hiç zor bir şey değil. Herkes köylü kurnazı olabilir, herkes küçük burjuvazinin bir açgözlüsü olabilir. Herkes “fırsat buldum” diyerek bazı şeyleri hırsızlayabilir. Ama bunlar öyle yüce şeyler değil. Bunlar sadece toplumda sıkça rastladığımız ahlaksız, saygısız, kişiliksiz ve sonuçta kendisini bitirmekten öteye götüremeyecek olan köle gerçekliğinizin ifadesi olmaktadır. Buna da öyle kulplar takıyor, öyle özeyip beziyorsunuz ki, “parti bunları illa kabul etsin” diyorsunuz. Açık söyleyeyim, kıyamet de koparsanız beni geriletmezsiniz, beni geriletmek imkansızdır. İdeolojik savaşta benim aşınmam imkansızdır.

Bazı gerçekleri artık görmek durumundasınız ve bu gerçeklerin gereklerini yapmaya da yavaş yavaş güç yetirin. Kocaman yıllar boşa geçti. Bütün Kürdistan'daki kamplarımız muazzam bir merkezi rol oynayabilirlerdi, ancak baktım ki hepsi oraları ideolojiden kaçınma yeri olarak görmüşler. Benim burada bu kadar ihtiyacım olmamasına rağmen, ideolojik savaş çok sistemli yürüttüğümü görüyorsunuz. Birliğin, örgütlenmenin, politikanın anası bu değil midir? Sizler kurtuluşu istemiyor musunuz? İlk aklıma gelen temel hususlardan birisi de budur. Bunun dışında her şeyi küçük görün, öyle fazla silaha da sığınmayın. Yaptığınız sıradan çalışmalar var, onları da fazla önemsemeyin. Asıl önemseyeceğiniz temel ve öncelikli çalışma, ideolojik düzeyin ne kadar özgür iradeye götürdüğü ve önünde durulamaz bir özgürlük kararlılığına yol açtığıdır. İdeolojik netliğe ulaşan kişi, hangi çalışmaya el atarsa, yüksek başarıları mutlaka sağlayabilecektir. Partinin ideolojik düzeyine hükmeden birisi, diğer tüm çalışmalarda tutarlı davranacaktır. Eğer bazılarıyla halen savaşıyorsam ve bu savaş şiddetlendirmişsem bunun anlamı, karşı tarafla bir ideolojik savaş yürütülüyor demektir.

Parti içinde çok büyük bir ideolojik savaş var. Karşı tarafın bahanesi açık. Kendi “marifetlerini” sayıp dökmeye çalışıyor. Kendisine alan tanımak istiyor. Kendisini etkili-yetkili kılmak istiyor. Aslında bunların kendi ideolojisi var. Bunlar istediği kadar kendini farklı göstererek, yanıltarak, kendini gizlemek istesin, bu mümkün değil. Sonunda giderek şu veya bu sınıfın, şu veya bu kimliğin, kişiliğin, ailenin, yerelliğin, hatta kişisel düşkünlüğün ideolojik önderliğini veya ideolojik ifadesini temsil ettiklerini göstereceklerdir. Parti en temelde ideolojik birliktir. İdeolojik birlik, en yüksek birlik ifadesi olmak demektir. Yoldaşları ile bu kadar çelişen, partisinin temel doğrultusuyla bu kadar çelişenin ve birliğe bu kadar gelmeyen ideolojisini parti ideolojisi olarak değerlendirebilir miyiz? İdeolojik birliğe inanmış ve ideolojik mücadeleyi kendi kişiliğinde başarıya götürmüş birisinin, partinin örgütsel birliğine gelmemesi, partinin askeri-politik çizgi esaslarına gelmemesi düşünülemez. Birisi askeri çizgiyi, politik çizgiyi, örgütsel çizgiyi, hatta yaşam çizgisini ısrarla aşındırıyorsa ve ona gelmiyorsa bilin ki o kişi için en temel gereksinim, ideolojik gereksinimdir. Varsa bir ideolojik geriliği, ayrılığı, onu gidermesi gerekir.

Parti içinde bireysellikte, kendisini özerk ve ayrıksı kılmakta ısrar, kesinlikle parti ideolojisini kabul etmemektir. “Benim şu veya bu özgün tavrım var”, “benim şöyle ayrıksı durumum var”, “ben illa dikkate alınmalıyım” veya “ben illa farklı görülüp değerlendirilmeliyim” diyen birisinin tavrı, “benim farklı ideolojim var, ben bunu partiye dayatıyorum” anlamına gelir. Partiye ayrı ideoloji dayatmak, partiye ayrı örgüt ve ayrı askeri-politik çizgi dayatmak demektir. Ve bu da her türlü bölünmenin, parçalanmanın başlangıcıdır. Bazılarımız yıllardır parti içinde rahat değilsiniz. Bu ne demektir? Bu, “ben partinin ideolojik birlik esprisine veya felsefesine girmiyorum, benim kendime göre bir yaşam anlayışım var” demektir. Her yaşam anlayışının arkasında bir felsefe, bir ideoloji vardır. Ve bu ısrar; “ben parti içinde ayrı bir ideolojiyle kendimi örgütlemek istiyorum” demektir.

Nitekim bu çokça ortaya çıkmıştır. Hemen her birinizin bir ahbap çavuş örgütlenmesi var. Her birinizin kendi etrafında bir örgütlenmeye cesaret etme durumunuz var. Bu ne kadar tehlikeli, buna nasıl cesaret ediyorsunuz? Eğer partiyi bir ideolojik birlik olarak düşünüyorsak, bunları nasıl ileri sürebilirsiniz? Özellikle davranışlarınızla, yıllardır bu tutumlarınıza özerklik hakkı vermemizi bizden nasıl isteyebilirsiniz? Bunu bırakacaksınız. İnsan kurnaz olur, insan diğer sınıfların temsilcisi olur da bu kadar olmaz. Bu gözü karalıktır, ayrıca bunun kimseye faydası da yoktur. PKK'de kimsenin bu silahla herhangi bir şeyi elde etmesi mümkün değildir. İdeolojik gerçeğe kendini bütün yönleriyle yatıran birisi PKK'de en büyük güçtür. PKK'nin ideolojik doğrularına kendini bütünüyle veren birisinin, onun politikasında, örgütsel-askeri pratiğinde önemli başarılarla gitmemesi düşünülemez. Eğer bir kişi ideolojik, politik, eylemsel alanda fazla başarılı olamıyorsa, ya PKK ideolojisinden nasibini almamıştır ya ona inanmıyor ya da onu çarpıtmaktadır.

Bütün davranışlarımızı ideolojik süzgeçten geçirdiğimizde şu netliğe ulaşmamak mümkün değildir: İdeolojik süzgeç araç gibidir, kim olduğunuzu, ne olduğunuzu ortaya çıkarır. Ondaki olmayan üstte kalır, süzgeçten alta geçen ise partindir. PKK'nin ideolojisinden geçmek, ideolojik süzgeçten geçmek demektir. En başta da PKK'li olmak demektir. Onun üstünde kalmak, farklı tutum, davranıştır, özerk yaklaşımdır, rahat olmamadır, kendini hep ayrıksı görmedir, kendi etrafında ahbap çavuş örgütlenmesini yapma, kendine bağlı özgünlükler istemedir; süzgecin üstünde kalmak, süzülüp ana birliğine katılmamak demektir. Ve bu tutum da, süzgeçten geçmediği için er ya da geç partiden atılmak demektir.

PKK'de bazı şeyler var ki, besmele veya namazda okunması gereken en temel ayetler gibidir. Sizin için de en temel başlangıç, ideolojik doğrular biçiminde olmalıdır. Bütün ömrünüzün boşa gitmemesi, ileride hayal kırıklığına

uğramamanız ve çabalarınızın başarılı olması açısından ideolojik yetmezliğinizi gidermeniz esastır. Mümkünse, bunun gereklerine yoğun bir biçimde ilgi gösterin, kendinizi netleştirinceye, karara ve önünde engel kabul etmez bir iradeye kavuşuncaya kadar da çabalarınızı sürdürün. Bunda son derece tutarlı olun ve kendinizi kararlaştırdıktan sonra, “herhangi bir kişilik sorunu var” demeyin.

Askeri, örgütsel, politik olur, şu alan olur veya bu alan olur, nereye giderseniz gidin, “ben sorumluyum ve kendimi başarıya yatıramam” biçiminde yanlış yaklaşımlar içinde bulunmayın ve bulunamazsınız. Kendi yalanlarınızla kendinizi uyutacağınıza, sizinle açık tartışmadan yanayım. Tüm bunları açık açık tartışabiliriz. Silikliğinizi marifet bellemeyin. Silik insan beş para etmez. İdeolojik savaş en büyük savaştır. Bunu başaran kişi, şimdiden zaferin yüzde doksanını elde etmiş demektir. Başarıya inanıyorsanız, bunun vazgeçilmezliğini bu noktada yakalayın ve eksikliklerinizi giderin. Ancak PKK'nin ideolojik yetkinliğine kendinizi kaptırarak sonuca gidebilirsiniz.

Yaşamını bu kadar devrime adanmış olanlar ciddi bir başarısızlık düzeyini bir kader olarak karşılayamaz, hele hele onu hiç savunamazlar. Unutmayın ki, yüksek başarılarımız yok. Yüksek komuta arz etmiyorsunuz. Bunun nedenlerini de mutlaka bulmak zorundayız. Biraz vicdana gelin, sorumluluk duygunuz artık biraz canlanmalı. Yaşayacaksa böyle yaşayabiliriz. Bu sahte yaşam hayallerini bir tarafa bırakalım. Bunlar büyük oranda düşmanın yıllardır dayattığı ve üzerinizde etkili kıldığı alışkanlıklardır. Biz bunu kanıtıyoruz, neden bunlara tenezzül ediyorsunuz?

Yaşadığımız yoğun acizlik ve çaresizlik, kölelik ideolojisinin kesin bir sonucudur. Ayaklanmayan, ufuk kazanmayan, iradeyi keskinleştiremeyen kişilik yoğun köleliği yaşıyor demektir. En büyük savaşım kişinin kendisini özgürleştirmesidir. Kendini özgürleştiremeyen başkasını özgürleştiremez. Kendisini muğlak, yetersiz, parçalı yapan birisi etrafına hep zarar verir. Kendisi ağır sorunlu olan etrafına sorun dağıtır. Kendisinde yüksek moral olmayan, etrafına da moralsizlik aşılır. Kendisinde yüksek çözüm gücü olmayan, etrafını da çözümsüzlüğe iter. Derin güvensizlik, kesinlikle egemenlerin yarattığı bir ideolojik zaafıdır ve köleliğin özüdür, temelidir. En büyük cesaret ideolojik anlamda gösterilen cesarettir. İdeolojik başkaldırıyı gerçekleştiren, diğer tüm başkaldırıları için en sağlam zemini elde etmiş demektir. İdeoloji, doğa ve toplumsal olaylarda bir görüş, bir fikir, bir doğru ve çok temel bir tutum sahibi olmak demektir.

Ancak Başarı Gerçeğinde Kendini Kabul Ettirenler PKK'lidir

Ailenin, aşiretin, ulusun, toplumun, sınıfın, emperyalistlerin ve sömürgeciliğin hepsinin kendine göre ideolojileri vardır. Bu anlamda herkes bir ideolojiye sahiptir veya ideolojisiz insan, ideolojisiz halk, ideolojisiz toplum ve ulus yoktur. Birisinin ideolojisi amansız egemen emperyalist biçimde olur, birisinin ideolojisi en altta çok parçalanmış kölelik biçiminde olur. Birisi çok dağıtmıştır, muazzam ideolojisizliği yaşıyor olabilir. İdeolojiden tamamen kopukluk, hayvanlığın eşliğine gelmek demektir. Ve bu eşliğe gelmek, üzerinde sömürgecilikten daha beter, her türlü egemenliğin sürdürülmesine uygun hale gelmek demektir. Maalesef bizim toplum da böyledir ve sizin kişiliğiniz de yoğun bir biçimde bunu yaşıyor. Demek ki, ekmek sudan daha fazla ideolojik yükselişe ihtiyacınız vardır. İdeolojikleşmeye, ideolojik tutuma, ideolojik bakış açısına ihtiyacınız vardır. Yani her türlü yaşamın ilk başlatıcısı bu olursa, belki kazanmanız mümkün olur. Tabii ondan sonra politikayı da öğreneceksiniz.

Politika başlı başına büyük bir savaştır. Politik savaş, ideolojik savaşla çok şiddetli bağlantılıdır, fakat onunla aynı değildir. Politik savaşın özü, karşıdaki devleti görmektir. Bir güç eğer devleti kendi devleti olarak görmüyor ve onu yıkmak istiyorsa, politik savaş, bununla ilgili her türlü düşünceyle, dolayısıyla her türlü örgütlenmeyle devleti yıkmaya ve bunun yerine kendisindekini yapmaya hizmet eder. İdeoloji, iktidar konusunda kendini, yıkarken de yaparken de aydınlatmadır. Bu da güç sorunudur. Politika güçtür, güç de örgütlenmedir. Proletaryanın da, halkın da güçlenip örgütlenme dışında bir yolu yoktur. Ne kadar örgütleyebilirsen, o kadar güçsün demektir. Politikanın dilinde, güç eşittir örgütlenmedir. O açıdan güçlü olmak isteyen, daha çok ideolojik çizgide örgütlenmeyi yapmak zorundadır. Çok iyi örgütlenme yapmak için de politik bilinci sürekli geliştirmek gerekir. Politik bilinç, devletin tüm uygulamaları ve yine kendi siyasi iktidarı hakkında bilgi sahibi olmaktır. Parti bunun bir aracıdır.

Propaganda bir mücadele biçimidir. Ne kadar propaganda edersen, o kadar siyasi mücadele edersin. Toplumla ne kadar bağ kurarsan, o kadar iktidar olursun. Artık bunları biraz anlayın. Sizin durumunuz çocuklardan daha beter. Kendinizi orta yere atmışsınız, ama hiçbir oyun bilmiyorsunuz. Sadece sağa sola ayak atıyorsunuz. Politika sanatların anasıdır, oyun değil. Politika en ince sanat diye tarif edilir.

Sizin ana kucağındaki o bebektikten taşıdığınız bazı özellikleriniz var. Ben bu konuyu da anılarımı dile getirerek daha iyi anlatabilirim. Hatırlıyorum, ne kadar ağlasam, anam bana istediğimi getirir diyordum. Ve halen hatırlıyorum başlangıçta bayağı iyi ağladım, benden daha güçlü sesle ağlayan yoktu. Hatta bütün köye sesimi duyurmak için olağanüstü ağlardım. Ama baktım ki olmuyor, ondan sonra terk ettim. En büyük şansım bu tutumu en erken yaşta terk etmektir. Akıllandım, her şeyi artık kendi elimle yerine getirmek için ağlamak yerine, anamı kandırmaktan tutalım onunla her türlü savaşımı vermeye kadar türlü yolları denedim. Çünkü, ağlamanın en kötü bir mücadele biçimi olduğunu ve onunla hiçbir şey elde edilmediğini gördüm. Şimdi siz bu bebektik ideolojisini ne hale getirmişsiniz. Çok ince kılıflara büründürerek sürdürüyorsunuz. Her gün şikayetçisiniz, her türlü rahatsızlığınız bu bebektik ideolojisine göredir. Bunu sadece inceltmişsiniz, şeklini değiştirmişsiniz, ama halen bebesiniz.

Her yerdeki çözümsüzlük sesleri, her yerdeki kötü kaybediş, dayatma, tepki ve sertlik son tahlilde o kapmış olduğunuz özelliğin kendini dışa vurumudur. Kürt bireyi yaşamda kocaman bir bebektir. Gerçekten en büyük savaşımım, bu koca bebeklerden kurtulmak içindir. Herkes bana dayanarak “ben de yiğidim, şöyle Kürt’üm, şöyle şerefliyim” diyebiliyor. Ben böyle yaklaşımlar içinde olan insanlarla savaşıyorum. Adam olma teorisini bu kadar yoğunca geliştirmemin nedeni, sizin bu bebektik durumunuzdan dolayıdır. Bazen kocaman bebek, bazen şımarık bebek, bazen

ağlayan bebek, bazen bastıran bebek olmak dışında başka ne özelliğiniz var? Bol bol sorun yaratmaya alışmışsınız. Görevlere yaklaşımı böyle olanın, çalışmanın en küçük bir gereğini yerine getiremeyenin, politik anlamda bir bebekten ne farkı vardır? Bebekler bol bol ağlar, “mama getir” deyip, etrafını dağıtırlar. Sizin de örgütlemeye, politikada yaptığınız bu değil midir?

Politika en ince sanattır. Çok yüksek planlama ve çok uygun davranışları emreder. Sizin böyle davranışlarınız var mı? Bir toplantıyı bile gerçekleştiremiyorsunuz? Utanmadan bir de bahane buluyorsunuz. Ciddi biçimde bir merkez, bir yönetim toplantısı yapılamıyor, sürekli “bireysel kaldık” diyorsunuz. Bireysel kalmak, “ben şımarık, kural tanımaz bir bebeğim” demektir. Yoksa güçlüyüm demek değildir. Bireysel kalmanın politikada adı budur. Nitekim yalnız bırakıldığınızda bir bebekten farkınız kalmıyor. Bu yaptıklarınız kendini bin bir kılığa sokup aldatmadır. Bu davranışlarınız doğru değildir, terk etmek gerekiyor. Bunun için mütevazı olun, kendinize güveni ideolojiyle kazanın, politikanın sağlam kurallarına da uyum gösterin. Bu konuda artık bizi de uğraştırmayın.

Size bir şeyler veriyoruz. Sizi politik bebeklikten kurtarmak için çalışıyoruz. Buna layık olun. Kendinizi biraz yetiştirin. Politikacı olmak istemiyor musunuz? Sanatınız en amansız politika değil midir? Devlet yıkıp devlet kurmak istiyorsunuz, eğer bu doğruysa, bu amaca bu yalancı kişilikle ulaşılır mı? Kendinizi terbiye edin, yetiştirin. Ben sizinle tartışabilir, tecrübelerimi size aktarabilirim. Yoksa size yazık olur, çünkü bu konuda dürüstünüz, öyle çok art niyetli de değilsiniz. Çok özel amaçlarla yaşamıyorsunuz, sadece kendinizi kandırıyorsunuz, bundan vazgeçin.

Hakkınızdaki bilgilendirmeleri artık duymak istemiyorum, çünkü hep aynı şeylerin dile getirildiğini biliyorum. Tek kalmış, hiç komite olamamış, koordine olamamış, yürütmeyi çalıştıramamış. Birisi “ben hükümetim” demiyor. Asur'dan tatalım Roma'ya, Osmanlı'ya, TC'ye kadar tarih bunun örnekleriyle doludur. Atatürk örneğine bakalım, onların politikası koparma sanatıdır. Düşünün, hiçbiriniz onlar gibi koparıcı mısınız? Siz bir köyü bile koparamıyor, bir ilişkiyi bile sağlam kılamıyorsunuz. Peki, iyi bir komutan, iyi bir politikacı olduğunuza dair size nasıl inanacağım? Biz iğne ucundan geçerek bu günlere geldik, yani gerçekçi politika yapıyoruz. Siz ise, Çanakkale Boğazı kadar açıklık var, oradan geçemiyorsunuz. Ben bu politikacılığınıza nasıl güveneceğim?

Hazır ilişkileri duman ediyor, hazır parti ortamını bozuyor, ondan sonra da anlı şanlı “politikacıymış”, “yöneticiymiş” gibi kendinizi bana dayatıyorsunuz. Buna kimse inanmaz. Benim tecrübelerim var. Bir ilişkiyi kazanmak için yıllarımı verdim. Siz hazır ilişkileri bile dağıttıktan sonra, sizi ciddiye alabilir miyim? Ben bir iki ilişki için yıllarımı verdim, oysa siz kocaman bir örgütü dağıtıyorsunuz, bireysel tarzınız dahilinde bitiriyor, kaybettiriyorsunuz. Bunları anlamanız için illa kafanızı yere mi vurmanız gerekir? İlişkiyi, ideolojik olmaktan, politik ve örgütsel olmaktan düşürüyor, ondan sonra da gözümün içine baka baka sizi kabul etmemi bekliyorsunuz. Bu olmaz. Bu tutumları şiddetle terk edeceksiniz.

Eğer ideolojik yaklaşımlarınızın politik-örgütsel ifadesinde bir koalisyon, bir uzlaşma imkanı olsaydı onu da denerdik. Bu anlamda PKK'yi önemli oranda bir cephe birliği gibi de görüyorum. Ama bu benim parti davasından vazgeçtiğimi göstermez. Cephe birliği, sizin gibi çeşitli tutum sahiplerini ve bunların arkasındaki eğilimleri idare etmek demektir. Ama unutmayın ki, siz de kendinizi PKK'li sayıyorsunuz, o açıdan sınır bulanık. PKK'li misiniz, cepheli misiniz belli değil. Bunun için hiçbirinizin PKK üyesi olduğuna dair sicil düşmedik. PKK'de hiçbirinizin sicili var mıdır, numarası belli midir? Hayır, çünkü kesinleşmemiş bir çok şey var. Ancak başarı gerçeğinde kendini tam olarak kabul ettiren kişi PKK'lidir. Bizde başka PKK'li tanımına yer yoktur. Bazı temel yanlışlıklardan kendinizi kurtarın. “Ben PKK komutanıyım, PKK merkeziyim” demekle çok açık söyleyeyim ki, sadece kendinizi kandırıyorsunuz. Öyle olabilmemiz için bazı temel ölçüler vardır, onları yakalarsanız iyi bir PKK'lisiniz demektir.

Ben PKK Önderiyim, her türlü cepheleşmeyi, koalisyonu idare edebilirim. TC'yi bile kullanıyorum, sizi mi değerlendirmeyeceğim. Basit hatalarınız var. “Biz de bir önderiz” diyorsunuz. Önder olabilirsiniz, ama cephenin de Önderi vardır. Boşuna proletarya önderliği demiyoruz. Sıkılan, parti içinde rahat olmayan her kişi, cephe örgütündeki konumundan rahat olmayan kişidir. Yani o da kendini bir şey sanıyor. Ama istediğini elde edemediği için rahatsız oluyor. Biz, cephe örgütlenmesinde adiliz. Hatta cephe savaşını Güney'e karşı ve bütün Kürdistan'da, yürütüyoruz. Yani birçok güce karşı cephe örgütünü yürütüyorum. Onlar da bundan çok rahatsız. Her gün bana rahatsızlığını bildirmeyen bir tek güç bile yok. Bırakalım PKK'ni, en dost bildiklerimiz bile bana dolu dolu mektuplarla gelirler. Devletler de öyle, birçok devlet de bana şikayetlerini belirtiyor. Artık bunlara alıştım, kendimi buna göre ayarlamış durumdayım. Tabii bunlara cevap da veriyorum, kısacası idare ediyorum. Cephe bu anlamda koalisyonu idare etmek demektir. Devletleri idare etmeyi bildiğimize göre, sizi mi idare etmeyeceğiz.

Bütün bu konularda akıllı olmalısınız. Eğer gerçek bir PKK'li gibi hareket etmek istiyorsanız, bunun ölçüleri vardır. Bir cepheci gibi kendinizi görüyorsanız bileceksiniz ki, proletarya onun önderidir. Proletarya adildir, haklıdır ve başka bir sınıfın da yönetme gücü yoktur. Ben kendi yerime başka sınıftan birisini bıraksam, ikinci gün ortada Kürdistan diye bir şey kalmaz. Kalırsa da eskiden, yüzyıllardır kaldığı gibi kalır. Dünyanın en gerisinde kalmış bir sömürge olmaktan öteye kendisini götüremez. Siz de onların temsilcisi olursunuz. Ama şu anda benim durumum öyle değil. Görüldüğü gibi biz, ilerlemenin adyız. Her tür sınıf ve tabakayı birlikte yürütmenin adyız. Sizin gibi kolay kolay yola gelmeyenlerin bile yürütücü gücüyüz. Bunun da büyük bir politik sanat olduğunu bilerek, buna anlam vererek, yerinizi ve tutumunuzu belirleyeceksiniz. Bütün bunları biraz bilerseniz, nasıl yaşamak gerektiğini de iyi anlamış olursunuz. Hakka hukuka göre, emek ölçülerine göre nasıl yaşamak gerektiğini bilirsiniz. Rahatsızlığı olan herkese söylüyorum, sen emeğinden fazla bir şey istiyorsun. Başarısızlığı olanlara şunları söylüyorum: Sen kendi emeğine saygı göstermiyorsun, sen özgürlük çabalarına anlam vermemişsin, emeksizsin, dolayısıyla bir zavallısın ve senin paylaşabileceğin fazla bir şeyin yok. Sen kendine en büyük saygısızlığı yapmışsın, emeğine saygısızsın, dolayısıyla seninle hiçbir şey paylaşamaz, çünkü sen her şeye razısın. Harcadığı emekten daha fazlasını isteyenler, onu da bulamaz. Bulamadı mı rahatsız olmalarına hiç gerek yok. Çünkü PKK'de ölçü emeğe göredir. Bunlarda ikna olmuşsanız, ölçüler sağlam tutturulmuşsa, hiç kimsenin

konumundan rahatsız olması için hiçbir neden ileri sürülemez. Bu temelde de yoğunlaşmanızın önemini vurguluyorum. Ölçülerinizi sağlamlaştırın ve anlamsız itirazlar, kabul edilmeyen böyle tutum ve davranışlar aşılın. Mümkünse gerçek bir PKK'li gibi, mümkün değilse iyi bir cepheli gibi saflardaki yerinizi netleştirmeye çalışın. Çabalarınızı bu temelde keskinleştirerek sonuç almaya çalışın. Bunda ısrarlı olun. Hepiniz bu temelde hareket ederseniz, yaşadığınız sorunlara önemli bir çözüm bulacaksınız.

Görüldüğü üzere bütün bunlar ideolojik olmanın ne kadar önemli olduğunu bir kez daha önümüze koymaktadır. Eylem, gücünü ideolojiden alır. Biz sürekli onun genel çerçevesini çiziyoruz. Bu genel çerçeveyi, yani bu ufku sürekli geliştiren, dolayısıyla önünüzü aydınlatan bu eylem kılavuzunu kendinizde uygulayabilirsiniz, öyle tökezleyeceğiniz ciddi bir engel de kalmaz. Ne ulusal, ne siyasi, ne de askeri olarak tökezlersiniz. Hepinize yüksek bir ufukla, bir aydınlanmayla baktığımız ve çözümlenmeler de mevcut olduğu için ideolojik dağarcığımızı da uygularsınız sonuç alırsınız. Diplomasiden tutalım askerliğe kadar ideolojik perspektifi güçlü olanların, çalışmalara sağlam yaklaşım başarılı olmamaları için hiçbir ciddi neden ve engel düşünülemez. Bu nedenle ideolojik yetkinleşmenizi yeterli kılın. Mevcut geri düzeyinizle PKK ideolojisini ve politikasını, en azından bunun bendeki ifadesini anlayamaz, dolayısıyla güç yetiremezsiniz.

Geri ideolojiler iş yapamaz. Geri ideoloji imhadır, ideolojisizlik ise dağılmadır. Bu temelde ideolojiye inanan ve onun yetkin ifadesi olacaksınız. Bunun dışında kalırsak bizim toplum olarak, halk olarak katliam temelinde yol almaktan başka bir sonumuz olamaz. Bu konuda işin hiç şakaya geliri yok. PKK'yi bu anlamda bir önder, bir kurtuluşçu, hatta bir son şans veya kurtuluşun tek ifadesi gibi değerlendirebilirsiniz. PKK, gücünü ideolojisinden almaktadır. Öyle sandığınız gibi eylemlilik gibi şeylerden almıyor, o eylemliliklerin çoğu başımıza beladır. Yine sizin o militancılıklarınızdan almıyor. Onlar da başımıza oldukça beladır. Eğer böyle kendinizi dönüştürürseniz, hiç şüphesiz yüksek bir kurtuluşçu olmamanız için hiçbir ciddi neden ortada kalmaz. Bu ufuk ve ideolojik esaslar az çok kişiliğinize hakim kılındığında, her birinizin önemli roller oynaması işten bile değildir.

Bu temelde inancınızı, güveninizi, ufkunuzu genişletecek ve kendinizi güçlü kılacaksınız. Zaten fedakarlığınız, cesaretiniz var. Tüm bunları birleştirerek, PKK'nin gerçek militanının başarılı yürüyüşünü sürekli kılıp, başarıdan başarıya geçeceksiniz.

04.02.1997

DEVİRİM BÜYÜK BİR GÖNÜLLÜLÜK VE BİRBİRİNE BÜYÜK GÜÇ VERME OLAYIDIR

En büyük devrim, yüzyıllardır bizi geri bırakan ve her tür düşmanlık karşısında sürekli yenilgiye götüren gerçekliklerimize karşı yürüttüğümüz savaşımdır. Çağla bağlantılı olarak en temel yanılığın yaklaşımınızdan bir tanesi, devrimimizi diğer çağdaş devrimler gibi yapabileceğimize dair gerek teorik ve gerekse benzer bir pratik çabaya kendinizi kaptırmanız, sonuç vermeyince de umutsuzlukla birlikte yozlaşım kendinizi yenilgiye mahkum etmenizdir. Biz bu kadarını bile fazla iddialı geliştirememiştik. Çünkü farkımız, size hiçbir zaman diğer ülke devrimleri gibi, halk devrimleri gibi olacağımıza dair en ufak bir umut vermiyordu. Dolayısıyla mücadeleye cesaret bile edemedi kendi gerçekliğimizden kaçmanın sonucu olarak, bunun şekillendirdiği ipe sapa gelmez, dünyada belki de en kandırılmış, kendini yalana yatırmış, kitaplarda bile tarifi olmayan bir ulusal, toplumsal ve bireysel gerçeklik haline geldik.

Şu çok kesin; Kürt olayı ve gerçeğinde artık ciddi olmak, kendimizi bu işe adamakıllı vermek -tabii bu, PKK'nin en hayati iddialarından bir tanesidir- temeldir. PKK'nin özgünlüğü buradadır. Çok az kimsenin, belki de hiç kimsenin cesaret etmediği bir savaş tarzına yüklenmenin ve bunun önderlik savaşınının adımız. Yenilgi, askeri-siyasi boyutun çok ötesinde, özellikle toplumsal gerçekliğin neredeyse düşmanı için en uygun zemini teşkil etmesi, en rahat bir sömürgeciliğin yürütülüş çerçevesini oluşturması, bizi şimdi bu zemini yakalamaya ve çözmeye götürüyor. Askeri, siyasi başarılarından bahsetmek için bizi her kötülüğe, olumsuzluğa ve kaybedişe götüren sosyal zeminle hesaplaşmak gerekiyor. Zaten Önderlik çabalarımızın son yıllardaki yönelişi de buraya doğrudur. Dış cepheyle uğraşmayı ikinci plana bıraktık, daha doğrusu bu iç çözümlenme düzeyini aşarak, dış cepheyi geliştirebileceğimizi ortaya koyduk.

Tabii ki bizde, sosyal olgunun değil çözümlenmesi, kavranılması bile büyük yetenek ister. Başka uluslar belki de yüzyıllarca süren çabalarla bu sosyal gerçekliğini anlamış, kavramış, yasallaştırmış ve siyasallaştırmıştır. Bu devletler kendi savunmasından sonra, emperyalist yayılmaya da gidebilmişlerdir. Bizde yaşanan da, sosyal gerçekliğini tanımaya, kavramaya bile kimsenin yaklaşmamasıdır. Nesin, kimsin, kimden geliyorsun? Neyi temsil ediyorsun? Bunların farkında olmak şurada kalsın, bunlardan hep kaçılıyor. Kaç kurtul mantığı vardır. Tabii bunda düşman rolü belirleyicidir, ama bu yaklaşım iliklerinize kadar da işlemiştir. Ne kadar kendinden kaçarsan o kadar kurtulursun!

Halen hatırımdadır, kendimi tanıyıp, köyden öyle çıkmaya hazırlandığımda ve gittiğim okulla birlikte geleneksel yaşamdan kopup, pek kestirmedim yeni yaşama başladığımda bu sosyal engeli gördüm. Bu bana hep bir ayak bağı gibi gelirdi. Ah, ailem şöyle olmasaydı. Babam ve annem diğerlerinin anne ve babaları gibi olsaydı veya bu köylü olmasaydım, şu yerden olsaydım derdim. Bunları engel gibi görüyordum. Burada önemli olan, o yaşta bile bu toplumsal zeminin ne kadar büyük bir engel teşkil ettiğinin görülmesidir.

Devrimciliği, bu toplumsal engeli aşmaya bağlamamız anlamlıdır. Kendi toplumsal zeminini aşamayanların ciddi bir askeri, siyasi sıçrama yapacağı kuşkuludur. Bu sosyal zeminin insanı olsa olsa düşmanın iyi bir askeri, patronun iyi bir işçisi, ağanın iyi bir ırgatı veya en tortu işlerdeki çalışanlardan ibaret olurdu. Nitekim bu sosyal zemin başka bir şey doğurmuyor. En benim diyen bile aşağılık bir işbirlikçidir. En haini, sözümona en becerikli oluyor. Bu ülke başka insan yetiştiremedi. Bu halkın bağrından başka tür yaman adam çıkmadı. En “yiğidim” diyen, karının iyi bir kocası veya kocanın iyi bir karısıdır. Bunun dışında bir sosyalliğe ve onun ahlakına henüz tanık olamadık. Sorun ne sizin moralinizi bozmaktır, ne de sizin bir bostan bekçisi gibi olan bu halinize onay vermektir. Sorun gerçeklere yüreklice yaklaşmaktır. Yaşayacaksa da bu temelde buna yeni bir başlangıç yaptırmaktır.

Benim kendi tecrübemden çıkardığım bilinçle baktığımda, işler böyle olmuyor. Sizinle yaşam olmayacak, gelişmiyor. Bu anlamda bir devrimle karşı karşıyasınız. Ya bu içsel devrimi hakkıyla yaparak “ben varım” diyeceksiniz ya da bu sallapati yürüyüşünüze bir son vereceğiz. Bu da bir abartma değildir. En benim diyenlerinize verilen hiçbir görev anlamını bulmamış, başarıya gitmemiştir. Tam tersine başarısızlık için zemin olunmuştur. Bunu görmezlikten gelemeyiz. Bir görevi alırken yüksek başarı şansımız yoksa, o zaman kendimizi neden aldatalım? Niçin ateşten bir gömlek olan devrimci sürece girelim? Yazık değil mi? En azından bir vicdan muhasebesi yapın, bu ateşe niye giriyorsunuz? Devrimde mecburiyet olmaz. Devrim büyük bir gönüllülük olayıdır, birbirine büyük güç verme olayıdır. Bütün pratiklerinize bakın, bunun tersi bir durum söz konusudur. Güç verme olayı, gönül verme olayı neredeyse yitirilmiş veya gelişkin bir biçimde kullanılmamıştır.

İyi niyetlerinizden ve bayağı çaba harcamanızdan kuşku duyulamaz, ama bir şey var ki, siz bu işte rahat değilsiniz. Bu işe büyük sarılmamışsınız. Bu işi büyük bir kararlılıkla yürütemiyorsunuz. Ama ben de diyorum ki, böyle devrimcilik, partacılık ve orduculuk olmaz. Büyük bir feodal değer yargısı içinde veya çaresizlikten dolayı bir yere kadar “varım” diyorsunuz. Bu yanlış, böyle var olunmaz. En basit askeri konularda, yıllardır bu kararlı savaşıma rağmen başarılı bir taktik geliştirememiş ve rahatlıkla yürütülebilecek bir örgüt çalışmasına doğru bir toplantıyla bile cevap vermemişsiniz. Durum böyleyken sizi ciddiye alamayız. Sizi gerçek bir adam, militan yerine koyamayız. Çünkü bu durumda ne dersiniz deyin, her şey bir aldaticılıktan ibaret olacaktır. “Ben bu işe ölümüne girmedim mi” demeniz daha kötüdür. Bu halinizle sizin bu işe ölümüne girmeniz diriliğinizden daha beterdir. Sizin ölümünüzü istemiyoruz. Ucuz savaşçı çok boş bir nedenle ölmek, bizde en az sahte yaşamak kadar suç teşkil ediyor. Ölümünüzle sadece üzüntülerimizi artırıyorsunuz. Nasıl ki yaşamınızla bizi zorluyorsanız, ölümünüzle daha fazla zorluyorsunuz. Kendinizi kolay ölüme yatırmışsınız. Bana kolay ölmeyen yoldaş gerekiyor. Zaten bizde her gün herkes ucuzcasına ölüyor. Kolay ölmemenin, aynı zamanda kolay yaşayamamanın da adı olacaksınız. Bunları çözmeye çalışıyoruz. Ben çokça yapa geldiğiniz gibi, kendimi kolay ikna etmek istemiyorum. Şimdi daha derli toplu ve sonuç alıcı olmak istiyorum, ama bildiğiniz gibi değil. İçinde bulunduğunuz durumlara çok öfkeliyim. Sorun, kendimi idare etmek değil. Benim en büyük sorunum şu anda fazla başarılı olmayan yaşam ve fazla gelişkin olmayan savaş konusunda kendimi aldatmamaktır. Tüm sorunum, bizzat günlük pratik konusunda kendimi aldatmadan mümkünse bazı gerçekçi adımlar atabilmektir. Bu benim için her şeydir. Ama siz bir önyargıyla yıllarınızı kaybediyorsunuz ve kaybettiriyorsunuz. Sırf doğru olup olmadığına bakmadan bir iddialığınız veya bir kuruntunuz var, onun uğruna partiyi kurban ediyorsunuz. Yaşamınızın belki de çok ağırlıklı bir bölümü hatalarla, yanlışlıklarla, dolayısıyla başarısızlıklarla dolu. Başarısızlıklarınızı büyük bir inatçı gibi dayatırsanız, acaba bunun sonuçlarını hesaplayabiliyor musunuz? Daha da kötüsü yaşama göz dikmiyorsunuz.

Devrim Zoraki Kişiliklerle Yapılamaz

Bana öyle geliyor ki, ne kadar yaşıyorsunuz veya ne kadar savaşıyorsunuz’dan ziyade, sizin yaşam konusunda büyük bir yanlışınız var. Sizde yaşamın içeriğine ve nasılına ilişkin bir yanlışlık var. Yaşamın içeriğine, nasılına ilişkin bir kara cahilsiniz veya çok kötü bir tutucusunuz. Güçlü hayalleriniz yok. İşin tuhaf tarafı, var olan da çok tehlikeli. Hayaller ki, gerçekleri yerle bir ediyor. Ben bu hayali ne yapacağım? En önemlisi de hayalsizsiniz. Bırakalım bunu, hayaller sizi o kadar etkilemeyebilir, ancak neye tutkunuzun olduğu da belli değil. Tutkularınızı bir anket yoluyla ortaya çıkarsak, çok farklı eğilimlerinizin olduğu görülecektir. Eminim ki, serbest kaldığımızda bu yönlü eğilimleriniz ağır basacaktır.

İslam dininde oruç, Hz. Muhammet’in ilginç eylemlerinden veya aldığı tedbirlerinden bir tanesidir. Bir yandan, “Cennete gider, bal, şerbet içer, hurilerle yaşarsınız”, diğer yandan, “Cehenneme giderseniz de sizi yakar. Aylarca yemeyecek, içmeyecek, kafirin elindeki talan edeceksiniz” diyor. Bir yandan “Nefsini terbiye edeceksin”, bir yandan da “Meleklerle, hurilerle şöyle yaşanılır” diyor. Bu söylenenlerin hepsi birbiriyle çelişkili, ama insanları ayaklandırmak için gerekiyor. Nefsi terbiye ediyor, arzuyu şiddetlendiriyor, yüceltiyor, ardından savaştırıyor. Döneme göre ideolojik faaliyet, döneme göre amaçlar meselesi oluyor. İnsanları sürüklüyor ve sonuçta başarılı da kılıyor. Ama şu anda orucun bu anlamını kim bilebilir.

Hz. Muhammet’in dönemindeki Müslümanlık farklıydı. Bu dönemdekilerin hepsi sözde Müslüman, ortada öyle Müslüman filan da yok. Ama benim özde yakaladığım bir şey var ki, gerçi bu sosyalizmde de böyle oldu, bir çok ideolojinin başına gelen budur. Özünden boşaltılarak tam tersi bir biçimde uygulandılar. Müslümanlığın daha ilk evrelerden söylediği zındıklıkta, münafıklıkta gelişme vardır. Zaten İslam dünyasının gerçeği de bunu açıklıkla gösteriyor. Ancak zındıklara, münafıklara has bir yaşam vardır; bu yaşam geri ve fitne fesat doludur. Sözde kafirlere karşı olduklarını söyleseler de, öz olarak yaşam açısından kafirlerden daha beterdirlere. Kafirlerin yaşamında bir gelişkinlik bulabilirsiniz, ama günümüzdeki Müslüman’ın yaşamında bunu bulamazsınız.

Ortada Müslüman yok derken, acaba sosyalist var mı? Çağdaş ideolojik akım olarak sosyalizm nerede? Sosyalizm, en benim diye geliştirilen Sovyetler’de bile şimdi en çok ayaklar altına alınan bir söylem olmuştur. Bir dönemlerin dünyayı titreten ideolojisi, şimdi tu-kaka ediliyor. Onu da bırakalım, şimdi kendi en basit insan olma durumumuza, insan nasıl

insan olur sorusuna cevap verelim. Eminim ki bu temel sorun olmasaydı, hiçbirimiz bir araya gelmezdik. Hatamız şurada oldu: Kendini erkenden iktidar sanma, erkenden insan yerine koyma geliştirdi. Bu sorunu çözebilmek için benim bulabileceğim en temel silah, adam olma sorununu çözmektir. Hiç ayıbı yok. Siz ne kadar yaman adam olursanız olun, belki tarihte de bir şeyler yapabilirsiniz, ama halen ben kendimi ikna etmiş bir adam değilim. Her konuda büyük bir sorun teşkil ediyorum. Doğru dürüst oturamıyorum, doğru dürüst bir masada dostlarla bile yemek yiyemiyorum, yerimde çok sıkılıyorum. Sizlerle de doğru dürüst rahat yaşayamıyorum. Belki yaşıyorum, ama bu çok yoğun ve şiddetli geçiyor, rahatlayamıyorum.

“Hiçbir önder böyle olur mu” diyeceksiniz. Ancak gerçeklik biraz böyle. Kendimi aldatmamak, benim için önemlidir. Yani adam olmak zorsa, sahte bir görüntüyle neden ve neyi kurtaracağım? Bizim toplumun tüm yaptığı, adını Muhammet koyarsan sanki Muhammet olurmuş gibidir. Ad olarak varsınız, ancak içerik olarak yoksunuz. En iyisi bunu tartışmalı hale getirmek gerekiyor. Adı olacağına biraz kendisi olsun daha iyidir. Düşünün kaç tanenizin adı, Aslan, Kaplan! Ya soyadınız ya adınız öyledir. Ama ortada öyle tek bir Aslan da, Kaplan da yok. Ne kadarınızın adı Ayşe, Fatma, Zeynep’tir. Ama Müslümanlık tarihindeki Ayşe, Fatma ve Zeynep ile ne kadar bağlantılıdır? İçinizde öyle olabilecek birisi yok, sadece isminiz vardır. Bizim toplum isim vermeye çok düşkündür. İsim verdi mi sanki kendisi de olabilirmiş gibi düşünür. Bu devrimi de böyle yapacağımızı sandınız. Sanki devrimin genel teorisini, silahını ele almakla devrim yapacağımız gibi kendini kandırma yaşadınız.

Ben şimdi burada daha ileri bir noktaya geldim. Düşman kendi mantığı içinde çok örgütlü, kendini çok tanımlıyor. Bizimkilerde ise tersi bir durum var. Zaten bu son dönem yoğunlaşması da bu tehlikeyi hiç olmazsa biraz asgari bir düzeye indirmek içindir. Şimdiden bu halimle bile rahat olamıyorum, oysa siz, “işte devrim oluyor” diyerek her tarafa kurulmuşsunuz. Geldiğiniz yerlerdeki rahatlığınızı veya zavallılığınızı, yine genel yaşam içindeki yerinizi hiç abartmamıza veya üzülmeye de gerek yok. “Hakkımız gitti” veya “tam anlamıyla” demenize de gerek yok. Ortada çok önemli bir işimiz var, ancak kudretli birkaç görevlimiz var mı? İyi niyetli olarak kolay “evet” deme anlamında hemen hepiniz benden daha iyisiniz.

Bu işlere hakkını verebilecek birileri varsa bütün gücümü, imkanımı ona verebilirim. Ne kadar yeteneklerim, etkim-yetkim varsa hepsini devredebilirim. Gerçekten çalışabilecek bir adam var mı? Yok! Gidecek, işleri yüzüne gözüne bulaştırarak. O zaman teslim bayrağını çekelim mi? Bu işten vazgeçelim mi? Siz kendinizi bir şeylere o kadar kaptırmışsınız ki, açık söyleyeyim ben ne sizin gibi yürürüm, ne sizin gibi cepheye giderim, konuşurum, ne de sizin gibi toplantıya giderim. Hiçbirisi bana ciddi gelmiyor. Siz bunları sadece kendinize yakıştırmışsınız. Ama bana göre doğrusu, yeterlisi yok mu? Var. Bu konuda büyük uğraşla, büyük anlayış, büyük sorgulama ve hesaplamayla sonuca gidilebilir. Fakat siz buna gelmiyorsunuz.

Bana göre, Kürt tipi şu anda dünyanın en kaypak, en silik tipidir, elini atarsın kaybolur. Benim elimde durumunuz şimdi biraz buna benziyor. Sudaki medüz gibisiniz. Bakarsın, elinin içine girmiş, kaybolmuştur, özelliği öyle. Durumunuz aynen sudaki denizanasına benziyor; kuşattım, tuttum, avucuma aldım ancak bir bakıyorum ki kayboluyor. Veya elimde kalan bir bulantı. Şekillenmemiş bir kişilik kolay yitiriliyor, kolay çözülüyor. Tabii düşüncesi dağıtılmış, yüreği yerle bir edilmişse öyle olacak. Bu, aynı zamanda dağıtılan, çözülen toplumun gerçeğidir. Bu yaşınızda, bu anlamdaki bir yoğunlaşmaya kendinizi verebilirsiniz. Benden daha fazla, “ben ülkede yaşadım” diyebilirsiniz. “Ben o topraklırsız olamam, özgürlüksüz olamam” diyebilirsiniz. Ama bana göre sizin uğraşınız yok, uğraşınız tersinden. Bu peşine koştuğunuz şeylerin hayali bile kalmayacak. Kendinizi bu noktada ciddiyete çekmeniz gerekiyor.

Devrim böyle zoraki kişiliklerle yapılamaz. Ama bazı imkanlar üzerine kendini yatırarak hiç mi hiç olmaz. Hanginize baksam, devrimin en etkili kişiliği haline getirsek bile ikinci gün o devrimin başına gelmeyecek tehlike yoktur. Burada iyi niyetin çok ötesinde bir durum var; kişilikler kurulmamış, örgütsüz ve her an her türlü hatayı yapmaya açık. Benim tüm yapabildiğim ise bu işler öyle olmaz, kesin, hatalıdır, biraz yürü gelişme mümkündür demektir. Dikkat edilirse ben başka bir şey yapamıyorum. Fazla komut verme, emir verme durumuna geçemiyorum. Çünkü öyle komuta altında çalışacak adam yok. Hanginize komutayı uygulatacağınız? Komuta olabilmek için o çapı yakalamak gerekiyor.

Osmanlılara bakalım, Romalılara bakalım; İslam’ın komutalarına bakalım, hepsinin de müthiş adamları var. Hatta Vietnam’a bakalım: Ho Şi Minh’in, Giyap’a verdiği yarım sayfalık emirnamesi vardır. Giyap, kısa sayabileceğimiz bir süre içinde bir boydan diğer boya Vietnam’a girer; dünyanın en gelişkin ordusu olan ABD ordusu ve işbirlikçilerinin milyonları bulan ordularını başarısızlığa uğratar. Başlarken elinde fazla kuvvet yoktur, elinde olan derme çatma bir takımdır. Avantajları ve dezavantajları vardır, ama burada önemli olan kendini işe yatan bir komutanın çıkmasıdır.

Bizim komutanlarımıza bakalım, gerçekten sayı epey çoğalmış, fakat işin büyük inatçısı olan, kendini işin gereklerine veren bir adamımız yok. En yetkili kıldığımız kişinin bile, bütün desteklerimize rağmen, -ki, sanmıyorum dünyada kimse bu kadar desteklesin- ağır bir yenilgiye gitmemesi için her gün dört tarafına direk koyuyorum. Bir bu koltuğa, bir şu koltuğa çekiyorum ki ayakta kalsın, adam kendisini yürütemiyor, yenilgiye gidiyor, ama farkında değil. Sırf kolundan tutup geriye çekmesem yüzüstü devrilip gidecek. Burada tam bir Kürt uydurmasıyla karşı karşıyayız. Bu kişilik şu anda müthiş bir PKK veya ordu taklitçisi. Aralarında iddialı olan yok. Bazı arkadaşlarımız “PKK bize görevi verir mi, vermez mi” diye üzüntü içinde. Bence bunlar tersini düşünmeliler. Bunların görev alacak halleri yok. Keşke görev alabilselerdi, onları olağanüstü yetkilerle donatabilirdim. Evet bazıları var, inkar etmiyorum, ama en değerli adamlarımızın ülkedeki pratiklerine bakın, bozguncu olmaktan öteye gidememişlerdir.

Hiç olmazsa şimdi aynı ciddiyetle tartışmaya devam edelim, ama bu sefer gerçekten anlamaya yanaşacak mısınız? Ordu işlerini yürütmek için, hele komutanlık için tutuşan bazı arkadaşlarımız var, tutuşmanıza gerek yok, biraz ciddiyete gelebilecek misiniz? Veya bu işe gerçekten biraz var mısınız? Tarihte, neden bizim yaman ve sağlam öncülerimiz, emirlerimiz, sultanlarımız, krallarımız yok diye hep söylerim. Şimdi bunları bıraktık, artık bunların çağı geçti. Militalık

ve kendimize yakıştırdığımız komutanlık büyük bir iştir. Düşünün ki, saflarımızda bu kadar “komutan” olacak, ama bir takımı doğru işletecek gerçek bir komutan olmayacak.

Askeri konuları da bırakalım. Neden büyük bir yurtsever olamadınız, neden büyük moral, büyük terbiye sahibi olamadınız? Neden çok acılı bir sosyal gerçeğimiz var? Bu toplumun edebiyatına, acılarına ve üzüntülerine neden sahip çıkamadınız? Çirkinlikler vardı, neden bunları çok tartışmadınız? Neden birbirinize bağlı, güçlü iki yoldaş olamadınız? Bu sorular yakıcı. Bırakalım askeri-siyasi görev alan bir yoldaş olmayı, sosyal yaşam ölçülerinde bile neden birbirinize çok yüksek değer biçen bir yaklaşım sahibi olmadınız? Örneğin hepiniz benimle iyi bir yoldaş olmak istersiniz. Ben, bu halkın içinde insan ilişkilerinin geliştirilmesine en çok kendini yatıran insanım. Ama sonuna kadar dayanabileceğimiz bir yoldaşlık ilişkisi için de fazla kimseyi göremiyorum. Kendimi çok mu beğeniyorum? Değil. Neredeyse ilişkilerinizin hepsi yarım yamalak oluyor ve yeterince dayanmıyor. Ne kadar yazık. Halbuki yüzyıllara sığmayacak ilişkileri yakalama dönemindeyiz. Üzüntüleriniz bir saman alevi gibi sönyor. Sevincinize ve arzularınıza gelince, onlar da saman alevi gibi sönmekten kurtulamıyor. Kimin sürekli büyüyen arzusu var? En eski arkadaşlarımı veya hepinizi ilişkilere, ilişkilenecek çekmek, ilişkileri derinleştirmek için amansız gücümüzü ortaya koymamıza rağmen, sizler bir an önce bundan kurtulmak istiyorsunuz.

Sizde ilişkinin büyük anlamına ulaşmak şurada kalsın, ilişkiye yaklaşım kötü bir gelenek gibidir. “Bir an önce kaçıp kendimi yaşayayım” diye zaman kolluyorsunuz. Eminim ki belki savaşçı bir arkadaş olarak çok üzülebilir, “bir değerdi gitti, kaybettik” diye acı içinde de kalabilirsiniz, ama çok üzülmenizde bunu yaşayamamayı görüyorum. Bu, acı ama bir gerçektir. Sıkıntılarınız yarın bir büyük ağlamaya dönüşürse bu, kendi istediğiniz gibi yaşayamadığınız için ağlıyorsunuz demektir. Bu da gerçekliğinizin acı bir biçimi, ama bana göre gerçeğin ağırlıklı bir ifadesidir. Burada derinlik, burada kendini büyüklüğe yatırma gücü yok. Sizde siliklik ve gerilik oldukça egemen. Benim yaptığım; tüm bunları biraz aşabilmek ve derin ilişkilere, derin sevgilere yol açabilmektir.

11 Şubat 1997

DEVİRİM SONUNA KADAR YÜRÜYEBİLEN VE YARATABİLENLERİN ESERİDİR

Artık karşımızda adamakıllı, sözünün sahibi kişiler görmek istiyoruz. Uzun süredir sergilediğiniz kişilikler, esef edilecek kişiliklerdir. Ne siyasi ne askeri, herhangi önemli bir özelliği yok. Bu kişiliğinizi utanmadan ısrarla dayatıyorsunuz. Halen kendi sözüne, kendi kararına, kendi inançlarına göre büyük bir saygıyla yaşayan kişilik yok. Oysa biz büyük hizmette bulunmak istedik. Sıkılmadan, türlü yollarla sözümona kendinizi yaşatmaya çalışıyorsunuz. Bu size yakışmıyor. Biz bu özelliklerinizi kabul etmiyoruz. Bu özellikleriniz nereden geliyor? Neden aşamıyorsunuz? Çok çaresiz, çok yetersiz bir durumda bulunmaktan, ısrarla kendinizi kılıktan kılığa sokarak yaşamaktan ne bekliyorsunuz? Kendinizi köklü bir inanç, köklü bir başarı gerçeğine yatırmadan nasıl yaşatacaksınız, bir türlü anlam veremiyorum. Ben olsam bu kişiliği yedi kat yerin dibine gömerim ve böyle yapmadan insanların karşısına çıkmam.

Bu kişilikler yetmiyor, kabul görmüyor, işleri yürütemiyor, çok açık veriyor, çok kayba yol açıyor. Başarısız olmayan bu kişiliği ne yapacaksınız? Hele bir de askeri-siyasi konumunuz ve gerçekten ciddi bir kişilik iddianız varsa bütün bunlar nedir? Kendinizi nereye, kime taşıtmak istiyorsunuz? Böyle yaşamak mümkün mü? Beni tam bir çıkmazla karşı karşıya bıraktınız. Bizim bütün amacımız, öncelikle devamıza yararlı, yeterli olmayan kişilikler sorununu çözmektir. Başka türlü karşımızdaki düşmanın üzerine yürüyemeyiz.

Almışsınız başınızı sonu belli olmayan ne kadar sakatlık, sahtelik ve yetersizlik varsa yaşamaya cüret ediyorsunuz. Bu, ciddi bir dava adamlığıyla bağdaşmaz, aldanıyorsunuz. Bu şekilde hiç bir sonuca ulaşamazsınız. Öncelikle kendi geriliğinizi, kendi başarısızlık nedenlerinizi ve çirkin yönlerinizi yenmeden, parti ortamında ne geziyorsunuz, hatta iddialı bir insanlık karşısında ne arıyorsunuz? Bu konuda sizi defalarca uyardık, çözümler yaptık. Bakıyorum ki bu, halen çoğunuzun umurunda değil. Bana kalırsa böylelerine bir parça ekmek bile verilmez. Biz böylelerini yaşatamayız. Kendim de dahil, bu saflarda yararlı olmuyorsak, bir merhabayı, bir çorbayı hakkecek kadar yerimiz olamaz. Bütün bunları anlamıyorsunuz.

Çok derin yanılgılardan ve kendini terbiye edemeden dolayı, kabul görmez bir çok özelliği bir kadermiş, bir zorunlulukmuş gibi dayatma gafletinden bir türlü çıkmak istemiyorsunuz. Olmuyor, dünya bizi böyle kabul etmiyor; insanlık ve tabii ki parti de böyle kabul etmiyor. Aileleriniz veya toplumsal gerçekliğiniz bundan sorumluymuş! Oysa biz iflah olmayanları gördük ve ilk savaşlarımızı bunlara karşı verdik. Bu toplumu ve bizi yaşatmayan bütün zayıflık nedenlerini aşmıca kadar yıllarca kendimizi eğitime gereği duyduk. Kendimizle savaştık ve bunu dürüstçe yaptık. Siz ise bütün bunları duymazlıktan geliyorsunuz. Eğilimlerinizin ve terbiyenizin niteliği ne kadar başı boş, ne kadar dağıtıyor, bozuyor, ne kadar yetmiyor ve çaresiz. Bunları hiç ölçmeden, biçmeden “haydi, yaşamaya devam edelim” diyorsunuz. Bana göre bu yaklaşım yanlıştır.

Bu temelde bu halkın içinden saygıdeğer, iş bilir ve başarabilir bir kişilik çıkmadı. Bu tarzınızla giderseniz sizden de böyle bir kişilik çıkmayacak. İçinizde sonuç alan bir kişilik var mıdır? Var mıdır bir örnek? İnsan başı boş olur, kör olur da bana göre bu kadar olmaması gerekir. Bana göre size verilen bu kadar destekle artık bu durumunuza bir çare bulmanız

gerekir. Sizin kendinize hiç saygınız yok mu? Örneğin son ana kadar kendimi ölçer biçirim. Ölüyor muyum, yararlı mıyım, bir şeyler yapabilir miyim diye her an kendime sorarım. Siz ise sanki böyle sorunlarınız hiç yokmuş ve sizi her şeyinizle kabul etmek zorundaymışız gibi davranıyorsunuz. Ne münasebet. Kendimizi bile böyle kabul etmiyoruz, sizi neden kabul edelim. “Çaresiziz, zavallıyız, bize bakacak başka kimsemiz yok” diyorsunuz. Bu sözler bize karşı söylenemez. Biz bu temelde sizi karşımıza almayarak, çaresizlerin yerinin çaresizler yurdu olduğunu söylüyoruz. Gidin, orada kendinize bir yer bulun. Başarısız, yenilmiş kişilerin bizim içimizde yeri olamaz. Gidin, sersefil toplumun içinde kendinize yaşayış olan yeri bulun. İçimizde buna yer yoktur. Burası kudretli, bir şeyler beceren ve elini attığını koparan insanların yeridir. Burada sözünün gereklerini yerine getirebilecek insanların yeri vardır. Son dönemlerde ne kadar başı boş kişi varsa, hepsi de bizim içimizde yer bulmaya çalışıyor. Hatta bu yerini köşe taşı haline getirmek istiyor. İçinizde dürüst insanlar var. İçinizde gerçekten inanarak bir şeyler yapmak isteyenler var. Ama bu çaresizlikleri her şeyi boşa çıkarıyor. Tabii sonuçta da yazık oluyor.

Bizim, davasına başını, yüreğini koymuş ve bütün yürüyüşünde bunu kanıtlayarak sonuç almış bir kişiliğimiz, bir kimliğimiz ve bu temelde bir hareketimiz var. Sizin sersefil, başarısız ve çarpık yürüyüşünüzü ben ne yapacağım. Halen ne bu tereddütler, ne bu zikzaklar, ne bu lafazanlıklar? Kişilikleriniz bununla bir yere varır mı? Bu yürüyüşünüzün bana yararı yok. Gidin başka yerde kendinize göre yer ayarlayın. Bu saflar beyniyle, yüreğiyle bir olmayı esas alanların ve kati suretle hem çok yüksek inançlı olmayı hem de en sıradan bir imkanla yaşamayı ve savaşmayı esas alanların yeridir. Gerçekten bu mücadeleye inanıyor musunuz? Kendinizi gerçeğe yatırdınız mı?

İçimize en sersefil kişilikler gelmiş. Uzun süredir bunlarla uğraşıyorum, ancak halen kendi yaramaz, yetmez yönlerini ayarlamakla meşguller. Sanki bir kadermiş gibi, keyfi, ipe sapa gelmez davranışları yüzünden, partiyi düşmanın yapamadığı kadar boşa çıkarmak istiyorlar. Sözümona çoğu da bunu iyi niyetlice yapıyor. Artık bunları kaldırmıyoruz. Burada biz kişilere uymak zorunda değiliz. Kişinin büyük bir özveriyle dönüşüm kabiliyeti, uyum kabiliyeti varsa içimizde yeri vardır. Kocaman bir partiyi her gün kendi benliğine ve keyfi tutumlarına alet etmek isteyenler var. Milyonların iradesini temsil eden, on binleri aşan şahadetleriyle kendisini iradeleştiren bir partiyi kendi iradelerine tabi tutmak istiyorlar. Bundan daha büyük küstahlık olur mu? Yüreksiz, beyinsiz, bencil ve güdüleriyle hareket eden kişilik, bu kutsal değerleri kendine uydurmak istiyor. Utanmadan, sığ tartışmalar ve bulanık yaklaşımlar sergiliyor. Bunlar suç ve böyleleri içimizde durmayacak. Güneş kadar yakıcı gerçeklikler ortadayken, bunları görmek istemiyor ve kendi bencilliklerine yer aramak istiyorlar. Biz çaresiz değiliz, ancak insanlara saygımız var. Yoksa bu kişileri bir gün içimizde tutmayız. Bu kuru kalabalığı veya ipe sapa gelmez kişilikleri ne yapacağız. Yoldaşlara inandık, başımızı koyduk ve çalışıyoruz. Elimizden gelen budur. Ben bunu yapabiliyorum. Bende biten budur. Beğenmiyorsanız, gidin beğendiğiniz yerde kendinize yer ve yaşam arayın. Ölçülerinize göre yer, ölçülerinize göre yaşam yoksa ben ne yapayım. Bütün bunları çok açıkladım, yaşayıp yaşamayacağımı halen bu mücadele ile belirlemeye çalışıyorum. Kendimi sizin gibi yaşatabileceğime inanmıyorum. Bunları çok açıkladık. Kabul edilebilir bir yaşamı açıklığa kavuşturmak istedik. Bunu bilincimizle ve savaşımızla kazanmayı denemeye çalışıyoruz.

Sonsuz İnanç ve Çaba Sahibi Olmak Zorundayız

Kimin yaşamı, neyin yaşamı, neyin savaşı olduğu belli olmayan, ölçüsü belli olmayan bir biçimde, bir de “PKK’nin imkanları var, istediğin gibi yaşa” gibi bir durum yok. Bu yaklaşımlar çok sakıncalıdır. Büyük bir namus meselesi, büyük bir insanlık meselesi, büyük bir şeref meselesi ve büyük bir yaşam meselesi nedeniyle biz bu kadar dayanıyoruz. Sizde hiç vicdan yok. Çok zorunlu ve mutlak bazı nedenleri, esasları olmasa, biz bir saat bile böyle yaşayamayız. Büyük bir insanlık kavgası, insan olma kavgamız olmasa, çok büyük bir haksızlıkla karşı karşıya olmasak, biz buna dayanamayız. Ama bu sizin umurunuzda bile değil. Şeref, mutlak hak aramak, bunun için mutlak bir çareyi, bir direnme imkanını yakalamak gibi şeyleri hiç düşünmüyorsunuz. “PKK’nin olanakları, keyfime göre bir imkanı var mı?” diyerek gözü karaca bunlara takılıyorsunuz. Ben bile bunlara cesaret edemiyorum. Benim gücüm bile yetmiyor, sizin gücünüz nasıl yetecek?

Bir gerçekliğimiz var, katliamdan geçiyor. Bir halkımız var, insanlık dışında bırakılmış. Kim bunları göz ardı edebilir? Gerçek buysa saygılı olacaksınız ve o zaman namus, onur, diye bir kavramdan da bahsedebilirsiniz. Çok sınırlı da olsa imkan yaratmayı, büyük bir arzuyla ve önemli bir gelişme gibi görerek yaşama gireceksiniz. Hele hele önemli bir gelişme imkanı yakaladınız mı dünyalar sizin olmalı. Çünkü orada yaşamın imkanı ortaya çıkıyor, büyük haksızlığa bir darbe vuruluyor, bir şeref elde ediliyor. Şimdi bunlarda yaşam bulunabilir. Başka türlü yaşanılmaz. Haddini bilmeyenlerin, ölçüsü olmayanların yaşamını ben ne yapacağım. Direnmesini bilmeyenlerin yaşamını, kişiliğini ne yapacağım.

Siz ısrarla, bizim olmazsa olmaz kabilinde bazı gerçeklerimizi görmek istemiyorsunuz. Çünkü zorunuza gidiyor. Çünkü ölçülerinize sığmıyor. O zaman bu da, siz başka yolun yolcususunuz demektir ve bizimle yürüemezsiniz. Şimdiye dek yürüyüşünüz neden bu kadar sakat? Bu halk adına ben de bir çabanın sahibiyim. Bu mücadeleye milim kadar zarar veriyor muyum? Onun için gerekli olan her türlü çabayı kusursuz denilecek kadar duyarlılıkla yerine getirmiyor muyum? Esas olan bu değil midir? Bir defa bunu kendinize yedirecek ve vazgeçilmez bir yaşam ilkesi olarak öğreneceksiniz.

Terbiye, öncelikle haddini bilme ve ölçülerini tutturma ile başlar. Varsa bir beyniniz, yüreğiniz bu temelde müthiş kullanacaksınız. Bu yaşa gelmişiz, halen size diyorum ki, karşınızda çok yakıcı sorunlar var. Değil sizin gibi yaşamak, nefes bile alamıyorum. Tabii biz sorumluyuz. Biz, sizin gibi, kendi kendini kandıran yaşama giremeyiz. Yaşattığı mı, yoksa öldürdüğü mü; kazandırdığı mı, yoksa kayıp mı ettirdiği belli olmayan bir tarzı biz affedemeyiz. Bütün bunları biz kendimize yakıştıramayız. Ama size göre her şey mümkündür. Tarzınızda sonuna kadar başarısızlık var. Sanki bir soğuk

su içmiş gibi bu sorunun üzerinden atlıyorsunuz. Siyasi yalancılık, neredeyse kişiliklerinizde meslek haline gelmiş. Çok tehlikeli askeri bir konuya kafa yormuyorsunuz, ama elinize silah almışsınız, bu dehşet verici bir şey. Bununla yaşayamazsınız. Bir soruna doğru dürüst kafa yormuyor, ama komutanlık yapacağınızı sanıyorsunuz, bunu bırakacaksınız. Bunun için size büyük bir duyarlılıkla eğitim savaşımını dayattık.

Ülkede bir sürü kişi için “zafere inancı yok” deniliyor. Aşınmış, keyfi yaşamak istiyormuş! İnsan şunu sormadan edemiyor, bu tiplerin inancı yoksa ve bir de yiyip içiyorlarsa o zaman bunları ne yapacağız. Toplum içinde en onursuzca yaşayanlar dahi bunlar kadar olabilir mi? Onlar bile hayatın acımasızlığından dolayı bu şekilde yaşarlar. Yaşamaya değer bir fırsat yakaladılar mı müthiş bir duyarlılıkla doğrusunu seçerler. Ama bizdekilerin rahatı yerinde. Yiyor, içiyor ve “umudum yok, inancım yok” diyor. Bir de iyi niyetliler, sözümona yöneticiler var. Durumu böyle olanları ne yapacaksınız? Derhal mahkum edin, eğer bu durumlarını halledemiyorsanız kovun. Fitne-fesadı ve inançsızlığı tutturmuşsunuz. İşiniz gücünüz, muğlaklığı, bozgunculuğu geliştirmek. Bunu neyle izah edeceksiniz. Adamı yirmi dört saat içinde ya ıslah edeceksiniz ya da kovacaksınız. Yıllardır bana bunları dayatıyorsunuz. Bunlar affedilmez yaklaşımlardır. Bunu yapmaya hakkınız yok. Bazı şeyler var ki, an be an halledilmek zorundadır. Bizimle habire bol bol, ucuz ucuz konuşuyorlar. İnsan hayret ediyor. Ben olsam, bu söylediklerinizin bir kelimesini bile söylemeye cesaret edemem. Öyle konuşacağıma işimi yaparım, savaşırım, eğer başaramıyorsa da bu işten vazgeçerim. Yıllardır görevlerin başında oturuyorlar, yanı başlarında her türlü bozguncu, kaçkın, inançsız adam çıkıyor, ama kendilerini bundan sorumlu görmek istemiyorlar. Ve tahrik edersine hepsini bana dayatıyorlar. Çoğunuz bunu yapmadınız mı? Peki bu doğru mudur? Kim size bu alışkanlığı verdi? Bunun PKK'yle ne ilgisi var? PKK'nin kutsal değerleriyle, büyük şehitleriyle, çok büyük direnen, doğru sözlü, özlü olanların çabalarıyla ne ilgisi var? Bunları halletmek zor mudur? Fakat halledemiyorsunuz. Bu kişiliğinizi nasıl kabul ediyorsunuz? Kavga yapacaksınız. Bizim yaşam dilimiz kavga dilidir. İçimizde kavga, dışımızda kavga, doğayla kavga. Kısaca, amaca ulaşmak için ne gerekiyorsa onun için kavga. Başka türlü yaşamın yolu, başarının yolu var mıdır?

Kendi kendinizi terbiye etmek ve bazı yüce değerlere göre yaşamak çok mu zordur? Bu soruya cevap verin. Gerçekten yaşamak istiyor musunuz? Parti tarzıyla yaşamak istiyor musunuz? Gerçekten ülkeye bir başarı için yürümek istiyor musunuz? Buna hazır mısınız? Ölçüp biçtiniz mi, emin misiniz? Özgürlük kavgasında iddiası olanların eline eşsiz fırsatlar verdik. Ancak ortada özgürlük diye bir sorunuz yoksa, her şey elinizden alınmış olmasına rağmen buna karşı çok büyük öfkesi olmayan bir kişilikseniz, tabii ki bela olursunuz. Ben, herkes olağanüstü partili olur demiyorum. Ama mutlaka bir yerlerden bu parti davasına en üst düzeyde bağlı olanlar ortaya çıkar ve bunlar güçlüdür, bunlar işini yürütmeyi bilir. Ve bunların karşısında kimse duramaz. Örneğin ben kendimi böyle görüyorum. Parti davasını hiçbir zaman düşürmedim, hiçbir zaman başarısızlığa uğratmadım. Her koşul altında bunu yaptım.

Ne idüğü belirsiz, çizgiyle bir ilgisi olmayan, gerçeklerimizle bağını tamamen koparmış, yüreksiz, beyinsiz, ama kendini her şeyin sahibi sanan bir çok kişilik ortaya çıkmış. Bu kişilikler inançsızlığı da yayıyor, bozgunculuğu da, ama gözü de her şeyde. Bazı konular var, bıçak kadar keskin olmayı gerektirir, çözümün anı anına dayatılmasını emreder. Aksi halde yaşam elden gider. Garip bir şey, yıllardır sizi böyle yaşatmamıza alışmışsınız, adeta bu tarz yaşamaya bayılıyorsunuz. Ama ben yaşamı sizin gibi ele almıyorum. Siz, yaşamı hafif ele alıyorsunuz, değersiz ele alıyorsunuz. Bunlar çok yanılıgılı yaklaşımlardır. Biz yaşamı asla böyle ele almıyoruz.

Bu kadar genç yaştasınız, ancak enerjinizi henüz doğru bir kanala akıtamadınız. Yıllardır bir kadro sorununu çözmeye çalışıyoruz. Bu kadrolaşmanın canına okumak için, neredeyse her gün ipe sapa gelmez bütün dayatmalar bu kişiliğinizden çıkıyor. Size ne kadar imkan sunuyorsak, o kadar kendinizi kaybediyorsunuz. “Ben neydim, demek ki ben çok önemliydim, çok büyüdüm” diyerek, merkez tanımıyor, yönetim tanımıyor, hep “ben” diyorsunuz. Bütün bunları söylediniz de ne oldu? Halbuki güç, birlik olmaktan doğar. En basitinden güçlü birleşenler güç olurlar. Bunu bile büyük bir anlayışsızlıkla boşa çıkarıyor, yine “ben en güçlüsüyüm” diyorsunuz. Bu, düzendeki o korkunç bencillik değil midir?

Toplumun aleyhine çalışan en çılgın tipler, bu faşist düzende ortaya çıkmadı mı? Bizim içimizdeki yansıması da bu olmuyor mu? Benliğini parti çizgi içinde, parti iradesi içinde eritmeyenler, tam tersine kendisini ısrarla buna dayatanlar, içimizdeki en sakıncalı tipleri temsil ediyorlar. Marifetleri, durumları ne olursa olsun -geri olsun, ileri olsun, bilinçli olsun, bilinçsiz olsun, iyi niyetli veya art niyetli olsun- bunlar en tehlikelilerdir. Ve bir de kendilerini uyanık sayıyorlar, hallerinden razılar. Peki, parti bu halden razı mıdır, parti iradesi mevcut durumdan razı mıdır? Elbette razı değil. Peki sizler buna nasıl razı oluyorsunuz? Kendi kendinize karar vermiş, öyle uygun görüyorsunuz. İşte parti kadrosu olamama budur. Zaten bu noktada bunlarda vicdan, yürek gibi bir şey de yok. Çalışmalar bizden nasıl bir ilerleme istiyor, gelişmeler nasıl bir tempoyu dayatıyor, bunlar da umurunda değil. Bunlar, “canım böyle istiyor” diyerek, parti iradesini felç etmektedirler.

Sonuçta bütün bunlar sizi ne askerileştirir, ne siyasileştirir. Bazı şeyler var ki, öncelikle onu yenme gücünü göstermelisiniz. Bunların en başta geleni de, kendini parti iradesiyle bütünleştirmek, ona ulaşmaya kadar bıkmadan kendini eğitmek ve yeterli kılmaktır. Bu iyi bir şeydir. Zaten birey olarak sizin iradeniz çoğunlukla felç olmuş durumda. İradenizin fazla bir keskinliği yok, bireysel olarak de varacağınız, aşacağınız bir şey yok. Çünkü zavallısınız, bunun için de ezilirsiniz. Yapabileceğiniz en hayırlı iş, iradenizi parti iradesiyle, genel iradeyle birleştirmektir. Ve bundan güç alarak büyük bir duyarlılıkla, inisiyatifle kendini güçlendirerek yeniden yapılandırmak, kendinizi dönüştürerek tekrar yaşama ve savaşa çekmektir. Bundan başka çaremiz de yoktur. Dünyayı bize verseler, biz devrim yapamayız. Devrimi bizim irademiz yapacaktır. Partinin iradesi devrimi belirleyecektir. Parti'nin kolektif iradesi olmadan hiçbir başarı olmaz. Her devrim, irade büyüklüğünü gösteren bir avuç insanın işidir. Devrim sonuna kadar iddialı olan, sonuna kadar yürüeyen ve yaratabilenlerin eseridir.

Yıllardır kendinizi de, bizi de yanlış ölçülerde uğraştırıyorsunuz. Size göre neredeyse her şey benden sorulmalı.

Bütün başarıları benden bekliyorsunuz. Oysa hemen hepinizin benden daha fazla imkanları var, zemini, zamanı benimkinden daha uygun. Ama özde, bir başarıya ne kadar göz dikmişsiniz? Bunun büyük yüreğine ne kadar kendinizi yatırmışsınız? Ülkeye gideceksiniz, ama konuşmayı beceremeyeceksiniz, bir toplantı, bir durum değerlendirmesi yapmayı, bir göreve anlam vermeyi bilemeyeceksiniz. O zaman bu kişiliği ne yapacaksınız?

Kendinizi eğitemediyseniz, bunun sorumlusu kim? Anlamamak, yaklaşmayı bilmemek sizin suçunuz. Biz burada her şeyi netleştirdiğimize inanıyoruz. "Beni çarpıttılar, önüme engeller çıktı" diyorsunuz, ancak bütün bunlar yalan. Bir parti kadrosunu çizgi temelinde kimse yanıltamaz. Kimsenin buna gücü de yetmez, böyle bir görevi de yoktur. Kimsenin kimseyi yanıltma görevi, taktikten, çizgiden düşürme yetkisi yoktur. Tüm karargahlar bir tarz icat etmiş, kadroyu boşa çıkarıyorlarmış. Eğer kadro gerçekten kadroya o merkezi altını üstüne getirerek yola sokar. Karşısında bir yönetim varsa onun da hesabını görebilir. Ya yola getirir ya da tasfiye eder ve doğrusunu kurar. Bütün bunlar doğru kadro ölçülerine sahip olmakla mümkündür. Şimdiye kadar siz böyle yaptınız mı? Bir sorunun üzerine gitmeyi beceremiyorsunuz. Sorunun içine girseniz, belki de sorunu daha çok içinden çıkılmaz bir hale getirirsiniz. Ve bu durumunuz hiç de umurunuzda değil. Böyle yaklaşım, böyle girişim olmaz.

PKK olayında ne üstte, ne altta zorlama yoktur. PKK olayında doğrular uğruna her zaman büyük savaş olmuştur ve bu kanıtlanmıştır. PKK, bütün zorluklara karşı sınanmıştır. Bir taktiğin büyük başarısı sadece bir zevktir, bir arzu büyüklüğüdür, insanı büyük yapan bir çabadır. Neden bundan kaçınıyor? Siz bu dili, bu bedeni ne zaman çalıştıracaksınız? Hayret ettiğim nokta şu, binlercesi bir arada, ancak en basit bir soruna dahi anlam veremiyorlar. Doğru bir gidişatı kararlaştıramıyor, birbirleriyle konuşmaya, gerektiği kadar kafa kafaya vermeye yanaşmıyorlar. Bol bol inanmadıkları şemalar, ucuz kararlar geliştiriyorlar. Ardından son derece bireyci ve bütün o kararları anlamsız kılan ne kadar davranış varsa sergileniyor -en başta komutan diye tabir edilen kişi bu kargaşaya öncülük ediyor- ondan sonra gel de bu işin içinden çık. Düzenlemeye zaten inanmıyor ve tehlikeli buluyorlar. Bireycilikleri için derin esaslı ilkeler dahilinde düzenlemeye gerek duymuyorlar. Çünkü yine bireysel hesaplar var. Sırf o basit bireyciliğin, güdülerin ve bir günü keyfince geçirmenin uğruna tarihle, bütün bu çabalarımızla oynanıyor. Aslında geçirilecek keyfi bir gün, keyfi bir an da yok, sadece kendilerini kandırıyorlar. Ama bunu yaparken bütün değerleri işleme durumuna getiriyorlar. Bu yapılanlar doğru mu? Hayır. Şimdiye kadar hep böyle yapmadınız mı? Evet. Peki neden? Susuyorsunuz, cevap yok. Sizin gidişatınıza, yürüyüşünüze, görevlerin üzerine gidişinize anlam veremiyorum.

Ben de insanım. Ben de bu halk adına hareket ediyorum. Ama nereye gidiyorsam imkansızın peşindeyim. Hiçbir zaman sizin gibi hazır imkanlarla yürümedim. Hiçbir zaman bana görev belirlenmedi. Ancak hep yeniyile ve yaratıcı çabayla uğraşıyorum. Yürüyüşüm hep bu temeldedir ve hiçbir zaman çaba sarf etmektan bıkmadım, hiçbir engele takılıp kalmadım. Benim yürüyüşümde değer üretme süreklidir. Adam hiçbir şey yapmamış, canından sıkılıyor, ülkesi, halkı ve örgütü için ciddi hiç bir değer kazanması da yok, kendi kendini yaratma şurasında kalsın, var olanı da bozuyor ve bunu da sorun yaparak bize dayatıyor. Ve biz de yutuyoruz! Şimdi saflarımız böyleleriyle dolu. Akıllı ve dürüst arkadaşlarımız ise, "fark edemedim, güç yetiremedim, uzlaştım" diyorlar. Onlar da varlığı yokluğu belli olmadan yaşayıp, savaşıp gidecekler. Bunları tamamen yanlış buluyorum, bizimle, bizim yürüyüşümüzle hiç bir ilgisi yok. Bu iş para pulla ya da rica minnetle olsaydı, biz bu yöntemleri de denerdik, ama bunlarla olmaz. Bu dava bu tutumla kazanılmaz, hatta adımı bile atılmaz. Bireysel önyargılarla, farklı taleplerle, kendi benliği için bir şey istemekle bu dava yürümez. Bu dava, ancak geliştirmek istediğimiz çerçevede yürüyebilir. Bu dava, "ben bütün halkımı kazanıyorum, bütün partimi kazanıyorum, bütün halkım benimdir, bütün partim benimdir, ben bütününüyle partininim, halkınım" tutumuyla yürür, yoksa "bu kadar verdim, bu kadar istiyorum" hesabıyla değil. Şimdi bütün komuta ve yönetim yapılarımız böyledir, "neler verdim, neler almak istiyorum" hesabındadırlar. Ben bu yaşa geldim, bu kadar çaba sahibiyim, ama benlik anlamında talep edilecek hiçbir şeyimin olduğuna inanmıyorum. Kaldı ki anlayışım şu: Ben bütününüyle partinin ve halkınım, halk da benimdir. Benim bunun dışında bir yaklaşımım olamaz. Bir de kendi anlayışınıza bakın: Bin bir türlü fitne fesat hesabı; "örgüt bana ne verecek, hangi rütbeyi verecek, halk beni nasıl eller üstünde tutacak, beni nasıl yaşatacak" veya "ben kendimi nasıl yaşatacağım" hesapları. Bunların hepsi yanlış. Basit bir eylem yapmış, bunun karşılığında bir çok talep ileri sürüyor, "rütbem artsın, keyfim artsın, kimse bana yaklaşmasın" diyorsunuz. Bu taleplerin hepsi yanlış, ama sizde var. Bunların hepsi bizim parti tarzımızı bozuyor. Fakat herkes bu konuda neredeyse birbiriyle yarıştı. Hele bazıları, en üst düzeyde dahil, çılgınca yarıştılar. Yapıdan bazıları umduğunu bulamayınca kaçıyor. Sözümona hakkı var, hakkına dayanan talebi var ve onu bulamayınca kaçıyor. Bu durumlar doğru partileşmeyi egemen kılmamaktan kaynaklanıyor. Benim de bir tarzım var, bana inananlar ve benimle yürekte bir olanlar kaçmaz.

Bütün bunlar açıktır. Uydurduğunuz bazı tarzları artık terk etmelisiniz. Eğer başarmak mümkünse parti tarzına gelmekle mümkündür. İçimizde ajan olabilir, iflah olmaz kişilikler olabilir. Biz, onları da görebiliriz. PKK'yi bu kadar boz bulanık, yine komutayı böyle başı boş kişiliklerle dolu yürütmenin anlamı yoktur. Bu kişilikler PKK'nin temel kişilik özelliklerine göre değilse ne diye komutan olsun? Ölçüleri uygun değilse, biz bunları ne diye taşıyoruz? Ya kendilerini uygun hale getirir yürürler ya da biz bunları kabul etmeyiz. Bunları kabul etmeye mahkum muyuz, bunlara boyun eğmek zorunda mıyız, bu kadar güçsüz müyüz? Değiliz, ama işte bu tarzı siz icat ediyorsunuz. Böylelikle bilerek veya bilmeyerek önümüze en büyük zorlukları siz çıkarıyorsunuz. Partiden anlayan bazı kişiler bunun savaşımını vermeliydi, ancak basit bencillikleri yüzünden vermediler.

Her zaman söylerim, "yanlış hesap Bağdat'tan döner." Yaptığınız bütün yanlış hesaplar, Önderlik duvarına çarpıyor, partinin gerçeğine çarpıyor ve geri dönüyor. Demek ki, on yıl daha dayatarsanız da bu hesaplar geri dönecek. Doğrusu budur. Bu hesapları anında bırakacaksınız, bırakacaksınız Bir çok kalantor* gibi kişilik, örgütün şurasına burasına

* Yaşlıca, gösterişe düşkün ve varlıklı (erkek).

yığılmış. Biz bunlara mahkum değiliz. Biz bunları içimizde tutamayız. Bunlar inançsızdır, hiç bir gelişmeden haberleri yoktur, kimseye saygıları yoktur. Bu bireysel talepçiler, insanlarımızın başına bela olup görevin kutsallığının farkında olmayanlardır. Bireysel yaşam peşindedirler. Örgüt kendilerine tam uygun olmadığından, örgütü kendilerine uygun hale getirmek için yıkıyorlar. Bireysel yaşam hesapları hayata geçecekmiş! Bu kişilik büyük suçludur. Bu tutumlar karşısında ilk yapılması gereken iş, bu planlarını yerle bir etmektir. Sizde yürek yok mu? Sizde örgüt davasına inanç yok mu? Görevli olmanızın en temel vazgeçilmez birinci şartı, gecenizi gündüzünüzü bu temelde bir örgüt uğraşısına vermektir. Nerede bir yetersizlik varsa üzerine gideceksiniz. “Tarzı tutturma” dersiniz, onu da düşünüp hazırlayacaksınız.

Biz, bu insanların iflah olmayacağına inanmıyoruz. Düşmanın bir deyişi vardır, "Bu halk adamı olmaz" der. Biz bunu kabul etmiyoruz. Biz bal gibi adam oluruz. Bütün işlerimizi doğru yapabiliriz. Kendimiz buna yeterli olabiliriz. Bu, devrimcilerin dilidir, bizim dilimizdir. Bu, bizim tarzımız ve gerçekliğimizdir. Düşmanın dilini ve tarzını bırakacaksınız. O “adam olmazlık, yetmezlik, beceremezlik, hep yenilmek” gibi düşüncelerinin hepsi düşmanın dayatmasıdır.

Şimdi “çalışma zorluğu, bir alanın zorluğu var” diyeceksiniz, ancak bizim bütün süreçlerimiz böyle geçmiştir. Kimse bize bir süreci rahat başaracaksınız dememiştir. En güvendiğimiz dostlar da dahil olmak üzere herkes en inanılmaz zorlukları karşımıza çıkarmıştır. Hatta sizler bile bize, bütün süreçlerde zorlukları artırmaktan başka bir şey sunmadınız. Ama buna rağmen gerçekten yürüdük ve gerçekten başardık. Parti tarihini düşünün, kimler kimlere ne kadar yardımcı oldu. Kimler bu işleri büyük bir ısrarla geliştirdi. Bütün dostlukları da biliyorum, hepsi çıkar peşindeydiler. Hepsini, bir vermeden on almak istiyorlardı. Ama bunlara rağmen işleri ilerlettik. Bizim tarzımız budur. Bizde hiç bir zaman sınırlı bir engel karşısında daralma olmamıştır. Oysa siz hazır imkanları, hazır ortamları bile değerlendiremiyor, sınırlı bir tedbiri bile geliştiremiyorsunuz. “Her şey hazır gelsin” diyorsunuz. Neredeyse sahte bir zaferi benden hazır bekleme havası içindedesiniz. “Bu adam zaferi de getirecek” diyorsunuz. İnsaf edin! İnsanlar, dogmalara ve mucizelere inanırlar, ancak inananlar bile büyük savaşlılar. Bizimkiler ise hiç bir şey yapmadan, sözümona böyle zaferleri bekliyorlar. Bu bir moda haline gelmiş. Bütün bunlar anlaşılabilir ve sanyorum çok iyi anladınız. Anlamadıysanız, anlama işini mutlaka tamamlamanız gerekiyor. Yola çıkarsanız, yola böyle çıkmak gerekiyor. Başka türlü bu canınıza yazık olur. Kendinizi bu anlamda kararlaştırmadıysanız çok yazık. Bu canlarınız boşa gidecek ve bunun sorumlusu da ben değilim. Her koşul altında görev gerçekliğine bağlı kaldım. Bu ortadadır. Hiçbir yere gücüm yetmiyorsa, gücüm kendi kişiliğime yeter. Hiç olmazsa kendi kişiliğimi olumsuzluklara malzeme yapmam, kişiliğimi savunurum. Terbiye, gerçek parti ölçüleriyle hareket etme budur. Sizi bunun dışında hiçbir şey iflah etmez. Öyle bir ortama, öyle bir mücadele sürecine giriyorsunuz ki, bu halinizle perişan olacaksınız. Bazı inançlarımız, bazı umutlarımız var, bunların hepsi başınıza yıkılacak ve kötürüm kalacaksınız. Başarısız kalan insanın değeri olmaz. Bir başarısızlık, iki başarısızlık derken kendiniz için yaşamı anlamsız hale getirirsiniz. Zaten bunu yoğunca yaşıyorsunuz.

Bu bir kader değil, sizin tarzınızın bir sonucudur. Hiç bir zaman insanlarla alay etmem ve küçük görmek istemem. Ama siz, ısrarla bir çerçeveye oturmamakla, titiz olmamakla, büyük hassasiyet içinde olmamakla alaycı konumunuzu kendiniz ortaya çıkarıyorsunuz. Bu aşamadan sonra kendimizi sıradan, şahsiyetsiz bir kişilik olarak dillere düşüremeyiz ve bu güne kadar düşürmedik. Ama sizin bu halinizle PKK'nin en kişiliksiz, en alay edilecek, en kötü durumlara düşecek bir parti haline gelmesi işten bile değildir. Neden? Yine bu tarzınız yüzünden, yine bu temsil durumunuzun yetersizliğinden. Bana istediğiniz kadar dayatmalarda bulunsanız da, ülkemiz ve halkımızın içinde bulunduğu bu aşamadan sonra ortaya çıkardığınız her tür yetmeyen, olumsuz, amaca cevap vermeyen gelişmeleri kabul edemem, onaylamam. PKK'nin her şart altında kesinlikle saygı duyulması gereken bazı değerleri vardır. Kimse bizden bu değerlerden taviz vermemizi bekleyemez.

Şehitlerimiz var, kişilikleri emredici bir komutadır ve gerekleri yerine getirilecektir. Halkımızın beklentileri vardır, halkımızın insanlık yerine konulması gerektiğine dair sözümüz vardır ve bunların gerekleri yapılacaktır. Bunun önünde hiç bir engelini, hiçbir yetmezliğinizi de kabul edemem. Biz insana güveniyoruz, insanı esas alırız. Bize göre insan başarır. İnsanın, doğru yola girdikten sonra yapamayacağı hiç bir şey olamaz. Bunun için bu çarpık yürüyüşünüzü kabul edemem, anlam veremem, onay da veremem. Burada aramızda bir savaş var. Burada dönüşmesi gereken ben ve parti değil, sizsiniz. Biz sonsuz inanç adamı ve sonsuz çaba sahibi olmanın zorundayız. Bunlar PKK'yi PKK yapan veya bizi hedeflerimiz konusunda başarıya götürecek olan esas kişilik özelliklerimizdir. Örneğin ben en zor koşullarda bile öyleyim. Benim için de bu şartlar geçerlidir. Neden siz de öyle olmayacaksınız?

Esas eleştiri gerçeği budur. Eleştiri gerçeği bu noktada bu sonuca ulaşmanın silahıdır. Bu noktayı tutturuncaya kadar eleştireceksiniz. Eleştiriden kurtulmak için bu kişiliğe ulaşmak gerekir. Söylediğim çalışma tarzına, çalışma kişiliğine, başarı kişiliğine ulaşmayınca kadar eleştiri okları bir an bile alınızdan eksik edilemez. Bu oklar çalışmayan ve başarmayan her yerinize, her tarafınıza saplanacak. Bunlardan mezara kadar da kurtulamazsınız.

Her şeyden önce PKK'deki ciddiyeti anlamak zorundasınız. Bu ciddiyet, eleştiri ciddiyetidir. PKK tarihine bakın, her şeyi eleştiri temelindedir. Yani eleştiri amansızdır ve ölüme kadardır. Ölümüne kadardır, mezarda da devam ediyor. Belirttiğimiz ölçüleri bunun için koyduk. Bu ölçülere ulaşıncaya kadar PKK'de amansız bir eleştiri tufanı altındasınız. Gücünüzü yetirinceye kadar gözünüzü bile açamazsınız. Bu neden gereklidir? Çünkü başka çare yok da ondan. Herkes kurtuluş bekliyor. Çok konuşuyorsunuz, bir şeyleri çok istiyorsunuz ve buna ulaşmak da mümkündür. Özlemlerinizi, hayallerinizi var, bunlar da ancak bu kişiliğe ulaşmakla gerçekleşir. Başka hiçbir şey bizi tatmin etmez, bizi doyurmaz.

Saflarımız Beyni ve Yüreğiyle Katılımı Esas Alanların Yeridir

Büyük bir kavga kişiliğine ulaşmak gerekir. Kavga kişiliği de öyle sizin sandığınız gibi değil, çok iyi eleştiren ve çok iyi yapabildir. Nereden gelirse gelelim, ne kadar yoldan çıkmış olursak olalım, burayı yakalayacağız. Bunu her yerde temsil edecek gücü hemen herkese karşı göstereceğiz. Aksi halde bütün bu çabalarınız sonuç vermeyecek ve ömrünüz

gerçekten boşa gidecektir. Kapasiteli olmayı, gidilen her yerde görev adamı olmayı sağlayınca kadar bu çabalarımız sürecektir. Bunun dışında bizim başka bir sorumuz yok. Başka türlü yapamayız, müdahale edemeyiz. Başka türlü bir günlük bile idareniz mümkün değil. Biraz daha gevşetsek, bıraksak gene her tarafta inançsızlar, dolayısıyla aşağılık tipler, hainler diz boyu olup gider ve hiçbiriniz de bu tehlikenin altından kurtulamazsınız. Bu iyi bir şey midir veya sizi bitirmez mi? Onun için diyorum ki, en büyük mücadele parti tarzında hem netleşme hem de onu herkese karşı, her görev için başarıyla yürüyecek kadar kendinde kesinleştirme, kararlaştırma. Böyle bir kişiliği her konumda sağlam tutma ve yürütmedir.

Son dönemlerde yapılanlar, bunu çarpıtma, saptırma, parçalama ve bunun yerine herkesin kendine göre kişiliğini parti adına dayatmasıdır. Hep bu kişiliklerini dayatmayı bekliyorlar. En büyük tehlike budur. size tehlikeyi çok açık gösteriyorum. Siz sözümona keyfi iradenizle yaşamaya çalışırken, farkında olmadığınız örgütten, mevziden, dolayısıyla güçten düşme hesaplarınızı alt-üst eder. Gidecek hiç bir yeriniz yok. Şu anda örgütle, yürüttüğümüz politikayla ayakta duruyorsunuz. Ancak bunu anlamamak ve sonuç çıkarmamak sizin hoşunuza gidiyor. Bunun üzerinde yanlış hesaplar yapmak, bu yaşamın kendiliğinden bir yaşamış gibi üzerine dayanmak neredeyse hepinizin rahatlıkla kendine kabul ettirdiği en gafil, dolayısıyla en tehlikeli sonuçlara götüren özelliğinizdir.

Çok fazlasıyla bencil, bireyci ölçülerle saflara geldiniz ve halen ısrarlarınız var. Aslında kolektif bir yaşama da fazla inandığınızı sanmıyorum, çünkü ona da öfkeleniyorsunuz. Bu, birbirinize yaklaşımlarınızdan bellidir. Kimin kime ne yapmak istediği belli değil. Kimin kimi yoldaş mı, yoksa rakip mi olarak gördüğü belli değil. Kimin kimi ne kadar kendine gerekli gördüğü, ne kadar dava arkadaşı olarak görmek istediği belli değil. Bununla hiç bir yere varılır mı? Bu yaklaşımlarınız almış başını yürümüş. Bu en ilkel bencilliktir. Düzenin son dönemlerde tahrik ettiği kişiliklerin “özgürlük” dedikleri olay budur. Zaten kişiliğinizin tarihi temeli de, halkı esas alması da yok. Ve burada büyük bir çıkmaz içindedesiniz.

Ben şu sözlerinizi hiçbir gerekçeyle kabul edemiyorum: “Biz çaresiziz, biz bitmişiz, biz bu noktada iddialı olamayız, büyük bir dönüşüme kalkamayız.” Biz bunu kendimize, partimize, halkımıza büyük bir saygısızlık ve bütün tehlikelerin en büyük kaynağı olarak görüyoruz. En tehlikeli tutum budur. “Benden bu kadar, ben ancak böyle olabilirim” demek, en büyük düşmandır. Bütün gelişmeleri durduran en büyük tutuculuk özelliğidir. Bu her şeyi durdurmaz. Ve ısrarla takıldığınız noktalar burasıdır. PKK’lileşmek, bu anlayışların dışına çıkmak demektir. PKK’lileşmek, bu durumu bir kader gibi görmek değil, onu paramparça ederek iradeye sonsuz çaba, özgürlük ve başarı imkanı vermek demektir. PKK, PKK Önderliği budur. Bu düzeyi yakalayamazsanız, size bir kurbanlık koyun olmaktan öteye bir şans tanımak mümkün değildir.

Bu kişiliklerinizle hiçbir yere varamazsınız. Onun için hesabınızı sağlam yapın ki, bizi bu vicdan azabından kurtarabilirsiniz. Ben kendime artık acımiyorum. Çünkü kendimi çalıştırıyorum, yaşatıyorum. Ben size acıyorum, çünkü kendinizi çalıştıramıyorsunuz, engelleri aşamıyorsunuz. Şimdi sizi ne yapacağım? Düzende sıradan bir vatandaş olarak kalsaydınız bir işe yarardınız veya çoğunuzun hiç olmazsa kendinizi kurtaracak bir işi olurdu. Devrime kalktınız, ama onun kişiliğine cevap veremediniz. Savaşa kalktınız, ama onun hiçbir sorununa kendinizi yatıracak gücü ortaya koyamadınız. Benden de tam bu noktada adeta oyun bekliyorsunuz, icat bekliyorsunuz, uydurmalar bekliyorsunuz. “Ne olacak, böyle de idare ederim” diyorsunuz. Siz çılgın mısınız? Savaşa kalkan, özgürlüğe kalkan hiç bu durumda bunları söyler mi? Benim ıstırabım tam da bu noktadadır.

Böyle bir idare ediş tarzına kendimi yatırmam. Bunları bu haliyle idare edeyim demem, herhalde kendime yapacağım en büyük kötülük olurdu. Sizi neden böyle kabul edeyim? Ya siz çekip gideceksiniz ya ben sizin tüm bu özelliklerinize karşı sonuna kadar mücadele edeceğim. Artık bu işkence bitmeli. Çünkü böyle devrime kalkan hiçbir el başarıya ulaşamaz. Çok sahte bir komuta, çok sahte bir yönetimi yıllardır bana dayatıyorsunuz. Size bu uydurmalarınızı bırakın diyorum. Siz ise bunu gururunuzla yediremiyorsunuz. Bu daha da kötüdür. Gururun varsa, onu doğru tarzda göster. Ben illa zafer, destan peşinde değilim. Kimse sizden de böyle bir şey istemiyor. Ancak sallantılı, ikircikli, ecinni gibi bir durumu da kabul edemem. En sıradan görevler var, onlara bile bu kadar terslikle yaklaşırsanız, sizi kabul edemeyiz.

Biz yoldaşlar olarak birbirimizle, başarılarımızla sürekli gurur duymak isteriz. Ancak bu çok başarısız halinizle sizinle nasıl gurur duyacağız? Örneğin ben bizzat böyle olmak istiyorum. Benim yaşamım halkın ve siz bütün partililerin de gururudur, güvencesidir, cesarettir. Peki siz niye bunu gösteremiyorsunuz? Yiğitlik, çevresi için gurur, başarı ve cesaret kaynağı olmak değil midir? Kendinizi başka sahte ölçülerle nasıl yutturacaksınız? Zorlamalarla, oyunlarla kendini yutturmayı denemek düzenin yaptıkları değil midir? Bütün düzen politikacılığı, düzenin köşe dönmeçiliği bu değil midir? Biz bunu kabul edebilir miyiz? Kaldı ki, bunları PKK içinde uygulamak mümkün müdür? PKK içinde bunları uygulamak, benim için en öldürücü yaklaşımdır.

Demek ki bu noktada eleştiri yapmak kendini düzeltmektir. Ben bunun önünde ciddi engel görmüyorum. Engeller varsa da her an bu engelleri süpürelim. Böyle doğru bir noktaya ulaşmanızı kim engelliyor? Karşınızda kimse var mı? Varsa gösterin. Eğer bunları gerçekleştirmezseniz, o zaman siz bir ana kuzusunuz demektir. Bu halinizle hangi savaşın üzerine yürüyeceksiniz? Bu yürekle, bu beyinle, düşman üzerine yürünemez. Şimdi ben tek başıma savaşıyorum, bu halinizle sizinle birlikte savaşmam. Onun için varsa bir çareniz, varsa bizimle bu çerçevede yürüyecek gücünüz, ortaya koyun. Gücünüzü açıkça, sıkılmadan ve aldatmadan ortaya koyun. Biz de kimlerle birlikte yürüdüğümüzü bilelim. Tutabileceğiniz kadar bir sözünüz olsun. Sizden destan istemiyoruz, ama en basit bir işi de gidip bozmayı veya ona hakkını vermemeyi de normal görmüyoruz.

Bu noktada ısrarla şu denilmek isteniyor: “Bırak böyle geçsin, bırak herkes bildiğini okusun.” Peki böyle olursa sonuç ne olur? Sonuç, hiç kimsenin birbirini iflah etmediği, en kötü, bozulmuş ve bitmiş bir PKK ortaya çıkar. Hangi yürek bunu kabul edebilir? Vicdan, yürek sorgulaması bu noktada olmalı. Böyle bir sonucun başa gelmesini nasıl

önleyeceğiz? Kendini bu kadar saygısızlığa layık gören acaba ne durumda olur? Siz istiyorsunuz ki, zor günlerin içinde yığılıp boğulup gidelim. Veya tehlikeyi fark etmiyor, “böyle günler bizden uzaktır” diyorsunuz. Bunlar doğru değil. Eğer tedbiri alınmazsa bu tehlikeli günler çok yakındır. Çok büyük bir dirençle karşılanmazsa, bu günler başınıza gelebilir. Sanki bu yalnız benim işim. Ben, sizi sağlam tutmaya; şerefınızı, onurunuzu hep ayakta tutmaya mecbur muyum? Tek başıma sizi nasıl ayakta tutacağım? Hatta bu zorlamanıza, bu yetmeyen kişiliklerinize ve hep bozmaya elverişli dayatmalarınıza rağmen bu işleri ben nasıl yürüteceğim? Ucuz bir ölüm sizden uzak olsun. Sürekli başarısız bir yaşam uzak olsun. Kendiniz için çare bulun. Gecenizi gündüzünüze katarak kolay ölmemenin, başarısız ve sefil yaşamamanın çaresini bulun. En başta gelen göreviniz budur. Çare yalnız bende bitmez, çare sizsiniz. Sahte hayallere, sahte güvene, sahte ilişkilere, sahte kişiliklere dayanmayın. Özgücünüze dayanmayı ve çare olmayı bilin.

Bir savaş sürecine girmek ve bir çok görevin üzerine yürümek istiyorsunuz. Ancak bu sıradan olmamalı. Burada en büyük silahınız örgütlenme gücünüz, örgütün iradesini temsil eden kadro gücünüzdür. Bunun dışındaki hiçbir silah sizi kurtarmaz. Kadro, partimizi temsil etme gücüdür. Kadro, savaşta, cephe, ülke içinde ve dışında temsil gücüdür, en büyük kurtarıcıdır.

Ben şimdi şu sorunla karşı karşıyayım: Bana dayanarak yaşıyorsunuz. Ben kendime dayanamıyorum, siz nasıl bana dayanacaksınız? Düşünüyorum, bende ne bitiyorsa o kadar verdim diyorum. Kaldı ki yine elimden geleni de yapıyorum, ama buna güvenerek genç ömrünüzü yaşatamazsınız. Bana göre tam tersi olmalıdır. Şimdiye kadar size verilen fırsatlar az değil. Sizdeki yanlışlık, bunun farkında olmamak, hatta verilenleri yeterli görmemek ve daha fazlasını istemektir. Bu kişiliği patlatamazsanız, her şeyden önce kendinize saygısızlık edersiniz. Bana göre bu kişiliği henüz patlatamamışsınız. Kişiliğiniz kendi içinde zincirlenmiş, adeta çözümsüzlüğe mahkum edilmiş durumdadır. Bunu patlatmak istedik. Size verebileceğimiz en büyük güç budur. Buna karşı direnmeyin. Bana göre her tür düşmanı yenilgiye götürecek olan en büyük güç, insanın patlama gücü, savaşma gücü ve örgütlenme gücüdür. Bunu açığa çıkarırsak düşmanı yenebiliriz. Bunun dışında kim kime ne veriyorsa yanlıştır. Kim kime “sen güçlüsün”, kim kime “başka türlü güçlü olabilirsin”, “sen bana dayanarak ben sana dayanarak güç olabiliriz” diyorsa yanlıştır. Bu, aynı zamanda saygısızlıktır. Benim tecrübelerim şunu gösterdi: Biz, bu insanları biraz özgüçle çalıştırarak buraya geldik. Bu halkı biraz özgüçüne kavuşturarak bugüne getirdik. Ancak bana göre henüz özgüçü değerlendirme çok sınırlı. Bir insanın sınırsız büyüme gücü vardır. Bir insan isterse kendisinde her şeyi bitirebilir. PKK Önderliği budur. PKK'nin devrimdeki zafer tarzı da budur. Kendinizi patlatmaktan, kendinizi başarıyı zorlayan ölçülere sahip kılmaktan çekinmeyin, korkmayın. Tutkunuz, iradeniz hep buna yürümelidir. Bunun dışındaki şeyleri basit görün ve tenezzül etmeyin. Beni başarıya ve her tür çözüme götüremeyen bir kişiliği ben ne yapayım? Beni düşman karşısında bir oyuncak gibi bırakan ve her gün ucuz nedenlerle kaybeden bir kişiliği ben ne yapayım? Bizde yaşanan en temel sorunlar bunlardır.

Burada sahte hayallere kapılmayalım. Ben halen kapılmıyorum. Ben büyük başarıyı, istediğimi tam yaptım diyorum mu? Kendimi abartıyor muyum? Hayır. Halen kendimi sınırsız hizmetle yaşatmak isteyen birisiyim. Ben emeğime dayanmadan yaşamak istiyor muyum? Başkalarının emeği üzerinde kendimi yaşatmak istiyor muyum? Hayır, bana en anlamlı gelen kendi çabalarımdır ve çabalarımın verdiği zevktir, tutkudur. Bunun dışında hiçbir şeye ilgi duymam, tenezzül bile etmem. Ama siz bütünüyle başkalarının emeği üzerinde, kendini çok abartarak yaşatmayı ustalık, kurnazlık sanıyorsunuz. Unutmayın ki, her türlü haramın, her türlü hırsızın yolu da budur. Kimin emeği üzerinde nasıl yaşadığınızı farkında bile değilsiniz.

Ben kendi emeğimde, kendi emeğimin sonuçlarında ve bunu başkalarıyla doğru paylaşmada bu ilkeleri esas alırım, uydurmaları değil. Örgütün değerleri üzerinde hesap yaparak veya bunları hiçe sayarak, doğru kullanmasını bilmeyerek yaşanmaz. Bunun dışında siz, çok zavallı birileri durumundasınız. Bu halinizle ülkedeki vahşi savaşa dayanma imkanınız olamaz. PKK içinde yaşamaya dayanamazsınız. Sıkılmaya, tıkanmaya da hakkınız yok. Ben size çözümün böyle olduğunu söylüyorum. Dünya kadar yük omzumda olmasına rağmen, hiç sıkıldığımı söyledim mi? Hemen hemen her şey önümüzde bir engeldi, hiçbir zaman bundan şikayet ettim mi? Sizin önünüzdeki görevler sınırlı ve şikayet edilecek hiçbir yanı da yok. Altından kalkılamayacak hiç bir görev de önünüzde yoktur. Hepsi rahatlıkla üstesinden gelenebilecek görevlerdir.

İşte bizim burada kararlaştırmak istediğimiz ve temsil ettiğimiz kişilik budur, amacımız buna ulaşmaktır. Bu bizim alfabemiz, amentümüz, bizim şartımız, bizim yeminimiz, bizim sözümüz ve bizim emrimizdir. Biz bununla yola çıkarsak, etrafı yakar yıkarız ve yeniden kurarız. Aksi halde sizi bin perişan olmaktan öteye bir şey beklemiyor. Burada bunu kararlaştırmak istiyoruz.

Tekrar ciddi olarak burada işin üstündeyiz. Sözümüzün üstündeyiz. Söz, karar vereceksiniz ve kişiliğinizde bir süreci başlatacaksınız. Eleştiri sizi mutlaka bu noktaya getirmelidir. Bu noktaya gelmedikçe kendinizi sağlam bırakmayın. Öyle bir başlangıç yapın ki, bundan sonrasını bu çerçevede götürebilesiniz. Bu en iyisidir. Ne yapayım, başka türlü sorumluluğunuzu kaldırmam mümkün değil.

Önderliğe de hakim olan bu gerçeği tanıyın. Bir çok kişiye önderlik etmek durumundayım. Bunu bütün bu yönleriyle görün ve bir yerinden tutun. İşler zor. Hiç bir ham hayali önünüze koymak istemiyorum. Bütün bunlar, gerçeği yakıcılığıyla göstermek içindir. Bunu kabul edin ki, sizlerin de tamamen doğruyu, gerçekleri hem gören hem hakkını veren bir yürüyüş kolu, bir öncü kolu olduğunuzu bilelim ve biz de yaşadığımızı veya bir şeyler temsil ettiğimize inanalım. Bizim de yaşamımızın bir anlamı olsun. Ben yine bu noktada kendimi, kendi temsilimi fazla önemsemiyorum. Siz, gidip ikinci gün düşerseniz çok yazık olur ve bunun sorumlusu da bunca çabadan sonra kendiniz olursunuz. Başarısızlık, çaresizlik ve yol yöntem tutturamamaktan kendinizi sorumlu tutacaksınız. Bütün savaş taktikleri yanlış da olabilir, yönetimlerin hepsi sağa da yatmış olabilir, ama yine bu çerçeve dahilindeki kadro bir çıkış bulabilmelidir.

Bizim için tehlike artık şu düşman veya şu işbirlikçi değildir. Eğer biz bu noktayı yakalayamazsak, tehlikenin en

büyüğü içimizdedir, bizzat kendi kişiliğimizdedir. Bu nedenlerden dolayı kendimize verdiğimiz zararın boyutunu düşünemiyorum bile. Bu sorunların bu kadar üzerinde durmamın nedeni budur. Şu anda eğer bu çabalarım olmasa, birbirinizin canına okumanız işten bile değil. Yedi yaşından yetmiş yaşına kadar birbirinize girdiniz. Kürt olayı bu konuda tamamen bir beladır ve tarihi bir kez daha hortlatmak istiyor. Tamamen bu noktaya gelmiş dayanmışsınız. Bunu yıkacağız ve aşacağız. Anlamanız gereken en temel iş budur. Zekice anlayın, yeterlice anlayın. Söylediklerim net, sınırlı bir uygulama durumu bile büyük sonuçlara götürebilir.

Biz başka türlü size değer veremeyiz. Sizin gönlünüzü ufak tefek şeylerle avunduramayız. Çoğunun yaptığı gibi hediyelerle, iltifatlarla kesinlikle bir şey verilemez, bu aldatıcı olur. Birbirimize vereceğimiz en büyük değer, gerçek komuta yürüyüşünde birbirimizi amansız şartlandırma ve büyük bir gücü bu temelde ortaya çıkarmadır. Bundan daha değerlisi olamaz. Bu aşamadan sonra başka hiçbir çare göremiyorum. Davasını esasta başaramayan, yaşamın hiç bir ipini tutamaz, ucundan bile yakalayamaz. Esası kaybettikten sonra yaşasan bile metelik kadar değeri olamaz. Bütün bunları ısrarla belirtiyorum, çünkü çok boyun eğdiniz, yanlışlıklarla çok uzlaştınız, bireycilikleriniz her şeyi kırıp geçirdi ve bu umurunuzda bile olmadı. Bu durumlarınıza karşı kayıtsız duramam ve sıradan bir tehlike olarak da ele alamam. Çünkü ben burada her tür tehlikeyi görüyorum. Her tür yıkım, her tür başarısızlık burada, başka yerde değil.

Bir çok karargaha kendiniz de hakimdiniz. Bir çok parti birlikleri emrinizin altındaydı, neden böyle yarım ve çok sakıncalı bir durumda bıraktınız? Bunu gücünüz, kalbiniz nasıl kabul edebilir? Bu çalışma öyle basit ele alınabilir mi? Oysa size basit geliyor, “nasıl olursa olsun öyle götürelim” diyorsunuz. Hiç böyle olur mu? Bu alışkanlıklarla hiçbir büyük yürüyüşe katılabilir misiniz?

Büyük hakaretler var. Düşmanın bir günlük uygulamaları bile bizi arşa kadar isyana çekiyor, isyana davet ediyor. Peki bu kişilikle mi, bu dirençle mi isyan edeceksiniz? Siz bu tarzla mı hesap soracaksınız? En fazla kullanmanız gereken parti silahını kendi içinizde işlemez duruma getirerek mi düşman üzerine yürüyeceksiniz? En temel militanlık özellikleri ile oynayarak ve gereklerini yerine getirmeyerek mi bu orduyu savaştıracaksınız. Siz, geriliklerinizi büyük bir alışkanlıkla, cüretkarlıkla şimdiye kadar dayattınız. Onun için ben partiyi savunmak zorundayım. Bu yaptıklarınıza ister kader, ister büyük düşüş, büyük düşkünlük, isterseniz büyük bencilik, bireycilik deyin, ne dersiniz deyin, biz bunun karşısında kendimizi savunacağız ve sağlam noktaya getireceğiz. Kendimizi sağlam noktaya getirmeden hiç kimse bizden onay beklemesin. Zavallı yüreklere, çaresizlere biz ilaç olamayız. Burada bunların yeri yoktur. Bir kurala, bir sağlam temsile gücü yetmeyenin çaresizliğine de ben ilaç olamam. Verilmesi gerekeni verdik, sağlığınıza çoktan kavuşmanız gerekirdi. Bütün bu işler karşısında böyle anlamsız duruşlarınızı kabul edemem. Halbuki tersi olmalı. Sorunları daha çıkmadan gören ve adeta canına okuyan bir tarz, bir yoldaş tipi çoktan yakalanmalıydı. Hiçbir irade, hiçbir gerekçe bizi böyle olmaktan uzaklaştırılmaz. Bahanelerinizi bırakacaksınız, hiçbir gerekçeyle savunulamayacak neyin varsa hepsini bırakacaksınız. Eleştiri budur.

Söz eğer büyükçe ve anlamlıca verilecekse böyle olur. Yok mu olalım, her şey elimizden gitsin mi? Bu düşman büyük bir beklenti içinde. Büyük bir haksız, büyük bir zalim olduğu halde bizi kötüleyerek, karalayarak sonuca gitmek istiyor. Bunu yüreğimiz kabul edebilir mi? Bunu nasıl kolay kabul edeceksiniz? Eğer, “bunu yüreğimize oturtamayız” diyorsanız, o zaman kararlılık noktasını, temsil düzeyini böyle yakalayacaksınız. Bunun dışında her şey yalan, sahtekarca ve objektif olarak düşmanı esas almaktır. Tarz, dil ve çaba yetmiyorsa, kendinizi yetiştireceksiniz. Doğrusu budur ve bu da mümkündür. Gerisi yalandır, oyalamadır.

Mümkünse bütün yönleriyle kendinizi gözden geçirip ve gerektiği kadar eleştirilerle de güçlenerek bu noktayı, bu kararlılık düzeyini yakalayın. Her yerde ve her zamanda bu karar sizin için altın değerindedir. Büyük bir şanstır ve en değerlisidir. Başka hiçbir şey bize bu kadar yararlı olamaz. Bundan daha güzeli, anlamlısı, gereklisi ve daha özgür olanı da yoktur. Tüm insanlık tarihinin güzel öğretisi, her tür tanrı öğretisi, her tür yücelen insan öğretisi bunu emrediyor. Neden buna karşı çıkacaksınız? Karşı çıkan düşmandır ve o da hak edilen yere gidecektir. Ama biz hakketmediğimiz yere gidemeyiz. Bunun için ısrarlıyız. Bunun için bu noktayı ne pahasına olursa olsun kendinize yakıştıracaksınız. Gerektiğinde kendinizi yeniden doğururcasına, yeniden yaşama başlatırcasına bu gelişmeyi yakalayacaksınız.

Bu temelde eleştirileriniz gerçekçi olacak, özeleştirel tam kararı ifade edecek düzeyde olacaktır. Ve bu da yaşam karşısında sizin en iddialı duruşunuz, en sağlam yürüyüşünüz olacaktır.

25 Mart 1997

ZAFER HER YERDE VE HER ZAMAN PKK MİLİTANLIĞINDADIR

PKK'nin Önderlik gerçeğini anlamamak, gereklerini yerine getirmemek, her zamankinden daha fazla içimizdeki bireyi ve dışımızdaki tüm güçleri başarısızlığa uğratarak giderek yaşam dışına iter. Tarihte eşine ender rastlanan önderliksel çıkışın gelişim gücü, onun altında yatan tarzı ve yaklaşım ustalığı yaşamın yegane ifadesi olduğu gibi, kendisiyle çelişeni de yaşayamaz kılıyor. Gerek parti içinde ve gerekse parti dışında bize karşı savaşan güçlerin anlamsız ve alçakça dayatmalarını şiddetlendirdikleri bir savaş sürecini yaşıyoruz. Kendini dünyanın jandarması sayan gücün

tutalım içimizdeki en cüceye kadar, bu kesimlerin hepsinin Önderliksel gerçekliğe karşı tutum aldığı ve kendi yaklaşımlarını şiddetle dayattıkları da bir gerçektir.

Tartıştığımız, değerlendirdiğimiz PKK, somut bir yaşam tarzına yol açtığı gibi, bunun karşısında yer alan yaşam tarzı sahiplerinin de kendi savaşlarından vazgeçmediği görülmekte ve bu savaş yoğunca yaşanmaktadır. Dışımızdaki güçlerle savaşımı fazla sorun yapmıyoruz. Bu güçler tanınmışlardır ve onlara yaklaşımlar belirlenmiştir. Gereken çaba, cesaret ve fedakarlıkla bunların üzerine gidilmekte ve olup bitenler savaşımın doğasına uygun olarak yaşanmaktadır. Şüphesiz bunları daha iyi tanıma, mücadele yöntemlerini daha çarpıcı ve başarılı kılma görevleri her zaman vardır. Bir savaşı kazanmak için somut olabilmek, alanlara ve orada olup bitenlere göre sürekli yoğunlaşmak şarttır. Kiminle, nerede, ne kadar savaşacağız? Hangi yöntemle, ne tür taktiklerle sonuç alacağız? Bu sorulara yanıt vermek, savaşta varım diyenin pratikteki en temel görevidir. Bunları yapan başarılı, yapmayan yenilir. Buna bile güç yetirebilmek için daha çok gerekli olanın içimizde aranması gerektiğini vurguluyoruz. Günlük örneklerle ortaya çıkıyor ki, içindeki nedenlere doğru yaklaşmadığımız, olumsuz kimliklerin, kişiliklerin, dolayısıyla birliklerin düzenlenişlerini, eylemliliklerin izahını ve çözümünü doğru yapmadığımızda bu durumun en umulmadık bir biçimde, düşmanı bile hayretler içinde bırakan bir imhayla, teslimiyetle sonuçlandığı sıkça görülen bir durumdur. Bu örneklerin kendileri bile, aslında savaşta bize kaybettirenin düşman olmadığını, içimizdeki nedenler olduğunu göstermektedir. PKK'nin bütün tarihi incelendiğinde görülecektir ki, bu tarihin olumlu özelliklerine sıradan bir bağlılığın bile ardından kesin bir başarı getirdiği, ancak onun temel değerlerine ulaşamadığı, hakkı teslim edilmediği, tam tersine o değerlere dayanılarak örgütün kemirildiği, heba edildiği; bir kimlikte, bir kişilikte ve bir yaşam tarzındaysa en olmadık durumların, kayıpların yaşandığı kesinleşmiştir. Dolayısıyla savaşımın en gerekli olanı, kendi içimizdeki savaşımıdır.

Yoğun bir biçimde ve uzun bir süredir bunu tartışıyoruz. Açık vurgulayayım ki, beni başlarken olduğu kadar şimdi de en çok öfkeleniren, düşmanın karşıdaki gerçekliği değildir. Düşmanın bu durumunu çok doğal buluyorum. Beni öldürse bile en ufak bir of demeyeceğim. Fakat içimizdeki bu alçaklık kadar beni öfkeleniren başka bir şey yoktur. Bunlar bizi nasıl vuruyor veya biz bunları nasıl vurmalyız konusunda, en çok zorlandığımız gerçeğinizdir desem, bu konu daha iyi anlaşılabilir. Açık söyleyeyim, baştan beri bu gerçeklikten nefret ettiğimi çok iyi hatırlıyorum. Aile içinden tutalım, köy köy, giderek tüm toplum ve devlet yaşamına kadar, oldum olası bundan nefret ettim. Şimdi görülüyor ki, sizler bundan vazgeçmiyorsunuz. Tabii bu durumunuz anlaşılırdır. Sizi kendi değer yargılarınızdan en çok yoksun bırakan, en olmadık her türlü yanlışlıkla ve kötülükle besleyen bu toplumsal ortam ve devlettir. Yine bizim ülke ve halk gerçekliğimizde hemen her şeyin özgür insanın aleyhinde olduğunu, onu bitirmenin hakim düzen ve işbirlikçilerinin elinde olduğunu, en yakınımızdan tutalım, en karşıımızdakine kadar, bunların hepsinin elbirliğiyle adeta buna çalıştığını ve sizin bunun ürünü olduğunuzu şimdi daha iyi anlıyorum. Başlangıçtaki yaklaşımımın doğru olduğunu şimdi daha iyi çözümlenmiş olarak görüyor ve değerlendiriyorum. İtham ediyorum, öfkeleniyorum ve tabii ki bunun savaşımını da veriyorum.

Bana kalsaydı hiç doğmasaydınız, yaşamasaydınız daha iyi olurdu. Bu yaşamı lanetliyorum, hor görüyorum. En önemlisi de tek yaşam gerekçesinin bununla, yani sizinle savaşmak olduğunu belirtiyorum. Yaklaşımında bu konuda hata göstermediğimi ve esas eğiliminin doğru olduğunu şimdi daha iyi anlıyor ve daha güçlü yaşamak gerektiğine inanıyorum. Doğru savaş tarzının başarılı sonuçlar verdiğini de görüyorum. Tabii ki siz bunu anlamamakta ısrar edeceksiniz. Burada iyi niyetinizden, doğru işler yapmak istediğinizden kuşku duymuyorum. Çabalarınıza hiçbir şey demiyorum. Benim için bunlar söz konusu değil. Benim için söz konusu olan daha değişik bir şeydir. Benim için, kendi içindeki savaşımı dışarıya doğru yansıtacak ve başarıyı sözüne uygun olarak temsil edecek konumu yakalamamanız önemlidir. Hiç kimse bazı olumlu özelliklerine dayanarak “dürüst değil miyim, çabam görülüyor mu” demesin. Hiç kimse kesinlikle bu tür yaklaşımlarla bizi zorlamamalı ve ne demek istediğimizi anlamazlıktan gelmemelidir. Herkes doğruyu anlayabilmeli, görebilmeli ve konuşabilmeli, o dürüstlüğü gösterebilmelidir. Bunu kendim için söylemiyorum, bazılarınızın dürüst olduğu ve biraz savaşmak istediğine dair söylemler var. Bunların boşa gitmemesi için vurguluyorum. Tabii bunun için de neyin nasıl yapılması gerektiğini artık akıl etmeniz ve onun çabasını doğru vermeniz gerekir. Açık söyleyeyim, bunu göstermedikçe sadece bir öfke kaynağı olduğunuzu unutmayacaksınız. Değil partimizin değerli bir militanı, sadece bir baş belası, bir diken olduğunuzu unutmayacaksınız. Ve er geç bunun hesabının sorulacağını, kendi hatanızın bir sonucu olarak acı bir sonla karşılaşacağınızı, yaşasanız bile bir gün bunun size ödetireceğini unutmamalısınız.

Bizim kendimize biçtiğimiz tarihi bir rol var. Bizim bunun gereklerini amansızca yerine getirmemiz, sizin bunun üzerine kendinizi ucuz kandırarak veya ucuz ölererek dayatmanız için değildir. Bütün bunlar sadece hatanın daha kötüsüne yol almaktır. Bir şeyi iliklerinize kadar hissetmeniz gerekir: Doğrulara anlam vermedikçe ve gereklerini yapmadıkça, kimse size adam demeyecek ve siz şereften, saygıdan, yaşamdan bahsedemeyeceksiniz. Ne kadar ağlamaklı da olsanız, beklentileriniz de olsa asla gerekeni bulamayacaksınız. Bunun bir Önderlik kanunu olduğunu, bunun amansız bir savaşımının olduğunu bilerek kendinize bir anlam vereceksiniz. Varsa gücünüz, varsa yiğitliğiniz, varsa bir sözünüz bunu bu tarzda göstereceksiniz. Yok “anlayamadım”, yok “şu nedenle”, yok “bu engelle karşılaştım” demek, kendini en ucuzundan kandırmak demektir.

Gücünüz yokmuş! Gücü olmayanın savaşta ne işi var? Değerlere bağlılığınız yokmuş! En yüce değerlere bağlı olmayanın bu savaşta işi ne? Hangi cesaretle yanımıza geliyorsunuz? Sizin bir şeref sözünüz var mı? Ben de bu saflarda bu değerler için varım, bunu gözetiyor musunuz? Bunun gözü kulağı mısınız? Verdiğiniz açıklar, değerlere yaklaşımınız, maskeleriniz çıkarıldığında başka türlü olduğunuzu gösteriyor. Yine belki güçsüzlüğe sığınacak, kendinizi kandırdığınız kadar çevreyi de kandırarak veya tam bir yüzüzlük misali bile bile kendinizi dayatacaksınız. “Ne olacak, işte böyle kendimi dayatır kabul ettiririm. Ölse de yaşasam da gam yemem, benim için bu kadar önemli değil” diyebilirsiniz. Bu,

çok adi bir kişiliğin her zaman içine girdiği bir tutumdur. Ama sıkça vurgulandığı gibi sadece ve sadece bir adildir. Herhangi bir siyasi, ideolojik değeri yoktur. Hele savaşçılıkta hiçbir değeri yoktur.

Siz bu kişiliği nasıl bu kadar yaşayabiliyorsunuz. Hele içimizde böyle yaşama cesaretini nereden buluyorsunuz? Kim size böyle yaşayabilirsiniz dedi. Diyeceksiniz ki, “yüzsüzlüğümüz, arsızlığımız, alışkanlıklarımız.” Olabilir, niye arsız olduğunuzu anlıyorum. Namus duygularından, onurdan fazla pay almadığınızı biliyorum. Ama acaba bunu elde etmek mümkün değil mi? Acaba biz biraz veremiyor muyuz? Neden bu size çok gerekli olanı alamıyor, düşünmüyorsunuz? Bu bizi biraz düşündürüyor. Oldum olası etrafımızın bitiklerle, tükenmişliklerle, şerefsizliklerle dolu olduğunu, bunun bitmek bilmediğini ve kolay aşılamayacağını biliyorum. Fakat bütün bunlara biz bir savaş dayattık.

Belki saflarımıza gelenlerin bazı önemli duyguları olmuştur. Bazı sözleri anlam bulmuş, yıllardır yaşamlarını ortaya koymuşlardır. Yaşamlarında saygıyı elde etmişlerdir. Şimdi bakıyorum ki, bu da yetersiz. Fazla sonuç almıyor, hatta daha kötü sonuçlara da yol açıyor. Siz, “savaştım, elimde silah vardı, demek ki etrafta yaratılan bütün değerleri kendime layık görmem mümkündür” diyorsunuz. Bu anlayış daha tehlikelisi oluyor. Şimdi anlıyoruz ki bu, sıradan toplumdaki adi kişilikten, hatta lümpenden, serseriden daha tehlikeliymiş ve böyleleri içimizde az değilmiş. Bunu dehşetle görüyorum. Yoldaşını katletmekten tutalım, kocaman birlikleri imha etmeye kadar her türlü zararı verenler az değilmiş. Bunlar çevrenizde olup bitiyor. Bunun için diyorum ki, maalesef ar duygularınız, onurunuz fazla gelişkin değil. Çünkü yanı başınızdakini görememek, görüp de amansız yaklaşmamak sizin düpedüz onursuz olduğunuzu gösterir. Bu konuda hiç şuraya buraya sığınmanıza gerek yok. “Komutanım, oldukça etkiliyim” diyorsunuz, ama burnunuzun dibinde affedilmeyecek birçok tutum ve davranış var, görevleriniz var, buna rağmen oralı bile olmuyorsunuz. Peki o zaman nasıl inandırıcı olacaksınız? Kimi kandıracaksınız!

Özgürlük Savaşçısı Amaçları İçin Kendini Yürüten Kişidir

Komutanlık biraz geliyor, ancak onunla oynamayı alışkanlık haline getiriyorsunuz. Militanın şerefi, onuru vardır. Bununla oynama, kelimenin tam anlamıyla komutanlığı aşındırmaktır. Bunu yapmayacaksınız. Bunlarla oynamakta belki biraz hoşunuza giden şeyler vardır, ama siz askeri kavramlarda pek yeri olmayan, siyasi olarak da pek anlamı olmayan, toplumdaki bilinen kaybetmiş tip gibi bir doğrunun sahibi olmayarak, o aptallığı incelterek sürdürüyorsunuz. Bu sizi hoşnut ediyor, size yeterli geliyor. Ama bu daha tehlikeli bir durumdur. Çok gerekçe sıralayabilir, “şu nedenden dolayı yapamadım, gücüm yetmedi, istemedim, bağlanamadım” diyebilirsiniz. Ancak bütün bunlarla sadece mücadele sanatının gereklerine uzak olduğunuzu söylüyorsunuz. Yine de utanmadan, “ben varım” demeye devam ediyorsunuz. Bunu çözeniz gerekir. Bunu çözmedikçe, bu saflarda durmamanız gerekiyor. Kendinizi doğru bir söze sahip kılincaya kadar kendinizi terbiye etmeyi sürdürmeniz gerekir. Gözümüzün içine soka soka kendinizi yaşatma sevdasından vazgeçmeniz gerekir. Açık söyleyeyim, daha ilk günlerde bile anamız da olsa, bu tip yaklaşımlarla savaşa savaşa yol aldık.

Vazgeçemediğimiz hiçbir şey olmadığı gibi, mücadelenin gerekleri için vermediğimiz hiç bir savaş da kalmamıştır. Bunu yapmak çok mu zor? Eğer zorsa üzerinde durun. Biraz akıllı ve vicdanlı olduğunuza inanmak isterim. Özgürlük savaşçısı, önce kendine hakim olan ve amaçları için kendini yürüten kişi demektir. Bu gücünüz de yoksa, o zaman kendinizi başka bir biçimde ele alın. Öncelikle böyle olabilmek için kendinizi değerlendirin. Kendini örtbas etmeye, başka türlü dayatmaya hiç gerek yok. Öncelikle kendinizi özden ve korkmadan düzeltin. Varsın bütün ayıplarınız ortaya çıksın, belki bu sizi bir çözüme götürebilir. Hiç olmazsa parti yaşamınızda bir saygıya ulaşabilirsiniz.

PKK içinde değeri çok yüksek tartışmalar, açıklamalar ve bizzat dönüşümler gerçekleştirmek durumundayız. Bunu sıradanlaştırmanın, çapsizlaştırmanın gereksizliği şurada kalsın, buna cesaret etmek bile -eğer çok ciddi bir aşınma yaşanılmıyorsa- gaflet ve çalışmalara sorumsuzca yaklaşmanın kendisidir. Bu sorumsuzluğu sergiledikten sonra, ciddiyetten bahsetmeniz mümkün olamaz. PKK içinde esasa ulaşmadan duruşunuz, en azından bir gafilin duruşudur. Mevcut tutumlarınızda ısrar, sizi belalı olmaya götürür. Makul bir hazırlık sürecinde sonuca ulaşmayışınız sizin ya anlayışsız birisi olduğunuzu ya da alışıla geldiği gibi partinin imkanlarını ele geçirerek bireysel özlemlerden tutalım, kendi sınıfsal amaçlarına ulaşma çabasında olan birisi konumunda olduğunuzu gösterir.

En büyük silahınız, anlamamakta ısrar etmektir. Biricik silahınız, gözünüzü kapatmaktır; bu kalemin gibi ortama göre renk verme sanatıdır. Bununla ancak sahtelik veya farklı bir konum yutturulmak istenilebilir. İradeniz dışında da olsa yoğunca yaşadığınız durum budur. Sözüünüz çok açık, tavrınız da çok yeterli ve keskin değil. “Eğitime ihtiyacım var” diyorsunuz. Oldukça eğitilmenize rağmen, pratikte şimdiye kadar doğru ses veren kim? Doğruya, yerinde ve zamanında anlam veren kim? Utanmadan çok bireysel tutumlarınızla yaşayacaksınız demeyeceğim, yaşama da en azından kendinize güvence sağlayacak kadar bile bağlanamıyorsunuz. Her türlü ilgisizlik, anlamama, görememe, yaşamın gereklerinden çok uzak durma, belirgin özelliklerinizdendir. “Ne olmuş biraz ilgisiz dursam, ne olmuş bazı temel doğruları daha fazla sorun yapmasam, çok daha önemli taktik görevler var, ne olur bunları başkasına bıraksam, ne olur kendimi sıradan bir çalışma ile sınırladıysam, ne olur kendimi idare edecek bir tutumu esas alsam” diyorsunuz ve bunları yapıyorsunuz. Belki sizin yoğunca istediğiniz de budur. Fakat, “ben neredeyim, görevim nedir, düşmanım kimdir” diye hiç kendinize sormuyor musunuz? Tehlikenin nereden geldiğini bilmiyorsunuz. Tehlikeyi ancak burnunuza değince veya beyninizi parçalayınca -ki, onu da duyduğunuzu sanmıyorum- fark ediyorsunuz. Bu doğru değil. Arsızlığın, kendinden vazgeçilmişliğin bu biçimine ender rastlanılır. Benim kendi tutumumda bir aldatmacanın olabileceğini sanmıyorum. Bende gerçeğin arayıcılığı şiddetlidir. Bütün yaklaşımlarımla bilinç gerçeğini yakalama ve onu devrimle dönüştürme müthiş düzeydedir. Ama buna rağmen sizin kendinizi bu kadar kandırmanızı anlayamıyorum. Benimkiyle tersi bir konum. Gerçekle bağlantınızı kesiyor, dönüştürülmesi ve başarılması gereken bir şey varsa ona da sırtınızı dönüyorsunuz. Bunu size kim öğretti, bu yöntem kimden kaldı. Burada en büyük silahınız, “gerçeğe gözümü kaparım”,

bırak en küçük bir doğruyu yapmayı, “onunla ilgimin olmadığını göstermek için her türlü numarayı çeviririm” biçimindeki yaklaşımları sergilemektir. Şimdi durumlarınız böyledir.

İddiasız kişilik, temel tarihi-toplumsal gerçeklerden, olup bitenden habersiz, çok bencil ve bireyci kılınmış kişiliktir. Nasıl ki toplumda bir hamallığa, bir kapıcılığa bin kişi hücum ederse, siz de PKK içinde öyle bir hamal, bir kapıcı gibisiniz. Görevi yerine getirmeye, başarıya değil küçük bir yetkiye hücum ediyorsunuz. Yetki devrimciliği dediğimiz, o kendini yaşatma ve keyfi tutumlar dediğimiz her şey toplumdaki efendinin kapıcılığı için, devletin küçük bir memurluğu için hücum eden kişiliktir. Bunu yansıtıyorsunuz ve bu beş para etmez, oldukça da tehlikelidir. Saflarımızda yetki devrimciliği yapmak, keyfi ve küçük bazı tatminlerle kendini yaşatmak çığ gibi gelişmiş. Erken iktidar olma hastalığından tutalım, bir yetkinin canını çıkartmaktan, onunla kendini tatmin etmeye kadar pek çok yaklaşım sergileniyor. Savaşçılığı dumura uğratma, savaşçılığın bir sanat olduğunu göz ardı etme ve onun bütün gerçeklerini bir tarafa bırakma yaşanıyor. Bunun nasıl geliştiğine şaşıyorum? Buna neden bu kadar hevesleniyorsunuz? Kaldı ki bunların sonucunu acı ödüyorsunuz. Düşman karşısında imha oluyor, halkın üstünde bela kesiliyorsunuz. Durumunuz tam bir felaket halini alıyor.

Hiçbir şey vermemiş, yıllardır yemiş içmiş, daha da gözü kara bir biçimde “başka şey de istiyorum” diyor. Bir düşkün bile böyle isteyemez. Yine de bunlar arkadaşlıklar, ben bu insanları tanıyorum. Zaruretlere ötürü bir takım çirkin konulara girmişlerdir. Şans versen hepsi çok iyi bir insan da olabilir diyorum. Ama saflarda yüceliğin, güzelliğin ve başarının bütün olanaklarını, gereklerini, emredileni bir tarafa bırakıp “ben kendimi nasıl yaşatacağım” diyorlarsa, ben bunlara düşkün derim, böyle yaşayamazsınız derim. “Ülkede ben buna alıştırmışım” dersiniz, sizi alıştıran da düşkündür derim. Kimden öğrendiniz bunu? Ortada PKK tarihi var; **Mazlum** nedir, **Zilan** nedir? Neden onları göz önüne getirmiyorsunuz. Onlar, sizin gibi bencillik yaptılar mı? Onlar, sizin gibi yetkilerine sığınarak en küçük bir çıkarıcılık yaptılar mı? Yok! Peki sizin bu yaptığınız nedir? Nasıl cesaret ediyorsunuz? Cevabınız yok. Siz ajan mısınız, bela mısınız? Yok!

(...)

Mazlum kişiliğini doğuranla, sizin bu sahte savaşlarınızı doğuran çalışmalar farklıdır. Bizim biraz aşladığımız değerlerle, onların savaşçılığıyla sizin sözümona etrafınıza ucuzca “sana komutanlık veriyorum, yetki veriyorum, sana şu bireysel menfaati veriyorum” demeniz farklıdır. Siz böyle idare ettiniz. Sizin marifetleriniz, sizin yaşam tarzınız buna götürüyor. Neden kendinizi örtbas edeceksiniz? Devrimin yüksek değerlerine bağlı olmayı bilememiş, en önemlisi de bu değerli insanları tanımamışsınız. Bunların çoğu gencecikti. Siz, onlara gereken değeri vermemişsiniz. Ve en önemlisi de tehlikeli tipleri komutan diye başa geçirmişsiniz. Ahbap çavuşların birbirlerini kandırması gibi kendi etrafınızı da örgütlemişsiniz. Ama olan partiye oluyor.

O kadar silahlı, o kadar savaşçıyı size verdik, kırk yıl uğraşsanız bunların bir tanesini karşılayabilir misiniz? Tabii sizin için bunlar önemli değil. “Önderlik yapar” diyorsunuz. Peki vicdan nerede, görev nerede? Kendinizi nasıl inandıracaksınız? Neden ideolojinin, neden kılı kırk yararcasına komuta çizgisinde ısrarın gerektiği şimdi daha iyi anlaşılıyor. Varsa bir namus duygunuz, dağlar gibi görevler var. Yaşamının bütün yol ve yöntemlerini size gösterdik. Benim bu yaşamım, bu duruşum ne anlama geliyor? Benim bu görev, yetki komutanlığım ne anlama geliyor? Bunun hesabını verecek durumda değilseniz, peki ne duruyorsunuz? Niye anlaşılmasın bir biçimde konuşuyorsunuz? Madem bir görevi başarma durumunuz yok, o halde o görevde niye kalıyorsunuz? “İnsanları tanımıyorum” diyorsunuz, insan tanımayan kişi yönetici olur mu? Savaşçısınız, “kendime hakim olamıyorum” diyorsunuz, kendine hakim olmayanın ismi bellidir. Bu kişilikler, PKK içine alınır mı? Onun eline silah verilir mi? O, namuslu insanların içine alınır mı? Mikrop taşıyıcısıdır. Enterne edeceksin, burada dur diyeceksin. Bu kişileri aylarca saflarda bırakıyorsunuz, işte bunlar da teslimiyete götürüyor. Bizim tarihi çalışmalarımızı sabote ediyor. Peki bunun hesabını nasıl vereceksiniz? Alışmışsınız, “bir şey olmaz” diyorsunuz. Bu gelişmeler sizin emeğinizle olmadı, işler sizin çabanızla buraya kadar gelmedi. En hafif deyimle ucuz yaşıyorsunuz, sözümona yerinden, komutanlığından memnun olmayanlar var. Ne komutanlığı, ne yeri, sen bir suçlusun. Sen burada bir parça ekmek bile yemeyecek kadar haktan yoksunsun. Sen işe yaramazın birisin, senin burada hiç bir yerin olamaz. Savaşta sadece zarar verdiniz. Kaç yıldır PKK’deyseniz, o kadar fazla zarar verdiniz. Zarar verenler şimdi hak arayışında. Hesap vermesi gerekenler, şimdi bizden yer istiyor. Siz de bunlara göz yumuyorsunuz. Çünkü yıllarca bunlarla uzlaşmışsınız. Çünkü görevlerinize sahip çıkmamışsınız. Çünkü biraz da onlar gibisiniz. Peki, bu olup bitenlerin hesabını kim, nasıl verecek? Bırakalım bana hesap vermeyi, vicdan diye bir sorunuz var mı? Ben olsam, o dağlarda değil öyle sorunlar yaşamak, oralarda en kutsal birlikler oluşurdu. İnsan kendisinden utanır, bu kişiliklerinizle ne kadar bu dağlara yaraşıyorsunuz? Bu silahlara, bu kişilikler ne kadar yaraşır? Kendinize neden sormuyorsunuz? Kendine “ben PKK’liyim, ben savaşçıyım, gururluyum, onurluyum” diyen varsa, bunları yeniden gözden geçirecek. Kendinizi de bizi de kandırmayın. Göreve gücünüz yetmiyorsa görev istemeyin. Görev aldığınızdaysa yüklenin. Her şeyin öncesi ve kutsalı görevdir, o görevin başarısıdır. Siz ise ağzınızı bile yorma gereği duymuyorsunuz. Beyninizi zorlama, olup biteni anlama gereğini bile duymuyorsunuz. Alışmışsınız, “yine de PKK’de yaşam var” diyorsunuz. PKK’de ne yaşamı var? PKK’de böyle yaşamın olduğunu kim söyledi. Gücünüz yetmiyorsa açıkça, “benim durumum bu, zordayım, bana dilenci gibi bir yemek yedirirseniz size bin şükür ederim” deyin. Gerçeğiniz buysa, yiğitçe adam gibi söyleyin sizi besleyelim. Fakat savaşçı olmaya, anlı şanlı komutan olmaya geliyorsunuz. Bu kelimelerin ne anlam ifade ettiğini ne zaman öğreneceksiniz? Tamam, düzen sizi demagojik yapmıştır. Herkes yalanla yaşıyor, ama biz de size bir şeyler öğrettiğimize inanıyoruz. Kaldı ki ortada olan sizin canınızdır.

Bunu öğreneceksiniz, öğrenir ve gereklerini yaparsanız görev, komutanlık olur. Bu konularda kendinizi aldatmayın, görüyorsunuz ki hesap veremiyorsunuz. Sözümona, değerlere; bize ne kadar bağlı olduğunuzu da söylemekten vazgeçmiyorsunuz. Biz bazı önemli dersleri veriyoruz. Bireysel olarak zengin yaşamının da dersini veriyoruz.

Yaşamının emekle, düşünceyle bağlantısını ve bilinen bütün gereklerini size gösteriyorum. Ancak sözüme yeni bir tarzınız varmış gibi kendi bildiğinizi okumak hoşunuza gidiyor. Bunun ne tarzı olduğu ortada. Kendine hakim olamayanın düşman karşısındaki duruşu ve yaşantısının sonuçları ortadadır. Sizleri anlayamıyorum, çözemiyorum. Çok mu güçsüz bırakılmışsınız, çok mu zavallısınız? Hiç bir söze sahiplik edemeyecek kadar güçsüz müsünüz? Gerçekleri göremeyecek kadar kör müsünüz? Gideceğiniz bir çok yerde de aynı durumlara yol açacaksınız. Belki de intikam alırcasına bunu yapacaksınız. Yiğitlik bu mudur? Siz bildiğinizi yapmaya devam etseniz de ben tedbirimi aldım. “Her tür aşağılık durum benim için müstahaktır” diyorsunuz. Sizde böyle bir felsefe var, onun da farkındayım. “Bana ne yapılsa yeridir, benim sanatım budur, ben başka bir işe yaramam” diyorsunuz. Bu sanatın nasıl icra edildiğini biliyorum. Tüm bunları “kader” diye, “hoşuma gidiyor” diye dayatabilirsiniz. Ancak günü geldiğinde bunları gücümüz ölçüsünde silip süpürürüz.

Bunların hepsi toplumda yaygınca yaşanıyor. Siz de bunları içimizde yaşatmak istiyorsunuz. Bu yaptıklarınıza şaşırıyorum, fakat bana göre yine de bir yanlıgı var. Çünkü bütün bunları kasıtlı yaptığınızı sanmıyorum. Ya tam yalancı ve sahtekar olun ya da mümkünse bunlardan uzaklaşın. Bunun için ısrarla üzerinizde duruyorum. Benim görevim bu. Hiç kimse bunu “kader” diye dayatamaz. Toplumda bunların yaşanmasını anlıyoruz, ama içimizde bunlar olamaz.

Ruhunda Bilincinde Kıyamet Koparmayan Kişi Herhangi Bir Savaşım Veremez

Bir insanın şerefi, “ben varım” dediği şeye bağlılık derecesiyle ölçülür. Bir kişinin şerefsizliği, düşkünlüğü, sözüme “varım” dediği şeyle çelişmesidir. İşte bu yalanı ortadan kaldıracacağız.

Bir söz duydum, üç bin yıl önce firavunlar döneminde, bir Mısırlı, bir şiir yazıyor. Hayret ediyor, “sözyle ne kadar uyuşmayan bir pratik içindeler, büyük yozlaşma var” diyor ve acıyla bunun için bir şiir yazıyor. Kölelik döneminde insanların sözüyle pratikleri arasında biraz kopukluk olmuş diye çok üzülüyor ve şiir yazıyor. Bu örneği aldım günümüze getirdim. Bizde söze bağlılık kimde var? Bütün toplumun asli gerilik durumuyla sözü arasındaki uçurum hiçbir tarihi dönemde ve hiçbir toplumda gerçekleşmeyecek kadar açılmıştır. İşte siz bunun ifadesisiniz. Bu gerçekliğin içinden gelerek gerçekle söz arasındaki bağlantıyı tanınmaz hale getiriyorsunuz. Üç-dört bin yıl önceki toplumlar bundan biraz kopunca kıyamet kopardılar. Tarihte yozlaşma böyle başladı. Şimdi siz bunu bir karakter haline getirmişsiniz ve bize bunun savaşını dayatıyorsunuz. Haydi kabul ettir, haydi yuttur. Tekrar vurgulayayım, burada kastınızdan ziyade çaresizliğiniz söz konusu. Sizi neden adam yerine koymadığımızı herhalde şimdi daha iyi anlayabilirsiniz.

Benim için kabul edilecek tek kişilik, belirttiğimiz gibi birisi olmaktan geçer. İstedığınız kadar takla atın, bu duruşunuzu bana yutturamazsınız. Temel çizgiye, temel değere bağlı olmayanın değeri olmaz. Hiç kimse hiçbir gerekçeyle “böyle de olabilir, bu kaderdir, böyle yaşamaya alışmışız, bu kadar çizgi ve ilkenin gereğine göre yaşamak gerekli değil, keyfi yaşama da neden biraz izin verilmesin” diyemez. Görünüşte çok makul, ama biraz ısrar edildiğinde her türlü felakete giden yol bu anlayıştan kaynaklanıyor. Sizler zor bela yeniden yaratılma imkanıyla karşı karşıya getiriliyorsunuz. Bunu da mevcut tutumunuzla sadece boşa çıkarmakla kalmıyor, kendinizi dayatıyor, bizi de işlemez duruma getiriyorsunuz. Bunları yalnız şimdi değil, yıllardır söylüyorum. Bunları uygulamak imkansız değildir.

Ben her savaşçıyı böyle ele alırım. Bir gün, iki gün bakarım, pek tutarlı değilse yakasından tutarım. Bu kadar geri kişiliklerin parti içine dolması onların gücünden değil, sizin görevlerinize sahip çıkamayışınızdan kaynaklanıyor. Savaşa girdiğimizden beri bu yapıldı. Köylünün eğitilmemiş ham davranışlarına, “askeri gücü var, eylem gücü var” denildi. Anlayışsız, çok geri olan tutum ve davranışlar göğe çıkarıldı ve bazıları da partiden öğrendikleri birkaç kelimeyi sakız gibi ağızlarında çiğneyerek, onun pratik tarzının ne olacağına hiç kafa yormadan o laflarla ayakta kalmak istediler. Bunu PKK’lilik sandılar ve kendilerini tanınmaz hale getirdiler. Bunda ısrar etmeyeceksiniz.

Anlayışınız, ciddiyetiniz, namusunuz varsa artık bunları aşma gücünü göstereceksiniz. Eğer bunlardan yoksunsanız, etrafımda ne arıyorsunuz? Böyle devam ederseniz yanılırsınız ve sonuçta siz kaybedersiniz. Çünkü ben sizin gibi kaybetmeye yaklaşmam, kendi tedbirimi almışım. Bana kaybettirmek isteyen kaybettiririm. Kendinizi fazla akıllı sanmayın. Gafilce düşünüyor ve sanıyorsunuz ki, “işler böyle de yürür” veya “yürümese de sorun değil, ne olacak?” Biz bu yaklaşımları tehlikeli buluyoruz. Komuta ve savaşçı gerçekliğine kesinlikle böyle yaklaşılmaz. Size basit gibi gelen bu tutumun kendisi tasfiyecidir, en büyük boşa çıkarıcıdır. Yaşamınıza, bu çabalarınıza yazık oldu, ancak benim çabalarım değil, ben yaşadıkça bu çabalarım boşa gitmez. Ama sizin çabalarınız tamamen boşa gider Size yazık değil mi? Bundan kendinizi sorumlu tutacaksınız. Çünkü birileri bu kadar çabayı boşa çıkardı mı, sizi boşa çıkarmış demektir. Kendi sorumluluğunuz altında kaybettirdiniz mi, kendinize kaybettiriyorsunuz demektir. Biraz akıllı olun. Savaşın ilk şartı, bir doğru söze anlam verme gücünü göstermek ve kıyamet de kopsa o doğrudan vazgeçmemektir. Sizler küçük bir nedenle en temel doğruya ters düştüğünüzde veya bazıları ters düştüğünde sessiz kalıyorsunuz. En hafif deyimle çoğunlukla da uzlaşıyorsunuz. Sizde ilke savaşı ve tarz üzerindeki savaş yok denecek kadar az. Bir defa savaşı ruhta ve bilinçte vermiyorsunuz. Ruhunda, bilincinde kıyamet koparmayan, dışa yönelik herhangi bir savaşım veremez. Çok kötü küçük burjuva etkileri yoğunca yaşıyorsunuz. Kendinizi müthiş kandırıyorsunuz, çok kötü yetiştirilmişsiniz ve bununla benim gibi bir kişiyi de kandırmaya çalışıyorsunuz. Bunları her yerde yapın, ama benim yanımda yapmayın. Parti üzerinde etkiliysem, hakimsem bu partide bunu yapmayın. “Ne kadar yapsam o kadar kardır” demek, bana göre anlamsızdır. Bırakalım partiye bağlılığınızı, bunu söylemek bile partiye ters düşmüşsünüz demektir. “Ben bu kadar ters mi düşmüşüm” diyeceksiniz, gayet tabii ters düşmüşsünüz. Oysa halledilmeyecek bir şey yok, tam tersine anlaşılacak ve gerekleri yerine getirilecek çok önemli şeyler var. Ancak siz neyle karşı karşıya olduğunuzu bilmiyorsunuz, bu doğru değildir. Sizden fazla bir şey isteyen yok.

Gelmişsiniz, yaşamınızı ortaya koymuşsunuz, ben de size bunun gereklerini öğretiyorum. Eksiklik, yanlışlık varsa bunun nereden kaynaklandığını gösteriyorum. Bilindiği gibi eleştirilere sonuna kadar açtık. Ama ondan sonra “tamamdır” diyorsanız, ilkelerden taviz vermeyin. Çalışma yürüteceğiniz pek çok alanda da aynı hıyanetler yaşanacak, aynı eksiklikler görülecek ve siz sadece seyirci kalacaksınız. “Ulaşamadım, yetişemedim, değişemedim, dönüştüremedim, ilgisiz kaldım, aldandım, oyalandım” gibi o bitmez tükenmez söz dağarcığınızla yalanları sıralayıp gideceksiniz. Tabii bu kişiliğe bir günde ulaşmadınız. Buna ana ocağından beri alıştırdınız. Bu nedenle sizinle uyuşmuyorum. Tıpkı toplumda olduğu gibi, sizlerle kolay kolay anlaşmıyorum. Bu nedenle tehlikelisiniz, yoksa ne kadar çok yoldaş olmak istediğiniz biliniyor.

Benimle çelişmenin ne demek olduğu üzerinde bol bol düşünün. Allah’ın zavallılarını kendime savaş arkadaşı yapmam. Kendi yaşamım bütün yönleriyle ortada. Taktik icabı sizi yönetirim, sizi yaşatırım, ama bunu sadece sizi ölçülerime göre bir yoldaş yapmak için yaparım. Bunlara hiç aldanmamalısınız. Buna dayanarak keyif mi çatacaksınız? Buna dayanarak aptalca, gafilce, keyfice mi yaşayacaksınız? Bu mümkün mü? Bunlar her örgütte olur, ancak bizim örgütte olmaz. Yapılacak ilk iş, “bu olup biten nedir, ben bunun içinde ne kadar yer alabilirim, ne kadar bağlı olabilirim” diyerek öğrenmektir. Çok öğrenmiş olduğunuzu sanıyorsanız, bakın pratiğiniz ortadadır diyorum. Bunları ayağımızı kaydırmak, bize kayıplar verdirmek için değil, birkaç önemli başarıya yol açmak için öğreneceksiniz. “Yönetimim, etkili-yetkiliyim” diyerek kendinizi kandırmayın.

Biz ciddi olmak istiyoruz, ciddi olmak hakkımızdır. Sözle görevler arasında, çabayla amaç arasında, tarzınızla başarı arasında bir köprü, bir irtibat kurmak zorundayız. İlla yalancı kişilik, illa systemsiz, ne yaptığı belli olmayan kişilik... Kimse bizi böyle ukalaca ve sorumsuzca bir duruşa, bir kişiliğe bağlı kıldırıamaz. Kendinizi böyle dayatamazsınız. Bizim komutamız, bizim yaşam tarzımız buna fırsat vermez. Bu belirttiklerimi ne kadar anlamazlıktan gelerseniz o kadar kaybedersiniz. Değil bugünlerde, daha basit bir tarla emekçisiyken bile yanımda çalışmayan burnundan kan getiriyordum. Ben ilk kavgamı böyle başlattım.

Parti içinde değerler için bu kadar savaşım gösteren birisi olarak, değerler üzerine kurulmayı bana mı yutturacaksınız? Zaten binlerceniz ucuz öldü, yaşamı boşa gitti. İşte ben buna üzülüyorum. Size acıdığım için anlayın ve bu işlere varsanız ona göre bizimle yürüyün diyorum. Silahları elinize almışsınız, kendinizi bir şey sanıyorsunuz. Ben bile daha o silahların alt yapısıyla uğraşıyorum. Böyle sevdalanmanız nereden kaynaklandı? Size kim “güçlendiniz” dedi, imha oluyorsunuz. Silah öyle kullanılmaz. Kaldı ki silahların da farkında değilsiniz. Dünya kadar malzemeyi düşmana kaptırdınız.

Bir PKK’li, “ne kadar kaybettirsem o kadar akıllılık etmişimdir” demez. Böyle yaparsanız, belki başka yerlerde bir gün ölürsünüz, ama PKK’de her gün ölürsünüz. Kimse sizi böyle yaşatmaz. En büyük silahınız, anlamamakta ısrardır. Anlamama, gerekenleri yapmama ve kendini çok farklı gösterme işlerinde oldukça incelikli ve ustasınız. Ben de peşinizi kolay bırakmadan gerektiğinde seviyenize kadar inerek sizin yakanızı bırakmayacağım. Benim bu özelliklerim de vardır. Doğruya, yüceye ulaşamıyorsanız, bana “aşağıya in mi” diyorsunuz, ben de oraya inerim. Oyun mu oynayalım, “kişiliklerin kandırılması” mı diyorsunuz, herhalde bu konularda benim kadar usta olan da yoktur. Bunları yalnız benim yanımda değil, her yerde bileceksiniz. “Tekim, yaparım olur, kimse görmez” diyorsunuz, bakalım yaptıklarınız sizin yanınıza kalıyor mu, kalmıyor mu? “İstediğim gibi ölürüm, mezara giderim” diyorsunuz, bunun adı ölüm değil, kendini gizlemedir. Ancak sizi şimdiden mahkum ediyorum, buna ne diyeceksiniz? Ölseniz bile son nefesinizde de kötüsünüz. Demek ki affedilmiyorsunuz.

Yaşadığım sürece doğruları dayatırım. İleride TC ile de görüştüğümde, o kaçanlar neredeyse orada da yakalarından tutarım. Çünkü insanlık adına suç işlemişlerdir. Hepsini yaşarken de tutarız, mezarda da tutarız. Ama o zaman ağlamayacaksınız, ölürken bile bir zavallı gibi ağlamayacaksınız. Savaşçılığı ne sanıyorsunuz? Bizde savaşçılar kahramandır. Savaşçılarımızda ağlamak yoktur. Yaşamınızda da, ölümünüzde de ağlamaklı durumlara girmeyeceksiniz. Girerseniz yakanız tutulur. Bu konularda PKK’yi, Önderlik gerçeğini hiç de öyle dilediğiniz gibi kullanamayacağınızı anlamanız gerekir. Bunun için ne gerekiyorsa, kendiniz için yapın.

Sizi zorla savaşa sokan var mı? Size zorla bir görev veren var mı? Siz yakamı bırakmıyorsunuz. Bu işler sizin keyfinize göre olmaz, öyle olsaydı bütün keçiler aslan kesilirdi. Bu işin yolu yordamı vardır. Bu işin denenmiş bir tarzı vardır. Herkes yiğitlik yapsaydı bugün Kürdistan’da belki de yiğitlerden geçilmez bir halk olurdu. Oysa tek bir dişe dokunur adam olmadığını biliyorsunuz. Benim çabamla zor bela sözümona silah sıkıyorsunuz, adınızı sanınızı söylüyorsunuz. Ancak bütün bunlar benim sayemde oluyor. Dikkatle düşünün, sizin sayenizde olmuyor. Bıraksam, acaba kaç gün dayanırsınız? Dayanamayacağınızı adınız gibi biliyorsunuz ve kendiniz de söylüyorsunuz. “Bir günde kaç parçaya bölünürüz” diyen sizsiniz.

Bu halkın insanları neden bu kadar düşürülmüş diye düşünüyorum. Artık analara babalara da çok kızıyorum. Geçmişte anamla savaşımın da bu temeldeydi. Sırf ondan kurtulmak için bu kırk yıllık koşuyu başlattım. Şimdi karşıma eski oyunu çıkarıyorsunuz. “Biz böyle yaşamak istiyoruz” diyorsunuz. Size ne kadar basit olduğunuzu göstermek istemem. Bilmediğim için değil, ancak zavallısınız. Belki dişe dokunur bir takım yanlarımız vardır diye üzerinizde uğraşıyorum. Onun için kendinize sevdalanacak bir durumunuz yok. Ülkesi, tarihi ve şerefi karşısında bu kadar düşmüşlerin konuşmaya bile hakkı yoktur. Onlar tek kelimeyle, yerin dibine girecek kadar utanmazdırlar. Eğer biz bir çıkış imkanı veriyorsak, yapmanız gereken bunun yüksek değerini bilmektir. Başka yerlerde bir ahbap çavuşunuzu buldunuz mu, sabahlara kadar konuşursunuz, ama yüce gerçeklerle uyumlu yaşamaya gelince sıkılırsınız. Üzerinize gittiğimde daralırsınız, terlersiniz. Böyle değil misiniz? Ortamı buldunuz mu başınızı kessek de önünüze geçemeyiz. Bütün bunları sizi aşırı suçlamak için söylemiyorum, ancak yaptıklarınızla bu eleştirileri haklettiniz. Halen günü değerlendirilememekle bunları hakkeyorsunuz. PKK’yle, PKK tarihiyle oynayabileceğinizi, PKK’yi basit

geçistirebileceğinizi sanıyorsunuz. Benim de şehitlere verilmiş bir sözüm var. Beni kendiniz gibi değer taktir etmeyen birisi olarak değerlendiremezsiniz. Belki bir çok konuda yetersizliklerim olabilir, ancak PKK'nin benim için çok önemli olan ve yerine getirilmesi gereken bazı değerleri vardır. Şehitlerin bize teslim edilmiş vasiyetleri var. Yine halka karşı duyarlıyım ve bu konuda çıkardığım sonuçlar var. Bir de düşmanıma karşı teslim olmadım. Ayığım ve yapmam gerekenlerin farkındayım, bunun gereklerine göre yaşıyorum. Beni bundan vazgeçiremezsiniz. Kırk takla da atsanız, bir tane takla da ben size attırırım. Kendinizi bana yutturamazsınız. Ağlamanız zerre kadar bile umurumda olamaz.

En temel yüce değerler karşısında sarsılmayan, ağlamayan birisi bu boş şeyler karşısında ağladı mı, bu hiçbir şey ifade etmez. Büyük değerler için yaşama gücünü göstermeyen, basit şeyler için yaşamasının hiçbir değeri yoktur. Aynı zamanda bu kişiliklere çok kinli ve öfkeliyim. Kendimi müthiş ayarlayan birisiyim. İnsanlığın en düşük seviyesinden en yücesine ulaşmaya değin kendimi bir tanrı kadar bilinçli, yetkili ve iradeli kılmış durumdayım. Beni nasıl kandıracaksınız? Benim nazarımda siz çocuklardan bile daha zavallisiniz. Kurnazlıklarınızı bilmeyeceğim, oyunlarınızı anlamayacağım sanmayın. Ayrıyeten tanrı kadar iradeliyim. Neye acınır, neye acınılmaz, neye merhamet edilir, neye edilmez onu da az çok biliyorum. Kendi irademi bu kadar şekillendirdim, geliştirdim. Onun için anlayın ve "bu işe varım" diyorsanız kendinizi doğru var edin. İşinize gelmiyorsa yanlış yollara sapmadan olduğunuz, durduğunuz yerde kalın. Size beni yanlış değerlendirin, benimle oynayın, bana yanlış bağlanın diye ben mi söylüyorum. Hayır! Görevlerin gereklerini yerine getirmiyor muyum? Size hizmet etmiyor muyum veya en azından amaçlar temelinde üzerime düşeni yapmıyor muyum? Tabii ki siz de üzerinize düşeni yapacaksınız.

En ağır ve en yoğun çabayı gösteren birisiyim. Bu çabayı hem uzun zamana yayan hem de en amansız ve an be an uygulayan birisiyim. Peki size ne oluyor? Kendinizi bile tanımlayacak duruma getiremeyecek, ölçülere uygun bir başlangıç yapmayacak, bütün kabul edilemez tutum ve davranışlarınızı dayatacak ve böylelikle "haydi yaşayalım" diyeceksiniz. Görüyorsunuz ki karşınızdaki kişi pek de ona uygun bir kişi değil. Tek silahınız bilinçsizlik, gaflet, çocukluk, ağlamak ve böylece kendini dayatmaktır. Anam da, ailem de kendini böyle dayatmıştı, ancak daha on yaşımdayken onları da yerle bir ettim. Bu yaşta ve bu birikimde kırk yıldır savaşımla içindeyim. Siz ki, tamamen ilkelere göre yaklaşılması gereken kişiler olarak nasıl kabul edeceğim. Buna hayret ediyorum. "Biz çoğuz, ağalık bizdedir" diyeceksiniz. Zaten bir anlayışınız da budur. "Ben kendimi çok iyi örtbas ederim, çok kurnazım" veya "Önderliğin bütün bunlara gücü yetmez." Hiç öyle anlamaya gerek yok. Kaldı ki bizim pek öyle ince ve duyarlı olmamıza da, öyle yaşamının gereği de yok. Nasıl olursa olsun, nereye kadar giderse gitsin hepsine razıyım" diyorsunuz. Tüm bu konularda böyle tavır sahibi olabilirsiniz, ama ben de bir ustayım ve yaşamı sizin gibi yönlendirmiyorum.

Yeni Yaşam Amaçsız Emeksiz ve Savaşsız Olmaz

Çok ilginçtir, bazılarınız bireysel yaşamayı çok istiyorlarmış. Güzel, bunun imkanını ben yarattım ve sanırım birçoğunuzda yaşama istemi geliyor. Bu da güzel, önce bu yaratıldı. Şimdi Kürdistan'da da bunu yaratıyorum. Şimdi herkes Kürdistan'da biraz özgür yaşamak istiyor, karşınızdakiler de öyle. Bugün bizimle amansız savaşanlar da, "şimdi daha iyi yaşayabiliriz" diyorlar. Bu da güzel. Ancak bu, işin yalnız bir cephesi, diğer cephesinde ise emekle bağlantılı sorumluluklar var. Yaşamak isteyen, amaca bağlanır. Yaşamak isteyen, emeğe bağlanır. Yaşamak isteyen, bir tarza, bir tempoya, yani savaşa ve onun gereklerine bağlanır. Bu da çok net. "Birisine varım, diğerine yokum" dersiniz, hiçbir şey başaramazsınız. Bu biçimde değil öyle yaşamak, kendinizi bile basit kullanılmaktan kurtaramazsınız.

Kendini dayatan ve bireysel olan, çok yaşamak isteyendir. Kırk yıldır ben de bireysel olarak güçlü yaşamak istiyorum, ama yaptığım bu kadar iş bile yetmedi. Sizin yaşamak istediğiniz o tarza kırk yıllık yaşamım, savaşımım cevap olamadı. Kendinizi emek harcamadan, tam tersine hep hırsızlayarak, kandırarak yaşatmaya nasıl layık görüyorsunuz? Buna cevap verin. Demek ki bütün bunlar bir sistem halinde hepinize dayatılmıştır. Neredeyse bütün insanlığı doğruya çekeceğiz, ancak içimizde halen "olmaz, bize başka bir şey gerekli" veya "biz yapamayız" diyenler var. Görüyorsunuz ki, ben bu işi dünyaya da yaptırırım. Nitekim harekete geçecek ve bir şeyler yapacaklar. Bu işi düşmana yaptıracağım, ileride düşmanla bu işi ilerleteceğim. O zaman haliniz ne olacak. Kaldı ki yedekleri de müthiş oluşturmuyorum. Tüm bunlar karşısında ne yapacaksınız?

Demek ki, her şey sizi doğru olmaya zorluyor. Yani her şeyin tedbirini almış durumdayım. Bir şey yapabilirsiniz, benim tamamen etkisiz olmamı bekleyebilirsiniz. Fiziki olarak, düşünsel olarak, maddi ya da manevi olarak tam etkisizleştiğim zaman, belki o bireyciliklerinize bir saha açabilirsiniz. Belki diyorum, o da kesin değil. Demek ki siyaseti basit göremezsiniz. Bir siyasi önderi, PKK Önderliğini sıradan ele alamazsınız. Bir zamanlar Barzani, "en büyüğüm" diyordu. Şimdi ise çok sıkışmış durumda. Eğer ben yaşarsam, yarın tanınmaz hale gelecek ve yalvaracak. O bile kendini kurtaramıyor, kendine saha yaratamıyor. Siz bu halinizle, hem de ondan daha fazla zarar veren tutum ve davranışlarla kendinize nasıl saha yaratacaksınız. Biraz akıllı olun. Önderlik, sizin sandığınız gibi bir önderlik değildir. Ne babanıza, ne ananıza, bacınıza, ne de başka bir kişiye benzer. Bu kurumun bir gerçeği vardır. Sonradan dara düştüğünüzde yalvaracağınız, şimdi gerekleriyle birlikte paylaşımın karşılıklı vererek şanlı yürüyelim. Biz tüm yaşamın doğru tarzını ortaya koyduk.

Bireysel yaşamaya karşı değilim, ancak bireysel yaşam emeksiz, amaçsız ve savaşsız olmaz. Değerleri dağıtarak, savaşla oynayarak, kendini sorun yaparak bireysel olarak yaşayacağımızı mı sanıyorsunuz. Eğer böyle yaparsanız, anında yok olursunuz. Yine de size yeni yaşamın bütün yol ve yöntemleri öneriliyor. Kendinizi dayatmadan önce buna hakkınızın olup olmadığını veya hakkınız varsa bunun nasıl olacağını tartışın. Bunları sonuna kadar birbirinize öğretmekle görevlisiniz. Bireysel mi yaşamak istiyorsunuz? Kadınlı, erkekli mi yaşamak istiyorsunuz? Onun açığa kavuşmuş tarzları var. Ancak haince, çok bireyci ve değerleri yerle bir ederek değil. Kaldı ki yaşamı da böylece çirkinleştirerek değil. Bu konuda aşktan tut, savaşa kadar çözümlenmeler yaptık. Aşk ve savaş ilişkisini açtık. Duyguların

gücünden tutalım, düşüncenin gücüne kadar; güzellikten tutalım, çirkinliğe kadar tüm bu konuların hepsinin ölçülerini ve bilimsel tanımlarını da yaptık.

Sorunu sosyolojik, psikolojik olarak ve diğer bütün yönleriyle ortaya koyduk. Ardından nasıl doğru yaşanabileceğini, yani bunun devrimle nasıl gerçekleşeceğini de gösterdim. Dikkat edilirse burada bir şeyin savaşımını veriyoruz, ya insan olmak, onuru, başarıyı ve güzelliği yakalamak ya da olmamak. Ya böyle olacak ya da olmayacaksınız. Bu işlerin oluru bellidir, olmazı bellidir. İnsan olmamanın karşılığı yokluktur, yaşanmazlıktır. Değerlere bağlılığı siz ne sanıyorsunuz? Değerlere bağlılık, olura güç katmak, olmaza geçit vermemektir. Bizi uzun süredir uğraştırıyorsunuz. Bu temelde kıyamet kopuyor. Yaşamda her şey size bağlı. Bu yaşamı tehdit eden sizsiniz. Ben bir günde zafer için gerekli olan her şeyi veriyorum, ancak halen anlamazlıkta ısrar ediyorsunuz. Sizin tarzınızda zafer imkanı varsa, ben uygulayayım diyorum, ama yok. Doğrulara muhtaç olan sizsiniz. Doğruları es geçmek veya yarım yamalak ele almak olmaz. Biz yalnız sizleri geliştirmeyi değil, şahsınızda partiye, halka, hatta insanlığa da bir katkıyı düşünüyoruz. Bu önemlidir. Bu konuda harcadığımız çabalar anlamlıdır ve anlattıklarımız es geçilecek gibi değildir. Sizler, “henüz çocuğuz, hayatı tanımıyoruz, biraz hata da yapsak ne olur, neden bu kadar üzerimizde duruyorsunuz” diyorsunuz. Yaptığınız yanlışlıklarla şahsınızda parti gidecek, parti gitti mi zaten hiçbir şey kalmaz. Bu halkın başka imkanı da yok. Başka bir yol her şeyinizi bitirişe götürüyor. Vicdanınız var mı, gerçekten yiğit bir delikanlı mısınız? “Benimle her şey bu kadar yaşam bulacak, ben kendime söz verdim ve gereklerini yerine getireceğim” deme gücünü göstermelisiniz.

Kendinizi şimdiye kadar çeşitli nedenlerle doğru katmamış olabilirsiniz. Kendinizi gözden geçirin, parti içinde çok ciddi rahatsızlıklarınız olduğu kanısındayım. Parti sizi oldukça bilinçlendiriyor ve iradenizi özgür kılıyor. Düşman sizinle oynamış olabilir, ama bizim ortamımız sizi rahatlıkla kendinize getirebilir. Bunun için bizim ortamımıza hakkını verin. Yeni bir başlangıç için hepinizin fırsatı var. Hiç kimse sizi hatalarınızda boğmak istemiyor. En ağır suçları işleyenleri bile ıslah etmeye çalışıyoruz. En zayıfa güç veriyoruz. Bunun dışında başka bir derdiniz olamaz.

Çözümlemeler, kemikleşmiş özelliklerinizi aşmanız için en iyi cerrahidir. Kırıyoruz, tamir ediyoruz. Buna biraz katlanın, yeniden yapılandırma mümkündür. Yıllardır büyük bir mütevazılıkla sabrediyorum. Sizler gereken mütevazılığı neden sabırla gösteremeyeceksiniz? Kaybettiren bütün hususları nedenleriyle ortaya çıkarabilirsiniz. Bu kadar güç birleştikten ve bu kadar mücadele mevzileri elde tutulduktan sonra kazanmanın bütün yollarını bulabilirsiniz. Gereken fedakarlığı ve cesareti de gösteriyorsunuz, ancak bunun doğru yol ve yöntemleri gerekli. Doğru yol ve yöntemleri de biz çok iyi gösteriyoruz. Doğruları ısrarla takip ederek belirttiğimiz konularda yenilenmek, artık kül yutmayacak, kendini hatalarla yürütmeyecek net tavrın sahibi olmak ve bunu her yerde, her zaman, herkese karşı göstermek gerekir. Çok çeşitli nedenlerle ne kadar zora sokulmuş, ne kadar tanınmaz hale getirilmiş olursanız olun, bizim ortamımız sizi düzeltebilir. Ancak bunun için mütevazı ve ciddi olacaksınız. Nereden yenilenmeniz gerekirse, nerede hastalık varsa onu tedavi etmede artık kararlı olacaksınız. Bunun için tutarlı olacak ve gereken ciddiyeti göstermekten uzak durmayacaksınız. Hepinizde devrim hevesi olduğu kanısındayım. Ülkeyi çok istiyorsunuz, savaşmaya bile varsınız. Ben de size bunun vazgeçilmez esaslarını gösteriyorum. Açıkça görüyorsunuz ki, ucuz kaybetmelerden hepimiz nefret ediyoruz. Bunları önleme imkanı her yerde elinizde vardır. Nedenleri ortaya konulan tutumlara fırsat vermezseniz, her türlü komuta, her türlü birlik teşkil etme ve her türlü savaşı geliştirme kesinlikle mümkündür.

Kendini Doğrulara Adayan Kişilik Her Şeyi Başarabilir

Yaşamın bütün çözümlemesi yapılmıştır. Böyle yaşamak “zormuş”, zor olsun. İnsan aç bile kalabilir. Bizim için kolay denilen düşmandan kalmaz. Kolay yaşam boş gezenin yaşamıdır. Kaldı ki o da bizde yok. Kaldı ki yaşamın yegane yolunu biz bulduk. PKK kadar birlik olan bir güç var mı? PKK kadar güçlü olan var mı? PKK kadar maneviyati, cesareti yüksek olan var mı? PKK kadar kendi üyelerine doğru yediren, içiren var mı? Demek ki her şeyin doğrusu PKK’de var. Başkası niye yapamıyor? Başka gücün savaşı var mı? Yok. En “Kürt’üm” diyen bile düşmanın uşaklığı ile kendini yaşatır, hem de düşmana o kadar hizmetine rağmen ölüm korkusu içindedir. Demek ki PKK’deki Önderlik kendi tarzıyla kazanmıştır. PKK’deki Önderlik her konuda yaşamın gücü olabilmıştır.

Öncelikle Önderlik gerçeğinin incelenmesi zevkle yapılır. Sıradan, çok çeşitli alanlardan gelen dostlar bile heyecanla inceliyor ve doğruları anlamaya çalışıyor. Siz neden anlamayacaksınız? PKK’nin militanı iradelidir. PKK’nin militanı cesurdur. Yanlıklar karşısında boyun eğmeyeceği bellidir. Bu kadar işkenceye, zorluğa dayanan, neden yanlışa boyun eğsin. Gençsiniz, bir de öyle yorulmuş, yıpranmış bir haliniz yok. Doğrulara adanmaktan daha değerli bir şey var mı. Kendini doğrulara adayın kişilik her şeyi başarabilir. Tarzı, yöntemleri belirleyebilirsiniz. Sizi özenle hazırladık. Bizim ortamımıza gelen, kesinlikle kendisini doğrulara adayabilir. Kötü yetiştirilmiş, çok aldanmış ve aldatılmış olabilirsiniz, ancak yaptığımız çocukluk hatalarını tamamen aşabilirsiniz. Biz her şeyi doğrultuyoruz. Doğru anlamının bütün yönlerini ortaya koyuyoruz. Geçmişte nasıl yaşadığımız önemli değil, önemli olan şu andaki doğrulara çok çarpıcı anlam vererek yaşamaktır. Kendimi her zaman bir çocuk gibi öğrenmeye açık tutuyorum. Aynı mütevazılığı siz de göstermelisiniz. Hiç durmaksızın olup bitenler üzerinde duruyorum. Siz de tüm bunların üzerinde durmalısınız. Benden daha mı anlı-şanlı, etkili-yetkilisiniz?

Kadın konusunda da yaşamının bütün doğru yolları gösterilmiştir. Kendinizi doğru ele alma, doğru koruma, erkek kimliğiyle, kişiliyle tanışma ve hesaplaşma imkanları soruna kadar verilmiştir. Bununla oynama olmaz. Oynama olursa, kendinize en büyük kötülüğü yapmış olursunuz. Bu kadar çabayı boşuna harcamıyoruz. Üzerinde ucuz yaşamınız için değil, size çok gerekli olan, hatta her şeyden daha fazla gerekli olanı bulmanız için bu ortamı açık tutuyorum. Bu çabalara değer biçmezseniz bizim ortamımızda kalmazsınız. Dolayısıyla bu şans en iyi değerlendirmesi gereken kişiler konumundasınız. Yılların alışıla gelmiş ucuz duygusallığını en başta kendiniz mahkum edeceksiniz. Özlemleri

gerçekleştirmek ve özgürlüğü yakalamak o kadar kolay değil. Namusu yakalamak bu anlamda o kadar kolay değil. Görülüyor ki, bu temelde savaşa devam etmemiz gerekir.

Her şey, bunun dışında başka hiç bir kurtuluş yolunun olmadığını ortaya koyuyor, dolayısıyla en çarpıcı heyecan kadar anlayış ve koparıcı bir iradeyle sizi bu şansı değerlendirmeye zorluyor. Ucuz heveslerle hiçbir şey kazanılamaz. Yüksek bir çabanın, emeğin sahibi olmadan yaşamaya tenezzül bile edilemez. Önderlik bu konuda son derece çarpıcıdır ve bir şanstır.

Bu çalışmalarımız, tarihin en büyük gelişmelerinden birini yakalayabileceğimizi göstermiştir. Bunları neden değerlendirmeyelim? Bu gelişme büyük bir şanstır ve emekle yaratılmıştır, kendiliğinden elinize düşmüş değildir. Büyük ve zorlu bir savaşla ulaşılan bir imkandır. Benim heyecanımı ve halen yüksek duyarlılığımı görmüyor musunuz? Halen eski hızımdan bir şey kaybetme şurada kalsın, daha bilinçli ve planlı değil miyim? Siz bu işe daha yeni başlıyorsunuz. Eskiden küçük bir gelişme bizi son derece heyecanlandırıyordu. Bu tarihi gelişmeler sizi neden heyecanlandırmaz ve en önemlisi de zafer tarzına bağlamaz. Bundan daha değerlisi var mı? Sizler, “çocuğuz, yaşam tecrübemiz yok” diye bu çalışmalara anlam veremeseniz bile ben size anlamını çok yönlü gösteriyorum.

Bir işi yapmadan önce anlayın. Önderlik tarzının en önemli bir özelliği de budur. Ben kırk defa ölçüp biçmeden, anlamadan bir tek sözcüğü söylemedim. Bir sömürgecilik kelimesini söylemek için yıllarca kendi içimde tekrarladım. Bugünkü tarzımla yıllar sonra sonuçları ne olabilir diye düşünerek söyledim. Uçarcasına, ele avuca sığmamacasına ve gereklerine amansızca ulaşarcasına söyledim. Ve sonuç beni buraya kadar getirdi. Sözcüklerle oynamadım, gerekenleri yaptım. Öyle ilk günlerden sonra bırakmadım, sürekli geliştirdim ve derinleştirdim. Bugün en büyük ideolojik üstünlüğe ulaştım, yalnız pratikte durmadım. El atacağım her ilişkiyi örgütleyebilecek güce ulaştım. Bu bir yöntemdir. Bundan daha değerlisi var mı? Size bundan daha çok gerekli olan var mı? Her türlü yara berenize ilaç olan ve bundan daha çok muhtaç olduğunuz bir şey var mı? Aksi halde ne kadar zavallı, acınacak ve utanılacak durumda olduğunuzu bilmiyor musunuz? Başka türlü her şeyin size kaybettiğini bilmiyor musunuz? Sıradan bir yaşam iddiası olan için bile, eğer bir serseri, bir alçak veya bir gafil değilse bundan daha değerli yol, yöntem olabilir mi? Bunun dışında başka bir çare olabilir mi? Yalnız günümüzde değil, tarihte de PKK'nin Önderlik tarzından daha güçlü, daha fazla başarılı olan bir tarz var mı? Zengin, güçlü, güzel olmak, sevmek ve sayılmak istiyorsanız, bunların hepsi bu tarzla mümkündür. Bu çok açıktır, size düşen ise bunu öğrenmek ve duyumsamaktır. İddialı olanlar bu tarzı iliklerine kadar da yaşayabilir. İsteyen bu tarzda kendisini her türlü zafere doğru taşıyabilir. Şimdi biz bundan nasıl vazgeçebiliriz, başka şeyler değerlidir diyebilir miyiz?

Başkaları da “ideolojimiz, örgütümüz var” dediler, ancak şu an karınlarını bile doyuramayacak haldeler. Düşmana bir fiske bile atamayacak durumdadılar. Her şey bu kadar açık. Başka partilerin de tarihi var, ama günümüzde konuşamayacak, hatta bir aileyi bile besleyemeyecek durumdadılar. Başka önderlikler de vardı, ancak konuşacak tek bir kelimesi bile yok. Konuşmaları ise bir hiçtir. Eğer bütün bunlar doğruysa o zaman size düşen, bu doğrulara eklemek sudan daha fazla ihtiyaç duyup, kendinize mal etmektir. Eğer bu tarzı öğrendiyse, o zaman başarılı, güçlü ve her yürüyüşünde bir zafer olan militan haline gelmeniz kesindir. Yeter ki nefes alıp verilsin, gerisi başarıdır. Çünkü Önderlik budur. Bu Önderlikte yalan olamaz, bu Önderlikte takılma olmaz, bu Önderlikte uzun süre başarısızlık hiç mümkün değildir. Bu Önderlikte adeta yoktan var etmek, küçük bir imkanı yenilmez kılmak vardır.

Hiç kimse “ben yine de umduğumu bulamadım” demesin. Burada her şeyin en yücesine hem anlam verilir hem de her şey yoluna koyulur. İsrarla “ben kendimi yaşamak istiyorum” diyenlere de, eğer biraz anlayabilirlerse onun yol ve yöntemi öğretiliyor. Gerekli olan bu kişilerin beyinlerine ve yüreklerine bazı doğruları yedirmektir. Hemen her şeye ilişkin, doğru olanın ne olduğu ve bu doğruya nasıl ulaşılacağı ortaya konulmuştur. Tabii ki bundan sonra mazeret kabul etmem. Çünkü her şeyin doğrusu ortaya konulmuştur. Ancak bu doğruları bir türlü kavramayan ya ajan ya da iflah olmaz birisi olabilir. Ancak ikisinin de çaresi vardır. Ajani çözümleriz, iflah olmazı enterne ederiz. Bir mikrobu sağlıklı bir ortama bile süremezsiniz. Belki ortamda tutamazsınız, ama hemen öldüremiyorsanız bile enterne edersiniz. Ajansa teşhis edersiniz, bozuyorsa enterne edersiniz. Toplumda ajanlar, hastalıklar cirit atıyor, eğer burada da cirit atıyorlarsa bu, siz görevlerinizin hiç farkında değilsiniz, hatta onlarla uzlaşıyorsunuz demektir. İşte tüm bunları size gösterdim. Eğer böyle bir durum yoksa, gerisi müthiş gerçekçi olarak amaca bağlanmadır. Zaten cesaretiniz, fedakarlığınız vardır, ölüm de her zaman gelebilir, ama yürüyenler, savaşanlar er ya da geç sonuca ulaşırlar.

PKK'nin bütün tarihi bu gerçeği doğruluyor. Zafer PKK'sinin bu olduğu kesindir. Biz, partimize gelmiş hiç kimseyi dışlamak istemeyiz. Nereden gelmiş olursa olsun, geçmişte günahları, zaafı, hatta suçları ne olursa olsun esas itibarıyla kabul ediyoruz. Ama bu demek değildir ki, gelsin günahlarını, suçlarını sürdürsün. İslah olmak için, onlardan kurtulmak için adım atsın. Süre tanıyoruz, hızla bunlardan uzaklaşacak. Çünkü insan ıslah olmayı da, hızla ve samimice günahlarından kurtulmayı da bilmelidir. Ne de olsa iyilik, güzellik buradadır. Bir kişi olumsuzluklarında çok ısrar ederse, kesinlikle o bir ajandır veya ıslah olmazın biridir diyeceğiz ve üzerinde derin derin düşüneceğiz. Değil ona yetki, komutanlık vermek, sonuna kadar onu düzeltmeye çalışacağız.

Ülkedeki tehlikeli durumlardan bahsettim. Bizim sahamızda bile yaklaşım yöntemlerinizin yetersizliğinden bahsediyorum. Bunları kesinlikle aşacaksınız. Bunun için öncelikle ciddiyet, görüş keskinliği ve alınması gereken tavrı anında gösterme olmalıdır. Bunu bir gün bile aşındırırsanız komutanlıkta kaybettiniz demektir. Bir hataya veya bir alışkanlığa bir defa göz yuman kişi ömür boyu sürecek bir yanlışlığın temelini atmıştır ve o, güçlü bir kişilik olamaz.

Kendi tarzımı size özetleyeyim: Bir doğruya inanılmaz derecede bağlılığım vardır. Bu doğruyla çelişen tutumla mücadele etmeye belki bir anda gücüm yetmez, ama bu sorunu büyütürüm, mesele yaparım, boğuşurum, hiç olmazsa teslim olmam, boyun eğmem ve aşıncaya kadar görmezlikten gelmem. Bu bazen kırk yıl, bazen on yıl sürebilir, ama yanlışlara boyun eğmem, göz ardı etmem ve onlarla boğuşurum. Sonuç, başarı kişiliğidir. Beni ben yapan bu özelliktir. Yenebilirsem o an yaparım, yenemezsem zamana yaparım.

İşte halk savaşının bizdeki uzun vadeli karakteri böyle ortaya çıkmıştır. Hem çok şiddetli ve tempoludur hem de gerektiği kadar sürece yayılır. Ama kişi bu anı unutmaz, bu anın en şiddetli devrimcisidir. Gelecek bu temelde daha şimdiden kazanılmıştır. PKK tarihi, PKK'nin Önderlik tarihi budur. Bu, tabii ki adınızdan daha çok bellemeniz gereken bir husustur. Sizin için eklemek sudan daha önce gereklidir, çünkü ekmeği de, suyu da, yaşamı da bu getirir. Bunun için elbette bir kararınız olacaktır. Bunun için birinci olarak yapılması gereken, kendine hakim olarak "tüm bunları öğreneceğim" kararı; ikinci olarak ise, bu kararları yürütme tutarlılığını gösterme kararlılığıdır. Gerisi emektir, çabadır. Ve o da zaten siz de var. Cesareti ve fedakarlığı zaten fazlasıyla gösteriyorsunuz.

Dolayısıyla partimiz içinde olup bitenleri bir kez daha değerlendirirken; en önemlisi de güncel olarak karşımızda duran görevleri ele alır ve özellikle bize çok ucuz -düşmanın bile ummadığı kadar alçakça, rezilce- kaybettiren nedenler üzerinde dururken; yine kimlikler, kişilikler, savaş birliklerinin durumu, komuta ve yöntem sorunu üzerine giderken, bu hususları çok sıkı ve ciddi ele alacaksınız. Hiç olmazsa bundan sonra gittiğiniz, ulaştığınız herhangi bir yerde ve görevde, "ben varım ve benim olduğum yerde de hata olmaz" diyeceksiniz. Böyle çok kaba, hele hele düşmanın bile beklemediği durumlara yol açmak hiç olmaz. Bu sözün sahibi olmayı kesinleştireceksiniz. Bunun için gereken bütün tarz inceliğini öğrenebilir ve irade keskinliğini sağlayabilirsiniz.

Eğer PKK'liliği böyle şekillendirirsek, yani eskiden beri varolan, ancak gerekirse yeniden sağlanması gereken tutarlı ve kabul edilebilir PKK militanlığı yakalanırsa, bu aşamaya geldikten sonra bu imkanlarla ulaşılabilecek sonuç kesin başarı olabilir. Bazıları ısrarla bununla oynamak ve dağ gibi imkanlarımızı düşmana peşkeş çekmek istiyor. Bu mücadeleye hayatımızı adamışız, bu kadar şehidin sahibiyiz, gayet tabii bu tutumları anında görüp yüklenecek ve hesap soracağız. İmkanlar var diye bu yaklaşımlar gevşek ele alınabilir mi? Elbette ki hayır. Öyle yapmak, kendine en büyük kötülüğü etmektir. PKK'nin esas gerçeği budur. Bizim yürüttüğümüz PKK budur. Kimseye asla bir şey dayatmıyoruz, herkes gönüllüce geliyor ve adeta "ben, PKK olmadan bir gün bile yaşayamam" diyorlar. O halde PKK ile olmayı, onunla yaşamayı çok seviyor, çok istiyorsanız, bilin ki PKK'nin gerçeği budur. İyi niyetlice geldiğiniz ve onunla sonuca ulaşmak istediğiniz PKK budur. PKK'yi kendinize mal edin ve onun bütün sahalardaki savaşımını doğru verin. Adanmış yaşamınıza bulabileceğiniz en değerli karşılık budur. Bu konudaki büyük düzeltmeyi yeniden gözden geçirerek, size acı da gelse kendinizi hatalarınızdan sıyırın. Noksanlıklarınızı gidererek, gizli kalmış yeteneklerimizi alevlendirerek, keskince düşünmek kadar onun pratikleşmesini iç içe yayarak yürütün. Kısaca zaferi yakalayan tarza ulaşarak en doğru olanı yapmış olursunuz. Öncelikle yakalanması gereken PKK'nin militan hattı budur. Biz PKK'nin militan hattını fazla tartıştırmak istemeyiz. Bununla kimsenin oynamasına da asla izin veremeyiz. PKK tarihi bunu bütünüyle öğretir. Günün yaşayan ve başarıyla yürüten Önderlik gerçeği de amansızca bunu emreder.

Sizlere şimdiye kadar bu temel kazandırmıştır. Dostun da, düşmanın da artık "bu tarz sonuç alabilir" dediği noktaya gelinmiştir. Bu aşamadan sonra yapılması gereken, çok yönlü çabalar kadar, nicel ve nitel gücümüzü de başarıya göre değerlendirmektir. Yine gerektiğinde yeniden yaratmak ve böylece bu kadar şehitlere verilmiş sözleri yerine getirmek, halkımızın dayanılmaz beklentilerine yanıt olmak artık bizim kılınması gereken yaşamın kendisine anlam verebilmek ve cevap olabilmektir. Bir militan sadece ve sadece bu temelde kendini anlamlandırabilir. Bu temelde kendini görevlendirebilir, yürütebilir ve başarabilir. Bunun dışında hiç bir militan tanımı, PKK'lilik ne akla getirilebilir, ne yürütülebilir, yaşatılabilir, ne de savaştırılabilir. Bunları ben amansız emrettiğim için değil, hiç bir hareketin tarihinde görülmemiş bu kadar şehide bu temelde bir anlam vermek, bu halkın tek yaşam imkanına yanıt olmak ve tarihteki ilk ve son yaşam şansını kalıcı bir başarıyla temsil etmek için öğreneceksiniz. Kişi olarak da bunun dışında hiçbir şeye ne anlam verebilir, ne kabul edebilirim. Bu günleri böyle hazırlamış, yakalamış bir kişi olarak, elbette ki hepinize daha çarpıcı, sonuç alıcı bir tarzda başarılı olmayı emretmekten başka bir şey yapamam. Kendimi bu kadar çalıştırdıktan sonra elbette kimseyi bu değerler üzerine kondurtmam. Kaldı ki, yine üzerime düşeni hepinizden daha fazla militanca yapmaya varım.

Madem ki hemen herkes sözünün eridir, yorulmuş yıpranmış bir haliniz de yoktur -olsa bile önemli değil, ölüm her zaman vardır- kaldı ki, ilk defa kabul edilebilecek bir yaşam şansını elde etmişiz, o halde görevleri başarıyla yürütebilirsiniz. Ben ne kadar heyecanlı, ne kadar umutluysam, siz de o kadar umutlu ve heyecanlı olacaksınız. Ben ne kadar yaşama geliyorsam, siz de o kadar geleceksiniz. Bizde her şey kolektif yürütülür. Ama her şey savaşla ve onun başarı tarzıyla yaratılır. Bunu yaşamın her anında kendinize her zamankinden daha fazla layık göreceksiniz ve önemli görevlere karşı da göstereceksiniz. Bu süreçle birlikte artık yıkılma, dağılma, kaybetme şurada kalsın, başarıya oldukça yakınlaşmış olduğumuzu düşünüyoruz. Ama bunun gerekleri var. Bunlara çarpıcı bir biçimde anlam verirseniz, bir çok görevde de yüksek başarı kazanma imkanı vardır. Geç de olsa onlara ulaşabildik, şimdiye kadar tam istediğimiz gibi yapamadıysak da, bu sefer bu imkanı yakaladık. Ne içte, ne dışta hiçbir şeyin başarıya engel teşkil etmeyeceği gibi, sıradan bir imkanı bile başarıya götürebiliriz.

Mevcut PKK mevzileri, imkanları kolektif değerlendirildiğinde, yine herkes görevlerinin gereklerini militanca yerine getirdiğinde görülecektir ki, başarı her zamankinden daha fazla yakındır. Buna hem çok coşkuyla yaklaşıyoruz hem de buna mecbur ve mahkumuz. Zafer her zaman ve her yerde PKK militanlığındadır.

28 Haziran 1997

DEVİRİM BÜYÜK İNANÇ AZİM VE İRADE DAVASIDIR

Büyük partileşme ve bununla birlikte ordulaşma gerçeğimize ilişkin yürütülen büyük çabalar ve verilen büyük savaşımın iç engellerle karşılaşmaktan kurtulamıyor. Bu da büyük zaferle yürüyememe kadar, sürekli anlamsız kayıplar vermeye yol açıyor. Büyük hazırlık çalışmalarımız layıkıyla kadrolaşamamanız nedeniyle boşa çıkarılıyor.

Bu durumları ağır ifadelerle değerlendirdik. Aslında bunu daha fazlasıyla çok sayıda kişilik ve temsil ettiği anlayışa yönelik yapmamız, yürütmemiz gerekiyor. Yılları nasıl böyle harcadınız? Sorgulamadan, ölçüp biçmeden, vicdana başvurmadan, neye mal olduğu ve nereye götürdüğünün hesabını yapmadan; tabii ki utanmadan, sıkılmadan kendi kendinizi böyle kabul etmeniz herhalde kendinize yaptığınız en büyük kötülük oluyor. Ancak bu, bazılarının hiç umurunda değil, bazıları hiç oralı olmuyor. Bazıları bu olup biteni en olumsuz bir biçimde değerlendiriyor, hatta daha da olumsuzlaştırıyor ve sanki normal bir şeymiş gibi hepimiz seyredip duruyorsunuz.

Şehitleri düşündüm, 14 Temmuz direnişçilerinin kişiliğini gözlerimin önünden geçirdim ve tabii büyük öfke duydum. Bu parti bu büyük direniş kararlılığının partisi midir, yoksa sizin yoğun bir kesiminizin partisi midir? Gerçek savaş ve direniş kişiliği 14 Temmuz direnişçilerinin midir, yoksa işi gücü bozmak, tüketmek olan yoğunluklu yaşadığımız anlayışlarımızın veya kişiliklerimizin midir? Mukayese yapıyorum ve öfkelendikçe öfkeleniyorum.

O eşsiz çabalarımızı böyle amaçsızca bireyselleştirerek, hiç bir anlamı olmayacak ve hiç kimseye faydası da olmayacak biçimde tanınmaz hale getirmek, boşa çıkarmak kimin adına yapılıyor? Bunu anlamaya çalışıyorum. Sonuç, kendini ele veren kişilikleriniz oluyor: Çoktan saygıyı yitirmiş, amaçlarınız uğruna yaşamaktan çoktan vazgeçmişsiniz, kendinizi tamamen bir problem kaynağı haline getirmiş, tabii bu anlamıyla da bir karşıt faaliyet yürütücüsü konumuna gelmişsiniz. İş gücü bunu dayatmak olan en tehlikeli bir hastalık, bir oportünist tarz olarak geliştiriliyor. Bu yaptıklarınızın faydası nedir desem, kendiniz de izah edemiyorsunuz. “Ben böyleyim, benden bu kadar, bundan daha fazlası olamıyor” diyorsunuz. Gözünüzü yere dike dike bir şey olamamanın, başaramamanın ve yaratamamanın -ki bunlar, ağızınıza bile almamanız gereken sözlerdir- kendiliğinden anlayışın ve onun çirkin pratiğinin sahibi olmak hoşunuza gidiyor. Tabii ki bu durumunuz, bizim çok iyi tanıdığımız toplumdaki yitik lümpenliktir. Hiçbir işe yaramayan kişiliğin içimizde bir kez daha kendini göstermesidir. Bu kişilik özellikleri yıllarca yoğunlaşarak tam bir irin halini almış. Bu kişilik bütün ıslah edici ve geliştirici çabalarımıza rağmen, parti içini neredeyse nefes alamaz hale getiriyor. Rahatlıkla yapılabilecek bir işi bile bozmakla meşgul.

Yine bu büyük şehitlerimizi anıyorum, en zayıf dönemde umudun bile ayakta tutulmasının en zor olduğu bir süreçte, hiçbir imkanın, olanağın olmadığı ve zindan gibi büyük vahşetin sürdürüldüğü bir ortamda bunların inançlarına, bağlılığına ve eşsiz direnme kişiliklerine bakıyorum; bir de neredeyse elini sallasa başarıya koşacak, her tür imkan ve ortama sahip olmasına rağmen kendini bile bile gelişmelerin önüne engel olarak dikenlere bakıyorum. Bu durum karşısında öfkelenmemek mümkün mü? Bu parti kimin partisi, hangi değerlerin partisi? Bu savaş kimin savaşı, savaşanlar neyin adına ve nasıl savaştılar? Tüm bunları mukayese ediyor ve isyan ediyorum.

Bu pratiklerini tarz haline getirmişler, hak bellemişler. En küçük bir işin gereğine de ilgi göstermiyorlar. Örneğin eğitim diyorum, “pek önemli değil” diyorlar. Peki, devrimci pratik diyorum, “o da bizi tıklatıyor” diyorlar. Peki, öyleyse hazır olanı doğru dürüst koruyun, sizi yaşatan değerlere biraz değer verin diyorum, “o da tam istediğimiz gibi değil” diyorlar. Peki siz kimsiniz, nesiniz? Çok sınırlı bir ücret karşılığında bu halkın içinde on sekiz saat çalışmak bile bir nimet olarak görülürken, siz burayı ne sanıyorsunuz? İnsan, sırf ekmeğini kurtarmak için eminim ki, düzen dahilinde on beş saatten aşağı olmamak üzere çalışır ve bu da herkese nasip olmuyor. Sıradan bir ekmeğe kavgası peşinde olan kişilerin bile çok uzağında bir yaklaşımın sahibisiniz. Tabii bu büyük bir hastalıktır. Büyük devrimci pratiğe, devrimci anlayışa bu kadar hor bakan, bu kadar bitik yaklaşan kişi en büyük namussuzdur. Moral açıdan, siyasi açıdan değerlendirirsek sapmacı, tasfiyeci bir güçtür. Hele ordu açısından bakıldığında tam bir ordu bozguncusudur ve saflarımızda bunlar çoktur.

Şimdi işi öyle bir noktaya getirmişsiniz ki, “ne de olsa herkes birbirine benziyor” anlayışıyla sessiz bir uzlaşma gerçekleştirmişsiniz. “Sen bana dokunma, ben de sana dokunmam. Sen beni örtbas et, ben de seni, böyle sürer gider ve bu şekilde yürürüz” diyorsunuz. Bir halka en büyük kötülük böyle yapılır. Devletler, partiler böyle elden gider. Hele bırakalım bir savaşı kazanmayı, savaş kendiliğinden kaybedilir. Bunu daha fazla eleştirmek de istemiyorum. Bu bir eleştiri de değil, aslında açığa çıkarılması gereken bir suçunuzdur. Bizim büyük bir ihtimalla size tanıdığımız gelişme şansını istismar ediyorsunuz. Çok basit bir dünyanız var, büyük savaştan geçmemişsiniz. İdeolojik savaşın ne olduğunu bilmiyorsunuz, hiç oralı olmamışsınız, Acımasız imha savaşı nedir, onun da fazla farkında değilsiniz. Savaşta olanlar aslında bütün savaş yasalarının dışında kalmışlar ve birikerek neredeyse yığın haline gelmişler. İşte en temel problem budur. Sorun artarsa, bunun sahiplerinin hepsini kesip atarsın; bilimsel bir anlayışa meydan vermeyecek kadar önyargılı, dogmatik, bitik ve sorumsuz yaklaşımlar ancak böyle ortadan kaldırılır. Şunu her zaman söyledik, devrim davası büyük inanç, azim ve irade davasıdır. Bu davanın asgari gereklerine cevap olamayanların bir ajandan farkı yoktur. Açık ki bizi biraz uğraştıracaksınız, ama bu kişiliğin bize karşı fazla dayanması da mümkün değildir. Biz bu kişiliğin yoksul olduğunu ve kendine gelme şansının fazla olmadığını düşünerek bugüne kadar böyle davrandık. Düşman karşısında eğilmişsiniz, her gelen ağızınıza vurmuş, ne beyniniz, ne yüreğiniz kalmış diye sömürgecilerin veya sizin artık tutum bellediğiniz durumlara girmedik. Özgür gelişme şansını ortaya koymak için böyle davrandık. Fakat siz ya bunun üzerine yattınız ya da bunu istismar ettiniz. Bizim bunu kabul etmemiz mümkün değildir.

Bunun anlaşılabilmesi için teoriyi geliştirdim ve çözümlenmelerde ortaya koydum. En son savaş ve yaşam konusundaki öykülerimizi de size çeşitli biçimlerde sunduk. Siz ise sandınız ki, ben de sizinle uzlaşırım, boyun eğirim. Tabii bunun mümkün olmadığını bilmeniz gerekir. Onun için sık sık vurguladım gibi, kişilik anlamında olsun, kurumsallaşma anlamında olsun Önderlik adı altında yürüttüğümüz faaliyetleri ve savaşımı tanımıyorsunuz. Hatta saygı düzeyinde bile gereklerini yerine getirmiyorsunuz. Sıradan bir insan kadar, hatta düşman kadar bile gereken ölçüyle yaklaşmıyorsunuz. Biz de, bu davranışları belki cahillikten ileri geliyordu, fazla terbiye görmemişlerdir, onun için üzerlerine fazla gitmeyelim dedik. Ancak sonra bir baktık ki siz, bunu tam bir hak olarak bellemişsiniz. Hatta bazılarınız kendini dayatmayı sınır tanımaz noktalara; partiyi tanımamaya ve en kutsal değerleri hiçe saymaya kadar taşımış.

Ne olursa olsun, kim olursa olsun gözünün yaşına bakmadan, neymiş, nereden gelmiş diye ayırt etmeden bu durumda olanların üzerine yürüyeceğimiz kesindir. Biz mücadele adamı olduğumuz için, gereken tedbirlikle birlikte üzerinize geleceğiz. “Canım yandı, bu kadarına hazır değildim, şaşıyorum, ben de bu duruma nasıl geldim, bilmiyorum” demeniz bize göre küstahlıktır. Aslında yılları neden böyle kullandınız diye size daha sert yüklenmek gerekiyor.

En İyi Öncü Kendini Yenilmez Kılındır

Kendini doğru ölçülere göre eğitmeyen kişi en büyük namussuzdur. Bu durumda kendinizi nasıl savunacaksınız? Burada sığınacağınız zırhlar sadece geriliktir, tutuculuktur. “Ben iki yüzlüyüm, ben içtenlikten uzağım, aslında ben bu işe göre değilim, son tahlilde ben bir ajanım. Benim herhangi ciddi bir dava adamlığım yok” diyebilirsiniz, ama bunlar önceden anlaşılmalıydı. Anlamıyorsanız saflarımıza gelmeyin, bu gücünüz yoksa savaşa yaklaşmayın. Kendinizi eğitme gücünü bile gösteremiyorsanız, o zaman haklı olarak, siz saflarımızda ne yapıyorsunuz deriz. Bu kesin bir sorudur ve bütün bir partiye, hepinize soruluyor. Gücünüz yetmiyorsa, kesinlikle kendinize bir sınır koyacaksınız. Bireysel dayatmalarda bulunursanız, ben de gücümü kullanmaya çalışacağım.

Aptallığa, düşkünlüğe özgürlük istemek herhalde bir hak olamaz. Hak istemek, iyi ve güzel şeyler içindir. Hak istemek, emeğini verimli kullanmak içindir. Emek yoksunluğu, kölelik ve çirkinlik için asla hak talep edilemez ve kimse de eğer suç ortaklığı yapmayacaksa, buna alet olmaz. Hiç kimse size zorla, “gelin devrimle yürüyün” demiyor. Bunu bizzat siz istiyorsunuz. Fakat sizin sorunuz bundan sonra başlıyor. Ciddi bir hazırlığın gereğine inanmamanız bundandır. Hiç bir işe böyle gidilemez. Devrimi boş işlerden ibaret sayıyorsunuz. Halbuki en ciddi iş devrim işidir. Örneğin bizimle iş yapmak isteyen, yeteneklerini en iyi ayaklandırarak bunu yürüteceğini bilmek zorundadır. Başka türlü bizimle yürünemez.

Hiç kimse sizi yersiz hırpalamak istemiyor, ancak siz en ağır devrim suçlarını işliyorsunuz. Başka suçlar işleseniz bu kadar tehlikeli değildir, çünkü devrim suçu en büyük suçtur ve çokça görüldüğü gibi genellikle en ağır ceza verilir. Bu konuda dürüst kalacağımıza ve emredilen ölçüler dahilinde yürüyeceğimize dair kesin kanaat getirmek istiyorum. Böyle olmayan tek bir kişi kalmışsa bile, onunla hesaplaşmayı tamamlamak istiyoruz. Kendinize ait eski gereksiz tavırlarınıza bir son vermek istiyoruz. Hiç zorlama olmadan, mertçe bir sözün sahibi olmanızı kesinleştirmek istiyoruz. Uydurma sözlere artık bir son vererek, yapabileceğiniz kadar söz vermelisiniz. Bu iyi bir şeydir. Yapabileceği kadar sözün sahibi olmak iyi insan olmakla eşitir.

Devrim içinde yalancılara ve sözünün sahibi olmayanlara fazla yer verdik mi, en büyük kötülüğü yapmış oluruz. Siz bana bu suçu işletmek istiyorsunuz. Bu tutumlarınız bizi çok zorluyor. Tüm bunları çocukluk adına yapıyorsunuz, zaten çok yersiz nedenleriniz de var, ama bunlar benim karşıma büyük bir suç olarak çıkıyor. Bizim halkımızın sağlam kişilikleri olmamalı mı? Sözünün sahibi kişilikleri olmamalı mı? Tarih adına, halk adına iş yapabilen ve ne yaptığını bilen kişilikleri olmamalı mı? Size göre bunlar önemli değil. Size göre herkesin kendini dayatması normaldir. Dikkat edilirse bu yapılanlar, bir halkın en temel çıkarlarına en aşağılık bir dayatmadır. Her suçu işleyebilirsiniz, ama asla böyle bir suçu işlememelisiniz. Bizde alışılmıştır, halkın temel çıkarları neyi gerektiriyor, ülke, yurtseverlik ve özgürlük nedir? Siz, “bunlar bizim için pek karın doyuramaz, şimdi bunlar genel geçerdir” diyorsunuz. Fakat toptan kaybetmemizin nedeni de, insanlık dışına düşmemizdir. Ve objektif olarak aslında siz bunu savunuyorsunuz. Örneğin keyfiyet, bireycilik dediğiniz, varolan imkanlar üzerinde kendini tatmin etmektir. Varolan imkanı güç yetirdiği oranda kendini yaşatmak için kullanmaktır. Amaçtan, temel halk çıkarlarından koptuğu için örgütü ve devrimci pratikleri bir tarafa bırakarak kendi bireysel işlerini ayarlamaktır. Şimdi en tehlikeli tutum bu oluyor.

Önderlik, bu süreçlerde kendi kendini yaşama yerine, kendini temel halk çıkarlarına göre yaşatmaktır. Benim bütün marifetim budur. Başka hiçbir işim yok. Yaptığım en temel ve beni ben yapan, halkın bazı genel doğrularına sözcü olmam ve onunla bağdaşır olmamdır. Kendimi kandırmadan yaşatma gücünü göstermemdir. Genel halk çıkarı, halkın özgürlük siyasetidir, halkın savaş aracıdır, halkın partisi, ordusu ve onun kurallarıdır. Ordunun her tür hazırlık çalışmalarıdır, eylemidir. En iyi öncü, tüm bunları kusursuz yapan ve yenilmez kılındır. Bu ölçüleri kendinize uyarladığınızda, bunun tam tersi bir kişilik olduğunuzu göreceksiniz. Size göre önce ayarlanması gereken temel işler değildir, temel endişe konusu kendinizsiniz. En kötüsü de kendinizi bırakmanız, tam bir hasta kişilik olarak kendinizi yere atmanızdır. Bu daha da tehlikelisi oluyor. İddia ediyorum ki, bu durumunuz normal karşılanamaz, ben bu oyuna gelmem. Ben bu oyuna karşı kendimi ilk tanıdığımdan beri savaş bayrağı açtım ve buraya kadar geldim. Benim gerçeğimin esası budur. Ya bu doğrudur ya siz. Şimdi sizin doğrularınızı kabul ettiğimde, benim için her şey biter. Önderlik kendisini sizin seviyenize yatırdı mı, yüceliği ve başı çekmesi durur. Bundan daha büyük kötülük olur mu? Düşünün ki herkes, “ yaşasın Önderlik, böyle başa geç, sen bize gereklisin” diyor. İşte siz bunu durdurmaya çalışıyorsunuz.

Diğer bir şey daha var; dikkat edilirse tamamen iflas etmişsiniz ve bu da artık hiçbir gerçeği kalmamış düzey demektir. Bu yaşam düzeyiniz hiçbir şeye yaramıyor. Gerçekten karın bile doyuramıyor. Hiç kimse yaşama saygılı

olamıyor. O zaman bu vasat durumu, normaliteyi neden kabul edelim? Bütün bunlarla size anlatmak istediğim, iç engelleriniz, zorluklarınız ne olursa olsun, PKK'nin mücadele çizgisine doğru uygulama esasları temelinde canı gönülden, kararlıca ve yeterli çabayla katılmanızdır. Bu olmazsa, biz hiçbir şeyi sağlam ele alamayız ve işler bozulur. Saflarımızda her sınıf, her anlayış, hatta her tür kişilik cirit atar. Bu da toplumun yaşadığı kölelik düzeyidir. Demek ki, doğru temellerde öncülükten vazgeçilemez. Parti öncülüğünden, ordu kurmaylığından vazgeçemeyiz. Hazırlık gerekiyorsa, sonuna kadar kendinizi hazırlayacaksınız. Çaba gerekiyorsa, tabii ki yeterli çabayı harcayacaksınız. Zaten başka işiniz de yok.

Devrim en temel iş değil midir? Bunu kabul ediyor musunuz, buna kararlı mısınız? Eğer evet diyorsanız, o zaman onun çabasına amansız girişeceksiniz. Kendimizi neden aldatalım? Bu konuda ikna olmak istiyorum. Artık beni kandırmamanızı istiyorum. Kendimi dayatmıyorum, doğruları önünüze koyuyorum. Bana göre sağlıklı insan, doğruları her şeyden üstün tutan insandır. Doğruları esas almak kadar daha değerli bir insani erdem, fazilet ve yücelik yoktur. Sizin için açılma, özgürleşme, zenginleşme, güçlenme ve güzelleşme her zaman ekmek-sudan daha fazla gereklidir. Ancak böyle olanlar maddi ve manevi olarak kendini yaşatabilir. Sizin buna karşı ısrarınızın hiçbir geçerliliği olamaz.

Bütün bunlar, sıradan teknik bir çalışmadan tutalım, hiç silahla ilgisi olmayan işlerde; ücra bir köşede tek başına, zindanda, hatta yabancı bir diyarda da olsanız, bu hareketin adına herhangi bir yerdeki tüm parti çalışmalarında hangi tutarlılık içinde olmanız gerektiğini ortaya koyuyor. Başarı için, temel şartımızın bu olduğunu vurgulamaya çalışıyorum. Bilinçli ve yaratıcı bir tarzda geliştirilen PKK budur, bundan başka PKK tanımları da yanlıştır. Bu tutum bütün işler içindir. Bu iş sıradan bir ekonomik faaliyet bile olabilir. Öncü kendini böyle tanımlar, böyle işe koyulur. Öncelikle kendi içinizde halletmeniz gereken husus budur. Sorun bu temeldedir.

Acaba bir militan olabilir misiniz? Size uzun bir süre verdik, yeterince zaman tanıdık, kendinizi tutarlı değerlendirin ve cevabınızı verin. Bir bakıyorsun, bu cevabı daha doğru dürüst vermeden savaşın göbeğine girmiş, her şeyi ağzınıza yüzünüze bulaştırmış, eliniz ayağınız birbirine dolanmış ve bir de kendinizi komutanlıkla karşı karşıya bırakmışsınız. Benim en çok öfkelenmişim durum işte budur. Konuşmasını bile beceremiyor, devletlerin karşısına çıkıyor. Halka iki kelime söyleyecek gücü yok, halkın başına konmuş. Savaşın asgari gereklerini yerine getirecek durumda değil, yüzlerce kişinin hayatıyla oynuyor. Dehşet verici olan budur. Bunu aşamazsak adeta felaket kendi içimizde bizi yakacak.

Her şeyden vazgeçerim, ama öncülük gerçeğinden vazgeçmem. Devrim gereklerinden bahsedeceksiniz, ben onun cevabını da vereceğim. Beni ilgilendiren devrimdir, devrimin öncüsüdür. 14 Temmuz direnişçilerinden **Kemal Pir'i** tekrar hatırlarsak, aslında o kararı vermek için epey tartışıyor ve “Biz direnişe girsek de girmesek de, mevcut Önderlik kendi işini yürütecektir. İhanet de etsek, o başaracaktır” diyor. Bunu kabul etmemiz gerekir. Böyle tartışmanın anlamı şudur; o vahşi koşullarda bile bizimle kendi kendilerini karşı karşıya getiriyorlar ve tutarlı olma sözünü veriyorlar, o karar böyle veriliyor. Sizin gibi özgür ortamda değiller ve özgür savaşıma imkanları yok. Düşmanın an be an onlara dayattığı, “ya teslim olacaksın, ya yaşamayacaksın” dır. Dayatılan korkunç bir politika ve o direniş kararı işte bu temelde ortaya çıkmıştır. Korkunç bir ikilem içinde bırakılıyorlar, yaşamak istiyorsan adım adım teslimiyete, boyun eğmeye, alçalmaya gitmek zorundasın, ki yüzlerce öyle elden gidiyor, düşman göz açtırmıyor. Uygulanan sadece kaba işkence de değil. Bunun karşılığında istedikleri, onların partinin bazı değerlerinden vazgeçmeleri. Partinin amacından vazgeçmeleri, partiyle bağlarını koparmaları ve Önderlik gerçeğine bağlılığı bırakmalarıdır. İşte onlar, o büyük tutarlılık sözünü bu noktada veriyorlar. “Hayır, biz inancımızı koruyacağız, amaçlarımıza bağlılığı sürdüreceğiz ve bu işin iradesi de bunu mutlaka başaracaktır” diyorlar. İnançları bu ve bununla bu tarihi direnişi gerçekleştiriyorlar.

Neredeyse önemli başarıların eşliğine gelmişiz, isteyen bir çok şey başarabilir, özgür yaşam şansı, savaşıma ve başarıma imkanları herkes için vardır. Ama buna karşın bazıları, “tıkandım, güç yetiremiyorum” diyor. Aslında zafere fazla inanmıyorlar. Bu en aşağılık durumdur. Peki PKK'nin büyük direnişçilerine bakalım, bu tutumlarınızın bu değerli insanlarla ne ilgisi var? Bu tutumlarınız bir oyun, kendi kendini en tehlikeli bir tarzda dayatmadır. Kaldı ki, burada hiç de açık dayatmaya gerek yok, biraz vicdanımızı yoklayalım. Bunlar bizim yoldaşlarımız değil mi? Peki bunlar bizim şerefimiz, onurumuz için bu direnişi göstermediler mi? Onlar da teslimiyete gidebilir veya sizin gibi “ben de tıkandım, dayanamıyorum” diyebilirlerdi. Ama o zaman şeref adına, onur adına, insanlık adına bir şey kalır mıydı? Bunu vicdanınıza soracaksınız.

Ben söylediğim için değil, bunları dava arkadaşlarınızın ülküleri olduğu için yapacaksınız. Şimdi bir bakıyorum herkes bunu unutmuş, rütbe, çıkar gibi şeyler peşinde. Savaşmadan, büyük direnmeden yeniliyorlar. İşte bu bizi öfkelenendiriyor. Bunun savunulması yapılamaz. Anlaşılsızlık ve duyarsızlık bizi böylesi tarihi değerlerimizden uzaklaştırır. Onlara bağlılığımızı ve onlar gibi olmamızı engelleyemez. Demek ki partileşme bu temelde olacaktır.

Tansu Çiller kadar güçlü değilsiniz. O bile “Ya böyle olacak ya bitecek” dedi, ama şimdi kendisi bitiyor. Bizim karşımızda siz ondan daha mı güçlüsünüz? “Ya PKK bizim dediğimiz gibi olacak ya olacak” diye dayatıyorsunuz, ama olmuyor işte. Onun arkasında dünya vardı. Siz kim oluyorsunuz, kaç paralık gücünüz var? İnsan haddini bilmeli, kendi kendine saygılı olmalı. Şimdi de Tansu Çiller için, “bu bir çılgındır” diyorlar. İşte bazı ihtiraslar sonucu kendini kontrol edemeyen kişiliğin düştüğü hazin durum budur.

Belki bunlar sizin için de söylenebilir. Kendinizi amacınıza göre kontrol edemezseniz ve “ya böyle olur ya böyle olur” demekte ısrarlı olursanız devrim içinde olduğunuzdan daha kötü durumlara düşersiniz. Bunu hiç ucuz laflarla yapmayın, devrimci otorite anında sizi tutar. Saniyorsunuz ki, başı bozuklar dünyasındayız veya her yapılan yanınıza kar kalır. Öyle bildiğiniz gibi değil. Kendinizi toparlamanız için size süre tanıdık diyorum. Aksi halde bizim sillemizin çok sert olduğunu, düşmana bakarak bile anlayabilirsiniz. Fakat siz heyecanlanmıyorsunuz bile. Saygıya bile yeterince anlam veremiyorsunuz. Açık söyleyeyim, ben düşmandan önce bu yaklaşımlarınıza düşmanım. Hem aile içinde hem de çevremde daha çok küçük yaştan itibaren savaş açtığım ilk düşmanım buydu. Beni başka türlü kılamazsınız.

Siz ordulaşma istiyorsunuz, hatta bunun için sabırsızlanıyorsunuz. Ordulaşmanın ilk şartı budur. Bu şartı yerine getirmeden herhangi bir silahı elinize almayın, ÷lkeye gitmeyin ve görev talebinde bulunmayın. Bu yanlıştır ve size zarar verir. Bu yaşınızdadan sonra sizi artık akıllı ve iradeli kabul etmemiz gerekir. Bir başı bozuklar topluluğu olmadığınızı artık anlayın. Kararlı ve iř yapabilen insanlar olduğunuzu kabul ederek adım atmanız bu iřin gereğidir. Arkamızdan her cephede, her çalışma alanında dūřmanın bile yapamayacağı inanılmaz olumsuzlukları sergiliyorsunuz. Bunu anlıyorum, fakat kabul etmek istemiyorum. Yer yarılırsa içine gireceksiniz, ama böyle yaşamayacaksınız. Çünkü bunu kabul edersem her Őey biter. Belki siz basit yaşayabilirsiniz, fakat basit yaşayanların ne olduğu ortada. Böyle bir yaşamdan uzak durmak için kendime en büyük disipline uyarladım. On yaşımdan beri sizin bu yaşam bellediğiniz Őeyden duyduğum büyük nefretten dolayı, kendimi en büyük disipline tabi tuttum ve bunu kendi kendime yaptım. Dūřünün, kocaman bir parti sizi disipline etmek istiyor, ancak siz kendi kendinize bu basitliği yaşamaya çalışıyorsunuz. Hiçbir Őey ortada yokken, yani bir doğru kelimeyi gökte ararken, doğru bir adımın sahibi olmayı gerçekteştirmeye çalışırken, biz her Őeyi adeta gökten indirerek önünüze koyduk. Oysa siz Őimdi, “eski basit dünyamız, eski alışkanlıklar, küçük hevesler, küçük işler, küçük yaşamsal alışkanlıklar” diyorsunuz. Halbuki bizim yaşamımız bunlarla karardı. ÷lkemizde her Őey sıradanlaştı. Her Őeyin anlamı yok oldu. Her Őey alacakaranlığa büründü, küçüldü ve her Őey insanlıktan çıktı. Őimdi gerek felsefi, moral açıdan, gerek siyasi olarak bizzat özgür yaşamın sahibi olmak istediğinizden, artık bunu görmüş olmanız gerekiyor.

Ben tek başıma buralara kadar geldim. Acaba neden sizin yaptığınız gibi, kendi kendimi kandıramıyorum? Benim durumum sizin durumunuzun tam tersidir. Hepiniz de birleşseniz toplamınızın yaşadığına metelik kadar değer vermiyorum. Çünkü bu çelişki hayli çarpıcıdır: Ben bu kadar büyük Şeyleri size dayatıyorum, siz ise bu kadar küçük Şeyleri bana dayatıyorsunuz. Halbuki ben bu küçük Şeyleri en küçük yaşlarda bıraktım, bunlardan nefret ettim. Karşımda adeta bütün dünya bir oldu, ama ben kaçtım. Bu bizi nereye götürdü? Şimdi bir işe el atsam, hata yapmam mümkün mü? Bu konuda sizlere esef ediyorum, insan büyük işler yapmadan yaşayamaz. İnsan önemli başarılar olmadan yaşayamaz. Hatta bir kitabı bile okurken iyi anlamadan bana göre yaşanılmaz. Halen hatırlıyorum, bir kitapta bir cümleyi tam anlamadığımda en büyük savaşı o cümle üzerine yürüttüm ve özünü yakalayınca kadar kendimi aşırı zorlayarak tek başıma didinip durdum. Bu, gerçegi anlama savaşıdır. Siz kuyruklu yalanlara takılmışsınız, deliler gibi oynuyorsunuz ve ondan sonra bunları bana yutturmaya çalışıyorsunuz. Ben, kelimelerin savaşımını, gerçeklerin kitaplardaki savaşımını bile böyle amansız yürüten birisiyim. Sizin kuyruklu yalanlarınıza nasıl inanacağım, buna nasıl pirim vereceğim.

İnsan cahil olur da bu kadar olur mu? Sizin devrim pratiği içindeki her yaptığınız yalan dolan. Bu da güçsüzlük arz ediyor. Bir toplantıya bile hakkını veremiyor, iki ilişkiyi birbirine bağlayamıyorsunuz. Çevrenizde büyük yanlışlıklar var, ancak ona bile karşı çıkamıyorsunuz. Peki benim gibi olsaydınız; yani ortada hiçbir Şey yokken, kavramlar düzeyinde bile her Şey seni inkar ediyorken o savaşımı nasıl verip kazanacaktınız? Siz hazır olanı bile değerlendiremiyorsanız, adeta yoktan var etme savaşını nasıl yürüteceksiniz? Ben nasıl bir insanım ki, bütün bunlara rağmen kendimi çok mütevazı bir çalışan olarak değerlendiriyorum? Peki siz kimsiniz, neyin ve hangi çalışmanın sahibisiniz?

Bu kadar hazır yüce değerler adeta, al benimle zaferi sağla diyor. Örneğin kitleler, silahlar hazır, maddi ve manevi gelişmeler her tarafta var. İsterseniz en sonuç alıcı bir savaşı bile planlayabilirsiniz. Tüm bunları görmeden, anlamadan bütün yaptığınız alışlagelmiş eski tarzdaki sülalenizden öğrendiğiniz bencillik ve bireyciliktir. Ne yediğiniz, ne içtiğiniz, ne yaptığınız belli değil. Ortalığı ne kadar dağıttığınız da belli değil. Aslında yemesini içmesini de bilmiyorsunuz. Küçükük bir dünyanız var. Bu küçük dünyanızdan anladığınız, bencilliğin en içeriksiz biçimi ve keyfiyettir. Keyfiyet dediğiniz Şeyin içinde keyfi anlama gelebilecek bir Şey de yok, ama buna alıştırılmışsınız.

Şimdi size partideki her Şey fazla geliyor. Aslında siz büyüyen partiyi hiç anlamamışsınız. Bu nedenle yüzünüze gözünüze bulaştırıyorsunuz. Bu, çok yoksul birisinin veya aç birisinin yemiş dolu bir bahçeye girmesine benziyor; ya hiç yemiyor korkuyor ya da yiyince midesinin ne kadarını kaldıracadığını bilmiyor. Ondadan sonra da pat diye düşüyor. Sizin parti içindeki duruşunuz da buna benziyor, bunu anımsattırıyor. Onun için size zaman tanıdık. Parti böyle yenilir, parti böyle yutulur, böyle hazmedilir, daha sonra onun içinde böyle çalışılır, karşılığı böyle verilir diyoruz. İşte bu, yaşam ve çalışma disiplindir.

Siz buna karşı direniyor ve “biz aç ve yoksuluz, her Şeye gözü karaca saldıracadığız” diyorsunuz. Bazı vahşiler vardır, her Şeye saldırlar. Hatta bunlar ilkel hayvanlardır, yakaladıkları Şeyleri nasıl ağızlarına aldıkları, nasıl parçaladıkları biliniyor. Bunun karşısında herkes dehşete kapılır. Sizin siyasi anlamda duygularınız, yönelimleriniz işte o vahşiye benziyor ve bu oldukça çirkindir. Diğer bir tarz ise şudur; belki orada ilkeler de vardır ancak korkaktır ve sürekli çekinir, bu da sizde çok etkilidir. Yiyebileceği Şeyleri de yemiyor, çekiniyor. Çünkü onun dünyasında asla o yoktur ve yaklaşmaması gerekir. Ne olduğu belli değildir. Bu da çekingenliklerinizin izahıdır. Acı bir Şey, ama gerçek. Size verdiğimiz eğitimlere böyle vahim durumlara düşmemek için çok değer biçeceksiniz. Neden dünya bizimle alay ediyor, neden dünyanın en ilkel kabilelerinden bile daha geri bir halkız? İşte bütün bunlar bu nedenle oluyor.

Şehitleri Göz Ardı Etmek Kendimizi İnkâr Etmektir

Çeşitli yaklaşımların, ilgilerin, sözlerin ve davranışların savaşını nasıl yaptım diye kendimi fazla anlatmak istemiyorum. Yanlış yapmamak için nasıl tiril tiril titiyor, etkili olabilmek için neleri nasıl düşünüp yapıyordum. Sizde ise zaten bu anlamda da duyarlılık yok. Yani değil böyle bir ortam içinde suç teşkil eden davranışlar yapmak, başarılı olmayacaksam nefes bile alıp veremezdim. Alıp verdiğim nefes yanlışsa boğazımda tutardım. Dikkat edin, benden çok az yanlış çıkar. Bu, disiplin gücümünden ve anlayış yeteneğimden dolayıdır. Siz en kaba yanlışları, hataları olur olmaz dayatıyorsunuz. En önemlisi de, yapılması gerekeni çok korkak yapıyor, ilkeller gibi hiç üzerine bile gitmek

istemiyorsunuz. Bunların ikisi de çok tehlikeli ve yanlıştır.

Biz bu durumunuzu aşmanız için size en büyük desteği sunduk. Ben neden kendimi bu kadar eğittim? Tekrar vurguluyorum, daha en erken yaşlarda el attığım bütün işlerde kusursuz olmayı esas alıyordum. Ben bugün neysem o günde öyleydim. Yani kusursuz iş yaptım ve neyle uğraşıyorsam onun gerekli çabasını sergiledim. Tabii bu özellik sürekli şuna yol açtı; en iyi iş nerede ve nasıl yapılır sorusunu hep peşi sıra getirdi ve bu da beni müthiş bir çabaya yöneltti. Sonuç, buralara kadar tırmanışa geçirdi.

Büyük 14 Temmuz direnişçilerinin anlamını neden size örnek veriyorum? Çünkü **Hayri** gibi, **Kemal** gibi insanlar kendilerini bize karşı en çok sorumlu ve borçlu hisseden çok önemli insanlardır. Bir de büyük şehitlerdir, bunları göz ardı edemeyiz. Onları göz ardı etmek, kendimizi inkar etmek demektir. Onları her şeye egemen kılmak zorundayız. Çünkü bundan daha kutsalı yoktur. Düşünün, Hz. İsa'yı bile zorla çarmıha gerdiler ve şimdi milyarlık insan onun anısına Hıristiyanlığı benimsiyor. Bizim bu insanlarımız kendi öz kararlarıyla büyük insanlık kararını kendi bedenlerinde çarmıhtan daha acımasız bir biçimde uyguladılar.

Daha dün onlar böyle yaptı ve siz bugün bunları unutmuşsunuz. Onların hatırasına kendinizi değiştirmiyorsunuz bile. Açık söyleyeyim, ben bile kendimi onların anısına tam cevap vermiş olarak görmüyorum. Artık ne kadar kabul edilirse o kadarım. Yani eğer bizim bazı büyük değerlere kesin sözümüz varsa, bu böyledir. Kaldı ki böyle binlerce değerimiz var. Gelin sizin bu duruşunuzu bu değerlerle izah edelim. Bu değerlerin hepsi size bir tokattır. Israr ederseniz her gün bin yerden tokat yiyeceksiniz. Ben onları seslendirmek zorundayım. Çünkü bana vasiyet ettiler. Bozulmanıza hiç gerek yok, yaşadığım müddetçe vasiyeti işleteceğim. Hepiniz de onlara bağlı olmalısınız. Bağlılığınız bu anlamda yeterli değil. Düşman bile onlara saygılıdır.

Şunu demeye getiriyorum; PKK içinde bütün bu büyük değerlerimize rağmen, kendini böyle dayatanlara karşı savaşmaya çalışıyorum. Bu değerleri öyle farklı kılmaya hiç birimizin vicdanı razı olmaz. Bunun savunması da olamaz. Hiç birinizin değil böyle kendini dayatması, halk bile “bu değerlerimiz olmazsa biz de olmayız” diyor. Eğer sizin de bir şeref, bir onur sözünüz varsa, bu değerlere bağlı olmanız kesinlikle gereklidir.

Savaş adına yaşadıklarınıza bakıyorum ve yine **Kemal Pir**'i hatırlamaktan kendimi alamıyorum. Siverek'e gitmişti. 1980 yılında Siverek'e gitmiş, o pratiği araştırıp görmüştü. Son mektubunda, “Ben bu işin sorumlularının yakasını bırakmayacağım, elimi yakalarına koyup, siz buna nasıl yol açtınız diyeceğim” diyordu. Açık ki, sözümona bu komuta kişilikleriniz nedeniyle Siverek'te bile bu kadar derin bir tahribat yaşanmamıştı. Siverek'te savaş sınırlı bir gelişme göstermişti. Ama ona rağmen **Kemal Pir**, aynen şöyle diyordu; “Sen nasıl böyle yaptın diye adamların boğazını tutacağım.” Askeri çizgiye bağlıysak, eğer onlara bağlıysak ve anılarından sonuç çıkaracaksak bu hepimize bir uyarıdır.

Bu bağlılıktan başka da güç kaynağımız yok. Bu bağlılık büyük savaştır. Tıpkı onların savaştıkları gibi. Siz bunun tavizini benden koparmak istiyorsunuz. “Bırakın biz savaşalım, ama bu büyük bağlılığa göre değil” diyorsunuz. Şimdi bu isteminiz değil taviz, en büyük ihanettir. Her şeyi isteyin, ama bu büyük tarzdan, bu büyük savaş tarzından taviz istemeyin. Çünkü halen söylüyorum en büyük savaşçılık bu bağlılıkla, bu inançla başlatıldı. Zafere kadar da öyle götüreceğiz. Görev alacaksınız, bir defa iliklerinize kadar bunu işlemeniz gerekir. Siz o zaman gerçek bir PKK değeri olabilirsiniz.

Geçmişini umarım kendiniz de değerlendirirsiniz. Hayatınız bir suç yumağı gibidir. İnsan büyük öfke ve acı duyuyor. Şimdi sizi ne yapalım? Denetimi biraz bıraksam, gerçekten her şey tanıklık ediyor ki, bu iş bir günde biter. Hele bazı açgözlüler, bazı sözde akıllılar adeta bizi yemek için hazırlanıyor. Bizi bölüp parçalamaya, her şeyi tıkatmaya ve bitirmeye hazırlanıyorlar. Hatta çoğunuzun duyarsızlığı da göz önüne getirildiğinde, nasıl teslimiyetin geliştirildiği, nasıl imhaların gerçekleştirildiği görülecektir. Maalesef zemin buna götürmeye son derece müsait. İster partinin ideolojik-siyasi ve örgüt çizgisine karşı olsun, isterse onun askeri çizgisine, ordu ve eylem, yani savaş gerçeğine karşı olsun, bu ilkeliliğinizi, kendiliğindenliğinizi ve bu her tür hastalığın kaynağı olan anlayış ve yaklaşımlarınızı aşamazsanız, hiçbir alan pratiğinde başarılı olamazsınız.

Her şey açık, benim özgün çabalarım olmasa PKK'nin askeri çizgisinden hayır gelir mi? Diğer alan çalışmalarını bir tarafa bırakalım, esas itibarıyla askeri çizgi üzerinde duracaksak, Siverek pratiğinden başlayalım, günümüze kadar gelelim. Aslında bunun ipuçlarını vermiştim. Askeri çizgiyi incelerken bazı işleri yapmamız gerekir. Önce PKK'de askeri çizginin askeri teoriye göre nasıl geliştirildiğini bilmeniz gerekiyor. Biz direkt olarak şiddete başvurmadan önce, “**Kürdistan'da Zorun Rolü**” kitabını yazdık. “**Kürdistan'da Zorun Rolü**”, savaşın teorik izahını yapıyor. Neden Kürdistan'a devrimci zor gereklidir? Bütün dünya literatürlerinden örneklemeler yoluyla, “Kürdistan'da devrimci değişiklikler olacaksa, ki yaşamak için başka hiçbir çare yoktur...” deniliyor. Bu kitapta “bir savaş teorisine ihtiyaç vardır, yani devrimci zor gereklidir” deniliyor. Bu sorun aydınlatılıyor ve bizi savaş kararına götürüyor.

Eğer devrim, özellikle 1980'lerden sonra başarıyla yürütülmek isteniyorsa, zor sorununa doğru yaklaşılmalıdır. Savaş, dolayısıyla ordu sorununa açıklık getirmek için daha grupları ülkeye yollamadan önce zor koşullarda olmamıza rağmen, o kapsamlı kitabı yazdık. Sorumluluk gereği yalnız o kitabı yazmakla yetinmedik, yüzlerce kişilik grupların pratik eğitimini de verdik. İlk dönemlerde bin bir pratik çabayla bir tane savaşçıyı kazanabilmek için altı ayımızı verdik. Daha da ötesi insanlara mücadele kararı verdirmek için yıllar gerekiyordu. Değil böyle yirmi dört saatini, insanların bir saatini bizi dinlemeye ayırması için yıllarımızı verdik. Bir kişiyi kendimize alıştırmak, ona mücadeleyi kabullendirmek için bin dereden su getirdik. Daha ortada askeri çizgi diye bir şey yoktu. Silah elde etmek mümkün mü, silaha yaklaşamıyorduk bile. Sadece bir kararı oluşturmak için bütün bunları yapmak durumundaydık. Şimdi en değme komutanlarımız savaştan kaçış sürecine girmiş, ancak bunu fark etmiyor bile. Siz ise hazır olan elden gidiyor, fakat bunu görmek istemiyorsunuz. Size göre bunlar hiç önemli değil.

Düşünün ki, en benim diyen komutanlarımız için ikna yanını, karar yanını, moral yanını hiç göz önüne getirmek bile

istemiyorlar. Bir silah elde etmenin savaşı nelerimizi alıyordu. Sizin için bu da hiç önemli değil, çünkü silahlar yığınla. Ama bana göre aslında durum hiç de öyle değil. Oysa ben, o üç alanlarına gerilla gruplarını çıkarmak için tam yirmi yılını verdim. Hatırlıyorum, ne zaman özgürlük dağlarına çıkarız diye '70'lerden, hatta daha öncesinden; çocukluktan beri özgürlük uğruna çıkma yılları, bu kadar büyük bir umudun ve çabanın bir sonucudur. Bakıyorum ki en fethedici özgürlük dağına ulaşılmış, ancak dağın değerini takdir etmiyor, basit bir arazi değerlendirmesini bile yapmıyorlar. Böyle komutanlar içimizde dopdolu. Görkemli dağları biraz değerlendirebilseler, her tür barınmayı yaratabilir ve gerilla savaşını verebilirler. Ama bunları hiç anlamak bile istemiyorlar. Halbuki biz oraya bir grubumuzu çıkarabilmek için otuz yılımızı verdik. Bir inanç adamı yaratmak için yıllar gerekti. Bir silah hikayesi var, ilk koşullarda onu temin etmek için yıllar gerekmişti. Bütün bunları kelleyi koltuğa alarak yaptık. Çünkü silah yakalandı mı cezası ağırdır, hele büyük silahların cezası daha ağırdır. Kullandığımız her türlü silahlar kendiliğinden mi elinize ulaştı?

Bir özgürlük dağına ulaşmak için bin bir türlü engel var, hudutlar var. Dağa gitmek için düşünce ile donatılmış inançlı, silahlı bir grup insan olacak. Bundan sonra bu kadar hududu nasıl aşacaksınız? Bir de bütün yollar tutulmuş, oraya ulaşmak için sabır gerekir. Ayıyeten imhalar da olabilir. Onu önlemek için duyarlılık ve hassaslık gerekir. Bütün bunları yıllarca yaptık. Tabii bütün bunlar size göre pek önemli değil, önemli olan sizin o planlaması, keşfi ve denetimi olmayan sahte komutanlığınızdır. Bunlar da sizin adınıza en büyük utançtır. Ben her zaman böyle utanmazlığı nasıl yaptınız diye bunu yüzünüze vuracağım. Ama size söylüyorum ki, bir askeri teori için, bir askerin yola çıkması için yıllarımız verdik. Sizin buna saygınız yok. Olmadığı gibi var olan değerleri çarçur ediyorsunuz. Direnişçilerin canı pahasına inanç savaşını da size örnek verdim. Peki siz ne söyleyeceksiniz? Onlar öyle savaştı, bizler böyle hazırlandık. Peki sizler ne yaptınız? Yani yapılacak hiçbir iş yok muydu? Bazı işleri doğru ele almak mümkün değil miydi? Bizim sözümona, anlı şanlı askeri sorumlularımız pek fazla umut vermiyor. Tıkanma ileri düzeyde. Benim gibi bu işleri bu düzeye getiren birisi olmasa, neredeyse işleri kendi akışına bırakacaksınız. Bu düşmanın görüşü, bunu bırakalım. Ortada bizim biriktirdiğimiz bazı değerler var, bazıları namussuzca ona göz dikmiş. Bu da herkese yol diye gösteriliyor, yani "sen de biraz kendini yaşa" deniliyor. Ortada bizim yürüttüğümüz tarihi çalışmalarımız var, peki siz ne kazandırdınız. Sırtınızı bize dayayarak yaşamaktan, kendi yaramaz, yetmez kişiliğinizi bize dayatmaktan başka ne marifetiniz var. Dağlarda parti silahını ele geçirmek yiğitlik midir? Dağda parti savaşçıları üzerinde sözümona komutanlık taslamak marifet midir? Doğru dürüst bir devrimci ahlakınız olmayacak mı? Bu sınır kültüründen vazgeçmeyecek misiniz? Bir tek başarılı eyleme göz dikmeyecek, doğru dürüst tek bir savaş taktiğine kendinizi vermeyecek, ondan sonra da komutanlık adı altında kendinizi dayatacaksınız. Bu ne anlama gelir? Siz bunun çözümlemesini yapacaksınız. Böyle ciddi suçlar işlemeden, ben böyle "görev istiyorum, komutanlık istiyorum" demeden önce bu olup biteni, başta kendinize olmak üzere partiye izah edecek ve samimi bir özeleştiri vereceksiniz. Askeri anlamda olup bitenlerin tümünü dürüstçe anlatacaksınız. Ölmek herkesin kaderidir, isyan edenler de vurulur. İsyen etmek de yetmiyor, biz sıradan isyancı bir topluluk değiliz. Kaldı ki isyancıların bile bir ahlakı vardır. Sizleri asgari gerilla kurallarına dahi uyduramıyoruz.

Bütün eyaletlerin durumuna bakın, bir gün tartışıyor, "gerilla köye dayalı olacak" diyorlar. Bu da günlük olarak düşman bilgisi dahilinde yaşamak demektir. İşleri güçleri kendilerini yaşatmaktır, "her şey lojistik" diyorlar. Burada gerilla için en küçük bir kural var mı? "Yaşam başka türlü olamaz" diyorlar ve neredeyse beni de buna inandıracaklar. Başka türlü nasıl olmuyor? Öncelikle siz, düşmanı olan insanlarsınız. Düşmanın ne yapacağı belli olan insanlarsınız. Neden tek bir kuralı uygulamadınız? Ben bir savaşçı yetiştirmek için yıllarımı böyle vereceğim, siz onları pul pul dökeceksiniz. Ben yılların inanç savaşını veriyorum, siz onun inancını bozacaksınız. Bir silah bulmak için benim çok yoğun çaba harcamam gerekiyordu. Halen hatırlıyorum, Hüseyin Sarıççek diye biri vardı, silahları arabaya gizli koyup götürüyordu. Tam üç gün elim kalbimin üzerindeydi, yakalandı mı, yakalanmadı mı diye nefes nefeseydim. Beş tane silah ya vardı ya yoktu. Hem de her tür zorluğa ve imkansızlığa rağmen bu imkanları geliştirdik. Sizininki ise hazır değerlerdir.

Bazı yerlerde ne kadar silahın düşmanın eline geçti veya silahların pas içinde bırakıldığı biliniyor. Şimdi bütün bunları gelip PKK'lilik adına bana dayatacaksınız. Böyle büyük suçlarınız var. Bu işleri yapamıyorsanız çekileceksiniz. Hiç kimse sizin savaşçılığınıza muhtaç değildir. Siz istediniz ve ben de size savaşın hem teorisinin hem pratiğinin bu ülke adına nasıl yapılacağını en ince ayrıntılarına kadar gösterdim hem de pratiğinin yüzde doksanını hazırladım. Siz, pratiğin yüzde onunu bile hazırlamıyorsanız. Bu, işten bir şey anlamıyorsunuz demektir.

İsteyen herkes, doğruları bu temelde uygulama gücündeyse onay ister, izin ister, "ben de bu işe varım" der. Bu işe var olan birkaç kişiye bile ben onlarla derinleşmek istiyorum. **Kemal Pirler** gibi, **Hayriler** gibi bazı değerli militanlar yine çıkabilir. Ben onlarla uğraşmak, onlarla bu işi geliştirmek istiyorum. Ne diye kendinizi dayatıp duruyorsunuz? Bu halkın bazı namuslu insanları çıkar. Şimdi onları da engelliyorlar; "yapmayız, yaptırmayız, savaşmayız savaştırmayız" diyorlar. Resmen yenilgiyi dayatma tutumunda ısrar var. Askeri çizgimize dayatılan bu oyunu bozacağız.

Ben sizin bu dayatmalarınıza artık inanmam. Bunun ne imkan yetersizliğiyle, ne de teorizlikle bağlantısı var. Bu, düpedüz bir oyundur. Partinin askeri çizgisine dayattığınız ve neredeyse herkese bulaştırdığınız bir oyun, bir hastalıktır. Yapacağım en hayırlı iş bu oyunu bozmaktır. Açık söylüyorum, ya bu yüce değerlerin bir ifadesi olarak "varım" diyeceksiniz ya da hiç birbirinizle fazla didişmeden geldiğiniz yere çekileceksiniz. Asker olmanın ilk şartı budur. Bu kadar şehide, bu kadar arkadaşaya saygım var, bunun için ben başka bir şey yapamam. Düşmanın bu kadar korkunç, bu kadar vahşi uygulamalarına karşı eğer ben sıradan bir namus sahibiysem, artık bu oyunlarınıza düşmemem ve oyunlarınızı bozmam gerekir.

Kemal Pir bu yürekle gitti. Peki ben hangi yürekle ayakta kalacağım? O küçük bir hata gördüğünde diyordu ki, "Elimi gırtlığına koyarım." Peki ben bu kadar yanlışlıklarınıza karşı ne yapacağım? İşin tuhaf tarafı şu ki, bu işin başını tutanlar açık bir tasfiyeciliği dayatıyorlar. Zaten günlük pratik örnekleri her gün görülmektedir. Teslimiyet, imha olma

gibi her tür durum hazırlanıyor. Neymiş, sözümona gerillayla başarılamiyormuş! Siz, savaşmadınız ki, siz işin özünü boşaltmayla ve teslimiyetle uğraşıp durdunuz. Uygulamadan, gerillanın başarı veya başarısızlığından söz edilemez. Ciddi bir gerilla kuralını uygulayamadınız. Teorik olarak açıklığa kavuşturulan ve bütün dünya pratikleriyle kanıtlanan, birkaç temel doğruyu bile uygulamadınız. Yüreğinizde önemli bir başarı isteği bile yok. Kör cesaret, kör ve yıkıcı duygular en benim diyenlerde bile var. Bu yıkıcılıkla düşmanı yıksanız ne kadar işe yarar? Kaldı ki o yeteneğiniz de yok. İki darbe yediniz mi her şeyi bırakırsınız. Hem yüreğinizle hem beyninizle bu ipe sapa gelmez pratiklerinizi yığıtçe gözden geçirme gücünü göstereceksiniz. Bu sorun üzerinde bu temelde durun. Bu gücünüz yoksa, kocakarlar gibi kendinizi bir tarafa atın. Benim bile güç yetiremediğim kadar çok yiğitlik isteyen, bu çabalarımın bile yetersiz kaldığı bu yüce askeri işe en bayatlaşmış kocakarı tutumlarıyla yaklaşılamaz. Bu eleştirilerimden alınmanıza gerek yok.

Varsa bir haysiyetiniz, sizi düzeltmeye ve yetkinleştirmeye çalışıyorum. Tüm gücünüzle bunu böyle anlayacaksınız. Varsa bir yapma imkanınız, büyük bir hevesle ve ilgiyle üzerinde duracaksınız. En önemlisi de, izahı çok zor olan, hep öfkelenirici bu şeylerden -ki bunlar, aynı zamanda yarı yarıya kendiniz oluyorsunuz- sonuç çıkaracaksınız. Başka türlü devrimin militanı, savaşın komutanı ortaya çıkmaz. Siz işleri bu tutumunuzla tam boğuntuya getiriyorsunuz. Tarihin en büyük kutsal direniş çabalarına bu dayatmalarınızla en büyük kötülüğü yapıyorsunuz. Bazı işleri gerekirse ben yeniden ele alırım. Siz “adımız, ünümüz çıktı” diyerek, ne diye kendinizi dayatıyorsunuz? İtiraf edin ki, bu işlere gücünüz yetmiyor. Yaptığınız yanlışlıklar bellidir. Yerine getirilemeyen durumlar, görevler belli değil mi? Ne diye mazeret uydurup, bunların arkasına sığınıyorsunuz? PKK içinde beni de aşan direnişle, savaşla kendini kanıtlamış değerler var. En başta onları da savunmak zorundayım. Hele analarınızın, babalarınızın her birisi bir kan gölüne, gözyaşına boğulmuş halde benden yaşamamızı istiyorlar.

Özgürlük dağının ortasına gidiyorsunuz, ancak yıllardır kendinizi eğitemiyorsunuz. Bir teknik düzenlemeyi yapmıyor, silahlarınızı bile doğru dürüst kullanmayı bilmiyorsunuz. “Dağ ilkelleştirir, vahşileştirir, insanda duygu kalmaz” diyorlar. Bu, hayvanlık teorisinin ta kendisi değil midir? Bütün bunlarla sadece, varolan neyimiz varsa onu inkar ettiğinizi kanıtlıyorsunuz. Bunlar benim için önemlidir.

Temmuz direnişçileri de o kararı vermeyebilirlerdi. Yani en kutsal değerlerin bile ulaşamadığı o büyük kararı vermeyebilirlerdi. Ama verdiler, çünkü bağlı kalmak zorundaydılar. Bu savaş kanunudur. Canlarını da erite erite sonuna kadar savaşımalarını verdiler. Bundan daha büyük savaşçılık olur mu? Eğer PKK'de savaş çizgisinden bahsedeceksek, onların tarzını esas alacağız. **Mazlum, Kemal, Hayri** bir direniş imkanını, bir kibrit çöpüyle yaratıyor ve Newroz ateşini kutluyorlar. Oysa sizin savaş olanaklarınız dağlar kadardır. Onlarınsa ellerinde sadece bedenleri var ve onu eritiyorlar. O beden silahlarıdır ve artık onu eritiyor, kullanıyorlar. PKK'nin savaş çizgisi budur.

Onlar, zindan da tek hücrede direndi ve kazandı. Şimdi ise bazıları, “yapılacak başka bir şey yok” diyorlar. Siz ne kadar savaşmış, hangi silahları doğru ve kurallına göre kullandınız da kazanmadınız? Neyin tıkanıklığından, neyin sonuç alamayacağından bahsediyorsunuz? Hele de bugüne gelmişken, kim ne derse desin, başarı için her zamankinden daha fazla imkanlara sahibiz. Her bakımdan bu böyledir. Dünya alem bunu söylüyor ve bu dünyanın kararı haline geliyor. Tam da bu noktada “yıprandık, amaçtan uzaklaştık, tıkanık, hiç başarı şansımız yok” demek, en büyük namussuzluktur. PKK tarihine bakın, savaş tarihine bakın hiç böyle şeyler var mı? Neredeyse beni de teslim alacaksınız, bravo size. Kendi vahim hatalarınız veya tasfiyeciliğiniz temelinde, şimdi sıra beni yenmeye mi geldi! Hiç bu konuda “beni ilgilendirmez” demeyin. Bütün bu söylediklerimizin, en başta savaş sahasında olanlar için geçerliliği vardır. Askeri çizgiye hakkını veremeyen herkes bundan sorumludur. Bunun iyi niyetle bir ilgisi yok. Bunun ustalıklı ve görevlerin gereklerinin yerine getirilmesiyle ilişkisi var. Bunları yaptınız mı, yapmadınız mı?

Bütün olanaklarımızı sanki kendi haklarıymış gibi tasarruflarına alıyorlar. Zaten en büyük çılgınlık -ben buna yanlışlık da demiyorum- örgütü sanki yetkiyi ele geçirmiş gibi kullanmalarındır. Aslında keşke ele geçirseler ve hakkını verselerdi. Bari kendileri için kullanıp, düşmana teslim etmese, çarçur etmeselerdi. Hatta bana karşı kullansalardı. Bunların hiçbirisini yapmıyor. Kendisi de dahil olmak üzere her şeyi o sülale ocağındaki gibi bitiriyorlar. Bitmiş bir kişiliğin bitirme hikayesi. Uzlaşmalar da bitmişlik temelinde geliyor. Kim sülalesinden ne öğrenmişse geliyor, onu ordu içinde kusuyor. Ne askerlikle, ne teoriyle, ne de onun pratik hazırlıklarıyla hiçbir ilgisi olmuyor. Güdülerini var, sadece onu tatmin etmek için babasından öğrenmiş olduğu kavgacılığı önce yoldaşını vurmakla uyguluyor. Sülalesinden bir takım kin, öfkeleri öğrenmiş, önce etrafına kusuyor. Güdülerini var terbiye görmemiş, onu önce bize karşı isyana dönüştürüyor. Ne idüğü belirsiz bir yaşam tarzı var, en amansız görev alanında, hatta savaş yerinde bile utanmadan onu yaşamak istiyor.

Osmanlı padişahlarına, paşalarına bakın, onların solunda sıfır kalırsınız. Kaleyi sonuna kadar savunan bir komutan savaştan yenilgiyle çıktı mı, önce boynunu uzatıyor. Çoğunlukla da başarısızlığının karşılığı kellesidir. Ve müthiş savaşıyorlar. Hele bir de bizimkilere bakın, şu anda komutaya bir örnek bulamıyorum. Her tür yetmez davranışları “Kürt işidir” adı altında, komutanlık diye dayatıyorlar. Bu büyük hatayı yaptınız. Şimdi bunu çözeceksiniz. Devam etmek istiyorsanız, bunu giderdiğinizde dair beni ikna edeceksiniz. Bir daha yapmayacağınıza dair en başta beni ikna edeceksiniz. Bazı temel doğrulara saygınız olduğuna dair beni ikna etmek zorundasınız. Sizin bu oyunlarınıza alet olmak istemiyorum. Bu dayatmalarınız yenilgiden başka hiç bir şeye yol açmıyor. Bu dayatmalarınıza neden ben boyun eğeyim?

Kimse sizden böyle savaş istemiyor. Siz kendiniz “ben vazgeçemem, alışmışım” diyorsunuz. Sen kimsin ve neye alışmışsın? Barzani bile kendini böyle dayatmıyor. İçimizdeki ajan bile kendini böyle dayatmıyor, böyle zarar vermiyor. Peki, siz ne adına böyle zarar veriyorsunuz? Böyle komutanlık olur mu? Ben otuz yıldır bu çabaları sürdürüyorum. Kendimi parçaladım, ancak halen yeterli görmüyorum. O ise hiç bir şey yapmamış, hazır gücün üzerinde kendini komutan sanıyor. Etrafında uyduruk bir yaşam örgütlemiş, partinin en değerli kızlarını, delikanlılarını öz

hizmetine koşturuyor. Savaşçılar da bizi ve PKK'nin büyük değerlerini tanıyamadıkları için bu sahte komuta kişiliklerini kabul etmişlerdir. Çok acı, ama bu kişilikler büyük bir oyunu kendi elleriyle hazırlayıp oynuyorlar. Bir de alınıp küsüyorlarmış. Kimler küser, kimler alınır? İşte oyunda bir de bu şekliyle karşımıza çıkıyorlar; alınganlık, küskünlük, ilgisizlik ve hem suçlu hem güçlü olma. Zorlama yok, yaşamanız sizin olsun, ama bırakın, bir kaç inanmış insanımızla bir şeyler yapmak istiyorum. Neden beni bundan alıkoyuyorsunuz? Ben bu yolda yürümek ve kendi çabalarımı diğer çabalarla birleştirmek istiyorum. Ne diye bunu engelliyor, ne diye boşa çıkarıyorsunuz.

PKK'nin bu büyük direniş değerleri gerçektir. PKK'nin büyük direnişçileri, bütün şehitleri böyle mücadele ettiler. Ve benim de anladığım savaşçılık budur. Bu durumda sizinle askeri çizginin neresini tartışalım? Yarattığınız bu durumlarla hiçbir taktiği sağlam ele almama izin vermediniz. Bir savaş planını yoğunca düşünmemeye fırsat vermiyorsunuz. Çünkü dayatmalarınız büyük engel teşkil ediyor. Düşmanı yakalamaktan, düşürmekten çok daha önce önümde engel olarak siz varsınız. Örneğin silahın değeri nedir, tarihçesi nasıldır? Savaşa karar vermiş bir insanımızın kazanılması, yaratılması nasıl gerçekleşir? Askeri çizgide “varım” diyenler, önce bunları öğrenecek, adı gibi belleyecektir. Bir grubun savaş alanına, önemli bir üs alanına ulaşması ne demektir, bunun tarihçesine bakacaksınız. Her birisinde müthiş çabalar var, bunları adınız gibi belleyecek ve sonuç çıkaracaksınız. Sizin bugüne kadar gelmeniz için bu büyük insanlar ne yaptı, bu büyük çabalarla neler yaratıldı? Siz bugün kime dayanarak ve hangi emeklerin, hangi müthiş direnmelerin sonucu olarak bu özgürlük dağlarındasınız?

Ben yalnız PKK'yi anlatıyorum, bir de PKK'nin öncesi var. Bizim dışımızda binlerce devrimci var, hatta tarihimizde de büyük direnişler göstermiş insanlar var. Onlar da dolaylı olarak bizim bir alt basamağımızdır, onları da esas alacağız. Savaş tarihi bütün bunların incelenmesi demektir. Savaş tarihini kendinize temel olarak ele alıp işleyeceksiniz. Ben halen binlerce yıl önce bir Romalı komutan nasıl bir askeri özelliği kazanmış diye büyük bir heyecanla her cümleyi yutar gibi okurum. Ne müthiş özellik diyorum, bu işleri nasıl yapmış diye heyecanlanıyorum. Siz ise en hayati bir askeri kuralı bile ilgisizlikle karşılıyorsunuz. Böyle asker olunur mu? Yaşamın askerleşmesi bana heyecan verirken, siz bundan kaçırıyorsunuz. Kırk yıldır yaşamımızın somut ifadesi askerleşme imkanındır. Oysa onu tepiyor ve işlemez duruma getiriyorsunuz. Halbuki en heyecan verici, en büyük eser eğer insan olacaksın, her şeyimiz budur.

Şimdi oynanan oyun, askerleşmeyi esas alma değil, tersine boşa çıkarma biçimindedir. Otuz bin insanı yalnız bu sahada, en olmadık yerlerde yetiştirdik. Yıkılmış olarak geliyor, inanç savaşımını veriyorum. Sefildir, doyuruyoruz. Hastadır, tedavi ediyoruz. Donanımsızdır, sonuna kadar silahlandırıyoruz. Kazasız belasız en rahat savaşacak ve yaşayacak yere ulaştırıyoruz. Bakıyorum bu bile sorun oluyor. Peki biz nasıl insanız? Düşünün, bu çalışmalarını ne kadar büyük heyecan ve müthiş çabayla yapıyoruz, siz ise kendinizi bile değerlendirmekten acizsiniz. Ben sizin için böyle çalışmaya mecbur muyum? Hayır. Biz amaç için çalışıyoruz. Hepimizin şerefi, onuru için çalışıyoruz. Sizin de amacınız, onurunuz budur. Benim çabalarım belki yetersiz kalıyor, fazlasını siz yapacaksınız. Ben ise bu çabalarımı bile yetersiz görüyorum. İğne ucu kadar bir fırsatı değerlendiriyorum. Siz ise sahte ölçülerle yerinizi ve görevinizi beğenmiyorsunuz. Görüyorsunuz, düşmanı bir gün yakalamak ve bir gün daha sizin ömrünüzü uzatmak için halen nefes nefeseyim. Kendiliğinden mi yaşıyorsunuz? Sorun atanıza, babanıza; bütün isyan edenlere sorun, bir hafta bile ayakta kalamamışlardır. Siz bu işleri ne sanıyorsunuz? Düzen açısından en büyük suçları işleyecek ve normal yaşadığınızı sanacaksınız. Hayır, öyle değil. Sizleri burada bile yaşatmak müthiş bir çaba istiyor. Düzene baş kaldırdığınız için hepiniz idamlıksınız. Bir çok idamlık insan, eşkıya başları vardır, gidin onlardan sorun, onların bir hafta saklanması bile büyük bir iştir.

Biz yıllardır sizi sadece sağlıklı korumakla kalmıyor, her türlü eğitimle, donatıyla da güçlendiriyoruz. Siz bunu da anlamsız kılıyorsunuz. Size göre bunlar da kendiliğinden ve basit çabalarlardır. Bunu yapmayın. İnsan yozlaşır da bu kadar yozlaşır mı? Bu, normalleşme, her şeyi değerinden düşürme dediğiniz tutum oluyor. Bu kişilik hiç askeri sanatta rol oynayabilir mi? Bütün savaş değerlerini böyle düşük ele alırsanız ordulaşma, eylem ve taktik konularından hiçbir şey anlamaz ve hep zarar verirsiniz. Bu sahte pratikten vazgeçip, bütün askeri kuralları ve bizim bütün savaş tarihimizi bir tarafa bırakan bu tarzı bırakacak mısınız? Bunun samimi özeleştirini yapacak mısınız? Bunun gerçek ölçülerine göre gerçek bir kararı verecek misiniz? Kendinizde bunun gerekli çabasını görüyor musunuz? Öncelikle cevaplandırmanız gereken sorular bunlardır. Ne siz, ne ben birbirimizi zora sokmayalım.

PKK Mücadele Tarzında Yürümek PKK Militanının Tek İşidir

Sizin yaşamınıza saygılıyım, değer biçiyorum. Ama yaşamınızın korunması ancak böyle olabilir. Siz vahşice katlediliyorsunuz, cesetleriniz param parça ediliyor. Bu korkunç bir durumdur. Ancak bunun nedeni yine sizsiniz, insan kendini böyle ucuz kaptırmamalıdır. Beni görmüyor musunuz; kendimi ucuz kaptırıyor muyum? Neden ucuz kaptırmıyorum? İşte bir savaş tarihi de budur, en büyük savaş dersi budur. Önderlik, düşmanına karşı savaşımında nasıldır, halkına ve değerlere yaklaşımında nasıldır, bunları öğrenirseniz müthiş bir savaşçı olursunuz.

PKK'nin bütün kahraman savaşçıları ve şehitleri karşısında dikilmiş, “Savaş kendimizi kattığımız gibi yürüyor mu, yürümüyor mu” diye bana soruyorlar. Ben onlara cevap vermek zorundayım. Onlar inancın insanlarıydı. Ben onlara karşı ikiyüzlülük yapamam. Ne kadar zorlansam da doğru cevabı vermek zorundayım. Bir yerde üç yüz gerilla var, bir yerde beş yüz gerilla var, fakat altı aydır bir gelişme sağlanamıyor. Siz bunu nasıl izah edeceksiniz? Bu durumu çözmedikçe, izahı doğru yapılmadıkça askeri sorunları da inceleyemezsiniz. Bu, aynı zamanda sizsiniz, çünkü sizin de komutanız altında veya savaşçılığınız sürecinde bu durumlar yaşandı ve siz bunları kabul ettiniz. Bunu kabul eden kişi askerlikte bitmiştir. Bu bitmişliğinizi nasıl aşacaksınız? Bu düzeyi kabul eden kişi komutan da olsa, sıradan bir savaşçı da olsa gerçekten bitmiştir.

Şimdi burada sınırlı bir çalışma yürütüyorum. Bu çalışmamı kendi çabalarınızla kıyaslayın, bir ilgisi var mı? Ben

sizin toplamınızdan daha fazla iş yapıyorum. Ancak hiç bir zaman yorulmadım, tıkanıp, dayanamıyorum dedim mi? Sizin üzerinde çalıştığınız güç ya bir takımdır ya bir bölüktür. Düşünün ki aylarca bu gücün askeri ve moral gereksinimini karşılayamıyorsunuz. Gücünüzü bir dağda doğruca mevzilendiremiyorsunuz. Bir kaç temel taktiği doğru ve disiplinlice uygulayamıyorsunuz. Peki, bu halde kendinizi nasıl kabul ediyorsunuz? Bir çoğunuz böyle ve kendine “komutanlık” adını da yakıştırmış.

Kaldı ki **Hayri** de öyle demedi mi? Biz, **Hayriler**'e aslında hiçbir şey vermedik, ancak O, kutsal amaçlarımıza bağlılık gösterdi. Yine de “Ben suçluyum, çünkü borçluyum, mezar taşıma böyle yazılsın” diyor. Onun fazla suçu yok aslında, sadece bazı işlerde yeterliliği gösterememiş. Çoğunlukla işleri iyi yapıyordu. Halkla, yoldaşlarıyla ilişkileri çok iyiydi. Ben iyi biliyorum, temposu ağırdı ve ağır kaldığı için düşman onu yakaladı. Yakalanmayı önleyemedi diyelim. Bu da suç değildir. O zamanki koşullar için bir yerde kaçınılmaz bir durumdu. Ama buna rağmen kendini affedemiyor. Oysa siz bile bile hata işliyor, yetersizlik gösteriyorsunuz.

Demek ki askeri çizginin sorunlarına ve çözüm yoluna giriş, size yoğunca sorduğum bu sorulara doğru cevap vermenizden geçiyor. Artık sizden bu konuda bir olgunluk görmek istiyorum. Sizler için, değerli bir yoldaştır, görevleri doğru ele alır ve canı pahasına uygular diyorum. Artık “çaba gösteremedim, gittim ve kendimi yaşadım” diyeni en büyük namussuz ilan ediyorum. Şerefli bir komutan böyle konuşmaz. Baktınız yapamıyorsunuz, o zaman affınızı isteyin. Ben de bu halkı en genel düzeyde temsil ederken günlük olarak hep yaratıyorum. Ben de bir insanım, fakat tek bir gün bile temsil gücüm yetersizdir veya başarısı yoktur demedim. Bugüne kadarki bütün temsil durumum düşmanı bile şaşırtıyor. Yaptığım her şey ortada. Herkes, “bu yapılanlar mucizevidir” demiyor mu? Sizin yaptığınız ise sıradan bir iş, ancak sıradan bir işi bile böyle nasıl tanınmaz hale getiriyorsunuz. Bu yaklaşımın askeri değeri var mıdır? Kendine bunu yakıştıran her şeyi başlangıçta kaybetmemiş midir? Askerlik, dünyadaki en ciddi iştir denilir. Her gün savaştığınız Türk subaylarına bakın, bir Bülent Orakoğlu çıktı. Son günde onlar hakkında biraz bilgi toplamak istemiş, kıyamet kopardılar. “Nasıl bize hakaret etmiş, bize güvenilmiyor mu” diyerek, bu adamı tutuklattılar. Düşünün, acaba sizin kendi askeri değerlerimize karşı işlemediğimiz bir suç kaldı mı? Hatta örtbas etmediğimiz suç var mı? İşte Türk ordusu bu yüzden Türk ordusudur. Haklı olmadığı belli, tarihi açıdan halkına, halklara, insanlığa karşı bile fazla bir değer ifade etmiyor. Ama bu kişilik yapısı, onları bu kadar güçlü olarak ayakta tutuyor.

Askeri kişiliğin abecesi kendini aldatmayan ve doğru bildiğini yapan kişiliktir. Çünkü bu kişilik canını ortaya koymuştur. Bir ilkeye, bir emre göre yaşama dürüstlüğü gösterir. Askeri kişiliğinizde çığnemediğiniz bir emir kaldı mı? Bile bile yapmadığınız kusur ve birbirinizin aleyhine içine girmediğiniz tutum kaldı mı? Onun için ordulaşamıyorsunuz ve onurlu bir askeri kişiliğiniz gelişmiyor. Kızgın bir savaş içindeyiz. Ancak düşmanımı tanımıyor, ona karşı savaşım veremiyorsunuz. Bu aldanmayı ortadan kaldıracamız. Onurunuz, şerefimiz varsa bunu yapma sözünü verecek ve pratiğini inandırıcı yapacaksınız.

Oldukça çorak insanlarsınız ve sizde vicdan adına hiç bir şey kalmamış. Belki “bunu düşman yapmış” diyeceksiniz. Ancak buna rağmen PKK ortamında olumlu şeyler kazanacağınızı düşündüm. Bu kadar büyük değer birikimi olduktan sonra, bunlara gerekli olan her şey var edilmiştir dedim. Fakat her gün gelen bilançoya bakın, bir yanlış yüzünden beş-on yoldaş şehit düşüyor. Kendi kendilerini de bu duruma düşürmüşler. Bu benim çizğim değil. Ben hiç bir zaman böyle savaştım mı? Kendi sonumu böyle getirdim mi? Bizden aldığımız cesaretle, bizden aldığımız her türlü imkanla yola çıkıyor, ancak sanki karşınızda hiç düşman yokmuş gibi davranıyorsunuz. Sonra da adım başı devriliyorsunuz. Bu bir çilgınlıktır. Ben hiç bir zaman mücadelenin üzerine böyle yürüdüm mü? Ama şimdi herkes böyle yürüyor. “Biz korkmayız, düşmanın geleceği varsa göreceği de vardır” diyorsunuz. Bunun savaş çizgimizle, savaş sanatımızla ne alakası var?

Önünüzde böyle dağ gibi sorunlar var, fakat bir bölgede bir araya gelip bunları incelemiyor, bir toplantı bile yapmıyorsunuz. Yapılan toplantılar bıkmışlığın toplantılarıdır. Sorunlara çözüm bulma değil, bireyselleştirme temelinde körüklenme toplantılarıdır. Ana karargahımıza bakıyorsunuz, büyük bir ilgiyle bir tek toplantı yapamamışlar. Önemli bir savaşa girilecek, ancak en sıradan bir hazırlık bile yok. Bizim buradan bile gördüğümüz yanlışlıkları oradan görmeyene ben nasıl komutan diyeceğim?

Bir yerde bine yakın gerilla, neredeyse kırk-elli tane de komutan var, ancak altı aydır dişe dokunur tek bir başarı sağlayamıyorlar. Gelin siz bunu çözün. Sözüne bağlı bir yoldaş değil misiniz? Yiğitçe bir sözünüz hiç olmayacak mı, bu halde görev mi alacaksınız? Gidip bir suç ortağı da siz mi olacaksınız. Benim söylediklerimi anlayan, “pratik görev adamıyım, görev üstleniyorum” diyen birisi, bin tane gerillayla pratiğine en azından bir-iki tane savaş sığdırır. Bu savaşla düşmanına ağır kayıplar verir ve bin tane gerillanın komutanlığını da tepeden tırnağa örgütler.

Eğer bir komutan isterse, pusu atıp saldırıya geçer, düşmanı böler parçalar, gece gündüz farklı yöntemleri dener ve böylece pek çok iş yapar. Mutlaka çok güçlü bir eylem çıkarır. Çünkü komutan yaratıcıdır. Beş-on kayıp verdiğinde, karşılığında düşmana da birkaç yüz kayıp verdirmişse bu, insana fazla acı gelmez. “Eylem yaptık, ancak düşman fark etti ve pusuya düştük, eylem çatışmaya dönüştü, geri çekildik, böylelikle eylem gerçekleşmedi” diyorsunuz. Her gün böyle haberleri duymuyor musunuz? Eylemlerinizin yüzde doksanı böyle değil midir? Neden? Çünkü komutanın ilgisi yok. Hakim komutan yoktur. “Gidin yapın demiştir”, o kadar. “Yaralılarımız vardı, biz de vazgeçtik” diyorlar. Yaralı ve şehit vermek, hedefi ele geçirmek için midir, yoksa geri çekilmek, eylemi bırakmak için midir? Her gün bunları dile getiriyorlar. Aslında bütün bunlarla işlerinin komuta çizgisinin kenarından bile geçmediğini gösteriyorlar. Yaptıkları bu yanlışları da utanmadan bize bildiriyorlar. “Bu kadar yönetim, komuta adamı var” deniliyor, ancak birliklerin asgari düzeydeki eğitimiyle uğraşmıyorlarmış. Peki bu kadar komutan orada ne yapıyor? Bunlar neyin komutanı? Bunları çözmeniz gerekir. Bunu vicdanınız kabul ediyor mu? Bunlar karşısında çaresiz kalırsanız, bunlara alet olursanız oraya gitmeyin. O zaman size yazık olur.

Belki herkes asker ve yiğit olamaz. Eğer komutanlığa onay istiyorsanız, sonuna kadar mert, anlayışlı ve çabalı olacaksınız. Bütün savaş tarihlerini inceleyin, böyle yetersiz komutanlar yoktur. Eğer ordu olacaksak, bu sorunlara hakkıyla çözüm olacaksınız. “Bize babadan kalma böyle belletilmiştir, ben de babamın sanatını sürdürürüm. Kürt işi böyledir, ordulaşamaz” diyemezsiniz. Hayır, baba sanatı suçtur. Baba sanatı, düşmanın askeri ve kendinin haini olmaktır. Bunu bana dayatamazsınız. Ben büyük savaş bayrağını kaldırarak buna karşı çıktım. “Bizden adam çıkmaz, ama düşmanın iyi askeri olunur. Kendimizi ordulaştıramayız, ama en iyi piyon oluruz” diyorsunuz. Ben buna nasıl inanacağım? Sizin bu yaklaşımlarınızı nasıl kabul edeceğim? Siz de komutan dedin mi, gider köy ağası gibi kurulur, yaşayacağı kadar yaşar anlayışı vardır. Bütün bunları görmemiz gerekir, çünkü bunda hepinizin suçu var.

Büyük askerlik şansını kötü kullandınız. O kutsal silahlara kötü yaklaştınız. Çok ince olan askeri sanatı tanınmaz hale getirdiniz. İşte şimdi ben bunu düzeltmeye çalışıyorum. En rahat yapabildiğiniz iş, gerilla tarzı askeri işti. Elinizden en fazla gelecek, sizi adam yapacak, karnınızı doyuracak, size kaybettiklerinizi tekrar kazandıracak olan, hatta tek kabul edebileceğiniz iş, o gerilla tarzı askeri işten anlamak olmalıydı. Sizin yapabileceğiniz en hayırlı iş budur. Zaten kurduğunuz başka hayalleriniz de yok. Kendinizi neden doğru tanımiyorsunuz? Eğer ben yanlışsam, bunu korkmadan tartışın. benim neden yetersiz olduğumu tespit edin ve bu konuda bir karara gidin. Eğer benim söylediklerimin doğru yanı fazlaysa, o zaman sizin bunun gereklerini yerine getirmeniz gerekir. Ama sizin yaptıklarınızın en kötüsü, kendi bildiğini okumaktır. Her şeyi yapın, ama bunu yapmayın, yani askeri sanatla oynamayın. Ben komutanlığım altında, bana hamalca hizmet edin demiyorum. Eğer bana biraz anlam vermek ve benimle yol almak istiyorsanız, birbirimize hizmet etmeliyiz. Bu işler ancak böyle olur. En ince teoriyi, en yoldaşça tutum ve davranışları ayağımızın dibine kadar getirdik, ancak siz bunların karşılığını vermediniz. Bütün heveslerinize imkan sunduk. En güzel ve hiçbir zaman kendi başınıza elde edemeyeceğiniz tutkularınıza, umutlarınıza çare bulduk. Ama siz onun karşılığını bize böyle dayattınız. İyi bir eylem geliştirip örgütlenme yarattınız mı? İyi bir eğitim verdiniz mi? Sadece yanlışlarla dolu bir pratiğin sahibisiniz. Ama ben halkın bütün beklentilerine cevap vermek için her türlü donatımı, imkan ve olanakları sağlıyorum. Kafanızda sorun teşkil eden en ağır sorunlara vaktinde ve en derinlikli yanıtlar vermiyor muyum? Moralinizi düzeltmiyor muyum? Bu ülkenin yüzde sekseni açtır. Biz ise sizin tüm yeme içmenizi sağlamıyor muyuz? Bunların kendiliğinden verildiğini mi sanıyorsunuz? Buranın dışında her taraf ağlama sızlama içinde değil midir? En sağlam moral, benim olduğum yerde değil midir? İnsanların başının en dik olduğu yer benim olduğum yer değil midir? Tüm bunlar hizmettir ve bunları emekle veriyorum. Siz ise bizim ortamımıza tüm hastalıklarınızla geliyorsunuz. Ne kadar yanlış yapmışsanız, ne kadar ağlamalı bir haldeyseniz öyle geliyorsunuz. Sizin karşınızda hiç bu kadar çalıştım, yoruldum, yıprandım, artık dayanamıyorum, bırakın biraz kendimi dinleyeyim dedim mi? Tam tersine, ortamımıza gelen herkese istediğinden on kat daha fazla güç veriyorum. Çünkü biz sözümüzün eriyiz ve ne yaptığımızı biliyoruz. Çünkü bizim intikamımız, mücadele kararımız, hazırlığımız ve sabrımız var. Gerçekten her işimizi ince eleyip sıkı dokuyoruz. Kırk defa ölçüp biçip öyle adım atıyoruz. Hiç kimse bize “yapamadin, bu işin altından çıkamadin” diyemez.

Herkes gelip beni görüyor, yaptıklarımızı inanılmaz buluyor ve saygı duyuyor. Böylesi daha güzel değil mi? Kaldı ki bu ben değilim. Bu, PKK'nin büyük direniş değerleridir, şehitleridir. Kişi olarak ben onların basit bir hizmetçisiyim. Değerleri konuşturuyorum, kendimi değil. Hatta eğer varsa sizin bazı olumlu yanlarınızı konuşturuyorum. Böyle yapmazsam sizin bu şekilde ayakta durmanız mümkün mü? Büyük tecrübelerime dayanarak bu vahim ve hatalı yürüyüşleri artık durdurmak istiyorum. PKK'nin büyük kahramanlığına yaraşır savaşçılığı hem tutturmak hem sonuçlandırmak hem de başarıyla yürütmek istiyoruz. Size bu kadar yüklenmemizin nedeni budur. Ve bu aynı zamanda sizin için tek çare oluyor. Çünkü çok zordasınız.

Çok söz veriyorsunuz, ancak bu söze anlam vermiyorsunuz. Bu noktadan sonra yetersizlik ve hataların kendini bu kadar dayatacağını ve buna boyun eğileceğini sanmıyoruz. Hiç bir şeye gücünüz yetmese bile savaşçı kişiliğiniz aşınmaya uğramaz, kimse sizi ucuz ölüme gönderemez ve kimse size yanlışları uygulatamaz. Gücünüz kendinize de yetmediğinde, tek bir çözüm daha kalıyor, o da kenara çekilmedir. Bu kadar net çözüm gücü halinde olmak, hem mutlaka bizi bekleyen bir görev hem de bu kadar acıya, bu kadar inanılmaz tarihi haksızlıklara karşı yegane cevabımız olarak önümüzde durmaktadır. Beni ayakta tutan da budur. Bu, gerçeğin ta kendisi oluyor, gerisi ise ayrıntıdır. Nedir gerisi? Pusu kurmayı mı geliştiremeyeceğiz, bir saldırı kurnazlığını mı yapamayacağız, bunlar çocuk oyuncağıdır. Bu anlayış derinliğine ulaştıktan, bu sorumluluk duygularını paylaştıktan sonra, dağların ister tilkisi, ister aslanı, ister kurdu, ister şahini olursunuz. Ne gerekiyorsa öyle olursunuz. Hangi ağızla darbe vurulacaksa o ağızla vurursunuz. Bu artık kendiliğinden gelir. Anlayışa ve çizgiye böyle oturduktan sonra taktikler çocuk oyuncağı gibi kalır. Anında kavrar ve uygulamaya başlarsınız. Görev anlayışı bu olduktan ve kendinizi böyle hareketlendiren bir kişilik haline getirdikten sonra gerisi ayrıntıdır veya gerisi sadece sayfaları çevirip okumak gibidir. Günlük gelişmeleri takip ederek savaş okunur, hem de doğru okunur. Ben de böyle yapıyorum. Bu temel anlayışlar bende oturduktan sonra, günlük olarak bu mücadeleyi böyle yürütüyorum. Bırak kaba hatalar yapmayı, kusursuz denecek derecedeki bu mücadeleyi, kimsenin yardımı da olmadan bugüne kadar yürüttüm. Üstelik bize dayattığınız zorluklara rağmen bu işleri yürütüyorum. Nasıl yürütüyorum? İşte bunun sırrı bu temel anlayışa ve sorumluluk duygusuna dayanıyor. İşin pratik hazırlıklarına anlam verdikten ve bunun sabrını gösterdikten sonra karşıma ne iş çıkarsa çıksın yaparım. Kaldı ki, bu gelişmelerden sonra işler zaten kendiliğinden yürür, nitekim yürüyor da.

Ben bu halkı nasıl yönlendiriyorum? Askeri çizgimizi, temelde partimizin çizgi esaslarına bağlı olarak yürütüyorum. Bunun doğru anlayış ve temel değerlere bağlılık yaklaşımıyla nasıl yürütülmesi gerektiği konusunda da ip uçlarını verdim. Buna göre kendinizi hazırlamalı ve kararlaştırmalısınız. Çünkü asker adam, disiplin adamıdır, hatasını anında düzeltmesini bilen kişidir. Yetersizliğini de aylarca değil, çok kısa bir süre içinde gideren kişidir. Bunun dışında görevlerin üzerine gittiğinizde neye gereksinim duyduğunuzu tespit etmek ve durum değerlendirmesi yapmak için bir

kaç güne ihtiyacınız olur. Bunun imkanı da fazlasıyla var. Gerisi, nefes alıp verdiğiniz sürece “işler yürüyor” demektir. PKK'nin bu kadar yüksek çözüm gücünü arkanıza aldıktan sonra, o basit sorunlar neyin nesi oluyor? Yaşanılan bütün sorunlar sadece sizin zevkle yaptığınız işler durumuna gelir ve rahatlıkla çözülür.

Bugün dünyanın en moralli insanı, PKK insanıdır. En moralli halkı, Kürt halkıdır. Kendi savaş tarzında yürümek, bu insanın biricik işidir. Bu, onun tek işi ve tek yaşam yolu olduğuna göre, işinin gereklerine de amansız bağlıdır ve hiç bir düşman gücü de bu savaşçılık karşısında dayanamaz. Ben biraz bunun gerçeği içindeyim ve gördüğümüz gibi başarıyorum da. Bunu açıkça vurguluyorum. Bu cesaret ve fedakarlığınızı benim savaşçılık tarzımla bütünleştirirseniz, eminim ki benden daha da fazla başarılı olursunuz.

17 Temmuz 1997

GÜÇLÜ BİR ANLAYIŞ SAHİBİ OLMAK YAŞAMDA İDDİA KAZANMAK DEMEKTİR

Yoğun biçimde yaşanan gerçekliğinizin, devrimci karar, yoğunlaşma ve pratikleşme düzeyinizin oldukça karmaşık ve tehlikeli yanları içerdiği bir gerçekliktir. Bundan kurtulmadıkça ne özgür yaşama ulaşma ne de düşman tarafından elinizden alınan her şeyi yeniden kazanma işinde başarılı olursunuz. Tüm kaybettiklerini düşman diye tanımlanan gerçekliğe karşı savaşarak yeniden ele geçirmede de karmaşıklık ve yanlışlıklarla dolu yaklaşımlar sorunlarımızın özünü teşkil etmektedir. Hatta bu anlamda düşmana epey güç veren tutum ve davranışlar en alttan en üste ve her düzeyde kendisini dayatmaktadır.

Bilerek veya bilmeyerek geri yanlarını dayatma, güdülerini yaşama, birbiriyle inatlaşma ve alışkanlık üzerine kendini inşa eden her türlü davranış içimizde kol gezmekte, ortamı zorlamakta, bulandırmakta ve zehirlemektedir. Tabii bu durumunuz nedeniyle savaş çabalarımız belki de düşmandan daha fazla sizden darbe yemekte ve zayıflamaktadır. Ve bu da bizleri daha yoğun bir çözümlemeye götürmektedir. Bunu size göstermeye çalışırken, anlam vermekte güçlüğümüz çaktığımız husus, sizlerin büyük karar gücüne ulaşmanızı ve daha da önemlisi, pratikleşmenin büyük önemini kavramanızı sağlama yerine kendinizi bırakmanızı ve geçmişte olduğu gibi üzerinde tamamen düşman hakimiyetinin yükselmesini sağlayan zemindir. Farkında olarak ya da olmayarak bu yetersizliklerin etkili olmasına yol açmak, buna güç vermek, zemin sunmak ve bizzat onun tarzını konuşurmak bize son derece sakıncalı ve anlaşılmaz gelmektedir.

Kimler sizi bu hale getirdi? Bunu anlamak istiyorum. Düşman etkisi altında şekillenen kişilik özellikleri, çok geri toplumsal çevrelerdeki yetişmenin muazzam baştan çıkarıcı etkileri ve müthiş bir eğitimsizlik bu durumunuza yol açmış olabilir. Biz de bunları çözdük. Fakat azıcık yaşama ilginiz varsa, biraz gurur, onur kavramlarından anlamak istiyorsanız makul ve kabul edilebilecek sınırlar dahilinde kendinizi yaşatmak neden size bu kadar zor gelmekte ve buna bu kadar terslikle yaklaşmaktasınız? Çirkinlikten zevk mi alıyorsunuz? Pratik tarzın başarısızlığı size hoş mu geliyor? Bile bile başarısızlığa götüren, hatta imhanıza yol açan tutum ve davranışta ısrar ne anlama geliyor? Bunu sürdürmekte çıkarınız nedir? Anlayamadığım bu, eğer çıkarınız olsaydı, onun peşindedir derdik. Ancak o da yok. Ortaya çıkardık ki yaptığınız, bile bile kendini bitirme, anlamsız kılma ve hiçe götürmedir.

Tabii bu noktada hemen akla gelen, düşman karşısında hiçleşen kişilik özelliklerinizdir. Çoktan düşmana yenilmiş, belki her gün yenilmeyi nefesine kabul ettirmiş bir kişilik militan, asker ve gerilla olmak bir yana hep düşmanı konuşturacaktır. İşte bu tehlikeyi görüyoruz. Bunun aşılması şu an bizim için en zorunlu uğraş olmaktadır. Belki bu durumunuzun farkında değilsiniz, ama pratiğiniz ortadadır. Eleştiri-özeleştirelileriniz bütün çıplaklığıyla ortaya çıkardı ki, durumlarınız pek iç açıcı değil.

Biz en erken yaşlarımızda bu yönlerimize karşı çok yüklendik. Teorik yetersizlik denildiğinde, hazır bir-iki kelime bile yoktu. Ancak biz büyük bir inatla neredeyse insanlığın büyük kütüphanesini söke söke kendimiz için değerlendirdik. Aldığımız bazı kırıntılara da büyük bir umutla yaklaştık. Pratik olarak yıllarca biz birkaç kuruş para, birkaç kuruşluk yiyecek ve giyecek için oldukça çaba harcadık. Şimdi bu konuda derya kadar imkanlar var. Oysa sizde halen bunların anlamını bile bilmemek, saygısızca yaklaşmak ve heba etmek bir tarz haline gelmiş. Unutmayın ki, güzel konuşmanın güzel bir pratiği de olamaz. Ama en güzel kelimeleri, en güzel cümleleri biz size hazır veriyoruz ve bu sizi rahatsız ediyor. Size bir kimlik, değerli bir kişilik kazandırmak istiyoruz, ancak buna kendinizi dayatıyorsunuz. Hatta bazılarında tam bir kontra, suç kişiliği ağır basıyor. Gücümüzü, yetkimizi ve silahımızı almış, üstüne üstlük bütün partiye kendini dayatmaktan çekinmiyor. İşleri bu adar azıtmışlar. Peki bunu nasıl izah edecek, nereye götüreceksiniz. Bireysel haktan bahsediyorlar, ancak bilindiği gibi düşman karşısında bir hiçtirler. Düşmana biraz vurabilseler neyse. Açık ki, düşmanın bütün gücüyle seferber olup yikamadığı partiyi, bu kişilikle dağıtmak istiyorlar. Gel de bunu izah et. İşleyiş esaslarını, gelişim yollarını tikiyor ve “bu bireysel hakkımdır, ben böyle yaşayacağım” diyorsunuz.

Hemen her gün görülüyor ki, en üst düzeylerden tutalım en alta kadar bu kişilik oldukça yaygınlaşmış. Bu durum karşısında isyan etmemek mümkün değil. Bu kişilikler kendilerini nasıl savunuyor? Şu çok açık ki, bir yaşamı kurtarmak, hatta bir kişiyi bile kurtarmak için örgütün bazı esaslarının ayakta kalması gerekiyor. Eğer imkanlar, kanallar ve örgüt ilişkileri olmasa dağda iki gün bile dayanamayacak. Fakat bunu da idrak edemiyor, kendilerini ayakta tutan örgütü bile tanımıyorlar. Örgütünü tanımazsan bir günlük ömrün kaldı diyorsun, ancak o gün bile tanımak istemiyor. Ve

halen “bir hakkım var, bir yaşam tarzının sahibiyim” diyor. Tabii bu noktada yine bizim geri toplumsal kişilik özelliklerimiz hortluyor. Tam anlamıyla kendini orta yere atmış bir bela gibi tüm bu özelliklerini kabul etmek, hatta etrafına dayatmak ne anlama gelir? Buna siz karar verin.

Ben istediğim veya sizi zorladığım için değil, anlayışınız ve yaşama karşı saygınız geliştiği için kendinizi dönüştürmelisiniz. Halen vicdanınız uyanmadı mı? Bu sorunlara kendi iradenizle makul ölçülerde yanıt verecek gücünüz de mi yok? Eğer bu gücünüz yoksa, o zaman yönetici veya militan diye karşımızda ne duruyorsunuz? Aile ocaklarına, bizim bu köhnemiş toplumsal değer yargılarına bazen yükleniyorum, ama tabii bu da sizi kurtarmaz. Güçlü bir anlayış sahibi olmak, yaşamda iddia kazanmak demektir. Doğrulara ısrar etmek, yaşama şansını arttırmak demektir. Hele örgütlü ve örgütlenme esaslarına hakim olmak, sizi bir savaşa güç yetirecek kadar güçlendirebilir. İlgilerinizi tümüyle bu hususlara çekeceksiniz. Kendinizi dayatmada ısrar ediyorsunuz. Dünün zavallısı kendini biraz yaşatma fırsatı buluyor - bazı ünlü komutanlarımızın kişiliğinde bunu çözdük- sonrasında sınır tanımıyor. Kendini var eden örgütü bile yerle bir etmede tereddüt etmiyor. Bu kişilikler klinik vaka haline gelmişler. Her şeyini partiden ve bizim çabalarımızdan alıyor, ancak mücadelenin hiçbir gereğine de yanıt vermek istemiyor. Bu ucube kişilikler içimizde halen var ve etkilidirler. Gücünüz varsa, bu konularda kesin bir tavrın sahibi olun.

Artık bu bir eğitim işi olmaktan da çıktı, ancak mecbur olmadığım halde bu konuların üzerinde bu kadar duruyorum. Biraz saygılı olmak istiyorsanız, mutlak ulaşmanız gereken bir yaşam pratiğini gerçekleştirmeye ihtiyacınız var. Bu olmadan kimse sizi ciddiye almaz. Ben de bu işin askeri-siyasi sorumlusu olarak hiç ciddiye alamam. “Gücümüz yok” diyorsunuz, ancak insan temel doğrular konusunda kendini böyle zavallı bir konumda bırakmaz. Aslında burada bir oyun var, ben onu bozmak istiyorum. Bu son çözümlerinin amacı bunu netleştirmektir. Bu oyunu kimler oynuyor. Bazı kişilikleri açığa çıkardık. Her gün bunun vurgulamasını yapıyorum.

Eskiden mal hırsızları veya korsanlar vardı, bunlar can hırsızlarıydı. Siyaset hırsızları, askeri hırsızlar da casus kişiliklerdi ve casusluk yapıyorlardı. Bunlar inanılmaz kişiliklerdir. Şimdi ise bizdeki hırsızın veya casusun niteliğini anlamak istiyorum. Zaten bunların en büyük silahı da çok muğlak ve netlikten uzak olmalarıdır. Yapay bir kişilik de demeyeceğim, akla hayale gelmez kişiliklerdir. Eskiden böylelerine “numara yapıyor” ya da “maskeli dolaşıyorsun” derlerdi. Bu kişilikler bunların da çok ötesinde öyle bir konum arz ediyor ki, geleneksel numaralar ve maskeler solda sıfır kalır. En temel örgüt doğruları konusunda belki de bir düşmanın özel bir psikolojik savaşçısının yönlendiremeyeceği, boşa çıkaramayacağı bir tarzı dayatıyorlar. Hem de bunu gözümüzün içine baka baka yapıyorlar. İşin en kötüsü de, içinizde bu yapıları alet olmayanınız yok. Bunun için duruşlarımız, yaşamınız hiç hoşuma gitmiyor. Yaşamı sorgulama düzeyiniz oldukça zayıf. Kendinize yakıştırdığınız bu düzeyle neye karşı saygılı olacaksınız? Halkınıza karşı en ufak yararlı bir işiniz olabilecek mi? Sözümona, bağlı kaldığınız değerler var, bu anlamda bunlar konusunda bir hiçsiniz. Bu durumunuz kabul edilirse, elinizden gelen tek şey boş vermişlik oluyor. O zaman size başka bir yol bulalım. Askeri-siyasi kişilik hiç böyle olur mu? Komuta görevleriniz var, ancak üzerinde durmuyorsunuz. Hatta üzerinde durmak şurada kalsın, içeri boşaltıyorsunuz. Hem de gözlerimizin içine baka baka ve bizim tüm çabalarımıza rağmen bunu yapıyorsunuz. Hatta daha da ötesi, “canım sıkılıyor, ben dağılmışım, bırak her şeyi bitireyim” diyorsunuz. Peki bu tutum nereden çıktı? Kimin adına böyle konuşuyorsunuz? Bunun arkasında şeref-onur var mı? Tabii ki yok.

Bir fincan kahvenin kırk yıllık hatırı vardır derler. Siz yiyip içiyorsunuz, ancak bir misafir kadar bile saygılı olamıyorsunuz. Herhangi bir savaşıma anlam verme de yok. Peki bu ne anlama geliyor, kimin adına böyle yapıyorsunuz? Burada tamamıyla anlaşılabilir bir kişilik var. Düşman ajanlığı desek, onu bile bir süre sonra açığa çıkarırsın, itiraf eder. “Kendimi gizledim, işlerinizi böyle boşa çıkarmak istedim” der. İçimizdekilerin üzerine gidip neden böylesin diye sorduğumuzda, iki kelime dahî konuşmuyor, ama metelik kadar değer verilmeyecek çok basit bir çıkar bile diyemeyeceğimiz şeyler üzerinde de süper geveze gibi konuşabiliyor. Kendisini çok sınırlı oranda ilgilendiren sahte bir yaşam artığı için onlarca yoldaşının ölümüne yol açabiliyor. Bunun için bizzat emir verebiliyor. Ama onların sağlığı ve gelişmesi üzerine on yıl da yaşasa hiçbir şey yapmayabiliyor. Verdiğimiz bu kadar desteğe rağmen dönüşmeyen bu kişiliği nasıl tanımlayacağız? Peki, biz bu kadar destek vermeye mecbur muyuz?

Herkesin bazı temel ulusal-toplumsal amaçları vardır. Hatta birey olarak bile yaşamak istiyorsanız, bazılarıyla birleşerek bunu sağlayabilirsiniz. Sen benim dediklerime uyarısın, ben senin amaçlarına biraz bağlı yaşarım, sonuçta birbirimizi yürütürüz. Bu basit bir yaşam kuralıdır. Toplumlar ilk olarak bu temelde oluştu. Bir taşı tek başına kaldıramayan insan, bir başkasına “gel birlikte kaldıralım” der ve o taşı kaldırırlar. Veya bir avcılığı “birlikte yapalım” derler. Daha sonra bunun sonuçlarından birlikte yararlanırlar. Siz ise, en ilkel toplumsal kuruluşun esasını bile uygulamıyorsunuz. Tam tersine bir yaklaşımınız var, o da dağıtmak. Peki, bu kişilikler bu durumu nasıl izah edecekler? Bunları izah etmeden neyin emekçisi olacaklar veya neyin peşindeler? Belki size basit geliyor, ama siz en temel toplumsal kurullarla oynuyorsunuz. İlkel insanın o ilk oluşumundaki birliktelikten güç doğar. Dolayısıyla siz, toplumsallaşmak ilkesini de alt-üst ediyorsunuz. Neden olarak da, “benim kafam karışık, benim hesabıma gelmiyor, ben öfkeliyim, bunalımdayım” diyorsunuz. Doğru olan nedir, sizin hesabınıza gelen nedir? Bu sorulara cevap verin diyorum, siz onu da yapmıyorsunuz. Bu çözümsüzlüktür. Tabii çoğunuz da bunu düşmanın ağır etkisi altındaki ezilmiş, iflas ettirilmiş kişiliğinizi esas alarak sergiliyorsunuz. Benim en büyük eylemselliklerimin ve öfkemin kaynağı şuydu, basit bir ekonomik faaliyetten tutalım düşünsel faaliyete kadar bu işler daha fazla başarılı olabilir diyordum. Bu tarz yanlışlar diyerek her işte büyük bir çabaya giriştik.

Şimdi bir bakıyorum ki, bütünüyle bir tarih olan bu çalışmalarımız karşısında siz, halen ilkel insanın bile içine girmeyeceği kuralsızlıklar yapmak kadar kendinizi kölece tutumlara zemin olarak sunuyorsunuz. İtirafçılara ve hainlere bakın, düşmanın bile istemediği kadar kendini onun hizmetine yatırıyor. Düşman hiçbir zaman “gel böyle koruculuk, hainlik yap” demez. Onlar ise bu konuda birbirleriyle yarışıyorlar. Bu durumun bir başka biçimini siz şimdi bu şekilde

yansıyorsunuz. Bu olup bitenler büyük bir cevap durumundayken, adeta “biz de bunu güçten düşürelim” yaklaşımını sergiliyorsunuz. Sergilediğiniz tutum ve davranışlarla bunu yapıyorsunuz. Bu çok büyük bir oyundur. Farkında olmadan aslında sahibinizi konuşturuyorsunuz. Kendini savunamayan insan objektif olarak efendisini savunur. Efendinizin de kim olduğu belli.

Siz belki istediğim gibi olmazsınız, ama kendinizi dayatmayı da bana onaylatamazsınız. Şu çok açık ki, hiç olmazsa size karşı savunma yapıyorum. Nasıl ki düşmana karşı savunma yapıyorsam, şimdi de sizin tarzınıza karşı savunma yapıyorum. İşbirliği olmayacağı, sorumluluğunuzu almayacağım ve yaptıklarınıza alet olmayacağım biçiminde bir savunma. İşte bunu çok açıkça yapıyorum ki, bana dayanarak ne kendinizi ne de beni zorlayın. Bizim adımıza neler yapıyorsunuz neler. Burada çok önemli bir şeyi tartışıyorum, ya özgür insanın şeref ve onuru sayesinde karar sahibi olunup pratik düzey yakalanacaktır ya hiçbir şey yaşanmayacaktır. Kavga bu temeldedir. Biz kendimizi mutlaka bir sınıra, bir çerçeveye oturtacağız.

Varsa sorunlarınız anı anına dinlemeye ve her şeyinizi paylaşmaya hazırım. Fakat bu konuda da bir karşı koyma var. Sizler “bırak bizi, istediğimiz gibi kalalım” diyorsunuz. Peki, istediğiniz nedir? Açıkça dillendirin, o zaman çirkinlikten başka hiçbir şey olmadığı görülecektir. Bazılarınız benim adıma sağda solda şereften, onurdan bahsediyorsunuz. Ve eğer ben bunu eleştiriyorsam, o zaman oturup düşünmeniz gerekir. Ben sizin adınıza nasıl böyle ucuz işler yapmıyorsam, sizin de yapmamanız gerekir. Güçsüzlüğe, çirkinliğe methiye düzmenin hiç bir anlamı yoktur. Bunu ört bas etmeye de gerek yok. Bu hiçbir şey kazandırmaz.

Bir de bizim gerçekliğimize karşı büyük bir saygısızlık var. Biz en ölümcül sınırlardan dahi başarıyla geçmesini bilen, hem iddia hem de onu gerçekleştirmede büyük bir çabanın, büyük bir varolmanın sahibiyiz. Şimdi siz buna saldırıyorsunuz. Size göre bunlar önemli değil. Size göre siz önemlisiniz. Hayır, sizin önemli olmadığınız her günkü yenilgi düzeyinden bellidir. Her gün yenilen kişilik varolma konusunda ciddiye alınamaz. Benim bu kadar kendime anlam vermem veya yakıştırılan Önderlik sıfatlarına kendimde verdiğim yanıt, varolmayı açıkça dillendirmem ve gerçekleştirmemdir. Benim kendimi kabul etme tarzım budur. Ve bunu da çok açıkça, kanıtlarıyla birlikte en başta da halk adına yapıyorum. Bu anlamda benim kendimi ortaya koyuş şeklim ve varolma tarzımla sizinki arasında ne kadar fark var? Burada yapacağımız bazı şeyler iyiye büyük bir tutkuyla görevlerin üzerine yüklenecek ve kendinize de varolmayı yakıştıracaksınız. Ya da baktınız sizin için sakıncalıysa ve size göre değilse, o zaman uzak duracaksınız. Aksi halde durumunuz, toplumda dilencilik dediğiniz konum neyse, sizin de devrimcilik karşısındaki duruşunuz ona benziyor. Siz devrimci değil, dilenci veya hırsızsınız. Ayrıyeten bana şu çok anlamsız geliyor; kişi bu kadar mı kudretsiz olabilir, neden kendini bu kadar ucuz harcayabilir, neden kolay yenilmeyi kendine yakıştırabilir, çirkin olduğu apaçık belli olanda neden ısrar edebilir? Neden başarısız olduğu şeyde ısrar edebilir? Siz bunda müthiş bir ısrar içindesiniz, neden? Bu size ne kazandırıyor? Çirkinliğin övgüsü, tembelliğin, ilgisizliğin, kısaca her düzeyde düşmüşlüğün savunulmasının ne anlamı var? Bununla neyi kurtaracaksınız? Tabii “bu duruşumuz temelsiz değil, bizim toplum da böyle değil mi” diyeceksiniz. “Yetiştirdiğimiz, büyüdüğümüz yerler de hep böyleydi, bize böyle söylediler. Kulağımıza okuya okuya biz de böyle olduk” diyeceksiniz. Ama şu anda sizin toplumunuz dünyanın en trajik, en fazla hesaba katılmayan gerçeğini ifade ediyor. Siz bu topluma dayanarak hangi iddiada bulunabilirsiniz? Yani devrimciliğin abecesinden haberiniz varsa, böyle bir toplumsal zemine sığınamazsınız. Sizde devrimciliğin abecesi olsa bile, tam bir isyan halinde olmanız gerekiyor.

Tabii şimdi kölelik üzerine yeni çözümler geliştirmemiz gerekecek. Aslında biraz değerlendirdik, ama daha detaylı ve daha kapsamlı bir izaha gerek var. Biraz izlendiğinde bu biraz anlaşılıyor. Herkes “bizdeki ihanet aslında normal ihanete, kölelik normal köleliklere, yaşam da normal bir yaşama hiç benzemiyor” diyor. Herkes “gariplikler var” diyor. Tabii bunları biz açığa çıkardık. Gerçi işimiz bunları daha ayrıntılı olarak göstermek, ama siz kadrosunuz, öncüsünüz ve gerekeni çoktan anlamalıydınız. Tam da bu noktada sempatzandan, hatta toplumdan da daha belalı bir konumdasınız. Halk, toplum ve sempatzan iyi bir noktaya gelmişken, kadro tam bir oportünizm de demeyeceğim, yukarıda izah etmeye çalıştığım gibi, daha değişik bir durumu yaşıyor.

Buranın bir er meydanı olduğu ve savaş için ortaya atıldığımız gerçeğini asla basitleştiremeyeceksiniz. Kimliğiniz, kişiliğiniz ne olursa olsun, buranın değerli bir er meydanı olduğu, değerli bir savaşım için bu platformun ve bu düzeyin hazırlandığı gerçeğini bozamayacaksınız. Açık söyleyeyim ki, hiç birinizi bu meydana rica ve minnetle çağırmadık. Ama savaşa mı, onura mı, büyüklüğe mi, yoksa ajanlığa mı, düşkünlüğe mi geldiği belli olmayan bu duruşu ben kabul edemem. Normal bir söz düzeyine bile anlam veremeyen, normal bir pratik konusunda bile iradesi olmayanı biz ne yapacağız? Bu duruşunuz bize ve insanlığa hakaret gibi geliyor. Belki size biraz hoş gelebilir, ama benim için hemen ezilmesi gereken bir ucubedir. Yaşama inanıyorsanız mutlaka kendinizi kanıtlamanız gerekir. Açık söyleyeyim ki, belki beni saf bulabilirsiniz, ama biraz uyanık olduğumu ve bu işleri kolay kolay bırakmadığım görülmektedir. Delikanlı olmak, sıcağkanlı olmak size kutsal değerler üzerinde oynama hakkını vermez. Tam tersine ihtiyarlar belki katılım gücü gösteremez, ama çocukların ilgisinin bile sizden daha değerli, daha yüksek olduğunu, hatta yaşlı başlı insanlarımızın da davranışlarından hiç sıkılmadığımı belirtmeliyim. Ucubeliği daha çok sizde görüyorum ve onu da benim adıma yapıyorsunuz. Çünkü bu işlere ben yol açtım, ben yol açmasaydım bu kadar peşinize düşmezdim. Barzani'nin, küçük burjuvanın, peşmergenin peşine düşmüyorum, onları çoktan bıraktım. Zaman zaman onların işine ve yaşamına da dokunuyorum, fakat vaktimin yüzde doksan beşini siz alıyorsunuz. Bu biraz şuna benziyor: Artık bu durumu da terbiye sınırlarınız dahilinde normal görüyorsunuz.

Sizler, “ne de olsa biraz namusu kurtaran bahçenin içine girdik. Büyüğümüz bizi dövse de sövse de bizim için keremettir, fazilettir” diyorsunuz. Ancak bu bir gaflet durumudur. Belki namusu kurtardınız, ama savaşta düşmanımız karşısında bir hiçsiniz. Bu işte kendinizi çok sınırlı bir oranda ikna etmişsiniz. Düşmanı yenme konusunda hiçbir düşünceniz yok. Ayakta durma gücünüz bile yok. İçinizde “ben kolay ölmem” diyen kim var? Lafta veya kendini iki

günde bir kurban ederek değil, gerçekten bir başarı sahibinin eşsiz iradesi, planı, perspektifiyle hareket eden ve onu her şeyiyle kanıtlayan tarzın sahibi olan kim var içinizde? Neden kendinizi lafların arkasına saklayarak örtbas ediyorsunuz? Hanginiz zaferin bitmez tükenmez enerjisiyle dolusunuz? En benim diyen yönetimlerin halini de gördük. En aşağılık davranışları sergilediler. Yetmez ve zavallılar, kendilerine fırsat verilirse, basitliklerini yaşamaktan başka hiçbir şey yapmayacaklar. Çoğunuzun komutanlığı esnasında sıradan işler konusunda bile neye anlam verdiği net görüldü. Peki, ülkede büyük düşman karşısında ne yapacaksınız? Bu konuda yetersizliklerinizi itiraf etmeli ve mutlaka saygılı bir-iki sözün sahibi olmalısınız. Beni kandırmak veya kendini kandırmak yiğitlik değildir. Bu işin içinden ucuzca sıyrılmak insana paşalık vermez.

İnsanın vicdanıyla uğraşmadıkça hangi büyük çabanın sahibi olabileceğini kendinize sorma gücünüz vardır. Tabii bütün bunları size dayattığımda karşımda gördüğüm şey, kölelere sen istediğin kadar dayat, duvarlaşmış veya kaskatı kesilmiş insanlara istediğin kadar konuş, fazla bir şey değişmez havasını yansıtıyorsunuz. “Ağam ne diyorsun, gidip öleceğiz işte” diyorsunuz. En iyiniz bundan başka bir şey dillendiriyor mu? Peki bu yiğitlik midir? Benimle bu temelde ilişkilenecek başlı başına bir felaket değil midir? Ben sizin sandığınız gibi birisi miyim, bütün çabalarımla neyim, nasılım? Bütün bunları anlamamız gerekir. Kavganın özü budur. Bütün süreçler boyunca hiçbiriniz bundan köklü sonuç çıkarmıyorsunuz. Önderlik güç kaynağıdır, “ondan yararlanayım ve arkasından kendimizi yaşatalım” mantığı doğru değildir. Bu mümkün müdür? Bunun hangi kitapta yeri vardır? Hangi örgüt tarihinde, hangi savaş tarihinde, hangi devlet tarihinde buna benzer uydurmalar gördünüz? Bunları kendi kendinize icat etmişsiniz, ama artık bundan vazgeçin. Anamlı bir kişilik sahibi olmak için bunlar şarttır.

Hakkı Olanın Gücü, Gücü Olanın da Dayanakları Olur

Biz mevcut Kürt gerçeğini dönüştürmek için yola çıktık. Sizin kanıtlamak istediğiniz ise bunun tersidir. Düşmanın, “Kürt bir şeyden anlamaz, bir şey bilmez” biçimindeki iddiasına kanıt olmak istiyorsunuz. Sizin bütün savunduklarınız bunlardır. Bu çok tehlikeli ve doğru değil. Daha doğrusu bunlar düşmanın doğrularıdır. Demek ki bu durumunuzu gidermek için çok düşünmeniz ve bir pratik çareyi yakalamanız gerekiyor. Ben halen bir savaşçıyım ve bundan vazgeçmedim. Benim çevreme doluşan sizler, eğer beni birinci söz sahibi olarak kabul ediyorsanız, temel prensipler ve kurallar konusunda rolümü oynarım, ama pratik tarzımın on kat gerisinde olan sıradan bir pratikleşmeyi bile geliştiremezseniz sizinle basit bir oyun arkadaşlığı bile yapılamaz. Kaldı ki yıllardır bunun tersini sergilemede bir yarış var. Tabii bu, toplumun bazı özellikleriyle de izah edilebilir. Benim birinci söz sahibi olduğumu söylüyor, ama bana ters şeyler yapıyorsunuz. Bu da sizin dürüst olmadığınızı ortaya koyar. Tüm komplocular, hainler, arkadan hançerleyenler hep böyle ortaya çıkar. Bu zeminde, bu iddiada ve bu tarzda şekillenirler. Yaptığınız işlerin peşini bıraksam, komploya kadar gider. Zaten toplum bunun örnekleriyle doludur.

Dikkat edilirse en gönüllü tarzda büyük bir istekle ve oldukça da her türlü ilgiyi sergileyerek bizim delikanlıyı, kızı yanı başımıza aldık. Her türlü imkanı sunarak geliştireceğiz. Delikkanlıya Her gün şunu söylüyorum: Senin baban sana böyle bakar mı? “Yok Başkanım” diyor. Aile ortamında böyle ilgi, böyle gelişme imkanı var mıydı? “Yok. Her şey çok güzel, çok iyi geliyor.” diyor. Kıza soruyorsun, babanın evinde, kocanın evinde bu kadar ilgi var mıydı? Yok. Bütün bunlar günlük olarak gösterildi. Gelişme için sınırsız çaba harcanıyor. Yani güçlü insanın, saygılı, sevgili insanın ortaya çıkabilmesi için çabalar anı anına böyle gösteriliyor, izah ediliyor, bizzat pratikleştiriliyor. Peki buna verilen yanıt nedir? Anı anına bambaşka şeyler. Örneğin başları, gece yarısı gizliden saat ikide-üçte buluşuyorlar. Şimdi düşünün ben bir padişah olsam veya bir resmi sıfatı olan otorite olsam sarayda veya karargahta ikisi çok gizli bir biçimde kalktı bir ilişkiye gitti. Tabii ilk akla gelecek olan, buranın büyük bir karargah özelliğinin olduğu, siyasi, askeri özelliğinin olduğudur. Hemen “bu bir entrika, bu bir komplodur” derim. Bu işe böyle bir riskle girilirse, bu amaçla girilebilir. Hadi diyelim bizimkinin böylesi bir siyasi, örgütsel kimliği, kişiliği gelişmemiş, sözümona dayanılmaz bir “duygu” durumuna kapılmış. Onun da çok olağan yolları var. Onu da her gün çözümlüyorum, bu işin olağan yolu bellidir. Her gün bunu ders halinde size sunuyoruz. Yani önce siyasi, önce askeri olalım ki, bir kişiliğiniz olsun ve birbirimizi sevelim, birbirimize anlam verebilelim. Oysa örgütü yok, siyasi kişiliği yok, tam tersi var. Var olanı da hiçe sayıyor. Neymiş, işte canı bir şeyler çekiyormuş. Hem de neredel! Hepsi de görevli. Bunun gibi örnekler her yerde yaşanıyor. Örnek olsun diye bunları işliyoruz. Bu tür örnekler kimliğinizi biraz ele veriyor. Daha doğrusu, kişiliğinizin fazla gelişmediğini açıkça söyleyeyim.

Sözümona en eski komutanımız, bilmem adı-sanı çıkmış, “benim hakkım böyledir” diyor. Alıyor yanına bir köle, ondan ayrılmak bile istemiyor. Ya görev, ya başarı tarzı diyoruz? “Yok, kimse bana dokunamaz” diyor. Namusu bu kadar. Tarihi örnek vermeye hiç gerek duymuyorum. Bizim normal toplumsal koşullarımızda bile bu tür kişilik yoktur. Adam en gözü kara bağlı olduğu bir şeyi varsa; bilmem karısı, eşi, nişanlısı varsa bile ömrünün yarısını dışarıda geçirir. Oysa saflarımızdakiler ona da eşdeğer bir tutum sahibi olamıyorlar. Tam tersine, yani yiyor, içiyor, sadece “ben düştüm” diyor. Hepsi bu kadar. Tabii o tam bir klinik vaka durumdur. Güçsüzlük diyeceksiniz, ama her şey ortada. Aslında bunlar güçlü insanlar, isteseler çok güçlü olabilirler. Tabii işin arkasında sınıfsal etkenler, siyasal, örgütsel etkenler var. Zaten hepsini izah ediyoruz, daha da edebiliriz. Örneğin bu tür olaylar romantize edilse ortaya dört dörtlük bir feodal sınıf hakimiyeti çıkar. Karşı bir sınıfın saldırısı çıkar. Bunu duygularıyla dile getirmiş, ama fırsat bulsa -zaten çok canavarca çalışıyorlar- örneğin derhal grubunu, kurumunu oluşturur. Biraz daha silahları çok olsa sırf bu kendine göre yaşam tarzı uğruna bir saldırı düzenler, iki-üç tane örgütü yerle bir eder. Tarih bunun örnekleriyle doludur. Tabii bizde benim aldığım tedbirler var. Ben kendimi bu duruma getirecek kadar tedbirsiz, enayi değilim. Kurt gibiyiz, hangi delikanlı, hangi kız bizimle oynayabilir? Bu mümkün değil. Ömrümüz bununla geçmiş. Kesinlikle sizi gülmüş duruma sokmak istemiyorum, ama bizim tedbirli olmaya da hakkımız var.

Yanımızda askeri olmak kolay bir iş değil. Benim yanımda ne aşk kolay yapılır, ne de savaş. Kendim de böyle değil miyim? Siz her şeyinizle bizde yaratılıyorsunuz. Hakkı olanın gücü olur, gücü olanın da dayanakları olur. Dayanağımız da yoktur. Sizi buradan çıkarsak, yirmi dört saat bile kendinizi yaşatamayacak kadar zavallısınız. Ben bile bu halimle, bu topraklar üzerinde böyle herhangi bir hakkı kendimde göremiyorum. Çünkü, yarın elimden tutup beni bir yere atabilirler. Dayanamayacağım konumlara neden gireyim. Düşünün, siz sıradan insanlarsınız, ancak kendinize gördüğünüz hak sahipliği biçimini ben kendimde göremiyorum. Sadece bir şeyler kurtarmaya çalışıyorum, o kadar. Aslında durum daha fazla da ilgilenmeye değer.

İhanetler, komplolar, hizipler, çelişmeler ve birbirlerini boşa çıkarmalar da böyle başlar. Bu aynı zamanda bir Kürt hikayesidir. Ancak biz tüm bunların tedbirlerini aldık. Bütün yönleriyle ıslah da ediyoruz. O gücümüz de var. Bu tür anlayışlarla etraf tümüyle uzlaşıyor. Eğer dikkat edilirse, duygusal durumdan tutalım örgütsel duruma kadar, her bakımdan hatalı davranışlar tespit edilebilir. İçimizde bu biçimde yoğunca yaşanan durumlar var. Zavallı, kendi kimliğini bile tarif etmekten aciz bir kadın veya erkek kendini rahatlıkla dayatabiliyor. Aslında dayatması da bir çaresizliktir. Bu konuda bir iki cümle söyleyen insan, “gerçekten benim gücüm nedir, ben neye yararlıyım” sorularını kendine sormalıdır. Bilindiği gibi kölelerin hiçbir şeye hakları yoktu. Siz, kendinizi doğru dürüst kölelikten çıkaramamışken hangi haktan bahsedebilirsiniz?

Ben kendimi bile yarım özgür insan sayıyorum, öyle tam özgür insan değil. Bu durumda kendimi bizimkiler kadar erkek olarak da görmüyorum, yarım erkek gibi görüyorum. Eskiden kendimi çeyrek erkek olarak da görmezdim, hiç adam yerine koymazdım. Çünkü erkeklik başa bela edilmiş. Erkekliğin psiko-sosyal düzeyi tam bir sorundur. Akıllı bir adam derhal bundan çekinir ve sonuç çıkarır. Ne diye bu duruma düşsün. Şu da çok öğreticidir; madem böyle duyguların, aşkların ve yiğitliklerin var, neden kendini böyle zavallı duruma düşürüyorsun? Bu da sizi ele veriyor. Örgütün ortamında ben dahil hiç kimse kendini böyle yatıramaz. Örgütü hiçe sayacak duygulara kendimizi kaptıramayız. Şunu çok iyi görüyorsunuz ki, ben kendimi böyle bir duyguya kaptırsaydım, çoktan düşmanın kölesi olurudum. Yalnız işbirlikçisi veya kontrolünde olma değil, ruhum sönerdi, duygularım biterdi. Çok tembel ve kendini tüketmiş birisi olurudum. Nitekim bu kişilikler artık bir tahrip aracı olmaktan başka işe yaramıyorlar. Serseri mayın gibi etrafına zarar veriyorlar. Yanı başımızda işi gücü örgütü dağıtmak olan bir çok kişi var. Bunların hepsi subjektif ajan mı? Sanmıyorum. Ancak yaşam tarzıyla bir ajandan daha tehlikelidirler. Bir süre sonra bu tip kişilikler gözü kara olur veya sevdalanır. Aynı zamanda böyle bir kültürü almışlardır. Kürt kültürüne, ilişki anlayışlarına göre büyür ve bir canavar olur. Sırf o canavarlığı kurtarmak için en büyük engel neyse ona saldırır.

Sezar’la ilgili bir filmde Sezar’a yönelik komplonun örgütlenişi çok ilginç bazı nedenlere dayandırılıyor. O zamanlar Sezar, dünyanın ruhu, dünyanın tanrısı gibidir. Tabii Roma da büyük bir güçtür. Roma, asilliğiyle büyük ve meşhur imparatorluk merkezidir. Sezar imparator olmaya doğru gidiyor. Bu esnada komployu düzenleyenler ise Sezar’ın sarayındakilerdir. Bunlardan birisi de Sezar’ın yeğeni Brütüs adındaki kişidir. Komployu yapan kişiliklerin temel aldıkları duygu “bu ruh bize sıkıcı geliyor” şeklindedir. Halbuki Roma’yı Roma yapan Sezar’dır. Daha sonra vasiyetinde belirttikleri var, bunu herkes biliyor. Dünyayı Roma’ya taşımıştır. Komployu yapanların da bütün iddiaları, Roma’yı nasıl kurtaracaklarıdır! Oysa Roma’nın bütün onuru Sezar’a bağlıdır. O dönemin dünyasında Roma’yı Roma yapan Sezar fetihleridir. Bütün dünyanın altınlarını, değerli ganimetlerini Roma’ya taşıyan Sezar’ın kendisidir. Bin defa buna şükretmek durumundayken, sarayda Sezar’ın kanatları altında büyümüş olanlar ve bir de asilzadeler denilen o eski toplumun temsilcileri olan kişiler bilinen komployu düzenliyorlar. Eski Roma’nın asilzadeleri ve “biz de bir gücüz” havasında olanların elinden gelen de gizlice bu komployu kurmak oluyor.

Komploculuk, o dönemin bir fikri olarak böyle geliştiriliyor. Artık bundan sonra böyle komplocular ve bunlara karşı savaşanların mücadelesinin yer aldığı dünya kararır, bozulur ve her şey birbirine girer. Daha sonra Sezar’ın üzerine de tartışmalar yapılır, sarayda veya karargahta kavgalar olur. Ve Roma bir daha kendine gelemmez. O büyük ihtişam günleri sona erer. Romalılar kendilerini fitne-fesadın içinde bulmuş, buna cesaret etmiştir. Sonuç olarak Roma, giderek o görkemini kaybeder ve daha sonra kendiliğinden yıkılır. Bir fesat zemini açılıyor ve artık onu yüzyıllarca kemiriyor.

Tabii bizim öyle Romalık-Sezarlık durumumuz yok. Giriştiğimiz sadece basit bir iktidar denemesidir, güç denemesidir, onu geliştirmek istiyoruz. Ancak sizin yarattığınız komiklikler, bu en fitne fesadı bile geride bırakıyor. Keşke bir Brütüs, bir Tacius gibi olsanız. Onlar, aynı zamanda büyük savaşçıydı, sizde o da yok. Yani komikliğin de ötesinde bir gülünçlük durumunuz söz konusu. İktidara göz kırpan, “ben de bir gücüm” diyen insan hiç olmazsa kendi planını sağlam kurar. Oysa hepinizi bir bakışta yakalıyorum. Alanlarımızdaki yönetimler üzerine duruyoruz. Yıllardır oldukça uzaktadırlar, ama ellerinden bir şey gelmiyor. Bazıları yaptıkları komployla birkaç fukaranın canını almış, bir-iki alanın savaşımını bozmuş, kurutmuş. Komploculukları bu kadar. Çünkü güçleri yetmiyor. Yaptıkları ise buradaki işleri boşa çıkarmadır. Ellerinden gelen ise, boş çabalarla burayı bir gelişmenin sahibi olmaktan çıkarmaktır. Aslında biraz daha ellerinden gelse, örneğin bir Brütüs kadar, komplocu grup kadar olsalar kılıçlarını, hançerlerini öyle bilerler ki, el-aman dersin.

Bunların öyle güçlü kişilikleri de yok. Bırakalım gücü; ancak basit bir fesatçı, basit bir boşa çıkarıcı olabilirler. Tabii sizin durumunuz da çok zavallıca, ancak sizin gibileri kandırabilirler. Sizin öyle büyüklükler için güçlü karar ve iddianız yok. Sizin için önemli olan, günü kurtarmışsanız ne mutlu size! Bununla iktidar savaşımına girilmez. Böyle iktidar savaşımına girecekseniz hiç girmeyin daha iyi. Böyle komploculuğa da girilmez. Hiç sıkılmadan bizim ortamımız için “biz burayı anlamsız bulduk, fazla güçlenme gereği duymuyoruz” diyorsunuz. Bunların hepsi yaşama hakarettir, saygısızlıktır. Kendi kendini hiçleştirme, kendini bir soytarıdan da daha beter etmedir.

Tabii şunu bekliyorlar; ben kendilerine bir Roma yaratacağım, ondan sonra onlar Roma’yı koruyacak, Roma’yı savunacaklar! Hiç olmazsa Roma’nın başka koruyucuları da vardı. Roma’yı, yani ülkenizi, kurtarılmış bölgenizi kendiniz

yaratın ve o zaman bana karşı da istediğinizi yapın. Tüm ülkeyi ben kurtaracağım, tüm işlerinizi bana yaptıracağınız, size düşen de bunun üzerinde komplo yapmak, kendini dayatmak! Bu, fazlasıyla enayilik olmuyor mu? Köylü kurnazları bile böyle değildir, köylüler bile belli çabalardan sonra kurnazlık yaparlar. Bu durumunuz politikadaki ucubeliğinizi gösteriyor. Kendinizi bir de çok akıllı sanıyorsunuz, işin en tuhaf tarafı da budur. Bunun ne akılla, ne de köylülükle bir ilgisi var. Günübürlük ve çok ilkel bir komplocu, ilkel bir köle gibisiniz. Tabii bu, benim temsil ettiğim gelişmeler karşısında iyi bir şey değildir. Benim savaşıcılığım karşısında görevlerine sahip çıkmamak, biçare olmak ve üstüne üstlük “hak istiyoruz” demek suçtur. Bütün pratiğiniz sizi ele veriyor ve bütün gerçekliğiniz ortaya çıkıyor. Eğer bir şeyler yapmak istiyorsanız hiç olmazsa biraz gizli, biraz planlı yapın ve biraz savaşın. Çünkü komplocular genellikle savaşan kişilerdir. Yani ellerinden iş gelir. Sizin böyle bir yeteneğiniz de yok. Bu, şu anlama geliyor: Al gücü toparla, kavga da etmek istiyorsan yumruğun yumruk, anlayışın anlayış olsun. Oysa içine düştüğünüz durumlar tam bir komedi. Herhalde yazacak olsak bol bol gülerler. Fakat bir daha fırsat buldu mu, bu sefer trajediye yol açarlar. Bu işler bu kadar karmaşık, çünkü önemli değerlerle oynuyorlar.

Halen hatırımdadır, ben tapu kadastro memuruymun bir köylü, “ey beyim, biz bu eşek gibiyiz” diyordu. Evet, yakınlarda kulakları yere değer bir eşek vardı, sinekler gözlerini dolduruyor, ancak o kulaklarını bile sallayamıyordu, hiç kıpırdamayacak kadar tembeldi. Bu sözler bize göre değildi. Yine bizim çevrede Mamo adında birisi vardı, sürekli cami duvarının dibinde otururdu. Mamo, kendisine bazı sözler söylediğimde, “Biz bu tahta gibiyiz, artık bizim yeşermemiz mümkün mü” diyordu. O dönemler durum böyle olabilirdi, ancak biz o tahtayı bayağı yeşerttik. O köylüler bile şimdi çok iyidir. Yani umuda doğru gittiler.

Bize bu tür dayatmalarda bulunarak veya bizzat bu tarzda savaşıma girilerek bir yere varılamaz. Kendinizi ne ölümlüyle ne dirinizle dayatamayacaksınız. Biz yiğitliği yaratacağız. Siz bunun tam aksini dayatsanız da, ben bu tarzımda ısrar edeceğim. Analarınız sizi nasıl doğurmuş, nasıl büyütmüş olursa olsun, ben halen yaşam konusunda iddialıyım. Siz her şeyi kendinize yakıştırabilirsiniz, ama ben onurlu bir insan olarak başka türlü bir yaşamı kaldıramam. Sizin için de kabul edilebilir bir yaşam düzeyi yaratacağım. Bunu için plan yapacağız. Eğer durumunuz sağlam değilse başka yere gidin. Herkes sağlam bir asker olamaz.

Kendinizi hiç aldatmayın, zaten bu kadar çalışmayı kendini aldatmayan insanları ortaya çıkarmak için yaptım. Hiç kimse aldatma temelinde sizi ölmeye veya öldürmeye gönderemez. Acınacak bir kişiliğiniz varsa ortaya koyun, gece gündüz onun üzerinde çalışıp bir çare bulalım. Şimdiye kadar yaptığımız tüm çalışmalar sizin beyin gözünüzü, gönül gözünüzü açmak içindi. Herhalde benden daha enerjiksiz ve ciddi bir kişi olma niyetinizi ortaya koyacak, bizim de bir güç olduğumuzu anlayacaksınız. “Büyük Önder” deyip ne körcesine ölümün üzerine gidilir ne de “biraz da kendimizi yaşayalım” denilir. Hayır, bunların ikisi de bize karşı hakaret olur. Tüm yetersizliklerinizi aşma temelinde bir güç olacaksınız. Başka türlü sizi kabul etmem. Yoksa sizi ana ocağına, baba ocağına göndermek gerekir. Gerekirse başka insanları yeniden ele alırım, onlar bize daha yararlı olabilir. Ama böyle tehlikeli, çözümlenmemiş ve tam raya girmemiş kişilikleri de taşımak istemiyorum. Herkes yiğit olamaz.

PKK'nin en kahraman insanları bile en büyük acımasız düşman gerçeği karşısında şunu söylemişlerdi; “Biz her ne kadar sizin istediğiniz gibi savaşmadıysak da fukara yaşamadık, öyle yaşamayı da kabul etmedik.” Ve bu söylediklerini yaptılar da. Kendilerini yaktılar, kendilerini bomba haline getirdiler, bir deri, bir kemik kalıncaya kadar kendilerini ödünsüz verdiler. Tabii bu bir büyüklüktür. PKK'yi başka türlü, özellikle sizin yaygınca yaşatmak istediğiniz gibi ele alamayız. Biz düşmanı burada yeneceğiz, içinizdeki düşmanı yenmek zorundayız. Hiç olmazsa askerliğe ilişkin ilk adımları atacaksınız. Kendinizi bu konuda neden bana dayatıyorsunuz? Saflarımıza asker olmak için gelmediniz mi? Ben size PKK tarihini anlatıyorum, bundan anlamazsanız, gerçeği bizzat çözümlenerek gösteriyorum. Saflarımıza ucuz yaşamak, her gün arkamdan entrika yapmak ve fırsat buldukça kendinizi böyle basit tutumlara sevk etmek için mi geldiniz? Ucuz duygular için mi geldiniz? Amacı belli olmayan, ölmüş bitmiş davranışları ve kişilikleri sergilemek için mi geldiniz? Hayret ettiğim bir diğer nokta da budur. Fakat bu bir yanılgı, bir yanıma. TC'de bu en büyük yanılgıya düşmüştü, şimdi zordadır. Herkes, “TC bunalımda olan bir ülkedir” diyor. Onu bu duruma sokan biziz, bu da çok net. Bunu kendisi söylüyor. Peki, sizin şu küçücük kişiliğinize dayanarak benimle alay ederek kendini kurtarmaya çalışan TC'yi bile bu duruma soktuktan sonra, size mi boyun eğeceğiz. Tabii tüm bunları şunun için belirtiyorum: Yönetimden tutalım sözümona en basit hizmetleri görev icabı yapacak olanların arkamdan çevirdikleri dolaplara bakın. İnsan bunu biraz sorgulayabilmeli. Zorlandıklarını söylüyorlar, peki halkların huzuruna çıkmayı, halklar adına “ben savaşacağım” sözünü vermeyi siz ne sandınız? Bu ucuz yaklaşımlarla mı ulusal düzeye katkıda bulunacaksınız? Sözü olmayanın, şerefi olmayanın bir ulusa, bir halka verebileceği hiçbir şey olabilir mi? Kendini bu kadar kandranların bir ulus karşısında söyleyeceği ne olabilir? Aşkı, duyguları bile böyle olanın sevgi konusunda vereceği bir şey olabilir mi? Kendisine bir hayrı olabilir mi? Tabii ki hayır.

Yiğitlik iyi kavramak, iyi duymak ve mümkünse kendini biraz kanıtlamaktır. Oysa sizin içine girdiğiniz durumlar rezil bir komplo olmaktan öteye gidemiyor. Aksine iyi niyetli bir savaşı olsanız da, onu da fazla beceremiyorsunuz. Hiçbirisi işe yaramıyor. Ben kesinlikle iyi savaşı olmanıza karşı değilim. Müthiş savaşı olanlara saygım var. Zaten tüm işimiz, tüm çabalarımız bunun içindir. Büyük aşık olmanıza da karşı değilim, ama onun da kuralları var. Bu konuda hiç kimse bizi yanlış anlamasın. “Benim haklarım var” diyorsunuz. Hiç kimse sizin haklarınıza karşı değil. Ancak siz bu biçimde olası gelişmeleri yerle bir ediyorsunuz. Bu tutumlarınızla insan haklarına, insanların duygu yüceliklerine saldıran sizsiniz. İnsanların cinsine saldıran ve onu çirkinleştiren sizsiniz. Onu yücelten, güzelleştiren, anlamlı ve yaşamsal kılan biziz. Kendini savunma, tartışma böyle olmalıdır. Yoksa, “ben örgütü bozarım, dağıtırım, kafam karıştı” demek bir savunma tarzı değildir. Bu tutumları bırakmak gerekir. Ayrıca kendinizi sorgulamayı da bilmiyorsunuz, hakeza birbirinizi de. Bunlar da iyi değil ve sizi komik durumlara düşürüyor.

Demek ki yapacağınız ilk iş, “ben neyim ve neye yararlı olabilirim” diye kendinize sormak ve kendi hakkınızda sağlam bir karar vermektir. Oysa duruşlarınız çok zavalıca. Ama ben size tarihi kazanma işini gösteriyorum. Görkemliliği, güzelliği, insanı muazzam gururlandıranı ve yaşamsal kılanı gösteriyorum. Neden buna ilginiz gelişmiyor? En üstten en alta kadar herkes ilgisiz. Büyük duygularınız olsun, kendinize neden sefil duyguları yakıştırıyorsunuz. Küçük duygulanmalarınız bile yüzde yüz vatana ihanet, örgüte ihanet ve savaşıya ihanet temelindedir. Bu duyguyu, bu aşkı ben ne yapayım? Bu kadını, bu erkeği ben ne yapayım? Ben sırf böyle biri olmamak için bin defa kendimi yaptım. Çünkü bu kişiliğinizin herhangi bir sağlam yönü, hiçbir işe yarar hali yok. Artık bütün bu konularda bir anlayışınız gelişmelidir. Bu, size kötülük yapma değil, bir anlam, bir değer verme olayıdır.

Cüce kişilik artık bir kader olmaktan çıkarılmalıdır. Yiğit gibi ortaya çıkmalısınız, bundan korkmayın. Ölüm-kalım savaşı veriyoruz, buna ilgisizlik ne anlama gelir? Kaldı ki, savaştan da kaçmıyorsunuz. Her türlü savaşa hazırsınız. Görünüşte benden daha fazla savaşıyorsunuz, ama özünüz kof. Pratiklerinizde başarı namına fazla bir şey yok. Pratikleşemeyen, kendini bile doğru planlayamayan sizsiniz. Bu da sizi bitiriyor. Bu sorunları halletmek istiyoruz. Bu sorunlarınızı çözün ki, her tür savaş ve yaşam sorunlarına anlam verelim ve çözümüne güç katalım. Sizi kolay ölüme göndermek yiğitlik değildir. Kaldı ki ben, böyle birisi değilim. Ucuz yaşamaya nasıl tenezzül edebiliriz. Bunu bana dayanarak düşünmek bile ne kadar sefil bir şey. Bu bize yakışmaz.

Genelde mücadeleye katılma kararınız olmakla birlikte, bunu pratikte gerçekleştirme düzeyinizden kuşkularım ve endişelerim var. Orada düşmana hizmet etmekten tutalım, birliği bozmaya kadar, tüm yenilgilere açık kapı bırakan gizli tutum ve davranışlar var. Bu durumu aşmaktan başka çaremizin olmadığını vurgulamak için bu büyük savunuyu yapıyorum. Siz ne kadar kendinize yakıştıramazsanız bile, büyük bir kişiliğin anlamını, ruhunu size kavratmada, gerekirse beyninize işleme ısrar edeceğiz. Bu işin başka çaresi yok. Aksi halde içimizdeki mücadeleyi daha fazla şiddetlendirmemiz gerekecek.

Biz, yaşam konusunda hakaretvari davranamayız, hele ilgisiz hiç kalamayız. Siz de bu tutumları açacaksınız. Yarın gidecek, bütün taktik esasları, bütün komuta özelliklerini bir tarafa bırakıp, o basit kişiliklerinizi hortlatacaksınız. Ama bunun hiçbir askeri, siyasi değeri, hiçbir örgüt ifadesi yoktur. Savaşı çok yoğunlaştırdık ve tamamen lehimize sonuçlandırmamız gerekir. En önemlisi de bu basitlik, çaresizlik ve ilgisizlik eğilimlerimizi yerle bir etmek gerekir. Bir halk adına, insanlık adına adeta muazzam haykıranı ve “ben yürüteceğim” diyeni ortaya çıkarmanız gerekir. İcinizden böyle birkaç kişi de çıksa razıyım. Bu kişileri çıkarmak da bizim görevimiz. Siz de bunun için saflarımıza geldiniz. Bu konuda hiç umutlu olmayalım mı, böyle bir tek adam icinizden çıkmayacak mı? Peki analar ne diye sizi doğurdu? Siz, ne diye bu kadar zahmeti göze aldınız? Yarın ucuz öleceksiniz, neden? Şimdi bu sorular önemli. Cevap da öyle kolay olmamalıdır. Bu tutumlarınızda ısrar ederseniz, sonuçta siz kaybedeceksiniz. Ben mi söze bağlı olmadım, ben mi az çalışıyorum? Başka bir insanın fiziğinin bu yaşta kendini böyle rahat tutacağını sanmıyorum. Tabii bilincimiz ve ruhumuz ortada. Biz bunu da gösterdik. Bunlar inkara gelmez.

Devrimci Yaşam Bizim İçin Altın Değerindedir

Öyle bir halk gerçekliğimiz var ki, barış treni olayında da görüldüğü gibi, “anlamıyoruz bu insanlığı, anlamıyoruz bu hükümetlerinizi. Neden böyle oluyor?” diyorlar. Böyle bir halk gerçeği karşısında hiç bizi duymamış bir insan bile isyan ediyor. Böyle bir şey olamaz diyor. Peki, iliklerine kadar bu gerçeğin içinde olan bizler hangi sonuçları çıkaracağız. Ben mevcut halk gerçeğimize bakarım ve on yıllık savaş kinini çıkarırım. Bu toplumsal gerçekliği en yoğun bir biçimde yaşayanlar olarak, nerede kaldı sizin kininiz, nerde kaldı öfkeniz? Onlar olmadan savaş olur mu? Halkınız için mutlaka bir yaşam hayaliniz olmak zorunda. Ancak buna bile ilginiz yok. Birbirinize ilginiz yok. Birbirinizi sadece boşa çıkarıyorsunuz. Bundan daha tehlikelisi olur mu? Anlık ihanet ve sevda kişiliği budur işte. Bu durum karşısında nasıl böyle sessiz durabilirsiniz?

Halen hep “çaresizlik, ilgisizlik içindeyiz” dersiniz, kendinizi yere gömdürün, ama böyle kalmayın. Çünkü artık böyle yaşamak ayıp oluyor. Bu tutumlarınızda ısrar ederseniz, size çok daha kötü sıfatlar yakıştırırım. Tabii ki, bu davranışlarınıza karşı savunmamı daha da fazla geliştirebilirim. Buna gücüm var. Öyle kolay yenilmeyi kabul edemem. Sizin karşınızda çözülmem imkansız. Bizim savaşıllığımızı basit ele alırsanız, büyük oynarız. Kaldı ki, kendimizi böyle göstermemize de gerek yok. Çünkü işler yoluna konulmuş durumda. Başarı için başka seçenek olsaydı, sizlere tenezzül bile etmezdik. Sağınız solunuz hep uçurum, maddiyatınız-maneviyatınız yok. Bu durumda en doğru yol bu oluyor. Bilimsel olarak da kanıtlanmıştır ki, uğraşacak başka bir işiniz yok. Ülkemizin her tarafı harap, hatta halkımızın yüzde doksanı işsiz. Düşmanın varolan düzeni temelinde başka yapılacak iş nerede? İşiniz budur. Bunun dışında hiçbir iş yok. Bize yapılacak başka hiçbir şey bırakılmadığını ispatladım. Bir iş için kırk takla atıyorsunuz, Avrupalara, çöllere kadar gidiyorsunuz. Oysa yapabileceğiniz en değerli iş budur. Aklın da, yüreğin de yolu bizi buraya getiriyor. Kaldı ki bu, altın değerinde bir iştir. Şimdi buna kendinizi ikna edin. Kimse size devrimi dayatmıyor. Yapılacak tek doğru iş olduğu için biz bunları söylüyoruz. Derinden ikna olun, iknadın da öteye kesin bir kararınız olmalı. Bundan başka ne biz bir işe yararız, ne de başka tür bir iş bize verilir. Zaten iş verme değil, her şeyi elimizden alırlar. İş elde etmek için önce toprak gerekir, İnsanın üretim gücü olarak özgür olması gerekir. Bizim elimizde bunların hiçbirisi var mı?

Siz en temel bilimsel doğruları bile inkar ediyorsunuz. Sanki elinizde çok iyi bir işiniz ve yaşamınız varken sizi kandırılmışım gibi, “biz bu işe fazla gelemeyiz” veya “bize fazla ücret vermiyorsunuz” gibi tutumlara giriyorsunuz. Bunların tümü yalan ve düşmanın yutturmalarıdır. Bunu tartışıp, düşmanın dayattığı yalanları kendi kişiliğinizden söküp atabilirsiniz. Neden büyük bir devrimci olmuyorsunuz? Neden anlı şanlı bir komuta kişiliğiniz gelişmiyor? Tabii ki, bu işe tam olarak inanmadığınız için. Sanki düzende bir şeyler kurtaracak bir yaşamınız varmış da sizden çalınmış gibi bir endişe icindediniz. Sanki ben sizi kandırılmışım gibi bir hava içinde katıldığınız için kendinizi tam katamıyorsunuz.

Aranızda sanki yaşamını çalmış gibi yirmi yıldır intikam peşinde koşanlar var. Kendini mücadeleye tam katmayanların hepsi bu havada. Ama yalan söylüyor, aldanıyor ve aldatıyorlar. Doğrusu bu değildir. İddia ve ispat ediyoruz ki, bu ülkedeki bütün iş kolları elinizden alınmıştır. Yaşamın bütün maddi-manevi değerleri, kültür değerleri ve tarih de dahil her şey elimizden alınmıştır. Kollarınız, yüreğiniz ve kucağınız boşta, gözleriniz deli gözü, diliniz ezop dili, yani hiçbir ne görebilecek durumda, ne de duyabilecek durumdadır. Doğru dürüst konuşamıyorsunuz bile. Bütün bunlar bir gerçek. Bütün bunlar doğruysa o zaman devrimcilik muhteşem bir şey olur. Devrimci kurtuluş yolu, devrimci örgüt, devrimci savaş, devrimci eğitim ve devrimci yaşam bizim için altın değerindedir. Ben böyle ele aldığım için sizin karşınızda bu kadar faalim. Yaptığım en küçük bir iş bile benim için altın değerindedir. Küçük bir imkanı gördüğümde hemen değerlendiriyorum. Bazı çok usta avcılar vardır, milimi milimine hesaplayıp avın üzerine giderler. Benim durumum da böyledir. Siz ise, hedef deve bile olsa görmüyorsunuz. Ne anladık bu savaşçılıktan? Bununla mı ülkeyi kurtaracaksınız? Siz bununla neyi fethedebilirsiniz? Bu şekilde ben sizin sorumluluğunuzu kaldıramam.

Düşünün ki, işsiz bir köylü, bir hamal karnını biraz doyurmaya yetecek bir somun parası kazanmak için on sekiz saat kan-ter içinde çalışıyor. Ülkemizin gerçeği bu değil mi, bunu inkar mı edeceksiniz? Avrupa'ya gidenleriniz oldu, ancak gördüğünüz gibi Avrupa bir barış trenine bile yol vermedi. Orası halkımıza kan kusturmaktan başka ne yapıyor? Bu gerçektir ve inkara gelmez. Eğer bu doğruysa, geriye kalan iş yapmaktır, pratiktir. Bu ülkede devrimci olmaktan, devrimci iş yapmaktan başka hiçbir şey değerli olamaz. Zaten başka bir iş de kalmamıştır. Tutumunuz böyleyse müthiş bir partici, örgütçü ve propagandacı olursunuz. Hele hele askeri oldunuz mu, müthiş bir militan ve komutan olursunuz. Müthiş bir eylem planlayıcısı olursunuz. Çünkü her şeyden hesap soruyorsunuz. Çünkü devrim, giderek altın değerinde bir iş olmaya doğru gidiyor. Askeri iş, ideolojik ve siyasi işin en yoğun sonuç alan kısmıdır. İnsan müthiş gelişir ve orada tutulmaz olur. Siz, kendi tarzınızla hamallık yaptınız da ne elde ettiniz? Bütün halkınız aç perişan değil mi? Örgüt içindeki insanı da iflas ettirmiyor musunuz?

Savaş içindediniz ancak şimdiye kadar hangi silahı, hangi savaşçıyı iyi kullandınız, hepsini heba etmediniz mi? Ayrıca kendinizi ne kadar işlevli hale getirdiniz. Artık asker olma sözü vererek askeri kişiliği yakalayacak ve bir bütün olarak parti militanlığına, işçiliğine ulaşacaksınız. “Bunları gerçekleştirme imkanı yok” demeyin, tam tersine sizin bunları yapmadan yaşamanız çok zor, hatta imkansız. Şu anda sizin bu düzeyiniz bana yaşanması imkansız ve tam bir işkenceli yaşam gibi geliyor. Bu anlamda kendinize en büyük kötülüğü siz yapıyorsunuz. Benim bu konuda belirttiğim altın değerindedir. Örneğin bir çalışma imkanı yakalıyorum, buna karşı en ufak bir ilgisizlik, yetersizlik, anlayışsızlık var mı? Çok yere gidiyorum, her gün iş üzerindeyim. Peki, siz en hayati bir toplantıda bile neden konuşamıyorsunuz? En önemli bir kararı alamıyor, önemli bir kuralı uygulayamıyorsunuz, baş aşağı giden bir gidişatı göremiyorsunuz? Peki, o zaman nasıl bu işlerin sahibi olacaksınız? Yaptığınız işlerin değerli olduğu konusunda beni nasıl ikna edeceksiniz? Demek ki yalancısınız. Yani siz ancak düşmanın istediği somun savaşçısı olabilirsiniz. Düşmanın istediği gibi bir ırgat veya hamal olabilirsiniz. Bu da insana yakışmayan bir iştir, muazzam bir köleliktir. Beni buraya kadar sürükleyen, iş konusundaki bu yaklaşım tarzıdır. Eğer ben düzen sınırları dahilinde kalsaydım, şimdi devlet bürokrasisinde en üst düzeyi tutturabilirdim. Bunu tercih etmedim, çünkü o iş kötüdür dedim.

Devrim işine başladığımda durum kötüydü, her şeyi devlete borçlu olarak başlattım. Karşısında savaşacağım devletin aynı zamanda borçlusuydum. Ama yaptığım bu iş değerlidir dedim. Devrim işine öyle başladım ve buraya kadar getirebildim. Siz ise, düzen içinde bir şey bulamadığınızdan gelip burayı düzenle karıştırıyorsunuz. Oysa ben, düzeni bilinçli olarak terk ettim. Düzen içinde en üst mevkilere ulaşma imkanı olduğu halde -ki, işimizin başarı imkanı sıfır denilecek kadar dahi umut vaat etmiyordu- biz devrim işini esas aldık ve buraya kadar getirdik. Tüm bunları bilerek bu işe giriş yapacaksınız. Bizim bu işi yürütmemizde müthiş bir süreklilik var. Kırk yıldır bu işler üzerindeki ilgimiz ve denetimimiz hiçbir zaman kesilmemiştir. Bunu şunun için söylüyorum: Dağda, “nasıl olsa kimse beni görmez” diyerek görevlerinize ilgisiz ve duyarsız yaklaşıyorsunuz. Sizler bu biçimde savaşçılığın kenarından bile geçemezsiniz. Savaşçılığa bu kadar ilgisizlik kabul edilemez. Eğer öyle yaparsanız, bunları benim adıma yapmayın. **Kemal Pirlir**'i, size boşuna anlatmıyorum. Onlar, bizim kişiliğimizi sınırlı tanıyorlardı. Ancak onların devrimciliği en amansız koşullarda idi ve en azından utanç verici bir duruma düşmemek için o büyük direnişçiliği gösterdiler. Siz ise dağlarda elinize hazır verilen silahlarla, bu yaşamınızla, duruşunuzla bizimle alay eder gibisiniz. Eski veya yeni hiç kimse, hiçbir gerekçeyle “bu işler fazla ilgiliyle ele alnamaz, işleri boş ver, işler bu kadar önemli değil” diyemez. Bunu söyleyen kişi iflah olmazın biridir. Söylenecek doğru söz her yerde geçerlidir, özellikle de tayin edici, belirleyici yerlerde ve her komuta düzeyinde çok önemlidir.

Kendimi sürekli çalışan bir silah haline getirir, yüzyılların kaybını bir on yılda kazanımlara dönüştürürüm. Komuta kişiliğimde ise etkileyici ve sürükleyici kişiliği temsil ederim. Ben bunun dışında hiçbir şeye göz yummam. Sözüm budur, zaten yaptığım da budur. Yalnız savaşçılığa değil, yaşama dair her konuda benim onay vereceğim tutum budur. Bu konunun dışında ne siz, ne ben birbirimizi zorlamalıyız. Dikkat ederseniz biz de burada yaşıyoruz ve bir mücadele yürütüyoruz. Bu mücadele içerisinde on sekiz yılımı dolduruyorum. İşlerin ne kadar hakimi olduğum, yine bütün fırsatları ne kadar başarıyla kullandığım ortadadır. Siz ise yıllardır en olmadık yerlerde bile “zor dayanıyoruz” diyorsunuz. Avrupa'dakiler hiç bir şeyi başaramadan bir an önce oradan kurtulmak istiyor. Dağdakilerin durumları da aynısı. Peki sizi nereye yerleştirelim? Bizim yanımıza gelenler ise bizi anlama çabasına girişmiyorlar. Bizimle tartışma gücü bile gösteremiyorlar. Peki bizden ne istiyorsunuz? Demek ki bu tutumlarınız yanlış. Doğru olansa, savaş her yerde sürdürmektir. Avrupa'da, zindanda ve dağda, yani her tarafta mevzilerimiz var. Bunun hakkını vereceksiniz.

Değil ilgisizlik veya çabalarda zayıflık göstermek, “dünya başıma yıkılıyor, tüm dünyanın utancı ve laneti içindeyim, bir an önce şerefimi, onurumu kurtarmak için hangi işe yönelirsem sonuca götürmeliyim” diyeceksiniz. Doğru tutum budur. Bu tutumu egemen kılın. Bu tutumu egemen kılıncaya kadar ordulaşma sözü verilemez. PKK militanının sözü

şudur: “Sözüm ve arkasındaki yüksek anlama gücümle, irademle dört dörtlük bu işin militanıyım. Bir kaza-bela başıma gelmezse ve sadece nefes alış-verişim güvence altına girerse, gerisi başarıdır.” Kimse ne bunun aşağısında ne de çarpıtıcı ve sahibi olunamayacak bir biçimde söz söyleyip, adım atmalı. Biz ancak bunu sağlarsak düşmanı yenebiliriz. Ama yaptıklarımız mücadelenin gereklerine göre olmazsa, mevcut kazanımların da hepsi elimizden gider. Eğer bu işin gereklerini yapmazsanız sonunuzun nasıl olacağını insan düşünmek bile istemiyor. Bize dayatılanları tüm dünya hayretler içinde karşılıyor. Bundan daha kötüsünü de yapabilirler. İliklerinize kadar gerçekleri, gözünüzü kapayarak örtbas edip kendinizi kandırırsanız bu, ömrünüz boyunca kendinize yapabileceğiniz en büyük kötülük olur. Gerçeklerden kaçmamalısınız. Şimdiye kadar pek çok hata yapmış olabilirsiniz. Ancak gerçeklerden kaçmayarak kendinizi affettirebilirsiniz. Yaşamın imkanı da fazla, umutsuz bir savaşın içine gitmiyorsunuz. Düşmandan daha fazla başarı imkanınız vardır. Savaşla yaşamın neredeyse iç içe geçtiği, yani yaşamla savaşın muazzam diyalektiğinin kurulduğu ve bunun dışında bir çarenin olmadığı bir durumu yaşıyorsunuz.

Tek bir umuttan bahsedeceksek, o da bizim ulusal ve toplumsal temelde yürüttüğümüz kolektif çabada gizlidir. Tüm bunları şunun için söylüyorum: Bu hareket büyümüştür, ancak yine de içinde kendini muazzam kandıranlar var. Kendini düşmandan daha tehlikeli dayatanlar var. Kendisini köle gibi çalıştırıp, hakkına hukukuna sahip çıkmasını bilmeyenler de var. İstense rahatlıkla olumsuzlukların önü alınarak büyük başarıya gitmenin imkanları vardır. Oysa çok büyük çabalarla sağlanan gelişmelere rağmen göz göre göre işlerin tehlikeli bir biçimde gidişatı söz konusu. Bunun üzerinde çok kötü oynayanlar var. İçimizde ve dışımızda muazzam biçimde yanlış hesap yapanlar var ve bunlardan da yalnız ben sorumlu değilim. Kendi payıma sonuna kadar sorumluyum. Ancak artık sizlerin de sorumluluk sahibi olmayı bilmeniz gerekir. Tabii sorumluluğunuzu her güne ve her işe doğru bir karşılık vererek göstermenizin tam zamanıdır. Başka türlü davranırsanız gerçekten değer verdiğim yaşamınıza, fedakarlığınıza ve cesaretinize ihanet etmiş olursunuz. O zaman kendi kendinizi boşa çıkarmış olursunuz. Aslında burada kendimi değil, sizi savunmaya çalışıyorum. Kendinize karşı büyük haksızlık, büyük yetersizlik, büyük başarısızlık durumunda olduğunuz için sizi savunmaya müthiş gereksinim duyuyorum.

Uzun süre kendinizi kandırmaya devam edemezsiniz. İnsanlık içerisinde en mutlak hakları bile elinden alınmış ve bunlar için savaşması gerekenlerin başında geliyoruz. Olmayacak duaya amin diyemeyiz. Halk olarak, parti ve ordu olarak; tabii ki savaşçı olarak da savaşması gerekenlerin başında olmalıyız. Bundan daha değerli ve zorunlu olan başka bir şey var mı? Bu temelde bir kez daha görevleri netleştiriyor ve işlerimizi planlıyoruz. Ve belli ki, bunun anlamı büyüktür, bu temelde atılacak pratik adımlar da çok büyük olacaktır. Yaptığımız işlerin heyecan vermesi kadar, büyük sorumluluk duygusu içinde hareket edilmesi gerekiyor. Anlayış sahibi olmak kadar, anı anına pratikleşmek de büyük önem taşıyor.

Savaş tarihimiz, en önemli gelişme aşamasını yaşıyor. Artık her birinizin de tecrübesiyle bu işin üstesinden fazlasıyla geleceği bir süreci yaşıyorsunuz. Bu savaşı tamamıyla kazanmazsak çok yazık olur. Bu aşamada kaybetmek de ancak bazı çok anlamsız eksikliklerin ve yanlışlıkların sonucu olabilir. İşleri buraya kadar getirebilmek, yüzyılların müthiş köleci düzenini durdurup aslında halen çoğunuzun anlamakta güçlük çektiği özgürlük imkanını sizlere tepside sunmak demektir. Özgürlük, gerçekten altın değerinde bir yaşamdır. Buna büyük bir saygıyla ve doğru yaklaşalım. Ve ona ulaşmak için gerekli olan çabaları sergileyelim. Gerek tüm insanlık için, gerekse bu dayanılmaz koşullar altında yaşayan halkımız ve en çok da kendimiz için anlamlı, başarılı bir yaşamın savaşını verelim.

Savaş, bir insan yaşamının en güzel sürecidir. Onunla uğraştıkça güç kazanacak, güç kazandıkça da yaşama anlam vereceksiniz. Yaşamımızın diyalektiği, felsefesi budur. Ne böyle bir yaşam için savaşmaktan çekinilir, ne de bu savaş içinde yaşamı geliştirerek ona anlam vermekten geri kalınır. Önderlik gerçeği budur. Ben, kendimi bütün yönleriyle kırk defa anlatsam, haykırısam da söylenecek en güzel söz işte budur. Hatalarınız, başarısızlığınız olmaz demiyorum. Ancak bunlar da belli ölçüler dahilinde kabul edilebilir. O da gösterilmiştir. Tabii bunun dışında eğer bir talihsizlik olmazsa ve nefes alıp-verme imkanını elde ederseniz, kesin başarıya gidecek kadar sürece de katkılarınız olacaktır. Kişisel olarak temsil ettiğiniz düzey ne olursa olsun, önemli başarılarınız olacaktır.

Bu belirttiklerimin tersine bir gaflet durumunu bile bile oynama olmazsa, bu düzeydeki yetersizliklerin bir daha yaşanmayacağı ve PKK'nin geldiği noktanın kesin başarıya en yakın nokta olduğu açıktır. Neredeyse bunu dünyaya bile kabul ettirme düzeyine geldik. Sizler bunun en asli temsilcisisiniz ve başarıdan başka da hiçbir şeyi ne kendinize soracak ne de kabul edeceksiniz.

Ağustos 1997

İNSANLIK ADINA YAPILABİLECEK EN DEĞERLİ ÇALIŞMA ÖZGÜRLÜK YÜRÜYÜŞÜDÜR

İsmail Beşikçi'ye “istediğin nedir?” diye sormuşlar, “Dağlarda bir özgür gerilla yürüyüşü” cevabını vermiş. Düzeni en iyi tahlil eden birisi bunu söylerken, sizin hem de en şanslı alanlardaki özgürlük yürüyüşünüz yaşamda en fazla istenilecek bir özlemin ifadesine pek benzemiyor. Bunun çözümlemesini yapmanız gerekir.

Bana göre de bu dünyada istenebilecek en değerli yaşam talebi, özellikle de Kürdistan'da, gerillanın özgürlük yürüyüşüdür. Fakat siz bunu tanınmaz hale getirdiniz. Özgürlük yürüyüşünün moral düzeyinden tutalım zafer tutkusuna,

amaç zenginliğinden totalim insanı çok yönlü güçlendiren bütün tarzlarına kendinizi dayatma tarzınızın esef verici yönlerinin olduğu çok açıktır. Hiç kimse size, hazırlıksız olarak bu özgürlük yürüyüşüne katılmadığını demedi. Kimse size saflarımıza gelin de demedi, gidin de demiyor. Burada ısrarla bir gerçeği dile getirmeye çalışıyorum: Bizim çalışmalarımızın amaç, inanç, tutku, bilinç, anlayış gücü üstündür, bununla birlikte sürekli olarak gündemde tutulur ve öyle yaşanılır. Bir de sizin katılım tarzınıza bakıyorum, toplumda iflas etmiş olarak gelmişsiniz, amaç büyüklüğünüz, tarz zenginliğiniz, başarı tutkularınız yok, çok bencil ve bireycisiniz. Adeta canınızdan bezmiş gibisiniz, kendinizi zorbela ya ölüme terk ediyor ya da düzenin içindekinden bile daha düşük bir yaşamla kendinizi sınırlandırılıyorsunuz. Bunlar vahim yaklaşımlardır ve anlam vermek de son derece güçtür.

Benim de yürüyüşüm bir gerilla yürüyüşüdür ve daha çok da bu yürüyüşün en görkemli biçimlenişini gerçekleştirmek için büyük hazırlık yapıyoruz. Buna rağmen bu kadar tutkulu bir biçimde bu işin peşindeyiz. Hepinize bu özgürlük yürüyüşüne katılma gücü veriyoruz. İdeolojik, örgütsel, pratik olarak tüm imkanları size sunduğumuz halde, halen bu işin içindeyiz ve büyük bir tutkuyla devam ediyoruz. İddia ve başarı tarzına gittikçe daha fazla yaklaştığımız halde, içinizden bazılarının en azından yürüyüşe verdiği anlama, yürüyüşü düşürdüğü sonuca bakın. İlk etapta çözeniz gereken husus budur. Giderken veya gelirken, başlarken veya bitirirken bir şeyi derinliğine anlamak gerekir. Bizim iddiamız ve ispatımız da odur ki, yalnız savaş gerçekliğimizde ve kurtuluş amaçlarımızla bağlantılı olarak değil, uluslararası gerçeklikte bile herkesin gıptayla yaptığı böyle bir değerlendirmesi var: Özgürlük kanatlanışı içindeyiz. Biz, büyüklüğümüzü ve gücümüzü buradan alıyoruz. Ama çoğunuzun durumuna bakıyorum, bu büyük özgürlük yürüyüşünü bambaşka anlamlara, tarzlara ve tutkulara büründürmüş, öyle gidiyorlar. Bunu nasıl izah edeceksiniz? Kim size, “özgürlük yürüyüşü böyle olur” dedi? Kendinizi kandırmışsınız, kandırılıyorsunuz ve kandırıyorsunuz.

İddiamız ve ispatımız var, bu ülkede, bu halk ve insanlık adına yapılabilecek en değerli çalışma ve savaşım özgürlük yürüyüşüdür. Bana, “şu devleti al senin olsun” deseler, bir gün bile o devletin başında kalmam. Ancak “bu özgürlük yürüyüşü uğruna büyük çalış” denildiğinde, kendimi en büyük tutkuyla iş yapmaya hazır hissediyorum. Buna rağmen halen içimizden bazıları dumura uğramış, kırılğan, dökülgen, adeta lime lime olmuş bir halde küçük şeylere rahatlıkla tenezzül ediyor, karmakarışık bir ruh haliyle utanmadan adeta işleri sabote etmenin ve boşa çıkarmanın tavırlarını sergiliyor. Bu yapılanların tümü düşmanın bize biçtiği sonuca cevap değildir, onun yankı bulmasıdır.

Tam bir yaşam belası haline gelmiş veya getirilmişsiniz. Bunlar doğru değil. Sizler yaşamak istiyor musunuz, istemiyor musunuz? Nasıl yaşamalı sorusunu kendinize soruyor musunuz, sormuyor musunuz? Nasıl yaşamalı konusunda belli cevaplar veriliyor, bunu aldınız mı, almadınız mı? Hiç olmazsa bu konuda biraz netleşin. Kimse size ricayla, gelin bizim şu işimizi yapın demiyor. Özgürlük yürüyüşçülüğünün anlamı çok net ve belirgindir. Biz küçük bir grupla işe başladığımızda bile kanatlanmış gibiydik ve başarı umudunun, başarı imkanının iğne ucu kadar bile bir belirtisi yoktu. Ancak o kişilikleri halen arıyoruz. Size ne oluyor? Biz bu oyunu bozmak istiyoruz. İçimizdeki yozlaşmanın giderek düşmana ne kadar dayandığını ve iç gericiliğin bitirici, metelik etmez, bitmiş tükenmiş yaşamla bağlantısını nedenleriyle birlikte ortaya koymaya çalışıyoruz. Sizin bu kişilikleriniz nedensiz oluşmamıştır. Sizler bu yürüyüşe, özgürlükleri kazanabiliriz biçiminde bir yanıt değilsiniz ve zaten oynanan oyunun özünde de “bu işler böyle yürümez” mantığı vardır.

Düşmanın son olarak genelde sola, halka ve özelde bize biçtiği plana baktığımızda, bizim içimizde objektif olarak bazılarının verdiği yanıt, “biz yaşamın en basit, amaçsız, serserice, düşküncü ve özgürlük arz etmeyen her şeyine de razıyız. Bu partiyi de bir bela gibi görüyoruz” biçiminde oluyor. Sizde tipik bir küçük burjuvanın veya küçük burjuvazinin sınıfsal zemininin, karşı devrimin veya özel savaşın yönelimlerine karşı kendiliğinden -aslında çok bilinçli de değil- “bu beladan kurtulalım” gibi bir havası, bir çabası var. Hele buna son olarak önderlik etmek isteyen kişilik ve çizgi uğruna yürütülen çabalara baktığımızda, insan bunu büyük bir öfkeyle karşılamaktan kendini alıkoyamıyor. “Partiyle olmuyor, gerillayla olmuyor” diyor. Peki, ne ile olacak? Halkımızın milyonlarcasının büyük emeğiyle, bu kadar şehidin kanıyla, acı ve işkencelerle yoğrulmuş yaşamlarla belli bir birikim sağlamışız. Sonuna kadar ona göz koyuyor, onu ele geçirmek ve onunla oynamak istiyor. Hırsız, partinin, gerillanın bir ölçüsüne, kuralına ve kişiliğine var mısın diye sorsak, “hayır, sonuna kadar bozarım, bastırırım, altüst ederim” diye cevap veriyorsunuz. Peki sen kimsin, o zaman tüm bunları ne adına yapıyorsun? Sorgulamanın özü bu ve bu sorgulamayı hepinizin yapması gerekir.

Devrimcilerin karargahında, devrimcilerin savaşımında zorakilik yoktur. Her zaman büyük gönüllülük, büyük düşünce yoğunluğu, büyük irade keskinliği esastır ve öyle olanlar gelir, öyle olanlarla yol alınır. Yıllardır bizi uğraştıran şeyler dayatılıyor. Bütün o geri toplumsal yaşamın sığılının ve düzenin bütün o pisliklerinin yatağı haline gelmişler. Çok bireysel, küçüçük arzularına bir yanıt bulamayınca, kocaman bir partinin binasıyla bile; köşesinden, temelinden oynuyorlar. Derdin nedir diye sorduğumuzda ise, “kendime göre bir şeyler yapmak istiyorum” diyorlar. Buranın yirmi beş yıldır bir ideolojik planı, siyasi planı, örgüt planı var. Bina bu temelde yükseltiliyor. Onlar ise, “bina içinde bina yapmak istiyorum, binanın bir köşesini yıkmak istiyorum” diyorlar. Nedir bu yaptığınız, kim size bunun özgürlüğünü vermiş? Bu yaptığınız yavuz hırsız misali değil midir? Yanıt verin diyorum. Kendinizi, çevrenizi sorgulayın, biraz saygılı olun. Ben hırsız yakalamışım, tutmuşum, hala kendi emeklerinizin hesabını bile soramıyorsunuz. Sadece “beni bastırdı” bilmem “bana ne yaptı” diyorsunuz. Eğer böyleyseniz yanımızda ne geziyorsunuz? İnsanda biraz haysiyet olur. Özgürlük savaşçılarının yakınması olur mu? Özgürlük savaşçılarının dili böyle olur mu? Bu, en basit kelimeyle büyük bir utanmazlıktır. Özgürlük güzel bir şey değil midir? Özgürlük yürüyüşü en değerli iş değil midir? Özgürlük binası, içinde en iyi yaşanılacak bir bina değil midir? Neden bunları bilmiyorsunuz, ilginiz neyedir? Kafanız neye çalışıyor? Düşman da size Şırnak'ta, Diyarbakır'da habire barakalar, özel binalar kuruyor. İsterseniz, gidin orada kendinize bir ev alın, ama burayı bitirerek, burayı çökerterek değil.

Artık örgütün siyasal dilini, örgütün ideolojisini konuşacaksınız. Duygularınız, yüreğiniz varsa, onunla bazı

büyüklikleri göstereceksiniz. Göstermezseniz benim de andım olsun ki, en korkunç savaşı size karşı vereceğim. Tüm bunları çok büyük değerleri temsil ettiğimize inanarak söylüyorum, bu değerleri kesinlikle çığnetmeyeceğim. Sadece zordadılar diyerek bu sabrı gösteriyor ve kendi yetersizliklerinizi görmeniz için gerekçeler sunuyorum. Buna rağmen iflah olmazlık sınırında ısrar ediyorsunuz. Açık söyleyeyim, bu kişilik bizim için bir kontra kişiliğinden daha tehlikelidir. Biz de bu kişiliğe yönelik olarak her türlü mücadeleyi yapmakta kendimizi özgür sayacağız. Burada iyi niyet, art niyet gibi kavramlara hiç yer yoktur. Devrimin içine girip de onun gereklerine göre olamamak, bilinçli ajanlıktan daha tehlikelidir. Devrime gelip de gelişmemek, dönüsememek bile tehlikelidir. Bunu böyle bileceksiniz.

Bizim Önderlik gerçeğimizde yaşamın bir kabul edilmiş tarzı vardır. Çocukluktan itibaren onun dili, özgürlük dili ve inanılmaz bir gerilla yürüyüşüdür. Doğru söz kadar doğru adım da her zaman esastır. Burada yanlış söz söylemek, kafa karışıklığı, yüreksizlik, büyük hata yapmak ve hatalarda ısrar etmek yoktur. Burada saygısızlık, sevgisizlik yoktur. Yol arkadaşına en üst düzeyde değer biçme vardır. Bu yürüyüşü biz böyle başlattık ve böyle sürdürüyoruz. Siz bunu çarpıtamazsınız. Sizi yanlış doğurup, yanlış büyütmüş ve yanlış yürütmüşlerse bunun hesabını siz kendiniz vermelisiniz. Bunun için size fazlasıyla zaman tanıdık. Ben sizin gibileri değil özgürlük yürüyüşünün evinin, karargahının ortasına yaklaştırmak; çocukluktaki bir oyun kurgusunda, bir köşenin yapılmasında bile sorumsuz insanları çalışmalarına yaklaştırmamıştım. Kendi köşemi yaparken sadece edepli olanların, verdiklerimi öğrenecek olanların yerini belirlemiştim.

Bütün bunları şunun için belirtiyorum: “Önderliğin yanına gelmek, güç almak istiyoruz” diyorsunuz. Ancak bunun kurallarına ve özüne neden bir türlü doğru bağlanmıyorsunuz? Kendime bile tanımayıp size tanıdığım rahatlığı, güvenliği, anlama ve kendini toparlama imkanını neden değerlendiremiyorsunuz? Düşman sizin kişiliklerinizi istediği kadar kıskırtmış, tahrik etmiş olsa bile yakıcı bir yaşam düşüncesi, etkileyici bir olay en iflah olmaz kişiyi bile hizaya getirebilir. Doğrular ve insanı çarpacak olaylar neredeyse ezici bir biçimde hepinizin gündemine girmektedir. Hem “çok açız” diyorsunuz hem de mideniz hiçbir şey almıyor. Artık bu hastalığı aşmalısınız.

Düşmanın yoğunlaştırılmış özel savaşı her gün şunu iddia ediyor: “Özgürlük savaşı çıkmazı yaşıyor, iradesi kırılmıştır, askeri olarak yenilmiştir. Geriye kalan artıklar da teslimiyete benzer koşullar içine alınmalıdır.” Düşman “özgür kalmanız mümkün değildir, kişilik onurunuz, şerefimiz yoktur” diye sürekli tekrarlıyor. Bir de “dağda pişman olmuşlar” diyor. Yine eskiden de uzmanları şunu söylüyorlardı: “Gençliğiniz elinizden çalınmış.” Evet bu söyledikleri doğru! Sadece gençliğiniz değil, insanlığınız çalınmış, bir ülkeniz bile yok. Sizin üzerinize sayısız hesaplar yapıyorlar. Peki, sizin bunlara verdiğiniz yanıt nedir? Bunlar düşmanın sadece iddiaları değil, aynı zamanda özel savaşla günlük olarak size dayattıklarıdır. Gerçek bu değil mi? Biz sizden hangi gençliği çaldık? Düşmanın özel savaşını yaşayan gençliği ve yaşamı ben onlardan çaldım. Şimdi bütün sıkıntınız biraz da buradan kaynaklanıyor. Bu yaptığım, **Promete**'den ateşi çalmak kadar kutsal bir şeydir. Gençliğinizi, büyük ihaneti ve büyük onursuzluğu yaşamamanız için çaldım ve alıp bir yere sakladım. Bir gün her şeyi elinden alınan bu kişiliğiniz, belki özgür bir ortamda insanlığı, ülkesini ve özgürlüğünü seven bir kişiliğe dönüşebilir. Bunun için çaldım, bunun için sakladım. Bunu da anlayacaksınız.

Sizde düzenin etkileri var dedüğümüzde, “alıştırılmışım” diyorsunuz. Bunlar neyin alışkanlığı, neyin etkisi diye soruyorum habire. Düşmanın size dayattıkları ortada, bunun nesi sizin üzerinizde etkili olacak? En sıradan bir insan bile “şu beni alıştırdı” diyemez. Bu, doğa dışıdır, doğadaki ayrık bir durumdur. Bunları biz gerekçelendiremeyiz. İddia düşmanındır ve buna yanıt da o temelde olursa durumunuz çok tehlikelidir, hatta korkunçtur. Biz bütün devrimciliğimizi, bu yanıtları reddetme temelinde başlattık. Sizin de böyle yapmanız gerekirken, bunun yerine sahtekarlıklarınızı dayatmakla çok büyük bir suç işliyorsunuz.

Ben yüce insanlarla çalışma yürütmek istiyorum. Gördüğünüz gibi bu işe varım. Bizden görev, yetki bekliyorsunuz. Bu isteklerinize de gücümüz ölçüsünde yanıt olabiliyoruz. Bizim ortamda “düzen etkileri” gibi kelimeler kullanılamaz. İnsanlıktan tutun, onur ve şerefinize ilişkin ne varsa hepsi buradadır artık. Bizim ortamımızda ölüme, işkencelere ve hakarete lanet getirilir. Sıradan bir köy intikamcısı bile kendi kurallarına göre ilk fırsatta düşmanına bıçağını saplar. Siz gerillasınız, oldukça donanmış, netleşmiş savaşçılarsınız. Düşmanın etkilerini yaşamak, ona zemin olmak olacak iş mi? Bulduğunuz yerde, ideolojik bıçağı, örgüt bıçağını ve askeri bıçağı vuracaksınız. Yapılabilecek en doğru şey bu değil midir? Eğer bunu da yapamıyorsanız söyleyin, ben size yol bulayım. Ya da bundan daha kötü durumlara düşürülmüşseniz sizi bir kenara bırakayım. Bu ikisinden birisini kesin tercih etmeniz gerekir. Ama siz habire ikisini karıştırıyor ve bana sunuyorsunuz.

Ben bunu on yaşımda bıraktım. En başta anamın sütünü ve ondan sonra da bana verilen her şeyi bıraktım. Siz ise düşmanın sofrasından getirdiğiniz şeyleri karıştırıp önümüze sunuyorsunuz. Ben bunları nasıl kabul edeceğim. Günlü birlik yaşamı esas olarak yaşıyorsunuz. Örgütün dilini konuşmak, örgütün kuralını yaşama geçirmek yok. Birisi çete başı olarak çıkıyor, bir birliği ele geçiriyor ve kendine göre bir yaşam tarzını oturtuyor. Hiç kimse de “sen şurada yanlış yapıyorsun” demiyor. Ben bunu kabul edemem. Yaptıkları tek şey ise, sürekli olarak şikayettir. Size olağanüstü düzeyde çözüm gücü veriyoruz, ancak buna hiç anlam vermiyorsunuz. Örneğin, jandarma köye gelip bastırır, her türlü uygulamayı yapar, onlar da sadece feryat ederler. Bazen de bir çete başı bizde çıkıp her istediğini yapar, bizim birçok birlik komutanı, sözüm ona sahte yönetimler de her tarafta “böyle yaptı” diye bağırır. Toplumdaki sıradan bir insanın böyle yapmasını anlıyoruz, ama siz özgürlük savaşçılarsınız ve elinizde her tür silah olduğu halde böyle yapmanızı anlayamıyoruz. Büyük bir inatla bana dayatmak istedikleri, “bu iş ancak böyle olur”dur. Siz bunu bana asla kabul ettiremezsiniz. Bunları sadece ahbap çavuşlarınızla tartışabilirsiniz, benimle değil. Bu konuyu bana dayatamayacağınız kadar sizden ilerideyim, hiçbir şeyinize alet olmam. Bu konuda bana karşı savaşırsanız da kaybeden yine siz olursunuz. Kendinizi yanıltmanıza hiç gerek yok. Zaten tarihteki bütün özgürlük yürüyüşleri de bu durumu lanetli olarak değerlendirir ve kahrederler.

“İşlerimizi neden doğru ele almıyoruz” diye tartışın. Örneğin birçok alana bakıyorsunuz, doğru dürüst bir yoldaşlık ortamı yok. Peki, bunun nedenini neden sormuyorsunuz? Birbirine karşı bu kadar tepkili olunur mu? Bunların hepsi düşmandan kalmadır. Ayrıca savaş kuralları bu kadar tanınmaz hale mi getirilir? Neden bunları tartışıp bir düzene bağlayamıyorsunuz? Bu örgütün en emredici gücüyüm, bende bu konulara ilişkin bir çözümsüzlük, bastırma ve bu işler olamaz düşüncesi var mı? İlk günden bugüne kadar bizim olduğumuz her yerde anlayış ve irade egemen değil midir? Neden sizin bulunduğunuz ortamlarda böyle olmuyor? Bunun cevabını vereceksiniz.

Hele bu savaşıçlıklarınızı bana göre hiç yapmayın, ben bu savaşıçılığa artık hiç ilgi bile duymuyorum. Canınızı boşuna heba ediyorsunuz ve kendinize çok yazık ediyorsunuz. Bu duruşunuzun altında provokasyonun ve tekrar düzene yaranma kurnazlarının bazı söylemleri var, siz onlara kulak kabartmışsınız. “Yaşamınız çalınmış” deniliyor, siz de sanki metelik kadar bir yaşam değeriniz varmış gibi “acaba öyle mi” diyorsunuz. Tabii düşmanın iblisleri zaten her zaman insanlarla oynamışlardır. İblis, Adem’in bile cennetteki yaşamını bozandır. Günümüzde de bunlardan çok var; İblisçe, yalanca her tür soruyu sorduruyorlar. İblisi bu kadar dinleyenlerden, hangi doğruyu yaşama geçirmeleri beklenilebilir? Hz. İsa’nın o ilk gruplarında, insan bazen izlerine rastlıyor, o kurdukları manastır yaşamında bile yüzyıllarca süren büyük bir ruh birliği, kutsallık var. Bunlar buralarda nasıl yaşadılar diye şaşırılmak elde değil.

Özgürlükler çağındayız, özgürlükler çağındayız, özgürlükler yürüyüşünde ve özgürlükler savaşımındayız. Ama sizde bu ruhtan eser yok. Bunlar İblisin amansız takipçiliği altında, hemen her şeye kulak kabartıp, her tür biçime bürünerek etkili olmaya çalışıyor, bir an bile ara vermeden bizimle savaşıyorlar. Bu konularda sizlere ne diyeceğimi artık bilemiyorum. Eğer benden ne istediğinizi bilseydim, en bulunmaz Hint kumaşı da, Şam şekeri de olsa bulup getirirdim. Ben her şeye hazırlıklı bir insanım. Bizim vitrinimizde her şey vardır. Hiç kimse sizi güzellikler anlamında yoksul bırakmak istemiyor. Ama siz istemesini de bilmiyorsunuz. Biz tüm bunların hazırlıklarını yaptık, olanaklarını biriktirdik. Kimse size imkansız yaratın demiyor. İşleriniz parayla oluyorsa parayla, şeker şerbetle oluyorsa onunla, derin düşüncelerle veya yüksek arzularla, tutkularla oluyorsa bununla yürütebilirsiniz. Yani bunların hepsi artık bizim vitrinimizde var.

Sizin özgürlükler dünyasına girişiniz, bazı barbar topluluklarının Roma’ya girip o görkemli eserleri, binaları dağıtmasına benziyor. Bu durumunuz barbarların uygarlığa saldırısına benziyor. Kürt olayında salt barbarlık, yani ilkel komünal düzeylerdeki ölçüler değil, bir de derinleştirilmiş kölelik var. Onların birleştirilmesiyle zaten uygarlığa ulaşmaya imkan yoktur. Çünkü uygarlık silahlıdır, bu tip kişilikleri yerle bir eder ve yanına bile yaklaştırmaz. Daha çok, bir fırsat olarak doğan özgürlükler dünyasının içine girdiğinizde alt-üst etmeyi yaşıyorsunuz, yaşıyorsunuz. Derin bilinçsizlikten dolayı altın ile teneke, hatta zehir ile şerbet karıştırılıyor. Biz bütün süreçleri yeterince güçlü hazırlamıştık. Herkes için yaşam onurluydu, imkanlarla doluydu ve başarılıydı. Yürüyüşlerin hepsi şanlıydı, imkanlarla dolu ve zafer yüklüydü. Tüm bu hazırlıkların canına okunduğunuza çok yanıyorum. Bunun böyle harcanmasına büyük öfke duyuyorum. Tüm sorunlarınız çalışmalara hakkını vermemekten ve en çok da kendinize anlam vermemekten kaynaklanıyor.

Bir dost gelmişti, üç saatlik bir tartışmamız oldu. Söylenildiğine göre dünyanın en zenginlerinden birisiymiş. Merhaba ile allahısmarladık arasında kendini benimle kardeş ilan etti. Sonuna kadar benimle olmaktan bahsetti ve “Ruhum böyle söylüyor” dedi. İsmi bile bilmiyorum, ama son söz olarak “Hep böyle kalacağım” diyebiliyor. Sanmıyorum ince bir politika yapsın, gerçeği söylüyordu. Etkilendi ve ruhunun derinliklerinde olup bitenleri dile getirdi. Ve belki de adımızı sürekli hayırla anacak, dost kalacaktır. Bu kesindir ve göreceğiz. Yani dünyanın en zengini de olsa bizimle bir görüşmenin sonucu budur. Sizler dünyanın en fakir insanları olarak böyle yaklaşırken, hiçbir biçimde bize ihtiyacı olmayan o zengin bu derinden bağlantısı çok ilginçtir. Bana önerileri de oluyordu. Nasıl bu kadar hassas olabilir diye düşünüyorum. “Bu yaşam böyle sürmeli, bu yaşam şöyle egemen olmalı, bu yaşamın uğruna şunları yapacağız” diyerek yüce duyarlılıkların hepsini dile getirdi. Düşünüyorum da, en yoksul, bize en fazla ihtiyacı olan ve en kapsamlı dersleri verdiğimiz siz militanlar neden çalışmalarımıza bu kadar duyarsız kalıyor? O dostumuz, “Keşke benim de bir evim olsaydı, keşke...” derken ruhu bağlandı gitti. Maddiyatın hiçbir değer ifade etmediğini gösterdiğimde, kendisinin bize muhtaç olacağını bilerek ve bizim ideolojik üstünlüğümüzü, yaşam üstünlüğümüzü görerek kendisinin derinden bir ihtiyaç halinde olduğunun farkına vararak gitti. Sizler de düşünün, maneviyatınızla ve maddiyatınızla nelere, ne kadar muhtaçsınız?

Sizlere her şeyimizi veriyoruz. Bunun değerini takdir edememek, büyük nankörlükten öteye lanetliliğin derinliklerinde ve hercümercinde sürüklenip gitmektir. Biz bunu bozmak, buna son vermek istiyoruz. Lanetliliği yüzyıllardan beri bu denli yaşamının insanı ne hale getireceğini size gösterdik. Düşmanın dayatmaları altında, zorluklar ve imkansızlıklar altında bu tür şeyler yaşamamız anlaşılırdır, ama şimdi özgürlük imkanı burnumuzun dibinde. Bu, artık lanetliliğin sona erdirilmesini şart kılar.

Sıradan bir dostun duyarlılığını bile gösterememek lanetliliklerdir. Bazıları zebaniler gibi, bazıları deccal* gibi kendini bu kutsal gerçeklere öyle dayatıyor, ama siz kendinizi bile savunamıyorsunuz. Biz üzerinizdeki Azrail’i bile kaldırdık. Yaşamınızın üzerindeki Azrail’in eli kaldırılmıştır. Haydi biraz canlanın! Bu zebanilerin, bu zorbalığın, zorbalıktan da öte yaklaşım sahiplerinin neden bu kadar etkisi altında kalıyorsunuz? Üzerinizdeki devlet elini, ağanın elini, zorbanın elini kaldırdık. Siz, o kadar korkak yetiştirilmişsiniz ki, hep “bana ne yapacaklar” kaygısı içinde dilsiz ve çaresiz kalmışsınız. Korkutulan bazı çocuklar veya kadınlar vardır, siz hep onlar gibi telaştaşınız. Ben bu konuda da yoldaşlığımı yaptım ve üzerinizdeki baskıları kaldırdım, size korkmayın diyorum.

* Dinsel inançlara göre dinden saptırmak için kıyamete yakın bir zamanda ortaya çıkacağına inanılan yalancı yalvaç. İş karıştırıcı.

Tabii buna verdiğiniz yanıtın diğer bir biçimi de gözü kör savaşıçılıktır. Bu da korkunun tersyüz edilmiş biçimidir. O kör cesaretinizin, o kör saldırının benimle hiçbir ilgisi yoktur. Korkuya karşı benim tarzım bu değildir. O daha kötü bir saptırmadır, onu da yapmayacaksınız. Sizden ne öyle kör savaşıçılık isteyen var, ne de bu kadar korku. İkisine de gerek yok. Bize gerekli olan akıllı, planlı, savaşımda ve yaşamında parti tarzını büyük bir mutlulukla benimsemiş ve bunun imkanını yakalamış bir yürüyüş kolu, yaşam tarzıdır. Artık bunu cesaretle kucaklayın. Korkmayın diyorum, bakın benim varım. Kabus gibi bir şey üzerinize geldi mi bana haber verin, elimizin tersiyle atarız. Daha başka ne istiyorsunuz? Bu, şikayet ettiğiniz her şeyin aşılmasının her tür biçimi bizde cevap bulur demektir. Neredeyse hepiniz cin çarpmışa dönmüşsünüz. Biz cini de buradan kovduk. Zorba var diyorsunuz, en büyük zorbayı ne hale getirdiğimizi gözlemlerinizle görüyorsunuz. Bizim ortamlarımızda kaba düşman da yok. O da dağların ötesine atılmıştır. Onun için bu kabuslu yaşamı bırakın, kendinize güvenin, yavaş yavaş canlanın ve bütün yeteneklerinizi biraz ayaklandırın diyorum.

Tekrar söylüyorum korkmayın. Eskiden yaptıklarınız, yaşadıklarınız ayıptı, ama şimdi o ayıbı da biz ortadan kaldırdık. İslah olma süreci söz konusudur, ıslah oluyorsunuz. Artık geçmişinizden utanmayın. Çünkü tövbe ettiniz ve ıslah olmaya yüz tutunuz, münafıklık yapmayın yeter. Yani oportünizmi istemiyoruz. Sizden eskiyi hortlatmamanızı ve düşman etkilerini yaşatmamanızı istiyoruz. Bütün bunların bir anlamı vardır ve bütün bunları şunun için söylüyorum: Gelenler var, bir günde dertlerine ilk dermanı alabilirler; gidenler var, gittikleri her alana her tür ilaçla dolu gidiyorlar ve günlük olarak verecekleri ilaçlarla bütün sağlıksızlıklar sağlığına kavuşabilir. Kimine ideoloji, kimine örgüt, kimine dil, kimine eylem, yani herkese bir tane ilaç verir; ertesi gün bu sağlıksızlar sağlanmış ve dirilir. Ben eskiden bu kadar kesin konuşmaz, ısrar da etmezdim. Benim kesin ve ısrarlı olmamın, anlaşılır ve çok önemli nedenleri vardır. Halen belirttiklerimi anlamıyorsanız, tekrar çok net bir biçimde ne istediğinizi açık söyleyeceksiniz. “Ben şu noktalarda cevap istiyorum” diyeceksiniz. Çeşitli cevaplar vermek mümkündür. Ama kesinlikle ne istediğinizi bilerek ve aldığında da onunla oynamayarak cevap isteyeceksiniz.

Sözün sahibi olamamanızı ve verilen cevaplarla yetinmemenizi anlamak mümkün değil. Ben doğru cevaplar verdiğime inanıyorum. Eğer bu cevaplarla tatmin olmuyorsanız, o zaman sizin ya ajan ya da iflah olmaz ve kaypak birisi olduğunuzu söyleyeceğim. Ya da teslim ve iflas bayrağı çekmişler ve bana da “sen de kendini bitir” demek istiyorlar diyeceğim. Bu da biraz ağırlık kazanıyor. Zaten sonuçta düşmanın son perspektiflerine verdiğiniz yanıt da “bu işler böyle olmaz, bu işler ancak buraya kadar olur” biçimdedir. Ben de hayır diyorum. Ben sıfırdan nasıl ve nereden başladığımı biliyorum. Siz bitmiş olabilirsiniz, ama ben daha bitmedim. Tam tersine ben, yaşama daha yeni başlamak istiyorum. Kırk yıldır benden esirgenmiş olan yaşamı çalışarak, şerefli ve onurlu bir başlangıca yetiştirebilecek duruma getirdiğime inanıyorum.

Siz çalışmamış veya çalışıp kazanamamışsınız. Her adım attığınızda yenilmiş, darbe yemişsiniz. Bu sizin sorumluluğunuzdur, benim öyle bir durumum yok. Kendi yenilginizi, kendi yaşanmamışlığınızı veya yaşamı kaybetmişliğinizi bana dayatamazsınız. Zaten çete başının geliştirmek istediği de buydu. “Haydi haydi böyle yaşayın” demesi ve yankı bulması da bu nedenleydi. En eski provokatör de, “yapının ezici bir çoğunluğu benim sunduğum yaşama bayılıyor” diyordu. Tabii bunun hiçbir savaşı ve onurla ilişkisi yoktur. Bu provokatör hesaplarını bunun üzerine kurmuştu. Yarattığımız değerleri benden çalmak için her türlü numaraya girişiyordu. O zaman bir ev bulmak, yiyecek bulmak ve güvenliklerini sağlamak için her şeyi yapıyordum. Oysa onlar bunları söyleyip bunları yapıyorlardı. Bütün bunları belirtirken, tamamen iflah olmazsınız demek istemiyorum. Sizde bu yön sınırlıdır. Siz daha çok çaresizsiniz, bu yönünüz daha ağır basıyor. Ayrıca bilinciniz fazla gelişmiş değil. Gençsiniz ve bu çaresizliği aşabilirsiniz.

Devrimcilerin Savaşımında Büyük Gönüllülük ve İrade Keskinliği Esastır

En basit yaşam bile örgütlülükle olur. Benim bütün gücüm, insanları örgütleme yeteneğimden geçer. Örgütlemenin özü, insanları doğru işe ikna etmedir. İşte bütün gücümüz kaynağını buradan alır. İnsanımız öyle bir ruhsal atmosfer içine sokulmuştur ki, yaklaşımlarının tümü kirpi tarzındadır. Kirpinin kendini koruma tarzında olduğu gibi, hep dikenleriyle yanıt verir. İnsanlarımız yüzyıllardan beri bu haldedir. Ben bu insanları bazı doğrular temelinde ikna ettim ve o çok tepkili, diken gibi kişiliklere kendimi kabul ettirdim. Ben, dikenleri bırak, başka bir elbiseye bürün, daha insanca, daha yumuşak ve anlayışlı olabiliriz diyerek, insanlarımızı örgütlenmeye ikna ettim ve birleştirdim. Bakın sizlerle bile yürüyoruz. Bu önemli bir gelişmedir. Edebiyat, sosyoloji ve psikolojiden tek kelime anlamış olsaydınız, bunun önemini ve gerçekliğini kavradınız.

Siz de özellikle örgüt ortamında kirpiliklere son verin, çevrenize diken gibi batmanın fazla gereği de yok. Kazanılmışsınız, yani yüzyılların o vahşi ortamında değilsiniz. Bu konuda daha pek çok şey söylenebilir, ancak bu iş aslında edebiyatçılara düşer. Çöl yürüyüşünde güneşe karşı korunmak için devenin derisi çok kalındır. Vahşi ormanlardaki aslan çok yaman pençelidir. Sizi de bazı koşullar o hale getirmişti. Ama şimdi bu ortamlar aşıldı. Bizim ortamımız yoldaşlar ortamıdır, eskiden beri takındığınız o zırhları bırakın. Onu düşmana karşı kullanın, hatta daha da yenileyerek koruyun. Sizin bu sorunlarınız var ve bu sorunlarınızı çözmezseniz iflah olmanız mümkün değil. Bir kirpi çaresizliğini bir dikenle cevaplandırmak doğru değil. Kirpi kişiliğini bırakın.

En duyarlı bilim adamı diyor ki, “Benim istediğim tek şey, dağda bir özgür gerilla yürüyüşü yapmaktır.” Bu ne demektir? Yaşamın en arzu edilecek biçimi budur demektir. Yani yemek istemiyor, Avrupa’yı, metropolü, ailesini veya toplumunu istemiyor. İsteddiği özgür bir gerilla yürüyüşüdür. Bu bilim adamı en doğru sözü söylemiştir. On beş yıldır zindanda kalmış ve onlarca, hatta yüz yılı aşan ceza tehdidi altındayken bu sözü söylüyor. Ayrıca kendisi Kürt de değildir. En güzel olanı nasıl da istiyor? Sizin yaptığımız ise, özgürlük yürüyüşü müdür, çingene yürüyüşü mü belli değil. Aslında çingenelerin de o kırsaldaki yürüyüşü çok zevklidir. Bilim adamının söylemine ve çingene yaşamının çözümlenmesine dayanarak söylüyorum ki, bu tarzınızı mutlaka düzeltmemiz gerekir.

Mazlumlar'ın o tek hücredeki soyluluğunu düşünmek zorundayız. Örneğin, düşmanın “ne olur bize bir istemini, bir arzunu söyle yerine getireceğiz” demesine karşılık **Kemal Pırlar**, “Biz, sizin hiç bir isteminize asla yanıt olmayacağız” cevabını veriyorlar. Siz bunları bir tarafa bırakamazsınız, bunlar kutsaldır. En özlü değerlerimizin soylu savaş istemlerini böyle çarpıtamaz, karıştıramazsınız. Bütün bunlar şunun gerekçeleridir: İflah olmazlığa, çaresizliğe, anlayışsızlığa, umutsuzluğa, çirkinliğe, yenilgiye, ruhsuzluğa ve oyunlara gerek yok. Size gerekli olan, herkesin yaşama hakkı olan onuruna ve emeğine karşılık isteyenin tamamen bağlanacağı büyük amaçtır. Ona bağlanın. İradesiz kılınmış ve acizleştirilmiş kişiliği bırakmanız gerekir. Zafer kişiliğine ulaşmaya ihtiyacınız var. Çözumsuzlük ve acizliği bırakıp, çözüm gücüne ve keskinliğe ulaşmalısınız. Anlayışsızlıklara değil, yüksek anlayışa bağlanın. Bir çırpıda anlaşılabilirlik ihtiyaçlar, gerekler var, onlara sahip çıkın. Bugün sizi köreltmişse, tarihe bakın. Bugün sizi daraltıyor, zorluyorsa, geleceğe dair umudunuzu yaman kılın. Tüm bunlar da çözümdür.

Tarih bugünün izahını yapar, geleceğin umudu da seni uçarcasına havaya kaldırır. Çaresiz veya imkansızlıklar içinde değiliz. Dikkat edin, biz bunun müthiş kanıtıyız. Geldiğiniz bütün o sahte toplumdaki, sahte yaşamdan, karı-kocalıktan korkmadan boşanın. Yaşamın en değerli öğeleriyle yeni evliliklere hazırlanın. Bu sizi tüm sahte bağlılık ve sıkıntılarınızdan kurtarır. Tüm bunların hiçbir gereği yok. Her şey emekle yeniden kazanılacak. Siz zaten emekçisiniz. Ancak emeğinizi, size kaybettiren değerlere bağlı olmaktan kurtarın ve size sizi kazandıracak değerlere bağlayın. Bu da zaten sosyalizmin ta kendisidir.

Bütün bu gerekçeleri şunun için büyük bir duyarlılıkla belirtmek istiyorum: Düşmanımızın siyasi, ekonomik, askeri durumu şöyledir; özel savaşla bize şöyle yöneliyor gibi şeyleri ifade etmeye hiç gerek yok, bunları çok iyi biliyorsunuz. Madem düşmanınız böyleyse, yaşamdaki zorluklara ve en önemlisi de nefret ettiğiniz köleliğin en aşağılık biçimlerine öfkeliyseniz ve bundan kurtulmak istiyorsanız; onun eğitim, emek ve savaşım olanaklarını neden değerlendirmiyor ve amacınıza ulaşmıyorsunuz. Bizim öfkemiz esas olarak bunadır. Bunda neden tutucu oluyorsunuz, acizlik içinde kalıyorsunuz? Size ve çevrenize kaybettirecek durumlara neden bu kadar sıkça düşüyorsunuz? Rahatlıkla yapabileceğiniz müdahaleleri, girişimleri neden yapmıyorsunuz? Bunların izahı da yoktur, bunlara gerek de yoktur. Aynı zamanda sizi sonuna kadar kendinize güvenmeye, yaşama oldukça saygılı olmaya, adeta yeniden doğarcasına yaşamı selamlamaya; ülkemizin, bir karış da olsa o güzel özgür topraklarındaki havayı teneffüs etmeye çağırıyorum. Yürüttüğümüz bu savaşı kazanılabilecek olanaklar artmıştır. Neden bununla doğru bütünleşmiyor, kendinizi ısrarla “bu işler olmaz ve yanlışlıklar kaderdir, vazgeçilemez” düşüncesine kapıyorsunuz. Bizim bütün öfkemiz bunadır ve burada bunu çözmeye çalışıyorum.

Bir daha böyle karşınıza çıkmaya cesaret edemeyecek ve bunun gerekçesini aramayacak kadar yetersizliklerinizi aşmalısınız. Sizin için bundan daha iyi bir şey düşünülebilir mi? Bunun dışındaki yaklaşımlar teslim olma, bozma ve saptırmadır. Bu da sizin işiniz değildir. Sapmaya zemin olma da sizin işiniz değildir. Yine her tür amaç ve onun örgütlülüğüne ters düşmek de sizin göreviniz değil. Sizin göreviniz bunlara karşı çıkmaktır. Zemin olma değil, zemini süpürmedir; alet olma değil, bunları yapanların canına okumadır. Bu çok net. Siz bunlar için varsınız.

Siz PKK'lileşmeyi, ARGK'lileşmeyi isteyen insanlarsınız. Sizin göreviniz de bu temeldedir. Buna karşıtlık temelinde olanı neden barındıracaksınız? Bu sorunlara karşı neden ciddi yetersizlik içinde olacaksınız? Bunun savunması olamaz. Yıllardır eylemleriyle, kurnazlıklarıyla işleri öyle bir noktaya getirmişler ki, “düşmanı vurma, haini vurma, bir de gerillayı durdur ve şöyle yaşa” diyorlar. İnanılmaz bir şey! İçtiğiniz zehir, yani uyuşturucudur, içerseniz sizi öldürür diyoruz, siz de “ben alışmışım, nasıl ki sigaradan vazgeçemiyorsam bunlardan da vazgeçemem” diyorsunuz. Durumunuz biraz o keşleri anımsatıyor. Tasfiyeciliğe zemin olma, etkisine girme budur. Bu tutumunuz hem yanlış hem de çok tehlikelidir.

Bu belirttiklerimi bu kadar gerekçelendirmem boşuna değildir. Yüce değerlerimiz var. Ve düşman da dahil hiç kimse sizleri bu duruma düşürme gücünde değildir. Hiçbir iblis artık bu kurnazlıkta olamaz. Korkmayın. Korkmamak, kaba cesaret veya kör cesaret değildir. Akıl dolu cesaret, estetik ve güzellik dolu cesareten bahsediyorum. Artık bunları kendinize yakıştırın ve yavaş yavaş güzelleşin. Çünkü çok sevilme istiyorsunuz ve size sevginin doğru yolunu gösteriyorum. Sevginin doğru yolu budur. Bunu çarpıtmayın. İblisçe veya düşmanca biçimlerle sevgi yakalanmaz. Ölmeyin de. Yaşam imkanı her zamankinden daha fazla. Özgürlük yürüyüşünü onurlu ve güzelce sahiplenin. En güzel şey özgürlük dağlarındaki yürüyüştür.

Sizler “kadın yüktür” diyorsunuz. Tam tersine, özgür kadınla yaşamak dünyanın en güzel değeridir. Veya köle bir kadının özgürlüğü dağlarda yakalamasından daha değerli bir şey olamaz. Bunun ağırlık teşkil edecek, sorun yaratacak bir yönü olamaz. Siz erkekler olarak burada büyük bir aldatmaca ve saptırma içindediniz. Bunu neredeyse bütün komutanlarımız bana dayatmak istiyor. Ben her gün yaşamı deneyip sınavan bir insanım, sizin yalanlarınıza nasıl inanacağım! Ben kırk yıldır deneme yapıyorum, siz yanlışları nasıl bana dayatacaksınız? Nelerle nasıl yaşanılır, bu konuyu artık çözmüş durumdayım. Savaşı da öyle. Savaşın neyle başarılabileceğini çözmüş durumdayım. Ancak siz onu savaş dışı bırakıyorsunuz.

Savaşçıları bastırarak, yanlışlıklara doğru kaydırarak, uzlaştırarak ve bunun üzerine de sahte komutanlıklar dayatarak PKK'nin militanlık ve cesaret düzeyiyle oynuyorlar. Bu, savaş dışı kalmadır. Siz de şimdi bütün gücünüzle bunu bana yutturmaya çalışıyorsunuz. Ben denemiş-sınamış ve savaşın nasıllığını çözmüş bir insanım. Şimdi ben bu komutanları tutsam, ne konuşacaklar? Bu konuda çocuk kadar bile ses çıkarmazlar, verecekleri tek kelime bir cevapları bile olamaz. Ya hiç bir şey yapmasın ve bizden uzaklaşsınlar ya da doğruyu ve değerli anlayarak karşımıza çıksınlar. Ordulaşmanın en özlü ifadesi budur. Yaşam için de, savaş için de güzel şeyler bir araya getirilmiştir. Bunları çarpıtmanın hiçbir anlamı yoktur. İşte sizin oyununuz bu, beni bu konuda kendi yaşam dışılığımıza, savaş dışılığımıza dahil etmek ve illa beni de bitirmek. Oysa o ilk kendini güçlü sananlar beni kontrol altına almak istediklerinde benim için, “civa geldi” diyorlardı.

Yani cıva derken kastettikleri şuydu: Tutmak istersiniz, ama bu mümkün değil. Anam bile beni kontrol altına almak isteyenler için bunları söyledi. Siz bu halinizle beni kontrol altına mı alacaksınız, aldatacak mısınız? Bunların hiç birisi mümkün değil.

Ben bu kadar güçlendikten sonra, İblis bile olsa benim karşımda bu kadar kendini savunamaz ve “yenildim” der. Keşke TC’nin bir generali olsaydı da konuşsaydı, adam mutlaka teslim olurdu. Sizin durumunuz ise çok tuhaf. İsrarlıyım, bu tutumları bağışlamayacağım. Bütün bunları kendi adıma değil, o büyük kahramanlar adına söylüyorum. Müthiş direnenlerin anısını kesinlikle çiğnetemeyiz. **Mazlumlar**’ın, **Agitler**’in, **Zilanlar**’ın ve **Kemaller**’in o korkunç direnişlerini göz önüne getirin. Sayıları binleri, on binleri geçti ve her birisi gerçekten abideleştirilmesi gereken şahadetlerdir. Ayrıca bir de direnenler var, bir de çok mazlum bir halkın umutları var. Bunların hepsi çok müthiştir. Siz bunların askerisiniz. Bunların askeri olanlar müthiş olur. Bu hep böyledir. Hiç kimsenin hiçbir gerekçeyle bu değerlerimize layık olmayan davranışları sergilemeye hakkı olamaz. Hiç kimse “anlayamadım” deme gibi ciddi bir anlayış noksanlığında da bulunamaz.

Bütün bunlardan çıkarılacak çok çarpıcı bazı sonuçlar vardır. Düşmanın “kırıldı” dediği iradenin kırılmadığını, iradeyle oynayanların ve bu çabalara alet olanların boş çaba içinde ve yanlış yolda olduğunu size göstermek istiyorum. Burada savaşımın ve savaştının iradesinin nasıl sapasağlam olduğunu, kırılmak şurada kalsın, daha da dövülerek çelikleştiğini göstermek istiyorum. Sizin için çıkarılacak sonuç, kırılmayan iradenin kırılmayacak askeri olmaktır. Gerçek ordulaşma ve gerillaya ilk adım atma budur.

Söz veriyorsunuz, bu sözün bu çerçevede olmasına kesin anlam vermek ve böyle cevap gücü olmak istiyorum. Oynanmayacak kadar kesin olduğunu, anlaşılacak kadar karışık değil, çok net olduğunu göstermek istiyorum. Anlayışı sığ ve kıt olanları yüksek anlayış gücüyle yıkılmayacak kadar, bozulmayacak kadar net keskinleştirmek istiyorum. Ve bu anlamda görevlerime sahip çıktığımı, yine görev anlayışımı çok net göstermek istiyorum. Bu temelde sizlerle bir görev yoldaşlığını bu çerçevede göstermek istiyorum. Somut alan planlamaları ise sizin rahatlıkla yapacağınız işlerdir. Savaşımın da, yaşamın da nasılına ilişkin çok fazla cevap vermek istemiyorum. Bunlar çok kapsamlı ortaya konulmuş işlerdir. Biraz daha derinden ve eksik kalanları netleştirmek için bu vurguları yapıyorum. Dönemi zaferli kılmak için gerekçelerimi sıralıyorum. Söze bağlanmayı hiçbir gerekçeyle saptırmayacak kadar netleştirmek ve pekiştirmek için; partinin, özellikle komuta işlerine yeniden bağlanmak isteyenlere, olumsuzluklara çözüm gücü olmak, hem de yeni şeyleri nasıl ele alıp yürürlüğe koyacağını göstermek için yeni ve biraz daha derinlikli hususlara açıklık getiriyorum.

Savaş bu temelde önce anlayışta kazanılır. Ruhsal düzeyi, anlayış düzeyi bir savaşı kazanmaya yetmeyecek durumdaysa, birisinin kalkıp da sağlam pratik yapması mümkün değildir. Dolayısıyla savaşı önce anlayışta ve ruhunuzda kazanmak istiyoruz. Gerisi pratiktir, ona da gücünüz fazlasıyla vardır. Talihsizlikler sonucu kayıplar da olabilir. Ben illa her şey kazanılır demiyorum, ama esasta bu tutumda ısrar edenin ciddi bir kazası belası olmazsa kolay kolay kaybetmeyeceğini, bununla sorumluluk yapabileceğini, sizin başarı sözünüzün ancak bununla gerçekleşebileceğini, bütün tarzımızın özünün bu olduğunu vurgulamak istiyorum.

6 Aralık 1997

KADRO KİŞİLİĞİ HALKIN YOĞUNLAŞMIŞ ÖRGÜTLÜLÜĞÜDÜR *

Parti içi gerçekliğimiz doğru anlaşılardan ve gereklerinin örgütsel ifadesi olunmadan tutarlı bir pratiğin sahibi olmak mümkün değildir. Ulusal Kurtuluş Savaşımını her cephede bütün yöntemlerle yürütmeye çalışırken, vazgeçilmez bir güç olarak parti öncülüğü ve onun çekirdek örgütlenmesi, özellikle yönetim gücü tüm çalışmalarda belirleyici olmak gibi vazgeçilmez bir role sahiptir. Hatta çizgi savaşımı yoğunlaşan böylesi mücadele süreçlerinde esas itibarıyla örgüt anlayışı ve onun da en önemli yanı olan çalışma tarzında kendini gösterir.

Partimizin en genel siyasal, askeri çizgisi ezici bir biçimde hem üstünlük kazanmış hem de başarı sağlamıştır. Yürüttüğümüz tartışmalar bu temelde değildir. Yine genel anlamda mücadele etmek ciddi bir sorun değildir. PKK açısından imkan olanakların sorun arz ettiği de söylenemez. İsteyen herkes her tür çalışma imkanına sahiptir. Sorunlar buradan kaynaklanmıyor. PKK'deki sorunların özü, başlangıçtan günümüze kadar giderek yoğunlaşan bir biçimde kadrolaşma politikasına ve onun örgütsel çalışma tarzına gelememe ve burada sürekli kişilik sorunlarını öne çıkarma, bir yönetim kademesinin kendi içinde ya üste ya da alta karşı görevlerine güçlü bir biçimde hakim olmadan sürekli şikayet eden, suçlayan tutum içine girmesi, şüphesiz en temel sorun olarak karşımıza sıkça çıkıyor. Özellikle yaşadığımız bu süreçte, başta gelen en önemli iç mücadelemiz bu yönlüdür. Uzun süreden beridir ülke karargahlarına yüklenmiş bulunuyoruz. Parti merkez çalışmalarının da en çok çözmeye çalıştığı, bu yetmez ve neredeyse tam bir karşı direnme noktası haline gelmekten kendini alıkoymayan kadro gerçekliğidir. Sorunlar bir eğitim sorunu olmaktan da çıkıyor. Ve mücadele çizgisine ne kadar özlü bağlı olunup olunmadığı, pratik tarz olarak çarpıcı bir biçimde ortaya çıkıyor.

* Avrupa cephe örgütüyle yapılan telefon konuşmasıdır.

Kendi iç dünyasını çözememiş, mücadeleye niyet ve karar düzeyinde ne kadar özlü katılmış, hatta başarıya ne kadar inanıyor, bunu da kestiremeyen, mücadeleye belki de pek farkında olmadan bazı kişisel talepleri için veya genel bazı sloganvari etkilenmeler sonucu olarak katılan bir çok ögenin özellikle çok geri inanış ve oldukça bencil tarzda büyümesi sonucu toplumda edinmiş olduğu kişilik özellikleri, partimizin kahraman kişiliğe özgü kadro anlayışına ve onun gerçeğine çarpınca, bütün kimliğini ele veriyor ve gerçek sınıf kişiliği açığa çıkıyor. Kısaca partimizin kadro ve örgüt gerçeği, kişinin eski veya yeni, yine ülke içi ve ülke dışında nerede olursa olsun, bir ideolojik yoğunlaşmanın ifadesi olarak parti politikasında ve onun da daha yoğun bir ifadesi olarak askeri çizgisinin içinde yer almaya ne kadar yatkın olduğunu gösteriyor.

Maalesef toplumun genel bir özelliği olan çok geri, kendi gerçeğine oldukça inkarcı yaklaşan ve bu gerçekliğine ne kadar anlam verdiğinin de pek farkında olmayan kişiliğin, düşmandan daha fazla bizi zorladığı açık bir gerçekliktir. Burada karşılaşılan, kasıtlı olmaktan da öteye çok acı bir gerçekliktir. Bu kişiliğin ulusal ve sınıfsal gerçekliğine anlam verememekten tutalım, onun içinde erimemekte ve marjinal sınırlar dahilinde kalmakta ısrarlı olması, kendini olduğu gibi ideolojik politik ve onu en açığa çıkartan somutlaşmış biçimi olarak örgüt gerçeğine dayatıyor. Doğru bir örgüt ve yönetim anlayışına sahip olamamak, hem sınıfsal hem de ulusal kişiliğe anlam verememek, verse de gereklerini kendinde hakim kılamamak kendini ele veren bir gerçeklik olarak görülmelidir. Bir birey, örgüt çizgisini en alttan en üste kadar bütün çalışmalara hakim kılmanın büyük çabasını ustaca yürütemiyorsa, o kişinin particiliği kuşkuludur veya oportünist saptırmacı temeldedir. Bunun iyi niyetle ve kaba çabalarla da fazla ilişkisi yoktur.

En çetin devrimciliğin örgüsellik olduğunu bütün ustalar söyler. Fazla göze batmayan, ama en fazla sonuç alan çalışmanın, inatçı bir biçimde yürütülmesi gereken örgüt kişiliğini yaratma olduğu tartışmasıdır. Aslında devrimin en belirgin bir özelliği de kesinlikle örgütsel kişilikle bağlantılı olmasıdır. Lenin bunu bizzat söyler. Ve bizde de en olmayan şey örgüt kişiliğidir. Hatta örgüte karşıtlık bizde neredeyse had safhaya gelmiş bulunmaktadır. Tabii örgütçü kişiliğin gelişmeyişi de devrim için en büyük tehlikedir. Denilebilir ki, partinin şu anda en zaafı noktası, örgüt kişiliğine cevap olamamadır. Bu yönlü çabalarımız en iyi niyetli ve en çok “ben partiliyim” diyenler tarafından çok yönlü saptırıcı yaklaşımlarla zorlanmaktadır. Biz bütün çabamızı bunu aşmaya attik. Son yılların, hatta mücadelenin başından günümüze kadar, en büyük çabamızın kadro oluşturma, kadro eğitme çabası olduğu açıktır. Hele bu, son yıllarda tam bir hesap haline gelmiş veya hesaptan da öteye, kendimizi tümüyle vermekten alıkoyamadığımız ağırlaşan bir sorun haline gelmiştir. Bu kadro yapısını bu haliyle bıraksak örgütü parçalamaktan tutalım, devrime düşmanca yaklaşımlara; varolan imkanları yerle bir etmekten tutalım, düşmana peşkeş çekmeye kadar pek çok sonuca yol açmaları kaçınılmazdır. Niyetlerin de ötesinde, mevcut kişilik yapılarıyla sonuna kadar buna açık oldukları ve aldığımız tedbirler olmasa bu kişiliklerin gerçekten bu zaafı sonucu yenilgi getirecekleri açıktır.

Son yılların çalışmalarına dikkat edilip çözümlenmeler takip edilirse görülecektir ki, partileşmenin örgütselliğine gelmeme ülkede, savaş içindeki çalışmalarda yoğun bir biçimde yaşanmaktadır. Yine yurtdışında, özellikle Avrupa’daki çalışmalarda hep boş bırakılan ve hakkı verilmeyenin ise partinin örgütsel kişiliği, tarzı olduğu görülecektir. Yetmez kişilik hep burada kendini gizliyor, kendini bireyselleştiriyor. İster farkında olun, ister olmayın, bu bireyselleşme aslında bir sınıf tarzıdır. Partinin işlerinde kolektivizme girmeme, noksanlıkları ne olursa olsun, bunu örgütle giderip güçlendirme yerine, bunu fırsat bilip sürekli tekleşmeye yatmanın altında kesin bir sınıf yaklaşımı vardır. Bu yaklaşımla ucuz yoldan ve belki de farkında olmadan emeğinin, çabalarının çok üstünde bir yetki gücüne ulaşmak isteniyor. Ve bunu da iktidar savaşı haline getirmek istiyor. Buna ulaşmayınca da, tekleşmeyi daha da derinleştiriyor ve hiçbir örgüt kuralına uymadan, disiplinini göz önüne getirmeden ya küserek ya kaba yöntemlerle bastırarak ya da işi oluruna bırakıp her türlü laçkalığa terk ederek ve böylece partinin en can alıcı yerinden sınıf tavrını, darbesini vurarak zayıflamayı getiriyor. Ve yine bireyciliği için tek çıkar yolun bu olduğunu bilerek kendisini sürekli böyle yaşatmak istiyor.

Bunun sınıf anlamı, kesinlikle inkarcı küçük burjuva anarşizmi ve yine bununla işbirliği halinde olan feodal aile yaklaşımlarıdır. Bunun dışına bir türlü çıkamamış, ulusal ve siyasal gerçekliği özümseyememiş, onunla kişiliğini tatmin edememiş kişilik bireyselleşmek zorundadır. Bireyselleşmede, örgütün işleyiş esaslarına gelememe, gelse de lafta gelme ve sürekli işleyiş esaslarını aşındırma vardır. Bizde bu işler öyle bir noktaya geldi ki, neredeyse en üst düzeydekiler bile bu konuda uzlaşıyorlar. Sıkça belirttiğim gibi, bu dönem için de söylemek gerekir ki, görünüşte birbiriyle en çok çelişenlerin yöntemleriyle birbirlerini besledikleri açıkça ortadadır. Aslında çelişkileri farklı olduklarından dolayı değil, bireyciliklerinin birbirlerini daraltması veya her birinin bireyciliğinin diğerinin önünde engel teşkil etmesidir, yoksa özde aynıdırlar.

Zaten bizim toplumdaki kargaşanın en önemli nedeni bencilliktir, bireyciliktir. Aşırı derecedeki, yani kapitalizmin ölçülerine bile varmamış çok geri bencilliklerdir. Belki bunu fark edemiyorsunuz, ama bütün hal ve hareketleriniz sizi ele veriyor. Ne kadar samimi, duygusal yaklaşımlar içinde olursanız olun veya ne kadar tepkisel yaklaşırsanız yaklaşın, bu davranışlarınızın tek anlamı PKK'nin örgütsel gerçekliğine gelmemektir. Bu durum gerillada da çok yoğun yaşanıyor. Ve bu öyle bilinemez bir şey değildir. Bu durumda olan birisi için komutan olmak, aldığı kültüre ve gelişim tarzına bağlı olarak bulunmaz bir fırsat olarak görülür. Ve her türlü hakka, örgütün hemen her şeyine karşı çıkarak, bir günlük pašalık uğruna gerektiğinde en değerli varlıkları ateşe atmaktan çekinmez. Biz de tüm çabalarımızla bunu önlemeye çalışıyoruz.

Çözümlenmelerde esas olarak da bunlar işlenmiştir. Bazılarında bunlar çarpıcıdır, ama başta Ana karargah olmak üzere ülke karargahlarına da şiddetle yüklenilmiştir. Orada şüphesiz ki, ellerindeki silahların etkisiyle veya kırsal alanın vahşi etkisiyle biraz daha fazla örgüt dışı kalınıyor. Fakat bunu yaparken de kendilerini saklayamayacak kadar denetim altındadırlar. Bu yönlü çalışmalarımız yürütülüyor.

Avrupa çalışmaları da örnek kabilinde değerlendirmeye alınabilir. Son çözümlenmelerde bunu görmeniz mümkündür. Yaşadığınız durumlara daha somut olarak kısaca değinirsek, gerek daha önceki merkez yürütme organı ve en son

geliştirilmek istenilen siyasal karar ve denetim yönü ağır basan bir büroyla örgütsel pratik büro ayrışması çalışmalarının anlamını derinliğine kavrayamama ve bunu pratikte de işletememe sonucu var olan muazzam çalışma imkan ve olanaklarının değerlendirilmesi bu kişilikler nedeniyle gerçekleşmemiştir. Her alana ilişkin çalışma sahibi olma engellenmemiş, herkese bu şans tanınmıştır. Lojistikten tutalım, düşmanın sürekli geliştirdiği operasyonlara kadar ülkede zorluklar yaşanıyor, ancak bunu Avrupa için iddia etmek, hele imkan olanak azlığından bahsetmek hiç mümkün değil. Fakat dikkat edilirse, tepeden tabana doğru örgütsellikten kaçış ve onun gereklerine gelmeme var. Bunun eğitimle de fazla bir ilgisi olmadığı kanısındayım. Çünkü en iyi kendini eğitime imkanları orada vardır. Çizgiye derinden bağlı birinin kendini eğitmemesi düşünülemez. Sorun çokça söylenildiği gibi eğitim yetersizliği de değildir. Eğitim yetersizliği de kişilik konusundaki iddia ile bağlantılıdır. İddiası olan, kendini mükemmel eğitmekten de vazgeçmez ve çok birikimlidir. Avrupa'daki kadrolar istedikleri kadar doğru örgütsel ölçüleri yakalayabilirler. Ama hiç buna değinilmek bile istenilmiyor. Önde gelen kadroların tümünün pratiğinde kendini gösteren, bireyciliğe gömülmedir. Hatta birbirlerine karşıtlık temelinde de olsa esaslı yan herkes tek kalmak istiyor, "bir çalışma olsun da benim olsun" diyor. Yalnız burada fark edilmeyen çok tehlikeli bir nokta var. İşin sırrı da partileşme ve kimi ne kadar katabilmedir. "Çalışma olsun da benim olsun" anlayışı, esasta partileşmeye kapalı olmaktır ve bu da yapılabilecek en temel bir saptırmadır.

Çalışmaya kendi bireyselliğiyle veya kendi ufkunun, beklentilerinin ve istemlerinin sınırlarıyla yüklenmek, çalışma bu temeldeyse kabul etmek, değilse protesto etmek, küsmek ve bir tarafa bırakmak örgüte karşı geliştirilen en oportünistçe tarzıdır. Sizin de yoğun bir biçimde yaşadığımız budur. Burada iyi niyetli çabadan bahsedilmiyor, sözünü ettiğimiz sağlam bir örgüt çabasına ve kişiliğine yanaşılmamasıdır. Kürdistan gibi bir yerde, aslında en özlü çabanın, en zor birleşen insanları birleştirmek olduğunu göz ardı edemezsiniz. Yetişme tarzınızı çok ileri düzeyde olabilir, kendinizi birikim sahibi kılmış da olabilirsiniz, ama bunu en fazla örgüte karşı en geri insanlarla dahi paylaşmazsanız, düşmanın yarattığı böl-yönet politikalarıyla dayattığı bireycilikleri yürütüp geliştiren tutuma düşmüş olursunuz.

En büyük devrimciliğin örgüt devrimciliği olduğunu ve bunun da özünün birbirleri ile birleşmesi zor olan kişileri birleştirmeye ve ona güç getirmeye dayalı devrimcilik olduğunu bilmek zorundasınız. Sizin aranızda bu da yok. Birleşmesi gerekenlerle birleşemiyorsunuz; aranızda çok çelişki de olsa, tepki de olsa, örgüt sorunlarının, dolayısıyla her önemli politik çalışmanın başarıyla yürütülmesi için esas olana ilgi bile göstermiyorsunuz. Şunu belirteyim ki, iyi bir partili ve iyi örgütleyiciler değilsiniz. Tam tersine, devrilmeye yatkınsınız ve bu da çok tehlikeli bir durumdur. Örgüt tarzı benim yaptığım tarzıdır. İnsanlarımızı aile, kabile, aşiret ve mezhep demeden hemen her taraftan alıp eğiterek birleştirmeye çalışıyorum. Dikkat edilirse bunun benim çalışmalarımın yüzde doksanını teşkil etmekte olduğunu kestirmekte zorluk çekilmez. Bunun nedeni şudur; düşman, toplumsal yapıyı tahrip edip insanın iradesini ve beynini bölüp parçalamış, hatta birbirlerine karşı çok tehlikeli kılmıştır. Burada muazzam bir bireycilik, hatta inkarcılığa kadar giden bir bireyselleşme olduğu ve bunun da düşmanın mutlak hakimiyetini beraberinde getirdiği için muazzam düşürücü bir halka ortaya çıkmıştır. Belki derinliğine fark edemiyorsunuz, ancak sizde yansıyan da bu gerçekliğin örgüt içine uzanmış ifadesidir.

PKK'nin Kişiliği Halkın Bütün Çelişkilerini Beyninde ve Yüreğinde Sentezleyen Kişiliktir

Kişilik sorunu, Barzani ve Talabani nasıl ki ulusal birliğe gelemiyorsa, parti içinde de örgütsel kişiliğe gelememek de bu toplumsal kültürün bir sonucudur. Burada iyi niyet aranmamalıdır. Sorunu toplumsal gerçekliğiniz oluşturuyor. Halkımız birlik olarak ayağa kalkmış, dağdaki çobanından tutalım, profesörüne kadar herkesin dilediği bir birlik oluşmuş, ancak dışımızdaki bu tür bir gerçekleşmeyi bir tarafa bırakırsak acaba parti içinde örgütsel birliğe gelebiliyor musunuz? Gelemiyorsanız, bunun zemini oluşum tarzınızdır. Bir ahbap çavuş grubunuz olsa onlarla çok iyi anlaşırırsınız, yeter ki sizinle olsun, ama biz milyonları birleştiriyoruz. Hatta en tehlikeli, en zor birleşenleri bir araya getiriyoruz.

En sonuç alıcı çalışma, örgüt çalışmasıdır. O olmadan kesinlikle hiçbir şeyin başarılamayacağı açıktır. Örneğin güç kaynaklarını yaratmak için elementleri bir araya getirirler. En güçlü enerjiye sahip olan hidrojen bombası elementlerin birleştirilmesiyle sağlanır. Bu, birleşme sonucu gücün doğmasıdır. Biz de partimizin en zor birleşebilir öğelerini birleştirerek bir güç ortaya çıkarmaya çalışıyoruz. Siz ise, birliğe karşı savaşıyorsunuz. Ahbap çavuşluk yaparak ve hep bir taraf oluşturarak, tüm birleştirme çabalarımızı kendi pratiğinizle boşa çıkarıyorsunuz. Sizin tehlikeli yanınız buradadır. Ne kadar ilerleseniz, elinize ne kadar olanak verilse de bunlar üzerine kurduğunuz güç olma durumu keyfi ve bireyseldir. Ve bu da partimizin tarihi misyonuna terstir.

Kişisel sorunlarınız olabilir, bireysel yaşamaya ilişkin haklarınız da olabilir. Kendinizi yaşamak gerçekten hakkınız, hele Avrupa gibi herkesin bireyciliği iliklerine kadar yaşadığı bir yerde bu tip yaşama ilgi duymanızı yadırgamıyorum. Kaldı ki PKK'deki yaşam böyle değil, tam olarak kolektif yaşam biçimine ulaşmak isteyen tarzıdır. Bu sizi son derece sıkışmış olabilir. Bireyin en doğal kendini yaşama özelliklerine fırsat vermeyişimiz sizi çileden çıkarmış da olabilir. Bireyin bireyci tarzda yaşama hakkı da olabilir. Bunların hepsini iyi anlıyorum. Tüm bunlar çokça da eleştirildi. Bireyin yaşama hakkı var mı, yok mu tartışması yoğunca yapıldı. Ben bunların hepsini kabul ediyorum. Ama bunu kabul etmek istemem örgüte ters, yani halk temelinde bir örgütlenme olduğumuz kadardır.

Kadro kişiliği aslında halkın yoğunlaşmış örgütüllüğüdür. Artık burada kişinin kendisi ortada yoktur. En büyük tarzım, en yoğunlaşmış halkçı olmamdır. Onun ideolojik-örgütsel ifadesi olduğum çokça söylenen ve belki de en güçlü yanımızdır. PKK'nin kendisi budur. PKK'yi kendinize göre başka türlü tanımlayamazsınız. Halkın içindeki bütün çelişkileri kendi beyninde ve yüreğinde sentezleyen kişilik, PKK'nin örgütlü kişiliğidir. İşte siz buna yanaşmıyor ve tepki duyuyorsunuz. Siz, PKK ile bir çekirdek bağı içinde değil, bir cephe bağı içindeyiz. Dolayısıyla sempatan ve cephe ayrımı, bir çoklarınızın derdine derman olabilir. Ve ben bunu da yadırgamam.

Eğer bu mücadeleyi gücünüz kaldırmıyorsa, işleri düşmanlığa vardırmayın, kaçıp bizi zor duruma düşürmek isteyenler gibi olmayın. Partinin büyük örgütsel gerçekliğine güç yetiremeyeceğinizi düşünüyorsanız, aydın bir sempatizan gibi ağırlıklı olarak kendinizi yaşayın. Ama gerçekten gönülden bir bağlılığınız varsa, bazılarının sorununa bir çözüm de getirebiliriz. Ama işi burada bırakmayıp ille de “parti militanı olacağım, hatta en üst düzey yetkililerden birisi olacağım, ama bunun hiçbir örgütsel gereğine de cevap vermeyeceğim” diyorsanız bu, partinin örgütsel kişiliğine karşı bir savaştır. İki birliktedir. Ya çekirdek kadronun gereklerine ulaşacaksınız ya da yetkiyi, sorumluluğu doğru kullanacaksınız. Örgütsel çekirdekle pek uyuşmıyorsanız, o zaman kendinize bir dost, bir sempatizan gibi bireysel yaşam hakkı tanıyarak bir biçim verin. Ben bunun başka bir yolu olduğunu düşünmüyorum.

Şu anda PKK'nin birinci elden işlerini yürütmeye çalışıyorum. Çok büyük bir eğitimle hemen herkesi kadrolaştırmak istememe rağmen, bunda istediğimiz başarıya ulaşamadık. Bu konuda zorlandığımı da belirtebilirim. Tüm bunları anlamamız gerekir. Bireysel yaşamaya hakkınız olduğuna kesinlikle inanıyorum. Ama PKK için, halk için örgüt işinin gerekli olduğuna da inanıyorum. Ben sizde ikisini de görüyorum ve her ikisinin de doğru anlaşılmasının, ayrışmasının gereğini duyuyorum. Şimdiye kadar her ikisini birlikte yürütmeye çalıştınız. Ancak böyle bir ayrışma gelecektir ve geliştirilmek durumundadır.

Kişilik yapısı örgütlenmeye gelmeyen ya da çok geri ve örgüt işinin farkına varmayan kişiye kadro, militan görevi veriliyor. Tabii o da ağzına yüzüne bulaştırıyor. Ama ha bire “gelişirler, tecrübe kazanırlar” deniliyor. Böylelikle sorun, herkesin yaşadığı bir bireycilik biçiminde karşımıza çıkmıştır. Bu da olabilir. Böyle yaptınız diye sizi en ağır suçla mahkum etmiyorum. PKK'deki çok az sayıda kişinin gerçekleştirebileceği bir örgüt kişiliği, dolayısıyla bir politik kişilikle yaşamadınız diye sizi afroz etmiyoruz. Ancak böyle bir ihtiyacı da göz ardı etmemizin mümkün olmadığı ve günümüzde de en büyük savaşçılığın örgüt kurallarındaki savaşçılık olduğu kesindir. Hele bu toplumda zerre kadar güçlü örgütçüler olsaydı, o zaman başarılarımız mevcut durumun kat be kat üstünde olurdu. Bu tüm sahalarda geçerlidir. Bir çok sahamızın temel sorunu, doğru örgütçülerin devrede bulunmamasıdır. **Doğru örgütçülük güçlü kişiliktir.** Bu kişiliğin iradesi ve bilinci o kadar keskin ve birleştiricidir ki, gerçek bir savaş kahramanı olarak da değerlendirilebilir. Sizde bunun yerine, kendi bayat bireyciliğini yaşam sanmak, tekleşmeden hiç vazgeçmemek ve zor olanla birleşmeye çalışmamak, bunun yerine ahbap çavuşluk kurmak, kendi hayaline, kendi duygularına ve kendi zihniyetine cevap veren ve resmiyete uygun olmayan her türlü ilişkinin içine girme tutumları geliyor. Hatta bu sizi tatmin dahi edebiliyor. Ama bu tutumlar örgüt içinde tehlikelidir. Bu belirttiklerimizi başarıyla uygularsanız gelişme olur. Bunun aksine “her şey çok iyi gidiyor, herkes çok güzel, her şey yerli yerinde” diyerek çalışmayı durdursanız bu tehlikelidir. Zaten düşmanın beklediği de tasfiyecilik değil midir? Birisi zorla düşman tarafından yaptırılıyor, diğeri ise örgüt kişiliğine gelmeyenler yüzünden kendiliğinden yapıyor, ancak sonuçta her ikisi de aynı kapıya çıkar.

Bu genel değerlendirmeyi sadece merkezi bürolar düzeyi için belirtmiyorum. Alandaki profesyonel diyebileceğimiz birçok kadromuz çalışma düzenlerini partinin genel yoğunlaşma ölçülerine göre gözden geçirmelidirler. Başlangıçtan günümüze kadar oldukça iddialı olmaya çalıştım. Gerçekliğinizi fazla göz önüne getirilmeden sizlere görevler verdim, umut verdim. Hatta sizleri çok zor ve acı bir deneyimin içine soktum ve çok da zorlandınız. Bana göre artık dönem itibarıyla bu yöntemi, bu anlayışı inatlıca sürdürmenin bir gereği yoktur. İstedığınız liberalizm ise yaşayabilirsiniz ve bu çok tehlikeli bir şey de değil. Ulusal Kurtuluşun kenarından köşesinden bir şey yapmak da herhalde insanı en alçak bir hain olmaktan çıkarır. Ve belki de yetenekleriniz bireysel anlamda daha önemli bazı katkılara da yol açabilir. Bu geriliği, düşkünlüğü, öfkeliği böylece aşmış olursunuz. Muhtemelen yol açılır ve başkaları sizin yapamadıklarınızı yaparlar. Böylece sizin işlerinizi de kolaylaştırabilirler. Sürece ilişkin benim öngördüğüm bunlardır.

Partimizin 6. Kongresine doğru giderken ve her karargahımızda, çalışma alanlarımızda yıllık konferanslar geliştirilirken, örgütsel gerçekliğe ilişkin bu değerlendirmeler yapılabilir. Sizlere de bunları ana hatları ile sunmaya çalışıyorum. Bundan sonraki süreçte bir konferansa doğru gidilebilir. Ülke genelindeki konferanslaşmalardaki düzeyi rahatlıkla yakalayabilecek konumdasınız. Hem gördüğünüz kapsamlı eğitimler hem diğer faaliyetler böyle bir konferansın gündeminin kapsamını belirler. Fakat pratik görevler ihmal edilemez. Görevlerin daraltılması veya görev dışı kalmak değil, tam tersine daha anlamlı görevlendirmelere gidebilirsiniz. Ana karargahın almış olduğu kararlar var, tabii merkez de sayılabilir ve şüphesiz bizim eleştirilerimize rağmen karar almaya hakkı da var, merkezimizin kararlarına saygılı olmak durumundayım.

Bundan sonra eleştirilerimizin karşılığı, şüphesiz merkezi karar düzeyinin daha da geliştirilmesi olmalıdır. Olağanüstü yönetim anlayışıyla hepimiz için bir yönetim gücü kurmaya çalıştım. Bunun hiç faydası olmadı denilemez, oldukça geliştirici oldu. Ancak en çok eleştirdiğimiz bir durum olan merkezileşmeyi de bu eleştiriler temelinde biraz daha güçlendirmek için, bu kurumun karar alma ve uygulama imkanlarına saygılı olacağız. En azından bu işte halen iddialı olanlara bu şans tanıyarak yardımcı olmam gerekir. Direkt bana dayanan yetkilerle hareket etmek sizleri ve birçok merkezimizi de zorluyor. Bunları aşırı bir fedakarlığa itmek tehlikeli olduğu gibi, bunların da dogmatizme dayalı yaşam gibi tehlikeli anlayışları var. Örneğin gerilladaki tasfiyeciliği en üst boyutlara götüren anlayış Önderliği Allah katına, peygamber katına çıkardı, ama O'nun hayatını ortaya koyduğu direnme savaşını en can alıcı yerinden boşa çıkarmaktan da çekinmedi. Kısaca, en zor koşullarda Önderliği en büyük güç kaynağı görüp ardından onu saptırmak işten bile değil. Ve bu, çoğunun da yaşadığı bir gerçek.

Maalesef kadrolar yıllarca sistem içinde yaşadıkları için, güven anlayışları sakattır. Bu bir köylünün, "Allah, peygamber" anlayışına ya da bir aşiret ağasına duyulan güvene benziyor. Benim için de böylesi yaklaşımların sergilenmesi kabul edilemez. Benim güven anlayışımın temelinde doğru örgüt çalışması yatar. Bu olmadan duyulan güvenin zararlı olduğunu vurgulamak istiyorum. Bunu aşmaya çalışıyorum. Aslında sizlere bu konuda güven verdim, sizin bu güvenle yıllardır yaşamınız da olumsuz olmamıştır. Ama yavaş yavaş özgücünüze dayanarak ayaklarınızın

üzerinde başarıyla yürümeyi öğrenmeniz gerekiyor. Yine bana güven duyabilirsiniz, ben size destek olabilirim, ama artık buna derin anlam biçmeli ve bunu kötü kullanmamalısınız. Derinden anlam biçmek, ölçülü olmak ve nasıl karşılık verileceğini bilmek demektir. Böyle olursa doğru bir saygı anlayışı gelişir, dolayısıyla içinizde ne varsa, yetenekleriniz neyse açığa çıkar. Ve bu daha da hayati bir rol oynayabilir.

Kısaca Önderlik gerçeğine bağlı olma tarzı, önemli yeteneklerinizi daha fazla açığa çıkartmak ya da varsa yeteneksizliklerinizi örtbas etmemektir. Böylelikle kendinizi olduğunuz gibi yansıtmaya vesile teşkil ediyorum. Ancak bu, Önderlik rolünün gerekmediği anlamına gelmez, yine gerekli olacaktır. Mezarda bile olsak rolümüzü oynayacağız. Ama bireycilik değil de, bireyin gerçek rolünün ve kadronun önder kişilik olarak rolünün doğru ortaya çıkması da, en az önderlik kadar önemlidir. İşte dönem böyle dönemdir. Ben sizleri bu dönemi yakalamaya davet ediyorum. Biz yine önder olarak rolümüzü oynayacağız. Sizin de oynamanız gereken rolün gerçek ölçüleri, çerçevesi ve tarzı, temposu bellidir. Bu temelde artık neredeyse çocukça bir ifadeye kadar indirgenmiş ve artık tahammül edilmesi zor bir konuma gelmiş durumları çözmeniz, en iyi çözümü kendi içinizde gerçekleştirmeniz ve böylece de sunabileceğiniz ne kadar şey varsa ona ortam açmak ve onunla kendinizi yürütmek hem çok gecikmiş hem de ertelenemez bir görev olarak önünüzde durmaktadır.

Bu değerlendirmelerin ışığında, örgüte cevap vermeyen bir çok yaklaşımınızı belirterek, sizi sizlerle karşı karşıya getiriyorum, örgüt gerçekliyle karşı karşıya getiriyorum. Tüm bunları sadece adı geçen bir avuç kişi için belirtmiyorum. Bütün alt kadrolar da dahil, kadrolarımızın hepsini örgüt gerçeğiyle karşı karşıya bırakma ve bu konuda bir yenilik geliştirme bizim için de son derece önemlidir. İşler bu noktaya gelmiştir. Örneğin, işi-gücü yemek içmek olan birisi bile, “şu kişiliği başımdan at” diye bana rapor yazıyor. Savaşa gitmiş, orada da hiçbir işe yaramamış ve sakat olmuş, yıllarca ipe sapa gelmez birçok beklentilerle yaşamış ve canı sıkıldıkça her karşısına çıkana kendini dayatıyor. Suçlamadığı tek bir kişi kalmıyor ve en son gelip bana çarpıyor. Şüphesiz bu konuyu hafife almam. Bu kişilikler kim ve nerede olursa olsun, neredeyse PKK'den vazgeçmemi ve mücadeleye son vermeme istiyorlar. Sakat olmasa ne olurdu? Bunlara sığınarak kendini yaşatmak doğru olamaz. Onun anlamını derinliğine bilerek yaşamak en doğrusudur. Ancak ortama fazla uyumlu olmadan, bu durumuna dayanarak sefalet içinde yaşamak da emeği istismar etmek olur.

Bütün bu hususları göz önüne getirdiğimizde, doğru örgüt anlayışının ve çalışma tarzının en iyi silahımız olduğunu bilmelisiniz. Bunu da her zaman bütün işlerimizde başarı ve zafer için kullanmamız gerektiği esastır. Benim vazgeçemeyeceğim temel bir husus da budur. Bana neyi dayatırsanız dayatın, bana ne kadar yüklenirseniz yüklenin, ancak bizler için vazgeçilmez olan örgütsel gerçeklikten ve bunun doğru yönetiminden taviz vermeme istemeyin. Bu tutumlarımızda ısrarlı olursanız sizinle amansız savaşırım ve bu savaş da sonuna kadar götürürüm. Bunu hiçbir zaman aklınızdan çıkarmamanız gerekir.

Bu vesileyle bir kez daha doğrular temelinde birleşerek tüm sorunların rahatça üstesinden geleceğinize inanıyor ve başarılar diliyorum.

16 Şubat 1998

PKK'DE YAŞAMIN TEK ŞARTI DÜŞMANIYLA BOY ÖLÇÜŞTÜRME DİR

En temel amacımız, aldanmadan, aldatmadan ve yapmacıksız olarak tam bir görev kişiliğinin tüm özelliklerini kazanabilmek ve bunun için gerekli eğitim savaşımını başarıyla verebilmektir. Diğer savaşlarda olduğu gibi eğitim savaşımını da oldukça yanılığ, özden yoksun ve biçime ters olarak, fazla etkili olmayan bir yansıtmayla boşa çıkararak ağır bir yetmezlik içinde geçiriyorsunuz. Halbuki yaşanan süreç çok acımasız. Özellikle benim açımdan gündem hem çok önemli hem çok zor. Buna rağmen biz gerçek bir parti militanı olmanın en büyük çabalarını sergilerken; sizin bu konuda bir öğrenme tutkusunu bile özlü geliştiremeyeşiniz belki de kendinize yapabileceğiniz en ciddi saygısızlık, yetersizliktir ve büyük bir militanlaşma şansını bir kez daha kaçırmaktır.

Şu çok açık: Bu mücadeleye adım atmak, ölümüne bir savaşa karar vermek ve yaşamda bir özgürlük tarzını kesinlikle esas almak demektir. Her günkü çabalarınız savaş kararlılığı kadar kişiliğinizde özgür yaşam imkanını da gerçekleştirirse, bununla kendinizi kazanabilirsiniz. Tabii bu, parti ve halk kişiliğini kazanmaktır. Ve daha da somut olarak düşmanıyla savaşmak kadar, yaşamını özgürleştirmektir. Bunun sorgulamasını kendi kendinize yapacaksınız. “Ben neyim, gelişmenin neresindeyim ve ne kadar başarılı olabilirim” sorularına cevap vereceksiniz. Yaşama bu kadar yenilgili ruh haliyle yaklaşmak, bu kadar iddiasız olmak, çaresizliğiniz ve üretken olmayışınız ortada olduğu halde bu kişilikle salınıp durmaktan nasıl utanmıyor, sıkılmıyorsunuz? Ve bu nedenlerle yaşadığınız örnekler çok feci bir kayıpla karşılaşacağınızı gösteriyor. Halen de nasıl bu yaşama cesaret ettiğinize, yaşadığınız acı kayıplara rağmen ders çıkarmadan, korkmadan böyle rahat rahat sallanıp durduğunuza hayret ediyorum. Bu olamaz.

Sizi tanıyorum, yetişme tarzınız benim yabancı olduğu bir durum değil. Sizlerde esasında tüm temel insani değerlere bir yabancılaşma var. Yine düşmanın son derece iddiasız kıldığı bir kişiliğiniz ve onun da üstünü örten hafif, hiçbir içeriği olmayan, yalandan ibaret bir yaşam felsefesi de demeyeceğim, düşüncesizlik ve boş şeylerle avunma durumunuz söz konusu. Düşmanın sizde yarattığı düzey budur. Bu düzeyi halen korumanın ne anlamı var? Üzerinizdeki

iki-üç katlı bu kiri atmadan kendinizi nasıl yaşatacaksınız? Kokuşuyorsunuz, beyninizde herhangi üretken bir düşünce yok. İradeniz herhangi bir koparıcılığa, keskinliğe sahip değil. Yaşamınız konusunda bile fazla ciddi değilsiniz. Sizin en büyük silahınız gaflet ve cehaletle yaşamda birilerinin başına bela olmak. Toplumdaki hastalıkları sadıkane bir biçimde partiye yansıtıyor, hastalıkları içimize taşıyorsunuz. Artık buna dur demeniz gerekiyor.

Tabii eğitimsizlik çok ileri boyutlarda, kendinizden oldukça vazgeçirilmiş, yaşama duyarsız kılınmışsınız ve halen bu acı durumu yaşıyorsunuz. Acaba bizim aramızda bu durumunuzu aşabilecek misiniz? Aşamazsanız bu parti sizi taşıyamaz. Ben kendimi her gün ölçüp biçiyorum. Ancak sizleri bu halinizle nasıl taşıyacağımı kara kara düşünmekten kendimi alamıyorum. Dünyanın yükünü kaldırıyorum, ama sizin bu geriliklerinizi kaldırmak pek akıl karı değil. Bu rahatlığınız, en temel değerlere karşı sıradan davranışınız nasıl gerçekleşiyor? Bir önemli görevin üzerine gidiş tarzınız nasıl bu kadar yanlışlıklarla dolu ve iddiasız olabiliyor? Hedefiniz ne, nereye varmak istiyorsunuz? İnsan kendini nasıl bu kadar muğlak bırakabilir? Bu kadar zavallılığı nasıl bir karakter haline getirmişsiniz? Bu soruları kendinize sorun ve kendinizi tanımlayın. Sizi kim alacak, kime yarayacaksınız? Kendinize ne kadar yararlı olabileceksiniz? Ve böyle oldukça, bu değerlerin üzerinde nasıl söz sahibi olacaksınız? Bunlar çok önemli. Hele bir kadro için mutlak halledilmesi gereken bir kişilik sorunu. Sizler yıllardan beri böyle alıştırılmışsınız, ancak bunlar kötü alışkanlıklardır.

Ben bütün bu yaptıklarına rağmen halen kendimi tam beğenemiyorum. Daha etkili olabilmek için kendimi zar ağlatıyorum. Bu yaşama ve bütün zorluklara rağmen keskinleştirme savaşım daha da müthiş. Kişiliğin onuru budur. Fazla etkili olamadığınız, başaramadığınız ortadayken, kendinizi nasıl kabulleniyorsunuz, hayretler içindeyim. Örgüt üzerinde durmak, önünüzde bir iş varsa onun üzerinde durmak sizin için bir çare olabilir. Böyle yarım yamalak duruş şekli, tam bir kendine işkence etme tarzıdır. Hiç olmazsa “yapamıyorum” deyin. Bir konuyu yeterince anlamadan, hakkında yapılması gerekeni kesinleştirmeden durulur mu? Şimdi sizin durumunuz budur. Bu durumunuzun kararsızlıkla da izahı mümkün değildir.

İşte son olarak saflarımızda ortaya çıkan, anlaşılması ve inanılması çok güç olan bu durumlara, kişiliklere baktığınızda onlarda, o aynada kendinizi görebilirsiniz. Örneğin bu son kurbağa kişiliğini (Zeki) değerlendirdiğimizde, tam bir ucube olduğu ortaya çıkıyor. Eminim ki, şimdi sorgulamada siyasi görüşmeye yattığını sanıyor. Ancak milyonda bir bile şansı yok. Orada büyük adam olduğunu sanıyor; siyasi bir anlayışla bazı işleri çevirmek istediğine dair kendini kandırarak mezara kadar taşıyacak. Çılgınlık, gaflet ve düşkünlük burada. İşin acı tarafı şu ki, bu aynada kendinizi de görmemiz gerekir. “Ben politikada neyim, nasıl ayakta duruyorum” sorularını kendinize sorarak durumunuzu tespit etmeniz zor değil. Bir yandan kendinde bir güç olduğunu sanıyor, ama düşman kavramına bile açıklık getirmiş değil. Aslında bilmiyor da değil, kişiliği öyle şekillenmiş. Tabii burada sizin de çok dikkat etmeniz gereken bir özelliğimiz var: Biz bu tür kişilikleri düşmanla çatıştırırız. Orada iki düşman birbiriyle çatışıyor ve çok korkunç bir güç dengesizliği içinde onlara korkunç bir sonla noktalanacak bir rezaleti, bir sefaleti yaşatacağız. Bizim yöntemimizde bu var. Sağ kalsa da en çirkinidir, vahşice gitse de en kötüsüdür. İki ucu pislik değnek ve içinden çıkılmaz bir durum.

Bu örnekten kendi duruşunuzla yaşamının, direnmenin ve düşmanla mücadelenin başarılı olamayacağı biçiminde bir sonuca varmanız gerekir. Bu tarzınızla politikacılık da yapsanız olmuyor, gerillacılık da. Olmadığı çok açık olarak ortaya çıktı. Bunu ben icat etmedim, ben sadece açığa çıkardım. Bir oyunu, bir kiri, bir balonu ortaya çıkardım. Bunun neresinde olduğunuzu tespit etmek durumundasınız. Hiç olmazsa yaşanılacaksa da bir anlamı olsun, ölünecekse de. Bu olmadan çok tehlikelisiniz. Ondan sonra vahim bir sona giderseniz size aşağılık, alçak diyeceğiz, belki söyleyecek bir kelime bile bulmayacağız. Çünkü bu tablo karşısında insanın düşünmemesi, düşünüp de silkinmemesi büyük bir gariplik, büyük bir düşkünlüktür. Kim size böyle gerillacılık yapın dedi. Kim size böyle politika yapın, böyle yaşamın veya bu halinizle kendinizi bir şey sanın dedi. Kim size böyle komutanlık yapın dedi. Ben söylemedim. Kendi kendinize “işte böyle komutan olunur, böyle politika yapılır, böyle örgüt tanınmaz, işte partiyle böyle oynanılır”, sözümona “böyle yaşanılır” dediniz. İşte sonuç bu, gel de işin içinden çık. Böyle yüzlercesi daha var. Yarın öbür gün çoğunuzun başına da aynı şey gelebilir. Bu, yerinde olmayan ölümler için de geçerlidir. Kim size böyle ölüyor diyor? Kendiniz uyduruyorsunuz. Ve bir de bir şey yapmadan sözümona şu anda gerilla içinde veya parti adına “yaşıyor”, “mücadele” ediyorlar. Kim size böyle mücadele edilebilir diyor? Cahillik, gaflet, bir türlü terbiye edilmemiş davranışlar ve bir de fazla gelişmemiş bir beyniniz var. Sonuç, hiçbir halkın başına gelmedik, yine hiçbir kişinin başına kolay kolay gelmeyecek olaylar ve Kürt tarihindeki sonu kötü olan durumlar.

Yeniden doğuş, anadan doğmaktan daha çarpıcı bir biçimde yaşama doğuşu gerektirir. Bu olmazsa, haliniz ortada. En büyük silahınız, “ben ağlarım”, biraz üzerinize gittiğimde de “duygularım var” oluyor. Artık gerçeklere göre hareket etmeniz gerekir. Sizin bu söylemlerinizin askerlikle, siyasetle ne ilişkisi var. Peki, bu kadar gafletle askerlik ve devrim gibi büyük bir gerçekçilikle yürütülen bir alana siz nasıl girebilirsiniz? İşte gerisi beni Allah yerine koymanız oluyor. Böyle duygulara, bu yalanlara, bu körlüklere neden sığınuyorsunuz? Onun yerine kendi kişiliğinize, saygınlığınıza ve bilinç denilen olaya sığının. Varsa saygıdeğer bazı duygularınız, onlara anlam verin ve bu rezaleti, bu zavallılığı üzerinizden atın. İnsan halinize bakınca üzülüyor, bunlara ne oldu, başına neler gelmiş demekten kendini alamıyor. Devrimci militan hiç böyle olur mu? Devrimci militan böyle ölür mü?

Ben de halen çok az olanaklarla yürüyorum. Ne kolay ölüm var, ne de kolay yaşam. Sırat köprüsünde bir yürüyüş gerekiyor ve bu da anlamlıdır. Hiç olmazsa halen düşmanı uğraştırıyor ve bir yaşam imkanını yaratıyoruz. Şimdi siz bundan da oldukça ters sonuçlar çıkarıyorsunuz. Tabii burada derin bir iddiasızlık ve belki de farkında olmadığımız, ama çoktan kötü yenilmiş bir kişilik var. Bu yenilmiş kişilikle nasıl yaşayabiliyorsunuz? Yenilmiş kişilik şudur: Bir tartışmaya doğru giremez, bir kararı doğru veremez, bir örgüt yönetimini doğru sahiplenemez, bir yanlışlığın üzerine gidemez ve mutlak yapılması gereken bir işi göremez. Dikkat edin, sizin de örgüt içindeki duruşunuzun toplamı bu noksanlıklardan, yetersizliklerden ibarettir. Ondan sonra da ucuz duygulara sığınuyorsunuz. Böyle oluyor. Her türlü

şeyi yapabilecek en aşağılık kişilikler var, insan bazılarında korkuyor. İşte teslim olmuş, itirafçı olmuş ve hainlik yapıyor. Herhalde dürüst insanlarsınız ve bunlara karşı sizin de öfkeniz var. O zaman öfkenizin hakkını verin. Öfkenize göre yapmanız gereken işin bilincini ve gücünü ortaya çıkarın. Bu işler başka türlü olmaz.

Bütün bunları şunun için söylüyorum: Madem saflarımıza geldiniz, o halde bu işi esastan öğrenin. Sizin zorluklarınızı benimkinden fazla değildir. Ben, kendime tanımadığım öğrenme imkanlarını size veriyorum. Gençsiniz, bu genç yaşta hepinizden enerji fıskırır. Bu donukluk, bu kuru kişilik nedir? Bu özellikleri kötü yetiştirdiğiniz lümpen, serseri ve hiçbir yüce değer aşılmadığı ortamlardan aldınız. Bunu üzerinizden atın. Sülaleniz güçlü olsaydı, imhacı güce karşı bu kadar aşağılık bir tutum içinde olmazdı. Demek ki geldiğiniz kurumlardan nefret edeceksiniz. Çünkü size hiçbir sağlam değer aşılammışlardır. Bununla kişileri, ana-babalarınızı kastetmiyorum, onlar da birer çaresizdirler. Bu kuruma, bu kurumun öldürücü geleneğine; yani sizi uyuşturan, kurutan ve sizi en temel değerler karşısında çaresiz bırakan ne varsa ona karşı durun. Bu çok açık. Ancak halen oralı bile olmuyorsunuz. Ve burada kendime de öfke duyuyorum, halen neden bu kişilerle yürüyorum diyorum. Kendimi zor tutuyorum, böyle kişiler benim arkadaşım olamaz, diyorum. Kendimi nasıl savunacağım konusunda öfkemi zor tutuyorum.

Sizlere şundan dolayı sabrettim; çünkü düşman sizinle oynuyor, ama bunun farkında değilsiniz. Oynaşmaktan başka elinden bir şey gelmeyen hafif kızlar vardır, durumunuz siyasi anlamda onlara benziyor. Ancak kişiliğiniz buna dördörtlük zemin sunuyor. Ondan sonra da kabadayılık temelinde adam olmayı taslıyorsunuz. Adam olmanın ölçütü, bir işe sağlam anlam vermek, kolay yenilmeden, kolay ölmeden bir yerlerden bir yerlere ilerlemektir. Bu olmadan hangi namustan, onurda bahsedebilirsiniz? Doğru iki söz söyleyemiyorsunuz, işiniz gücünüz benim bile kafamı karıştırmak; bu ölü halinizle, kurutuculuğunuzla ve doyurucu olmayan yaklaşımlarınızla benimle oynamak. Üzerinize gittiğimizde ise, zavallı durumlara düşülüyor veya en tehlikelisi de ya “Allah’ın” ya da “en büyük despotsun” deniliyor. Kişilikleriniz hep aynı iki kelimeyi söyler: Allah’a bağlanır gibi bağlanmak, ancak umduğunu bulamayınca da beni en büyük “despot” yerine koymak. Neden insanca yaklaşmıyorsunuz? Neden bir emek savaşçısı olarak, bir emek ve değer paylaşanı olarak, anlayışla ve belli ölçülerle birlikte iş yapmak isteyen bir kişi olarak bu işlere gelmiyorsunuz? Çünkü siz yaramazsınız. Çünkü siz sosyalist emeğin ne olduğunu ve onunla nasıl birleşileceğini bilmiyorsunuz, buna kapalisiniz. Yani ya birileri sizi feodalce, kapitalistçe sömürecek ya siz birisine öyle yapacaksınız. Sizin kültürünüzün kökeninde bu var. Komutanlığınız da öyledir. Kimin despot ve kimin tanrıya yalvarmacı olduğu ortaya çıkıyor. Neden emekle bir şeyler yaratamıyor, hatta neden kendi emeğinize sahip çıkamıyorsunuz? Örneğin yirmi yıldır parti adı altında bütün gençliğini sözde harcamış, ama bakıyorsunuz ki, iki günde kaçıyor veya kendini yere atıyor. Bu işe on-yirmi yılınızı vermediniz mi, nasıl oluyor da kendinizden bir günde kaçmıyorsunuz? Bunda dehşet verici bir yan var. Kendisine müthiş saygısızlık var. Bu yıllar senin yıllarındı, bu can senin canındı. Sen kendi beyninle, yüreğinle yürüdü. İşte burada bir ucubelik var. Bu adam kendini tanıyamamış, kendisinden kaçıyor. Bu büyük bir trajedi, büyük bir çılgınlık değil mi? Ve bu kişiliklere biz ne diyeceğiz? İnsan kendisinden neden bu kadar kaçsın? Neden kendisinden böyle nefret etsin, kendine bu kadar düşmanlık yapsın?

Unutmayın ki, bunların içindesiniz. Demek ki, bu noktada büyük bir yanlış olduğunu göreceksiniz ve “saygısızlık var, düzelmem gerekiyor” diyeceksiniz. Bir defa bu ağlama sanatını terk edeceksiniz. Ağlama, işte sizin bu davranış tarzlarınızdır. Ağlama yalnız gözyaşlarından ibaret değildir, o sadece gözlerden dökülür. Bir de dilden dökülen, yüzden okunan, beyinden ve bütün o davranışlarınızdan dökülen ağlamalar var. Gözyaşıyla ağlama o kadar tehlikeli değildir. Bir işe hakkını verememeniz, sağlam bir duruşa hakim olamayışınız ağlamadır. Net bir karar gücüne sahip olamayışınız sızlanmadır.

Sizi kandırmaşlar; adam diye, erkek diye isim takmışlar o kadar. Ama içeriğinde hiçbir şey yok. Bu yüzden ben bunu en erken yaşta fark ettim. Ve hiçbir zaman bu kişiliği beğenmedim, ondan kaçtım. Halen de öyleyim. Çok tehlikeli bir kişilik olma gerçeğiniz söz konusu. Bu gerçeğe kuşkuyla ve endişeyle baka baka kendimi yeniden yapılandırmaya çalıştım. Ben olsam bu kişiliği tokmağın altına alırdım günde kırk defa döver, adam ederim. Yoksa bu kişiliği taşımam. Kendi halinize üzüleceğinize, kendinizi adam edin. Siz bir ajan değil, gerçekten “ben bu işe varım” diyerek ortaya atılan kişilersiniz. Bir ajan olsaydınız art niyetlidir, onun için kendisini saklıyor derdim. Ama durumunuz o kadar kötü ki, bir ajandan daha tehlikeli durumdasınız. Bu açıdan da yaşam hakkını kullanamazsınız. Bu halinizle hiçbir yaşam hakkını kullanamayacağınız PKK’de gerçeğin özüdür. PKK olayında yaşamın tek şartı, bu anlamda düşmanıyla boy ölçüştürme şartıdır. Dikkat edin, ben savaşırım ve ölürüm şartı değildir, sıradan bir mücadele veririm ve yaşarım şartı da değildir, boy ölçüşürüm ve yenebilirim şartıdır. Bu şarta ulaşamazsanız, ciddiye alınmanız da mümkün olamaz.

Önderlik Halkın ve Bütün Değerlerin Bileşkesidir

En temel uğraşımız kendini çözme ve en tehlikeli düşmanı yenmektir. Bunu sağlayıncaya kadar başınızı kaldıramazsınız. İkiyüzlülük etmeniz, yalancılık yapmanız da artık eskisi gibi mümkün değil. Ya yeneceksiniz ya yeneceksiniz Bunun başka yolu, sağı-solu yoktur. Örneğin TC, Ankara’da şu tartışmayı yürütüyor: “Bunları teslim alalım mı, almayalım mı”, “PKK’nin kadroları, militanları için bizim bu yöntem doğru mudur, değil midir” diyorlar. Şemdin’i almışlar, “bunu almak doğru mu oldu, yanlış mı oldu?” Bir de “onun gibileri var, acaba bu tarzımız onlar için iyi midir, kötü müdür” diyorlar. Kişiliğinizdeki bu teslim olma özelliklerine güvenerek politika oluşturmaya çalışıyorlar. Düşman gerçeğinin neresindesiniz? Bir düşman ki, zaafınıza teslim olmayı dayatıyor. “Bıraksak ve orada örgütü uğraştırsa mı iyidir, yoksa Ankara’ya getirip ibret olsun diye ceza mı verelim” diyorlar. Bir düşmanın hakkınızda verebileceği en kötü karar budur. Kaldı ki başka şeyler de söyleniyor. Bazıları daha çok bizim eğilimi kastederek, “bambaşka şeyler de olabilir, bunlar yenmeyi de, yenilmeyi de en az bizim kadar iyi değerlendiren bir konuma da

gelmişlerdir. Ne anlama geldiğini de bilenlerdir” diyorlar. Böyle son derece tehlikeli bir tartışma sürüp gidiyor ve bizim bu konuda mutlaka netleşmemiz gerekir.

Parti okulu bir savaş okuludur, siyaset okuludur ve mutlak bazı ölçüleri var. Şimdiye kadar sizi zorlamadık. Belki yanlış oldu, ama sert yöntemlerle, sizi azarlayarak öğrenme işi herhalde olmaz. Öğrenmenin zorunlulukları, öğrenmenin gereklilikleri böyledir. bunları anlayacaksınız. Anlamazsanız dediğim gibi olur. Bu iyi bir gidiş mi? Sizi bir kontra gibi içimizde tutmaları mı iyidir, sizi alıp ibreti alemlik etmeleri mi? Hiçbirisi iyi değil. Her ikisi de çok kötü, ama sizin tarzınız ikisinden birisine götürüyor. Kalmanız bela, gitmeniz bela. Bu durumu aşmanız gerekir. Benim söylediklerim çok açıktır. Ya da bu çelişkiye inanmıyorsanız, yani "aslında düşman diye bir şey yok, biz kandırıldık" biçiminde mutlak teslimiyet veya düşmanla aynılaşıma durumunda da açık söylemeniz gerekiyor. Çünkü ortada heder oluyorsunuz. "Peki bu zorluklara neden o kadar katlanıyorsun" derler adama. Demek ki sizlerde çok tehlikeli bir muğlaklık var. Yıllardan beridir bu muğlaklık sizi tanınmaz hale getirmiş. Aşın! Yani bu durumunuz yırtık pırtık elbise de demeyeceğim, urlardır; kesin, atın! Acı da versin, ama hiç olmazsa kalan yanlarınız sağlığını kavuşabilir.

Tabii “bütün bunların benimle ne ilişkisi var” diyeceksiniz. Ben artık yaramaz ve yetmez olanların arkadaşı olmak istemem. Zaten olmuyorum da, siyaset icabı sizi biraz idare ediyorum. Çünkü düşman sizin üzerinizde oynuyor ve sizin şahsınızda beni parçalamak istiyor. Buna karşın ben de düşmana hizmet edebilecek yönelimlerle üzerinize gelmem. Yıllardır ben bu adamı taktik icabı idare ettim. Sizin gibi kendine göre savaşıklık, komutanlık, siyaset yapmak istiyordu. Gidişatının iyi olmadığını biliyorduk. Böyle çok kişiyi tanıyoruz. İstedığımız noktada ve istediğimiz biçimde, bize zarar vermemesini sağlayarak en etkisiz duruma getirmek hem hakkımız hem de görevimizdir. Sizin için de bunlar böyledir. Sallapati, zararlı yürüyüşleriniz olursa sizi de idare ederim. Kirli bir kişiliğe elimizi bulaştırmayız, düşmandan gelmiştir, düşmana gitsin.

Demek ki PKK’de ölçüler çok hassas. Eğer bunları öğrenmezseniz, siz de oraya havale edilirsiniz. Yani bir hatalı kişilik, bir kirli kişilik saflardan da kötü gider. Dikkat etmezseniz, iyileri de kendi kötülükleriyle götürürler. Çok iyi birileri de olabilirsiniz, ancak dikkat etmezseniz, bu tür kişiliklerin olumsuz düşman özellikleri sizi de olumsuz etkileyebilir. Dolayısıyla “beni ilgilendirmez” demeye hiç imkanınız yoktur. Sizin katılımınızda bütün bunlar hassas örgüt kişiliği biçiminde yanıt bulmak zorundadır. Bulmazsa, o zaman beni oyalamaya çalışırsınız, ama yanılırsınız. Bir de parti, ölçülerini ısrarla ihlal edenleri ve ölçülerine ulaşmayanları fazla taşımaz.

PKK, mutlak bazı ilkeler ve onların kişilikte vücut bulmasıyla yürüten bir savaş aracı ve mücadelenin öncü gücüdür. Bu aracı çok iyi tanıyın. Sizin en büyük hatanız, bu aracı tanımamak ve bu araçtaki yerinizi doğru belirlememek temelinde olmuştur. Bu hatayı giderin. Dağda özellikle çok ilkelce yürüttüğünüz sözde savaşıklık, böyle bir komutayı getirmiştir. Bu, bir halk için en büyük felakettir. Bizim aldığımız bazı tedbirler olmasaydı, bütün belirtiler çok vahim sonuçların açığa çıkacağını gösteriyordu. “Serhat’tan Dersim’e, oradan Toros’a ve Güney’e kadar tüm cepheleleri bizzat dolaştım, bütün gerillacılardan yüzüne baktım, gördüm ki, hepsinin yüzünde bu savaşı kaldıramazlar, yürütemezler ifadesi var. ‘95 yılında bunların suratlarına baktıktan sonra bu gerillalarla, bu kişiliklerle bu savaşın başarılamayacağına dair kararım kesinleşti” diyor. İşte en akıllısı, “bunların olmazlık teorisini oluşturup düşmanıma bir koz olarak ileri süreyim” diyor. Aynen böyle. Ancak bu noktada halledemediği bir şey var ki, o da sizin pek ciddiye almadığınız benim çabalarımıdır. Başlangıçtan günümüze kadar kendine göre bu işleri yürüten çabalar. Bunlara Önderlik çabaları mı dersiniz; bir bireyin, bir partinin direnişi mi dersiniz; bir halkın savaşımı mı dersiniz, ne dersiniz deyin, ancak bizim belli bir özgünlüğü olan çabalarımızdır. Sizin yüzünüzde yenilgiler okunabilir, ama bizde o yok.

Önderlik gerçeği, son tahlilde milyonlarca halk ve bütün değerlerin bileşkesi demektir. Siz bir aşamanın ordusunun kaybetmiş bir parçası olabilirsiniz, ama bu, bütün bir ordunun böyle olduğu anlamına gelmediği gibi, Önderlik’te birleşen ordunun kaybedeceği anlamına da gelmez. Kaba yaklaşım yüzünden bunu değerlendiremediği için hata üstüne hata, yanlış üstüne yanlış yapıyor. Temelsiz kişilik zaten bunlara yatkındır. Sonuç, işte böyle şok olur. Ne yaptı? Son nefesini verene kadar bütün, Kürt kişiliklerinde bu böyledir, ip boynuna geçtiği zaman bile başına ne geldiğini bilmez. Son kurşunu yediğinde bile nasıl öldüğünü bilmez. Bunlar kötü gidişlerdir, acıdır. Bunlara düşmemek için bu tarzı icat ettim. Bu ölüm tarzından hem korkuyorum hem de böyle olmaz diyorum. Ve sonuç olarak değişik bir Önderlik tarzı gelişiyor. Sizin tarzınızda bu yok. Bu ölüm de, bu yaşam da beni böyle bulmayacak diyorum. Kısaca düşman ölümüne de, yaşamıma da ulaşamayacak ve gerçekleştirebilirim yaşamı da, ölümü de bu temelde kendi tercih ettiğim biçimde kucaklayacağım. Bütün çabalarımız bunun içindir. Bu konu önemsiz değil, çünkü her şey bunda gizli. Bir halkın tüm iradesi darağacında böyle boğulmuş. Ve sizler kurşunu çok trajik bir biçimde yiyorsunuz. Bu durumu nasıl normal karşılayalım, nasıl kabullenelim? Bunu ben icat etmiyorum, bir gerçekliktir. Belki siz bunun dehşetini fark etmiyorsunuz, ama bu halen beni uyutmayan bir gerçekliktir. Bu temeldeki ölümlerden müthiş kaçacaksınız demiyorum, onu imkansız kılacaksınız. Ama bu, gaffetle olmaz. Ancak müthiş bir yenme tarzına ulaşmakla olur. Bizden aldığınız gücü heba etmekle olmaz. Ancak bizden alabileceğiniz gerçek kişilikle olur.

Önderlik cesaret verdi, Önderlik güç veriyor adı altında bu gücü heba etmek, çabalarımızın özüne terstir. Daha çok militan kişilik özellikleriyle silahlanarak, “ben kolay ölmem, kolay yaşayamam” ve bir de “yengisiz duramam” diyeceksiniz. Bizim eğitimimizin en temel öğretisi budur. Yine “anlamadık” dersiniz, tek bir sözünüze, tek bir davranışımıza bile ciddiyetle yaklaşmayacağız, bizden saygı beklemeyeceksiniz. Çünkü artık kendi kişiliğinizde bu düşmanı, bu hakareti taşımamalısınız. Bir de bu, sizi hiç yüceltmiyor ve gerisi teslim olmak, gerisi toplumun içinde bulunduğu durumu kabullenmek oluyor. Kendinizi bir parça ekmeğe yatırırsanız, onu da bulamazsınız. Bunun alternatifi yok. Onun için söylüyorum: Ya yeneceksiniz ya yeneceksiniz. Ya böyle olacaksınız ya böyle olacaksınız. Bu işin başka alternatifi yok. İşte diğerlerinin alternatif adına denediği şeyler de, en aşağılık ihanetten ve teslimiyetten başka bir şey değildir.

Bütün bunlara rağmen kişiliğinizdeki korkuları atabilecek misiniz? Korkulu kişiler olmaktan çıkacak mısınız? Yılların ördüğü bu kişilik kalıplarınız yıkılacak mı? Bunu yıkmak için irade, arzu oluşmuş mu? Biz akıllıları yönetmek istiyoruz. Şimdiye kadar bize her gelişinizde hepinize en yüksek sözleri, en çarpıcı cevapları verdik, ama sizden sağlam bir cevap alamadık. Diğer yandan ne kadar adam olduğunuza dair, korkunç bir kompleksiniz var. Sahte kişilikle kendinizi adam sanıyorsunuz, hem de delicesine. Bu olmaz. Ben bir ağa gibi sert bir yumruk atmıyorsam, beni güçsüz mü sanacaksınız? Bunlar doğru şeyler değil. Bu, modern siyasal otorite ve modern güç olayına yakışmıyor.

Siyaset, talim etme sanatıdır. Eskiden atları talim etmeye denirdi, daha sonra şimdiki anlamda siyaset demişler. Siyasi terbiye, atı seyislerle talim etmeye kadar götürebilir. Bana göre bunun devri geçmiştir. Feodallerin bir talim tarzı vardır. Örneğin, o köylülere uyguladıkları yöntemler bilinir. Ortaçağı bilirsiniz, kazan kaynatıp içine insanları atarlardı. İnsanları ateşe atar, çırılçıplak dikenlerin üzerinde bırakır, kamçıyla vura vura dikenleri her tarafına batırarak terbiye ederlerdi. Feodal otorite böyle oluşur. Faşizmin otoritesi vardı, insanları fırınlarda yakarlardı. Sosyalizmde bunlar olmuyor. Gerçi reel sosyalizmde böyle uygulamalar yaptı, yıkıldı. Demek ki, uygun yöntemler değil. Bizim yöntemimiz, esas itibarıyla ikna yöntemi olmak zorunda. Oysa siz, bu yöntemi almış olduğunuz kültürden dolayı en rahat alay edilecek tarz olarak yorumluyorsunuz. “Dinlesem de olur, dinlesem de. Gereğini yapsam da olur, yapmasam da” diyorsunuz. Bu çok tehlikeli bir durum. Bunun karşılığını nasıl ödeyeceğinizi biliyor musunuz? İşte bu şok olma durumuna düşmemekle. Ve bu sonucun suçlusu kendim olmak istemiyorum.

Bu savaşın şiddeti bütün savaşlardan daha şiddetlidir. İçindeki yargılama, sorgulama, suç ve ceza hiçbir mahkemede ve hiçbir savaşta rastlamayacağınız kadar amansızdır. Eğer bunu kavramazsanız bizim bu genel siyasetimiz içinde perişan olursunuz. TC’den kurtulmaya çalışırsınız PKK’ye, PKK’den kurtulmaya çalışırsınız TC’ye gidirsiniz. Sonuçta ise, iki şey arasında dövülen bir yayığa dönersiniz ve bir oradan yersiniz, bir buradan. Üçüncü bir yol var mı? Bazı sözümona adamlar üçüncü bir yol olduğunu söylüyorlar. Öyle bir şey yok. İşte bu şok olan kişiliğin yolu da sözde orta yoldur. Kendini yaşatacak bir parça ekmeği yok, “Bütün Kürtleri birleştireceğim” diyor. Sanırım şimdi de MİT’e şunu söylüyordur; “Türk ve Kürtleri birleştireceğim!” İşte bu şok kişiliği. Kazana oturmuş, kazanda yakılacak, ama yine de böyle şeyler söylüyor. Tabii bunlar çok ibret verici durumlar ve bu durumlara düşmemek gerekir.

Herkes yiğitlik meydanına giremez. Ben bu meydana sağlam söz söyleyebilmek için kendimi on yaşından beri eğitiyorum. Küçük çocuk gruplarını toplayabilmek için o yaşında avcılık yapıyordum; birkaç kelime öğrendiğimde onlara öğretiyordum, hatta dualarla onlara namaz kıldırıyordum. Bunların hepsi ilk örgütlenme şekilleridir. Bir çare bulmak istiyordum. O zamanki arayışımı bile hatırlıyorum, bir örgüt, bir çocuk ilişkisi için duvarların üzerinden atlayıp çocuğu bulmaya çalışırdım. Tüm işim gücüm bu çocukların peşinden koşmaktı. Bu teorik arayış, bu örgüt hep bu çabalarımın sonucudur. Şimdi size bakıyorum, hazineyi önünüze versek, zaferi altın tepside sunsak burnunuzu çeviriyorsunuz. Sizin bu kişiliklerinizle ne komutan, ne militan, ne de başka bir şey olunur.

Sağlam bir önderlik, bir militan, çocukluğundan beri şiddetli bir arayış içerisinde olan kişi demektir. Neyi arar? Kendisine gerekli olanı. Nedir kendine gerekli olan? Örneğin özgürlük. Özgürlük nedir? İradesiyle yaşayabilmek. Nedir o irade, toplumda ne olur? Toplumun özgürlük iradesi olur. O nedir? Bir toprak parçası üzerinde ekonomik, siyasal ve düşünsel faaliyet, güç olma faaliyeti. Neye karşı? Doğaya karşı, bir zorba güce karşı. Özgürlük böyle tarif edilir. Özgürlük arayışınız şiddetliyse onu elde edersiniz. İlgisiz, kuru, hatta kendi başına bela olan bir kişilikten hayır gelir mi? Sizin durumunuz, benim en erkenden hatırladığım bir köylümüzün özdeyişindeki gibidir. Oğlu İsmail’e “İsmail oğlum, kesinlikle öne girme, ama fazla arkada da kalma, orta yerde kendine yer bul” diyordu. Sonuçta ise İsmail asla adam olamadı. Çok ilginç, sizin felsefeniz de budur. Öncü böyle olmaz, öncü tanımı çok farklıdır. Orta yolcu olan bir kişi hiçbir yere varamaz.

Büyük hatalar içerisinde büyümüşsünüz. Bu kalıplarınızı sadece bir konuşmayla kırmam imkansız. Kişiliğinize vura vura sizi böyle duyarsız, tepkisiz hale getirmişler. Altın tepside bazı zafer değerlerini sunsak, burnunuzu çeviriyorsunuz. Yaşam diye sizi böyle alıştırmışlar. Siyaset yapın diyorum, siz ise hamal Haso işi, Huso işi yapıyorsunuz. Temel özellikleri edinmiş diyorum, “yok bana göre değil” diyorsunuz. Bir ahbap çavuşluk, fazla nitelikli olmayan, yükseliş değeri olmayan bazı küçük duygular ve küçük yaşam belirtileri bile size yeterdir. Büyük işleri kendinize bir hakaret gibi görüyor, çakılıp kalıyorsunuz. Bu tutumlarınızla da bu partide dikiş tutturamazsınız. Kendinizi dağlarda daha kötü duruma düşürmüşsünüz. “Bizi bu dağlarda kim görür” diyorsunuz. Her tür ilkelleştirici duygular, düşüncesizlikler her yanınızı kaplamış, ta ki düşman gelip uykuda vuruncaya kadar böyle yaşıyorsunuz. Böyle olmak için dağa çıkamazsınız.

En Etkili Birey Herkese Bir Şeyler Verendir

Bizde insana güvenmek esastır. Ben, insana güvendim ve hata etmedim. En büyük değer insandır diyerek, doğru bir ölçüyle bu işe başladım. Hatta herkes “silah olmazsa, dostlar olmazsa bu işi yürütmek mümkün mü? Sınıf temeli de, halk temeli de yok” diyordu. Peki, bütün bunlara karşı benim silahım neydi? İnsanda ısrar, en başta da kendimde ısrar. Sonuçta insanda ısrar ederek bu işlerin yürüyeceği açığa çıkmış oluyor. Bizim teorimize göre, Leninist teori de artık kaba sosyalizm oluyor. Çünkü Leninist devrim teorisine göre sınıfın objektif ve subjektif durumu olgunlaşıp bir araya gelsin ki, devrim olsun. Tabii bizim teorimize göre ne sınıfın böyle objektivitesi gerekli, ne de bilinç düzeyi. Hatta bizim teorimiz, tek bir kişi olsa bile buna dayanarak büyük bir devrim yapılabilir teorisidir. Yani tek bir kişi bile olsa insanda ısrar teorisidir. Ve bu teori bende doğrulandı. Leninizm’in doğduğu ülkede yıkılış oldu, ama bende en önemli başarı gerçekleşti. Ben derken, yalnız kendimi kastetmiyorum. Bu, bende sizi de çalıştırdı. Yani insanda ısrarı, insanı çalıştırmayı ve insanı esas almayı geliştirdik. En büyük teknik insandır diyerek, hep insan üzerinde eğitimi derinleştirdik, insanı çözmeye, insanı yeniden örgütlemeye ve bir anlamda yeniden yaratmaya çalıştık ve bir baktık ki, bu işler oluyor. Demek ki, bu tarz veya sınıf demekten de öteye; işin özüne insanı koymak, hatta bir tane insan bile olsa onun üzerinde

çok çalışmak, onu çok derin çözmek ve onu her gün yeniden örgütlemek en büyük devrime yol açabilir. Bunun ispatı, bizde gerçekleşenlerdir. Şimdi bu hiç mi objektif koşullarla bağlantılı değil? Bağlantıları vardır. Bana göre Ortaçağ'da da olsa, böyle bir kişilikte ısrar orada da devrim yapardı. Belirleyici olan objektif şartlar değil, bilinçteki, dolayısıyla iradedeki gelişmedir. Bundan yola çıkarak, her biriniz bir zafer kişiliği olabilirsiniz. Hatta her biriniz bir devrim bile yapabilir. Bizim teoriye göre, her kişinin bir devrim yapma hakkı, görevi ve gücü vardır. Nasıl? Kendisini işleyecektir. Bizim toplum gerçekliğimizde bu çok daha önemlidir. Çünkü bu toplumun objektivitesine göre fazla dostları, fazla sosyal zemini yok. Nesi var? Sizin gibi insanları var. Sizin gibi insanların ele alınıp çözümlenerek ve yeniden yaratılarak bir devrim yapması gereği var. İşte tarih bunu doğruladı. Tarihte bunun örnekleri çok, ama günümüzün sığ, kaba materyalist teorisini daha da ilerleterek bir kez daha tarih boyunca yapılanı kanıtladık. Yani iradenin zaferini kesinleştirdik. Siz bundan kaçamazsınız. Çünkü ispatlanmış bir olay ve bir de bizim için tek yaşam yolu budur. Bizim ortamımızda irade keskinliği ile birlikte yenme kişiliğini öğreneceksiniz. Böylece partimizin sağlam bir militanı haline gelmiş olacaksınız.

İlişkilerde zorlayıcı olmayacaksınız, günlük ilişkilerde kimse kendini dayatmayacak. Özellikle olumsuz, zedeleyici olabilecek ne varsa onu içinizde tutacaksınız. Hayırlı, anlamlı, güzel olan bazı davranışlarınız, duygularınız, düşünceleriniz varsa onu paylaşacaksınız. Ham, yetersiz ve fazla işe yaramayan özelliklerinizi gün yüzüne çıkarmayacaksınız; yansıtacağınız her duygu, düşünce ve davranış mutlaka yanınızdakine bir şeyler verecek özde ve içerikte olacak. Diken gibi birbirinize battığınız ve birçoğunuzun yerinde olmayan bazı kelimelerle gündemi saptırdığı bir gerçek. Özellikle yönetim inisiyatifi kullanmak durumunda olanların bir güne kötü başlangıcı, yüzlerce kişinin emeğini boşa çıkarır. Bizim emeğimizi boşa çıkarır. Her kelimesi, her adım atışı genel yapıya hizmet etme sınırında olmak zorundadır. Gelişmeleri takip ederek ne gerekiyorsa buna en üst düzeyde cevap vermeyi bilmek, yönetimin özüdür. Yönetici, herkese ilerleme temelinde, herkese gerekli olan temelinde bir şeylere köprüyse, bir şeylere vasıtaysa, o iyi bir hizmetkardır, yöneticidir. Gerisi yanlıştır ve kabul görmez.

Bizim ortamımızda bir köylünün veya bir işçinin patronu karşısındaki durumu söz konusu değil. Yine lider bir şey söyler, partililer de onu aval aval dinler biçiminde bir durum yok. En önemli komuta kişiliği olarak en faal, en derin düşünceli, keskin kararlı ve çabalı kişi durumundayım. Militan savaşçılar ise bunu en çarpıcı, en ayakta ve en savaşçı bir biçimde paylaşan kişiler durumundadır. Yapı-yönetim tarzını kendinize uyarlayacaksınız. Ne her şeyi öndere yükleyip köylüler gibi işin altından sıyrılacaksınız, ne de inkar edeceksiniz. Önderlik genel beyindir, genel bakandır, genel iradedir ve bu çok hassastır. Önderlik, herkese irade, herkese düşüncedir. Ama bu demek değildir ki, diğerlerinin düşüncesi ve iradesi olmayacaktır. Tam tersine Önderlik, herkesin eksik olan iradesini ve beynini bütünleştirir. Sizler de düşünce ve iradede eksik yanlarınızı Önderlik'le paylaşmak ve bütünleştirmek için bir büyük eğitim seferberliği içerisindeyiz.

Bizim ortamımızda her şey iradeli ve bilinçli gerçekleştirilir. Kimseye hiçbir konuda dayatma olmaz; paylaşım ve katılım olur, ama bu da üstün bir disiplinle yürütülür. Burada en etkili birey, herkese bir şeyler veren bireydir. En etkili söz, herkesin sözü olandır. Bunun doruk ifadesi, herkesin "tam yüreğimdekinini, beynimdekinini ifade ediyor" dediği noktadır. Böyle bir özelliği olmayan bir kişi ben bile olsam susması, iyi olanın öne çıkması gerekir. Komutanlık yürüyüşü, kesinlikle bu çerçevededir. Yönetimin özü de, herkesin sesi olma ve herkesin beklentilerine cevap olma. Kurtuluş aşamasındayız, ancak sizler büyük oranda amatörlik temelinde yaklaşıyorsunuz. Fakat bu durumun hızla aşılma çalışıldığı da bir gerçek. Akıllı olanlar bunu daha da rayına oturtur ve bir katkıda bulunur.

Sizler de, baharın özgürleştirici, diriltici ve canlandırıcı gerçekliği gibi, ne kadar candan düşmüş, buz bağlamış yanlarınız varsa canlandırabilir ve aydınlatılabilirsiniz. Gerçek bir baharlaşmayı kendinizde gerçekleştirebilirsiniz. Biz, baştan beri hep bu temelde başardık ve buraya geldik. Büyük yoldaşlıkları ve belki de hiçbir hareketin tarihinde görülmemiş bütün kahramanlıkları bu anlayışla gerçekleştirdik. Ve halihazırda da bu büyük gerçekle yaşama gücünü gösteriyoruz. Tarih kanıtlamıştır ki, en yenilmez olan, başarıya en yakın olan ve en güzel olan da bu yürüyüştür.

18 Nisan 1998

ÖZGÜRLÜK İMKANINI YARATMANIN BÜYÜK HEYECANIYLA YÜRÜYÜN

Sizleri doğrultuya çekmeye çalışıyoruz, sizlerin de kendinizi sorgulamayı derinleştirerek bir yanıtı geliştirmeniz gerekir. İnsana saygımız büyük, ama bu karşılıksız olamaz. Çaresizlik bazı koşullarda kaçınılmazdır ve neyse sonuç odur. Fakat çaresizliğin artık bir kader olmadığı bir ortamda halen sürünür gibi olmak ve bundan demagojik olarak bahsetmek tek kelimeyle size yakışmaz. Ancak yoğunca yaşadığımız gerçeklikte bunları görüyorum. Ayrıca bu durumunuzdan esef ediyorum. Bir çok alandaki durumlara dayanarak da bunları belirtmek mümkündür.

Siz, sunulan bir hizmetin gereğini de tam idrak edemiyorsunuz. Herhalde bir insanın kendisine yapabileceği en büyük kötülük laubali, gayri ciddi olmak ve bazı hastalıklarını ısrarla sürdürme gerçeğidir. Bizim öfkemizin en büyüğü buna karşıdır. Bir insanın kendini verem illetine tutulmuş gibi göstermesinin üzeri eşilirse, aslında en aşağılık bir kişiliğin kendini sürdürme telaşında oluşu görülecektir. Bunun bir anlamı yok. Kimi kandıracaksınız, kendinizi kandırmayla

nereye kadar gideceksiniz? Genel olarak hayat karşısında olduğu kadar, eğer gündemleşmişse büyük savaş karşısında da kendini kandırmak, insanın kendine yapabileceği en büyük kötülüktür. Büyük doğrultuya girmek, onun en çetin girintilerinde çıkıntılarında yol alış gücü konusunda kendini eğitmek her şeyken, bunun gereğine bile inanmadan, sözümona saflarda varmış gibi gözükme akıl almaz bir şey.

Bazılarınız “Önderliğin sınırsız tahammülü ve sabrı var” diyor. Doğrudur, bizim insana karşı saygıda bu sınırsız tahammül ve sabrımız gerekli, fakat biraz da kendinize bakmanız gerekir. Benim şahsen ister bir dost, ister bir düşman açısından olsun, saygınlıklı olmayan bir tek davranışım karşısında ilk yapacağım şey, kendimi bu durumdan alıkoymaktır. Ama siz saygısızlığı, her şeyiyle esef verici bir durumu bir yaşam tarzıymış gibi dayatıyorsunuz. Aslında en olmaması gereken de budur. Bunda ısrar etmenin, sanki bununla bir şeyler elde edilebilir sanmanın, hatta hiçbir şey elde edilememiş gibi yaşamı bir boş vermişlikle kendinde bitirmenin izahı olamaz. Tabii bu da, bitirilmiş insan gerçeğini ifade ediyor. Siz gerçekten bir şeyi kazanmaya geldiyseniz, bu tutumları böyle anlamsızlıklarla dayatmayın.

Bizim davamızın ne olduğu, nasıl yaşanılması gerektiği ve bunun savaşı da artık anlaşılırdır. Bunu anlaşılmasız kılmak, sürekli bir engelle karşı karşıya getirmek neyi kurtaracak? Doğrulara karşı ya duyarsız ya karşıt olan ya da onları tepkiyle karşılayan bu kişiliğinizi nasıl izah edeceksiniz? Toplumda bu kişiliğe dayatılan her türlü hakaret, her türlü yaşam dışılık, iflas, açlık, yoksulluk, acı ve ızdıraptı. Bir çözüm yeri olarak partiye geldiğinizde ise, bunu bu sefer partinin yüceleştirici imkanlarıyla karıştırıp bir şekil, bir kişilik ortaya çıkarıyor ve bununla da yaşanabileceğini sanıyorsunuz. Aslında buna ilk anda dur dememiz gerekirdi, ancak sabır ve tahammül gösterdik. Yiğitliğin ilk ilkesi, sözüne göre bir davranışın sahibi olmaktır. Siz bu konuda en küçük bir tutarlılık göstermiyorsunuz. Ya çok ağırlıklı ya çok edepsiz, herhangi bir doğruya gelmeyen, aniden kaçışı bir yol olarak gören, ancak ona bile doğru dürüst gücü yetmeyen, ancak günü geldiğinde buna yeltenen kördüğüm olmuş bir kişiliğiniz var.

Ayrıca kurnazlıkla da bir büyük davanın çizgisine gelinemez, o çizgiyle yaşanılmaz. Benim tanıdığım insan bir şeyi anlamaya çalışır, anladıysa onunla olur ve doğruysa onun yoluna koyulur. Şimdi bunlar göz önüne getirildiğinde, sizin gerçekliğinizde ne bir doğruyu anlama ne de ona yanaşmaya çalışma var. Şimdi partimizin başına bu getiriliyor, aslında çoğunlukla dayattığınız gerçeklik bu. Bir canınız var, onu da böyle anlamsız kılarak, kimin için savaştığı net olmayan, tabii bu haliyle düşmana oldukça fırsat sunan, yıllardır bunun sahtekarlıklarıyla kendini kandırıp yürüten bir konumda tutuyorsunuz. Bu durumu çok zor bir olay. Etkili bir kişiliğe ve onun bazı imkanlarına ulaşmak için kendinize soru bile sormuyorsunuz. Bir işi anlamaya yanaşmıyor, sürekli “gidecek başka yerim de yok” diyorsunuz. Gideceğiniz başka bir yer yoksa, olduğunuz yerin kanunlarına, dünya görüşüne ve savaş gerçeğine uyun. Eğer onu da yapamıyorsanız, o zaman tam bir bela durumundasınız demektir.

Ben kırk yıldır bu kişilikten kaçtım. Bir saha, bir alan, bir parti yaratırken bundan kaçınmak için çalıştım, yoksa sizi bu halinizle kabul etmek için değil. Bizimkiler düzelecek diye bir yıl, iki yıl değil, yirmi yıldır sabrediyorum. Bazıları yapmacık davranışlarla sözde bize “saygı” gösteriyor, “hizmet” ediyor. Bu hallerinden esef ediyorum. Bazen, ne haddine ki gelip benim ayaklarımın dibinde dolaşıyor diyorum.

Bir çocuk en çok anasına, onun sütüne muhtaçtır. Ben ise, en erken yaşlarda bunu hoş bulmadım. Siz kim oluyorsunuz? Ben ana hizmetini bile kabul etmeyen bir kişiyim. Tek şartla insanları kabul ederim, ciddi öğrenecekse. Buna yeteneğiniz yoksa bana yaklaşmayacaksınız. Benim yerimde, yanımda edepsizlerin ve cahillerin yeri olamaz. Bir **Kemal Pir** örneği halen hatırlıdır. Beni yarım saat dinledikten sonra müthiş bir devrimci yürüyüşe başladı ve son nefesine kadar nasıl yürüdüğü biliniyor. Bizim yoldaşlığımızın temel ölçütü budur. Ben bunu ısrarla belirtiyorum. Bu ölçüte sahip değilseniz, ki bunun sempatanlığı da vardır, sempatan ölçüleriyle bizimle olanlar da vardır, onlar da aynen bu temelde bir gelişmeyi göstermişlerdir. Şimdi işin içine bunun tam tersi dolmuş; sözde “benden güç alacak”, sözde “kendini yaşatacakmış!” Bunlar en aptalca, en cahilce yaklaşımlardır. Aslında biz bunun böyle olmaması için çok sabrettik, ama siz sabrın da değerini bilmiyorsunuz.

Düşman sizi sadece cepheden vurmamış, düşman sadece tarihinizi yok etmemiş, düşman sadece maddi yaşam olanaklarınızı yerle bir etmemiş, düşman kişilikte de sizi sıfırlamış. Normal bir insan ölçütünün de çok ötesinde bir katliam kişiliğini bile size çok görmüş. Yani sizi tepkisiz, yanlışlıklarla dolu ve objektif ajanlık diyebileceğimiz bir konuma getirmiş. Ve siz bunu kabul etmişsiniz. Şimdi ben buna öfkeleniyorum ve kendimi zor tutuyorum. Bu kişilik benimle olamaz. Bu kişilik benim değil elli yaş önderliğimle, on yaşla bile olamaz. Gücünüz varsa bırakalım düşmanla uğraşmanızı, kendinizle parti ortamımızın tanışmasını doğru sağlayabilecek misiniz? Şimdi cahilce veya son derece gereksiz, seviyesiz davranışlarla kendinizi dayatıp duruyorsunuz. En düşürülmüş alanlardan da gelmiş olsanız, bizim ortamımıza ilk adım attığınızda oralardan edindiğiniz özelliklere “dur” diyeceksiniz. Bizim ortamımız insanın doğduğu yerdir, insanın doğrularla yeniden doğuş yaptığı yerdir. Bunu ben kendim için söylemiyorum. Buna şiddetle muhtaç olan sizsiniz. Kanser hastalığı çok tehlikelidir, günden güne insanı götürür dedikleri gibi, sizin hastalığınız da kanser hastalığından daha kötüdür. Sadece bir kişiyi de götürmüyorsunuz, savaş söz konusu olduğunda yanınızda grup grup insan götürüyorsunuz Savaş çizgisi konusunda bu kadar sakatlık olursa, kanserden daha tehlikeli bir hastalığı yaşıyorsunuz demektir. Ve bu bir gerçektir. Bireyin kanseri kendisini götürür, ama siyaset içinde, hele ordulaşma içinde kanserli bir kişilik her şeyi götürür. Bu kadar değer kaybediliyor, ama siz hiç sarsılmıyorsunuz bile. Her gün sonuçlar geldiğinde bakıyorum; adam sırf kaçıklığından, sırf sorumsuzluğundan yüzlerce silahı bir yerde düşmana teslim etmiş ve halen de yöneticilik yapıyor. Bu düşkünü ne yapalım? El yordamıyla uğraşsa bir çok değer kurtarabilecekken, sırf o pis canını kurtarmak için o kadar değer düşmana terk ediyor. Bazen de en değerli yoldaşlarını, kurnazlığından, sistemsizliğinden ve sorumsuzluğundan dolayı ölüme terk ediyor ve halen yönetici! Bu insandan korkulur. Bu insan bir defa çok terbiyesiz, çok saygısız ve ne için partide durduğuna da şaşırıyorum. İçinde vicdan denilen şeyden zerre kadar kalmamış. Bir halkın onuruna ilişkin hiçbir şeyi kalmamış. Bir kontra gibi her an saldırıyor ve bir de bunu bana

dayatıyorlar. Yani bir kuruma karşı nasıl konuşulur, onu da bilmiyorlar. Benim başka uluslardan bazı sıradan dostlarım var, bir onların edebine ve seviyesine bakıyorum; bir de bizim yöneticilerin ve militanların, aralarında dağlar kadar fark var. Bizimkilerin konuştuğu her sözde bir suç, edepsizlik var. Hatta düşman cephesinden gelen insanların bile seviyesine baktığımızda hayretler içerisinde kalıyoruz. Bu çok kötü bir durum. Yani bu durumu aşmayı bilmeniz gerekir. Üzerinize geliyorum, verdiğiniz yanıt ağlamak, sürekli olarak yanlışlıklarını, hasta kişiliğini dayatmak ve ben buna izin vermeyince de bozgunculuk yapmak, elinden gelirse de en büyük ihanete kadar uzanmak... Bunların size ne faydası var? Bu konuda size belirteceğim, sizin zırnık kadar da olsa bir tarih, bir halk ve çağdaş bir insan olma sorununuz varsa bunların gereklerini öğrenmeniz gerekir. En küçük bir davranışınıza biçim veremiyor, bir konuda düşünmeye ihtiyaç duymuyorsanız sizi ne yapacağım? Burası parti ortamı, burası bir halkın umut yeri, bir halkın yeniden yaratılış yeri. Sen kimsin? İğne ucu kadar da olsa bu imkanı neden anlamıyorsunuz? “Ben lümpenim, düşman beni bu hale getirmiş” diyorsunuz. Doğru, düşman sizi gerçekten çok düşkün bir yaşamın içine itmiş. Ancak sizin buna vereceğiniz yanıt şu olmalı: “Ben de hiç olmazsa kendimdeki düşmanı öldüreyim, bu edepsizliğimi, bu düşüncesizliğimi gidereyim. Önce kendimi adam yapayım.” Sizin gerçekliğinize ilişkin ilk çıkaracağınız sonuç bu olmalıdır.

Düşmanın size öğrettiği düşkünlük şudur: Öğrenmeye yanaşmamak, doğruları görmemek, disiplini tanımamak, insana saygı ve sevgiyi geliştirmemek. Bu, sıradan bir düşkünlük durumu değildir. Sıradan, düşmüş insanların durumunu insan bir yerde anlayışla karşılayabilir, çünkü zorluklardan dolayı öyle olmuştur. Peki, sizin bu kadar doğrularla oynamanız nasıl izah edilebilir? Siz gerekçe olarak “düşman bana böyle yapmış” diyorsunuz. O düşmandır, madem siz de düşmanınızı tanıdınız, o halde doğrulara sarılın; madem çareyi gördünüz, öyleyse çareye sarılın.

Ben halen bir özgürlük imkanını yaratmanın büyük heyecanıyla yürüyorum. Bu benim temel gıdamdır. Size hep kendimizden on kat daha fazla özgürlük imkanları verdik; sizi dağlara, silaha ve birliğe ulaştırdık. Ama bu sefer de, bu olanakları düşmanın bile düşünemeyeceği kadar heba ettiniz. Size bunu izah edin diyoruz. Sizin cevabınız ise, “ben sefil bir kişiliğim, düşman beni ve ailemi bu duruma getirmiş, ben de bu biçimde doğmuş, büyütülmüşüm” oluyor. Hani siz onurlu insanlardınız? Hani sizin bir haysiyetiniz vardı? Hani siz devrim sözü, parti sözü vermiştiniz. İnsan bu kadar boş konuşur mu? Yıllardır bu davanın içindesiniz, ancak kafalarınız doğru dürüst bir şeye yanaşmadığı gibi işiniz hep tahrik etme ve her şeyi boşa çıkarma oluyor. Son örnekte görüldüğü gibi düşmana öyle bir yaltaklanıyor ki, neredeyse dünyanın bütün kötülüklerini, düşmanın istediği her şeyi sırf o pis canını kurtarmak için kabul ediyor. Bu sahte komuta kişiliğini incellerseniz, orada her şeyi görürsünüz. Biz bu kişiliği burada da tanıdık. Düşmana gitmeden önce de burada teşhis ettim. Ben kendisiyle açıkça konuştum, senin kişiliğin böyledir dedim. Ama inat etti ve kendi bildiğini okudu. Şimdi düşman bile ondan öğreniyor. Halk ve bütün insanlık da öğreniyor, o ise halen konuşuyor. Bu tip, Kürt’ün en lanetli kişiliğidir. Ben bu teoriyi boşuna geliştirmiyorum ve örnekler de çok çarpıcı bir şekilde ortadadır. Sizin bulduğunuz silah, devrim etiketini kendinize yapıştırarak, “biraz namuslu” olduğunu sanmaktır. Yıllarca PKK komutanlığı adı altında o iğrenç kişiliğinizi gizleyip yaşıyorsunuz. Ancak bunun er geç patlatılacağı açık. Bu büyük yanlış, öyle zamana bırakıp uzatmayın ve bir an önce giderin. Siz bana delileri oynatamaz, düşmüş kişiliğinizi benimle yaşatamazsınız. Bazı şeyleri artık kulağınıza küpe edin. Kesin bir karar vermeniz gerekir: Siz gerçekten bir davanın, bir çizginin, bir ordunun savaşçısı ve militanı mısınız? Bu sorunun cevabını verin ve ona göre hareket edin. Bu işte zorlama yok. Karar verin ve bu, ömür boyu bağlı kalacağınız bir karar olsun. Kararınızla oynamayın. Siz bunu alışkanlık haline getirmiştiniz. İnanılmaz bir şey. Çok tuhaf bir varlıksınız, etrafınıza bakıyor ve eğer kimse yoksa varolan bütün doğruların hepsini çöpe atıyorsunuz. Geriye kendi yanlışlıklarının amansız düşkünü olan kişilikler kalıyor.

Bu kişilik durumlarınız çok ilginç, duruşlarınızı anlayamıyorum. Bizde yaşamın kendisi zordur. Bizde yaşamın bazı araçları vardır. İdeolojik ve siyasi araçlar bizde temeldir. Bunlar partidir, örgüttür ve zorluklar bunlarla aşılmaya çalışılır. Benim daha on yaşındayken kavradığım şey, ancak örgütle bir şeylerin olabileceğiydi. Siz bu yaşa gelmişsiniz, ama bu aracı kullanamıyorsunuz. Örgüt aracından bahsettiğimizde ilk olarak “onu kırmam gerekir” diyorsunuz. Örgüt sizi yaşatmak için tek silahtır. Şu anda bütün PKK militanlarının yaptığı işlerin başında örgüt silahını kırma görevini önüne koymaktır. Yani örgüt kurallarına göre yaşamayacak. Bu, inanılmaz bir şey! Kesinlikle bir delinin davranışlarına benziyor. Deli, yaşam olanaklarıyla her an savaşır ve kendi yaşamını paramparça eder. Sizin yaptığınız bu anlamda tam bir siyasi deliliktir. Örgüte, savaşın kurallarına gelememek, doğru bir hitaba gelememek ve bunun tam tersini yapmak. İstisnasız hemen herkesin bize verdiği bilgilendirmelerde bu var.

Her şeyi elinden alınan, her şeyiyle iflasa yatırılan, hatta bundan daha da kötü bir yola konulan, insanlık ailesi içinde herhalde eşi benzeri görülmemiş bir gerçeğin sahibi olan ağır toplumsal hastalığın ve bir düşman gerçeğinin kontra ifadesi olarak geliyorsunuz. Komutan Z, bunu kanıtladı. Komutan Z, bunu müthiş itiraf ediyor. Sonuç çıkaracaksınız. Bunun başka yolu yok. Güya benimle savaşıp işini halledecekmiş! Adam biraz akıllı olsa, böyle bir değerlendirme yapmaz. Şu anda nerede? Onun benimle savaşabileceğine düşman bile inanmaz. Düşman yedi yıl savaştırdı, sonuç sıfır. Şimdi yapılan da “kızım sana söylüyorum, gelinim sen anla” meselesidir. Önderlikle böyle savaşılır mı? Eğer böyle devam ederseniz size çok yazık olacak, çünkü çoğunuz ondan çok daha sefil duruma düşeceksiniz. Önderler bir takım çarelerini bularak, bir takım imkanlarını yaratarak kendilerini boşuna önderlik sıfatıyla bezemezler. Yoksa bizim bir gün bile kendimizi bu temelde yaşatmamız mümkün müdür?

Güya benimle savaşmak için düşmana yalvarıp “bana zaman ver” diyecek. Düşman bu zamanı vermez. Düşman kendi generalinin bile başarısızlığını ölümle sonuçlandırıyor, sizi affetmesi mümkün mü? “Bırak savaşacağım” diyor, ama savaşmada da başarısız. Bu kadar başarısız olanı kimse yaşatır mı? Ama bu sizin bir iddianız. Başına gelebilecekleri bile kestiremeden yaşamak ve bir de kendini en akıllı sanmak korkunç bir şey. Güçlü bir edebiyatçı olsaydı da sizin romanınızı yazsaydı. Aslında ben bile siyasi değerlendirmeleri bir tarafa bırakıp sizin romanınızı yazmak istiyorum.

Yaşam anlayışıyla, savaş anlayışıyla, saflardaki ve düşmanın elindeki duruşuyla çok ilginç bir kişilik. Tarihimizde bu tür örnekler çok.

Ben, insana saygıyı en yüksek derecede ifade eden ve milim kadar bundan sapmayan bir kişiyim. Bizde her şey özgürce, her şey gönüldendir. Peki, buna rağmen neden bu kadar ipe sapa gelmez numaralar içine giriyorsunuz? Sizin zorunuz ne? Bizim suçumuz, yüzyıllarca yönetildiğiniz gibi size bir yönetimi, işkenceyi dayatmamak mıdır? Siz bunu bizim eksikliğimiz olarak görüyorsunuz, ama sizin bunun dışında insan olma yolunuz yok. Küçük bir çıkar karşılığında kırk takla attırılan kişiliklersiniz. Bir küçük terörle varını yoğunu bir çırpıda terk eden kişiliklersiniz. Ben bir tane sertlik yapsam neye yarar, neyi kurtarabilir? Zaten kediden daha fazla ürkek kılınmışsınız. Bir de ben sizi ürkütsem, düşmanın yaptığını tekrarlamış olacağım. Ancak siz, bizim bu yaklaşımımızı “çaresizlik” olarak değerlendiriyorsunuz. Bu yaklaşımımız, Önderlik gerçeğinin zavallılığı sonucu değildir. Aslında çaresiz olan sizin gerçeğinizdir. Bir söze bile bağlı kalma gücünü gösteremeyen sizlersiniz. Bir büyük doğruya kendini bir gün bile katmayan sizlersiniz. En büyük meziyeti, “pek anlamaya yanaşmam, pek ciddiye almam” sınırında yakalamışsınız. Bu durumunuz en marjinal, normal bir gidişata; ne devrim gidişatına, ne karşı devrim gidişatına uymayan, kendine göre bir şeydir. Aslında bunun fazla yaşamsallığı yok. Şöyle bir denge tutturmuşsunuz: Bir düşman çizgisi var, az çok dayak yemiş bir deli gibi biraz orada terbiye almışsınız; bir de bizimki var, tabii ancak büyük akılla bizim doğru içine girilebilir, buna karşı da belli bir pozisyon almışsınız. İşte marjinallik budur. Bunun üzerine düşman şimdi "marjinaleri nasıl çekmeliyiz" diye teori üretiyor. Korkunç bir şey, aslında bunun adı tımarhanedir, hapisane, zindandır, kobay gibi kullanılmaktır. Siz bu dehşetin farkında değilsiniz ve burada da en büyük silahınız cehalettir, “ben anlamazım, duymazım”dır. Bu bir çıkış değildir.

Örgütten Kopmak Anında Kaybetmek Demektir.

Biz, sizden fazla bir şey istemiyoruz. Bizim ortamımıza kendiniz geldiniz. Bunun ilk adımı, karşısında olduğun gerçeği bir parti adına, bir ordu adına anlamadır. Artık ciddiyeti gerektiren çok şeyiniz var, önemli olan kendinizi ona ikna etmenizdir. Bazılarına bakıyorum, iki doğruyu göremiyor. Neredeyse gözümün içine baka baka beni kandırıp işin içinden sıyrılacak. Kendi yapay, yaramaz kişiliğini benden aldığı güçle kamufle edip, sağa-sola daha tehlikeli bir biçimde dayatacak. Bu işlerin böyle olamayacağını gördünüz. Düşman öyle bir ölüm şekli geliştirmiş ki! Düşmandır yapar, ben buna tepki de duymam. Çünkü düşmanın işi düşmanlık yapmaktır. Ancak siz neden kendi yaşamınız için gerekli olanı yapamıyorsunuz? Kendi ölüm tarzınıza bakın, bunun izahı gerçekten mümkün değil.

Şundan nefret ediyorum; “zindanda insan haklarına tecavüz var, biz direniyoruz, ölüm orucundayız” diyorlar. Aslında o ölüm orucu bu temelde yapılmadı. **Mazlumlar, Kemaller, Hayriler** tek bir amaçla; ideolojik-siyasi bir amaçla o eylemi yaptılar. **Hayri** “Partili olmaktan vazgeçirmek için bu işkenceleri bana dayatıyorsunuz” dedi ve partiden vazgeçmemek için ölüm orucuna yattı. **Kemal** de aynen öyle söyledi. **Mazlum**, bunu en derinden hisseden birisiydi. İdeolojik mücadele için bu eylem gerektiği, onun için kendini feda etti. Daha sonra gelişenlere bakalım, bir koğuştan diğerine gitmek için, volta atmak ve birbirleriyle konuşmak için ölüm orucuna yatıyorlar. Böyle olmaz! Düşman bu zaafı tespit etmiş, kedinin fareyle oynadığı gibi sizinle oynuyor. Siz zindandasın, orada kedi sizinle her gün oynar. Al sana küçük bir hak diyor. Ne hakkı? “Kazandığımız haklar” diyorsunuz. Nedir kazandığınız haklar? Şimdi bu kadar seviyesizleşme var.

Bu aynen gerillada da böyledir. Ben bu örneği şunun için veriyorum: Düşman orada da sizinle kedinin fareyle oyandığı gibi oynuyor. Orada da bu sefer örgüte karşı bireysel hak isteniliyor; “ben keyfi yaşamak istiyorum, komutayı bu temelde kullanacağım” deniliyor. Düşmanınızı görün, şimdi düşman sizin üstünüzde. Yarın o sizin “hak” dediklerinizi sizinle birlikte yerin dibine batırarak. Bazıları şimdi bütün örgüte karşı duruyor, “benim istediğim olmazsa ben de savaşmam” diyor. Sizin istediğin nedir? Sizin istemeniz gereken, savaş hakkını doğru kullanmak olmalıdır. Çünkü savaşın içindesiniz, savaşın hedefleri ve kuralları var. Siz bunları bir tarafa bırakıyor, “ben kendimi nasıl yaşatayım” diyorsunuz. Orası kendinizi yaşatacağınız yer değildir. Orada kendinizi ancak savaşla yaşatabilirsiniz. Parti içinde olduğunuz halde partinin hiçbir kuralına gelmiyor ve tepki duyuyorsunuz. Yaşamı bu temelde ele alıyorsunuz. Kuraldan, yoldaşıktan koptuğunuz anda kendini özgür hissediyor, “bana dokunmayın, dokunursanız ben de bozarım” diyorsunuz. Özgürlük deyince aklınıza bu geliyor. İşte en akıllısı partiden koptu da ne elde etti? Buralarda siz de çok tehlikedesiniz.

Örgütten kopmak, derhal kaybetmek demektir. Çizgiden kopmak, köprüden geçerken güm diye dereye yuvarlanmak demektir. Çizgi köprüdür. İnsan köprüden yuvarlandığında nereye düşerse, çizgiden koptuğunda da oraya düşer. Tüm bunlar kanıtlanmıştır. Şimdi sizin bize dayattığınız budur. Geldi deliler ordusu! Ya köprünün sağına soluna dolanıyorsunuz, ya da köprüden atlamaya çalışıyorsunuz. Benim bütün yaptığım, sizleri köprüden sağ geçirmektir. Gece gündüz yaptığım budur. Biraz akıllanın, bir köprüde, yani bir çizgide doğru yürüyün. Düşünceleri yokmuş! Peki düşüncesi olmayan nasıl insan olacak? Kaba güce sığınmışlar! Peki kaba güç kimde var? Kaba güç, aslında insan olduğun için sende değil, düşmandadır. Kaba güç bile örgütle, silahla olur. Ben size bir tabancayı, bir kleşi nasıl elde ettiğime dair bir çok şeyi anlattım. Bu silahlar sizin elinize nereden geçti? En zenginim diyen babalarınız size bir kleş verdiler mi? Dağlarda bir iki ay sizi dolaştırdılar mı? Buna güçleri var mı? Yok. Biz bu silahları iğneyle kuyu kazar gibi kazandık ve emrinize verdik. Bu silahlarla güç olduklarını sanmışlar! Eşkiya Hamido’ya gidin sorun, silahı böyle kullanmamıştır. Biz silahı bu temelde kazanmadık. Sizler yarı kontra gibi sağa sola saldırıyorsunuz. Neymiş, kaba güç sahibiymiş, kaba gücüne dayanarak yaşıyormuş! Her kuraldan, edepten ve yoldaşça saygıdan kaçırıyorsunuz. Size bunu yapmayın diyorum. Biraz babanıza, aile terbiyesine göre hareket etseniz, yine yanlış yapmazsınız. Halbuki işler öyle

değil. PKK'nin günlük yönetimi olmasa, sizin o kaba gücünüzü sizin beyninizde patlatırlar. İşte o abartmalı kişilik kendini çok güçlü sanıyordu. Bir fare bile bu duruma düşmez. Gerçeklere karşı biraz saygılı olun.

Bir şeyler öğrenmek için bizim yanımıza geliyorsunuz. Ben bütün eylemlerimde kelime hatası bile yapmıyorum. Sizin bu çelişkiyi neden bu kadar tehlikeli boyutlara vardırđınıza hayret ediyorum. Hem de bunu bizim adımıza, parti adına yapıyorsunuz. Ama unutmayın, siz yine bize dayanarak yaşıyorsunuz, hem de bizim temel yaşam kurallarımızla ve tarzımızla savaşıyor. Bunu yaparken de en büyük silahınız deliliktir. Delilerin herhangi bir sorumluluğu var mıdır? Köprüden geçerken kesinlikle doğru yürümez, ya sağ uçuruma ya sol uçuruma kendini atmak ister. Hadi bakalım nasıl durduracağız? Tabii bunun diğer bir karşıtı da şu: Kaba güc elinde olmadı mı verem ağrısına tutulmuş gibi inler ha inler! Ben deliye bile saygılıyım, verem hastasına değil. Örgüt içinde böyle kalınmayacağını bileceksiniz. Bu, insanın kendisine hakarettir. Bol bol ağlıyorsunuz. Ağlamayı yanlış anlamayın. Sizin ağlamanız, yaşadığınız çözümsüzlük ve çaresizliktir.

İlk isyanımın en temel nedenini hatırlıyorum. Ortanca kardeşin bütün numarası şuydu: Biraz tembellik ve gevşeklik numarası yapıp, daha sonra kendisini eşeğe bindirmek. Bir gün yine sözümona hasta düştü. Onu bindirmek için eşeği hazırladık. Ben bir taraftan, diğer kardeş bir taraftan onu kaldırmak istiyoruz, biraz gerileyip eşeğe binmek için en küçük bir hareketi yoktu. Ellerini ve ayaklarını iyice gevşetip üzerimize yığılıyordu. Elinle şu semeri tut diyorduk, tutmuyordu. Halfeti'ye kadar öyle götürdük. Ondan sonra bir daha böyle yaptığında ise bu sefer taşlarla ona vura vura bilmem nereye kadar kovduk. İlk isyan hikayesi böyle. O gün bugündür böyle yaklaşımlara öfkeliyim. Aslında bu, sizin toplumsal gerçekliğinizdir. Siyasi anlamda konumunuz böyle. Kendini bırakmıştı, biraz kendine gelse aslında dayanabilirdi. Ancak böyle alışmış ve tümüyle işleri bozacak. Kurala gelememe budur.

Şimdi siz de bunu oynuyorsunuz. Hiçbir kurala uymuyorsunuz. Sizi taşıyacak olan da örgüt gücüdür, örgüt silahıdır, örgüt kuralıdır, örgüt ideolojisidir. Doğru değerlendirirseniz, sizi yürütür. Araç budur işte. Parti bir araçtır, sizi amacınıza ulaştırır. Sizi bir yerden bir yere götürmesi için onu işleteceksiniz. Oysa siz bu aracı doğru işletemiyorsunuz. Ondan sonra da, "Önderlik gel şuradan tut, gel halkım sen de şuradan tut" diyorsunuz. Peki, siz kimsiniz, ne yapıyorsunuz diyoruz. Hasta olduklarını söylüyorlar. Artık buna köylü kurnazlığı mı, siyasi kanser mi, askeri kanser mi dersiniz, ne dersiniz deyin, ama bunlar tek kelimeyle büyük bir ayıptır. Bunun öyle izahı da olmaz. İnsan silahına saygılı olmalı, ideolojisini, örgütünün kurallarını bilmeli. Toplantı yapma, rapor yazma, talimat verme gibi işleyiş kurallarının hepsini bilir. Sizin dağda yaptığınızı keçi bile yapmaz. Keçiler, avcılara kolay yakalanmamak için sağlam kayalıklar arasında dolaşıp dururlar. Aslında bunların hepsi edebiyat konusudur. Ben burada askeri, siyasi tahlil yapıyorum, ama sizin için iyi bir roman yazmak gerekir.

Ortada gerçekten öyle hastalık durumunuz yok. Bildiğim kadarıyla beyniniz çalışıyor, çünkü veriler onu gösteriyor. Gençsiniz, öyle çok yıpranmış, veremlik bir haliniz de yok. O halde tüm bu yaptıklarınız numaradır, edepsizliktir. Ancak bunlara sabır, tahammül bir dereceye kadar gösterilir. Düşman vahşice vuruyor. Ünlü "komutan" gitti, istediği kadar "Ben sizin çizginizi uyguladım" desin, düşman yine de ona acımaz. Düşman kendi generalini, jandarma komutanını bile affetmiyor. Kendi içinde kendi ajanlarını bile affetmiyor. Onu niye affetsin?

Diğer yandan savaş haberlerinize bakın, uykuda vurulmuş. Bizim komutan Antalya'ya sanki turist olmaya gitti. Belki zorlanmıştı, ama turistik yaşamla savaşı birbirine karıştırdı. Düşman gördü, onu izledi. Belki birkaç yıl zorlamıştı, ondan sonra da korkunç bir terör uyguladı. O ise nasıl öldüğünü bile bilmiyor. Sadece belli bir rahatlığa aldanmıştı. Her canlı üzerine gelen tehlikeyi fark eder ve ona karşı bir savunma geliştirir, bunların o savunma gücü de yok. Sözümona orada yaşayacakmış! Neyi yaşayacaksın? Bu yaşam felsefenizi gerçekten gözden geçirin. Ben bir sigarayı bile kendim için bir düşman gibi görürüm. Ama bakın farkımız burada: Ben bunun dumanı önümü sis yapar derim ve esef ederim, ama siz ona sığınyorsunuz. Çoğunuz bu yüzden tepkilisiniz. Yani böyle bir sürü alışkanlığınız var. Biz burada rahatlığı tuzak olarak görürüz. Süslü püslü yaşamayı nefret edilecek bir şey olarak görüyorum. Bizimkilerin eline iğne ucu kadar bir şey geçiyor ve "burada biraz yaşayayım, biraz zorlanmayayım" diyor. İşte yiyecekler var, bir de uyku var, ondan sonra da haydi gel bu cenazeyi götür yer yap! Bir de bu, genelde savaşçının psikolojisiyle bağdaşmaz. Rahatlığın olduğu yerde savaşçı olmaz. Nasıl ki bir düşünce bir doğruyla başlar, savaşçının ruhu da kesinlikle bu kavrama yabancıdır. Bu aşamada, benden tut sempatizanımıza kadar hiçbirimiz için rahat yoktur. Biraz düşmanını tanıyan bilir ki, savaş kurallarına bağlı olmayan korkunç bir düşman var. Kirli savaşın her biçimini dayatıyor. Bu çok açık, benim bunu size kanıtlamama gerek yok. Bundan çıkaracağınız sonuç ise, kendinizi müthiş bir yaşatma savaşı içinde tutmanızın gerekliliğidir. "Ne gerekiyorsa onunla savaşçı kişiliğimi koruyacağım" diyeceksiniz. Bunun anlaşılmayacak hiçbir yönü yok. "İğne ucu kadar düşmanı geriletecek olan neyse, ben onu yapacağım" diyeceksiniz. Buna karşın sizin yaptığınız silahla oynamak, coğrafyayla oynamak ve birlikte oynamaktır. Dünyadan gam çalıyor, dünyada yaşıyormuşsunuz. Lanet olsun bu yaşama! Bu ne yaşamıdır? Benim kadar yaşam tutkulusu yoktur. Eğer bir yaşam imkanı olsaydı, ben yaşardım. Sizler, "Önderliğe bağlıyız" maskesi altında geriliklerinizi yaşatmak istiyorsunuz. Biz öyle yaşamlara tenezzül ediyor muyuz. Bizi yaşatan, bizi ayakta tutan değerler farklıdır. Kaldı ki biz, bu düşmanla rüyalarda bile savaşıyoruz. Benim tek bir rüya görme şeklim var, o da rüyada düşmanın kontrolü altına korkunç girmez. Tam düşman gelmemiştir, ama hep gördüğüm rüyalar birbirine benzer. Düşman ya yarım saat sonra gelse ne olur? Korkunçtur ve hep kabus biçiminde sonuçlanır. O temelde uyanırım, hatta uyanmadan önce de, bu gördüğüm rüyadır, benim düşmanı böyle yarım saat sonra üzerime çekmem mümkün değil. Rüyadır, rüyadır derim ve gerçekten kalkarım, onun rüya olduğu anlaşılır. Böyle bir psikoloji bize hakim. Düşman geliyor, sizin gözünüze mertek oluyor giriyor, ancak halen ayıkmyorsunuz. Ve bunu da partiden aldığımız cesarete, yani kaba cesarete dayandırđıyorsunuz. Ben rüyamda bile düşman yarım saat sonra gelir mi diye kıyamet koparıyorum. Bundan bile sonuç çıkarmıyorsunuz, hiç umurunuzda değil. Benden cesaret alıyorlarmış! Bazı tarikat üyeleri vardır, şeyhten aldıkları kerametle yaşarlar; sizin cesaretiniz de şeyhin kerametinden cesaret alan

müridinkine benziyor. Bizim öğrettiğimiz cesaret bu değildir. Bunu siz uyduruyorsunuz. Eğer böyleyseniz, bizim tarzımıza ve bizim silahımıza yaklaşmayın, çünkü çarpılırsınız. Nitekim feci bir biçimde ölüyorsunuz. Bundan ben mi sorumluyum? Hayır, çünkü bu işi siz öğrenmek istemiyorsunuz.

Önderlik'te örgüt dışılığı, cesaretin kötü kullanımına veya bir fişeğin, bir parça ekmeğin kötü kullanımına ilişkin iğne ucu kadar bile boşluk bulamazsınız. Peki, sizin bu uydurmalarınız ne anlama geliyor? Bunları nereden öğrendiniz? Sülalenizden de öğrenmediniz, çünkü babanız bile size böyle kendinizi yaşatma imkanı vermez. Bizi istismar ediyorsunuz. Tabii canınız da basit bir meta haline bile gelemediği, ham ve işlenmemiş bir şey olduğu için onu boşa satıyorsunuz da demeyeceğim, ateşe atıyorsunuz. Ben buna alet olmam. Tüm bunları şunun için belirtiyorum; bana dayanılarak bu temelde partileşme olmaz, savaşa bu temelde gidilmez. Sizi kovmam, ben saygılı bir insanım. Kendinizi gizleyebilirsiniz, yıllarca dayatabilirsiniz. Ama haksız olan sizsiniz, sonra "Önderlik"le şöyle savaşaçağım, onu böyle yıkacağım" demeyin. Bunlar da boş laflardır ve sonunuzu korkunç getirir.

Kendinize saygınız varsa bir şeyi doğru öğrenin, ama çarpıtmadan. Korkunç subjektifsiniz, yani niyete göre, yani içindekine göre. Gerçekler, benim içimdekiler değil; gerçekler bir halk gerçekliği, objektif gerçeklik, yani benim niyetime göre değildir. Nedir onun gerçekliği? Kurtuluş gerçekliğidir. Kurtuluşun partisi, kurtuluşun ordusu, kurtuluşun taktiği, odur gerçeklik. Hepimiz onu öğreneceğiz, hepimiz bağlı kalacağız. "Hep bana göre" demekle olmaz, "bana göre olsun" dediğin noktada kaybeder, kaybettirirsin. Bu, işin alfabetidir. Halen bu korkunç subjektivizmden sizi kurtaramıyoruz. Aslında kara cehalet de değil, daha çok deliliğe uygundur, delirmiş kişiliğin tarzı odur. Bir düşmanın askerine ve savaş okullarındaki duruşlarına bakıyorum, amacı talan, baskı olduğu halde hayran olmamak elde değil. Okulu insanlık uğruna değil de, kendi halkına, halklara karşı savaşı öğrettiği halde hepsi tığ gibidir. Bir düşman askerinin, subayının milim kadar Kemalizm'den vazgeçtiğini görmüş müsünüz? Ve yine disiplin duruşundan milim kadar saptığını görmüş müsünüz? Yok. Peki siz bu kadar amaçtan kopukluğunuzu, kendi amaçlarınız doğrultusunda askeri kişilikten bu kadar kopukluğunuzu neyle izah edeceksiniz? Ancak düşkünlükle izah edebilirsiniz. "Ben düşkünüm, bana böyle yapılmış, böyle alıştırmışım" diyerek izah edebilirsiniz. Bu kadar kuraldan kopukluğun, bu kadar kişiliksizliğin başka izahı var mı? Askerlikle oynamak ne demektir? Askerlikte kuralla oynamak ne demektir? Bir değil, hem de tüm varlığı neredeyse kurallarla oynamak. Temel taktikle oyna, moralle oyna, çok zorunlu olan bazı pratik hazırlıkları hiç göz önüne getirme. Peki bunların hepsi nedir? Şimdi bu, sizin açınızdan izah edilmesi en zor olandır. Bu tutumlara neden girdiniz? Sadece tek izahınız var, o da terbiyesizlik. Ama askerlik terbiye ile başlar. Siyasetin s'si, seyisten gelir. Seyislik, atları terbiye etme sanatıdır. Siz terbiyeye karşı çıkıyorsunuz, ama siyasi olduk diyorsunuz. Askerlik tamamen kişinin, gerektiğinde kendini ateşe atmasıdır. O kadar bir disiplini kişiliğe yedirir, ondan sonra da asker yaparlar. Siz ise, en temel doğruları bir çırpıda bir tarafa savuruyorsunuz. Hem de bunu komutanlık adına yapıyorlarmış! Bunları fazla izah etmeye gerek yok. Sorun bu da değil. Sorun sizin kendinizi iradeli ve disiplinli bir kişilik haline getirip getiremeyeceğinizdir. Bu noktada kendinizi de, bizi de ikna etmeniz gerekir. Böyle olmayanların partimizde kalmaması gerekiyor. Biz bu temelde partinin içini de, ordumuzu da hızla arındırmak istiyoruz.

Belki bu halkın size kendi kurallarını uygulatacak gücü henüz tam ortaya çıkmamıştır, ama biz, halkın fedai temelindeki özgürlük savaşçılarıyız. Bunun için en yaratıcı kuralları ortaya çıkarmakla görevliyiz. Gücü olan halklardan daha kurallı, daha amaçlı ve disiplinli yürüyen bir örgütüz. Bunu böyle anlayacaksınız. Siz, "ben partileşmeye, hatta ordulaşmaya geldim" diyorsunuz. O zaman bunun kurallarını ölümüne öğrenin. Ve bir de "giderim, yolda ölürüm" demek yok. Bizim saflarımızda kolay ölüm yoktur. Bir kural da, kolay ölmeme kuralıdır. Herhangi bir biçimde savaşmak kabul edilmiyor. "Ben kaba savaştım" diyemezsiniz, sizin bu savaşınız kabul edilmiyor. Esasta sizden istenilen, kurallı, temel taktik esaslar dahilindeki bir savaşçılık ve savaşta başarı tarzıdır. Başarı tarzına ulaştınız mı, ulaşmadınız mı? Bundan kesinlikle emin misiniz? Buna ulaşmamanın gerekçesi de olamaz. "Benim geriliklerim var, ben numaracıyım, aslında ben çok oynanmış bir kişiliğim..." gibi kelimeleri burada kullanmayacaksınız. Eski yaşamınızda yer almış olabilir, şimdi kesip atacaksınız. Başka türlü burada sonuç alınmaz. Burada hiç kimse cahilliğin de savunusunu yapamaz. "Öğrenemiyorum" diyemez, öğrenmeyen içimizde duramaz. Oysa hiç okumamış olanlar bile gelir, burada bir evliya kadar öğrenip giderler. Öğrenememe gibi bir durum burada söz konusu değildir. Bu savaşın dehşetini bile biraz sorumlulukla hisseden insan müthiş öğrenir. On yılda öğreneceğini, üç ayda öğrenir. Benim bu konuda tecrübem var. İnsana hayat öğretir, insana en çok savaş öğretir. Kitaplardan öğrenemiyorsanız, dehşetvari bir imha savaşı var, neden ondan öğrenemiyorsunuz?

Burada kendimi büyük bir suçlama içine alıyorum. Siz bana dayanarak bu sahtekarlığı sürdürüyorsunuz. Ben bunu çözmek istiyorum. Neden bana dayanarak böyle olunuyor sorusunu kendime soruyorum. Benim eksikliğim ne? Hayır, bir bakıyorum benim fazlalığım var. Kendi kendime şimdi bu fazlalığımı sizden nasıl alayım diyorum. Bunlardan daha tecrübeliyim, kendimi daha iyi hazırlamışım. Bir büyük aile reisi nasıl çocuklarını, aşiretini kollarsa sizde benim içine girdiğim tutumları öyle anlamış olabilirsiniz. Fakat bu yanlış. Biz bir aşiret birliğini, bir aile birliğini koruyup geliştirmek için bu sorumluluğu üstlenmemişiz. Ama geleneklere göre oluşmuş kişiliğinizle "bu babadır, bu Allah'ımdır, bu dayımdır, bu bilmem kimimdir..." diyerek o kendi geleneksel kişiliğinizi kamufle edip yaşıyorsunuz. Yanlış biraz böyle yapılıyor. Bana dayanılıyor, ama yanlış dayanılıyor, yanlış sonuç çıkarılıyor.

Bütün bunları söylerken her yanınız çok kötüdür demek istemiyorum. Siz kendi güzel, doğru ve oldukça iyi yanlarınıza da ihanet ediyorsunuz. Aslında bizim bir öfkemiz de bunadır. Epey olumlu yanlarımız var, bunlara bu kadar ters düşmeyin. Benden daha fazla zorluklara, savaşa varsınız, kendinizi bir çırpıda feda etmeye karar vermişsiniz. Bu çok önemlidir. Bu kadar fedakarlığın üzerine bu kadar yanlış niye dayatıyorsunuz? Bir olumlu yanınız var, neden bunu böyle hastalıklı yöntemlerle bitiriyorsunuz? Kendinize niye bu kadar ölümcül davranıyorsunuz? Kendi doğrularınızı, kendi güzelliklerinizi, iyiliklerinizi ayaklarınız altında çiğniyorsunuz. En tehlikeli olan da budur. İnsan buna anlam

vermekte gerçekten çok zorlanıyor. Bir insan kendini, kendine rağmen nasıl kötü yapar? Kendi olumlu yanlarına nasıl bu kadar kıyar? Bunun nedenlerini bulmaya çalışıyorum. Tabii “içimizdeki düşmanın güçlü yönleri diğer doğru, ama güçsüz yanlarımızı imha ediyor” diyeceksiniz, fakat bu da doğru değildir. Bizim ortamımızda düşman nerede? Diyeceksiniz ki, “içimizde.” İçinizdeki düşmanı da beyninizden ve yüreğinizden atın artık, bundan korkmayın. Bizim ortamımıza bunun için geldiniz. Düşünün ki, korkudan halen içinizdeki düşmanı bile atmıyorsunuz ve kendi güzel, doğru yanlarınızla vuruştura vuruştura düşmanı egemen kılıyorsunuz. İzdırap burada. Bu da laneti getiriyor.

PKK’de Yaşamın Sorumluluğu ve Doğruları Esastır

Kendinize saygılı olun, sizden başka bir şey istemiyoruz. Kendi doğrularınıza, kendi güzelliklerinize ve iyiliklerinize sahip çıkın. Çünkü bunlar sizde var. Buna da mı tepki duyacaksınız? Tabii olumluya sahip çıkın dediğimde, buna tepki duyuyorsunuz. Böyle bir çok kişi var. Bunlar size yakışmaz diyorum, ancak bu noktada bozgunculuk, tahrikçilik yapıyorlar.

Bu Kürt’le neden kimsenin uğraşmamış olduğu şimdi anlaşılıyor. Çünkü kimsenin uğraşması mümkün değil. Ben bu kadar derinleşiyorum, ancak daha da ilginç bir hale gelmekten kendimi alıkoyamıyorum. Diğer Kürtlere bakmak bile istemem. Onun için korkunç haini, işbirlikçisi böyle oluyor, onun için kendinizden çoktan vazgeçmişsiniz, onun için düşmanın bile istediğinden daha fazla düşmandan yana tavır alıyorsunuz. Bunu nasıl değerlendirmek gerekir? Yahudiler de bir dönemler lanetli bir kavimdi, ama onlar o lanetleriyle savaşa savaşa bugün dünyayı yöneten bir güç haline geldiler. Biz ise lanetimiz sonucu kendimizle savaşa savaşa dünyanın en dibindeki yere gelip dayandık. En unutulmuş, en kimliksiz, en inkara uğramış, en çirkin bir hale getirildik. Aslında bu noktada her şey insana şunu söyletiyor: Bırak, vazgeç. Daha doğrusu düşman bunu söylettiriyor; “herkesin çoktan vazgeçtiğinden sen niye dem vuruyorsun?” Zaten sizin de söylem diliniz bu, “bırak, bizden vazgeç” diyorsunuz. Kesinlikle dil böyledir. Belki açıkça kelimelere dökmüyorsunuz, ama duruş şekliniz bunu söylüyor. Aslında bu işe başlarken de bir çok kişilikte bizzat bunun yansımaları görmüştüm. Bir-iki doğruyu söylediğimde hepsi yüzünü diğer tarafa çeviriyor, “bırak, biz çoktan bitmişiz” diyordu. Bir köylü de uzun kulaklı bir eşeği göstererek; “beyim, sen şu eşeği görüyor musun, bu ne kadar anlarsa ben de senden o kadar anlarm” diyordu. Bu olay halen hatırımdadır.

Sizi bıraksak da nereye gideceksiniz? Şimdi iş tehlikeli bir noktaya gelmiş. Gidecek yeriniz de yok. Ben biraz inatçıyım, bu işleri bu noktaya kadar getirdim ve bundan pişman da değilim. Tam da bu noktada TC’nin medyası aklıma geliyor, “Apo zor durumda, kafası müthiş karışık” diyorlar. Aslında öyle değilim. Hem en sağlam kafa hem en sağlam yürek yapısına sahibim. Ancak kendi yetiştirdiği kişilikler konusunda bunu söylerken biraz haklılar. Kafa karıştıran kişilikler, provokatörler “bu adam sizi çaldı” diyorlardı. Bütün hikaye, çaldıklarımızı geri almaktı ve bunun çizgisini de oldukça uyguladılar. En son komutan Z’nin de yaptığı bu değil miydi? Düzenden çalınan kişiliği tekrar gerilladan alıp düşmana peşkeş çekecekti. Yaptığı aynen öyledir. Diğerleri “ideolojiden, örgütten çalıp kendinizi yaşayın çocuklar” diyorlardı.

Nasıl yaşıyorsunuz? Dağda da, Avrupa’da da yaşadınız, ancak durumunuz ortada. Dünyanın en tortu işlerinde çalıştırılmakta birinci sıraya yerleşmiş kavimin lanetli insanlarısınız. Aslında burada kesinlikle rica minnet yok, ama sizin konumunuz yürekler acısı. Bir tanenizi buradan kovsam, buraya yaramazsın desem ne kadar yazık olur. Şimdi işin acı tarafı, halk da bu kişiliği kabul etmiyor, zaten düşman da vahşice öldürüyor. Bu ölümlerinize acıyorum. Aslında benim çaresizliğim budur.

Anamla bir hesaplaşmamda, böyle çocuk doğurmayın, bir çocuğa bu yapılar mı, ne anası, ne babası, sizden de, kendimden de öğreniyorum dedim ve zaten kendimde savaşımı bir de bu nedenle başlattım. Şimdi onun için, sizi doğuran bütün bu nedenlerden nefret ediyorum. Ben bunları söylediğimde, düşman, “Kürtlerden nefret ediyor” diyor. Kürtlerden nefret etmiyorum. Kürtler için en büyük çalışmayı ben yürütüyorum, ama böyle bir durumda olmanın da savunulur bir yanı yok. Bu durumda olmak, düşmana göre yaşamak demektir. Düşman her türlü açlığı, her türlü insan dışılığı size dayatmış. Siz de şimdi bunu bize dayatıyorsunuz ve buna da “özgürlük” diyorsunuz. Özgürlük bu değildir. Ondandır da bu durumunuza “çaresizlik” adını koyuyorsunuz. Çaresizliği savunmanın hiçbir anlamı yoktur. Neredeyse “bırak birbirimizi kurt gibi yiyelim” diyorsunuz, buna da gerek yok. Örgüte gelemem budur. Biraz aklınızı çalıştırırsanız, ne demek istediğimizi anlarsınız. Laf anlamamak, düşmanın istediği gibi olmak, yani kaybetmek, verimli olmamak ve hiçbir şeye çare olamamaktır. Bu durumdan kurtuluşun yolu kurtuluş ideolojisidir, onun örgütüdür, eylemidir. Bundan kaçınılır mı? Sizin bu gerçekliğinizle uzlaşırsam, düşmanla uzlaşmış olurum. Şimdi bana bunu dayatıyorsunuz. Olmaz, bununla uzlaşmayacağım. Bu konuda müthiş bir direnişçi olduğumu kanıtlamaya hiç ihtiyacım yok, bunu bilmeniz gerekir. Nasıl ve nereden bakarsanız bakın, bu özelliklerin hiçbirisiyle uzlaşmam. Bu konuda ulaşılabilecek ve ilgilenecek değer tanımıyorum. Ben yaşama hakkımı doğru kullanmak istiyorum. Bu anlamda anama bin şükür beni doğurdu, ama yaşam hakkımı kendi elimle özgürce kullanacağım. Ben doğanın kanunlarına karşı çıkacak değilim. Doğanın kanunlarına göre, biyolojik olarak üredim, ama özgür yaşama hakkımı bir insan gibi kullanacağım. Gerçek bu. Beni bu gerçekten milim kadar saptıramazsınız. Diğeri, düşmandan kalmadır. Ben dolaylı veya direkt, duygusal, düşünsel, eylemsel, pratiksel her tür düşman yaklaşıma karşı kendimi korkunç örgütlemiş birisiyim. Her alandaki düşman dayatmasına karşı korkunç hazırlıklıyım. Gerçek bu. Aslında sizin bu gerçekliğinizi Shakespeare’e yazdırmak gerekirdi. Bir arkadaşımız beni değerlendirirken, “Gerçekliği korkunç tahrik ediyorsunuz. En büyük hayranınız Shakespeare olabilirdi” diyor. Çok iyi, keşke olsaydı. Sizin gerçekliğiniz karşısında tahrik olmak değil de, çıldırmak gerekir

Size göre, “ben sizi izah edemem, sizi doğru yola getiremem”, iddianız bu. Ama gördüğünüz gibi size yenik düşmeye hiç niyetim yok. Tabii size yenik düşmeye niyetim yokken, sizi zorla savaştırmaya da niyetim yok. Bizim tarzımızda

zorla savaştırmak yoktur. Ama savaşır gibi, yaşar gibi gözükmeye de yer yok. Bu yaklaşımları benim onaylamama imkan yok. Sizin bu tutumlarınızı ancak düşman onaylar. Gidin, düşman sizi istediğiniz kadar onaylasın, sizi öldürsün. Burada zaten kendi vicdanımı da kurtarmak istiyorum, çünkü ben büyük vicdan sahibiyim. Öyle bir vicdan kanaati yerleştireceğim ki, bu ölümlerinizi veya bu yaşam tarzlarınız beni iflas ettiremeyecek. Bu savaş biraz da odur. Yani savaşın vicdan sorununu, savaşın kalp sorununu da böyle çözüyorum. Tarzınızla beni büyük bir vicdansız yapmak istiyorsunuz. Her hataya karşı bir imha. Genellikle diktatörler veya diktatör de değil komutanların dili böyledir, ama öyle olmayacak. Biz peygamberlerin dilini esas alacağız. Ama bu demek değildir ki, ucuz kurtardınız. İnsan iseniz bunun savunusunu yapamazsınız. İçinizdeki düşmanın dolaylı veya direkt tarzını, yaşamını savunamazsınız. Başka yerde bunları savunabilirsiniz, ama benim yanımda olmaz. Benim yanımda neyin olmazı varsa, neyin oluru varsa, onları öğrenin. Yoksa yanıma gelmeyin. Ben, kendini düşmanla savaşmaya göre ayarlamış birisiyim. Çizgisi belli, vuruşu belli, tarzı belli, temposu belli birisiyim. Siz, bununla bütünleşmeye mi, yoksa bunu boşa çıkarmaya mi geldiniz? Ayrımı net yapın. En büyük savunma gerekçelerinizden birisi şu; “sen istediğin gibi söyle, biz aşınmışız, bize söz de, savaş da kar etmez.” Hayır, ben onun da çaresini buldum ve buna karşı duramazsınız.

Biz belki kaba anlamda savaş meydanlarında zafer kazanmıyoruz, ama bu savaş son tahlilde psikolojik savaştır. Düşmanın savaşı esasta psikolojik olarak yürütülüyor, ama bizim de psikolojik savaşımız korkunçtur. Düşman, kişiliklerinizi psikolojik savaşla tahrik edip bize dayatıyor, ancak bizim psikolojik savaş yöntemlerimiz daha da amansızdır. Bunları bilmeniz gerekir. Derdim sizi ne ürkütmek, ne de kaçtırmaktır, ayrıca derdim sizi bir kuzu gibi PKK’yle bütünleştirmek de değildir. Ne de böyle “oluyor işte, idare ederiz, olur biter” diyerek de değil. Hayır, bunlarla olmaz. Bu yöntemleri size dayatmıyoruz diye benim aştırmak istediğim bu hususları geçiştirmeyin. Hata yaygınca “bu kişinin gücü bize ulaşmaz, bizi göremez. Bu kişi dağı ne anlar, bizim içimizdekini ne anlar” diyorsunuz, ama gerçek bu değildir.

Siyasetin bir diğer tanımı da tüm insanları ya yanına alarak ya karşısında hedef yaparak yaşamayı bilmektir. Savaş çizgisi, bunun daha da amansız bir şiddete dayalı bir biçimde yürütmesini sağlamaktır. Ve biz bunların hepsini birleştirmiş ve yürütüyoruz. Değil öyle kendinizi şurada burada saklamanız, kendinizi ya o safta ya bu safta kıran kırana bir savaş içinde bulacaksınız. İki arada bir derede de en kötü ölüm başınıza gelebilir. Yani orta yol yoktur. Orta yol, pisi pisine gitme yoludur. Umarım biraz aklınız başınıza geliyor, bu bireycilik ideolojisini ve gericilikleri bırakıyorsunuzdur. Bu konuda kendimi ikna etmem gerekiyor, umarım öylesiniz. Öyle değilseniz ben kendi derinliğimi fazla size göstermek istemiyorum, ancak gerekirse ne kadar hükmedebileceğimi de kanıtlayabilirim. Sorun bu da değil. Ortada güçsüzlük, çözümsüzlük diye bir şey yok. Bir birey çapında olunabilecek en azami düzeydeyim. Etkiliyim, yetkiliyim, sorumluyum, vicdanlıyım, öfkeliyim ve olanaklıyım da. Siz sadece, en azından başlarken verdiğiniz sözde tutarlı olun. Direkt veya dolaylı ajanlık yapmak da hakkınızdır, ancak onu da kurallarına göre yapın. Yani ajanlıkları böyle birbirine karıştırmaya gerek yok. Veya düzenin ajanlığıyla, devrimin ajanlığını böyle birbirine karıştırmaya da gerek yok. Ayrımı biraz doğru yapın. Yine kurnazlığınız kadar düzenin ajanlığını da yapın, ama böyle gözümüzün içine batıra batıra kendiliğinden böyle bir ajan kişiliği bize dayatmayın. Bu şu demektir: Bu kadar örgütün doğrularına, savaş gerçekliğine gelememek, hatta tersini yapmak sadece ajanlık da değil, kontrolü giriyor. Ajanlık bir derecedir, kontrolü de ondan sonra ikinci derecedir. Yani ondan daha tehlikelidir. Sizin için ajanlıktan da öteye, yarı kontrolü andırıyor.

1980’lere, hatta ’90’ların başlarına kadar ben böyle konuşmuyordum. Son zamanlarda böyle konuşuyorum. Çünkü açığa çıkan gerçekler var. Biz buna da yenik düşmeyeceğiz. Son dönemlerde düşman Genelkurmayı şahsınızda bize bir yenilgiyi dayatıyor. Her gün günlük haberlerde baş haber olarak, “PKK gerçekten çözülüyor mu, sonu mu geliyor” diyor. Bu, ilginç bir şey. Türkiye ayağa kalkmış, PKK’nin çözüldüğünü mü, sonunun geldiğini mi veya başka bir şey mi olduğunu anlamak istiyor. Bunu size dayanarak yapıyorlar. “Dağda çözülüyorlar, Avrupa’da şöyle kontrol altına alınıyorlar, Önderlik de tam bir çaresizlik içinde” diyorlar. Durumunuzu öyle yorumlamak istiyorlar. Ama daha çok da o kaçan alçağın ifadelerine, itiraflarına, yani hakkınızdaki hükümlerine dayanarak bunu söylüyorlar. Benim için ise başka bir şey söylüyorlar, “Korkunçtur, görüldüğü gibi değildir, aldanmayın” diyorlar. Düşmanı sözümona benim hakkımda bilgilendirmek istiyor. Ama sizin için “Hepsi kuzu gibidir, ağızlarına bir parmak bal çalarsanız tıpkı benim gibi yola getiremeyeceğiniz tek bir tanesi yoktur” diyor. İtiraflarında hepsi var. Genelkurmay da “tamam, bunlar böyle korkulacak savaşçılar değil” diyor. Benim için ise, “ömrü taş çatlasa bilmem kaç yıldır” diyor. Yani benden kurtuluşu doğa kanunlarında görüyor.

Savaşçı olduğunuza karar verdiğiniz için söylüyorum. Bir düşman sizin hakkınızda “bunlar çoluk çocuk, küçük bir yönlendirmeye hepsi hizaya getirilebilir” diyorsa, oturup düşünmeniz gerekir. Sanırım hepiniz en azından bu kadar düşmanın istemlerine göre savaşmıyorsunuz. Tümüyle yenilmek için de bir kararınız yok. Yenmek istediğinize dair de kendinize bir sözünüz var. Düşmanın yanıldığını neyle kanıtlayacağınızı ortaya koyun. Bana sığınarak, “sen Allah’sın, sen yaparsın” diyorsunuz. Ben yenilmem, bu benim tarihe karşı, kendime karşı sözümdür. Ancak bunun sizinle ne ilgisi var? Neden kendinizi bana dayanarak başarılı gösteriyorsunuz? Neden kendinizi bana dayanarak savaşır gibi gösteriyorsun? Siz yenilmişsiniz. Sizin hakkınızda düşmanın yenilgi kararı çıkmıştır. Son süreçte hakkınızdaki değerlendirmelerden çıkaracağınız en çarpıcı sonuçlardan birisi budur. Ya bunu gerçekten bozacaksınız ya artık bana dayanarak bu oyunu sürdürmeyeceksiniz. Tüm bunları niyeti sağlam ve savaşta ısrarlı olanlara söylüyorum, yoksa yarın, öbür gün kaçacak olanlara ben bir şey demiyorum. Zaten onlar ayrıışp giderler.

İçinizde sonuna kadar ısrarı olanlar var, onların akıllı olmaları gerekir, haklarındaki yenilgi hükmünü nasıl bozacaklarını göstermeleri gerekiyor. Bunu lafla veya o sakat, sahte, düşmanı bu konuda azıtan sözümona bir savaş tarzına göre değil, eylemiyle bu düşmana ne olduğunu göstererek yapabilirsiniz. Önce savaşı kafasına, yüreğine kazımayı bilen bir kişilikle bunu yaparsanız yenilmemiş olduğunuz söylenebilir. Sanıyorum içinizde bazıları böyle

yenilmek istemiyor, hatta yenmek isteyenleriniz de var. O zaman bunun gereklerine ulaşalım. Aslında PKK'nin size ilk hakim kılmak istediği budur. Yenilmeyen PKK budur. "Başka tür PKK'lilikler" gibi sözler söyleyip de beni de, kendinizi de kandırmaya çalışmayın. Veya "PKK'nin bazı olanakları" var diyorsunuz, ne olanakları? Ben her zaman söylüyorum, kan-ter içinde yolma yolduğumda bir pilavdan, bir tas ayrandan çıkardığım lezzeti, PKK'nin hiçbir yemeğinden çıkaramıyorum. PKK içinde öyle kullanılacak değer yok. Her şey savaş içindir. Her şey daha amansız kendini feda etme temelindedir. Her şey değerlere değer katmak içindir. Her yerde kendini yaşamak olur da, PKK'nin içinde olmaz. Bizde yüzde yüz kendini feda etmek vardır. Her yerde belli bir ücret karşılığı çalışma olur, ama PKK'de olmaz. Hatta PKK'de canını vermek de yetmez, PKK'de zaferi vermek tek kurtuluş yoludur. Kurtuluş sizden de, benden de bunu istiyor. PKK'deki yaşamın kanunu budur. Şöyle bir anlayış ortaya çıkmış: "PKK'nin imkanlarına dayanarak yaşayalım" diyorsunuz. Büyük ayıp kadar büyük yanlışlık da budur.

Size açıkça söylüyorum, PKK'de şu temelde yaşanılır; Büyük bir düşman tespiti yapılır, büyük bir yaşam tespiti yapılır ve ona göre yaşanılır. Bunun dışında herhangi bir gerekçe göstermek, "imkanları varmış, özgürlük heveslerime uyuyor, kendimi onunla güçlendiririm, yaşatırım" demek, en büyük hatadır, yanlışlıktır. Çünkü biz bu aracı çok iyi tanıyoruz. Yüzde yüz amacına göre, düşmanına göre, bir de yüzde yüz savaşın kurallarına ve fedakarlık gerçeğine göre olamazsanız bize yaklaşmayın. "Bir yetkiyi ele geçirdiğimde biraz kendimi yaşayacağım" dersiniz ve böyle yaşarsanız, ben bunu kabul etmem. Böyle yaparsanız kadınından da, erkeğinizden de hesap sorarım.

Siz bir savaşçıyı ne sanıyorsunuz? Bir parti yaratıcısını, bir parti yürütücüsünü, bu kadar şehidin vasiyetini siz ne sanıyorsunuz? Benim söz bağlılığımı inceleyin, benim bütün yaşamım içinde nelere nasıl bağlı olduğumu inceleyin. Bu ülkenin güçlüsünün kim olduğunu inceleyin ve kendinizi ona göre dayatın.

Neden bunu yapıyorsun diye üzerlerine gidiyorum, hepsi ağlıyor. Kocakarılar bile bu kadar ağlamaz. Ağlayacağınıza, doğru şeylerin sahibi olmalısınız. Ben şimdi Önderlik gerçeğini inkar mı edeyim? Bu halk her gün bağırtıyor. O zaman bir öndere karşı nasıl ayakta kalınır, onu öğrenin. İki kelimeyi bir araya getirip konuşamıyor, yürüyemiyor, tavır alamıyorsunuz. Siz komutansınız, neden başkomutanın sözlerine göre kendinize çeki-düzen vermiyorsunuz? Toplumda patronun karşısındaki işçi, ağanın karşısındaki köylü, insan tüccarlığı yapan yerdeki tüccar nasıldır, alım-satım işleri nasıl yapılıyor, inceleyin.

Ben size karşı sorumluyum. Benim bütün bu devrim sürecindeki duruşlarımı inceleyin, bir tek duruş yetersizliğimi, bir tek dakika amaç dışı yaşadığımı göremezsiniz. Çünkü ben bir görev adamıyım, hesabı veririm. Bunca emeğin sahibiyim, bunca yılları devirmiş bir kişiyim, neden benim yaşamım sizin bir günlük duruşunuza yansımam? Sinekli Hasso misali, dayanamadığınızı söylüyorsunuz, ancak basit bir yaşam alışkanlığı için yapmayacağınız şey yoktur.

Burada çözümlenmek istenilen, bir düşman gerçeğini kimliğinizde yıkmak ve yenmek kadar, size ekmek sudan daha gerekli olan doğru üzerinde de sizi kararlaştırmak, davranış sahibi yapmaktır. Bütün bunlar bunun için söyleniyor ve bunlar doğrudur. Çünkü ekmek-su bile bu duruşa geçtikten sonra gelebilir. Hatta havayı teneffüs ediş bile bu duruşla bağlantılıdır. Çünkü bu olmazsa düşman sizi vurur, biçer atar.

(...)

Biz, PKK'de işleri doğru yürütmek istiyoruz. Ve artık bu kadar büyük savaştan sonra sağlam komutanlara, savaşçılara kavuşmak istiyoruz. PKK artık bu ülkede, sadece savaşın değil, yaşamın da tek karargahıdır. Bu ülkede ancak PKK ile yaşanılabilir. Ekmek bulmak bile artık PKK'de mümkündür, başka yerde ekmek de bulunamaz. Artık bu kurumun kutsal amaçlarına, vazgeçilmez gereklerine, oynanmaz kurallarına, onun terbiyesine ve kısaca bütün yaşam inceliklerine anlam verin. Çünkü bu gereklidir. Bunun dışında her şey düşmana gider. Bunu yalnız ben değil, herkes söylüyor.

Şunu da derinden ve kesin söylemeliyim ki, ben de dünyaya gelmek istemezdim. Bu iddiamı anama da dayatmıştım, kendisinin evlat üzerindeki hakkından bahsettiği zaman, beni dünyaya getir diye ben mi sana söyledim, eğer irademle olsaydı ben böylesi bir dünyaya gelmek istemezdim, bundan sen sorumlusun dedim. Hatta, dünyaya gelmişiz bir defa, o zaman çar naçar yaşam kanunlarına uyacağız, ulaşacağız dedim ve yaşam kanunlarını o gün bu gündür esas alıyorum. İradeniz dışında doğdunuz, o zaman yaşam kanunlarına anlam vermeniz gerekir. Çünkü başka türlü yaşanılmıyor. Burada size ısrarla söylemek istediğim, sizin yaşam hakkınızla buluşmanızdır. Ben, bizdeki doğuşların ölümlerden beter bir yaşama veya köleliğe düşüş olduğunu ve tüm insanların kutsal değerlerine aykırılık olduğunu biliyorum. Ben yalnızca buna gidişi önlemek için yaşam kanunlarına uyuyun diyorum. Bunun dışında fazla bir şey yaptığım yok.

İnsan doğmuşuz, insan gibi yaşamalıyız. Bunu bu kadar zora sokmaya gerek yok. Ben de biliyorum, yaşam acılarla dolu. Bizimki gibi bir toplumda doğmak bile başlı başına acılar içinde kıvrılmaktır, açlıktır, işkencedir, saygısızlık, sevgisizlik, maddi-manevi her tür değerden yoksunluk ve anı anına düşman karşısında ezilip büzülmektir. Bize dayatılan yaşamın eşittir bu olduğunu en erkenden kavradım. Ama biz başka türlü yaşamın olabileceğine dair arayış içinde olduk ve giderek bu arayışımızı partileştirdik, ordulaştırdık ve savaş haline getirdik. Şimdi ise özgür yaşam imkanları ortaya çıkmış, zincirler biraz kırılmış, mahkumiyet aşılmıştır. Tam zafer, tam yaşam da uğruna savaş gerektiriyor. İnsan gibi yaşama hakkını savaşla kazanacağız. Bu, benim için ne kadar gerekliyse, sizin için de o kadar gereklidir.

Bireye saygı, bireyin özgür yaşam hakkını doğru kullanmasıdır. Yoldaşlık burada birbirine çok gerekli olanı vermektir. Onu da biz verdik. Örgüt sizin örgütünüzdür, örgütün imkanları sizin de imkanlarınızdır. Ancak bu, hırsızlık demek değildir. "Ben hayal bile edemezdim, örgüt içine geldim bir günde baş oldum, bir günde emrime bu kadar insan girdi ve bir günde kendimi çuvallar dolusu parayla karşı karşıya buldum" diyorsunuz. Bu imkanları yanlış kullanmak olmaz. Bu konuda en küçük bir hata içine girdiniz mi zındık olursunuz, hırsız olursunuz. Çünkü ben bile gün boyunca yolma yoluyordum, ancak evde günlük olarak bana verilen bir tas ayran, bir tabak pilavdı. Ve o da çok hoşuma gidiyordu. PKK'de bu da yok. Örneğin, PKK'de doya doya uyku ve lezzetli bir yemek de yoktur. Çünkü her şey savaş

atmosferinde yürüyor. Bu atmosferde uyku mu olur, rahatlık mı olur? Ama PKK'de kutsal özgür yaşam hakkına ulaşma imkanı var ve bu da en değerlisidir. Eğer bunun değerini takdir edemezseniz PKK'de bir saat bile durmamalısınız. Özgürlüğe baş koymuşsanız, o zaman bunu çiğnetmeyin, bu doğru bir şeydir. Bunu şunun için söylüyorum; bu ülkede her alanda neredeyse PKK yaşamının kuralları çok sıkıcı bulunuyor ve sanki insanı kurutmuş gibi ele alınıyor. PKK'nin imkanları üzerinde keyfi yaşam istemi, komuta yetkisine sarılıp savaşıncısını imha etmek, silahını peşkeş çekmek ve kendini biraz yaşatmak gibi yaklaşımlar sergileniyor. Bunlar korkunç suçlardır. Bunu da neredeyse hepimiz yaptınız. Tüm bunları olmamış gibi kabul edelim, yoksa sizin cezanız çok ağır olur. PKK'yi böyle yaşayabileceğini sanmak, PKK'nin gücünü, yetkisini böyle kullanmak, korkunç bir suçtur. Bunlar hiç olmamış gibi adeta gözümü kapatıyorum. Böyle yapabilmek için gerçekten büyük sabrediyorum, bu sabır sizi görmemek içindir. Kutsal yaşam hakkına böyle tecavüz edilmez. İçinizde büyük bir vicdan savaşı verin ve kendinizi affedin, umarım kendinizi ıslah edersiniz. Bir de ben üzerinize gelsem ne olur? İşte birisinin üzerine gittim, bakın düşmanın yanında ne halde? Lağım faresinden de beter durumdadır. Sizin bu yaklaşımlarınız karşısında gözümü kapıyorum, ama bu da şimdilik çare değil.

Bunu hissedin ve yüreğinizde, beyninizde bir savaş verin. Kendinizi kabul edilebilir bir noktaya getirin. Bir an önce kabul edilemez noktalardan kendinizi çıkarın. Kutsal yaşam hakkınızı, özgür yaşam hakkınızı elde edinceye, savaşın başarısıyla bunu gerçekleştirinceye kadar beni kullanın. Ancak bunu sadece özgürlük imkanını kazanabilmek için yapabilirsiniz. Bu da başarılı savaşıncılıkla, parti ölçülerinde, onun her türlü ideolojik, örgütsel ordulaşmanın, yine her türlü taktik, hatta stratejisiyle bağlantılı gerçeklerine göre olmak kaydıyla beni kullanın. Benden sınırsız yararlanabilirsiniz, ama bu yanlış tarzlarla olmaz. Diğer tarzlarla bir parça ekmeği bile yemek haramdır. PKK budur. **Mazlum'un, Kemal'in, Hayri'nin, Zilan'ın, Agit'in**, en son kahraman **Fikri'nin** gerçeği budur. Neden biz bunları esas almayacağız? Militana yakışmayan ölümleri de artık hor görüyorum. Uykuda kaybeden gerilladan nefret ediyorum. Mezara da girse hiçbir zaman kalbim onu affetmeyecektir. Kendini rahatlığa kaptırıp, kendini düşmanın elinde perişan edene de acımıyorum, hatta onu affetmiyorum. Beni böyle tanıyacaksınız. Ben de yarın ölebilirim, ama benim için "sonuna kadar gerektiği gibi savaşarak öldü" denilecektir. Sizin ölümü kabulünüz de bu çerçevede olmalıdır.

Yaşamın büyük tutkusu olduğumuz, yaşamın özgürce ifadesi uğruna ne denli büyük bir savaş verildiği ortada. Halen gencecik bir delikanlı gibi yaşamın üzerinde ne kadar durduğumuz ortadadır. Ben bu yaşama rağmen yaşama bu kadar saygılıysam, siz daha fazla saygılı olacaksınız. Bunlar insan olmanın temelinde yatan en temel değerlerdir. Yine bunlar çok sınırlı bir özgür yaşam imkanı için sarılabileceğiniz tek önemli ve vazgeçilmez doğrulardır. Siz zaten canınızı orta yere atmışsınız, şimdi de devrime atmışsınız. Devrimde can, rast gele kullanılamaz. Yaşamın sorumluluğu, vicdanı ve doğruları sonuna kadar esas alınır ve bu can gerçek can, özgür can yapılır. Yaşam da ancak özgür canla mümkün olur.

28 Nisan 1998

DEVRİMCİ PRATİK DEVRİMCİ FELSEFEYE BAĞLI GELİŞEN PRATİKTİR

Düşmandan daha çok güç durumlarınız üzerinde yoğunlaşıyoruz. Açığa çıkan sonuç, bu kişiliğin kendini daha fazla yaşatamayacağıdır. Bir darboğazdasınız, devrimci eylem ve devrimci savaş söz konusu olduğunda, gerçekliğiniz hakkında akla gelen ilk cevap, sizin rahatsızları temsil ettiğinizdir. Artık düşmandan da, Önderlik gerçeğinden de rahatsız olan Kürt'ü temsil ediyorsunuz. Durumunuz bu kadar vahim.

İki arada bir derede sıkışmanın psikolojisini, laf anlamazlığını, kural tanımazlığını ve rahatsızlıklarını yaşıyorsunuz. Bu çok açık. Bununla sadece rahatsız olduğunuzu söyleyebilirsiniz, fakat rahatlığı da bulamaz, olması gerektiği biçimde yaşamda yerinizi tutamazsınız. Bunun için eğitime, savaş kurallarına ve özgür yaşam kurallarına da gelemiyorsunuz. İşleriniz zor, tabii bu da çok büyük bir yetenek istiyor. Savaş çok büyük oyunculuk gerektirir. Mantık oyunlarından tutalım, büyük bir ruh gücünü, irade gücünü gerektirir. Tabii koşullarımız her zaman zor, ancak düşünüyorum, aslında rahat koşullar bize çok gerekli değil. Biz rahat koşullarda ne savaşı, ne de yaşamı öğreniriz. Fakat zoru da dayatınca, altından çıkılamaz bir durumu yaşıyorsunuz.

Esasta, PKK'lileşme denilen olayı anlamalıydınız. An- lamadan hiçbir işe girmemeliydiniz. Sizin yapabileceğiniz en temel iş, PKK denilen olayın özünün ne olduğunu anlamaktır. Buna mutlaka bir yanıtınızın olması gerekir. Aksi halde bu savaşta yer almak için çılgın olmak gerekir. Anlama gücünüz gelişmiyorsa veya ideolojisini özümseyemiyorsanız, size bu savaşa katılmayın derim. **Mazlumlar** neden sonuna kadar direndi? Çünkü PKK ideolojisine müthiş bir ilgisi vardı. Aynı şey diğer değerli yoldaşlarımız için de söz konusudur. Agit arkadaşımız neden sonuna kadar en iyi yürüyebildi? Çünkü partinin askeri çizgisine candan inanıyordu. Ama diğer bir grup da vardı ki, alçak, kof ve abartılı kişiliklerdi. Yani sorun imkanların varlığı ya da yokluğu değildir. Sorun, PKK'nin özüne ters düşmüş bir kişiliğin varlığıdır. Ancak Türk jandarmasının, faşistin yanında "huzur" bulur. İdama da gitse, asker "başını uzat" diye emrettiğinde, onda "huzur" bulur. Bu, bitmiş Kürt kişiliğidir. Yaşarken abartılı, sahtekar ve her türlü uşaklığa yatkın kişilik, düşmanın elindeyken de ölümünü bile bir rahatlık olarak görür. Özgür yaşamdaki ölümden bile müthiş korkar ve kaçır. Şimdi bütün bunlar netleşmiştir. Biz Kürdistan'ı kursaydık ve gel başına sen geç deseydik, rahat olamazdı ve yine kaçardı. İlla ihanet eder ve onu gidip bir yabancıya satardı. Kürt kişiliğinin özgürleşmeyi böylelerdir. Şu anda işbirliği ihanet

önderliğine bakın, PKK'nin özgürlük savaşını yok etmek için her şeyini ortaya koyar, ama bir düşman generalinin veya subayının yanında da kuyruk sallar. Bunların hepsi basına yansımış, ekranlarda görülmüştür. Düşman askeri karşısında gülüyorlar. Dünyaları orada, başka yerde dünyaları yok. Bu, düşmanı kendisinde aşamamış olan hain bir kişiliktir.

Tepedeki öyleyken, tabandaki de ahmak, hamal ve zavallı Kürt tipidir. Yani düşman metropollerinde bir kapıcılık buldu mu, en büyük rahatlığı orada bulur. Onun felsefesi o kadardır, yaşamdan anladığı odur. Tabii bu da kölelikle bağlantılıdır, çünkü elinden o kadar gelir. Onun için ideolojiye ilgi duymaz ve özgür yaşam arayışı olmaz. Kapıcılık verdin mi, bir-iki çocuğu, bir karısı oldu mu her şey tamamdır. Ve bu dünyaya razı olur. Sizin için de bu durum geçerli. Küçük burjuva bir memur olsanız, bir küçük odanız olsa, bunu bin defa özgür Kürdistan'a tercih edersiniz. Çünkü sizin felsefeniz budur, böyle rahat edebilirsiniz. Özgürlük ideolojisi, insanı müthiş savaştırırsa özgürlük ideolojisidir. PKK'de bunun örnekleri çokça ortaya çıkmıştır. Özgürlük ideolojisi insanı direnişe geçirir ve kahramanlığa kadar ayaklandırır. Bunu şunun için belirtiyorum: Siz halen beyin gücünüzü, düşünce gücünüzü çalıştıramıyorsunuz. Bundan sıkıntı duyuyorsunuz. Eminim ki sizin ilgi duyduğunuz yaşam, biraz ahbap çavuşluk yapmak, sigara dumanının bulunduğu ortamlarda olmak ve biraz da eğlenmektir. Bununla günleri kurtarırsınız.

Pratik yapmak, yüksek bir askeri sorunu çözmek, onun felsefi boyutlarına kadar inmek ve tabii daha da ötesi nasıl bir ordu kurulabilire cevap olmaktır. Sizin o söylediğiniz ve yaptığımız şeyler pratik değildir. Devrimci pratik, devrimci düşünceye ve devrimci felsefeyle bağlı olarak gelişen pratiktir. Siz bunların ikisini de yasaklamışsınız. Sizin pratik dediğiniz aslında bitirici, kaybettirici, kuralsız, ilkeyle, amaçla bağlarını koparmış ve çoğu yanlış olan, hatta insanı mahfeden, bitiren şeylerdir. Anlayış diye geliştirdiğiniz ise, düşmanın dayattığı alışkanlıkların, köhnemiş tutkular ve güdülerinizin sizi afyonlaştırdığı şeylerdir. Onun dışında da pek anlam vermediğiniz, inanmadığınız ve hep rahatsızlık duyduğunuz büyük düşünce, büyük insanlık ve büyük yaşam, sizin için fazla anlamlı değil. Çünkü bunu başaracağınıza inanmıyor, böylece de sıkılıyor, hatta bozgunculuğa kadar gidiyorsunuz.

Dünyanın bir ucunda gelişen insanlık, diğer ucunda da düşmanınızın dünyası var. Kendimize özgü bir özgürlük dünyasını da biz seslendiriyoruz. Oysa siz bu konularda da dayanamıyorsunuz, seslendirdiğimiz bu dünya size göre değil. Asgari gereklerine uyma gücü gösteremiyorsunuz. Tabii bu da bize makul gelmiyor. Nereden bakılırsa bakılsın, sizin bu yaklaşımlarınızı onaylamak mümkün değil. İsteddiğiniz kadar kendinizi dayatın, aldatıcı tutumlar sergileyin, bunun fazla değeri yoktur. Sizin yaptığımız sadece birbirini kandırmadır. Ve o da bir şey sağlamaz, bir şeyleri geliştirmez.

Büyük düşünce devrimi yapmadan, hiç bir zaman ciddi bir askeri sorunu çöremezsiniz. Zaten bir gerillayı düzenleyemediğiniz de ortada. Çünkü sizde onun savaş teorisi, onun askeri düşünce gücü yok. Babadan kalma yöntemlerle hareket ediyorsunuz, ancak bir eşkiya kadar da olamıyorsunuz. Çünkü eşkiyanın dayanıklılığı ve yaşam tecrübesi vardır, sizde o da yok.

Düşman, zorlanan PKK gerillasını, çözülen, abartılı, hain ve teslimiyetçi Kürt'ü gördüğü için, rahatlıkla hakkınızda bu tür değerlendirmelere gidebiliyor. Bunu ısrarla çözmek istememin nedenleri var. **Mazlumlar** müthiş ideolojikti. İdeolojide derinleşmeye, propaganda yapmaya ve insan eğitmeye bayılırdı, işte gerçek PKK'lilik budur. **Agit** arkadaşımız her gün askeri notlar tutardı. Bu konu da kitabı da var. Her gün bir soruna açıklık getirmek istiyor ve toplantı yapıyordu. Askeri çizgide hareket eden bir kişilikti. Şimdi size bakıyorum, çoğunuz kendinden geçmiş ve darmadağınksınız. Doğru ve yanlış arasında sürekli bocalıyor, hiç olmadık yerde darbe yiyor ve olan fırsatları da değerlendiremiyorsunuz. Zorluk oldu mu kaçıyor ve bunları örgütün üzerine yıkıyorsunuz. Yaklaşımlarınızla böyle bir çok soruna yol açıyorsunuz. Bunu burada çözmemiz gerekir. PKK'ye gerçek bir katılım kararı, PKK'nin askeri pratiğini doğru uygulama kararı vermek de dahil, değil sıkıldığınız, teneffüs ettiğiniz hava kadar ihtiyaç duyduğunuz bir PKK yaşamı sağlanıncaya kadar sizin üzerinizde durmak gerekir. Bu yoksa, ortada büyük bir yanlış var demektir ve bu da er geç sizi mahveder. Bana göre gerçek PKK'liliğin kişiliğinizde çoktan gelişmesi gerekirdi. Aslında dağ gibi sorunlar var. İnsan, sorunları sürekli tartışır ve bazı tatminkar çözümlere ulaşırsa sıkıntısını giderir ve rahatlar. Oysa sizin her konuda sıkıntılarınız var. Çünkü önünüzdeki sorunları çözemiyorsunuz. Aslında size çok zaman tanıdık, elinize fazlasıyla zaman ve imkan verilmişti, ancak bunu değerlendiremediniz. Tabii bunların yanında bir de fedakarlık düzeyiniz var. Genelde PKK'nin etkisi altında da yürümüşsünüz ve çok büyük zorluklarla da karşılaşmışsınız. İki arada bir derede kalmışsınız dediğim durum da budur. Tümüyle olumsuz da değilsiniz. Bu devrim de öyle bir şey ki, PKK çizgisinin gereklerine anı anına hakim olamazsanız biçilirsiniz. Önünüzdeki bir işi tümüyle anlayacak ve bunu değiştirmek için o anda gücünüzü ortaya koyacaksınız. Böyle yapmazsanız bu savaşta insan biçilir, mahvolur ve ezilir. Artık toparlanmayı bilmeniz gerekir. Zor da olsa, sizi sürekli yürütecek derin bir PKK kararlılığı, PKK'nin askeri ve ideolojik çizgisinde, fedakarlık düzeyinde, yani her boyutta iç içe olmak durumundadır. O zaman bu işler yürür. PKK böyle yürür. Aksi halde sizin hiç bir sorunuzun halledilemez. Bu esastır. Bunu iyi anlarsanız, diğer sorunları da çözebiliriz. Çünkü diğer sorunları tartışabilmek için sağlam ve sözünün sahibi kişilikler gerekir.

Ben zafer imkanlarını size altın tepside de sunsam, kişiliğiniz kaldıramadığından onu yere düşürür. Zayıf kişilikleriniz doğru şeyleri kavramaya yetmiyor. Bir de kendinizi işletemiyorsunuz. Bu, siz çok kötüsünüz, niyetiniz iyi değil ya da çabanız yok anlamına gelmemelidir. Kürt zaten hamaldır, belki de dünyada en çok çaba harcayan halktır. Fakat bu, onun dünyadaki en yoksul halklardan biri olmasını önleyememiştir. Başkaları için çalışıyor, başkaları için savaşıyor, ancak kendisi için çalışmıyor. Kişiliğinizde halen bir özgürlük düzeyi yakalanmamıştır. Örneğin ben bu konuda tatmin olamıyorum.

Şemdin alçağı Atatürk'ün resmi ve Türk bayrağı altında, dört dörtlük hazır ola geçmiş. Halbuki on dört yıldır biz bir gün onu böyle hazır ola geçiremedik ve öyle tekmil veremiyordu. Başımıza da belaydı. Neden orada öyle duruyor ve bu hoşuna da gidiyor? Orada tam bir asker gibi. Komutan "dur" diyor, o da filinta gibi duruyor. Neden? Çünkü onun

mayasında düşman kimliği yazılı. Kişiliği ancak düşman karşısında hazır ola geçebiliyor. Özgürlük olayında geçemiyor. Ki burada bir paşa gibiydi, kendini dev aynasında da görüyordu, ama bir gün bile saygılı olmayı beceremedi. Art niyetli olduğu için değil, kişiliği öyle yoğunmuştu. Biz inatla temizlemek istedik, gerçekten çok büyük değer vermek istedik, ama olmadı. Gitti, orada rahatladı. Eminim ki darağacına da çıksa, mutlu olur. "Hakkettim" diyerek kellesini bir güzel sağa yatırır. Böylesine çok ilginç bir durum. Çıkıyor, "Benim meselem Apo'yla" diyor. Aslında öyle benimle savaşacak hali de yok. Bazı düşmanlarımız, içimizle oynamak ve bir de komplolarını geliştirmek isterken Şemdin'i kullanacaklar. İşte "Şemdin'in adamları Apo'ya ulaştı. Şemdin'in adamları Apo'yu vurdu" diyecekler. Daha önce "Fatma'nın adamları, Şener'in adamları" diyorlardı. Şimdi de "Şemdin'in adamları Apo'nun peşinde" diyecekler. Aslında öyle bir durum yok, sözünü ettikleri kişiler TC'nin kontralarıdır. Ama adam, "Ben Apo'yla savaşıyorum" diyor. Ne savaşı! Sen orada bir hiçsin, bir tutsak bile değil, orada bir cellatsın. Eğer seni orada yaşatıyorlarsa bu, Kürt'ü öldürmek içindir. Ama o "Ben Apo'yla savaşıyorum" diyor. Bu kadar alçak. "Ben vurdum" diyecek. Sinekli Haso meselesi biraz böyledir. Yoldaşları ve halkı üzerinde canavar kesiliyordu ve bundan hoşlanıyordu. Ama şimdi orada bir kuzu gibi, düşman "bülbul gibi" diyordu. Bu bir kişilik olayı. Yani yaşamak için Kürt'ü korkunç bir biçimde katledecek, o işte gereksiz olduğunda ve cellatlık yapacak bir durum kalmadığında da bir güzel öldürecekler. Bu bir felsefeyle, bir kişilik oluşumuyla ilgilidir. Doğru bir sözü neden anlayamadı?

İşte onun için belirtiyorum ki, bu kişilik özelliklerinin sizde ne kadar var olduğunu görmeli ve bu kişiliğin çözülmesinde ona ne kadar zemin olduğunuzu anlayabilmelisiniz. Sonuna kadar biz yardımcı oluyoruz. Dikkat ederseniz kendisi kaçtı. Kendisi "Özgürlüğüme dokunmayın" diyor. Halen de o sevdada. İşte o abartılı, hain, ağa Kürt. Herhalde bir de siyasi görüşme yapayım diyecek. Halbuki bir askerin elindeki bir tükürük kadar bile değeri yok. Ama kendini öyle sanıyor. Siz de kişiliklerinizi çözemezseniz, bir gün böyle olup ortaya çıkarsınız. Hem de hiç anlamadan. Kürt tarihi biraz böyledir. Düşmanın karşısında dayanamama, özgürleşememe hepinizi ya bu duruma götürür ya da vurulursunuz. Zaten büyük bir çoğunluğunuz, beklemediğiniz yerde vuruluyorsunuz. Büyük bir gerillacı böyle kolay vurulur mu? Tabii ki vurulmaz. Bu silahlarla, bu imkanlarla o dağlarda destan bile yazabilir. Ama unutmayın ki, en olmadık yerde kaybediyorsunuz. Bu kişi de çözümlenmemiştir. Bu kişi de henüz kendini tanıyamamıştır. Yani bırak gerillayı uygulamayı, nasıl ve niçin yaşamak zorunda olduğunu dahi çözememiştir. O dağlarda bir mecnun gibi geziyorsunuz. İnsan bu halinize üzüyor. Zaman zaman da onlardan birisi çıkıp teslim oluyor; Zaman zaman bir kural hatası yüzünden grup imha oluyor, ancak her iki durumda da kişilik aynı kişiliktir. Bu durumu aşamazsanız, özellikle baş kaldırdığınızda sizi de bekleyen sonuç budur.

Yaşamak istiyorsanız, direneceksiniz. Ve direnme de yetmez, sonuna kadar gitmenin mantık gücünü, örgüt gücünü yakalayacaksınız. "Ben PKK'ye dayanırım" demek de aşiret alışkanlığı dediğiniz olaydır, o kültürdür. En çok kullandığınız söz, "parti benim ailemdir." Parti sizin aileniz değildir, parti bir savaş karargahıdır. Parti, içinde ve dışında gece-gündüz müthiş bir savaşımın yürütüldüğü bir büyük savaş cephesidir. Ancak size göre parti, ailedir. Şu anda bile bakarsak, aile oğlu veya aile kızı konumundan başka ciddi bir parti duruşunuzun olduğunu sanmıyorum. En yoğun ve en çetin savaşın parti içinde yaşandığını belki bin defa izah ettik. Yıllardır kendinizi ihmal etmişsiniz. Yanlış büyütülmüş, yanlış yetiştirilmiş, hatta yanlış doğmuşsunuz. Bu işler bu kişiliklerle yürümez. Ben anama, sen beni doğurmakla hata ettin dedim. Sen büyük suçlusun, çünkü çocuğuna hiç bir şey veremeyecek durumdasın dedim. O zaman civciv meselesini örnek göstermiştim. Anama, öyle analık taslama, sen ne yaptığının farkında değilsin dedim ve onu öyle susturdum. O yaştan sonra da dişimi tırnağıma takarak kendimi sürekli eğitmeye, yetiştirmeye çalıştım. Halen de bunu yapmaya devam ediyorum. Şimdi size bakıyorum, zavallı bebekler gibisiniz. Ağlamışsınız ağzınıza mama koymuşlar, ağlamışsınız bir şeyler vermişler, şimdi de aynı şeyi yapıyorsunuz; partiyi ananız yerine koymuşsunuz. "Haydi ana bana mama ver" der gibisiniz. Ben de bu işin kurucusu olarak size diyorum ki, bu iş böyle değil, size verilecek mama yok, her şeyi tırnakla koparacaksınız. Düşünce ve eyleminizle koparacaksınız. Bunu söyleyince bu sefer de üzüyor, "biz böyle olduğunu bilmiyorduk" diyorsunuz. Ben, PKK böyledir diyorum, siz ise "bırak biz PKK'yi istediğimiz gibi anlayalım, istediğimiz gibi yaşayalım" diyorsunuz. Bu tutumlarınızın felsefi temeli böyledir. Ağlıyor, bozgunculuk yapıyorsunuz, sahte komutanlık ve sahte yöneticiliklerinizin hepsi böyle ortaya çıkıyor. Çünkü öyle yetiştirilmişsiniz, öyle alıştırmışsınız. Sonuç, var olanı da bozmaktır. Objektif olarak bir bozguncu veya bir zavallı, bir çaresiz gibisiniz.

Bu hikaye çok önemli. Ben, anamı kötülemek için onu karşıma almadım. Dikkat edilirse, aslında yine en iyi oğlu benim. Bir halk için en iyi işleri yapmaya çalışıyorum. Bir ana ancak bundan onur duyabilir ve anam öldüğünde de öyleydi, beni biraz anlamıştı. Bu çok önemlidir. Bu, yetiştirilme tarzına, yaşam tarzına, analık tarzına ve aile tarzına çok radikal bir başkaldırıdır. Hem de okur yazarlığı olmadan bir başkaldırıdır. Tabii ondan sonra bütün yaşamım bir isyandan ibarettir. Bunu şunun için söylüyorum, belki buna gücünüz yetmez, ancak PKK ve Önderlik denilen olay da budur.

Sosyalist İdeoloji En Yetkin Direniş İdeolojisidir

Tahmin ettiğim kadarıyla özgürlüğe ilgi duyuyor, özgür yaşamak istiyorsunuz. Buna ulaşmanın karşılığı da bu çabaları amansız geliştirmektir. Örneğin kitap okurken benim gözlerim zorlanıyor, ama yine de iyi düşüncelerin olduğu bir-iki cümleyi okumaya bayılırım. Tarihin önemli bir olayını, bir komutanın ne yaptığını, yerinde bir emrin nasıl verildiğini, bir devletin nasıl kurulduğunu veya nasıl çözüldüğünü anlatan kitapları okurken oldukça duygulanıyorum. Siz ise bundan kaçırıyorsunuz. Bir şey anlamaktan kaçan adam neyi kurabilir? Diğer yandan kırk yıldır büyük bir propaganda motoru, büyük bir ajitatör, büyük bir hatip gibiyim. Sizi her gün konuşmaya teşvik ediyorum, ancak kem küm ediyor, iki sözcüğü bile doğru dürüst bir araya getiremiyorsunuz. İtalyalıları örnek olarak gösterebilirim. Onları biraz seyredin, hepsi bülbul gibi konuşur. Sanırım bu özellikleri Roma'dan kalma bir gelenektir. Çünkü onlar iki tane dersi çok iyi öğrenirlerdi; birisi hitaptır, diğeri de mantıktır.

Savaş ve hitap arasında nasıl bir ilişki var? İyi bir hatip olmadan, iyi bir komutan olunamaz. Ama şu anda bizim ünlü bir komutanımızın bile hitap gücü yoktur. Hiçbirisi hitabını geliştiremedi. Çünkü kişilikleri dağınık, yaşamları düzensizdir. Halen çoğunuz hiç orali bile olmuyorsunuz. Bir onbaşı bile olsanız ağızınızı değiştireceksiniz. Türk ordusuna, Türk onbaşlarına bakın, az da olsa hitap etmeyi öğrenmişlerdir, çakı gibi konuşurlar. Türkler bu işleri bilirler, çünkü orduyu onunla yönetirler. Siz ise buna ilgi duymuyorsunuz. Bu yüzden de insan, hakkınızda fazla umutlu olamıyor. Anlayabildiğim kadarıyla peşinde koştuğunuz şey biraz PKK'ye bulaşmış, aşiret-aile kişiliğidir. Düzenden ve devletten kopmuş, ama her an kolu kanadı kırık bir kuş yavrusu gibisiniz, karşınıza herhangi bir yılan, çıyan çıktı mı kolaylıkla yutulabilirsiniz. Hatta bir güvercin, bir şahin gibi de değilsiniz. Uçacak kanatlarınız bile oluşmamış. Durumunuz biraz böyle.

Mutlaka bir çıkış yapmanız gerekiyor, ama aldatmadan. Korkunç aldatıcı bir kişiliğiniz var. Bu halinizle serbest kalsanız nereye kaçacağınız, nereye varacağınız belli değil. Sizin bazı yaşam tutkularınız üzerinde çok durdum. Aslında hiçbir şeyi yasaklamadık, yalnız sizi doğru yaşama çekmek istiyoruz. Duygularınızı biraz terbiye etmek istiyoruz. İstedığımız fazla bir şey değil. Ama bunun karşısında bile o kadar sıkılıyorsunuz ki, sanki yaşam hakkınız elinizden alınmış. Bu, çok sefilce bir durum. Yaşamı biraz mümkün olabilecek kadar önünüze sermek istiyoruz. Duygularınızı ve düşüncelerinizi biraz terbiye edip, böyle yaşanılır demek istiyoruz. Ama korkunç bir direnmeye geçiyorsunuz. Bunun kanıtı, sizi biraz serbest bıraksak, genel disiplin biraz kesilse, en alttan en üst düzeye kadar hepimiz alabora oluyorsunuz. Tıpkı yaz boz tahtası gibi.

Çizgimize göre bir yaşamın güzelliğine dair tek bir cümle, tek bir şiir bile yazılmamıştır. Yazdıklarınızın da hepsi şikayet. Bütün raporlara hükmeden hep şikayet, insanın canını sıkmak için ne gerekiyorsa hep onu yazmışlar. Hani siz yıllardır özgürlük savaşçısıydınız, o halde neden bir güzellik yolunu bulamadınız? Daha güzel yaşamak için bu kadar savaşılmıyor mu? Öyleyse neden bu kadar rahatsızsınız? Neden bu kadar bozguncusunuz? Tüm bu soruları kendinize soracaksınız. Düşmanın zindanında kuzu kuzu rehabilite ediliyorsunuz. Bir kapıcılık verildiğinde rahat ediyor, bir tek odada yirmi kişiyle oturuyorsunuz. Dağlar, özgürlük militanın kalesi gibidir, siz neden orada rahat değilsiniz. Halbuki yaşayıp geldiğiniz o dağlar, dünyanın en zenginlerinin bile can attığı birer doğa parçasıdır. Bir turist kadar bile o yaşama ilgi duyamıyorsunuz. O zaman siz ne için savaşıyorsunuz? Gerçekten durumunuz çok acı ve karışık.

Bir de parti ortamı içinde örgütlü olmaktan nefret ediyorsunuz. Örgütlü yaşam şu anda sizin için adeta bir cendere olmuş. Halbuki örgütlü yaşam, bizim için tek yaşam imkanıdır. Örgüt bağlarında küçük bir laçkalık olsa ben bilirim ki, bir yerim delinmiş kan akıyor veya bağırsaklarımız dışarıya çıkmış demektir. Sizin ise her tarafınız delik deşik olmuş, yani örgütsüzsünüz, ama bu durumunuz hoşunuza gidiyor. Sanki bağırsaklarınız, mideniz acılarıyla dolu ve onlar dışarıya fırlayınca rahatlıyor gibisiniz. Ama bu da ölüme yol aşıdır. Belki dışarıdayken sizi bir-iki saat rahatlatır, ama sonuç ölümdür.

Kürt olayı henüz edebi açıdan çözümlenmemiştir. Sanırım sizin için yaşamın kendisi büyük bir beladır. Yaşamınıza yol açılmakla, yani sizi doğurmakla büyük bir hata yapılmıştır. Zaten bu da benim yaşam felsefemde çok etkilidir. Felsefeyi incelemiştinizdir, ama bence felsefe adına tek bir doğru cümleyi bile yakalayamamışsınızdır. Halbuki en temel sorun, yaşamın kendisinin bizim için büyük bir tehlike olmasıdır. Doğmakla, yaşama yüz çevirmekle büyük bir işkenceye duçar olduk. İrademiz dışında da olsa bu dünyaya geldik. Böyle doğmak, böyle yaşamak ve alıştırmak elimizde değildi. Hatta mevcut koşullarımızda hiç istemediğimiz halde ezilen bir Kürt damgası da yedik. Birileri sizi bu duruma getirdi. Felsefenin bir boyutu bu; ikinci boyutu, burada özgürlük felsefesi başlar. “Doğmak elimizde değil, ama özgür yaşamak elimizdedir” veya “Özgürleşmeyi denemeliyiz” diyeceksiniz. Bu da bir felsefedir. Eğer tutarlıysanız, özgürlüğü denemek size korkunç bir araştırma gücü verir. Yani doğaya, her kitaba bakar ve öğrenirsiniz. Sonuçta, önünde durulamaz bir özgürlük arayıcısı olursunuz. Aramadan sonra da iş, bunun için mücadele etmeye gelir dayanır. Özgürlüğün önünde de engeller vardır; devlet, gericilik, hainlik, düşkünlük ve buna benzer her şey özgür yaşamın, güzel yaşamın önünde engeldir. O zaman da dille, tüfekte ve elinizden ne geliyorsa bu engelleri onunla vurursunuz. Ve bakarsınız ki, özgür yaşam geliyor. Felsefe ve onun eylemi böyle olur. İçinizde hiç bunu deneyen var mı desem, yok diyeceksiniz.

Özgürlük yaşamı veya yaşam hakkını özgürce kullanma felsefesine karşı ilginiz zayıf, tabii bunun eylemi de var ve onu da yapmasını hiç bilmiyorsunuz. Ama yine de yaşamak istiyorsunuz. Emperyalizm, işte bu rahatsız ve hasta Kürt bireyini, diğer benzer sömürge halkları, ulusları -hatta Avrupa'da da var- toplumlardaki proletaryayı sonuçta böyle yönetiyor. Ucu ta emperyalizme kadar gider. Fakat özgürlük savaşçısının da yolu sosyalizme kadar gider. Sosyalist ideoloji, bu konuda en yetkin direniş ideolojisidir. Sizler araştırmayı sürdürürseniz, eylemi sürdürürseniz büyük bir halk savaşçısı haline gelirsiniz. Tutarlıysanız, mutlaka oralara ulaşırsınız. Şimdi bakıyorum, siz böyle mi yaşıyorsunuz? Ömrünüzü nasıl geçirdiniz? Açık olun, korkmayın. En azından şimdi itiraf edin.

Eskiden müminler hep tanrıya yalvarırlardı, “ya Allah'ım sen bizi affet” derlerdi. Sabahlara kadar zikir ederlerdi. Ben sabahlara kadar zikir edin demiyorum, ama bazı konularda doğru konuşun. Tabii evliya olmak, derviş olmak kolay bir şey değil. Halen daha düne kadar namazında niyazında, zikirinde ceminde olanlarınız vardı. Bunların bile gece-gündüz böyle yapmaları, kendilerini biraz terbiye etmek içindir. Bizim sözünü ettiğimiz, sosyalist terbiyedir. Parti, hem bilim hem de iradenin zaferinin gerçekleştirilmek istenildiği kurumdur. Bir cami hocasının bile gösterdiği disiplini göstermez, bir zikir meclisinin hu'larını bile çekemezseniz, nasıl asker olacaksınız? Tabii bütün bunlar benim başımda bir ağırlıktır. Yine aile-aşiret kültürü üzerinizde etkilidir. Sizler “Başkan babadır, reistir, biraz da ötesi Allah'tır, her şeyi yapar” anlayışına sahipsiniz. Eğer biraz daha ileri giderseniz, beni tanrı katına çıkaracağınız kesin. Ama siz sadece köle kullar teorisine veya anlayışına bir kılıf giydirmek için bunu yapıyorsunuz. O Şemdin alçağı, “Ben, sizi ancak Allah kavramıyla değerlendirebilirim” diyordu. Çünkü beni tanırsallaştırdınız mı, bir de onun cahil kulları vardır, siz de kendinizi o kullar

statüsüne koyuyorsunuz. Ben o zaman da bunu söyledim. Tabii Şemdin, beni Allah yerine koyarken, kendisi de peygamberliğe oynamak istiyordu. Beni gökyüzüne çıkardıktan sonra yeryüzü ona kalacaktı. O çok kurnazdı, ama bu oyunu bana yutturamazdı. Sizin de böylesi bir başkan anlayışınızı kabul etmem. Ben, yalnız Başkan değil, emek savaçsıyım. İdeolojik savaççı ve örgüt savaçsıyım. Ama ciddi bir savaççı. Beni kandırmanız imkansız. Ağlasanız, sızlasanız da beni örgüt savaççılığınızdan vazgeçirmeniz imkansızdır. Örneğin, sizin geleneksel saygı anlayışınızı da kolay kolay kabul etmem. “Başkan’a biraz bağlılık gösteririz tamamdır” diyorsunuz. Hayır! Sizin ne alışageldiğiniz sevgiyle, ne saygıyla, ne de bağlılıkla benim tatmin olmam çok zor. Çünkü benim ölçülerim farklı. Ölçülerim, anlayış, örgütlülük, özgürlük ve savaççılık düzeyim gelişmiştir. Bu belirttiklerime uymazsanız, size şunu diyeceğim; yine köylü gibi kendinizi kandırıp, benden güç alıp etrafınızda küçük bir muhtar olmak istiyorsunuz. Nitekim komutanlıklarınız da muhtarlık gibidir.

Siz, geliştirdiğimiz bu durumdan sıkılıyor ve bozgunculuk yapıyorsunuz. Yapabilirsiniz, ancak bu işin büyük oyuncusu onun da tedbirini almıştır. İşte en büyük “oyuncu” Şemdin’e bakın, işte yolunu buldu. Özgürlük alanı ve büyük misafirperverlik beklerken, onu biraz kurala tabi tutmak istemişler, o da “Özgürlüğümü ihmal ediyorsunuz, bana yaklaşmayın, alanım genişliyor, benim rolüm bütün Kürtleri birleştirmek olacaktır” gibi sözler söylemiş. Yani kurbağa gibi, balon gibi şiştikçe şişiyor. Nasıl patlayacak belli değil. Belki de bir komando onu iğneyle patlatacak. En akıllınız öyleydi demek istiyorum. Siz bu durumunuzla nereye gideceksiniz? Köylü ideolojisinin varacağı en üst yer budur; bir düşman askerinin elinde bir kurbağa olmak. Zaten şimdi sesi de çıkmıyor, orada kurumuş.

Ben on yaşında yaşam kararı verdiğimde çok zorlandım. Siz ise zorlanma şurada kalsın, büyük bir sorumsuzlukla yaşanabileceğini sanıyorsunuz. Bir hain oluyorsunuz, ancak bunun farkında bile olmuyorsunuz. Bunların hepsi bir trajedidir, hatta trajediden de öteye bambaşka bir durumdur. Diğer toplumlara da benzemiyor. Onun için diyorum ki, en büyük suç sizi doğurmaktır. Yaşayamadığınız halde, kendinizi yaşıyor sanıyorsunuz. Bu durumunuzu mutlaka bir sonuca doğru götüreceksiniz. Başka türlü bu durumunuz tehlikelidir, her gün bir facia. Kadınların da, erkeklerin de yaşı otuz-kırk olmuş, ama halen size mutlaka anlamanız gereken bir yaşam ve bir savaş olayını dayatıyorum. Çünkü bu olmadan her şey haram, her şey ölüm, her şey kirlidir. Onun için sizi böyle tutuyorum. Siz bu halinizle yaşama başlayamazsınız. Çünkü yaşama başlamak için, savaşımı doğru vermek gerekir. Sigara bile içemezsiniz. Birakalım kadın-erkek ilişkisini, bu halinizle hiç bir ilişkiye layık olamazsınız. Her şey haramdır. Aklınızı başınıza alın. Çünkü siz daha yaşamaya bile karar verememişsiniz. Yaşamın düşmanca tarzına alet oluyorsunuz. Ülkenize ihanet etmişsiniz, onun savaşımına ciddi girişemiyorsunuz. Hiç bir başarınız yok ve her gün kaybediyorsunuz. Bu durumda sizi nasıl aklayabilirim? Yaşam hakkınızı neden tanıyayım?

Benim kendime verdiğim söz, kendimi bazı temel değerler konusunda aldatmamak ve aldanmamaktır. Ne ben kimseyi aldatırım, ne de kimse beni aldatabilir. Aslında ben buyum. Şimdi siz tüm gücünüzle beni aldatmaya çalışıyorsunuz. “Çok savaçalım, ama bırak bir gün de istediğimiz gibi yaşayalım” diyorsunuz. Hayır, yaşamın ölçüleri benim tarafımdan doğru değerlendirilmiştir. Bunun gereklerine tam olarak uydunuz mu, ancak o zaman yaşama evet diyeceksin. Yani yaşamın atlama taşının üzerinden atlar ve yaşarsınız. Aksi halde hep böyle kalacaksınız, ta ki anlayıncaya kadar. Başarın bütün ülke, bütün halk sizin olsun. Şartı şu; halkı ülkesinden kaçtırmayacak, onun başına bela olmayacaksınız, yani satmayacaksınız. Bu halka da çağdaş insanlar gibi makul bir şeyler vereceksiniz. Örneğin, erkekseniz kadını ezmeyeceksiniz; kadınsanız, çirkin ve geri olmayacaksınız. Bunları başarırsanız, istediğiniz gibi yaşayın. Ancak doğruyu öğreninceye kadar sizi böyle tutacağız. Düşman sizi boş yaşıyor, bir hain gibi yaşıyor. Bakın, beni yaşıyor mu? Bunların hepsi ortada. Düşmanın size dayattığı yaşam, yaşam değil, ihanettir. Kurallara göre hainin de cezası ölümdür. “Ben bunu bu kadar bilmiyordum” diyorsunuz. Bilmiyorsanız, öğrenin. “Öğreniyorum, ama gereklerini yapmaya gücüm yetmiyor” diyorsanız, yaşamaya hakkınız da olmaz. Kesinlikle böyle yaşamamanız gerekiyor. Yani özgürce yaşayamamanın adı ölümdür. Zaten her gün ölüyorsunuz. Felsefe budur işte. Bu felsefeyi iliklerinize kadar öğreneceksiniz. Bir de doğru ölüm tarzını bulmanız gerekir. Kendine de, başkalarına da fazla zarar vermeden ölmek çok önemlidir. Ölüm hakkınızı doğru kullanabilmelisiniz. Yaşamak istiyorsanız, onun da kuralları var. Bu kuralları da ben koymuyorum, düşman koymuş. “Size bir çakıl taşı bile vermeyeceğim” diyor. Peki, düşmanın kararı bir çakıl taşı bile vermemekse, siz nerede yaşayacaksınız? Bu konuda dürüst olun. Bir kuş bile yavrusu için el değmemiş bir yuva arar. Ancak sizin elinizde bir çakıl taşı bile yok. Bu durumda nasıl yaşayacaksınız? Bunlar önemli sorulardır.

Zafer Dönüşün Kişiliklerle Kazanılacaktır

Ruhunuzda, düşüncenizde düşman işgali var. Bu kişilikle mi seveceksiniz? Düşman sizi hayvan gibi yaşamaya alıştırmış. Biz bir insanı hayvan gibi yaşatamayız. Bu çok daha tehlikeli olur. Saldırgan, kural tanımayan ve savaşta her gün cinsini yiyen bir hayvan gibi. Örneğin, bir aslan cinsi bile yavrularını yemez. Hayvanlarda bile yavrusunu, cinsini yiyen bir tür pek yoktur. Ama unutmayın ki, siz her gün cinsinizi yiyorsunuz. Toplumun yaşam ve örgüt kurallarına uymamakla, kesinlikle birbirinizi yiyorsunuz. Düşünün, hayvanlar bile kendi cinsini korur. Kanla beslenenler bile, sanırım başka cinsi yer. Bunlar müthiş gerçeklerdir.

Benim iddialarım daha da geliştirilebilir. Siz doğru yaşam başlangıcı yapmak zorundasınız. Sizin bütün söylemek istediğiniz şu; “bırak, yaşayacaksam da bu, alıştırdığım gibi olmalı. Bir bardak zehir de olsa şarap gibidir, içeyim ve öleyim” diyorsunuz. Bu bir felsefemidir? Biz bu felsefeyi onaylayamayız. Yanlış alıştırdılmışsınız. Sigara içmenizi, zehirli yaşama karşı durabilecek misiniz diye sizi sınamak için kestik, o kararı halen canlı tutuyoruz. O bir semboldür. Sigara içmeniz, zehir dolu bardağı şarap sanmanızın sembolüdür. Bakalım dayanabilecek misiniz? Kürt’ü veya benzer insanları, doğru bir yaşama başlatmak için, bu kadar büyük çaba harcamak gerekiyor. Bana şunu söyleyebilirsiniz; “senin özgürlük yaşamına fazla güç getiren olamaz.” Bunu tartışabiliriz, tartışmaya karşı değilim. Bizim özgürlük

temelindeki yaşamımıza güç yetirilemeyeceğine ve bunun boş bir çaba olduğuna dair bir tartışma yürütelim. Ama dürüst tartışalım, gerçekten özgür yaşam imkanınız var mı, yok mu?

Sonuç olarak “kesinlikle özgür yaşam imkanı yoktur, örgüt kuralları can sıkıyor, ordulaşamayız, partileşemeyiz ve biz bu savaşı başaramayız. Normali önümüze serilendir” dersiniz; kesinlikle durumu böyle kabul edenlere olumsuz bir tavır göstermeyiz. Ama bu kişiliklerin saflarımızda bir münafık gibi durmalarını da kabul etmiyorum. Örneğin iyi öğrenememeniz bana göre münafıklığa işarettir. Burada da bir münafıklık var. Yani sözü ayrı, özü ayrı. Bu netleşmeye mutlaka gitmemiz gerekiyor.

Burası büyük bir savaş meydanıdır diye boşuna demedim. Ancak siz burayı eğlencelik yere çevirmek istiyorsunuz, bu olmaz. Bu emeklerimize biraz saygı göstermeniz gerekir. Ben her gün tehdit üzerine tehdit alıyorum. Bizim buradaki yaşamımız büyük bir direnişle geçiyor. Onun için ben bunların değerini bilmek zorundayım. Bizim ortamımızı beğenmeyebilirsiniz, ama dağları aşarak, Avrupa’daki, hatta metropoldeki yaşamı bırakarak siz buraya geldiniz. Niye geldiniz, benimle oynamaya mı? Herhalde siz de çok iyi biliyorsunuz ki, bu insan direnen bir insan. En azından ne adına, ne için ve nasıl savaştığımız bellidir. O zaman bizim sözümüzü dinleyeceksiniz. Bana put gibi tapın demiyorum, ama en azından öğrenmeye çalışın. Bizim çalışmalarımıza dayanacaksanız bu tam olsun, dayanmayacaksanız affınızı isteyin, o zaman siz de bir kenara çekilirsiniz. Herkes savaşı olamıyor.

Ben bu işe başlarken hiç kimse bana yardımcı olmadı. İyi öğren, iyi savaş, iyi örgütlen demedi. Bunların hepsini ben kendim yarattım. Örneğin Ortadoğu’ya ilk geldiğimde, başımı koyacak bir yerim dahi yoktu. Değil böyle güvenlik altında olmak, bir oda, bir battaniye ve en azından insanı üşütmeyecek bir şeyler bile yoktu. İlk gecem öyle geçti. Hatta bir köylü kaçakçılık kisvesi altında beni kabul ettiğinde, o gece benim için en rahat geceydi. Bu büyük bir olaydı. Beton üzerine bir kilim serilmişti, onun üzerinde uzanmıştım, sabaha kadar en güzel uykuyu o gece aldım diyebilirim. Filistin örgütünün yanındayken, küçük bir iskemlenin üzerine oturunca, büyük bir koltuğun üzerine oturmuşum gibi hissettim. Yani bir hasır iskemlesi ve toz içindeki bir odada o kadar rahattım. Şimdi siz masalar etrafında, güzel iskemleler üzerinde oturuyorsunuz, ama yine de rahat değilsiniz. Üzerinize birkaç battaniye örtüyorsunuz, yine de rahat uyuyamıyorsunuz. Güvenliğiniz yerinde, yiyecekler de fena sayılmaz. Düşünsel olarak da size en güzel düşünceleri, en güçlü örgüt zeminini verdiğimiz halde rahat olamıyorsanız o zaman size sen hastasın derler. Sizin, yaşam felsefemizin ne olduğundan haberiniz yok, adeta iflas etmişsiniz. O zaman size şunu demek gerekir; PKK’ye yanlış katılmışsınız, onu aileniz sanmışsınız, ama PKK öyle değil. Size PKK’yi yanlış öğretmişler. Peki tüm bunlardan ben mi sorumluyum? Hayır, çünkü ben şimdiye kadar hiç bir militanın, önderin yapmadığı kadar yaptığım her işi sizlere anlattım. Ancak bunları anlamama suçu size aittir. Gördüğünüz gibi bizim işimiz oldukça kapsamlı ve ciddi bir iştir. Olanakların fazla olup olmaması da sorun değil. Beni öyle en üst düzeyde ağırlamak istediklerinde de sıkıntı duyuyorum. Benim sıkıntım bu noktadadır. Sizler gibi başkalarından yardım beklemek yerine, tam tersine “destek var” denildiğinde kuşku duyarım ve beni sıkıntı basar. Dolayısıyla Kendimi endekslediğim şey, çok mütevazı bir yaşam sınırıdır. Örneğin etli yemeklerden hep rahatsızlık duyarım. Alışageldiğimiz bulgur pilavı benim için en iyi yemektir. Bu benim felsefemdir. Bir adam galiba bu yönümüzü bilerek, herhalde bizi kendilerine göre teşhis etmeye çalışıyordu, “Ben de çok bulgur yerim” diyordu. Belki de alay ediyordu veya benim yaşam felsefemi, mütevazı yaşam sınırimi çözmek istiyordu. İmkanlarla karşılaşınca kendimizi kaybetmiyoruz. Çünkü böyle yapsak, işlerin nerede duracağı belli olmaz. Şimdi size bakıyorum, birisi gururunuzu biraz okşasa bayılıp gidiyorsunuz. Elinize bir yetki geçiyor, etrafı kırıp geçiriyorsunuz. Bu kişiliklerle sizden adam çıkmaz. Ne iflah olursunuz, ne iflah ettirirsiniz. Bunların hepsini bizim ortamımızda mütevazıca öğrenmeniz mümkündür. Rahat koşulları nasıl karşılayacağınızı öğrenmelisiniz. Bunun gibi daha bir çok husus var. Hep yansıtmak istiyoruz, ama gördüğüm kadarıyla güçlü öğrenemiyorsunuz.

Çoğunlukla ortaya yetkilere dayanan bir devrimcilik çıkıyor. Yetki rahatlık getiriyor ve bunun için yetkiye ilgi gösteriliyor. Örneğin bir bürosu olacak, tembel tembel oturup ikide bir telefona çıkıp emir yağdıracak veya tekmil alacak, bir iki tane ciddi olmayan sözde emir verecek. Mevcut durumda yönetim ve komutanlık anlayışı gelip buraya dayanmış. Bunun kesinlikle bizimle bir ilgisi yoktur ve bu bir saptırmadır. Benim hiç öyle bir durumum yok. Günlük olarak çözüm üretme, yoğunlaşma, doğruları vurgulama, yani yönetme tarzıma bakın, sizin tarzınızla yüz seksen derece terslik arz ediyor. Çok ilginç, bu kadar tersliği benim adıma bana nasıl dayatıyorsunuz. Hiç korkmuyorsunuz da. Zaten bu da önemli bir sorun. Neden korkmuyorsunuz? Korkmamanız belki bizim uyguladığımız yöntemden dolayıdır. Ben, benden korkun demiyorum, gerçeklerden korkmalısınız. Hatta bu konuda kendimi de suçluyorum. Bunlar benim şahsıma bakarak neden korkulması gereken gerçeklerden korkmuyorlar, acaba suç bende mi diyorum.

Gerçekler amansızdır, gerçeklerden korkmalısınız. Bana bakıyorsunuz “Başkan’a duyduğumuz güvenle hiç korkmayız” diyorsunuz. İşte bu tanrı felsefesi. Sadece Başkan’a duyulan güvenle korku aşılmaz. Bu tutum yanlıştır. Kesinlikle bundan kendimi tenzih* ederim. Başkan’ın kendisi gerçeklerden çok korkuyor. Siyasi gerçeklerden, düşman gerçekliğinden, örgüt gerçekliğinden müthiş korkuyor. Başkan ilgileriyle, tepkileriyle, öfkeleriyle müthiştir. Sizde ne öfke, ne tepki, ne intikam, ne de derinden bir ilgi var. Bunların hepsini de Başkan’a dayanarak yaptıklarını söylüyorlar. Tam bir iki yüzlülük, tam bir kendini kandırma. Derhal bunu bırakmanız gerekiyor. Ne böyle cesaret cesarettir, ne de fedakarlık fedakarlıktır. Madalyonun bir yüzü sahte cesaret ise, diğer yüzü olmadık yerde korku ve paniktir.

Görüldüğü gibi öğrenmeniz gereken müthiş şeyler var, ama dürüstçe öğrenin. Buradaki öğrenme, düzen okullarındaki gibi yalnız bir bilgi birikimi değildir. Buradaki öğrenme, dönüşüm temelindedir. Yani bizim yanımızda "ya dönüşüm ya dönüşüm" sloganı altında öğrenilir. Aslında öğrenme işi savaştan daha zordur, daha müthiştir. Çünkü savaş buradan alınacak özelliklerle ve dönüşüm kişiliğiyle verilecektir, kazanılacaktır. Sıkılıyor, “ben savaş istiyorum” diyorsunuz.

* Arındırma, kusur kondurmama.

Zaten bizim eğitim sahamızdan otuz bin kişi çıktı, ancak tek bir kişi bile savaşın gereklerine cevap olamadı. Savaşa da, parti yaşamına da gerektiği gibi yanıt olabilecek kadar bir dönüşümü sağlamalısınız. Ben on sekiz yıldır halen öğreniyor ve öğretiyorum. Kelime hatası bile yapmıyorum. Siz ise bir şey öğrenmeye tenezzül etmiyorsunuz.

Düşman 14 Mayıs operasyonu ile Ana karargahımız üzerine giderken bir askere baktım, “biz bunları bir şey sanmıştık, ama ortada bir şey yok” diyor. Gerçi o asker de zavallı birisidir. Ama bizimkilerin durumuna bakarak böyle söylüyor. Örneğin düşman bazılarını yakalıyor ve “bu bir zavallı” diyerek çayını bile bizim gerilla adayımızla paylaşıyor. Bizimki de kuzu kuzu içiyor. Bu gerilla adayımız da zaten kendisini çoktan kaybetmiş. Örneğin ben vurulursam bile bir adım-sanım, bir büyüklüğüm var ve kolay ölmeyeceğim ortaya çıkar. Ama bizim gerilla adayımız tabii bir zavallı. “Ben devletimizin böyle olduğunu bilmiyordum” diyor. General yalancıkdan da olsa “biz battaniyemizi, aşımızı, çayımızı, yatağımızı bunlarla paylaşmaya söz veriyoruz” diyor. Yani bunların psikolojik durumunu, zaafını iyi yakalamış. Bu da şunu gösteriyor; siz büyük bir savaşçı olarak kendinize anlam verememişsiniz. Tarihte de görüyorsunuz, köleler ve Spartaküsler bile savaşçıları müthişlerdi. Romalılar onları teslim almak için bir çok vaatte bulundular. Tek bir şey sormuşlardı, “Spartaküs kimdir?” “Bize bunu söyleyin hepinizi affedeceğiz” diyorlardı. Buna karşılık herkes, “Spartaküs benim, Spartaküs benim” diyor. Böylelikle onu Romalılara teslim etmediler, ele vermediler. Romalılar bu yüzden kölelerin beş bin tanesini yolun sağına-soluna çarpmıha gerdiler. Onlar kölelerdi, ama hepsi kahramanca direndiler. İnsan ölürken bile kahramanca olabilmeli. Ama tabii bu lafla olmaz. Bu, iyi bir hazırlığı gerektirir. Tabii biz ölmek için değil, zafer temelinde yürüyoruz. Kölelerin isyancıları değiliz. Bütün bunlar önemlidir. Burada ölüm için savaşmak değil, zafer için savaşmanın kuralları öğretiliyor ve bu da mümkündür. Kaybetmesi gerekenin düşman olduğu çözümlenmiştir.

Bütün tartışmalarımız, bu anlamda yaşam kararlılığının gereğini ve derinliğini açığa çıkarırken, onun için gerekli olan savaşımın da zafer tarzında olması gerektiğini ortaya koyar. Bu böyledir, başka türlü değerlendirmemelisiniz. Bu anlamda bana da güvenebilirsiniz, kendinize de. Nefes alış verişiniz bile bunun için tek gerekli şarttır.

Örneğin, “ben nefes alıp veriyorsam gerisi tamamdır”, gerisi için tüm gereken de “her işi başarınca kadar öğreneceğim” diyeceksiniz. Bizden, başka hiçbir talepte bulunmayın. Eğer başka herhangi bir talepte bulunursanız, yanlış yapmış olacaksınız.

Dikkat edilirse dimdik ayaktayım, çok sağlam ve dinçim. Yüksek değeri olan bir çalışma için kendimi diri tutuyorum, diri buluyorum. En fazla, savaşta geri ve zayıf olan yerlere tepki duyarım. Çünkü bana hep tuzak gibi gelir. Orada bütün duygularım isyan eder. Böyle oluşmuş bir kişilik söz konusu. Dikkat ederseniz, işte bu duygu tarzı, bu his tarzı beni böyle tuttu ve bu beni yaşattı. Önderlik, böyle bir olaydır. Önderlik, kendini böyle güçlü kılmıştır. Özlem duyduğunuz ve bağlı olduğunuz Önderlik kendini böyle yaşattı. Önderlik, kendini nasıl ayakta tuttu, nasıl büyüttü? Bunları mutlaka öğrenmelisiniz. Size en fazla gerekli olan da budur. Düşman şimdi bizim için neler düşünmüyor ki. Akla hayale gelmez her tür senaryoyu hazırlıyor. Zaten her gün bir savaş yaşıyoruz, en büyük operasyon, en büyük psikolojik savaş günlük olarak yürütülüyor. Siz bunu göz ardı edemezsiniz.

Bu savaşın içindediniz. Dikkat etmezseniz, yarın öbür gün bu savaşın kurbanı olacaksınız. Düşman bizim sahamızı bile derhal yok etmek istiyor. Buradan sorumlu olanlar, bizi her gün sıkıştırıyorlar. Avrupa’dan tutalım, Ortadoğu’ya, Rusya’dan tutalım Kürdistan’a kadar her yerde çalışma alanlarımız sürekli daraltılıyor. Ben de zor bela bu alanlarda çalışma yürütmenin ömrünü uzatıyorum. Birisi “filan yerdeki köyümüz tehdit altında” diyor. Politika budur işte, o köyün ömrünü uzatmak. “Filan yerdeki okul tehlikeye girdi” diyorlar, politikamız okulun süresini uzatmak oluyor. Çoğu arkadaşımız ise, “bu alan bana dar geliyor, tam olarak bana göre değil” diyor. Biz neyin peşindeyiz, bizim elemanımız neyin peşinde. Aslında olup bitenin farkında bile değil. Dağları açtık, orada iyi yer tutarlar dedik. Şimdi orayı da kendinize zindan gibi yapmışsınız. Avrupa’dakiler ağlıyorlar, “bizi ne zaman alacaksınız” diyorlar. Aslında ya bu dünyanın kendisi dar ya da siz bu dünyaya göre değilsiniz. Çünkü bu dünya çoktan elinizden alınmış.

Sorunu doğru kavrayacaksınız. Düşmanınız, ana topraklarınızı, özgürlüğünüzü yani dünyanızı elinizden almış. İşin özü bu. Neden sürekli “bu alan bana dardır, bana göre değildir” diyorsunuz? Durumunuzu doğru değerlendirin. Bunları sizin elinizden ben almadım, dar dediğiniz yerlere sizi ben sürmedim. Ben sadece ülkesiz, özgürlüksüz yaşam olmaz diye kıyametleri kopardım. Tabii bunları elde etmek için de örgütsüz, savaşsız, mücadelesiz ve kuralsız olunmaz diyerek kıyamet kadar çaba harcadım. Bu söylediklerimizin hepsi doğrudur. Hatta bunlar adınızdan daha önce bellemeniz gereken şeylerdir. Çünkü siz adınızı dahi yanlış öğrenmişsiniz. Adınız Mehmet, ama Muhammet’le hiçbir ilginiz yok. Adınız Ali, ama İmam Ali’yle hiçbir ilginiz yok. Adınız Hüseyin, ama İmam Hüseyin’le hiçbir ilginiz yok. Hanginizin adına baksam bir yanlışlık var. Onun için size ad koymamak gerekir. Size adınızdan önce bazı şeyleri vermek gereklidir, ben de onu vermeye çalışıyorum.

Ben on yaşımda anama beni doğurmakla, beni ne kadar zorluğa düşürdüğünü biliyor musun dedim. Şimdi siz benim o eski durumuma benziyorsunuz. Hatta durumunuz daha da kötü. Ben o yaşımdayken hiç olmazsa kendime çekidüzen vermeye çalışıyordum. Ananızın sizi geleceksiz doğurmasının hesabını hep benden soruyorsunuz. “Sen Başkan değil misin, bize çare bulacaksın; sen Allah değil misin, yeryüzünü kulların için rahat ve şerefli bir yaşam yeri haline getireceksin” diyorsunuz. Aslında felsefeniz bu. Bunu bulmayınca da, hain kullar durumuna düşüyor, “ben de ihanet ederim” diyorsunuz. Gerçekten durumunuz çok ilginç. Yani yakarışlarınız da, ihanetleriniz de çok anlamsız. Size kim benim bir tanrı olduğumu söyledi. Bu sizin yetersiz düşüncenizden kaynaklanıyor. Felsefeniz ve yaklaşımınız yanlış, dünyayı tanımlayamıyorsunuz. Ondan sonra da “bozarım, deliririm” diyorsunuz. Zaten çoğunuzun durumu da hastalar gibi. Bir kurala gelememek, doğru bir hitaba ulaşamamak, keskin bir tavrın sahibi olamamak gibi yaklaşımlarınızın hepsi bu anlama geliyor.

Siyasileşememek ve askerileşememek en derin hastalıktır. Hastalıkların en tehlikelisi de budur. Yatalak hastaların durumu sizin bu durumunuzun yanında hiç bir şeydir. Suratınıza baktığım anda bu hastalığınızı teşhis etmem mümkün değil. Ancak önemli olan, sizleri sağlığınıza kavuşturmak ve düzeltmektir. Size bir tedavi ve dönüşüm sistemi uyguluyoruz. Buna tepki duymayacak ve katlanacaksınız. Çünkü bunu siz istiyorsunuz. Bana ve ustalığıma güveniyorsanız -ki, sanırım onu biraz kanıtladık- size uyguladığımız tedavi yöntemlerine katlanacaksınız. Bu noktada tanrıdan daha fazla değiştirip dönüştürme gücüne sahibiz. Yeni insanı yaratma konusunda, bizim tanrıdan daha fazla güçlü olduğumuza inanacaksınız.

Ya dönüşüm, ya dönüşüm. Ya savaşta zafer kişiliği, ya zafer kişiliği. Yenilgi kişiliği, iflah olmayacak, birlikte yaşanmayacak ve özgürlükle bağdaşmayan çirkin kişilik ölsün diyoruz. Sloganımız budur ve bunlar uygulanacaktır. Bu belirttiklerimin tersini yaparsanız, benim yöntemlerim en azından bu terslikleri cevaplandırarak kadar güçlüdür. Biz bireysel çabalarımızla dünyada kendimize bu kadar yer açtıktan, bir çok devleti bile kendimize göre ayarladıktan sonra, sizin oyunlarınıza mı düşeceğiz! İçinizde en akıllı geçinen kişi, kendini nerde buldu? Onu iki ucu pis değnek gibi düşmanın eline verdik. En ustanızın durumu bile böyle.

Sizler çok akıllı, çok disiplinli ve anlayışlı olacaksınız. Ancak bunları size zorla dayatamayız. Ben bundan hoşlanmıyorum. Biliyorum, öyle yapsam karşımda put gibi dikilirsiniz, ama arkamı döndüğüm anda da kendinizi yere atarsınız. Kürtler için en etkili eğitim yöntemi, benim bulduğum yöntemdir. Çünkü hiç kimse Kürt'ü bu kadar dönüşüme çekememiştir. Ve bu da kanıtlanmıştır. Karşıma en büyük lümpen olarak bile çıksanız kesinlikle sizi değiştirim, bundan hiç aman vermem. Kaçsanız bile kurtulma ihtimaliniz yok. İşlediğiniz suçlar sonucu düşman sizi elli defa idam eder. Düşman cephesi öyledir. Emperyalist bir ülkeye giderseniz, o da size yüzde yüz ajanlığı dayatıyor, o da kötüdür. Keyfiyet, sahte komutanlık, yetki, bastırma, tasarruf geliştirme, bireycilik gibi yetersiz yaklaşımlarınızın etrafını da daraltım. Böyle yapan adamlarımız kırk yaşına gelmişler, ancak neredeyse ayakta duramayacak haldeler. Merkezimizde yer alanların içinde de bir çok sahte komutan var, her gün bir tanesini çözümlüyoruz.

Aklın yolu birdir denilir. Bu, yaşam da istemesek bile bize dayatılmıştır. O zaman biz de bunu özgürlük temelinde kullanmalıyız. Ben yine de size bir şey dayatmıyorum, benim istediğim kendinize güveniniz varsa bu yaşamı fethedinceye, güzelleştirinceye kadar tartışmanızdır. İş yürütebilecek duruma gelene kadar bunu sürdürün. Bizim eğittiğimiz militan, "ben tam bir militanlık dersi aldım. Nereye gidersem gideyim, hangi görevle karşı karşıya gelirim geleyim, düşmanın canına okurum. Ben neredeysem orada başarı vardır" diyebilmelidir. Bu militan çözümsüz kalmaz. Ben, PKK'nin ve PKK militanlığının başka türlü kılınmasını kabul etmiyorum. Bunu düşman da istiyor. Hemen hemen tüm dünya istiyor. Bize kazandıran PKK belirttiğim gibidir. Bu PKK'lilikten vazgeçilmez. Hatta candan, maldan, yardan vazgeçilir, ancak bu PKK'den vazgeçilemez. Çünkü bütün yaşamın özü ve güzelliği PKK'nin bu tarzıyla mümkündür. Dikkat edilirse, bize en layık olanı da budur.

Ben, tümüyle kendi özümle sizi buluşturalım, bütün hakikat buradadır, demiyorum. Ancak PKK'nin özünü ve Önderliği ben temsil ediyorum. Önderliğin, fena bir temsil olmadığı söylenebilir. Bu da sizin için bir güçtür ve oldukça eğitici. Bununla bulduğunuzda bütün zaaflarınızı aşar ve bütün ideolojik geriliklerinizi giderirsiniz. Bütün olumlu yetenekleriniz ortaya çıkar ve kötü alışkanlıklarınız aşılır. Size savaşta ve özgür yaşamda gerekli olan sağlam özellikler kötü alışkanlıklarınızın ve zaafly yönlerinizin yerine geçer. Ve bu durum sağlanırsa, benden bir kat daha iyi bir militanlık konumunu yakalamışsınız demektir. Bu da en değerlisidir. Bu militanlıkla savaşta zafer ve yaşamda özgürlük kesindir.

10 Mayıs 1998